

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEHİR ERDEM

*“Biz bir çarkın dişlileriyiz,
birimizin boşluğunu diğeri tamamlıyor.”*

Çiçek Kızlar

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi

müptela

<https://rantey.org/>

Nehir Erdem

Çiçek Kızlar

ANKARA

Ben en çok karanlıktan nefret ederdim, sonra yine en çok karanlığı isterdim. Karanlıkta onun gözleriyle ışıldardı yıldızlar. Şimdi kahrolası bir cehennemin, ağzına kadar ateş dolu sofasında yatmakta ruhum. Karanlık bile yok artık. Acı yok. Acımak yok. Her yer alev ateş, her yer yangın yeri...

Gelmesin üstüme hiç kimse, ben bu gece aşkı gömmüşüm en derinine ruhumun. Yanıyor artık umutlarım. Yanıyor nefret, küllenmiş aşk...

1. BÖLÜM

Kendini kapana kısılmış gibi hissediyordu Yasemin. Ne taraftan tutsa elinde kalıyordu hayatı. Yine bir sabaha uyanmıştı ve yine bu sabahın diğer sabahlardan hiçbir farkı yoktu. İçindeki kadın, yaşadığı hayata öylesine uzaktı ki... Bir şeyleri düzeltmesi gerekiyordu ama nasıl? Nereden başlamalıydı? Yine yapacağı en doğru şeyi yapacaktı. Minik kuzusunu, Nergizini görmeye gidecekti. Ondan başkası iyi gelmiyordu ruhuna... Düşünceleri dipsiz bir kuyu gibi kendisini karanlığa çekerken, çalan telefon sesiyle uyanıverdi gerçekliğe. Halasının aradığını görünce telaşlandı. Bu saatte aramazdı ki? Gencecik yüreği ürkererek açtı telefonu.

"Hala?"

"Yasemin, kızım, hemen bize gel..."

"Ne oldu halacığım, sorun mu var?"

"Kızım, Nergiz çok kötü... Cumartesi gecesinden beri odasına kapadı kendisini... İki gündür okula da gitmiyor. Delireceğim, tek kelime çıkmıyor ağzından Yasemin... Belki sana açılır."

"Tamam halam, hemen geliyorum."

Kadının aldığı titrek nefes endişesini ortaya seriyordu. Bir anlık duraksamadan sonra çekinerek devam etti.

"Umarım kocan kızmaz, ondan izin al yavrum, sorun olmasın..."

"Olmaz halam, olmaz... Sorununa da başlarım zaten çıkarırsa... Çıktım ben."

Yasemin yolların nasıl bittiğinin farkında bile değildi. Aklından o kadar çok düşünce geçiyordu ki. Acaba mi-

nik kuzusuna ne olmuştu. O hiç böyle yapmazdı. O hiç böyle içine kapanmazdı. O yaşama sevinciydi. O gülmekti, kahkahaydı, delilikti. Nergiz, Yasemin'in yaşayamadığı her şeydi.

Kapıya nasıl gelmiş, nasıl çalmıştı bilemedi. Halasını karşısında gördüğü an, soru bile sormadan içeri girdi. Birlikte Nergiz'in odasının kapısına geldiler. Aralık kapıdan içeriye baktı önce. Yatakta cenin pozisyonunda yatan minicik bedene takıldı gözleri... Ağlamamalıydı. Usulca yaklaştı minik kuzusunun yatağına. Halası titreyen sesiyle seslendi Nergiz'e.

Kapıları yok olmalı tüm odaların... Sorular olmamalı, cevaplar olmamalı. Dünya dönmemeli aslında. Varsın dursun ne çıkar. Hayat, yaşamak, var olmak neye yarar.

"Kuzum..."

Hiçbir tepki vermemişti yataktaki beden.

"Nergizim yapma böyle... Bak, Yasemin geldi..."

Yasemin'in adı bile Nergiz'in çılgılık atmasına yeterdi. Oysa şimdi sadece sessizlik sarmıştı Nergiz'i.

"Hala, sen istersen içeri geç," diyen Yasemin'e titreyen gözlerle bakan kadın pes etmiş gibi kapıya yöneldi.

"Tamam kızım..."

Halasının ardından Nergiz'in saçını okşayarak fısıldadı Yasemin.

"Nergiz, ay parçam, akıl küpüm, neşe kaynağım... Kuzum ne oldu sana? Konuşalım mı?"

Yasemin bir cevap alamayacağını anlamıştı.

"Nasıl istersen... O zaman az çekil öteye, koca kıcımı sıgdırmam lazım yatağa."

Ne kadar zaman geçti bilinmez, Yasemin uykuya dalmıştı. Nergiz'in RDK Kütüphane'ye. <https://rntev.org> Nergiz... Halasının bir tanecik kızı... Bu hayatta neşelenmesini

sağlayan tek insan... Minicik yaşıyla ona destek olan koca yürekli kız... Yıkılmış yatıyordu. Solukları sıkışmıştı. Boğazına bir şey takılmış gibi inliyordu kuzusu. Hıçkırıkları arasında nefes almaya çalışıyor gibiydi. Çaresiz gibi... Bir girdabın içinde çırpınıyor gibi...

Yasemin uzanıp saçlarını okşadı Nergiz'in. "Ah güzelim... Neyin var bilsem, ruhumu sererim yoluna... Seni böyle görmeyi hazmedemiyorum. Benim senin kahkahana neşene ihtiyacım var bir tanem... Sessizlik sana göre değil... Kardeşim, dostum, sırdaşım... Benden başka kime açacaksın içini? Belli seni öldüren bir zehir var içinde, akıt bana be tatlım... Birlikte bulalım çaresini..."

"Yasemin..."

"Canım..."

"Canım çok acıyor, ölemiyorum Yasemin..." demişti demesine Nergiz ama bu sözle Yasemin'e ölüm ne demek yaşatmıştı. İçine ateş düşmüştü genç kadının. Uzanıp alıverseydi ya kuzusunun içindeki yangını... Katıverseydi ya kendini şu anda içini kavuran ateşe... Çaresizlik hiç bu kadar elle tutulur olmuş muydu? Koynundaki minik beden hiç bu kadar ufalmış mıydı?

Ah ne çok isterdi Yasemin şu an ona açılmayı... Oysa halası telefon etmeden önce, sabah ilk iş olarak Nergiz'in yanına gelmeyi düşünüyordu. Artık bıktığını, o hayvandan boşanmak istediğini söyleyecekti. Yağmurdan kaçarken, doluya tutulduğu evliliğini bir çırpıda anlatmayı nasıl da isterdi.

Hep hayal kurarlardı böyle bunalımlı zamanlarında... Nergiz'in onu kahkahalara boğduğu hayaller... İngiltere'ye giderlerdi hayallerinde; bir ev ve bir sürü erkek hizmetçi, hep Apodyum'dan toylar... Yasemin bu hayale kaşlarını çatsa da Nergiz o vurdumduymaz

gençliğiyle ısrar ederdi. Hayalde bile zıtlıklarının kavgasını yaparlardı. Olmayan bir evin, olmayan hizmetçilerini tartışıyorlardı.

Sonra unutuverirdi dertlerini Yasemin. Anlardı ki aslında her şey bir oyun, sadece gülebilsin diye Nergiz'in yine o dudak uçuklatan zekâsının kurgusu... 17 yaşında ki bir kıza sığınmayı istetecek kadar bağlardı kendine insanları...

Bu gün sıra ondaydı aslında. O teselli edecekti Yasemin'i... Ama şimdi şu kollarında titreyen kız, donuk gözlerle bakan kız...

"Anlatamıyorsan ağla Nergizim, ağla ve dök ne varsa..."

"Ağlayamıyorum, ağlayamıyorum..."

Ve o günden sonra Nergiz bir daha hiç ağlamadı. Hiç kimse onu ağlarken görmedi...

2. BÖLÜM

"İstemiyorum anne, duydun mu? Henüz 18 yaşındayım ben... Zorla evlendirilmek de ne oluyor?"

"Bunu yapmak zorundasın Yasemin. Baban böyle istiyor, biliyorsun nedenini..."

"Babamın açtığı pisliği temizleyemem ben! Asla o ayyaş sapıkla evlenmem! Anlasana anne, o adamın babamı kurtarmak için öne sürdüğü evlilik şartı bir tuzak! Başka kim evlenir onunla?"

"Yasemin, son sözü baban söyledi. Evleneceksin..."

Nergiz kollarında uyurken geçmişe dönmüştü Yasemin. Annesiyle yaptığı amansız kavgaların sonuncusuydu bu kavga. Sonrası kendi iradesi dışında akıp giden bir film şeridiydi hayatında. Ama kontrollü yapısı buna izin vermemişti. Eğer yok olacaksa bu ipi kendinden başkası asla çekemeyecekti.

Aniden aldığı bir kararla gitmişti şimdiki kocasına. Her fırsatta ona âşık olduğunu söyleyen silik karakterli, sönük adama "Benimle hâlâ evlenmek istiyor musun?" diye sormuştu. Asla mutlu olamayacağını bildiği adama... Gidecek kimse yokken, sığınacak bir kapı yokken adamın evet, cevabı bir yandan kurtuluşu, diğer yandan yok oluşuydu. Başka bir şey gelmemişti elinden... Ölecekse celladı da kendisi olmalıydı.

Ailesinin tek korkusu, evde kalmış kız kurusu, olmıydı. İşi garanti bir memurla evlensin de gerisi önemli değildi onlar için. Üstelik babasının borçları için kredi çekme sözü vermişti evleneceği adam, bu da yetmişti zaten babasının borçlarını ödemeye. Ama yine de bu rağmen

zehir etmeye devam etmişlerdi hayatını. Kendi istekleri olmadığı için her fırsatta başına kakıyorlardı kızlarının mutsuzluğunu.

Evliliğinin ilk gününden başlamıştı sorunlar. Dövme yok, içki yok, aldatmak yok... Eşe dosta bakılırsa, karnı tok sırtı pekti, derdi neydi?

Ailesi gerekli ziyaretler harici hiçbir zaman kapılarını açmamıştı.

Ama fazlaydı Yasemin bu adama... Basma entariyle evde oturamazdı. Üniversite okumalıydı. Dışarıdan bitirmişti okulunu, yüksek başarı belgesiyle... Her gün uğraştığı kıskançlıklarla zor günler geçirmişti.

Nergiz'in hayatını imrenerek izlese de en büyük nefes alma alanıydı. Neşesiydi Nergiz... Kocasına karşı çıkabilen tek kişiydi; o boyuyla, yaşıyla koca adamı tehdit edebilen tek kişi...

Silkelendi kendine geldi Yasemin. Düşünmenin anlamı yoktu. Şimdi son derdi, kocası olacak gereksiz adamdı. Saatlerdir kollarında uyuyan Nergiz'in terlediğini fark edince onun üzerini değiştirmek için kalktı. Çekmecedен temiz atlet ve pijama takımları alıp yatağa oturdu. Üstündekini çıkarmaya başladığında Nergiz birden fırladı yataktan.

"Hayır, dokunma! Yalvarırım uzak dur!"

Nergiz çırpınırken onu sakinleştiremiyordu bile... Gözü, açılan düğmelerden görünen manzaradaydı. Morarmış göğüs, ısırk izi olduğu belli olan bir iz... Bir tane de köprücük kemiğinde... Nergiz'in alevle yanan gözlerine bakınca titredi. Bir damla yaşın akmadığı gözler, hıçkırıklarını saklıyordu. Görmüyordu onu... Sadece haykırıyordu bırakması için... Dokunmaması için... Minicik beden, sudan çıkmış bir balık gibiydi şimdi.

Kendine geldiği an Yasemin olanca hırsıyla çekti Nergiz'in kıyafetini. Düğmeler koptu, eşofman altına asılıp indirdiğinde külodu da inmişti. Anında bir ölü gibi hareketsiz kalan Nergiz'i fark etmiyordu bile... Vücuduna yer yer bırakılmış morartılar; kasıklarında, bacak içlerinde... Sonra gözleri bileklerine kayınca neden daha önce fark edemediği için kendine çok kızdı. Bileklerinde geçmek üzere olan morluklar vardı. Kollarında parmak izleri...

Nergiz'in başını koynuna çekti. Çıplak vücudunu sımsıkı sardı.

"Kim yaptı sana bunu? Neden sustun? Neden susuyorsun? Nergiz neden ağlamıyorsun?"

Artık Yasemin çılgılık atmaya başlamıştı. Kapıya gelen vurma sesiyle kendine geldi. Açılan kapıdan bakan halasını dışarıya yolladı göz işaretiyle. Kimseye anlatmıyacaktı. Nergiz kendine gelmeden asla...

Ama Nergiz kendine gelemedi. O bağırmadan sonra konuşmadı. Sadece sabit gözlerle izliyordu etrafı... Kliniğe yatırıldı. Dava açılması için tutanak lazımdı ama Nergiz bu şeyi kimin yaptığını söylemiyordu. Yasemin bile içeri girse kafasını çevirip yüzüne bakmıyordu. Herkes çaresizdi. Elden ne gelirdi?

3. BÖLÜM

Bir yıl sonra

"Bu günün önemini biliyor musun Nergiz?"

Yasemin'e bakıp gülümseyen Nergiz kafasını salladı. Sabah onu ilk gördüğü an Yasemin bir şeylerin farkına varmıştı ama çözemiyordu. Bir başka bakıyordu sanki Nergiz... Bu gün bir şeyler değişecekti. Çünkü Nergiz, klinikte yatmaya başladıktan beş ay sonra ilk defa Yaseminle konuşmuş ve ona, "On sekizinci doğum günümde her şey değişecek. Sabah erkenden bize gel o gün... Ve o güne kadar bana hiçbir şey sorma; hiçbir şey olmamış gibi davranmamı sağla... Buradan çıkmak istiyorum." demişti.

O günden bir ay sonra çıkmıştı klinikten Nergiz. Ve şimdi de doğum günüydü. Artık o reşit bir kızdı.

"Değiştiğini görüyorum, sebebini bilmiyorum ama sormak istemiyorum. Bana bile güvenmiyorsun çünkü artık..."

Yasemin'in bu acemice sitemine gülümsemişti yine de Nergiz. Ve Yasemin uzun zaman sonra Nergiz'in ilk defa gülümsediğini fark etti. Gerçek anlamda ilk defa, gözleriyle...

"Hadi, bu gün çıkalım. Bira alıp gölbaşına gitmek istiyorum."

"Neden bu gün? Neden buradayız? Ne değişti?"

Yasemin'in meraklı hallerini bastırma şekli her zaman çok hoşuna giderdi Nergiz'in. Asla ısrar etmez ama sesinin tonunda bile *hadi anlat*, tınısını saklardı. Derin bir iç çeken Nergiz, elindeki biranın son yudumunu içip diğer işşeyi açarak Yasemin'in sırtına yaslandı. Bir süre sessiz

kaldıktan sonra Nergiz anlatmaya başladı. Sanki dışarıdan birinin başına geleni anlatıyordu.

"Ne olduğunu biliyorsun, tecavüz... Neden bunca zamandır anlatmadığımı merak ediyorsun. Çünkü o kelimeyi söylerken içimin titremesini, korkmasını istemedim. Çaresizlik beni her şeyden çok üzüyor çünkü... Biliyorum, kim olduğunu merak ediyorsun. Evet, tanıdığın biri... Melih... Hani altıncı sınıftan beri âşık olduğum, hani aşk denildiği an aklıma gelen ilk ve tek kişi... Hani, aşka inanmamı sağlayan tek varlık..."

Uzun bir sessizlik oldu. Yasemin konuşmadı. Biliyordu ki konuştuğu an Nergiz susacaktı. Her ne kadar şu anda anlatmaya hazır olduğunu hissetse bile yüzüne bakmadan anlatması yarasının henüz taze olduğunu gösteriyordu.

O günden sonra Yasemin çok düşünmüştü, *kim yaptı bunu bu kıza*, diye... Gece gündüz aklını kemiren senaryolarla boğuşmuştu. Kendi sıkıntılarını unutmuş, bir sene boyunca her anında Nergiz için dua etmişti. Şimdi öğrenmişti kimin yaptığını...

Nergiz'i yaşama bağlayan kişi yapmıştı bunu; ilk aşkı, son aşkı...

"Doğum günü hediyesi verdi bana... Arabarın arka koltuğunda, gözyaşlarıma aldırmadan... Ona yalvardım Yasemin. *Senin olacağım zaten*, dedim. *Tenime başka hiç kimseyi dokundurtmam zaten*, dedim. *Bunu ikimize yapma*, dedim. Dinlemedi."

Sesi tüyler ürpertecek kadar soğuk çıkıyordu. Yasemin, Nergiz'in yaşama sevincinin ölmesinden öyle korktu ki o an... Bu kızı tanımıyordu. Kimdi bu katilleri bile imrendirecek soğukluktaki kız?

"Sana bir şey diyeyim mi? Siktüğimin bekâreti umu-

rumda bile değil... Sokakta biri bana tecavüz etse, hiç tanımadığım biri; mesela bir sarhoş, bir ayyaş, bir sapık tecavüz etse inan bana kaçamadığım yerde zevk almaya bakardım. Asla bir depresyona girmezdim, hayata küsmezdim, hatam olmayan bir şey için utanmazdım. Şimdi de utanmıyorum Yasemin. Bekâretimi iki bacak aramdan almışlar, almamışlar... Kim sallar bunu, ha? Umurumda değil... Beni bu hâle getiren şey..." derin bir nefes alarak devam etti, "Beni bu hâle getiren şey aşk! Aşk bana ihanet etti Yasemin. Aşk beni rahmimden vurdu, kadınlığımdan vurdu. Bedenime tecavüz eden Melih'in sıkışım ecda-dını... Önemli mi? Ama aşk... Aşk ruhuma tecavüz etti Yasemin! Aşk beni kullandı. Bedenimi onun ruhu için yı-kıyordum ben her gün... Aşk ile dokunacak diye en yakın arkadaşlarıma bile sarılmıyordum. Yanağım bile onun aş-kına aitti. Şimdi söyle bana, aşk bu ihaneti yaptıktan sonra bacak aramın önemi nerede? Neye gücü yeter? Aşkın ulaşamadığı tek yer orasıymış."

Yasemin bir anda bambaşka bakmaya başlamıştı olay-lara. O hep naif kuzeninin tecavüzünün şokunu atmaya ça-lıştığını sanmıştı bedeninden. Oysa Nergiz tecavüzü dert etmeye bile fırsat bulamamıştı, acısı bambaşkaydı. Daha derinlerde, kırk tas suyun paklamaya yetmeyeceği yer-de... El değemeyen, merhem sürülemeyen yerinden örse-lenmişti kuzusu...

Kendi gözyaşlarını fark ettiğinde Nergiz'in hâlâ ağla-yıp ağlayamadığını merak etti.

"Ağlayabiliyor musun Nergiz?"

Gülümsediğini belli eden bir ses tonuyla cevap verdi Nergiz, "Ağlayamıyorum. İstemediğimden değil. Ama bir şeyi öğrendim ki ağlamak ruhtan gelirmiş. Gözyaşı torbalarım yerinde ama ağlamak? Hayır, o yok... Ağla-mak hiçbir şeye çare değil... Bana en lazım olduğu anda

işime yaramadı. Gözümden akan en son damla ne oldu biliyor musun Yasemin?"

"Ne oldu?"

"Onun dilini ıslattı. Ben ağlarken diliyle gözyaşımı yaladı. Lezzetli olduğunu söyledi."

Yasemin dönüp sarılmak istiyordu ama yapamadı. Nergiz'in şu anda bambaşka şeye ihtiyacı vardı.

"Nergiz?"

"Efendim?"

"Bana bir söz vermeni istiyorum."

"Sadece sana, sadece senin için... Söz!"

"Neye söz verdiğini bile bilmiyorsun deli kız..."

Yine gülümsediğini gösteren bir sesle cevap verdi Nergiz, "Önemli mi? Nasılsa günü gelince bende senden alacak bir söz bulurum."

Bu kız her şartta böyleydi işte... Hayata en kopuk olduğu anlarda bile... Düşünmeden konuşmaya başladı Yasemin, içinden ne geliyorsa...

"Hiçbir zaman pes etmeyeceğine söz var bana. Seni üzmelerine izin verme... O güzel ruhuna, o pırlıl kalbine dikkat edeceğine söz ver... Sakın donmasına izin verme... Gece ayazı vurup, sabah kırağı değmesin Nergizimin yapraklarına... Sen güçlüsün. Güçlü olmalısın... Sen ruhsuz bir piç olmadın hiçbir zaman... Aşk var kuzu, sadece senin aşkın bir şerefsizin eline geçmiş. Ama unutma, ne geçerse geçsin güneşin önüne yine ışığını sızdıracak bir çatlak bulur güneş... Aşk da böyle... Hele senin öpülesi kalbinden doğmuşsa... Hayata daha fazla küfür et... Yık, parçala... Sen tüm aşklara, hayata, bana delicesine kızsın, ama lütfen Nergiz, her seferinde daha güzel kızsın..."

Nergiz hiçbir şey demeden diğer birayı da açtı. Yasemin onun sessiz halini dinledi.

"Nergiz bu hep böyle mi devam edecek? Artık sen bu musun?"

"Bu musun derken?"

Aradan ne kadar zaman geçmişti ki sonbaharın son günlerini yaşadıkları zamanda güneş kızılığını gökyüzüne yaymaya başlamıştı. Yasemin gözlerini o kızılığa dikmiş, sırtı hâlâ minik dostunun sırtında fısıldadı.

"Böyle taş gibi soğuk... Acımasız... Sen böyle misin bundan sonra? Senden çalınan şeyin yerine dolan bu mu?"

Nergiz hoş bir kahrkaha attı.

"Elbette değil... Bu hallerim bir tek sana ve geçici... Geçiş dönemindeyim Yasemin. Aslında tam geçiş de değil... Ben bir karar verdim zaten, asla etrafımda ki hiç kimseye acı çekirtmeye niyetim yok. Tek acıyı ben çekeceğim belki... Ama bu da muamma... Aşka inanıyorum kuzu, aşk var. Ama aşkın her şeyin başı ya da sonu olduğuna inanmıyorum. Bence ilişki denilen şey gerçek... Ama aşk... O bir peri masalı... Gerçek olan masallar vardır ya hani, her yazar kendi ruhuna göre şekil verir. Kimi mutlu son yazar kimi mutsuz... İşte aşk böyle ve bendeki masalların sonu mutsuz bitecek kesin..."

"Yani artık âşık olmayacak mısın? Buna karar veremezsin ki..."

"Veririm. Aşk kafada başlar kafada biter. *Ben âşık olmamalıyım*, diye yırtınırsak emin ol o aşk kaçınılmaz. Hayır, ben her erkeğe âşık olabilirim. Bu sebeple de sınırim yok. Ve madem aşk kullanılarak bedenimden faydalandı, bundan sonra istediğim adamla beraber olurum. Aşk artık benim ilişkilerimde yer kaplamayacak. Olsa da olur, olmasa da..."

İşte o an hıslıyla döndü geri Yasemin. Bunu beklemeyen Nergiz sırt üstü devrildi.

"Deli misin sen? Orospu mu olacaksın yani? İsteddiği adamla yatacakmış. Bak bak..."

"Of Yasemin yaa, yine başladık. Hayır be aptal şey... İstedğim adamla ilişki yaşayacağım dedim. Âşık olmayı beklemeyeceğim. Vaktimi geçireceğim, sinemaya gideceğim, flörtümü edeceğim. Anladın mı? Gece sevişip sonra da *yatağımda uyuma kalk git*, demeyeceğim herhalde."

"Delisin Nergiz..."

"Biliyorum Yasemin..."

Sessiz bir bakıştan sonra Yasemin tekrar oturdu.

"Şimdi yaslan bakayım yine sırtıma, sıra bende..."

"Peki..."

"Senin derdin yanında belki hiçbir şey değil, ama artık nefes alamıyorum Nergiz. Senin aklına ihtiyacım var."

"Söyle, anlat..."

"Bir bankanın Kızılay şubesinden iş teklifi aldım. Daha doğrusu, sınavda tanıştığım bir ekonomi profesörü bana iş ayarladı. Ama evdeki... İzin vermiyor. Onu bırakıp orospu olmaya mı niyetlenmişim diye ilk defa bana el kaldırdı. Dayanamıyorum Nergiz. Ayrılmaya karar verdim ama yapacak cesaretim yok."

Bu seferde konuşmadan dinlemek Nergiz'e düşmüştü.

"Ben evde dört duvar arasında pinekleyemem. Dışarıya asla gücü yetmeyen pısırık bir adamın oyuncağı oldum iki yıldır. Ne yapayım söyle... Tek başıma ayakta durabilir miyim söyle... Beni benden daha iyi tanıyorsun. Nergiz yardım et bana... Kayboluyorum artık, siliniyorum."

Nergiz, bu zamana kadar tanıdığı en güçlü kişinin bu hâle gelmesine aşırı öfkelenmişti. O adamın belasını sikmek istiyordu. Birden ayağa kalktı ve bu sefer düşen Yasemin oldu. Yerde ona şaşkın gözle bakan kuzenine kaha kaha atarak enini uzattı.

"Sıra bendeydi, kalk hadi..."

Nergiz'in elini tutarak ayağa kalkan Yasemin, onun gözlerinde gördüğü ışıkla içine nedenini bilmediği bir umut doğdu.

"Var mısın?"

Bu sefer *ne için* diye sormama sırası Yasemin'deydi.

"Varım..."

"Neye diye sormayacak mısın?"

"Az önce bana, sebebini bilmeden verdiğin sözün borcunu alacağını bildiğim için hayır, sormayacağım."

Gülümseyerek Yasemin'in omuzlarını tutan Nergiz, gözlerinde yepyeni umutlarla baktı Yasemin'e.

"Yeni bir hayata... Yaşamımızı somut ve soyut olarak siken hiçbir erkeğin bizi yok etmemesine var mısın? Senden ve benden başka hiçbir yetkili kişiyi hayatımıza sokmamaya... İstedığımız gibi sorgusuz yaşamaya... Artık yaşantımızın direksiyonunu ele geçirmeye... Yasemin, silkinip tüm kamburlarımızdan kurtulmaya var mısın? Bu konuşma için on sekizinci doğum günümü bekleme sebebim buydu. Bir tek kendimi kurtarmak istemiyorum. Ailemi seviyorum ama gördün. Ellerinden hiçbir şey gelmiyor. Senin aileni zaten siktir et... Bak yine biz bizeliz. Birlikte bu dünyaya başkaldırmaya var mısın kuzen?"

"Nasıl olacak bilmiyorum ama varım..."

Bir süre sessiz birbirlerine bakan bu iki kız, sebepsiz kahkahalarıyla akşamı inlettirler ve yepyeni bir yaşam için havaya sıçrayıp içlerinde yeni yeşeren umutlarla günü sonlandırdılar...

Artık yeni kararları, eyleme dökme vaktiydi...

4. BÖLÜM

"Boşanacaksın bu kızdan! Duydun mu beni?! Eğer bir sorun çıkartırsan ebeni bellerim! Yetmezse de seni eşek cennetine gönderirim. Kaybedecek hiçbir şeyim yok ve deliliğin sınırındayım."

Yasemin'in kocası bu delirmiş kıza bakıp öfkesini dışa vurmaya hazırlanırken, Yasemin'in sesiyle irkildi. İlk defa bu kadar soğuk konuşuyordu Yasemin, ilk defa bu kadar kendinden emin...

"Beni bırakmazsan, sorun çıkartırsan evden kaçırım. Orospu bile olmaya razıyım ve sende o zaman boynuzlarını parlatmak zorunda kalırsın."

Kaybettiğini anlamıştı adam. Yasemin asla ezik bir kadın olamazdı. Âşıkty karısına, seviyordu. Ama bu yeterli değildi belli. *Lanet olsun*, dedi içinden. Zaten Yasemin'in onunla hangi şartta evlendiğini de biliyordu. Yapacak bir şeyi kalmamıştı. Kaçar, başkasını bulur korkusuyla onu her şeyden kıskanmıştı ama olmuyorsa olmuyordu işte... Kendi acizliğinden nefret etti. Bu iki kadından korkacak kadar acizdi. Sadece yenilgiyi kabullenip başını eğdi ve çıktı evden.

Adamın arkasından bir süre daha sessiz sedasız kalan kızlar, derin bir nefes verip koltuğa yığılıp kalmışlardı. Hiç vakit kaybetmeden aldıkları kararları uygulamaya sokmuşlar bunun için de öncelikle Yasemin'in evine gelmişlerdi.

"Nergiz, gerçekten dediklerini yapar mıydın ona?"

Nergiz kıkırdadı.

"Yapardım tabii, ama delilik kısmını abartmış olabilirim." Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yasemin de üstünden attığı stresin rahatlığıyla dayanamayıp gülmeye başlamıştı.

“Yok yok, bence en isabetli cümle o oldu.”

Gün içerisinde sadece Yasemin’e ait özel eşyaları toplamışlar ve Nergiz kendi evine geçmişti. Geride kalan Yasemin, yine de içinin bir yerlerinde hüznün hissediyordu. Kolay değildi ki bir yaşanmışlığın üstüne kalın bir çizgi çekmek, yokmuş gibi düşünmek... Üzerinize sinmiş kokunun bile gitmesi zaman alıyorken bir yaşanmışlık ne kadar kolay yok sayılabilirdi ki?

Eşyaları ile halasının evine gelmiş ve gece yarısına kadar dertleşmişlerdi. Kadın için için kızdı, kızı gibi sevdiği bu genç kadına ama zararın neresinden dönülürse kardı değil mi? Her şekilde destek olacaktı zaten yeğenine... Sabahın ilk ışıkları ile yepyeni bir güne başlamışlardı ve şimdi sırada aldıkları büyük kararı açıklamak vardı. Bunun için kahvaltının yarılanmasını beklediler. Kahvaltıda sessiz kalan Nergiz, sonunda cesaretini toplayarak annesine döndü.

“Evden ayrılıyorum anne...”

Kahvaltısını sakın bir şekilde yemeye devam eden kızına baktı kadın. Öyle şaşırmıştı ki ne diyeceğini, ne düşüneceğini bilemedi. Kızını çok iyi tanıyordu ve bir şeyi kafasına taktıysa onu vazgeçirmek mümkün değildi. Israr etse yapacağı olmasa da yapardı. Ama endişelenmek elde miydi?

“Yavrum daha çocuksun, ne yapacaksın? Kimle, nasıl kalacaksın? Ne yiyip içeceksin? Ecelim olacaksın Nergiz bir gün... Aklım hep sende mi kalsın?”

Annesini çok iyi anlayabiliyordu aslında. Sevdikleri söz konusuysa Nergiz’in de korumacılık duygularını kabahatle anladığını biliyordu işte... Annesi... Onu suçlamamış-

lardı ancak, anlamamışlardı da... Hep o olayın etrafında dönmüşlerdi. Hatta babası bir gün, kendi aklınca ona iyi şeyler söylemişti.

"Bekâret önemli değil günümüzde kızım, sen yine seni sevecek bir adam bulabilirsin."

Yine, yine! Ne değişmişti ki sevlmemesini gerektiren? Onun derdi o muydu? Sıkıntısı, üzüntüsü o muydu? Anlaşılmamaktan daha kötü bir şey var mıydı?

"Anne biliyorsun, Yasemin boşanacak. Citibank'ın Kızılay Şubesi'nde işe başlıyor haftaya... Ben de hem okuyup hem çalışacağım. Birlikte oturacağız hem... Sen güvenirsin Yasemin'e, seversin. Anla anne ne olur... Nefes alamıyorum. Bana her baktığınızda gözleriniz doluyor. Bir erkek arkadaşım olsa kızımızla birlikteyin, diye o çocuğa minnettar kalacaksınız. Ben bu acizliği yaşayamam. Çünkü ben asla aciz olmadım. Gideceğim. İzin istemiyorum senden... Sadece tek bir şey istiyorum, benim adıma mutlu olun..."

Boyun eğmişti kadın. Biliyordu, kızı haklıydı. Duysa Nergiz, arkadaşına gidip oğlunun Nergiz'le olması için yalvardığını... Bir süreliğine de olsa kızının kendine güveni gelmesini istediğini... Ama anlıyordu ki Nergiz'i çok yanlış değerlendirmişlerdi. Kızının içinde yok olan şeyler başkaydı. Ona iyilik yapacaklar diye uzaklaştırmışlardı. Gerçi güveniyordu kızına... Nergiz asla ailesine, sevdiklerine arkasını dönmezdi; sebebi ne olursa olsun, ne yaşarsa yaşasın... Çaresiz izin vermekten başka bir şey bulamadı.

Sonrası Yasemin için kendini gösterme sürecinin en zorlu adımıydı. Ailesinin tüm itirazlarına, hakaretlerine göğüs gerdi. Direndi, kapı gibi sağlam durmaya çalıştı. En büyük destekçisi, Nergizinden güç aldı. Bazı acılar insanları çabuk büyütürdü, bazı çıkmazlar ise insanlara ne kadar cesur olduklarını gösterirdi.

İkisi için de bu süreç aynı aktı. Birisi büyürken, diğeri cesaretinin ilk adımlarını attı. Hayat onların emrine amadeydi artık.

“Nergiz, elimde ne var biliyor musun?”

Sabah sabah telefonda gelen bu canlı sesle yorganı iyice kafasına çekmişti Nergiz.

“Hmm, ne?”

“Boşanma belgeleri... Bitti artık, özgürüm!”

Anında yatağın üstüne fırlayıp bir yandan deli gibi dans ederken bir yandan da çığlık çığlığa bağırmaya başlamıştı Nergiz. Aynı şey karşı taraftan da geliyordu ve emindi ki o ağır hatun şu anda aynı dansı yolun ortasında yapıyordu. Az soluklandıktan sonra nefes nefese konuştu.

“Derhal buraya geliyorsun. Hemen kahvaltı yapıyoruz ve dedemin Begüm’le bana verdiği eve yerleşiyoruz.”

Yasemin de soluk soluğa konuşmaya başlamıştı.

“Tamam, ama kuzenin bir şey demez değil mi? Gerçi Begüm öyle bir kız değil ama oradan gelecek kiraya ihtiyacı olabilir.”

“Ay şapşık, kirayı yarım vereceğiz işte... Sadece onun hakkını... Konu kapanmıştır, gel hadi!”

Annesi çığlıkları duyup odaya geldiğinde ve kızının bir yıldır gözlerinde görmediği ışığı yeniden gördüğüne öylesine mutlu olmuştu ki başka eve çıkma planlarına anında ortak oluvermişti. Yasemin gelip kahvaltıya oturduklarında heyecandan hiçbir şey yiyememişler sürekli plan yapmışlardı.

Annesi depoya kaldırdıkları eski eşyaları ayarlayabileceklerini ve beyaz eşyalarını da onlara ne hediye olarak alacağını söylemişti. Begüm’ün annesine telefon etmek

için masadan kalkan Nergiz'in annesi Filiz Hanım bir süre sonra geri döndüğünde gülüyordu.

"Kızlar, Emel Yengeniz de *perde işleri bende karışmayın*, dedi."

Nergiz gözlerini kapatıp gülümseyerek geri yaslandı. Hayat yeniden yeşermiştir ve dünya yeniden dönüyordu. Eksilttikleriyle ve eksilen her şeyin yerine yeni baştan inşa ettikleriyle...

"Evimizde ilk gece... Nergiz bu uyanmak istemediğim bir rüya..."

Nergiz de yorgunluktan şişmiş ayaklarını sehpaye uzatmış, ellerini başının altında birleştirmiş, tavanı izliyordu uzandığı yerden.

"Evet sevgilim, bu ilk gecemiz... Suyu ateşe koysana," dedikten sonra Yasemin'e dönüp kaşlarını oynatarak pis pis sırttı.

"Olursa çimeriz, olmazsa çay demleriz."

Yasemin kıkırdarken Nergiz, onun suratına yastık fırlatıp savaş başlattı. Bir süre sonra yorulup yere yığıldılar. İksinin de gözleri tavana sabitlenmişti.

Yasemin'in burun çekmelerinden huylanan Nergiz yan gözle ona baktığında yüzünü ekşitti.

"Sulu gözlü avrat istemiyorum ben! Genç yaşında hattyattan soğutacaksın lan!"

Yasemin sinir sinirli baktı Nergiz'e.

"Ağlamak iyidir biliyorsun, değil mi?"

Nergiz anında sessizleşince Yasemin yaptığı eşeklik için kendine çok kızdı ve anında yana dönerek kollarını minik kuzusuna sardı.

"Eğer bir kişi ağlayamıyorsa güçsüzdür. Oysa sen çok güçlü bir kızsın Nergiz."

Nergiz kısık sesle cevap verdi.

"Ufak tefek şeylere de ağlıyorsa bir kişi, ya çok yumuşak bir kalbe sahiptir ya da masum olmasına rağmen suçlanıyordur. Sende iki yıldır masum olmana rağmen suç-

landın ve o katı görünüp aslında yumuşacık olan kalbini incittin. Bunu da biliyor musun ağlak hatun?"

Sinirlenen Nergiz'e gözlerini devirip bakan Yasemin devam etti.

"Olur olmadık şeylere de sinirleniyorsa sevgiye ihtiyacı vardır. Bu sebeple de ben hep yanındayım. Ama şimdi yorgunluktan ölüyorum, uyumak istiyorum."

Yasemin'e minnetle bakan Nergiz fısıldadı.

"Bir kişi eğer çok fazla uyuyorsa üzgündür, üzgün müsün kuzum?"

Bir an yine gözleri dolan Yasemin, sonrasında keyifle sırttı. Artık üzgün değildi. Yepyeni umutları vardı ve artık tamamen kendine ait olan hayatı.

"Hayır şapşal... Sadece yorgunum. Tabiii tüm gün koca kışını yayan sensin, iş yapan benim..."

Nergiz kakhaha atarken Yasemin'e tüm kuvvetiyle sarılmıştı. Kakhahasında akmayan gözyaşı, yapayalnız bırakılmış sol yanının isyanı vardı. Yasemin bu kakhahanın sebebini çözmüştü. Aynada her gün gördüğü yüzden daha fazla tanıyordu bu boynuna sarılmış minik kediye...

Kısıksesle mırıldandı.

"En olmadık şeye gülüyorsa yalnızdır."

Nergiz gözlerini sımsıkı yummuş, yüzünü de boynuna gömmüştü Yasemin'in.

"Artık değil, artık yalnız değilim."

"Ben bedeninden bahsetmiyorum bebeğim, ruhundan bahsediyorum..."

"Nergiiiizz, valla bak fena yapacağım seni, kalk çabuk topla şu odanı! Aaa temizlik yapacağız hatuna bak yaaaa!"

Nergiz'in odasının kapısından bas bas bağırarak Yase-min, bir yandan da kirli çamaşırları banyoya götürüyordu.

"Of yaa, kızım niye döndün ki sen şehir dışından? Al-lahım yaaaaaa!"

"Çemkirme bana! İki günde evin içine sıçmışsın, kalk hadi!"

"Bir rahat yüzü yok ya, çan çan çan... Kızım bir sevgili bulup deşarj olsana be sen!"

Bir yandan da kalkmış yarı kapalı gözlerle banyoya gidiyordu Nergiz.

"Sen sürekli sevgili değiştirdiğin için mi bu kadar rahatsızsın acaba?"

Yüzünü ekşiten Nergiz, aynadaki halini görünce kıkırdamaya başladı.

"Kız şu halime bak, ay ne seksi bir ucube oldum ben..."

"Ya sabır..."

Banyodan çıkıp Yasemin'in yanağına kocaman bir öpücük konduran Nergiz ıslık çalarak odasına geri döndü.

"Senin için kolay tabii Yasemin Hanım, sizin odanız zaten dağınık değil... Nasıl toplayacağım ya ben bu odayı?"

"Onu, o odayı it ambarına döndürmeden düşünecektir. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://kitapyurdu.org>

bu akşam Fırat'ın doğum günü var."

"Ağh... Ben o züppeyi asla öpmem..."

"Öpmek zorunda değilsin zaten... Deli mi ne?"

"Kızım nasıl kutlayacağım doğum gününü peki?"

Banyodan kafasını uzatan Yasemin homurdandı.

"Tokalaşmak diye bir şey var, sizin köye gelmedi mi?"

Nergiz, Yasemin'i kızdırmaya bayılıyordu.

"Yok, bizim mıhtar emmi yasakladı."

Hayatları hiç ummadıkları kadar yolunda gidiyordu. Yasemin bankadaki başarısından dolayı genç yaşta terfi etmiş ve bölüm şefi olmuştu. Hayatına erkek sokmuyor, ince eleyip sık dokuyordu. Bir kişiden çok hoşlanıyordu ama ne karşılığını alabilmişti, ne de o kişiye açılabilmişti. Çalıştığı bankayla iş yapan Ankaralı bir iş adamıydı. Gençti, yakışıklıydı ve biraz fazla çapkındı. Boran Sancaktar...

Nergiz tamamen eski haline dönmüştü. En azından uzaktan görenlerin fikri bu yöneydi. Yine vurdumduymaz, yine neşeli ve yine sivri dilli... İçinde gömdükleri hâlâ yerli yerindeydi ama o kilidi Nergiz'in bile açmaya niyeti yoktu.

Bir yayınevinde redaktör olarak çalışıyor, bir yandan da Türk Dili ve Edebiyatı okuyordu. Ufak tefek makaleleri bazı dergilerde yayınlanıyor ve okul gazetesinin de editörlüğünü yapıyordu.

Sevgiliden bulmaktan yana asla sorun yaşamayan Nergiz, ilişkilerindeki tüm kuralları kendi belirliyordu. Dominant karaktere sahip erkekler için bu ilişkiyi sürdürmek zor olsa da her zaman ilişkilerinde son noktayı koyan Nergiz oluyordu. Ve bitirdiği bir ilişkiye asla dönmüyor, o kişiyle de asla arkadaş olmuyordu. Bir gün, bir sohbette bunun nedeni sorulduğunda şöyle demişti.

"Öptüğüm dudaklar bana pampa dediği an kusasım geliyor."

"Hazır mısın?"

"Eveettt, nasıl olmuşum?"

Yasemin, Nergiz'e baktığında kıkırdamaya başladı. Şeker pembesi askılı bir büstiyer ve altına buz mavisi kot pantolon giymişti. Şeker pembesi çocuk rengi olsa da modeli bu kadar seksi olunca tam da Nergiz'i yansıtıyordu. Saçlarını dağınık toplamış, iyice salaş bir hâle gelmişti. Nergiz'den başka kaç kişi hem çocuksu hem seksi olabilirdi acaba? Yasemin ise tam tersiydi. Eşofman bile giyse dişiliği hep bir yerlerden kendini gösteriyordu. Karakterleri kadar görünüşleri de farklıydı bu kızların.

"Seksi şekerci kız gibi olmuşsun..."

Kıkırdayan Nergiz orta parmağını lolipop şekeri gibi emmeye başlayınca Yasemin de işaret parmağını ağzına sokup kusal gibi bir hareket yaptı. Sonra toparlanıp üstünü başını düzeltti ve kaşlarını ukalaca havaya kaldırdı.

"Evet, ben nasıl olmuşum?"

Nergiz sağ elini, sol göğsünün üstüne koyup gözlerini kıstı.

"Ah bebeğim, afet-i devran olmuşsun."

Beyaz, kayak yaka bir bluz giyen Yasemin, altına siyah dar bilekte pantolon giymiş, ayaklarına da beyaz topuklu siyah stilettoalarını çekmişti. Düz fönlediği uzun siyah saçları ve makyajıyla sade ama alımlıydı.

"Harika o zaman, hadi bakalım gidiyoruz."

Nergiz yüzünü buruşturunca kaşlarını çatı Yasemin.

"Yasemin, tüm gün temizlik yaptım. Canımı aldın, gitmeyelim noluuuurr!"

"Hoppala, ya asıl ben istemem sen diretirsin. Şimdi ne oldu da?"

"Ay ne olacak... Fırat'ı sevmiyorum. Hele o züppe arkadaşları da oradaysa var ya ağzına gözüne girişirim hepsinin..."

Kıkırdayan Yasemin, Nergiz'i kolundan tutup sürükledi.

"Bir kere de şu cadılıktan vazgeçsen bak o zaman her şey yoluna girecek. Hem yakışıklı çocuklar... Sevgili yaparsın belki... Bir haftadır boşsun."

"Ay dalga geçmesene be sen benimle! Arkadaştan sevgili olmaz, sevgiliden de arkadaş olmaz. Sevgili dediğin farklı bir kulüp canım..."

Çekişe çekişe arabaya atlayıp mekâna geldiler. Arabayı valeyeye verip içeri girerken Yasemin, Nergiz'e döndü.

"İstersen hediyeyi sen ver, hem öpersin..."

Yanaklarını şişiren Nergiz derin bir nefes verdi.

"Hüüfffff... Onu bir yıl boyunca öpsem beyaz atlı prensime asla dönmez. Niye biliyor musun?"

Yasemin, *niye* der gibi kaşlarını kaldırıncı Nergiz kulağına eğildi.

"Çünkü o umutsuz bir kurbağa..."

Yasemin kahkahasını saklamak için başını eğerken, Nergiz de kendinden geçmiş gülüyordu.

O anda Yasemin bir yere odaklanmış, dudaklarındaki tebessüm solmuştu ve aynı anda Nergiz de gövdesine çarpan ağır bir cisimle sendeledi.

"Ohaaaaa... Önüne baksana öküz!"

Bir yandan kolunu ovalarken, diğer yandan Yasemin'in baktığı yere döndü. Yasemin'in dudaklarından tek bir cümle döküldü

"Borandır" cretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Baktıkları adam da farkında olmadan kadının biriyle resmen orta yerde yiyişiyordu. Boran Sancaktar...

Nergiz'in isyan eden sesi yine duyuldu.

"Ohaaa, bu sefer harbiden ohaa lan!"

Yanında tok bir erkek sesi konuşana kadar koluna çarpan adamı unutmuştu bile...

"Hadi birinci oha bana, ikinci oha kime?"

Nergiz adama dönmeden cevap verdi.

"Senden daha fazla hak eden birine... Ay dur şimdi senle uğraşamayacağım."

Çarpıştığı adama hiç bakmadan Yasemin'i kolundan sürükleyerek girdiği transtan kurtarmaya çalıştı Nergiz. Yasemin'in gözleri dolmuştu yine... Nergiz onu sakın bir yere çekip gözlerine baktı.

"Bak sulu göz! Âşık bile olmadığın bir adam için mi doluyor bu gözler? Valla gidip onun ağzına gözüne giririm. Kızım bir kendine gel ya!"

"Ben umurunda bile değilim. Farkıma bile varmadı. Halime bak benim... Of gelmemeliydik!"

"Tövbe yaaaa!" Sinirle ellerini beline dayayan Nergiz, Yasemin'e baktı.

"Böyle olmayacak, bu adamı avlamamız lazım..."

"Zorla geleceksen gelmesin, istemiyorum!"

"Ay var ya siktirticen gururunu ha... Zorla gelmeyecek zaten şapşık, seni fark edecek..."

Nemli gözlerini Nergiz'e diken Yasemin, meraklı gözlerle sordu.

"Nasıl?"

Şeytanı utandıran bir gülümsemeyle sırıtan Nergiz cevap verdi.

"İşin o kısmını bana bırak ve ne dersem yap, olur mu?"

"Nergiz, bakışlarını hiç beğenmedim. Hadi bizim ço-

cukların yanına gidelim. Bırak şunları... Tamam, ben vazgeçtim.”

Karşı masada kimseyi umursamadan kucak kucağa duran çift e asabi gözlerle bakan Nergiz omuzlarını silkli.

“Bana ne... Sen vazgeçtiysen de ben vazgeçmedim. Yürü, gidiyoruz...”

Bir an geri dönüp kaçmak istedi Yasemin. Bu durumu Nergiz fark edince Yasemin’in kolundan hırsıla tutup yüzüne öfkeyle baktı. İkisi de topuklu ayakkabı giymişlerdi bu yüzden boy farkları değişmemişti. Nergiz’e tepeden bakan Yasemin, o gözlerdeki ağzına gözüne girişirim ifadesinin verdiği mesajı aldı ve sustu.

“Vazgeçmişmiş... Artık silkelenip kendine gel. Bak bir kendine... Allah aşkına sen gördüğüm en güzel kadınsın. Gözünü bir tek eski şerefsiz kocanla açtığın için böyle hanım evladı gibi kaldın başıma...”

“Zaten hanım evladı, hanım hanımcık bir kızım ben...”

Gözlerini devirip burnunu kırıştıran Nergiz, yanaklarını şişirip derin nefes verdi.

“Hüüfff... Ne demek istediğimi biliyorsun. Bak tamam, bu adamı isteme... Zaten bence de isteme ya, çok çirkin bu herif... Burnu da uzun, ıyy... Ama her neyse, önemli olan bu adamla beraber olman değil, ama sen istediğin adamı elde edersin, etmelisin. Sonra istersen kullanma... Ama kendine güven artık Yasemin! İş dünyasında başarlısın, o sol lobunu yediğim beynin bir bilgisayar gibi çalışıyor. Fizik desen of anasını avradını... Eee, derdin ne be o zaman?”

Derin bir soluk verdikten sonra kendine şaşkın bakan Yasemin’i de sürükledi peşinden.

“Şimdi kapa çeneni ve hasta numarası yap... Zaten yüzün limon yemiş gibi duruyor, zorlanmazsın.”

"Ne- ne yapayım?"

"Allah'ım sınama beni, bununla değil, lütfen... Yürü dedim!"

Aceleyle Yasemin'in koluna girip ilerledi. Sahiplerinin yeni kalkmış olduğu belli bir masanın yanından geçerken, yarısına kadar dolu olan şarap kadehini eline alan Nergiz, Boran Sancaktar'ın masasına doğru hızlı adımlarla yürüdü. Yasemin'in kulağına eğilip fısıldadı.

"Ben sana şimdi dediğim an bayılacak gibi ol... Sonra sana dönüp *iyi misin*, diye sorduğum an, *bir şeyim yok otursam geçer*, de ve hamile numarası yapma, sadece tansiyonun düştü."

Daha Yasemin ne olduğunu anlamadan Boranların masaya yaklaşmışlardı ve Nergiz'in *şimdi* dediğini duydu. Boran'a baktığında adam, kadının kulak memesini yalıyordu ve baygınlık numarasını yapması zor olmamıştı.

Ve ne olduysa on saniye içinde oldu. Yasemin'i tutmaya çalışan Nergiz bir kadeh şarabı kadının başından aşağıya devirmiş ve hiç orali olmadan Yasemin'le ilgilenmeye başlamıştı. Anında ayağa fırlayan kadın bas bas bağırırken, oturduğu yerde geriye yaslanıp bu arbedeyi gülerek izleyen Boran da üç kadına yardım etmeye kalkışmamıştı.

Kadına dönen Nergiz, özür dilemek için bir şeyler mırıldandı. Sonra Yasemin'e dönüp telaşlı gözlerle konuştu.

"Ah, iyi misin güzelim, ne oldu?"

Yasemin olayın şokuyla ne diyeceğini bilememiş, sonra da aklına Nergiz'in sözleri gelmişti.

"İyiyim ben, sanırım tansiyonum düştü. Az otursam geçer, hadi gidelim..."

Nergiz'i çekiştirmeye başladı. Bu arada söylenen kadın elinde peçete, neresini sileceğini bilememişti ve Boran'a bağırmaya başladı.

"Orada duracağına yardım etsene bana! Ah bu rezil kadınların yüzünden ne hâle geldim!"

Dişlerini sıkıp kendini sakın olmaya zorlanan Nergiz, yüzünde yapmacıklık kokan bir ifadeyle kadına döndü.

"Gerçekten çok zgnm hanımefendi... Bu iş burada olmayacak, sizi lavaboya götüreyim ve orada hatamı telafi edeyim."

Cevap almayı bile beklemeden Yasemin'e dönmüş, onu Boran'ın yanına oturtmuştu.

"Tatlım sen burada beni bekle, bu güzel hanımefendiyi böyle bırakamam," dedikten sonra Boran'a dönerek, "Sizden rica etsem ben gelene kadar kuzenime göz kulak olur musunuz?" dedi.

Gözlerini Yasemin'e diken adam mırıldandı.

"Büyük bir zevkle..."

Nergiz bu söz üstüne, adamı bırakmak istemeyen kadını kolundan tutup çekiştirerek tuvaletlerin olduğu bölüme götürdü. Tam tuvaletlerin içine girmişlerdi ki kadın söylenmeye başladı tekrar.

"İnanamıyorum şu halime bak! Ben böyle..."

Kadını tuttuğu gibi duvara yaslayan Nergiz, rkeyle kadının suratına baktı.

"Sizi tanıyor muyum acaba?"

Yasemin bir an ne diyeceğini bilemedi. Düşünmesi lazımdı. Nasıl yaklaşmalıydı? Başı dönüyormuş gibi yapıp ellerini alına yasladı. Nergiz olsa nasıl cevap verirdi diye düşündü. <https://kitapyurdu.org>

gitmişti? Erken gelmiş olmalıydılar ki arkadaşları da ortalıkta yoktu.

Sakin olmaya çalışarak başını kaldırdı.

"Bilmiyorum, yabancı gelmiyorsunuz ama çıkartamadım."

Evet, bu iyi bir cevap olmuştu. Ne deseydi ki? *Tanıyorum evet, her hafta bankaya geldiğinizde içinize düşünüyorum ama haberiniz yok mu?*

Adam gözlerini kısmış kadını incelerken attığı yemin tutmamasıyla siniri biraz bozulmuştu. İlk başlarda kadını tanımamıştı belki... Nasıl tanışaydı? Bankada sıkı topuz, klasik takımlarla dolaşan dominant bir hatunun; şimdi, burada alımlı ve ateşli bir dişiye dönüşeceğini tahmin edemezdi ki... Demek kadın onu tanımamıştı öyle mi? Oysa Boran birkaç kere kadının hayran bakışlarını yakalamıştı bankada. *Numaracı küçük şeytan...*

"Hmm... Yanılmış olabilirim tabii... Neyse iyi misin?"

Yasemin kırmızının kaç tonu olduğunu bilmediği renk değişimleriyle yanakları alev alev yanarken adama baktı.

"İyiyim, teşekkür ederim."

Boran kadını sessizce izlemeye başlamıştı. Neden olmasındı ki? Zaten masasından az önce kalkan kadından sıkılmıştı. Bu bankacı hanım, ateşli bir hatuna dönüşmüş ve kucagina düşmüştü. Ayağa gelen kısmet tepilirse günah olurdu.

"Bir şeyler yemek ister misin? Tansiyonun belki açlıktan düşmüştür."

"Teşekkür ederim ama biz arkadaşları bekliyoruz."

"O zaman bir içki..."

Yasemin'in cevap vermesini beklemeden garsona işaret etmişti. Yanına gelen genç çocuğa Yasemin'i göstererek ve onun gözlerine bakarak sipariş verdi.

“Bu güzel bayana kırmızı şarap getir...”

Garsonun gitmesini beklemeden devam etti Yasemin’in gözlerinin içine bakarak.

“Senin gibi bir kadının rengi kırmızı, içkisi de şarap olmalı...”

Bu söz üstüne gülümseyen Yasemin hafif dalga geçer gibi sordu.

“Uğurlu taşım ve sayımı da biliyorsun sanırım...”

Düşünür gibi bir gözünü kısıp bakışlarını tavana kaldıran adam, sonunda çapkın bir gülüşle Yasemin’e döndü.

“Taşın alev almış yakut, sayın ise 1001...”

Şaşkınlıktan gözlerini kocaman açan Yasemin sormadan duramadı.

“1001 çok ilginç bir sayı... Neden 1001?”

“Masal gibisin bence... 1001 gece okunabilirsin.”

“Hey, ne yapıyorsun?”

“Şimdi beni iyi dinle Bayan Yelloz, buradan çıkacaksın ve arkana bakmadan uzaklaşacaksın. Seni bir daha o adamın etrafında görürsem o çok aksesuarlı yüzünü tanımaz hâle getiririm.”

“Sen- sen kimsin?”

“Ben kimsem kimim... Eğer sen olmaya devam etmek istiyorsan sözlerimi dikkate al! İnan bana Boran’ın etrafında dolanan yok ettiğim ilk kadın olmayacaksın. Uzun süreli sevgilisi değilsin, sana değer vermiyor. Değer verse bir pisuvar gibi ortalık yerde seni kullanmazdı. Şimdi sana yaptığım iyilik için teşekkür et ve siktir git, anladın mı?”

Nergiz bile kendi sesinden korkmuştu bir an... Kadın,

yaşlarla dolu gözlerle Nergiz'e bakarken, nefes almasını engelleyen elleri sımsıkı tuttu.

"Ta-tamam... Bırak..."

Kadını bıraktığı an öksürüp nefes almaya çalışan kadın, çantasını kaptığı gibi çıktı. Hemen kadının arkasından giden Nergiz, onun alelacele çıkışa yürüdüğünü görünce sırtıttı. Yaseminlerin masasını uzaktan izlemeye başladı. Adam yavşıyordu, güzel... Ah garson da çağırıldı. Demek birlikte zaman geçirmek istiyor, nefis...

Ah... İşte bu iyi değil... Yasemin'in bakışlarındaki yelkenleri suya indiren ifadeyi gördü. Acil durum.

Hemen motoru takıp masalarına doğru gitti.

Kalbindeki kıpırtıyla içine ateş basan Yasemin ne diyeceğini bilemeden bakarken imdadına Nergiz yetişti.

"Ah beyefendi, size nasıl teşekkür etsem... Bu arada kız arkadaşınız böyle duramayacağını söyleyip ayrıldı ve size iyi eğlenceler diledi," dedikten sonra Yasemin'e döndü, "Bebeğim sen iyi misin?"

Yasemin sadece başını sallayabilmişti ve Nergiz de Yasemin'i kaldırmak için kolundan tutup çekti. O sırada Boran da ani bir hamleyle diğer koluna sarıldı.

"Sanırım ısmarladığım içkiyi içmeden gitmek istemeyeceksin?"

Nergiz, Yasemin'in elini sıkarak ona sinyali verdi. Yasemin de adama bakarak cevap verdi.

"İçtim farz edin bence... Arkadaşlarımız da geldi."

İçeri giren grubu gösterip yürümeye başladı.

"Teşekkür ederim tekrar," diye mırıldandı. Masadan uzaklaşırlarken adamın sesini duyular.

"Adını söylemedin..."

Yasemin, tam geri dönecekken Nergiz omzunun üstüne
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

tünden adama dönüp kesinlikle zafer kazanmış bir edayla sırtarak baktı.

"Ah, adım Nergiz..."

Sonrasında adama göz kırparak uzaklaştı.

Masalarına geçmişlerdi geçmelerine ama Yasemin'in akli hâlâ geride bıraktığı adamdaydı. Arkadaşlarının ortama kattığı neşeli sohbete ayak uydurmaya çalıştı. Fırat akşamın adamı olarak yerinde duramıyordu. Bir şımarıklık, bir zıpırlık... Bir şeyler yenilmiş, sohbet iyice koşulaşmış, sıra doğum günü kutlamaya gelmişti. Alkışlar arasında masaya gelen pastaya herkes gülerek bakarken Nergiz yine homurdandı.

"Pasta işte, Allah Alaaaah... Ne demeye adonis kasi görmüş gibi bakıp sırtıyoruz ki?"

Karnına yediği dirsekle sustu.

"Şşttt bi' sus! Hem bana daha çok vereceğin hesap var onu düşün... Mum söndürülsün, tuvalete gideceğiz."

"Niye kuzen, tek işeyemiyor musun?"

Yüzünü buruşturan Yasemin, Nergiz'in karnına bir dirsek daha geçirdi hafiften.

"Vallahi haylaz erkek çocukları gibisin. Azıcık kız gibi ol, dilini birazcık kibar tut..."

"Begüm ve senden bıktım zaten... Küfür dediğin ya vardır ya yoktur. Göte, popo deyince ne işlevi değişir ne anlamı... İşemek dediğin de öyle... Küçük abdest dediğinizde içindeki amonyak eksilmiyor canım. Yine aynı ko-kuyor."

"Ah sen bana bir cezasın, biliyorum."

"Yeessss!"

Sonra duydukları sesle kendi dünyalarından kurtuldular.

"Kızlar, hediyem nerede?"

Nergiz daha ne olduğunu anlamadan, hediye paketini kucagında bulmuştu. Tam sinirle Fırat'a yaklaşacaktı ki gözü Boran'ın masasına takıldı. Adam pür dikkat Yasemin'i inceliyordu. Hmmm demek öyle...

"Hediyen benden, öpücüğün de Yasemin'den Fıratcığım..."

Ağzı kulaklarına varan Fırat, kucagına fırlatılan hediyeyi masaya bırakıp Yasemin'i elinden tutup kaldırdı. Yasemin şaşkınlıktan ve sinirden olduğu yerde kalmıştı. Ve kendini toparlayamadan Fırat'ın alkol kokan dudaklarını dudaklarının üstünde hissetti. Tiksinimeyi bekledi ama tiksini memişti. İkinci kez bir adamın dudakları değmişti dudaklarına ve bu hissi özlemişti.

Sırtında Fırat'ın okşayan parmaklarını, kulaklarında ise alkışları ve ısıkları duyduğunda kendine geldi. Ne kadar böyle kalmıştı acaba?

Nergiz'e dönüp baktığında, onun başka bir tarafa sinisce bakıp sırtıttığını gördü. Ve Nergiz'in bakışlarını takip ettiğinde o gözlerle karşı karşıya geldi. Alev gibi yanan, öfkeli gözlerle...

Kolundan çekip sandalyesine oturtulduğunu hissettiğinde o bakışların sihrinden kurtuldu. Bu sefer de kendine salak ve aval aval bakan Fırat'la göz göze geldi. Fırat'ın bakışları değişmişti. Lanet olası küçük cadı başına ne işler açmıştı. Oysa Fırat'ın hediye öpücüğünü Nergiz vermiyordu.

Fırat'ı severlerdi ve arkadaş gruplarının en makara elemanıydı. Ama bir kere yapıştı mı asla başka bir şey gözü görmezdi. Bu aralar sevgilisi de yoktu ve her kıza takabilecek potansiyeldeydi. Bir de şu hediye öpücükleri vardı. Yanaktan olması gerekirken neden dudaktan öpmüştü? **Kitap Arsivi - https://rantey.org**

"Nergiz yürü gidiyoruz!"

"Aaa yeni gelmiştik Yasemin..."

"Sırıتما salak salak, tuvalete gidiyoruz, hemen!"

"Pikiki patroniçem..."

Tuvalete girdiklerinde kabinleri kontrol edip kimsenin olmadığını gören Yasemin, Nergiz'i duvara yapıştırdı. Bunun üstüne kıkırdamaya başlayan kıza da deli görmüş gibi baktı.

"Deli misin? Kıkırdamasana..."

"Bir de ja vu yaşıyorum ama bu sefer sahnenin öteki tarafındayım."

Anlamayarak bakan Yasemin'e gülererek karşılık verdi ve az önce tuvalette o kadına yaptıklarını anlattı.

Yasemin kocaman açılmış gözlerle resmen çığlık attı.

"Ne yaptın, ne yaptın? Sen deli misin? Ah niye soruyorum ki... Evet, sen delisin! Ya sevgilisiyse? Nişanlısı, sevdiği kadın... Sen nasıl böyle bir şey yaparsın? Kadın gidip her şeyi anlatacak ve benim başım..."

"Yasemin bir sus! Ben ne yaptığımı biliyorum."

Bu sefer de Nergiz bağırmişti.

"Biliyorsun ha?!"

"Bak şimdi, bu kadın önemli biri olsa bir, o içki döküldüğü an adam telaşlanırdı. Ama bizimki ne yaptı? Kılını bile kıpırdatmadı. İki, uzun süre dönmediğimizde neler olduğuna bakmaya gelirdi. Bizimki ne yaptı? Seninle flörtleştii. Ve üç, en önemlisi, o kadın önemli olsaydı, böyle bir mekânda o kadınla yiyişmezdi."

"Şu işe yiyişmek diyip durma sinirlerim bozuluyor."

"Ama başka anlamı yok... Fahişelerle yapılan bu işin başka açıklaması yok, anla Yasemin! Ben zoka yutacak kız mıyım? Sence bir erkek için hangi kadın önemli anlamaz mıyım? Yapma Allah askına..."

İçeriye giren bir kadın yüzünden konuşmaları bölününce Yasemin, Nergiz'i iterek tuvaletin uç köşesine götürdü. Kısık sesle konuşmaya devam etti.

"Peki, hadi diyelim ki haklısın. O zaman neden bunca plana rağmen adam bana açılırken, yaklaşırken beni çektin ve o Fırat denilen adamın beni öpmesine sebep oldun. Hem de onun göreceğini bile bile..."

Kuzenine burnu uzamış gibi inanamayan gözlerle bakan Nergiz yine aynı ifadeyi barındıran bir sesle konuştu.

"Anlamıyorsun değil mi? Yasemin, bu adam çapkının önde gidene... Benim derdim onu sana ayarlamak değil... Benim derdim, sana kendi gücünü göstermek... Gücünün farkına vardığında ise sen o adamı çiğ çiğ yersin, kılım kılmıdamaz. O adam ağlak gözlerle ona bakmanı hak edecek kadar mükemmel değil..."

Bu sefer de Yasemin inanamayarak kuzenine baktı.

"Şimdi de gelmiş hoşlandığım adamı mı bana kötülüyorsun? Hem onu benim aklıma, beni onun aklına sok, hem de bu iş olmaz de... Nergiz ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Aahhhh... Deliricem! Yasemin, kuzum, bebeğim... Senin aklına onu sokmama gerek yok, aksine aklından çıkarmanı sağlayacağım. Bunun için de o adamı idoleştirmeni önleyeceğim. Bunun da tek yolu onun ne olduğunu görmenden geçiyor. Ama bunu yaparken, seni güçlendirmesek o adamın kurbanı olursun. Yani tek yol bu... Ya o adamı aklında büyütüp ona âşık olduğunu sanarak hayatını zehir edecektin ya da o seni fark ettiğinde yine onun kurbanı olarak hayatını mahvedecektin. Ama sen güçlenirsen istersen alırsın o adamı, istemezsen siktir edersin. Kuzum sen yüzmeyi yeni öğrenen bir bebek gibisin, anlıyor musun?"

Karşısında kendisinden iki yaş küçük olan kıza baktı Yasemin. Belki Nergiz çok daha rahat yaşam sürmüştü ama çektikleri, tecrübeleri zekâsıyla birleşince ortaya böylesine tehlikeli bir kız çıkmıştı.

“Sen çok tehlikelisin biliyorsun değil mi?”

Nergiz yüzündeki tek kas oynamadan cevap verdi Yasemin’e.

“Bunu benden iyi sen bilirsin, beni benden iyi tanıyan sensin... İstedğim an merhamet etmeyeceğim tek bir kum tanesi olmazken, istediğim an önümde geberse adam dönüp bakmam. Beni benden iyi biliyorsun. Zarar vermemek için uğraşacağım sayılı kişi var hayatımda, gerisinin topunun anasını belleyebilirim, kılım kımıldamaz. Bu sayılı kişilerden biri de sensin... Seni senden bile koruyacakken, sana zarar verecek herkesi tek kurşunla gömerim. Şimdi kes zırvalamay!”

Nergiz derin bir nefes alıp gözlerini, aynadan gördüğü Yasemin’in gözlerine dikti.

“Aklını başına topla! Ve eski Yasemin olmaktan kurtul artık! Bak, ben eski Nergiz değilim. Çünkü bu benden alındı. Eskisi gibi olsam canımı yakacaklar, ağzıma sıca-caklar... Senin de başka şansın yok Yasemin. Eskisi gibi olmaya devam ettiğin her dakika, o kurtulduğunu zannettiğin kocanın, ailenin, çevrenin pençeleri arasında kalacaksın. Değişim dediğin iş, ev değiştirmekle olmuyor. Madem özgürlük diyorsun, içinde yatan kadını özgür bırak. Ben eve dönüyorum. Sorana başı ağrıyor dersin.”

Nergiz’in arkasından hâlâ aynadaki yüzünü inceleyen Yasemin aslında onun ne kadar haklı olduğunu anladı. Nergiz’in istediği Yasemin’in değişmesi değildi, aksine o kendini bulmasını istiyordu. On sekiz yaşında evlenmiş bir kız çocuğuyken gelişen kadınlığını kocasına ve çev-

resine göre şekillendirmek zorunda kalmıştı. Bu işe bir son vermeliydi. Nerden başlayacağını bilmiyordu ama en azından bu yolda yalnız değildi. Nergiz'in neden onu bırakıp gittiğini de biliyordu. Nergiz bir kişiye, en fazla bir şans verirdi ve bu Yasemin'e verilmiş bir şanstı. Karar vermesi için bırakıp gitmişti.

İçeriye geçtiğinde bambaşka hisler içerisindeydi ve arkadaşlarının masasına gitmeden yolunu Boran kesti.

"Onca zaman ne yapıyordunuz orada, özel fantezileriniz var sandım bir an..."

"Ne gibi?"

Adam geri tepeceğini anladığı tarzını anında değiştirdi.

"Ne biliyim, temizleme işleri falan gibi..."

Sevimli bir şekilde gülünce Yasemin'in de içi gitmişti. Ah Nergiz'in dediği iyiydi hoştu da kalbe söz geçer miydi?

"İzinle, arkadaşlarımın yanına gitmeliyim."

Tam dönüp giderken Boran kolundan tuttu.

"Bana bir akşam yemeği sözü vermeden asla bırakmam..."

Bu kadar kolaydı işte... Aylardır bu adam için yanıp tutuşurken, bir gecede hallolmuştu. Gülümseyerek baktı adama.

"Neden olmasın..."

Kadın yine dönüp gidince Boran seslendi.

"Sana nasıl ulaşacağım?" Aslında iyi biliyordu ama kadını denemek istemişti bir kere daha.

Yasemin omzunun üstünden bakıp göz kırptı.

"Bence biliyorsun..."

Salınarak yürüyen esmer güzelliğin arkasından bakar-

ken içindeki kurt sırtmaya başlamıştı adamın.

Yarım saat daha arkadaşlarıyla oturan Yasemin, başının ağrıdığını bahane ederek kulübe geçme planına katılmadı. Arabasına atlayıp düşünceler içinde eve geldi. Ev oldukça sessizdi. Nergiz uyumuş olmalıydı. Duş alıp pijamalarını giyerek Nergiz'in odasına geldi. Yatakta her parçası bir yana yayılmış Nergiz'i gördü. Yatışı bile den-
gesizdi bu kızın.

Kafasını gömdüğü evraklardan kaldırmayan Yasemin çalan telefona uzandı.

"Yasemin Hanım, bir müşterimiz ısrarla sizinle görüşmek istiyor efendim."

"Müşteri temsilcisini bağla Funda, meşgulüm..."

"Ama efendim, hatırı sayılır bir müşteri..."

Derin bir of çeken Yasemin bu zengin insanların kaprislerinden yorulmuştu. Sanki paralarıyla tüm bankayı satın almış gibi davranmıyorlar mıydı?

"Tamam, yolla. Haaa... Kimmiş?"

"Buyurun efendim sizi bekliyor. Boran Sancaktar..."

Elindeki telefona bakarken bir yandan da saçını başını düzeltme dürtüsüyle boğuşan Yasemin, kapının açılmasıyla telefonu yerine bırakıp kalktı. Adam muhteşem görünüyordu. Nergiz'in dediği gibi de çirkin değildi ayrıca... Hafif kırlaşmış saçları, uzun bacakları... Ahh neler düşünüyordu ki?

Sonra adamın tok sesini duydu.

"Seni bulamayacağımı mı sandın küçük hanım?"

Gülümseyen Yasemin önünde bulunan koltuğu eliyle göstererek adama yer gösterdi.

"Bulabileceğine emindim..."

Etrafa göz gezdirip sonra da delici bakışlarını Yasemin'in üstüne sabitleyen Boran gülümseyerek kadının masanın üstünden görünen vücudunu süzdü.

"Seni hafta sonu o halde görmeseydim... Yani şimdi bir de şu duruşuna bak... Ama biliyorum ki bu maskenin ve

iç karartıcı iş kadını kıyafetlerinin altında muhteşem bir kadın var.”

Yanakları kızaran Yasemin kalbinin hızla atmasına engel olamıyordu. Boğazını temizleyerek adamın ela gözlerine baktı. Gözleri... İçine çekiyordu resmen. Bu adama âşık olmak zor değildi. Hele de ilk defa olaksa bu âşk... Bu yaşına kadar aşkı tatmamıştı Yasemin ve şimdi... Kendinde olmadığını düşündüğü hislerle kulakları çınlıyordu.

“Bunu teyit etmek için mi geldin?”

Yüzündeki gülümsemeyi silmeden cevap verdi adam.

“Bu da bir sebepti ama asıl sebebim, bu akşam seni nereden alacağımı, yemeğe nasıl götüreceğimi bilmiyordum. Telefonunu alamadığım için sana ulaşmamın tek yolu buydu.”

Adamın yemek sözünü öylesine ortaya attığını sanan Yasemin içinden taştan mutluluğu belli etmemek için dudaklarını ısırdı. Adamın gözleri otomatik olarak o dudaklara kaydı. Sertleşmesi zor olmamıştı. İstiyordu bu kadını...

“Yemek için mekânın adresini vermen yeterli... Madem bir söz verdim, geri adım atamam,” dedi Yasemin.

“Sen bana adres ve telefonunu ver, bu işi daha kolay halledelim...”

Pes eder gibi elini kaldıran Yasemin numarasını ve adresini kâğıda yazıp adama uzattı. Kâğıdı alıp ayağa kalkan adam, elindekini cebine atıp kadının yanına yaklaştı. Masadan kalkma fırsatı bulamadan eğilip Yasemin’in yanağına nefesiyle karışık bir öpücük kondurdu. Ve kapıdan çıkarken de arkasını dönmeden seslendi.

“Saat 7 de hazır ol...”

Boran’ın çıkmasıyla birlikte, Yasemin hiç vakit kaybet-

meden Nergiz'i aradı ve durumu anlattı. Daha cümlesi bitmeden...

"Ne yaptın, ne yaptın? Ah Tanrım! Yasemin, bir çuval inciri bok ettin..."

Yasemin'in o gün olanları anlatması üstüne iyice deliren Nergiz, derse girmeyi bile unutmuştu. Sinirinden kampüsün içinde dört dönüyordu.

"Ya bir sakın olur musun? Bak bu işi bu adamın beni fark edebilmesi için kabul etmiştim ve ben şimdi ilk defa yaşadığım hislerin peşinden gitmek istiyorum Nergiz. Yanlışsa da hataysa da... Ben... Ben bu adamı yaşamak istiyorum. Düşünmeden, plan yapmadan... Bir kerecik mantığımı yok saymak istiyorum."

Gözlerini sımsıkı kapatan Nergiz derin bir iç çekti. O an yanılıyor olmak için uzun zamandır yapmadığı kadar içten bir şekilde dua etti. *İnşallah yanılan ben olurum...*

"Tamam hatunum, tamam bebem... Üzülme tamam mı? Çirkin adam ama ne yapalım, sen çirkin seviyorsun."

Yasemin de rahatlamış, bir kahkaha atmıştı. Telefonu kapattıklarında Nergiz bahçeye çıktı. Çantasından bir sigara çıkarıp dudaklarına götürdü. Çok sık içmese de hep paketi vardı. Ne zaman canının sıkılacağını bilemezdi. Ve içinde sebebini bilmediği bir sıkıntı vardı. Çakmağını ararken sigarasının önünde bir ateş belirdi. Ateşin sahibine hiç bakmadan sigarasını yaktı derin bir nefes çekti ve sonra gözlerini kaldırdı.

Karşısında çok hoş bir gülümsemesi olan bir kız duruyordu. Siyah kot ve siyah deri ceket giymiş, ayaklarında da asker postalları vardı. Saçlarını bazı yerleri kısa, bazı yerleri uzun kestirmişti ama nedense hiç saçma durmuyordu bu saçlar.

"Çakmağı bulacak kadar bile sabrın yok gibi duruyordun."

Nergiz yüzünü buruşturarak kıza baktı.

"Bazen insanın sabrı zorlanabiliyor. Teşekkür etmeli miyim ateş için?"

Elindeki çakmağa bakan kız sırttı.

"Edeceksen de çakmağın anlayacağını sanmıyorum."

Nergiz kıkırdamaya başlayıp elini uzattı bu sevimli kıza.

"Merhaba bu arada, Nergiz ben..."

Nergiz'in elini sıkın kız da cevap verdi.

"Deniz... Bu arada Nergiz mi dedin sen?"

"Evet..."

"Anlamı ne?"

Kıza hayran gözlerle bakan Nergiz, dudaklarını ısıklık çalar gibi uzatıp kaşlarını kaldırdı.

"Vay be, çok dikkatlisin. Adımın bir anlamı yok aslında..." Muzır bir gülümsemeyle devam etti, "Herkesin sandığı gibi Nergis olarak anlamaman ilginç..."

Kız da gülümseyerek başını öne eğip duvarın dibine oturdu. Nergiz de yanına oturup sırtlarını duvara yasladılar.

"İnsanlar detayları fark etmeden, genel kurallara göre yaşadıkları için senin adını söyleşindeki farkı, telaffuz değişikliği sanmaları normal... Onlara göre Nergiz desen bile Nergis'sindir, çünkü olması gereken budur." Tek gözünü kısıp Nergiz'e bakan Deniz konuşmasına devam etti, "Kurallar beklentilerimi hiçbir zaman karşılayamadığı için beni bağlamaz olması gerekenler..."

Nergiz keyifle sırttı.

"Oh bee! Eninde sonunda kendim gibi kafadan çatlak birini bulacağımı biliyordum. Senin de tahmin edeceğin

gibi saflama bir nüfus memuru hatası sonucu Nergis ol-
ması gereken ismim Nergiz oldu.”

Ayağa kalkıp elleriyle üstünü başını temizleyen Ner-
giz, Deniz’e de elini uzattı.

“Seninle iyi anlaşıcağız Deniz ya, sevindim valla
buna...”

Sonra kızın elinden telefonunu alıp kendi numarasını
yazdıktan sonra çaldırdı.

“Bu işi de hallettik. Ama şimdi gitmem lazım, bir dersi
kaçırdım, diğerini kaçırmayayım.”

Cevap bile veremeyen Deniz’e bir öpücük yollayıp hız-
la uzaklaşan Nergiz, içinden hâlâ Yasemin’e hatırı sayılır
küfürler ediyordu.

“Nergiiiiizzzzz... Gelseneee.”

Salondan ayaklarını sürükleyerek banyoya giden Ner-
giz bir yandan da elindeki jelibonu ağzına tıktırıyordu.

“Sırtını mı keseleyeceğim? Altı üstü herifin biriyle ye-
meğe gideceksin kızım ne abartıyorsun?”

“Of kapa çeneni... Gel. Bir şey göstereceğim sana...”

Duşun kapısını açarken kıkırdarken bir yandan da laf
sokmaya devam ediyordu Nergiz.

“Bende olmayan ne göstereceksin ki kızım? Alla al-
laa...”

Yasemin’in yüzünü gördüğünde birden gülümsemesi-
ni kesip telaşla ona baktı.

“Ne oldu?”

Sol kolunu yukarı kaldırıp Nergiz’in elini göğsünün
dış kısmına koyan Yasemin, kısık sesle konuştu.

“Bak senin bu defki bir şey var mı? Elitenecek bir sert-

lik geldi. İki gündür de kolum ağrıyor ara ara... Telaşlandım."

Paniğini belli etmeden Yasemin'in gösterdiği yeri yoklayan Nergiz, parmak uçlarına değen kitleyi fark etmişti. Büyük değildi ama evet, oradaydı. Ortalığı telaşa veremezdi.

"Evet tatlım ufak bir şey var ama muhtemelen süt bezesidir. Kadınlarda olurmuş ya işte... Ama yine de bir kontrol ettirelim olur mu?"

Gözlerini sıkı sıkı yuman Yasemin, sanki Nergiz bir şey yok dese, gerçekten bir şey olmayacakmış gibi umutla sordu Nergiz'e.

"Bir şey olmaz değil mi?"

Yüzünü buruşturup banyodan çıkan Nergiz arkasına doğru bağırdı.

"Kedi götünü görmüş ay anam beni hangi ayı becerdi demiş. Kızım saçmalama bee ne olacak? Herkeste var hemen hemen... Hadi senin yakışıklı uzun burunu bekletmeeee..."

Yasemin bir süre daha durduktan sonra rahatladı. Bir şey olma ihtimali riski olsa Nergiz böyle rahat davranmazdı ki... Dediği gibiydi kesin... Bir ara gidip baktırırdı. Sonra hemen içindeki heyecan yeniden alevlendi. Boran gelecekti birazdan ve o hâlâ oyalanıyordu.

Yaseminin yanından ayrılan Nergiz odasına geçip gizlice annesini aradı.

"Alo anne?"

"Nergiz kuzum iyi misin? Sesin neden öyle? Nereden arıyorsun?"

"Annecim telaşlanacak bir şey yok. Bizim karşı dairede oturan Kamile Teyze'nin evindeyim, gizli arıyorum. Kadının göğsünde bir beze var, korkuyorum ama ben bir şey

olmaz dedim ona sakinleşsin diye... Şimdi senden şu senin rutin kontrollerini yapan profesörün telefonunu isteyecektim. Kadın aradığımı duyarsa telaşlanır."

"Ay anladım... Ben de korktum size bir şey oldu diye. Tamam, dur vereyim."

"Ha anne, bir de sen sakın kadına telefon açıp falan bir şey çıkartma. *Önemli bir şey mi ki arıyor, der.* Kimsenin haberi yok..."

"Tamam kuzum... Veriyorum numaray..."

Annesinden telefon numarasını alan Nergiz şimdiden olayı nasıl halledeceğini düşünmeye başlamıştı...

"Seni seviyorum minnoşum..."

"Ben de seni seviyorum pisiciğim, Yasemin'i de öp benim yerime..."

"Temeemmm..."

Telefonu kapadıktan sonra salona geçip koltuğa yaslanan Nergiz tekrar dua etmeye başlamıştı. Bu aralar ne kadar dua eder olmuştu böyle... Odaya doğru seslendi Nergiz.

"Ben çıkıyorum kuzum. Anahtarını almayı unutma..."

Havlusuyla salona giren Yasemin kaşlarını çatıp sordu.

"Nereye gidiyorsun ki sen?"

"Bizim okuldan çocuklarla Karanfil Sokak'a geçeceğiz. Bir mekânda oturup bir şeyler içip döneriz. Sana iyi eğlenceler bebeğim..."

Yasemin'in yanağından koca bir öpücük alan Nergiz, hemen montunu alıp çıktı. Üstünde bir kot bir tişört vardı. Sokağa çıktığında ne yapacağını bilemedi. Aslında kalmak istemişti. O Boran şerefsizin gözünü korkutmak ama bu hâldeyken hep bir korumacı davranacak ve adamı kaçırtacak. Bu da Yasemin'i üzerti. Önce annesinin

verdiği telefonda profesörü aradı. Adam yurtdışındaymış ve ancak bir haftaya gelirmiş, neredeyse on gün sonraya randevu vermişti sekreteri...

Nereye gideceğini bilemeden telefonu kurcalarken D harfinde Deniz'i gördü. Neden aradığını bilmeden kızı aradı. Yasemin'den başka bir şeyleri paylaşacağı hemcinsi yoktu. Arkadaş çoktu ama onlar Yasemin'i tanıyordu ve şu anda onun hakkında dertleşemezdi.

"Yine çakmağını çıkarmaya mı üşendin?"

"Evet, sigaram ve ben öksüz kaldık."

"Nerdesin?"

"Karanfil'e doğru gidip bir mekân basmayı düşünüyorum."

Deniz'in gülümseyen ses tonunu duydu.

"Tamam ama beni bekle... Maskeleri getireyim, yoksa tanınırız."

"Ah tam ihtiyacım olan şeysin he Deniz. Gel hadi..."

Yasemin ve Boran'ın gittikleri restoran Ankara'nun en lüks mekânıydı. Yemekler ve ilk defa kendini bu kadar dışı hissedenden Yasemin nefisti. Göğüs dekoltesi en yaşlı adamı bile yerinden hoplatırken, Boran oraya kilitlenmekten kendini alamıyordu.

"Ee söyle bakalım, Yasemin kimdir? Neleri sever, nelerden hoşlanır?"

Yasemin adama bakınca Nergiz'in ne kadar yanıldığını düşündü. Bu adam onun düşündüğü gibi biri olsa kendisinin zevklerinden, yaşamından konuşmak ister miydi? Onu tanımak ister miydi?

İçinde hiçbir kuşku barındırmadan kendini açiverdi Yasemin. Hayatına dair olan her şeyi anlattı. Geçmişini,

hayallerini... Pür dikkat dinleyen adam bazı yerlerde araya girip sorular soruyordu. Eski eşinin, onun gibi bir kadını kaçırdığından dolayı ne kadar aptal olduğunu söyledi. Bu söze gülümseyen Yasemin, bir ara Nergiz'in onun hakkında ki düşüncelerini söyleyip adamın tepkisini ölçmek istedi ama sonra vazgeçti. "Nergiz," dedi ve kaldı...

Kaşlarını kaldırıp ona bakan adam hafif gülümsedi.

"Nergiz hayatındaki en önemli kişi öyle değil mi?"

Yasemin başını sallayınca Boran kısık sesle fısıldadı.

"Onu kıskanmadığımı söyleyemem. Senin hayatında öyle önemli bir yer edinmeyi çok isterdim."

Bu itiraf Yasemin'i çok mutlu etmişti.

"Herkesin yeri ayrıdır. Nergiz'i kıskanmana gerek yok..."

"Nergiz'i anlatsana biraz... Rakibimi tanımak isterim. Savaşımızın adil olması lazım..."

Bu söz üstüne gülümseyen Yasemin, Nergiz'i anlattı. Deli dolu hallerini anlatırken gülümsedi, paylaştıkları korkuları anlatırken gözleri doldu.

"Demek Nergiz'in çok sık sevgili değiştirme özelliği var, öyle mi?"

"Ashında sadece sevgili değiştirmek için ya da listeyi çoğaltmak için bir şey yaptığı yok. Aksine adamlar ona deli gibi âşık oluyorlar. Bizim kız da kendini yaşadığı ilişkiye öyle kaptırıyor ki tüm dünyası o adam oluveriyor. Sanırsın bu dünyada yaşanan en büyük aşk onlarınki... Sonra bir şey oluyor, mesela adam çok baskıcı olabiliyor veya sahipleniyor. Veya evlenelim diye tutturuyor. Bizim kızda ani bir dönüş... Bir siliyor, pir siliyor. En fazla üç gün salya sümük geziyor, sonrasında eve bir geliyor; Yasemin, manyak biriyle tanıştım, diye. Ardından sil baştan..."

Bunları anlatırken gülümseyen Yasemin, adama sorar gözlerle baklı.

"Hep benden bahsettik. Peki, çapkın Boran Beyimiz nedir? Kimdir? Ne iş yapar?"

"Boran iş piyasası çarkına sıkışmış bir adam işte... Evet, güzel kadınları severim ama kesinlikle tek eşliyim. Boşnağım ve bekâрім..."

Bu sözü sırtarak söyleyince Yasemin de kıkırdamaya başladı.

"Nergiz, çok üzüldüm dostun için... Bu kız seninle tanıştığımızda telefonda konuştuğun kız mı?"

"Bilmiyorum ki... Bir kızla mı konuşuyordum?"

"Evet, hatunum falan demiştin..."

"Haa, o zaman kesin Yasemin'dir. Ondan başka kime hatunum diyeyim ki ben?"

İçtiği biraların etkisiyle kıkırdayan Nergiz, aslında daha içmemesi gerektiğini düşünmeye başlamıştı... En fazla üç kadeh sonrası yamulmaya başlıyordu ve Nergiz bu hallerinde sapıtmaya müsait oluyordu.

"Zaten hatunum deme, senin diline yakışmıyor. Sen çok nasıl desem, dişisin..."

Kahkaha atan Nergiz, Deniz'in koluna vurdu.

"Ben mi dişiyim? Ah sen bir de Yasemin'i gör o zaman kuzu ya... Neyse işte, evet onunla konuşuyordum. Öküz bir adama takıldı kaldı da... Üzecek onu diye endişeliyim."

Deniz sırtmaya başladı.

"İşte bak bundan bahsediyorum. Evet, çok piçsin ama farklı bir anaç ve dişi hâlin var. Yasemin'i koruma içgü-

dün aşırı fazla... Erkekler de senin bu hallerine deli diva-
ne âşık oluyorlardır."

Omuzlarını silken Nergiz, geriye yaslanıp mekânın havasını içine çekti. Canlı müziklerin çaldığı çok hoş bir ortamdı. Sahnede gitar çalan adama bakınca kıkırdadı.

"Ay ne şeker ya, sakallarına bak şunun... Oy sakalina boncuk dizdiğimin gitaristi... Aaa Deniz, bak bana bakıyor bu adam..."

Deniz de omzunu çevirip sahneye bakınca gerçekten de gitaristin onların masasına baktığını gördü. Başını öne eğip gözlerini yumdu.

"Üf her neyse... Kuzum ben çok içmeyeyim yoksa beni zor toplarsın. Kalkalım mı? Seni de yordum gece gece ya..."

"Sorun değil ya, iyi geldi bana da... Ama bu saatte yurda nasıl girerim bilmiyorum."

Nergiz gözlerini açıp şaşkın şaşkın baktı kıza.

"Sen yurttan mı kalıyordun? Benim için de yurttan çıkıp bu saate kadar... Of yaa, seni yerim... Tamam o zaman, hadi bize gidiyoruz."

"Yok ya saçmalama... Ben bir şekilde hallederim. Olmadı otele..."

Deniz'e çatmaya çalıştığı ama alkolün etkisiyle beceremediği kaşlarıyla tuhaf bir bakış attı.

"Saçmalama hadi gidiyoruz."

Deniz'in itirazına izin vermeden masaya para bırakıp onu da sürükleyerek dışarı çıktı ve taksi diye bağırmaya başladı. Elbet bir yerlerden bir taksi çıkardı ya...

Evin kapısına geldiklerinde, adama mutlu gözlerle bakan Yasemin, çantasından anahtarını çıkarmaya çalıştı.

"Teşekkür ederim... Çok güzel bir geceydi."

Kadının uçuşan saçını yüzünden çeken Boran, kulağına doğru eğildi.

"Benim için de öyleydi..."

Adamın içine işleyen kokusuyla başı dönen Yasemin gözlerini kapattı ve sonra dudığında ılık dudakları ve şarap kokan nefesi hissetti. Kendini bu öpüşmeye bırakarak kollarını adamın boynuna dolayan Yasemin, öpüşmeye ne kadar süre devam ettiklerini bilmiyordu ama bir öksürme sesiyle kendilerine geldiler.

"Ne? Bu gördüğümü sende görüyor musun Deniz?"

"İmm eğer bahsettiğin bir kadınla erkeğin öpüşmesiyle evet, görüyorum."

Nergiz taksiden indiklerinde evin önünde birbirine sarılı bir çift görmüştü. Kadının Yasemin olduğunu anladığında, adamın kim olduğunu tahmin etmek zor değildi. Anında tepesi atmış hızlı adımlarla caddeyi geçerken Deniz onu durdurdu.

"Ne yapıyorsun?"

Sinirle ve alkolün verdiği rahatlıkla Deniz'e döndü Nergiz.

"Ne yapıyorum sence? Tabii ki gidip o şerefsiz adamın ağzına sıçmayı düşünüyorum. Yasemin'i yiyor resmen ya!"

Deniz Nergiz'in kolunu daha da sıkıp fısıldadı.

"Saçmalama karşında bir çocuk yok senin... Eğer Yasemin bu anı, böyle yaşamak istiyorsa yaşamalı... Sen neden karışacaksın?"

"Anlamıyor musun Deniz, bu adam benim kuzumu kullanacak. Daha çok incinmesine sebep olacak."

"Nergiz, bazen insanlar gerçekleri en iyi incinerek bulur. Bırak Yasemin incinsin. Sen nasılsa onu toplamak için yanında olacaksın. Ama eğer bu kadar korumaya çalışıp onu bir şeylerden mahrum edersen hep aklında kalacak ve seni suçlayacak."

Yasemin ve adama gözlerini diken Nergiz resmen hırladı.

"Kusura bakma ama o herifin ağzı, benim kuzumu dişlerken bu kadar sağduyulu olamam!"

"O zaman bırak sakince halledelim. Adamın yanında bir şey deme... Sesini ıkarma, bana bırak..."

Nergiz sakin gibi görünüp çiftin yanına yaklaştıkla-rında, Deniz boğazını temizler gibi öksürdü. Bir yandan da koluyla Nergiz'i tutuyordu. Birbirlerinden ayrılan çift önce Deniz'e baktı, sonra Yasemin'in gözleri Nergiz'le buluştuğunda, Nergiz'in Boran'a baktığını gördü; hem de delip geçercesine... Boran'ın havaya kalkmış alaycı bakışını görüp son sabrını da yitirince Nergiz patladı.

"Sen benim kuzumu yiyerek ne yaptığını sanıyorsun lan?!"

Boran kaşlarını hafifçe kaldırıp Nergiz'i süzdü.

"Benim onu yediğim kadar o da beni yiyordu, farkında mısın?"

İyice tepesi atan Nergiz sendeleyerek adama yaklaşmaya çalıştı. Deniz'in tuttuğu kolu geride kalmıştı.

"Bana laf ebeliği yapma! Ben o ebelere senin tahmin edemeyeceğin kadar bacak omuza yaptırdım!"

Yasemin'e dönüp onun dolan bakışlarıyla karşılaşınca iyice siniri tepesine çıkan Nergiz, içeri girmeden önce Boran'a son bir kez baktı. Tamam, Yasemin'in kendine güvenmesi için cesaretlendiren kendisiydi ama bu kız da böyle ipleri bu adamın eline vermemeliydi, öyle değil mi?

"Eğer bu kızı üzersen seni çıktığın yere gömerim."

Sinirle merdivenleri çıkarken bir an durup geri döndü ve Deniz'in merdiven başında ne yapacağını bilemez halde beklediğini gördü.

"Ne bekliyorsun be! Kucağıma mı alıp çıkarıyım seni? Yürü!"

Deniz altından gülümseyerek Nergiz'in peşine takıldı.

Boran'a özür diler gibi bakan Yasemin, adamın omzuna attığı eline baktı. Boran kısık sesle konuştu.

"Benden sakın özür dileme... Aslında çok şanslısın. Seni deli gibi seven ve koruyan bir dostun var. Sakın Nergiz'e kızma... Beni tanımıyor, seni ne kadar önemsemediğini bilmiyor. Haklı aslında..."

Yasemin gülümseyerek adama baktı ve yanağından öptü.

"Çok anlayışlısın ama ben yine de onun adına özür dilerim. Sanırım kafası da biraz iyi... Hoş ayıkken de bundan aşağı kalır yanı yok ya, neyse..."

Adamın gülümsemesine eriyip biterken vedalaşıp apartmana girdi. Evin kapısı aralıktı ve içeri girdiğinde Nergiz'i koltuğa yığılmış gözleri kapalı gördü. Ve yanında da bir kız karşı duvarı izleyerek oturuyordu. Kimdi ki bu kız? Ama önce bu minik cadının icabına bakmalıydı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun Nergiz?"

"..."

"Aç gözlerini bana bak! Uyumadığını biliyorum minik cadı..."

"Git başımdan Yasemin..."

"Bak, o senin az önce aşağıda azarladığın adam olmasaydı, ben şu anda senin saçını yoluyor olurdum."

Tek gözünü açıp Yasemin'e bakan Nergiz, tekrar gö-

zünü kapatıp susmaya devam etti. Yasemin gelip yanına oturdu.

"Boran bana ne dedi biliyor musun? Nergiz haklı, dedi. Benim sana ne kadar değer verdiğimi bilmiyor bu yüzden de endişeli, dedi. Onun gibi seni düşünen dostun olduğu için şanslısın, dedi."

Nergiz dişlerinin arasından ve sessizce mırıldandı.

"Uyanık çakal..."

Yasemin, derin bir nefes çekip Nergiz'e baktı.

"Benim adıma mutlu olamaz mısın? Ben mutluyum Nergiz. Bu zamana kadar hissetmediğim..." Tam o sırada Deniz'e bakıp sustu ve Deniz anlayıp ayağa kalktı.

"Şey, banyo nerede acaba?"

Nergiz gözlerini açmadan işaret etti eliyle. Gözlerini açtığı an tüm dünya dönüyordu. Deniz'in arkasından bakan Yasemin fısıldadı.

"Ve bu kız kim? Tek başına çıkıyorsun ve sonra hiç tanımadığımız bir kızı alıp eve getiriyorsun."

"Sen tanımıyorsun, ben tanıyorum..."

Sonra ayağa kalktı ve odasına doğru yürüdü.

"Yorgunum ve sarhoşum Yasemin, uyuyacağım. İyi geceler..."

Banyo kapısının önünden geçerken Deniz'e seslendi.

"Kapısında mantar pano olan oda benim, çıkışta bu odaya gel..."

Yalnız kalan Yasemin geri yaslandı. Her şeye rağmen çok güzel bir gece geçirmişti. Odasına doğru yürürken banyodan çıkan Deniz'le karşılaştı. Bakışlarını aşağıya indiren Deniz'e yaklaştı. Gözlerini kaçırان insanların bir şeyler sakladığını düşünürdü.

"Tanışamadık, ben Yasemin... Sen kimsin?"

"Deniz... Nergiz'le aynı okuldayız. Malum, biraz içki-

li... Bu akşam onu yalnız bırakmadığım için yurda geç kaldım. O da beni bırakmadı."

Kızın öğrenci olması içini biraz rahatlatmıştı. Sonuçta tüm okul arkadaşlarını tanımıyordu Nergiz'in.

"Tamam, sabah görüşürüz..."

"Peki, iyi geceler..."

Odasına giren Yasemin telefonuna mesaj geldiğini gördü.

"Hani benden ve duygularımdan emin değilsin ya, lütfen çantana bak. İçinden çıkan CD'yi dinle... Benim toprağımın dilinden, sana duygularımı anlatan bir şarkı... Huzurla uyu esmer kız. B.S."

Gülümseyerek çantasını açan Yasemin, içinde gerçekten de CD bulmuştu. Ne ara atmıştı bu adam ki bu CD'yi? Yeni aldığı son teknoloji müzik çalarına koyup hemen açtı parçayı.

Müzik başladığı an tüyleri diken diken oldu ve sözler başladı. Hiçbir sözünü anlamıyordu ama yine de ağlayası gelmişti. Bu inanılmaz bir şeydi ve koskoca iş adamının bu romantik halleri onun kalbine sıcaklık nefes olmuştu.

"Nergiz, kalkman gerekmiyor mu?"

"Hayır..."

"Ama benim kalkmam lazım..."

Homurdanan Nergiz yanı başındaki sıcaklığa iyice gömüldü.

"Kalk o zaman bee, Deniz uyuyacağım ben..."

"Üstümde yatarken nasıl kalkabilirim?"

Yanında yatan saç baş birbirine girmiş kıza bakıp gülümsedi Deniz. Saçının ucunu alıp Nergiz'in burnuna sürttü. Gıdıklanan Nergiz, yüzünü çok komik bir hâle ge-

tirince dayanamayıp kakhaha attı Deniz.

"Sabahları çok çirkin oluyorsun..."

"Hah! Götümü ye Deniz..."

Arkasını döntüp uyumaya devam edince Deniz başını sallayarak kalktı. Üstü başıyla yatmıştı çünkü odaya girdiğinde Nergiz soyunmuş sütyen ve külotla girdiği yatakta çoktan sızmıştı. Çekmeceleri karıştırıp giyecek bir şey bulmaktansa kıyafetleriyle yatmayı tercih etmişti. Odanın balkonuna çıkıp bir sigara yaktı. Etrafa bakan gözleri, birçok şeyin endişesini içinde barındırıyordu.

"Kahvaltıya gelin... Bu gün izinliyim ve size bir güzellik yaptım."

Yasemin'in mutfaktan bağırmasını duyan Deniz, odadan çıkıp mutfığa geçti.

"Günaydın, yardım etseydim..."

Kıza bakıp içindeki anlamsız tedirginliği bastırmaya çalışan Yasemin omzunu silktilti.

"Günaydın... Gerek yok ben hallettim. Nergiz kalkmadı mı?"

Yüzüne sevimli bir gülümseme yayılan Deniz başını olumsuz anlamda salladı.

"Uyandıramadım ve sonunda bana *götümü ye*, diye bağırdı."

Yasemin istemese de kıkırdadı.

"Ah evet... Nergiz'in baş repliğidir. Neyse ben kaldırıyorum."

Kafasını mutfak kapısından uzatıp bağırarak konuştu.

"Ah Borancığım, hoş geldin aşkım... Dur öpmesene Nergiz odada..."

Bir saniye sonra bir gürültü ve homurtu duyuldu.

"Lanet, lanet... Bu komodini buraya koyanın ağzını gözünü severim. Offf..."

Ve apar topar darmadağın halde mutfağı düşen Nergiz.

“Nerede o, aa sabah sabah da gelinir mi be?”

Masaya bakıp Deniz ve Yasemin’i gayet sakin kahvaltı ederken görünce gözlerini kıstı.

“Alacağınız olsun pis sürtükler! Yataktan düştüm, bacağımı çarptım. Ama sizin umurunuz da değil... Gülmesenize ya...”

Ayaklarını vura vura banyoya giden Nergiz, on dakika sonra masadaki yerini aldı. Hemen önünde bir aspirin, yarım bardak su buldu.

“Bu ne?”

Deniz, Nergiz’e baktı.

“Akşamın etkisini en iyi bu alır. İç bence...”

Gözleri ıslıl ıslıl Deniz’e bakan Nergiz kıkırdadı.

“Kız valla seni alan yaşadı ha...”

Önündekileri içtikten sonra Yasemin’e döndü.

“Dün akşam için üzgünüm. Asla haksız olduğumu ya nıldığımı düşünmüyorum ama tamam... Madem sen istiyorsun, yanındayım. Tek isteğim mutlu olman...”

Bir yabancıнын yanında bu konuları konuşmak istemese de kuzeninin yavru kedi bakışlarına dayanamayan Yasemin, sımsıkı sarıldı ona. O sırada Deniz boğazını temizleyip ayağı kalktı.

“Ben bir banyoya geçeyim.”

Kızın arkasından kısık gözle bakan Yasemin, Nergiz’e döndü.

“Bu kızda tuhaf bir şey var Nergiz. Ne kadar iyi tanıyor sun?”

Ekmeğine reçel süren Nergiz omzunu silkti.

“Aslında çok fazla değil, ama bir anda içim ısındı kıza... Nasıl bir tuhafılık gördün ki?”

Yasemin düşünceli bir halde kaşlarını çatı.

"Bilmiyorum, karanlık bir tarafı var gibi... Ve bakışları... Anlayamıyorum. Kötü diyemem ama değişik işte... Dikkat et kuzum olur mu?"

Yasemin'in yanağını reçelli dudağıyla öpen Nergiz kırdadı.

"Merak etme bebişim..."

O sırada içeriye giren Deniz, ikisine de bakıp yerine geçti.

"Şey... Kahvaltı için teşekkür ederim. Ben kalksam iyi olacak..."

Nergiz başını olumsuz anlamda salladı.

"Asla olmaz, çay iç, hem daha bir şey yemedin."

"Yeterince rahatsızlık verdim Nergiz."

Deniz'in gülümsemesi oldukça mahcuptu. Ortamı dağıtmak isteyen Yasemin, dün gece Boran'ın attığı mesajı ve çantasına koyduğu CD'yi söyledi. Hemen içeri geçip CD çaları aldı. Masanın yanına koyup müziği açtığı anda, "Ama sözlerini anlayamıyorum. Sanırım Boşnakça... Boran Boşnak çünkü..." dedi.

Sözler başladığında Deniz gülümsedi.

"Sırpça..."

Yasemin şaşkın baktı Deniz'e.

"Efendim?"

"Boşnakça değil, Sırpça..."

Nergiz tek kaşı havada baktı kıza.

"Sen nerden biliyorsun ki?"

"Dil tarihi okuyorum ve ayrı bir yeteneğim var diyelim. Sırpça ve Boşnakçanın da içinde olduğu birkaç dil biliyorum. En azından anlayacak kadar..."

Bu söze sevinen ve heyecanlanan Yasemin hemen bir kâğıt kalem getirdi.

"Senden ricam yazar mısın Türkçesini..."

Şarkıyı başa alıp arada bir durdurup şarkının çevirisini kâğıda döktü Deniz. Ve Yasemin'e uzattı. Yasemin şarkıyı başa aldıktan sonra bir yandan dinlerken diğer yandan da sesli bir şekilde çeviriyi okuyordu.

"Bakışlarıyla beni oksuyor

Sanki bana dokunurmuş gibi...

Ve her zaman bana ilk kez bakıyormuş gibi bakıyor

Bense biteceğini düşünüp duruyorum.

Hüznün içinde kaybolup gideceğini...

Fakat bu arzu durmayacak

Kanımdasın.

Aldığım ve verdiğim çok uzun yıllardan sonra

İlk ve son seferinde kalıyorum

Senin yüzünden çingeneleri hayal ediyorum.

Ve düşünüyorum tatlı aldatmacaları...

Fakat şeytan pes etmeyecek

Kanımdasın

Eğer göçebe çingeneler seni kaçırlırsa

Ya da korkunç harem ağaları seni çalarsa

Eğer onlar seni alıp giderse

Deliye döneceğim.

Sensiz bir sabaha uyanamam.

Eğer onlar seni alıp giderse

Her şey ezilecek

Beni bir dostun olarak hatırla, ruhunda sakla

Ve sonra düşün

*Çok geç, hayaller ve her şey için...**

Yasemin gözleri dolup ağlamaya başladığında Nergiz kalkıp sınıksı sarıldı ona. Mutlu olması için bildiği tüm

* *Tu cu y mojoj krvi (Ti si mi u krvi), Здравко Цолиц (Zdravko Colic) -yhn*

duaları gönderdi yukarıya. Bir süre öyle durduktan sonra Deniz'in masayı topladığını fark edip ayaklandılar. Nergiz, odasına doğru yürürken Deniz'e seslendi.

"Bayan çokbilmiş, bakalım daha ne cevherleriniz var. Bekle beni, öğleden sonra dersim var birlikte okula gidelim."

Evden çıktıktan sonra Nergiz hızlı adımlarla evlerine yakın olan kafeye doğru yürümeye başlamıştı. Deniz Nergiz'in aslında okula gitmek gibi bir fikri olmadığını anlamıştı ama yine de sormak istedi.

"Okula gitmiyor muyuz?"

"Bırak şimdi okulu... Şu herifi bulmamız lazım. Sence nasıl ulaşabiliriz?"

O arada da kafeye gelmişlerdi. Köşedeki masaya geçip oturan Nergiz, Deniz'in gözlerine bakarak şeytani planlar yapıyordu. Deniz bir süre düşündü.

"Kolay, adamın şirketine gideceğiz."

Alayla yüzünü buruşturan Nergiz kızın kafasına vurdu.

"Bunu ben niye düşünemedim. Ya kızım, adamın yanına ha deyince nasıl gireceğiz?"

Deniz sırttı.

"Bana bırak ve tek kelime etme..."

"Pikkiii... Hadi o zaman..."

Apar topar taksiye binip yola koyuldular. Şirketin kapısının önüne gelince bir an duraklayıp devasa binaya baktılar. Ankara'nın çıkışına doğru yapılmış bu bina dev bir kale gibiydi.

Karşlarına çıkan görevli kiminle görüşmek istediklerini sorunca Nergiz sadece Deniz'e baktı...

Evde tembel tembel uzanıp bu adama âşık olup olmadığını düşünen Yasemin, bir yandan da Nergiz'in haklı olma ihtimali karşısında nasıl hareket edeceğini düşündü. Ne badireler atlatmıştı, elbet onu da atlatırdı. Ama bu sefer canı yansın istemiyordu. Artık mutlu olmak istiyordu. Yirmi iki yaşındaydı ve ilk defa tattığı aşka benzeyen şeyin, mutlu sonla bitmesini istiyordu. Boran onun tüm geçmişini biliyor ve onu böyle kabul ediyordu. Daha ne olsundu.

Heyecanla geriye doğru kendini attığında yine o sol kolunda ki ağrıyı hissetti. Yüzünü buruşturdu. Bir ara buna da bir baktırması gerekiyordu ya, neyse... Şimdi aşk zamanıydı.

Deniz'in söylediklerinden tek kelime anlamayan Nergiz aval aval bakıyordu kızın suratına. Allah aşkına ağzının içine tüm cümleleri sokmuş gibi konuşuyordu, hepsi birbirine girmiş... Bu nasıl bir lisandı ki? *Hay gözünü seveyim Türkçemin...*

Başaramayacaklarını düşündüğü bir an, görevli onlara asansörleri göstermiş ve numaraya basmıştı. Asansörün kapısı kapandığı an deli gibi Deniz'e sarılan Nergiz kıkırdıyordu.

"Kızım ya ne dedin sen adama?"

"Hiç... Limonun kilosunu sordum, havalardan bahsettim. Ha bir de, burnunun içindeki kılları aldırması gerektiğini söyledim."

Şaşkınca açılmış gözleriyle Deniz'e deli gibi bakan Nergiz, kolunu çimdikledi.

"Benle dalga geçmesene ya..."

"Valla ya öyle dedim, of acıttın... Kızım bu adam Sırp-

ça biliyor mu ki ne dediğimi anlasın. Araya bir Boşnak, bir Boran sıkıştırdığımda adam anlamasa da bir bağlantı var sanmıştır.”

Göz kırpıp kapısı açılan merdivenlerden inen Deniz, Nergiz’i de peşinden sürükledi. Sekreterle burun buruna geldiklerinde işini daha ciddi yapmalıydı.

“Buyurun efendim, Mustafa Bey’in bahsettiği kişiler sizsiniz sanırım.”

Deniz hiçbir şey anlamamış gibi bakarken kafasını şiddetle salladı ve bu sefer Boşnakça konuşmaya başladı. Ama sekreterin bu dili bildiği ihtimalini göze alarak kafasındaki senaryoya göre konuştu.

“Boran Bey’in kuzeniyim. Ailelerimiz görüşmüyor ve ben evden kaçtım. Başka gidecek kimsem yok. Haber de veremedim, telefonu yoktu Boran Abi’nin... Bu yüzden lütfen... En azından bir dakika... Ya da siz arayıp söyleyin...”

Sekreter Boran Bey’in uzak bir akrabasıydı. Bu sebeple anlatılardan kuşkulansa da eline telefonu alıp kızın söylediklerini Boran Bey’e iletti. Sekreter telefonu kapattığı anda hızla odanın kapısı açıldı.

Boran önce Deniz’e, sonra da Deniz’in arkasından öne çıkan ve tek kaşı havada kendisine bakan Nergiz’i gördü.

Ve Boşnakça konuşmaya başladı. Sözüünü bitirdiğinde Deniz, Nergiz’in kolundan tutup odaya doğru çekerken Boran’ın Türkçe fısıltısını işitti, kahkaha saklayan sesinin arasından.

“Gel bakalım minik düzenbaz... Gelin bakalım...”

İçeri giren Nergiz, Boran bir şey demeden karşısındaki koltuğa oturdu. Deniz de kapının orda ayakta dikiliyordu. Masasına oturan Boran, öne doğru eğildi ve Nergiz’in gözlerinin içine baktı.

"Evet, seni dinliyorum. Benimle görüşebilmek için bir Boşnak kızı bulduğuna göre baya önemli olmalı konu..."

Nergiz hiçbir şey demeden adamın gözlerine diktiği bakışlarını bir an bile kaçırmamıştı. Sessizlik uzadıkça adamın gerildiği ortadaydı. En sonunda Nergiz adamın gözlerinden çektiği bakışlarını tırnaklarına dikti. Çok önemli bir iş yapıyormuş gibi bir süre ellerini ve tırnaklarını inceleyen Nergiz, başını kaldırmadan sordu.

"Yasemin'i ne kadar tanıyorsun?"

"Geçmişini anlatacak kadar bana güvendi, her şeyini biliyorum."

Adama bakıp kaşlarını kaldırdı Nergiz.

"Çok akıllı bir adamsın Boran Sancaktar... Ne demek istediğimi bence anladın."

Çektiği nefesiyle geri yaslanan Boran, Nergiz'i süzdü.

"Yasemin'i tanıyorum. Kırılgan olduğunu biliyorum ve görünüşünün altında ateş gibi bir kadın olduğunu da..."

Bu söz iyice aklını kurcalamıştı Nergiz'in.

"Ondan ne istiyorsun?"

"Her şeyi... Onu istiyorum."

"Peki, onu kırdığında, üzdüğünde ne olacak biliyor musun?"

Adam gülümsedi.

"Biliyorum, sen ağzıma sıçacaksın."

"Güzel..."

Oturduğu yerden kalkıp adamın masasına yaklaşan Nergiz ellerini masaya koyup adama doğru eğildi.

"Sana asla inanmıyorum Boran. Seni sevmiyorum. Senden hoşlanmıyorum bile... Ama ne çare ki sana katlanmak zorundayım, çünkü kartlarını iyi oynuyorsun."

"Nasıl beceriyorum bunu?"

“Yasemin’in bana olan zaafını kullanmayı başarak. Ona dün gece beni savunmuşsun. Çok akıllıca... Bindığın dalı kesmek olurdu aksi davranısaydın. Ama beni sakın hafife alma olur mu?”

“Asla Nergiz... Sen bugüne kadar tanıdığım en zeki kızsın. Yasemin’den ne kadar farklı olduğunu biliyorum. Ama bir düşünsene... O gece orada sen de vardın, ilk karşılaştığımızda... Ve sen daha rahatsın, daha güçlüsün. Eğer sonu olmayan bir ilişki düşünüp günümü gün etmek isteseydim, senden yana kullanmaz mıydım tercihim? Sonuçta oldukça çekici ve hoş bir kızsın. Beni etkilemiyorsun bile diyemiyorum. Hatta bak, bu kadar da dürüstüm. Eğer Yasemin’i tanımamış olsaydım senden kolayca etkilenir etrafında pervane olurdum. Şimdi bu dürüstlüğü bana kullanacağını bile bile sana bu kadar açık olabiliyorsam, sence de birazcık güveni hak etmiyor muyum?”

Kesinlikle bu sefer içten güldü Nergiz. Kahkahası bir anda odayı sardı.

“İşte bahsettiğim bu... O kadar zekisin ki kötü yanını deşifre ederek, hem benim kadınsal egomu okşayıp gardımı indirmemi hedefliyorsun, hem de daha kötü yanını görmemi engellemeyi...”

Masadan uzaklaşıp Deniz’in yanına doğru giderken adam seslendi.

“Peki, o zaman bana bir şans versen? Mesela birlikte takılabiliriz. Sen, ben, Yasemin... Beni daha iyi tanımış olursun hem, olamaz mı? Çünkü ben şimdi ne dersem diyeyim seni ikna edemeyeceğim.”

“Buna emin olabilirsin Sancaktar, gözüm hep üstünde olacak. Ve hata yapmamaya dikkat et... Yasemin’in canının yanması pahasına seri bitiririm. Benim için sen

Yasemin mutlu olduğu sürece varsın. Aksi durumda bir hiçsin...”

Odadan gayet sakin adımlarla çıkan Nergiz, asansöre bindiğinde sinirden titriyordu.

“Gördün değil mi adamın hâlini? Haksız mıyım sen-ce? Adam tam bir kurt!”

Gülümseyerek asansörün duvarına yaslanan Deniz, Nergiz’in sinirden sağa sola oynattığı elini tuttu.

“Gördüm, ama sen ondan daha kurtsun. Oyununu bozduğun anki yüz ifadesi görmeye değerci.”

“Bunları Yasemin’e anlatamam ki... İnanıramam... Ama görmesini sağlamam lazım da nasıl?”

“Endişelenme... Yasemin bu adamdan asla atlatamayacağı kadar büyük darbe yiyemez. Ve senin bir şey yapmana gerek yok. Bu gibi adamlar iş ciddiye bindiği an kendi kendilerini imha etmekle ünlüler...”

Deniz’in tespitine gülen Nergiz, asansörden inerken Deniz’in koluna girdi.

“Kız sen bunca zamandır nerelerde saklanıyordun ya...”

“Çakmağa ihtiyacın olmamış demek ki bunca zamandır.”

“Deli...”

8. BÖLÜM

Yasemin hazırladığı yemeklere bakarak gülümsedi. Boran hayatına girdiğinden beri Nergiz'le sanki biraz uzak kalmışlardı. O günden sonra aradan bir hafta geçmiş ve Boran hemen hemen gittikleri her yere Nergiz'i de davet etmişti. Baldızıyla arasında sorun olmasını istemediğini söylemişti. Aralarında sevişme benzeri yakınlık da olmuştu ama Yasemin daha ileriye gidememişti. Boran'ın onu beğendiğini, istediğini biliyordu ama ruhu henüz ikna olmamıştı. Zamana ihtiyacı vardı ve Nergiz'in tamamen Boran'a güvenmesine... Çünkü söylemese bile Nergiz'in kuşkuları onu da etkiliyordu.

Ve Nergiz'in aslında ne kadar çabaladığını da biliyordu. Kendi hayatını bile askıya almıştı Nergiz. Sevgilisinden ayrılmıştı. Buna rağmen o üç günlük zırlak süreci geçirmemişti. Ağlayamadan bir insan nasıl mızmız olabiliyor şaşırıyordu ama Nergiz'in o halleri katlanılır gibi değildi. Kendi ayrılıyor, sonra yine kendi yas tutuyordu.

İşte bu sebeple Yasemin bu gün kuzusuna en sevdiği yemekleri yapmış ve tam olarak güvenmese de yavaş yavaş ısındığı Deniz'i de yemeğe davet etmişti. Bu gün öğleden sonra yayınevine uğrayıp eve iş alacak olan Nergiz, Yasemin'e telefon açmış, yarım saat gecikeceğini söylemişti. Üstünü değiştirip salona geçerken kapı çaldı. Deniz gelmişti ve elinde de bir şişe şarap vardı. Ertesi gün cumartesiydi ve bu gece dağıtmayı planlıyorlardı.

"Hoş geldin... Oo şarap ha, teşekkürler..."

"Hoş buldum Yasemin... Nergiz yok mu?"

Gözleri evi dolaşırken sormuştu bu soruyu Deniz.

"Yok, yarım saate gelir. Yayınevine uğramış."

"Söyleseydi ya, ben götürürdüm."

"Ah evet doğruya, hayırlı olsun motor almışsın."

Gülümseyen Deniz, yarım ağız teşekkür etti. Salona geçip kanepeye yerleştiler. Bir an bir sessizlik oldu. Deniz, Yasemin'e döndü.

"Benden hoşlanmıyorsun değil mi?"

Bir anda kıpkırmızı olan Yasemin, lafı geveleme gibi huyu olmadığı için ya susacak ya da söyleyecekti. Söylemeyi tercih etti.

"Hoşlanmıyor değilim ama bana tuhaf gelen bir yanın var. Net değil gibisin. Sanki bizden bir şeyler saklıyor gibisin Deniz."

Deniz başını önüne eğdi. Ve gözlerini kapadı. Derin birkaç soluk aldıktan sonra Yasemin'e dönmeden fısıldar gibi konuştu.

"Anlatacağım. Ama... Ama lütfen Nergiz bilmesin..."

Şaşırان Yasemin kalbinin çarptığını hissetti. Neydi ki Nergiz bilmeyecekti?

"Neden Nergiz bilmiyormuş. Sen ona daha yakınsın. En çok onun bilmesi gerekmez mi?"

Yasemin'e dolu gözlerle bakan Deniz başını salladı. Sesini bulduğu zaman konuşmaya başladı.

"Evet haklısın. Ama... Sana söyledikten sonra eğer Nergiz'in tepki vereceğini söylersen, ben sessiz sedasız çekilir giderim. Yani onun bu dostluğu bitiriyor olmasına dayanamam. Senle öyle değil... Yanlış anlama ama... Yani Nergiz bana karşı daha sıcaktı. Sen bu kuşkularından dolayı belki de uzaktın hep... Hem Nergiz her ne kadar belli etmese de etrafına kalın duvarlar çekip üstlendiği rolle surların üstünde dans etse de biliyorsun ki aslında her an aşağıya düşme korkusu yaşıyor. Ben onun hiçbir

şekilde bir tercih yapmak zorunda kalıp üzülmelerini istemiyorum."

Yasemin artık dayanamayıp bağırdı.

"Ay yeter Deniz! Geveleme! Önce sorun ne, ne saklıyorsun onu söyle... Gerisine sonra bakarız."

"Ben... Ben eşcinselim."

Bir an nefesi kesilip kıza bakan Yasemin, yanlış anladığını düşündü.

"Neysin neysin?"

Gözlerini Yasemin'e dikip tek nefeste konuştu Deniz.

"Halk tabiriyle lezbiyen..."

Yasemin ne düşüneceğini bilmiyordu. Allah aşkına bu kızın yanında havluyla durmuş ve Nergiz'in yatağında...

"Kahretsin, sen Nergiz'in yatağında uyudun..."

Gözlerini kırıpıştıran Deniz, anlamamış gibi baktı.

"Yani demem o ki Nergiz asla bir erkekle o şekilde yatmazdı. Yani tamam, kabul yatardı ama bunun için sevgilisi olması lazımdı. Sen... Yani sen şimdi kadın değilsin ya... Hay lanet olsun... Yani kadın gibi hissetmiyorsun ya..."

Sözlerini toparlayamadan kapı çalınca ikisi de panikle kapıya baktı. Deniz, hemen Yasemin'in kolunu tuttu.

"Bak eğer kaldıramayız dersen, git dersen anlarım. Lütfen açma kapıyı... Yasemin dursana..."

Açılan kapının arkasından homurdanarak içeriye giren Nergiz ikisinin de yüzüne bakmıyordu.

"Lanet olsun bu adama! Ağzına gözüne girdiğimin pigmesi! Herife bak, koskoca iki kitabı verdi, neymiş efendim pazartesiye elinde olacaktı. Ay kızlar tutmayın valla geberteceğim ben bu adamı!"

Tutmayın derken bir yandan da soyunan Nergiz, kafasını kaldırıp sessizliğin nedenini anlamaya çalışırken iki kızında kendisine bir tuhaf baktığını gördü.

"Ne?"

Kızlar sonra birbirlerine döndü.

"Ay ne var?"

"..."

"Konuşsanıza be! Bir şey mi oldu?"

En sonunda Yasemin boğazını temizleyip Nergiz'i kolumdan tutup oturttu.

"Gelsene az, konuşmamız lazım..."

"Of belli bir şey olmuş... Keşke önce yemek yeseydik, çok açım anasını satayım ya... Haydi, söyleyin ne oldu?"

Deniz, Yasemin'e yalvaran gözlerle baktı ama Yasemin ifadesizce bakıp Nergiz'e döndü.

"Sana bir şey soracağım, bu bir anket ama hayati önem taşıyor."

"Allah'ım sana geliyorum! İyi, peki, sor..."

"Eşcinsellik..."

Tek kaşı havada cevap verdi Nergiz, "Yani?"

"Yanisi şu ki eşcinseller hakkında ne düşünüyorsun? Bu konuyu konuşmadık, fikrinin ne olduğunu hiç bilmiyorum."

Deniz o an anladı Yasemin'in ne yapmak istediğini. Nergiz'in tepkisine göre açıklayacaktı. Bir an derin nefes aldı.

"Kızım bu mu yani önemli mesele? Eşcinselleri mi konuşacağız? Bunu yemek yerken de yapabılırdık."

"Yapamazdık," dedi Yasemin.

"Ay neden... Sıradan bir konu işte..."

"Nergiz, bir kere de sorulan soruya zorluk çıkarmadan cevap versen ölür müsün?"

Sırıtan Nergiz kaşlarını oynattı, "Ee ama o zaman Nergiz olmamın güzelliği nerde kalır? Neyse ya tamam... Anlaşıldı masaya geçmemizin tek yolu bu... Peki cevaplıyo-

rum. Eşcinselliğin kişisel tercih olmadığını, biyolojik olduğunu düşündüğüm için asla bir eşcinseli yargılamam, kınamam... Oldu mu?"

Bu sefer Deniz kısık sesle konuştu, "Peki ya çevrende varsa ne olur?"

"Ay kızım bunlar adam yemiyor ya... Tövbe tövbe... Ne olacak, etrafımda durur yine... Ha ama bak oğlum olursa ilerde öyle olsun ister miyim? Elbette hayır... Ama olursa da dışlamam yani..."

Yasemin araya girdi.

"Peki ya lezbiyenler? Eşcinsel deyince sen sadece erkekleri mi anladın?"

"Yok ya, genel cevap verdim ama örneklerken birden oğlum çıkıverdi ağızımdan. Hem bir şey diyeyim mi, ben-ce kadınlarda ki eşcinsellik daha hoş..."

Bu sefer iki kız da şaşkın şaşkın baktılar ona.

"Ne var, ne öyle bakıyorsunuz? Ee ama öyle... En azından estetik yani..."

Kızların gülmediğini görünce birden durdu.

"Burada neler oluyor?"

İkisi arasında gözleri gidip gelirken Deniz'de takıldı. Deniz yere bakıyordu. Bir anda anladı Nergiz, kızın yüzünden, bakışlarından... Sonra Yasemin'e döndü. Yasemin'in de dudaklarında hüzünlü bir tebessüm, gözlerinde de bu zamana kadar Deniz'e bakarken görmediği bir sevgi vardı.

Ah dostu bir eşcinseldi. Ve... Ve bundan utanıyordu. Korkuyordu. Kim bilir neler çekmişti. Yine içindeki korumaya dürtüleri uyanan Nergiz, yerinden hızla kalkıp Deniz'e sarıldı.

"Manyak kız, ben estetik duruyor derken son derece ciddiymdim."

Deniz, o an bir hıçkırık koparttı boğazından ve sımsıkı doladı kollarını Nergiz'e. Konuşmaya çalışıyordu ama hiçbir şey diyemedi. Üstünden dünyanın en büyük yükü kalkmıştı. Kaybetmemişti *dostunu*.

"Sus şapşal... Ağlarken konuşanları hiç sevmem..."

Sonra kızın ellerinden tutup oturttu koltuğa, ciddi bir ifadeyle baktı yüzüne.

"Neden daha önce söylemedin?"

"Korktum. Seni, sizi kaybetmekten..."

Bu sefer Yasemin'e bakıyordu. Yasemin'in gülümsediğini görünce dudaklarında titrek bir gülümseme oluştu. Tekrar Nergiz'e baktı. Ela gözlerinde kendi yansımasını gördü.

"Deniz'im... Ben senin o güzel kalbini ilk gün gördüm. Kolay kolay kimseye güvenmeyen ben, sana güvendim. Yasemin'den sonra sen benim en iyi sırdaşım oldun. Kırk kırk bir detay yüzünden senden kopacağımızı nasıl düşünürsün? Hem sana bir sır veriyim mi?"

Deniz başını olumlu anlamda salladı.

"Bu erkek milletinden zaten bir bok olacağı yok, kırk yaşına kadar iyi bir adam bulamazsam ben de lez olacağım."

Bu söze kahkahayla gülen Yasemin, ayağa kalkarken muzur bir sesle cevap verdi.

"Ama ilk bana ver, yoksa küserim..."

Nergiz kıkırdadı.

"Ay aklıma Begüm geldi ya... Onunla çok yapardık bu espriyi..." Sonra bir gaf yaptım mı endişesiyle Deniz'e baktığında onunda güldüğünü gördü.

"Of deli yaa, bu yüzden mi beni açlıktan öldürdünüz yani?"

"Nergiz..."

"He kuzum?"

"Benden tiksınmedin değil mi?"

Kızın yüzünü avuçlarının içine alan Nergiz, yanaklarına birer öpücük kondurdu.

"Senin gibi sağlam bir dosttan neden tiksineyim? Deli misin? Hem işın güzel tarafını düşünüyorum."

"Neymiş?"

"Sen güzel bir hatunsun, ama senden sevgililerimi saklamak zorunda değilim."

Deniz rahatlatanun verdiği coşkuyla o güne kadar kızların yanında atamadığı şekilde bir kahkaha attı. İçerden Yasemin seslendi.

"Kız zilliler, çorbaları koydum."

Deniz, Yasemin'in kuşkuları gittikten sonra ne kadar rahatladığını görmüş ve bunun için de ikinci bir rahatlama yaşamıştı. Mutfağa giderken Nergiz'in sözleriyle de gözlerini devirdi.

"Ama bak, bir sürü sorum var ve sormazsam rahatlamam. Her soruma cevap vereceksin anlaştık mı?"

9. BÖLÜM

Yasemin ve Nergiz hastanenin kafesinde zamanın dolmasını bekliyorlardı. Dün muayene olmuştu. Bugün de yapılan bazı testlerin sonucu belli olacaktı.

O hafta sonunu çok eğlenceli geçirmişlerdi. Boran onları poligona götürmüş, ateş talimi yapmışlardı. Nergiz'e öğretme bahanesiyle arkasına geçip kollarını sardığında Nergiz bir an huylanıp kendini kassa da içinden bunu art niyetsiz olduğu düşüncesini geçirmeye çalışıyordu.

Pazar akşamı Yasemin'e aldığı randevudan bahseden Nergiz, bankadan izin almasını sağlamış ve sabahına da hastaneye gelmişlerdi. Yasemin, Boran'la gelmek istemişti. Nergiz' e kalsa zaten adam da gelmek istememişti ama yine de sesini çıkarmıyordu. Şimdi önceliği kuzusu-uydu.

"Nergiz, ya kötü bir şey çıkarsa?"

"Yasemin, ya çıkmazsa? Ama farz edelimki kötü çıktı, dünyanın sonu da değil. Bizim karşımızda kim durmuş da kıcı kırık bir hastalık duracak?"

Nergiz her zaman onu rahatlatmanın bir yolunu buluyordu. Saatin dolduğunu gören kızlar doktorun odasına çıkmış, içeri girmişlerdi. Doç.Dr. Tark Gümüş masasının başında oturmuş, elindeki dosyayı inceliyordu. Kafasını kaldırıp kızlarla gözgöze geldiğinde Nergiz'in gözlerinde biraz fazla takılmıştı. Ama Nergiz şu anki heyecanından bunu fark edecek durumda değildi.

Doktor, kendinden emin ve güven veren sesiyle konuştu.

"Şimdilik korkmamıza gerek yok, henüz kesin değil

çünkü... Ama sizden biyopsi için örnek almamız lazım Yasemin Hanım. Korktuğumuz gibi olup olmadığını bilmemiz gerek..."

O an Yasemin'in hıçkırıkları, Nergiz'in kaskatı kesilmiş bedenine çarpıp odanın tüm duvarlarında yankılanıyordu.

"Yasemin nasıl? Morali bozuk diye konuşamıyorum. O yüzden sana yazıyorum. O iyi mi?"

Telefonuna gelen mesajla sınırları iyice tavan yapan Nergiz, zaten içinde düğüm düğüm olan acıyla uğraşırken bir de Boran'ın bu halleriyle iyice gerilmişti.

Yasemin biyopsi gerektiğini öğrendikten sonra kendini her şeye kapamıştı. Üzülüyor, endişeleniyordu ama en çok da yanında sevdiği insanları istiyordu.

Boran'a geri mesaj attı.

"Şu anda sana ihtiyacı var. O kıymetli kıcını kaldır ve bir zahmet buraya gel."

Aradan iki dakika geçince mesajına cevap geldi.

"Anlaşıldı, birileri beni özlemiş."

Bu söze cevap vermeyen Nergiz, bu birileri kısmında yatan imayı gergin sınırlarına vermeye çalışsa da zaten bu adama neden güvenmediğini düşününce dişlerini sıkmamak imkânsız hâle gelmişti. Yatağından kalktı, *kahvaltı hazırlamalıyım*, diye düşündü.

Salonun önünden geçerken koltukta uyuyan Deniz'e bakıp sırttı. Şunun suratına bir bardak su dökse hem Deniz uyanırdı hem de onun bağırtılarıyla da Yasemin... Bir taşla iki kuş... Ama kıyamamıştı. Ne ona ne de Yasemin'e... Önceden olsa evet, ama şimdi hayır... Tadı yoktu.

Sonra yavaşça Deniz'in yanına gitti. Eğildi tam kula-

ğının dibine doğru yaklaştı. Sonra bir anda avazı çıktığı kadar *Dere Geliyor Dere* türküsünü söylemeye başlayınca Deniz sıçradığı koltuktan düştü. Kendine gelmeye başlayınca sinirle Nergiz'e baktı.

"İlle bir kaşarlık yapacaksın, değil mi? Öldürüyordun be!"

Deniz acayip rahatlamıştı o akşamki sohbetten sonra, içindeki eğlenceli yanı ortaya koymuştu. Hatta televizyonda falan bir kız görse ona bile sulanıyordu rahat rahat. Kızlar da bu duruma alışmış, artık iki kız bir erkek modunda takılıyorlardı. Deniz hiçbir yerde bulamadığı kadar rahattı bu kızların yanında ve o günden sonra da Nergiz'le kalmak istememiş, koltukta yatmayı tercih etmişti.

"Sen de bu koltukta uyumasaydın... Ne değişti? O zaman yatıyordun, bugün yatmıyorsun yanımda... O koltuk çok rahatsız..."

"Bir şey değişmedi, sadece seninle yatmak tahmin edemeyeceğin kadar zor... Önceden bahane bulamıyordum ama şimdi açıkça söylüyorum Nergiz..."

Gözleri iri iri açılan Nergiz, sonrasında kıkırdamaya başladı.

"Valla mı? Çekici geliyor muyum yani?"

Bu soru sonrası kafasına yediği yastıkla inlerken Deniz de homurdanıyordu.

"Kapasana sen çeneni ya! Git yürü, mutfakta bir şeyler hazırla! Kahvaltı yapalım..."

"Ay ay... Hemen de odun moduna giriyoruz bakıyorum da..."

Poposuna yediği şaplaqla mutfaka doğru yürürken bağırırdı.

"Yasemin'i kaldır da bir boka yara bari..."

Yasemin'i eğlendirmek için kahvaltı da yapmadıkları kalmamıştı. Buna rağmen dudağında hep gergin bir gülümseme vardı Yasemin'in, dalıp gidiyordu. Deniz bir ara Yasemin'e döndü.

"Ortada hiçbir şey yok... Dişinin apsesine bile biyopsi yapıyorsun sen fazla abartıyorsun..."

Bu söze karşılık gözleri dolan Yasemin, sesini çıkarmadan tabağına dönerken kapı çaldı. Nergiz fırlayarak kapıya koştu. Karşısında Boran'ı görünce içi rahatladı. Bu adamı görünce böyle sevineceğine asla inanmazdı ama şimdilik kuzusunun ona ihtiyacı vardı.

"Hoş geldin... Gel, mutfakta..."

Elinden tuttuğu gibi Boran'ı içeri sürüklerken bir yandan da Yasemin'e bağıırıyordu.

"Kahretsin! Sabah kalktığında da nasıl çirkin olur, keşke haber verseydin Borancığım ya..."

İçerde bir arbede koparken mutfak kapısından girmişlerdi bile... Boran, Yasemin'e yaklaşıp sarıldı.

"Sen ne boş boş konuşuyorsun kızım, benim hatunum her halükarda güzel..."

Yasemin içten bir şekilde gülünce Nergiz de yüzünü buruşturmuştu.

"Ay... Vıcık vıcık aşk muhabbetleri, çok sıkıcı..."

Yasemin'in kafasına indirdiği şaplaqla yerine oturan Nergiz, kuzeninin gözündeki ışık yüzünden Boran'ı öpebilirdi. Kahvaltı daha keyifli bir hâle gelmişti. Deniz biraz sessiz kalmıştı. Nergiz ayağa kalktı.

"Size doyum olmaz ama bizim çıkmamız lazım..."

Deniz'i kolundan tutup kaldırdığında Deniz şaşkın bakakalmıştı. Nergiz kaş göz oynatarak sürükledi kızı...

"Ya hatırlasana be işimiz var senle..."

Boran kahkaha atmış, kolunu Yasemin'in omzuna atmıştı.

"Ne işiniz var, erkek tavlamaya mı gidiyorsunuz?"

Nergiz ukala bir sırıtışla cevap verdi.

"Ay yok, seçilmeyi bekleyen erkeklerden eleme yapacağız."

Yasemin'in kıkırtısı üzerine kocaman bir öpücük konurdu kuzeninin yanağına, Boran'ın da omzuna dokunup dışarı çıktı. Üstüne bir kot bir gömlek çekip kapıda elleri cepte bekleyen Deniz'in yanına gitti ve çıktılar.

"Hadi bakalım motorcum, gidiyoruz."

"Nereye?"

"Hastaneye..."

Anladım der gibi kafa sallayan Deniz, kaskını Nergiz'e uzattı. Nergiz ona bakıp, "Sen ne takacaksın? Bir tane kask var şapşal," dedi.

Deniz gülümsedi, "Ben kask takmayı sevmem. Ama sen takacaksın..."

"Neden aldın ki kızım o zaman kask?"

"Senin için... Sen kasksız bu motora asla binemezsin..."

Deniz'in sırtına vuran Nergiz kıkırdadı.

"Aman Allah'ım, sen çok maçosun..."

Nergiz'in ona davranış şeklini seviyordu Deniz. İçinde, ruhunda hissettiği kimliğe hitap ediyordu. Öylesine benimsemişti ki Nergiz'in yanında gerçekten de kendini maço bir erkek gibi hissedebiliyordu. Bu duygunun hazıyla gülümsedi. Yola çıktıklarında hızını alçak tutmaya çalışarak beline dolanmış kolların tadına vardı.

Hastaneye geldiklerinde Nergiz hızla içeri girip, Dr. Tarık'ın odasına yürüdü. Asistanına görüşmek istediğini söylediğinde kız uygun olmadığını belirtti. Bunu duyunca bir an ne yapacağını şaşırان Nergiz, sinirle etrafına

bakarken karşıdan gelen doktoru gördü. Adam kırk beş yaşlarında, hafif kırlaşmış saçları ve keçisakalıyla aslında *cool* bir adamdı. *Aman ya neyse*, diye düşünüp doktora yaklaşırken, adam da onu görünce gülümsedi. Tanımış mıydı yani?

Doktorun ona adıyla seslenmesi üstüne şaşkınlığı artan Nergiz, tanındığını anladı.

"Nergiz Hanım hoş geldiniz... Sorun yok ya?"

Nergiz de gülümseyerek adamın uzattığı eli sıkışmış, bir yandan da asistanın olduğu yere bakmıştı.

"Hoş bulduk... Sorun yok sadece sizinle görüşmek istiyordum, ancak asistanınız uygun olmadığınızı söylemişti."

Adam kapısını açıp onları da içeri davet ederken konuştu.

"Size her zaman vaktim var. Buyurun içeri..."

Rahatlayan Nergiz, adamın karşısına oturup Deniz'i de tanıttıktan sonra bir süre etrafını inceledi. Ona pür dikkat bakan adam, Nergiz'in konuşmasını bekliyordu. En sonunda Nergiz boğazını temizleyip konuşmaya başladı.

"Tarık Bey, buraya neden geldiğimi inanın ben de bilmiyorum. Ama bir kere daha duymaya ihtiyacım var sanırım. Yani Yasemin olmadan sizinle konuşmam lazım. Acaba o var diye mi dün öyle konuştunuz? Gerçekten tehlike var mı?"

Adam gülümserken saatine baktı.

"Bakin, ben öğle yemeği yemedim. İsterseniz yemeğe çıkalım orada konuşalım. Ne dersiniz? Zaten öğleden sonra da hastaneye gelmeyeceğim. Vaktim de var..."

Buna sevinen Nergiz hemen ayağa kalktı. Bu hastane atmosferinden kurtulması lazımdı. Tam kapıdan çıkar-

ken sessiz sedasız duran Deniz'in telefonu çaldı. Deniz bir köşede sessizce konuştuktan sonra yanlarına geldi.

"Üzgünüm gitmem lazım... Sanırım yurttan sorun çıkmış ve halletmem gerekiyor."

Nergiz telaşla kızın kolunu tuttu.

"Kuzum gelmemi ister misin? Önemli bir şey mi?"

"Yok değildir. Ama nerede olduğunu söylersen işimi halledip gelir alırım seni..."

"Ay saçmalama be... Sen işini hallet, eve geç; ben de taksiyle dönerim."

"Tamam..." Doktora dönüp iyi günler diledikten sonra Nergiz'in kulağına eğilen Deniz, "Bu adamın sana bakışlarını beğenmedim." dedi.

Kıkırdayan Nergiz saçmalama der gibi baktı. Doktorun yönlendirmesiyle arabaya bindiklerinde sessiz bir yolculuk olacağı belliydi. Ama nedense doktor her fırsatta Nergiz'e bakmayı ihmal etmiyordu. Ama Nergiz'in bunu düşünecek hâli yoktu. Onun endişeleri bambaşkaydı şu anda.

"Ne yapmak istiyor benim sevgilim?"

"Bilmem... Seninleysem fark etmez benim için..."

Boran kıza bakıp gülümsedi, "O zaman evden çıkmayalım. Film izlemek ister misin?"

"Bilmem, olur..."

Kahvaltıdan sonra salonda yan yana oturmuş kahvelerini içmişlerdi. Boran hiçbir şey yokmuş gibi davranıyordu. Yasemin'i öpmeye çalışıyor ve onunla arsızca flörtleşiyordu. Aslında bu iyi geliyordu ona ama bir sevgilinin gözlerinde bazen bir endişe belirmesi gerekmez miydi? Acaba onu rahatlatmak için mi böyle davranıyordu? Şu

anda yanında sadece Nergiz olsun istiyordu aslında... Nergiz hiçbir şey yokmuş gibi davranmıyordu. Acıtsa da gerçeklerle yüz yüze getiriyordu onu. Ve açıkçası şu anda Nergiz'in. Boran'a bu kadar rahat davranması da kuşku landırmıyor değildi Yasemin'i... Birdenbire sevmemişti ya bu adamı... Yasemin için katlanıyordu ve acaba durumu çok mu kötüydü kendisinin? Son günlerinde mutlu olsun diye mi uğraşıyordu kuzeni? Düşündükçe delirecek gibi oluyordu. Sabah biyopsiye gideceklerdi ve ne düşüneceğini bilmiyordu.

Boran gittikten sonra duş almak için banyoya gittiğinde altını çıkarmış tam gömleğini çözerken eli göğsüne değmişti. O an daha fazla dayanamayıp yere yığılır gibi oturdu ve avazı çıktığı kadar ağlamaya başladı...

"Tarık Bey, lütfen artık başlayın anlatmaya... Yeni konuşmayı söken bir çocuğa anlatır gibi anlatın ki her şeyi anlayayım. Sizin terimleriniz kafamı karıştırıyor."

Gülümseyen Tarık başını öne eğdi bir süre sustu. Sonra kızın gözlerine bakarak sessizce yedikleri yemek sonrası gelen kahvesini yudumladı.

"Peki, başlayalım. Ama öncelikle bana siz demesen?"

Nergiz o ela gözlerini irileştirerek adama baktı. Sonra da omzunu silkerek onaylarcasına başını salladı. Zaten oldum olası asla resmi muhabbetleri ve hitapları sevmezdi.

"Peki doktorcum, sen nasıl istersen..."

Kızın bu sevimli hâline daha fazla gülümseyen Tarık geri yaslandı.

"Şimdi Nergiz, Yasemin'in memesindeki kitle oldukça büyük, bir kere bu bir eksi... Ve duruşu itibariyle de yağ

bezmesine benzemiyor, bu da bir eksi... Kola sancı vurma-sı, uzun zamandır orada olduğunun göstergesi, bu da bir eksi... Çünkü bu tarz kitleler son aşamaya geldiklerinde ağrı yapmaya başlarlar. Kan sayımında hücrel çöğal-malara denk geldik, bu da bir eksi..."

"Ah yapma, dalga mı geçiyorsun? Hiç mi bir artışı yok bunun? Sakın bana aklımda olan şeyi söyleme, seni bura-da öldürürüm."

Nergiz'in bu tepkisi karşısında kahkaha atan Tarık sonra özür diler gibi elini kaldırdı, çünkü Nergiz şu anda gerçekten onu öldürecek gibi bakıyordu.

"Bir müsaade edersen bitireceğim sözümü ve artıya geleceğiz."

"Hüfff, tamam ya, devam et..."

"Tüm bu eksiler bizi kötü sonuca yönlendirse de göz ardı etmememiz gereken büyük bir artımız var ve o tek artımız bize en büyük umudu veriyor."

Neymiş, dercesine kaşlarını kaldıran Nergiz'e gülüm-seyerek cevap verdi Tarık.

"Bu belirtilerin hepsi, yüzde elli kanseri gösteriyor olsa da tüm bu belirtiler yüzde elli iyi huylu kitleleri işa-ret eder. Yani bu iki dilim de aynı işaretlerle kendini gös-terir. Size o gün ne dediysem doğru... Biyopsi elimize geç-mededen asla bir sonuca varmamalıyız. Ve unutma küçük kız, sonucu ne çıkarsa çıksın, kuzeninin en çok ihtiyacı olan şey moral desteği olacaktır. Diğer desteği zaten ben vereceğim."

Bu adamın karşısında kendini ufak bir kız gibi hissetse de bakışlarında öyle bir şey vardı ki kendini dünyanın en güzel kadını gibi de hissettiriyordu aynı zamanda.

Saatine bakarak artık kalkması gerektiğini söyleyen Nergiz'i evine bırakmayı teklif eden Tarık, kızın tüm iti-

razılarını duymamazlıktan geldi. Evin önüne gelip arabadan inerken Tarık, Nergiz'e döndü.

"Ne zaman istersen, kafana ne takılırsa beni ara olur mu? İçinde hiçbir kuşkuyu büyütme..."

Tamam dercesine başını sallayan Nergiz, adamın yaptığı iyilikle ve ona güvenmeye olan ihtiyacıyla adama sarıldı, "Sakın ona bir şey olmasına izin verme olur mu?"

Elini kızın yanağına götüren Tarık gülümsedi, "Merak etme küçük kız, tıbbın gerektirdiği her şeyi sonuna kadar zorlayacağım. Ama sakın unutma, yüzde ellilik bir umut asla azımsanacak bir pay değil..." dedi.

Gülümseyerek arabadan inen Nergiz, kapının önünde kendisine bakan Deniz'le karşılaştı. Kız daha doğrusu hâlâ arabanın içindeki adama bakıyordu ters ters... Ama Nergiz bunu fark edemeyecek kadar dağılmıştı. Koşarak Deniz'in yanına geldi ve sınıksız sarıldı ona, "Deniz, yüzde elli dedi. Bu çok büyük risk Deniz..."

Deniz gözlerini giden arabanın arkasından çekip kollarındaki kızın omuzlarına dikti ve ona sınıksız sarıldı.

"Sen de dedin deli kız, yüzde elli oldukça büyük bir umut..."

"Korkuyorum. Ölesiye korkuyorum."

"Ben de bebeğim, ben de... Her şeyden hem de..."

Sabah uyandıklarında herkeste bir suskunluk vardı. Kahvaltıda değişik bir konu açmanın paniğiyle Nergiz, Deniz'e döndü, "Dün yurttan neler oldu?"

"Yurttan atılmışım."

Bu sefer Yasemin de uyandığından beri süren sessizliği bozdu.

"Ne? Neden ki?"

“Uğramıyormuşum yurda...”

Nergiz ters ters kıza baktı.

“Uğramıyor musun? Saçmalama burada sadece haftanın birkaç günü kalıyorsun. Diğer günlerde ne bok yiyorsun peki?”

Deniz bakışlarını önüne eğip omzunu silkti.

“Ah hadi ama Deniz, sevgilin falan mı var? Söylesene... Saklamana gerek, yok biliyorsun.”

Öfkeyle Nergiz’e bakan Deniz, masadan kalktı.

“Saçmalamazsan ölürsün değil mi? Sevgilim falan yok benim!”

Kız içeri doğru giderken Yasemin de kızgın şekilde baktı Nergiz’e.

“Neden üstüne gidiyorsun kızın?”

“Gitmiyorum. Ama burada kalmıyorsa nerede kalıyor? Bize söylemediği hiçbir şey olmamalı... Biz onun dostlarıyız.”

Derin bir nefes çeken Yasemin masadan kalktı.

“Hadi çikalım artık...”

Deniz’i salonda otururken bulan Nergiz yanına gitti ve ona sarıldı. Deniz karşılık vermemiştir.

“Seni kırmak istemedim. Sadece... Bizden bir şey saklamana gerek yok, anlıyor musun? Nerede kaldığını bilmek istedim sadece. Senin için de endişelenmek istemiyorum. Zaten Yasemin için yeteri kadar endişeliyim.”

Başını sallayan Deniz kısık sesle cevap verdi.

“Sevgilim yok...”

Kızın saçlarını karıştıran Nergiz kıkırdadı.

“Bunu anladım şapşal... Diğer konuyu sonra konuşacağız ve sen derhal benim dolabımdaki bir boşluğa eşyalarını yerleştiriyorsun. Bizimlesin artık...”

Kıza şaşkın bakan Deniz’i iplemeyen Nergiz, kalkıp

odasına gitti. Hazırlanıp çıkmak için on dakikaları vardı. Hastaneye geç kalmak istemiyordu.

"Hoş geldiniz..."

"Hoş bulduk Tarık..."

Yasemin'in konuşacak hâli, Deniz'inde konuşacak hevesi olmadığı için Nergiz cevap vermişti. Adam masasının arkasında ellerini masasına dayayarak kızlara baktı.

"Şimdi Yasemin Harum... Biyopsiniz bugün, biliyorsunuz."

Yasemin sadece başını salladı. Doktor devam etti.

"Bunun için öncelikle iki yolumuz var aslında... Birisi cerrahi biyopsi, diğeri iğneli biyopsi... Biz iğneli biyopsiyi tercih ediyoruz, şimdilik..."

"Şimdilik derken?" diye sordu Yasemin.

"Yani, cerrahi biyopside kitlenin hepsi alınır. Ama bizim öncelikle neyle karşı karşıya olduğumuzu öğrenmemiz lazım. Şimdi ameliyathane hazırlanırken size yazacağım reçetede olanı eczaneden almanız gerekiyor."

Nergiz hemen ayağa fırladı. "Ben hallederim."

Adamın yazdığı reçeteyi alan Nergiz kapıya doğru yürürken Yasemin'le Deniz de ayaklandı, "Biz de geliyoruz."

Nergiz, Deniz'e döndü, "Siz burada kalın..."

"Olmaz," diye ayak diredi Yasemin, "En azından bahçede oturayım."

Teslim olmuş gibi elini kaldıran Nergiz, kapıyı açıp Tarık'a gülümsedi. Dudak işaretiyle *teşekkür ederim*, dedikten odadan sonra çıktılar. Hastane bahçesindeki eczaneye giren Nergiz, reçeteyi uzattığında adamın ona getirdiği şeye baktı. Nerdeyse yarım metre boyunda bir enjektördü bu...

"Ohaaa... Bunu nereye sokuyorlar be..."

Eczacı gülümsedi, "Endişe etmeyin... Acısı olmayacak..."

"Ay acımasa ne olur, bunu görmek yeter..."

Eczaneden çıktığında bankta oturan kızlara yürürken aklından *Yasemin bu işneyi görürse o odaya girmez*, diye geçiren Nergiz, elindekileri içeriye bırakma bahanesiyle hemen uzaklaştı. Arkasından seslenen Yasemin'i duymadı bile...

"Ne aldın ya bir baksaydım şuna..."

Nergiz'in telaşlı gidişinden huylanmış Yasemin, ayağa kalkıp eczaneye yürüdü. Deniz onu durdurmak istedi ama nafile...

"Ya ne olur ne olmaz, gidip ped alayım."

Bahaneyi yemeyen Deniz, endişeli halde Yasemin'in peşinden koştu. İçeri girer girmez Yasemin eczacıya baktı, "Biyopsi yapılacakken hastalardan ne isteniyor acaba, sizden ne alınıyor?"

Eczacı gülümseyerek yanıtladı, "Cerrahi biyopsimi, içneli biyopsi mi?"

"İğneli... Meme biyopsisinde kullanılacak."

"Biyopsi enjektörü ve biyopsi için kullanılan ekstra bir ilaç..."

"İğneyi... Görebilir miyim?"

Adam başını sallayıp enjektöre benzeyen ama yaklaşık bir kol boyu gibi duran bir şey getirdi. Yasemin enjektöre bakarak gözlerini büyüttü, "Bu ne yaa, bu insanlar için olamaz! Bunu ineklere mi vuruyorlar!"

Eczacı gülümsedi, "Az önceki bayan da aynı şeyi söyledi. Ama endişe edilecek bir şey yok. Lokal anestezi yapılacağı için hasta bir acı hissetmiyor."

Sonra Deniz'e dönen Yasemin, gözyaşları arasında Deniz'in kollarına sığındı ve mırıldandı, "Bunu bana so-

kamazlar. İzin vermem..."

Yasemin'in sırtını okşayan Deniz hiçbir şey söyleyemedi. Nergiz'in neden Yasemin'in görmesini istemediğini anlamıştı.

Yasemin'i sakinleştirmek çok zor olmuştu. Hemşireler onu hazırlarken bile vazgeçmekten bahsediyordu. Nergiz bu duruma dayanamayacağını düşündü. Yasemin'in içindeki korkular çok hassastı ve Nergiz her zamanki acımasızlığıyla onu daha fazla korkutabilirdi. Bu görevi Deniz'in üstüne attı ve doktorla görüşme bahanesi ile dışarı çıktı. Geride kalan Deniz, Yasemin'i son ana kadar omzunda teselli etti. Ağladığında sus demedi, isyan ettiğinde saçma sapan teselli sözlerine gitmedi ve Yasemin yüreğinde korkularla ameliyathanenin yolunu tuttu. Ama kuzusuna dayanaman Nergiz, son anda yetişmiş, kadına sımsıkı sarılıp salak gibi ağlamamasını tembihlemişti.

Bekleme salonunda endişeli süreç başlamıştı şimdi. Oysa altı üstü bir biyopsi yapılacaktı. Ama insanın canı yanarken, içi de yanıyordu işte. Duvara yasladığı başını çalan telefonu ile kaldırdı. Arayan Boran'dı.

"Efendim?"

"Nergiz, Yasemin nasıl?"

"Bilmiyoruz. İçerde hâlâ... Çıkmadı."

"Acil bir toplantım olmasaydı orada olacaktım. Çıkınca kesin bana haber veriyorsun anlaştık mı?"

"Hıhım... Tamam Boran..."

Telefonu kapattıktan sonra Deniz'in boynuna yüzünü gömen Nergiz fısıldadı.

"Deniz, benim için ağlar mısın? Ağlamaya ihtiyacım var. Lütfen."

Deniz zaten askıda duran gözyaşlarını bırakmış, duvarın dibinde çökmüş, ona sarılan ufakık bedeni kendine

iyice çekmişti. Nergiz yüzünü yukarı kaldırmış, Deniz'in çenesinden, kendi yüzüne damlayan gözyaşlarını, gözleri kapalı kabul ediyordu.

"Canım acıyor Deniz... Ona bir şey olmasın, olur mu?"

"Başlıyoruz Yasemin... Lokal anestezi yaptık. Korkma, acı duymayacaksın. Girdiğini hissedecek ve içinde oynattığımızı fark edeceksin. Ama hiçbir acı olmayacak, tamam mı?"

Doktorun güven veren sesini duyan Yasemin'in aklında tek bir görüntü vardı.

Göğsü alınmış bir kadın görmüştü anestezi salonunda. Kadının göğüs boşluğu... Hiçbir şey yoktu. Göğsünün olması gereken yer dümdüzdü. Hatta içine bir ceviz sığabilecek bir çukur vardı. Bu görüntü hafızasına kazınmıştı. Bu hâle gelemeydi. Hiç kimse ona bunu yapamazdı. Asla... Asla göğsüne dokunamazlardı. Ölecekse de... O halde asla ölemezdi...

"Asla... Beni o hâle getiremeyeceksiniz..."

Tarık ameliyathaneden çıktığında, Nergiz koşarak yanına gitti.

"İyi geçti de..."

Adam gülümsedi, "Nergiz panik yapma... Bu altı üstü bir biyopsi işlemi, kötü gidecek bir şey yok. Şimdi sonucu beklememiz lazım..."

"Ne zaman belli olur?"

"Normalde laboratuvarlar on günde sonuç verir. Ama sen üzülme, ben üç gün içinde çıkmasını sağlayacağım."

Nasıl nefes alacaktı bu üç gün? Nasıl bekleyecekti?

"Peki şimdi yapmamız gereken bir şey var mı?"

"Öncelikle kurcalanan yer hassastır, kolunu yormama-

lı ve dikkat etmeli... Üzülmemesini sağlamalısınız."

"Yanına gitmek istiyorum."

"Elbette... Servise çıkarılıyor şu anda, zaten bir iki saat çıkarınız."

Adama bakmadan hızla asansöre yürüyen Nergiz, sonra birden durunca peşinden gelen Deniz de ona çarpmıştı. Geri dönüp baktığında kollarını önünde kavuşturmuş tek kaşı havada gülümseyen bir Tarık'la karşılaşmıştı.

"Şey... Sanırım bilmiyorum, yani odasını..."

Tarık başını sağa sola sallarken cevap verdi.

"3. kat 102 numara..."

Nergiz anında koşarak Tarık'ın yanağına bir öpücük bırakıp Deniz'le beraber asansörlere yöneldi. Deniz, "Ne öpüyorsun ki elin adamını?" diye mırıldandı.

"Elin adamı değil o, doktor... Doktorlar namahrem değildir."

"Delisin lan sen..."

"Biliyorum bayan zırlıtlı, hadi yürü..."

Odanın kapısını açıp içeri girdiğinde Yasemin'i yatakta, camdan dışarıyı izlerken buldu. Bu arada Boran'a da mesaj atmıştı. İçeri girdiği an telefon çalınca Nergiz, Boran'ın aradığını gördü.

"Efendim?"

"Nergiz o nasıl?"

"Ne biliyim, pencereden dışarıda artık ne gördüyse yüzümüze bakmıyor. Oğlum bu seni aldatıyor mu ne?"

"Ne diyorsun kızım sen?"

"Ay dur ona vereyim de ona hesap sor..."

Gidip telefonu Yasemin'e uzattı. Bir süre bakıp başını olumsuz anlamda sallayan Yasemin, tekrar diğer tarafa döndü. Elindeki telefonla kala kalan Nergiz, kulağına götürüp konuşa konuşa çıktı odadan.

"Yok inan ki seni aldatıyor, camın dışarısında bir adam var kesin... Seninle bile konuşmak... Şimdi dinle beni, Yasemin iyi değil... Hemen ne işin varsa bırakıp geliyorsun. Onu hastaneden sen çıkaracaksın."

"Nergiz toplantının arasında aradım. Akşama kadar..."

"Bana bak, gelir o şirketinin bok çukurunu patlatırım, siz de çıkanların arasında yüzersiniz. Bir bahane bul... Sen patron değil misin? Ertele diyorum lanet olası!"

"Bağırma, duyacak..."

"Duymaz, dışarı çıktım zaten..."

"Tamam peki... Geliyorum."

"Ah lütf ediyorsunuz Boran Bey..."

Sinirle telefonu kapayan Nergiz, şu anda bu adama ihtiyacı olmasaydı ağzına gözüne bir güzel girişirdi. Hemen içeri girip Yasemin'in başucuna geldi. Sinirle ayağını yere vuruyordu.

"Ne bu hâl? Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Nergiz, rahat bırak beni..."

"Öyle mi hanımefendi?"

Artık Nergiz iyice bağırıyordu. Deniz gelip kolundan tuttu ve ona susmasını işaret etti. Nergiz için bu işaret hiç bir anlam taşımamış olacak ki Deniz'den hışım la kurtardı kolunu. Dayanamıyordu bu duruma...

"Bırak sen de beni... Ne bu be? Ölü mü var lan bu yerde? Kızım bir silkelen kendine gel! Daha neyin ne olduğunu bilmiyoruz. Neyin havasındasın be sen? Sanki bizim için çok mu kolay? Anasını satayım sen içerdeyken ben dışarıda ağlayabilmek için bileklerimi kesmeyi düşündüm, haberin var mı? Dedim ki ne yapsam ağlarım acaba? Dostum için ağlayamıyorum bile dedim. Sen şimdi burada bu gözünden akan yaşlarla bana ne anlatmaya

çalışıyorsun? Senin canın acıyor ha öyle mi? Niye acıyor kızım? Ölmekten mi korkuyorsun? Bak sana bir şey diyeyim bayan çokbilmiş; sen öldüğün an kurtulursun, ama ben burada geride kalarak senin acınla iki kişilik ölüm yaşarım. Şimdi o siktiğimin gözyaşlarını sil ve kendine gel! Madem kendin için mücadele edecek gücün yok, o zaman bırak bencilliği ve benim için mücadele et, duydu mu?"

Öfkeyle kapıya doğru yürüyen Nergiz, Deniz'e döndü.

"Ben çıkıyorum. Hastane çıkışı ve para işlerini halledeceğim. Siz bekleyin, Boran gelecek sizi almaya..."

"Peki sen?"

"Ah boş versene beni... Elbet dönerim eve..."

Hızla çarptığı kapının ardından nefes almakta zorlanan Nergiz, koşar adımlarla çıkışa ilerledi. İdari odaya girip işlemleri ve para işlerini hallettikten sonra bahçeye çıktı. Nereye gideceğini ne yapacağını bilmeden etrafına bakınırken birinin onun adını seslendiğini duydu.

"Deniz yanına git onun..."

"Saçmalama Yasemin, eşek kadar kadın o... Seni bırakamam."

"O benden kötü şu anda... Haksızlık ettim. Her şeyimi zi paylaşırken ben şimdi kendi içime döndüm. Onu sokmadım bu acının içine... Korkuyorum ama onun korktuğunu düşünemiyorum."

"Ne olursa olsun, seninle böyle konuşmamalıydı. Hele bu hâldeyken..."

"İşte onu bu yüzden çok seviyorum, gebersen de sana acımaz. Doğru bildiği hep doğrudur." Buruk bir tebesümle gözlerini tavana diken Yasemin devam etti, "Beni kendime getiren de hep bu halleri olmuştur. Ama şu anda

ağlayamamasının verdiği acıyla kavruluyor içi... Kendime gelmem lazım. Kendim için olmasa da onun için..."

Deniz "Her şey bitmiş gibi konuşuyorsun ve öyle davranıyorsun. Sonucun ne olduğu bile belli değil... Hadi kötü olsun, ameliyatla her şey çözülüyor ya..." diye mırıldandı.

"O görüntü... Deniz... Göğsümü almalarına asla izin vermem."

O sırada açılan kapıdan elinde kocaman bir çiçek buketiyle Boran içeri girmişti.

"Neredeymiş benim güzel hatunum?"

Boran'ı görünce ağlaması artan Yasemin kısık sesle fısıldadı.

"Neden geldin? Toplantın yok muydu?"

"Boş versene... Beni yatakta böyle güzel kadın beklerken kim takar toplantıyı?"

Yasemin'in dudaklarına ufak bir öpücük kondurduktan sonra arkasını döndü.

"Merhaba Deniz..."

"Merhaba..."

"Ne zaman çıkıyoruz?"

"Nergiz işlemleri halletti, çıkabiliriz."

"O zaman Nergiz gelince çıkalım..."

Yasemin buruk bir tebessümle cevap verdi.

"Nergiz gitti."

Nergiz, arkasını döndüğünde Tarık'ın üstünü değiştirmiş kendisine doğru geldiğini gördü.

"Hayırdır? Bu ne telaş?"

"Hiç," diyen Nergiz arkasını döndü ve yürümeye başladı. Kolundan tutulup çekilmesiyle adama doğru den-

gesini kaybedince beline sarılmış kolla ayakta kalabildi.

"Ne yapıyorsun be? Düşecektim..."

"Sinirlisin belli... Tamam, kum torban olmayı kabul ediyorum ama bunu kimsenin görmediği yerde yapalım."

Kızın bir şey demesini beklemeden arabasına doğru ilerleyen Tarık, Nergiz'i de peşinden sürükledi. Bir süre sessizce yol aldıktan sonra, ıssız bir yere çekti arabayı. Nergiz'e dönüp baktı.

"Şimdi anlat bakalım, neler oldu?"

"Bir şey olduğunu da nerden çıkardın?"

Gülümseyen Tarık ona tek kaşını kaldırıp baktı.

"Dostuna bir şey olmaması için beni ölümle tehdit eden bir kız, onu o hâlde o yatakta bırakıp gitmezdi. Haksız mıyım?"

Adama uzun uzun bakan Nergiz, onun gözlerinde gördüğü sevgiyle içi titredi. Ne olacağı umurunda değildi. Şu anda bir sıcaklığa ihtiyacı vardı. Daha adam bir şey demeden hızla yaklaşıp dudaklarına yapıştı. Hırsla ve öfkeyle öpüyordu, adamın karşılık verip vermediğini umursamadan...

Önce bir şaşkınlık yaşayan adam, sonra kollarını kızın bedenine sarıp onu kendine çekti. O da karşılık vermeye başladığında, Nergiz öpüşünü yumuşatsa da dudaklarını çekmedi. Nergiz'i çekerek kucağına aldı. Artık nefesleri birbirinin ciğerlerine işliyor, soluklarından başka da ses çıkmıyordu.

Bir süre sonra dudaklarını geri çeken Nergiz, alnını adamın alnına yasladı. Fısıltı gibi bir sesle konuştu. "Üzgünüm. Ben... Ben güçlü olmaktan yorulдум."

Kızın saçlarını okşayan Tarık dudaklarına doğru fısıldadı, "Ağla o zaman meleğim... En büyük kuvvet güçsüzlüğün dibe vurduğu andan doğar..."

Buruk bir tebessümle dudakları kıvrılan Nergiz fısıldadı, "Desene henüz o kadar dibe vurmadım."

Sonrasında tekrar dudakları birleşti. Bu sefer arzu ve şefkat eşit şekilde yarışıyordu dudaklarında. Adam, kızın göğüslerine dokunduğunda durakladı. Dudaklarını geri çekti ve nefes nefese fısıldadı. "Bir şeyi bilmen lazım. Sana bunu açıklamadan sana dokunamam Nergiz."

Kapalı olan gözlerini açmayan Nergiz adamın konuşmasını bekledi.

"Ben... Evliyim..."

O an ne düşüneceğini bilemedi Nergiz. Bu adamla zaten bir ilişki düşünmemişti ki... Ama... Yalnız kalmak istemiyordu ve korkularıyla da yüzleşemezdi. Hiçbir şey demeden adamın dudaklarına geri uzandı.

Kızın duyduklarına rağmen geri çekilmemesi Tarık'ı mutlu etmişti. Şimdi daha özgür öpüyordu kızı... İlk görüşü andan beri aklından çıkmayan bu kadını... Bu minicik kızı... Aralarında ki hiçbir şey denk değildi. Yaşları... Vücutları... Konumları... Ama yine de kendini onu istemekten ve belki de sevmekten alıkoymıyordu.

Ne kadar zaman geçti bilinmez ama Nergiz yerine geçip oturduktan sonra arabayı çalıştırdı Tarık.

"Eve mi?"

Nergiz başını olumsuz anlamda salladı. Adam anladım der gibi işaret edip direksiyonu kırdı ve arabayı lüks bir otelin önüne getirdi. Aşağı inip kızın kapısını açtı ve Nergiz'e elini uzattı.

Koltukta uzanan Yasemin, Deniz'in sesiyle Boran'ın dizinden başını kaldırdı.

"Nergiz mesaj attı. Bu akşam gelmeyecekmiş."

Yasemin kıza mı, üzölse mi bilemedi. Ama yalnız kalmaya ihtiyacı olmasa Nergiz'in böyle yapmayacağını biliyordu. Sırf kendini düşünüp dostunu ne hâle getirmişti böyle... Kaç gündür surat asıp kendi korkusuyla boğuşurken, Nergiz'in o hiçbir şeyi takmayan kahkahaların arasında saklanan korkuyu görememişti. Tekrar başını Boran'ın dizine yasladı. Sonra mırıldandı.

"Biliyor musun? Göğüs alınunca yeri çok çirkin oluyor."

Kızın saçlarını okşayan Boran kıkırdadı.

"Bunu mu dert ediyorsun yani? Öyle bir şey olmayacak, sonuç iyi çıkacak. Ama olsa bile ben sana istediğin kadar göğüs yaptırtabilirim sevgilim..."

Seni o hâlde de severim dememişti. Çok mu alıngan davranıyordu? Düşünmemeye çalıştı.

Nergiz, girdikleri odada banyoya geçti hemen. Tarık'ın da bir yere telefon açtığını duydu. Acil bir hastası çıktığını, gece gelemeyeceğini söylüyordu. Ne yapıyordu böyle? Evli bir adamla... Bir otelde... Kahretsin... Bıkmıştı her şeyi düşünmekten... Duş alıp bornozu üstüne geçirerek odaya girdi. Tarık'ın da soyunmuş yatağa girdiğini gördü. İkisinin de üstünde sadece iç çamaşırları vardı. Yaşına göre muazzam olan vücudu, çarşafın altından bile seçiliyordu. Bu adamla sevişemezdi, ama yalnız da kalamazdı.

Düşünmeden yatağa doğru gitti. Bornozu çıkarıp çarşafın altına girdiğin de Tarık kolunu açmış onu kendisine çekmişti. Sıcacık tenine dokununca içi ısındı. Yanağını adamın göğsüne yasladı. Başının üstünde Tarık'ın nefesini hissetti. Ve fısıltısını, "Hadi meleğim, uyu şimdi..."

Adamın göğsüne minnet dolu öpücük konduran Ner-

giz, sessizliğe gömölüp kâbuslarla bölünecek olan bir uykuya daldı.

Koynunda uyuyan kadına baktı. Ne kadar kırılgan göründüğünün farkında bile değildi. Bir ejderhaya bile kafa tutabilirdi ama aslında sevgiyi bir yerlerde kaybetmiş bir çocuktuktu. Ve işin tuhaf yanı bu çocuk dediği minik kadını deli gibi istiyordu, aradaki onca yaş farkına rağmen... Kırk dört yaşındaydı ve bu kız henüz yirmi yaşında ya vardı ya yoktu. Ama şu anda ona dokunamazdı bile... Bu üzüntüyle koynuna sığan kızın bu durumundan faydalanacak kadar şerefsiz değildi.

Derin bir iç çekerek gözlerini yumdu.

Sabah gözlerini açıp evden ses gelmediğini gören Yasemin saatine baktı. Yediyi gösteriyordu. Neden uyanmıştı ki? Sonra kapı seslerini duyunca fark etti. Herhalde o sese uyanmıştı. Bekledi. Acaba Deniz mi çıkıyordu? Boran geç saatte evine geçtikten sonra Deniz de koltuğa kıvrılmıştı ve Yasemin ancak sabaha karşı uyuyabilmişti. Nergiz gelmemişti. Zaten gelmeyeceğini de söylememiş miydi?

Arkasını dönüp gözlerini kapadığında odasının kapısının açıldığını duydu. Deniz mi acaba diye düşünürken, kuzusunun kokusunu duydu. Sonra yatağın boş kalan tarafının çöktüğünü hissetti. Sonrasında da beline dolanan kolları... Miniğinin, akıl küpünün kolları... Hiçbir şey demeden, elini Nergiz'in kolunun üstüne koydu. Kalçalarını geriye itip iyice yaklaştı Nergiz'e. Arkasından bir kıkırtı yükseldi.

"Tahrik etmeye mi çalışıyorsun kızım?"

Yüzündeki gülümsemeye gözlerindeki yaş karıştı Yasemin'in.

"Kapa çeneni de uyu..."

"Aman be, bir zevke getirmiyorsun insanı..."

Bir süre sessizce yattıktan sonra Nergiz fısıldadı.

"Eğer ağlayabilseydim, senin için ağlardım ve bu çok daha kolay olurdu. Biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum..."

"Ve eğer özür dileyebilseydim, geceyi yalnız geçirdiğin için özür dilerdim, bunu da biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum..."

"İyi..."

"Güzel..."

"Seni seviyorum..."

"Seni çok seviyorum..."

Aradan üç gün geçmiş ve sabah Tarık'ın mesajıyla güzel bir yerde kahvaltıya davet edilmişlerdi.

Yasemin neden davet ettiğini anlamamıştı. Bu üç gün boyunca Nergiz'le her saniye baş başaydılar ve Nergiz o gece nerede kaldığını söylemiş, Tarık'ı anlatmıştı. Yasemin kendi derdini unutmuş, Nergiz'e dönmüştü. Bir sürü olmazları sıralarken Nergiz hiç de onu duyacak gibi değildi ve ısrarla aşk olmadığını söyleyip duruyordu. Belki deli kız için öyleydi ama ya doktor için? Bilmiyordu. Şimdi de kahvaltı... Neyin nesiydi bu? Deniz'de de bir huy-suzluk oluşmuştu. Gitmek istemiyordu. Ama Nergiz'i ikisi de kıramamışlardı.

Boran, her an yanında olamasa da telefon ve mesajlarla Yasemin'e varlığını hissettirmişti. Şimdi de doktorun onları kahvaltıya davet ettiğini söylediğinde kahkahalarla gülmüş, "O yaşlı kurt bizim kıza kafayı taktı desene,"

diye dalga geçmişti. Buna sinirlenen Yasemin, telefonu adamın suratına kapatmıştı.

Çaresiz yola çıkmışlar ve adamın onları beklediği kafeye gelmişlerdi. Kapıda karşılaştınca Nergiz sımsıkı boynuna sarılmış, diğerleri de sadece tokalaşmıştı.

Masaya oturduklarından beri sadece Nergiz ve Tarık konuşuyorlardı ve bu durum biraz rahatsızlık veriyordu. Yasemin'in tavırlarından, Nergiz'in ona her şeyi anlattığını anlayan Tarık, durumu toparlamaya çalıştı.

"Nasılsın Yasemin, kendini iyi hissetmiyor musun?"

"İyiyim de Doktor Bey, neden bizi davet ettiniz anlamadım. Her hastanızı davet eder misiniz kahvaltıyla?"

Bu açıkça ortaya koyulan mesajı almak ile almamak arasında gidip gelen Tarık, iki öfkeli kadına baktı. Haklılardı aslında... En yakın dostları, babası yaşında adamla birlikte olduğunu söylemişti. O zamandan beri geçen üç gün süresince görüşmemiş olsalar da Nergiz'in bakışlarından anladığı kadarıyla bir şey değişmemişti.

"Elbette davet etmiyorum. Ama size güzel haberi vermek için hastane ortamında olmak istemedim. Ve doğru mu yanlış mı düşünmeden sevdiğim kızın, en sevdiği dostlarıyla bir kahvaltı edeyim istedim."

Sözü bittiğinde masaya raporları bıraktı ve cümlesinin etkisinin bu üç yüzde oluşturduğu karmakarışık etkileri izledi.

"Biyopsi sonucu temiz çıktı Yasemin. Üç gün içinde geçireceğin bir operasyonla kitle tamamen alınacak ve kurtulmuş olacaksın. Rutin kontroller harici hastane senden uzak dursun..."

"Bu kadar acele etmek zorunda mıydık bu ameliyat için?"

"Evet Nergiz... Biyopsi için parça aldık, oranın çürüyüp kötü hücreye dönüşmesi an meselesi... Bir an önce halledilmeli... Korkulacak bir şey yok biliyorsun. Şimdi endişelerinden arın ve gir içeri... Yasemin'in sana ihtiyacı var. Ben de hazırlanayım."

"Tamam," diyen Nergiz, Tarık'a sarıldı, "Sana emanet... Onu bana sağ salim geri ver..."

Kızın saçlarını okşayan Tarık, gözlerinin içine baktı.

"Biliyorum yeri değil... Ama bu süreci atlattığımızda seninle konuşmak istiyorum."

Nergiz sadece başını sallamıştı. Şimdi düşüneceği son şeydi bu konu... Kahvaltıda o güzel haberi aldıkları günden beri bir neşe ve büyük bir endişe vardı içlerinde. Evet, sorun yoktu ama yine de bir ameliyat söz konusuydu. O günler içerisinde Yasemin moralini oldukça yüksek tutmuştu.

Tüm bunlar yaşanırken Deniz iyice onlardan biri olmuştu. Her şeyleri için koşturuyor ve kızlar bu duruma itiraz etse de *siz benim olmayan ailem oldunuz*, diyordu.

Yüzüne taktığı gülün maskeyle içeri daldığında, Yasemin'i Boran'ın omzuna yaslanmış, Deniz'in söylediği bir şeye gülerken buldu. Hemen kızın yanına gelip diğer tarafına yaklaştı, başını dizine koydu.

"Neye gülüyorsunuz yaa?"

Yasemin kızın yüzünü kendine çevirip dizlerindeki yüze doğru başını eğdi.

"Sen neredeydin?"

“Tarık’la konuştum.”

Yasemin kaşlarını çatdı, “Bak kuzum, bu adam iyi biri, ben de görebiliyorum bunu... Ama bu yaşadığınız şey doğru değil, biliyorsun. Sen bunu yapacak bir kız değilsin.”

Duyduklarından rahatsız olan Nergiz ayağa kalktı. Odanın içinde bulunan banyoya geçerken onların duya-acağı şekilde mırıldandı, “Bazen uyarıları dinlemiyoruz, kalbimiz başka şeyler söylerken aklımızı kullanamıyoruz, öyle değil mi?”

Nergiz’in arkasından bakakalan Yasemin ne demek istediğini anlamıştı. Sadece o değil, Boran da anlamıştı.

“Bu bana laf soktu yine değil mi?”

Yasemin başını salladı. “Boş ver... Her zamanki Nergiz işte... Ama biliyorum. Onun karakteri buna müsait değil ve yine üzülen o olacak. Tarık en zor anda ailesini tercih edecek ve yine benim kuzum ortada kalacak. Onu vazgeçirmeliyim ama nasıl? Öyle inat ki... Yapma dediğim an iyice asılacak adama...”

Gerçekten de öyleydi. İçeride aynadaki yüzüne bakan Nergiz, neden böyle tepki verdiğini düşünüyordu. Evet, Tarık’ı seviyordu ama nasıl sevdiğini kendi bile bilmiyordu ki... Onunla bir ilişki istemiyordu, ama onsuz kalmaya da cesareti yoktu. İlk defa çıkarsız birini bulmuştu. Ona dokunmaktan sakınan, onun sadece ruhuna inebilen birini görüyordu Tarık’a baktıkça... Ama her şeye rağmen biliyordu ne yapacağını...

Ameliyathanenin kapısında beklerken Deniz’in kollarına sığınmış, sımsıkı kapadığı gözlerle dua ediyordu Nergiz. Biliyordu, zoru atlatmışlardı. Bademcik ameliyatı

gibi bir şeydi. Ama yine de Yasemin'in ameliyathaneye girerkenki gözleri, sözleri...

"Yapabilirim değil mi? Tekrar çıkabilirim bu odadan... Seni yine görebileceğim değil mi?"

Boran'ın ona uzattığı kahveyle başını kaldırdı.

"İçerden haber aldım. Yarım saate çıkacaklar..."

İçi rahatlamamıştı. Deniz'in kollarından sıyrıldı. Yerde oturduğu için her yeri tutulmuştu.

"Sigara içmeliyim..."

Birlikte bahçeye çıkmışlardı. Deniz içerde kalmayı tercih etmişti. Zaten sabahdan beri gözleri bir tuhaftı Deniz'in. Gecede eve gelmemiş, sabah hastanede buluşmuşlardı. İlk tanıdığı zamana dönmüştü Deniz.

Boran'ın ona yanmış şekilde uzattığı sigarayı içine çeken Nergiz, yüzünü soğuk güneşe çevirdi. İçinden hâlâ mırıldanıyordu. Dua etmekten normal düşüncelerini bile toparlayamıyordu. Boran'ın sesiyle ona döndü.

"Nergiz, bana hâlâ güvenmiyorsun, öyle değil mi?"

Ne demeliydi bu adama? Yasemin'e nasıl iyi geldiğini görüyordu. Güveniyorum da diyemezdi.

"Bunun artık bir önemi yok Boran. Sana güvensen ne olur, güvenmesem ne olur? Kozun sağlam..."

"Dostun olmak istiyorum Nergiz."

Bir an yere baktı Nergiz. Hiçbir zaman sözünü esirgeyen bir kız olmamıştı ki... Şimdi neden bir istisna yapacaktı?

"Bak Boran, sen benim asla dostum olamazsın. Neden biliyor musun?"

Boran neden diye sorarcasına baktı kıza. Nergiz gözlerini görmediği bir noktaya dikerek karşı tarafa döndü.

"Sen benim hayatımda Yasemin sende var olduğça varsın. Senin değerini Yasemin belirliyor. Dostum olur-

san, Yasemin'i üzsen bile seni silmemem gerekir ama üz-
günüm. Hiçbir şey ondan kıymetli değil... Ve biliyorum,
kahretsin ki sen onu eninde sonunda üzeceksin. Bak belki
iyi olacak, benim uzun zamandır ona öğretemediklerimi
sen vurduğun darbeye öğreteceksin, ama yine de taham-
mül edemiyorum o fikre... O sebeple sen Yasemin'i mutlu
ettiğin sürece ben sana tahammül ederim."

"Neden bu kadar eminsin onu üzeceğime?"

Adama inanamayan gözlerle baktı Nergiz.

"Neden mi? Kahretsin be... Toplantından çıkmayı dü-
şünmezken benim tehdidimle çıktın geldin Boran. Üz-
meyecek adam, fedakârlık yapan adamdır. Sen onunla
mutlusun biliyorum. Çünkü etrafındaki orospulardan
değil o, masum... Ama yine de bencilliğin dışında ona de-
ğer veren hiçbir yanın yok senin... Çünkü sen böyle bir
adamsın. Hadi bana dürüst ol... Kaç kadınla daha birlikte
oldun Yasemin'den sonra?"

Boran öfke belirtileri gösteren bakışlarla karşılık verdi
Nergiz'e.

"Senin inadını sikiyim Nergiz! Ben erkeğim arlıyor
musun? Seviyorum Yasemin'i. Ama gel gör ki erkeğim...
İhtiyaçlarım var. Yasemin benimle olmak için direniyor.
Eğer onunla sevişebilsem doya doya, başka kadınlarla ne
işim olur? Bu duruma beni iten Yasemin'in kendisi... Ama
bilmesine gerek yok, çünkü diğer kadınların kullandığım
peçete kadar kıymeti yok... Beni erkek olduğum için yar-
gılama..."

Nergiz donmuş kalmıştı. Hiç cevap veremedi. Nefes
bile alamadı bir süre. Boran telaşla onun adını sayıklar-
ken bile tepki vermedi. Ta ki yüzüne inen hafif tokada
kadar...

"Nergiz ne oldu? Kendine gel..."

Nergiz transta gibiydi ve kendi sesi sanki çok uzaktan geliyormuş gibi konuşmaya başladı.

"Bir zamanlar bir adam vardı. Sevddiği bir kız olduğunu iddia ederdi. Kız da âşıkı deli gibi... Ama sonra bir gün öğrendi ki çocuk onu aldatmış. Doğum günüydü kızın. Bunun hesabını sormak istedi. Aldığı cevap gurur duyulacak nitelikteydi. *'Ben bir erkeğim kızımı, sen vermiyorsun bana ben de başkasıyla yatmak zorunda kalıyorum ama madem bu seni rahatsız ediyor, o zaman sen karşılırsın isteklerimi...'* Ve sonrasında tüm sorunu ortadan kaldırmıştı çocuk..."

Rüyadan uyanmış gibi irkildi Nergiz. Ona şaşkın halde bakan Boran'a baktı. Boran bu bakışlardan öyle rahatsız olmuştu ki titrememek için kendini zor tuttu.

Ve sesi...

"Eğer onun canını yakarsan, eğer onu aşka düşman edersen, eğer onu âşık olduğuna pişman edersen, ölümüm üstüne yemin ederim seni öldürürüm ve bir dirhem tereddüt etmem."

Arkasını dönüp hızla içeri yürürken aklından hep tek bir cümle geçiyordu.

Yasemin aşka düşman olmayacak.

"Yalvarırım, yapmayın... Almayın onu... Kesmeyin..."

Yasemin hıçkırıklarla ayılmaya çalışıyordu. Narkozun etkisinden kurtulurken ağlayarak uyanmıştı. Hâlâ da devam ediyordu. Zaten narkozdan dolayı yüzü gözü şişti ve ağladıkça iyice şişmişti. Göz kapaklarını bile kaldıramıyordu. Nergiz saçlarını okşuyordu. Sakinleştirmeye çalışıyordu.

Biraz durulduğu sırada Boran içeri girdi. Bahçedeki konuşmanın üstünden neredeyse bir saat geçmişti ve

açıkçası Nergiz umursamıyordu nerede olduğunu ama Yasemin'in onu görmeye ihtiyacı vardı.

Adam elinde kocaman bir çiçek buketiyle yatağa kadar yaklaştı. Yasemin'i görünce mırıldandı.

"Neler olmuş benim aşkıma böyle..."

Yasemin, Boran'ın geldiğini anlayınca gözlerini açmaya çalıştı ama açamadı. Sonra parmaklarıyla araladığı gözleriyle bulanık şekilde Boran'ı gördü.

"Seni göremiyorum bile ben... Ah çok çirkinim... Berbat görünüyorum. Çık dışarı hadi lütfen... Off..."

Boran, Nergiz'le göz göze gelince başını yere eğdi. Kıza yaklaşıp Nergiz'in boşalttığı yere oturdu. Saçlarını okşamaya başladı ve yanağından öptü.

"Sen hâlâ bomba gibisin sevgilim, sadece şu anda patlamak üzere gibi duruyorsun."

Elini adamın göğsüne indiren Yasemin yüzünü buruşturdu, "Of kapa çeneni Boran..."

Deniz'in içeri girdiğini gören Nergiz ayağa kalktı.

"Hadi çıkalım, acıktım ben..."

Kafasını sallayan Deniz'le hastanenin dışındaki kafeye gidip oturdular. Artık ikinci sorunu çözme vakti gelmişti. Birincisi hallolmuştu. Başarılı geçmiş bir ameliyat ve sağlığına kesinlikle kavuşacak olan bir Yasemin... Şimdi de bu deli kızla ilgilenmeliydi.

"Anlat..."

Kaşları havada salağa yatan bakışlarla baktı Deniz.

"Bana salak muamelesi yapma Deniz. Evde yoktun dün gece ve nerede kaldığını merak ediyorum."

"Bana hesap mı soruyorsun kıskanç sevgili gibi?"

Ellerini saçlarında dolandıran Nergiz dişlerini sıkarak cevap verdi. "Sen kıskanç sevgili görmemişsin geri zekâlı... Sana endişeli bir dost olarak soruyorum. Neler çeviriyorsun?"

"Dost," diye fısıldadı Deniz, bakışları yerde.

"Anlat ve bu son ikazım..."

"Yoksa ne olur?"

Son kozunu oynamalıydı çünkü endişeleniyordu. Şüphelendiği şeyin ileri boyuta taşınmasından korkuyordu. "Yoksa gidersin... Ne olduğun umurumda değil, ama bana güvenmeyen bir insana kendimi açamam..."

Bu sözle gözleri dolu dolu olmuştu Deniz'in. "Tamam... Seni götürürüm kaldığım yere... Olur mu? Ne yaptığımı görürsün."

"Peki... En kısa zaman da gideriz o hâlde..."

"Anlaştık..."

Eve çıkalı bir gün olmuştu. Yasemin az daha iyiydi ve başının etini yemeye başlamıştı, çünkü Nergiz o gün Tarık'la buluşacaktı.

"Gitme Nergiz... Yalvarırım... Hem bak annemler gelecek, sen de bizimle ol..."

"Gitmem lazım kuzum ve bana güven olur mu?"

Kapının çalmasıyla konuşma kapanmıştı. Kapıya koşan Nergiz gelene içten bir dua yolladı. Kapıyı açtığında dayısı ve yengesini karşısında gördü. Bir zamanlar onlara çok kızgındı ama onlar hatalarını anlamışlardı ve Nergiz'in kitabında sadece bir şans vermek yatıyordu. İçinden dua etti. Dayısı ve yengesinin bu şansını iyi kullanmaları için dua etti.

"Hoş geldin dayı... Yenge..."

İkisi de Nergiz'e sarıldı. Yengesi sitem eder gibi konuştu. "Neden şimdi haberimiz oluyor tüm bunlardan? Kızım ameliyat geçirmiş ve en son benim haberim oldu."

Bu sözler hiçbir zaman umurunda olmamıştı Nergiz'in.

Omzunu silkti. Gidip Yasemin'e sarıldı ve çantasını kaptığı gibi kapıya gitti. Yasemin ona yetişmişti.

"Bak tamam git ve halletmen gereken şeyi hallet... Ama bu akşam Boran gelecek, onu ailemle tanıştıracam ve sen de burada ol..."

Nergiz hiçbir şey demeden sarıldı Yasemin'e

"Seni seviyorum böcüğüm ve bana ihtiyacın yok... Halledersin sen..."

Cevabı beklemeden kapıdan çıktı. Biliyordu ki akşam burada olsa Boran'a karşı olan hislerini dayısı yengesi anlayacak ve Yasemin'in mutluluğu baltalanacaktı.

Tarık'la buluşacakları yere geldiğinde onu beklerken buldu. Adam kızı kollarına almış sımsıkı sarılmıştı. Bu sıcaklığa Nergiz de karşı koyamadı. Sarıldı. Bir süre hiç konuşmadan oturdular. Nergiz ne yapacağını bilemez hâldeydi. Bu adam evli olmasa çok şey farklı olabilirdi. Yaşı asla umursamıyordu. Ama eşi, çocukları... Bir şeyler çalar mıydı birilerinin hayatından?

Tarık sessizliğe dayanamadan konuşmaya başladı.

"Sözüm bitene kadar kesme Nergiz, olur mu?"

Sadece başını salladı Nergiz ve onu kendine çeken kollarına teslim oldu. Bir bankta, kimsenin olmadığı ıssız bir koruda baş başaydılar.

"Severek evlenmedim ben... Hani şu hep bahsi geçen mantık evliliği benimkisi... Ve buna rağmen eşimi hiç aldatmadım, biliyor musun? Çünkü o bana sadık... Anlayışlı... İkimiz de eşit derecede zararını gördük çünkü aşksız hayatın. Ama sonra sen çıktın karşıma küçüğüm... Kocaman açarak baktığın gözlerinle, boyuna bakmadan efelendiğin tavrınla, yalansız dolansız duruşunla..."

İkisi de gülümsedi. Tarık, Nergiz'in başının tepesinden öptü sonra yine aynı duruşu aldı.

"Olmaz, dedim kendime... Kızın olacak yaşta ve en kötüsü evlisin, dedim. Çok direndim. Seni kendi çıkmazlarıma sürükleyemezdim. Zaten kolay bir hayatının olmadığı sert kabuğundan belliydi. Kıyamadım sana, hâlâ daha kıyamıyorum. Ama olmuyor işte... Ne aklımı senden çekebiliyorum ne ellerimi... Bütün gün aklımdasın. Akşam eve gittiğimde aklımdasın. Eşim bile... O bile farkında... Çocuklar da... Her seferinde başka yalanlar uyduruyorum ki ben asla yalan söyleyen bir adam değilim. Çıkamazdayım Nergiz. Ya sen geç kaldın ya ben fazla erken geldim, şairin dediği gibi... Sensizliği düşünemiyorum. Gözlerin olmadan, tehdit etmelerin olmadan, içimi ısıtan sesin olmadan... Nasıl katlanırım bilmiyorum. Siyah beyaz hayatımın rengisin küçüğüm... Ama seni sürükleyebileceğim kaos, sana ağır gelecek biliyorum. Çünkü öyle bir kalbin var ki kendinden başka herkes için acıma ve merhamet dolu..."

"Herkes için değil..."

Gülümsedi adam. Bu inkârda bile kırılğanlık vardı.

"Şimdi çaresizlikle sana sarılıyorum."

Nergiz ne yapacağını bilmiyor haldeyken adamın telefonu çaldı. Arayan numaraya bakıp telefonu açan adamın ses tonu... Öylesine suçluluk barındırıyordu ki Nergiz kendinden utandı. Bu işarete ihtiyacı vardı.

"Efendim oğlum?"

"..."

"Unutmadım bu günü elbette ama acil bir hastam çıktı. Akşam telafi edelim mi?"

Nergiz için karar anıydı bu konuşma... Usulca sıyrıldı adamın kollarından ve Tarık'ın bakışları... Yenilgiyi ka-

bullenmiş gibiydi. Dudaklarında kaybettiğinin farkında buruk bir tebessüm...

"Bak ne diyeceğim oğlum, iki saat sonra hastaneye gel ve tüm gün sana kendimi affettireyim."

"..."

"Ben de seni seviyorum. Görüşürüz."

Nergiz'in gözlerinin içine bakarak konuşmuştu. Nergiz ellerini montunun cebine sokarak karşı tarafa baktı.

"Sen benim eksik yanıma doldurabilirdin. Ama şimdi, bu şartlarda... Seni oğlundan çaldım bugün, üstelik suç işlemiyoruz, yasak bir şey yapmıyoruz, yanlış ilişki yaşamıyoruz buna rağmen kendimden utanabiliyorum. Ya yaşıyor olsaydık? O zaman bu sevdiğin Nergiz olamazdım. Sen bu Nergiz'i sevdin. Ve ben... Altından kalkamam... Sana âşık olursam eğer, seni paylaşamam... Hak-kım olmayan bir şeyin peşine düşerim... Bu yanlış... Sakın hiçbir şey söyleme... Sadece şunu bil ki eğer âşık olabilseydim gerçek anlamda ve sen bekâr olabilseydin, seni ömür boyu severdim."

Adam hiçbir şey demeden ayağa kalktı. Kızı da kolundan kaldırıp arabalarının yanına getirdi. Önce tereddütlerle bakıştılar sonra Nergiz kendini adamın kollarına attı. Dudakları buluştuğunda, adamın gözyaşları Nergiz'in dudaklarına ulaştı. Süre ne kadar, ne kadar zaman geçti bilinmez...

Ayrıldıklarında Nergiz hiçbir şey demeden arabasına bindi. Son bir kez baktı adama... Hiçbir kelam etmeden çalıştırdı ve uzaklaştı. Arkasına bile bakmadı. Yere diz çökmüş başını elleri arasına almış, hıçkırarak ağlayan adamı görmedi. Bakacak cesareti yoktu.

Aşk değildi, ama aşktan daha fazlası olabilirdi...

"Nerdesin?"

"Adres vereceğim, gel..."

Nergiz bir süre kafasını dinledikten sonra Deniz'i aramıştı. O işi de bu akşam çözecekti. Artık kambur istemiyordu. Deniz'in ona attığı adrese gitti. Zengin kesimin takıldığı bir semtte, oldukça lüks ama ufak bir otelin önüne geldiğinde şaşırdı. Bu kız burada ne yapıyordu ki?

İçeri girdiğinde lobide oturan Deniz'i gördü. Etrafta şüphe uyandıran adamlar vardı. Bu otelde değişik bir hava sezdi. Giren çıkan çiftlerin, halleri ve tavırlarından anladığı kadarıyla asla alt tabakadan müşterileri yoktu. Bu kız burada ne bok yiyordu?

"Ne burası? Söyle hemen..."

Yanından geçen bir çiftte gözü takıldı. Resmen o işi yapmak için gelmiş gibiydiler.

"Lan burası resmen modern kerhane gibi... Söyle ne işin var burada?"

"Odama çıkalım..."

"Odan mı?"

Sesini çıkarmadan asansöre gittiler. Etrafındaki her şeyden rahatsız olan Nergiz, Deniz'in karıştırdığı şeyi tahmin ettiyse de konduramadı. Bir odaya girdiklerinde etrafına baktı ve şok oldu. Her yer darmadağınktı. Etrafta kıyafetler ve sehpa... Kahretsin sehpanın üstünde bir şişe viski ve uyuşturucu duruyordu.

"Bu... Bu senin mi?"

"Otur..."

Sert bir emir gibiydi Deniz'in sözleri... Şaşkınlık içinde oturan Nergiz gözlerini karşı koltuğa oturan Deniz'e dikti. Deniz gözlerini dahi kırpmadan kıza bakıyordu ve aynı düz sesle konuşmaya başladı.

“Bu otel dayımın... Benim tek akrabam... Beni tanımadığını, görüşmek istemediğini, bana yapacağı tek iyiliğin de bu odanın ben istediğim sürece bende kalabileceğini söyledi. Buraya hesap vermeden, sorgulamadan girip çıkıyorum. Tahmin ettiğin gibi bir genelev değil elbette. Ama burada olanlar, tamamen burada kaldığı için görünmek istemeyen sevgililerin uğrak yeri... Sizinle kalmaya başladığımdan beri buraya gelmemiştim.”

“Peki... Şimdi niye buradasın? Bu uyuşturucu ne?”

“Burada bana sağlanan bir hizmet de bu uyuşturucular... İstediğim an oda servisiyle kapımda... Dayımın bana yaptığı iyiliklerden biri...”

Dudaklarında oluşan buruk bir tebessüm Nergiz’in içini sızlattı.

“Neden dayın sana böyle davranıyor? Neden sen ayrı bir yaşam, bir ev istemiyorsun?”

“Ayrı evin buradan farkı ne olacak Nergiz? Yine yalnız ve kendi pisliğimle baş başa kalmayacak mıyım? En azından ev temizleme derdim yok. Dayım beni istemedi çünkü beni odamda bir kızla bastı. O günden sonra evinden ve hayatından kovdu. Sanki kendi çok namuslu bir hayat yaşıyormuş gibi... Kızı varmış ve beni onunla aynı çatıda tutamazmış. Sizinle tanıştıktan sonra her şeye son vermiştim. Zannetmişim ki normal bir hayat sürebileceğim. Yadırganmadan yanınızda dolaşmanın zevkini bilemezsin.”

Bu kız bir gün ölümüne sebep olacaktı. Karşısına çıkan insanların örümcek beyinlerinin cezasını neden hep kendine ödetiyordu ki?

“Siktir... Kalk gidiyoruz...”

“Nereye?”

"Sana kalk dedim ucube... Ha bu arada ucube olan sen değil, senin millete ezilen tarafın..."

"Nergiz bırak beni..."

"Asla... Zaten sevgili adayımdan ayrıldım, hırsımı senden çıkarmayayım."

"Ayrıldın mı? Tarık'tan mı?"

"Evet, ya burada kalırım üç gün mızırardanmamı dinlersin, ya da benimle gelirsin. Seç..."

"Sakin... Tamam, geliyorum."

Sehpaye uzandığını görünce Nergiz öfkeyle eline vurdu.

"O lanet olası şeyleri de hayatından uzak tutacaksın, hayatının içine sığarım!"

"Küfür etmesene! Sadece telefonumu alacaktım."

Koridora çıktıklarında, asansörden inen ve birbirini resmen yiyen çifti gördüklerinde Nergiz tam yüzünü buruşturacaktı ki adamın kim olduğunu gördü.

Boran...

Lanet olası pezevenk...

Sinirle adamın karşısına dikildi. Deniz onu çekmeye çalışıyordu her zamanki gibi ama Nergiz'in balatalar çoktan yanmıştı.

"Seni orospu çocuğu! Seni evde ailesiyle tanıştırmak için bekleyen bir kadın var!"

Bu sözle irkilen Boran bir anda kadını fırlattı kollarından.

"Nergiz yapma, bunu konuşmuştuk. Lanet olsun, burada ne işin var senin? Yarın gelirim konuşuruz."

"Sakin Boran... Sakın o cenabet varlığını bir daha hayatımıza sokma... Ya siktirip gidersin ya da seni si..."

Deniz'in eliyle kapanan ağzı, son kelimelerini edememişti. Öfkeliydi Nergiz. Hırsıyla asansöre binip aşağı indi-

ler. Lobiye yaklaştıklarında Deniz'e döndü, "Odanın numarası kaç ve dayının adı ne?"

"Neden?"

"Cevap ver Deniz!"

Öyle bir bağırmişti ki herkes dönüp baktı.

"Tamam sakin. 109 numara ve dayımın adı Vehbi..."

Resepsiyona yaklaşan Nergiz kıza baktı.

"Vehbi Bey'e söyleyin, 109 numaralı oda artık boş ve orospularını bundan sonra orada düzebilir."

Sonra hiçbir şey olmamış gibi dışarıya yürüdü. Deniz kahkaha atıyordu.

"Ne be! Ne gülüyorsun? Vallahi sinirimden ölebiliyim."

"Dayım. Bu mesajı alınca... Of Nergiz... Otelin en dedikoducu elemanına söylediklerin... Dayımın hâlini düşünemiyorum."

Sinirleri iyice bozulan Nergiz, kahkahasına eşlik etmeye başladı Deniz'in.

Eve vardıklarında dayısı ve yengesi gitmeye hazırlanıyordu. Nergiz de Deniz'i alıp mutfağa geçti ve kahve yapıp içerlerken içeri Yasemin girdi.

"Neredeydiniz siz?"

Deniz'le Nergiz'in şüpheli bakışmaları huylandırmıştı onu ama bir şey diyemedi. İkisi de aynı anda omuz silkti.

"Hiç..."

Yasemin bunların hâliyle sonra ilgilenecekti. Şimdi üzüntüsünü anlatmalıydı kızlara.

"Kızlar, Boran gelmedi. Bir mesaj attı bana ve *işim çıktı*, dedi. İnanmamalı mıyım? Ya da inanmalı mıyım? Doğru mu söylüyor sizce?"

Nergiz hiç sesini çıkarmadı. Yasemin yorgun olduğu-

nu söylemiş, yatmaya gitmişti hemen. Kızlardan bir ses çıkmıyordu.

Yasemin'in ardından eline telefonunu alan Nergiz, Boran'a mesaj attı.

Yarın bu iş bitecek. Her şeyi Yasemin'e anlat ve onun hayatından defol!

Sonra mesajını silmiş ve aldığı ağrı kesiciyle odasına geçmişti.

Gecenin ilerleyen saatlerinde uyanan Yasemin, susadığı için mutfağa yürümüştü ağır aksak hâliyle. Sürahiden doldurduğu bardağı eline alıp içecekken, Nergiz'in telefonun yanıp söndüğünü gördü. Kahretsin kızla da konuşamamıştı. Ne yapmıştı acaba Tarık'la? Eğer mesaj ondansa belki okumak isteyebilirdi. Aşk acısı çekmesini istemiyordu kuzusunun.

Eline telefonu aldığıın da mesajın Boran'dan geldiğini gördü. Şaşırmıştı. *Boran neden mesaj atsın ki Nergiz'e? Hem de bu saatte...* Acaba kendisiyle alakalı bir şey mi söyleyecekti.

Mesajı tereddüt ederek açtı. Kuzusu ona kızmazdı. Ve gördüğü mesajla dondu kaldı... Yazıları seçmeye çalıştı... Yaşlar sicim gibi iniyordu gözlerinden. Nergiz... Onun canı... Bunu yapamazdı... Hadi Boran yapardı ama Nergiz... Yazıyı son kez okurken dünyanın döndüğünü hissetti.

Aşkım. Beni affet. O kadının bir kıymeti yok.

11. BÖLÜM

Sabah erkenden kalkmıştı Nergiz. Yayınevine ne zamandır uğramıyordu. Elindeki bir taslağı düzeltmiş, gönderilmesi için masasına bırakmıştı. *Son durumları kontrol etmeliyim*, diye düşünerek hızla duşunu aldı, giyindi. Bir fincan kahve içmeye vakti vardı. Gömleğinin düğmelerini ilikleyerek mutfığa girdiğinde ayağı bir şeye takıldı. Yerde yatan Yasemin'i gördüğü an çılgılığı bastı. Dünya böyle kararıyordu demekki...

"Yasemin kalk, tanrım! Deniiiiizzz koş. Ah ne yapacağım şimdi? Ne oldu sana güzelim, kendine gel... Yasemin aç gözlerini!"

Uzaktan duyduğu seslerle gözlerini aralayan Yasemin, başındaki ağrıyla tekrar geri kapattı. Neler olmuştu? Düşünemiyordu. Nergiz neden bağırıyordu ki böyle? Nergiz... Boran... Atılan mesaj. *Aşkım...*

Ağlamaya başlayan Yasemin'i gördüğünde Nergiz ile Deniz ne yapacağını şaşırmış hâlde birbirlerine baktı. Yasemin kalkmaya çalışıyordu.

"Bırak beni..."

Nergiz bir an irkildi. Neler olmuştu böyle?

"Yasemin güzelim iyi misin? Ne işin var burada?"

Yasemin'in kendine bakan boş bakışlarına anlam veremiyordu. Deniz'e baktı, o da *bilmiyorum* dercesine omuzlarını silkti. Birlikte Yasemin'i salondaki koltuğa taşıdılar. Nergiz, Yasemin'in üstünü örterken Deniz de bir bardak su getirdi. Titreyen elleriyle suyunu içen Yasemin, gözlerini Nergiz'den kaçırmıyordu.

Sessizliğin hâkim olduğu salonda gerginlik elle tutu-

lur gibiydi. Bir süre sonra Yasemin, Nergiz'in gözlerinin içine baktı.

"Dün gece... Akşam yani... Nerdeydin?"

Bu soruya anlam veremeyen Nergiz, Deniz'e baktı. Deniz olumlu anlamda başını sallayınca Yasemin'e döndü.

"Deniz'leydim..."

"Nerede?"

"Otelde..."

Şaşırان Yasemin ikisine de şüpheyle baktı.

"Ne yapıyordunuz otelde?"

Bu kuşkulu soruyla irkilen Nergiz, şaşkın şekilde yüksek sesle haykırdı.

"Saçmalama Yasemin. Ne yapabiliydik sence? Deniz'in bizde kalmadığı zamanlarda ne yaptığını merak ettim ve o da beni kaldığı otele götürdü. Bununla ne alakası var bu hâlinin? Allah aşkına aklına neler geliyor senin?"

Nergiz bir anda Yasemin'in, Deniz'le kendisinin bir şeyler yaşadığını düşündüğünü zannetmişti. Ama Yasemin bu soruya cevap vermedi.

"Gece... Telefonuna mesaj geldi... Masanın üstündeydi telefonun..."

Hâlâ bir şey anlamayan Nergiz omuz silkti.

"Eee, kimdenmiş? Baksaydın ya..."

"Baktım."

"Evet?"

"Boran yazmış."

Kanı çekilen Nergiz, adamın yine neler saçmaladığını düşündü. Ne yazmıştı acaba? Yanındaki kadından mı bahsetmişti ki?

"Ne o Nergiz? Rengin kaçtı..."

Ne diyeceğini bilemeyen Nergiz kahroldu. Olayları Yasemin'in haberi olmadan, o üzülmekten çözmeye çalış-

mıştı ama grizekâlı adam her şeyi bok etmişti.

"Ne yazıyordu?"

"Kendin oku..."

Nergiz şaşkınca Yasemin'in eline baktı. Görmemişti ama sıkı sıkı avucunda kendi telefonu duruyordu. Aldı usulca ve mesajı okudu.

Aşkım. Beni affet. O kadının bir kıymeti yok.

Nergiz titrek ve derin bir nefes çekti. Bu neydi şimdi? Bu geri zekâlı neden böyle bir mesaj atmıştı.

"Bu mesaj... Hiçbir bilgim yok..."

Şaşkınlıktan ne diyeceğini bilmiyordu. Yasemin'in gözlerine baktı. İçindeki kırılganlığı gördü. Ve kuşkuları.

Sonra onun kırılgan sesini duydu.

"O kadın... O kadın diye bahsettiği ben miyim?"

Sessizlik. Nergiz damarlarındaki kanun artık akmadığını hissetti. Usulca ayağa kalktı.

"Tek bir soru Yasemin..."

"..."

"Bana dair bir kuşkun var mı?"

"..."

"Anladım."

Salondan çıktı. Koridora geldi ve ceketini aldı portmantodan. Gitmeden kafasını uzattı. Deniz'e seslendi.

"Ölümün pahasına onun Boran'la konuşmasına engel ol... Ben akşam döndüğümde bu soruyu tekrar soracağım ona... Sonrasında ne yapacağımıza o karar verecek."

Deniz yerinden fırladı.

"Yapma Nergiz... Belli ki bir tuhaflık var... Konuş onunla... Senin konuşmana, açıklama yapmana ihtiyacı var."

"Benim ise onun bana güvenmesine ihtiyacım var. Ben açıklama yaparak onun kuşkularını gideririm, ama o be-

nim ihtiyacımı nasıl giderecek o zaman? Söyle ona, otursun düşünsün...”

Bu sözleri yüksek sesle söylemişti. Yasemin her bir kelimelerini duymuştu ama gitme diyemiyordu. Sana güveniyorum diyemiyordu. Güveniyordu ama neye? Bu kuşkuyu ne giderecekti?

Kapı kapanana kadar Nergiz, Yasemin’in gitme demesini bekledi. Ama ses yoktu. Kendini sokağa attı. O Boran’ın ağzına sığabilirdi ama şu anda Boran en küçük sorundu onun için... Ne yapacağını bilemez hâlde yürüdü.

Akşam eve varacağını söylediği için nereye gideceğini bilmeden dolaşmaya başladı. En sonunda sinemaya girmeye karar verdi. İçeriye girip *Uzak* filmine bilet aldı. Filmi kah anlayarak kah anlamayarak ama hep dalgın kayla izledi. Yine ve yine nefessiz kalmıştı işte...

Nergiz çıktığından beri salonda yatan Yasemin düşünüyordu. Aklındaki duman her şey netleşiyordu kafasında. Nergiz, Boran’ı hiç sevmemişti. Ve Boran da Yasemin’in bu tedirginliğinin Nergiz’den kaynaklandığını biliyordu. Bu yüzden böyle bir oyun yapmış olabilirdi. O zaman da aklına, mesajı Yasemin’in göreceğine nasıl emin olduğu sorusu takıldı. Asla mantıklı düşünemiyordu. Bir açıklaması yoktu. Ama bir şeyden emindi. Nergiz asla böyle bir şey yapmazdı.

Bir an bile olsa nasıl düşmüştü böyle bir kuşkuya? O an Boran’a karşı hissettiği ne varsa silinmişti içinde. Dostundan, canından kanından sırf o adam için şüphelenmişti. Bir saniye bile olsa... Kesinlikle hak etmiyordu Nergiz’i.

Nergiz’le atlattığı badireleri düşündü. Anılar bir bir

gözlerine serildi. Nergiz'in her seferinde onu koruması... Çocukluklarında tüm yaramazlıklarının suçunu üstlenmesini... Her derdi olduğunda nasıl da sığınırdu Yasemin'e... Dudakları kıvrıldı Yasemin'in. Bir eşeklik etmişti. Ve Nergiz asla açıklama yapmazdı. Bu zamana kadar hiç kimseye açıklama yapmamıştı. Ya aklın ya kalbin derdi hep...

Bu düşüncelerle yoğrulurken evin kapısı açıldı. Başucunda sessizce kitabını okuyan Deniz kapıya döndü.

"Geldin mi?"

"Hı hım..."

Önceden Nergiz'in bu soruya cevabı asla böyle olmazdı. "Yok, gelmedim az daha uğraş..."

Demek ki dalgındı. Haklıydı.

Salona geçmesini bekledi, ama Nergiz'in odasının kapısı kapandı. Evet, sıra ondaydı işte... Onu bekliyordu.

Usulca ayağa kalkan Yasemin'e bakan Deniz, "İstersen gidebilirim," dedi.

"Saçmalama. Sen suyu koy, olursa çimerik olmazsa çay demlerik..."

Gülümseyen Deniz fısıldadı. "Nergiz'in replikleri..."

"Hı- hı..."

"Tamam, ben çayı demliyorum siz çıkana kadar..."

Tam salondan çıkarken geri döndü Yasemin.

"Ha birde kuzum... Bira ya da başka bir şey... Dolapta yoksa alabilir misin? Telefonlukta para olacaktı."

"Siz keyfinize bakın, ben her şeyi çözerim."

Göz kırparak Nergiz'in odasına girdi Yasemin. Nergiz soyunmuş, eşofmanlarını giyyordu. Başını kaldırmadı hiç. Yasemin de sessizliğini korudu bir süre.

Yasemin'in sesini duyduğu an Nergiz gözlerini sımsıkı yumdu ve susana kadarda açmadı. Her cümlesinde için-

de güneş açıyor gibiydi. İşte buydu. Kuzusunu kaybetmemiştir.

"Senden açıklama istemiyorum. Şimdilik... Ve bil ki Boran'ın açıklaması her ne olursa olsun, asla aldığım kardan dönmeyeceğim. O benim için bitmiştir. Aşk denen şey her şeyin üstünde olması gerekirken, görüyorum ki asla senin üstünde olmamış. Bu zamana kadar kendimi ona vermeme sebebim içten içe senin kuşkularına ve düşüncelerine ortak olmamış... Boran'a ne yapacağımızı sonra belirleyeceğiz ve bunu senin o zehir aklınla yapacağız. Bunu geçiyorum şimdi..."

Derin bir nefes alarak devam etti.

"Bu gün sana çıkarken gitme diyemedim. Demeye yüzüm yoktu. Senden bir an şüphe ettim. Bu beni çok kötü bir dost yapar biliyorum ama sadece bir anlıktı. Bunun ezikliği ne kadar ağır bilemezsin. Biliyorum ki sen şartlar ne olursa olsun bana hep güveneceksin. Beni her hâlimle kabul edeceksin. Ben biliyorum ki sen beni asla yüz üstü bırakmayacaksın. Ve ben de seni bırakmam. Ama bu utancım öyle büyük ki... Esas ben sana açıklama yapmak zorundayım Nergiz. Senin güvenini sarstığım için ben özür dilemeliyim. Ben sana olan sonsuz güvenimle her hatayı yaparım. Ama sen bana karşı ya bir daha hata yapamazsan? Ya bana sırtını ölümüne dayayamazsan? Korkuyorum Nergiz... Ya beni affetmezsen?"

Yasemin sustuktan sonra Nergiz usulca yanına yaklaştı. Onun oturduğu yatağın önünde diz çöktü. Ellerini avucuna aldı.

"Gözlerime bak kuzum..."

Yasemin ağlamaktan kızarmış gözlerini ona dikti. Nergiz konuşmaya başladı.

"Ben seni kaybedeceğim için günlerdir öyle büyük bir

korkunun pençesindeyim ki... Bir şerefsiz yüzünden nasıl seni ezebilirdim? Ben hiç tanımadığım bir kadın olan Tarık'ın karısı için bile böyle bir şerefsizlik yapmazken, o adamı gözleri yaşlı bırakırken, sana nasıl böyle bir şey yapabilirim? Ben o kadıncağıza bile kıyamazken..."

"Açıklama yapma Nergiz, biliyorum."

"Açıklama değil bu... Eğer sen bana koşulsuz güvenmeseydin, ben asla bu açıklamayı sana yapmazdım. Biz şimdi geçtik o devreyi... Başarıyla atlattık sınavı... Ama yemin ederim o adamın bana neden öyle bir mesaj attığını bilmiyorum. Ve sana hâlâ canım pahasına güveniyorum, sırtımı dayayacağım tek dostumsun. Zaten döndüğümde akıllanmasaydın, senle kendimi bu eve kilitleyecek bana güvenene kadarda tek bir kelime etmeyecektim."

Yasemin, ağlayarak hıçkırıklar arasında Nergiz'e sarılırken Nergiz homurdanmaya başladı.

"Ağlamasana yaa, sümüklerin pijamama sürüldü."

Hıçkırıklar kahkahaya karışırken dış kapının sesi duyuldu. Nergiz tek kaşı havada içeriyi dinlerken Yasemin kıkırdadı.

"Deniz nevaleleri almış. Hadi kalk..."

"Ha yani emindiniz hanımefendi ha bu sonuçtan..."

Nergiz'e bakıp göz kırpan Yasemin onu elinden tuttuğu gibi dışarıya sürükledi.

"Elbette, ben sana koşulsuz güveniyorum kuzum..."

Sehpaya dizdikleri bardakları çerezleri ile yerdeki minderlere kurulan kızlar derin sohbete dalmışlardı. Deniz sonunda dayanamadı ve sordu.

"Ee Boran işi ne olacak?"

Yasemin, soran gözlerle Nergiz'e baktı. Nergiz pis bir

şekilde sırttı. Sonra Yasemin'e döndü.

"Bana kesin olarak Boran işinin bittiğini söyleyebilir misin? Canının acımayacağını?"

Yasemin bir süre düşündü. "Elbette içimde eksiklik olacak kuzum. Boş bir hayale kapılıp yanına gitmedim ben o adamın. Ama biliyorum ki ona en çok bu hastalık sürecinde bağlandım ve bunun sebebi de tamamen düş-tüğüm durumdu. Evet, canım acıyabilir. Ama madem acı-yacak, senin deyimimle sikilerek değil de sikerek acısın..."

Kahkaha atan Nergiz ayıplar gibi baktı Yasemin'e.

"Senin ağzına yakışmıyor küfür..."

Deniz homurdandı. "Sanki senin ağzına yakışıyor."

Deniz'e ukalaca bakan Nergiz burnunu havaya dikti.

"Elbette yakışıyor. Bana her şey yakışıyor, kahretsin..."

"Sadede gelin ya," diye mızırdandı Deniz. Bu sefer yine gözler Yasemin'e dikildi.

"Nergiz ne derse onu yapacağım."

Bir süre düşünen Nergiz'in gözleri ışıldadı.

"Buldum. Öncelikle ondan hesap sorar gibi değil ama sadece merak edermiş gibi şu mesaj işini açıklığa kavuş-turacaksın. Sonrasında ise ondan ayrılmayacaksın."

Gözleri büyüyen Yasemin itiraz eder gibi başını salladı.

"Saçmalamasana be..."

"Ya bir dur... Öyle değil," dedi ve ona planını anlattı.

"Onu iten sen olacaksın sonra da ve kahrından ölen de o olacak," diyerek de son noktayı koydu Nergiz.

"Emin misin? Ya bana çok mantıklı açıklama yaparsa?"

Derin bir nefes alan Nergiz, Yasemin'e baktı.

"O kadın kim biliyor musun? Hani mesajdaki?"

"Kim?"

"Orospunun teki..."

Sonra Yasemin'e hastane bahçesindeki konuşmasından başlayıp oteldeki olaylara kadar her şeyi anlattı Nergiz. Yasemin konuşma sonunda odasına geçti. Yarım saat geçmişti ki geri geldi.

Bir şeyler değişmişti. Yasemin'in bakışlarında. İşte bundan korkuyordu Nergiz. Az önce ne derse desin demek ki içinde hâlâ Boran'a karşı bir açık kapı bırakmıştı. Gerçeklerle birlikte değişmişti tüm dünyası. Kendine kızdı Nergiz. *Keşke anlatmasaydım*, diye düşündü.

Yasemin'in yanına gidip sarıldı ona.

"Bak Yasemin. Aşk var tamam mı? Sakın aşka karşı kinlenme... Bana dediklerini hatırla... Aşkın doğru, âşık olduğun adam yanlış diyordun. Hatırla... Sakın benim düştüğüm çukura düşme... Cevap versene bana!"

Nergiz'in telaşlı hallerine bakan Yasemin gülümsedi.

"Bu hâlin ne senin... Elbette aşk var aptal! Bunca masallar efsaneler yalan bir şey üzerine mi kurulmuş? Ama sana al yemin, aşkımı hak etmeyecek her adamı köpek gibi süründüreceğim. Bundan sonra hiç kimse, ama hiç kimse aşkını ispatlayamadan Yasemin'in yanına yaklaşamayacak. Bedenimi değil, ruhumu isteyen ve bana ruhunu veren adamı bulana kadar tek bir adam bile Yasemin'e ellemeyecek, yaklaştırmayacağım. Geberecekler ama ulaşamayacaklar..."

Yasemin susunca Deniz derin bir ısıklık çaldı.

"Vay beee, işte benim kızım..."

Göz kırpan Yasemin Nergiz'e döndü.

"Artık oyunda tek başına değilsin. Oyun başlasın kuzen..."

Kahkaha atan Nergiz, Deniz'in uzattığı kadehi alarak göz kırptı.

"Başlasın kuzen..."

"Anlat bakalım Boran, bu mesaj neyin nesi?"

Sabah ona telefon açıp dairesine gelmek isteyen Yasemin'in aklından neler geçtiğini bilmeyen Boran, şimdi karşısında oturan bu soğukkanlı kadına bakakalmıştı. Bu Yasemin başkaydı.

Ve ne mesajından bahsediyordu ki?

"Mesaj?"

"Evvelsi gece Nergiz'e çektiğin..."

Kahretsin! Nergiz'e mesaj mı atmıştı. Hemen eline telefonunu aldı ve giden mesajlardan Nergiz'e atılı mesajı gördü. Ve onun yolladığı mesajı... Panik yaptı.

"Aşkım yemin ederim sana atacaktım. Bak istersen... Seninle Nergiz'in mesaj kutusu altlı üstlüymüş. Ben çok sarhoştum ve sandım ki... Sandım ki Nergiz sana her şeyi anlattı. Öyle içmiştim ki sarhoşluktan korkularım iyice büyümüşü. Ben... Yasemin, bak lütfen... O akşam Nergiz bana mesaj atmıştı. Sonra da ben yanlışlıkla onun numarasını tıklamışım. Son mesaj onundu ya..."

"Bakabilir miyim?"

Eline aldığı mesaja bakan Yasemin, kuzusunun ona attığı mesajı gördü. Nergiz yine kendine göre tehdit etmişti Boran'ı. Gülümsemesini zor tuttu.

"Kadın kim Boran? Neden özür diledin benden? Nergiz bana ne anlatacaktı?"

"Bak... Nergiz beni yakaladı tamam mı? Ve tehdit etti. Seni bırakmamı istedi. Korktum Yasemin. Hiçbir anlamı olmayan bir kadın için seni kaybedeceğimden korktum. Onlar önemsiz... Kahretsin..."

Elleri saçlarına gidip panikle ayağa fırlayan Boran sonra geldi, Yasemin'in yanına diz çöktü.

"Bir şey söyle yalvarırım. Yasemin bak, ben kabul edi-

yorum. Her hatamı... Elimde değil... Ben gevşek bir adamım tamam mı? Hiçbir şey umurumda olmaz. Eğlenme bakarım. Bu benim yapım... Ama sen... Sen beni değiştirdin."

"Bu değişmiş halin mi Boran?"

"Lanet olsun! Tamam, değişmeye çabalıyorum diyelim. Ama lütfen Yasemin... Bana zaman ver. Seninle bazı şeyler öyle güzel ki... Sensiz olmak istemiyorum."

"Ha yani benimle aşkı yaşarken, diğerleriyle de sevişeceksin öyle mi?"

"Hayır, öyle değil... Of bilmiyorum Yasemin, tek bildiğim şu bir gündür seni kaybedeceğim diye öyle boktan bir hâle geldim ki..."

Ayağa kalkan Yasemin, sırada Nergiz'in ona söyledikleriyle gülümsedi.

"Aslında boşuna panik yapmışsın. Ben üzüleceğim diye Nergiz senin öyle üstüne gelmiş ki... Kıyamam sana... Ama bizim deli kız korumacı olacağım diye bana duygularımı sormadan hareket etmiş."

"Yani?"

"Yanisi tatlım, ben seni bu konulara kızacak kadar bile iplemiyorum ki... İnan bana... Hastane sürecimde bocalamalarım oldu doğru, o telaşla yanımda kim olsa ona sarılırdım ve sen... Toplantını bile iptal etmiştin ve yanımdaydın. Sana bir şey diyemiyordum bile... *Boran bitti, sıkıldım* bile diyemiyordum. Beni öyle önemsiyordun ki... Seni kırmak üzmek... Ne biliyim işte... Ama şimdi öyle rahatım ki... Sanırım senin duygularını da ben fazla abartmışım."

Ona şaşkın şaşkın bakan adama gülümsedi ve yanağına öpücük kondurdu.

"Hadi ama Boran, bitti gitti artık... Senin üzülmeyece-

ğini, hayatında zaten kadınların olduğunu bilmek içimi rahatlatmıştı."

Çantasına uzanıp kapağıya yönelen Yasemin, arkasından şaşkın bakakalan Boran'a göz kırptı.

"Arada bir araşalım... Görüşürüz..."

Boran uğradığı şokla kalakalmıştı. Ne yani, bu muydu? Terk mi edilmişti? Ve sebebi aldatmak bile değildi. Resmen kullanılmış ve acınmış mıydı ona? Bu kadın ona acımış ve o yüzden mi katlanmıştı onun öpüşlerine, dokunmalarına? Olduğu yere yığılıp kalmıştı Boran. Yasemin'in ilgisizliği canına öyle batmıştı ki...

"Ne oldu bil?"

Nergiz elindeki telefona bakıp gözlerini devirdi.

"Senden güzel olduğumun farkına vardın."

"Dalga geçme be şebek! Neyse sıkı dur. Boran bankaya geldi."

"Neeeeeeee..."

Deniz de telaşlı gözlerle Nergiz'e baktı.

"Boran bankaya gelmiş," diye Deniz'e açıklama yapan Nergiz, Yasemin'e döndü.

"Eee ne oldu peki?"

"Benimle görüşmek istediğini söyledi. Ben de çok yorgun olduğumu, daha sonra tabii ki görüşebileceğimi söyledim."

Nergiz kıkırdamaya başlayınca Yasemin de gülmeye başladı.

"Kız Nergiz, valla böyle daha keyifli oldu be... Bitti seni görmek istemiyorum, deseydim kendi kendimi yiyecektim. Ama şimdi, onun kendini yediğini görmek ayrı bir zevk valla... Akıl küpüm benim..."

"Neyse neyse, çiçekleri kulisime yollarsın. Yarın iş yok güç, sence dışarı çıksak mı?"

Deniz sıkılmış gibi yüzünü buruşturduğun da Yasemin de aynı sıkınlıkla cevap verdi.

"Boş ver dışarıyı... Ben şimdi eve geçiyorum. Siz de alın nevaleleri eve gelin... Bence geç kalmış bir pijama partimiz var."

Nergiz de başını salladı.

"Olur tamam. Ama bu sefer tekila alacağım."

Yasemin kahkaha attı.

"Al kuzum, ben limonu köprücük kemiğinden yalarım."

Nergiz arsızca sırıttı.

"Bende tuzu göbeene dökerim aşkoom..."

Deniz de kahkahayı patlattı.

"Lan abaza hatun moduna girdiniz. Lez ben miyim, siz misiniz karıştırdım."

Yasemin'in sesiyle iyice makaralar kopmuştu.

"Fark etmez Deniz'im, ortama uyarız yani..."

Telefonu kapattıktan sonra Deniz'in koluna giren Nergiz, keyifle yüzünü ekim güneşine çevirdi.

"Onu böyle neşeli görmek harika ve biliyor musun, aslında Boran iyi bir işe yaradı."

Deniz de aynı dinginlikle cevap verdi.

"Bana da öyle geliyor. Ve size bu akşam bir sürprizim var."

Deniz'e bakıp bıyık burma hareketi yapan Nergiz kaşlarını aşağı yukarı oynatarak konuştu.

"Vay, bize striptiz mi yapacaksın?"

Deniz suratını ekşitti.

"He Nergiz he..."

"Bir lokma daha yersem, suni teneffüse ihtiyacım olacak."

Nergiz karnını tutarak geri yaslandı. Yasemin de üstüne yapışan neşesiyle cevap verdi.

"Zevkle yaparım bebeğam..."

"Senden sıkıldım hatun, Deniz yapsın bu sefer..."

Deniz'in poposuna şaplak atan Nergiz, kızın gözlerindeki acılı ifadeyi görmemişti.

"Dalga geçmesenize ya, iyice sapıttınız ha..."

Nergiz omuzlarını silkti.

"Of hiç eğlenceli değilsiniz. Aaaa Deniz, senin bize sürprizin vardı kuzum..."

Yasemin'in de gözleri parladı.

"Nasıl bir sürpriz Deniz?"

Deniz gülmeye başladı mahcup mahcup.

"Önce masayı toplayalım, içeri geçelim."

Hep bir elden masayı topladılar ve Nergiz bunu bile yaparken oflamamıştı. Sürpriz için meraktan ölüyordu. İçeriye geçerlerken Deniz seslendi.

"Siz sehpanın etrafına toplanın. Sehpa üstünde bir şey kalmasın."

"Aha!" dedi Nergiz, "Valla sehpanın üstünde bize seksi dans şov yapacak."

Kafasına yediği şaplakla yüzünü buruştururken bir yandan da başını ovalıyordu.

"İki eğlendirmeyin zaten, aman..."

Sabırsızlıkla Deniz'i beklerken ilk biralarını açmışlardı. Deniz elinde tarot destesiyle gelince acayip heyecanlandılar.

"O nee? Vayy... Tarot... Kızım sen tarot biliyor musun?"

Nergiz'e bakıp başını sallayan Deniz, minderin üstüne

bağdaş kurarak oturdu. Yasemin de heyecanla sehpayaya yanaştı.

"Biliyordun da bunca zamandır neden bakmadın bize?"

Deniz omuzlarını silkti.

"Fırsat mı oldu kızım, tam hastalıktan kurtulduk sizin adamlarınızla uğraştık."

Nergiz bilmiş bilmiş başını salladı.

"He, doğru söylüyor kız... Bizim heriflerden sıra gelmiyor ki bir şeye... Yasemin sende bir azdın pir azdın..."

"Halt etmişsin sen be... Sen beşinciye sıraya dizerken ben bir adamla anca baş ettim."

Nergiz sabırsız hâlde elini salladı.

"Aman canım, için beşin lafımı olur aramızda... Denizin hadi başla..."

Kartları açan Deniz ikisine de baktı.

"Öncelikle bu bir fal ve sadece bir oyun... Burada çıkan iyi ya da kötü her neyse asla kafanıza takmak yok... Eğleniyoruz şurada, anlaştık mı?"

Nergiz itiraz etti.

"Valla ben anlamam. Seksi ve yakışıklı erkek çıkarsa fal mal dinlemem. O kedi bu masaya gelmeli o zaman..."

Yasemin kıkırdamıştı.

"Benim kedi bugün geldi o masaya... Ben de ne ciğer verdim ne süt..."

Yasemin'e göz kırptı Nergiz.

"Sen harikasın... Şeytan azapta gerek..."

Yasemin bir an dalgın dalgın baktı.

"Seninle bir daha asla o duruma düşmeyelim Nergiz. Sebebi ne veya kim olursa olsun..."

Yasemin'e sarılan Nergiz kıkırdadı.

"Deli misin ya? Kızım erkekleri sikeyim, bize bir şey olmasın manyak..."

Üçü de bu lafa kahkahayla gülmüşlerdi.

Deniz önce Yasemin'e döndü.

"Şimdi kes bakalım buradan... Ve sonra açtığım kartlardan bir tane seç ve önünde kapat..."

Deniz'in dediklerini yapan Yasemin, onun tüm ciddi yetle kartları yerleştirmesini izledi. Sonra da Deniz konuşmaya başladı.

"İş hayatını simgeler... Kesinlikle yükseleceksin. Büyük bir terfi bekliyor seni... Bu kart sağlığı gösteriyor. Sorun yok, güneş ve bereket parlamış üstünde... Bu kart ise geleceği gösteriyor. En az iki çocuğun olacak senin. Ve aşk..." Yasemin'in önündeki kartı açtığında yüzüne gülümseme yayıldı.

"Bak, senin kartın düşesti. Ve seçtiğin karta bak, lord... Ruh eşini bulacaksın Yasemin."

Nergiz çılgık çılgığa bağırdı.

"Biliyordum işte... Bayan burnu havada leydi düşes, sana denk gelen de buydu işte... Bir lord... Ah Deniz ne zaman bulacak?"

"Hemen gibi görünmüyor. Biraz bekleyeceksin."

Yasemin itiraz etti.

"Ya neyi bekleyeceğim be, iki çocuğu hangi arada yapacağım o zaman? Menapoza girerim yaaa..."

"Of deli... Yirmi iki yaşında düştüğü telaşa bak... Val-la bu kız manyak he... Neyse Deniz'im sen bana dön bakim..."

Deniz aynı işlemleri Nergiz için de yaptı.

İş hayatı çetrefilli çıktı, sağık hayatı bulanık. Geleceğe baktığında Deniz, kaşlarını çatı.

"Ne? Ne gördün ya?"

"Gelecekte yanında bir adam görüyorum. Üstüne dal gibi uzanmış, korumacı yani... Ama sadece ikinizsiniz."

"Aaa çocuk yok mu?"

"Bilmem. Ama burada görünmedi. Belki de erkek karakter baskın olduğu içindir."

Nergiz bir an bulanıklaşan bakışlarına yine muzurluğu yerleştirdi.

"Ah zaten sünepe bir adam beni bulmaz ki... Baskın olacak illa hanzolar... Ama neyse benim kartımı aç hadi..."

Deniz kartı açtığın da sırttı.

"Bu kadar olur, pes..."

"Ay yine ne var... Bir tane bile güzel bir şey söylemedin ha bana..."

"Senin kartın bu, bak..."

"Aaa Zeyna mı kız bu?"

"Yok be şapşal, kadın savaştı... Diğer karttaki ne bak..."

Nergiz ellerini çırpırmaya başladı.

"Aha bu kesin Herkül... Oyşş yirim yirim..."

"Allah'ım sabır... Yok be, bu da şövalye..."

Nergiz baktı sadece.

"Eee, yani? İyi bir şey mi bu?"

Yasemin kıkırdamaya başladı.

"İyi tabii, ayda bir yatak odası değişeceğinizin işareti..."

"O ne demek be?"

"İki savaştıya ne yatak dayanır ne yorgan..."

Yasemin ile Deniz kahkahayla boğuşurken Nergiz de ayağa kalkıp tam tam dansına benzer dans yapmaya başlamıştı. İyice keyifleri yerindeydi. Fala inanma ama falsız da kalma demişlerdi ya, o sebeple iyi olanları ciddiye almış, kötü olanları da *fal işte saçmalık*, diyerek geçiştirmişti.

12. BÖLÜM

"Hazır mısınız?"

Nergiz öfkeyle başını banyo kapısından dışarı çıkardı.

"Senin ebeni eşeklere gelin vereceğim Deniz! Bir sus yaa, hazırlanıyoruz işte..." Tekrar banyoya girerken söylenmeye devam etti. "Dır dır dır, ömrümü yedin ömrümü...."

Deniz üstündeki kıyafeti eliyle düzeltirken Nergiz'i aratmayacak şekilde söyleniyordu.

"Abi bir anlasam şu kadın milletini... Hadi çirkinler tamam, kızım zaten güzelsiniz, ne bok yemeye saatlerdir maymuncuk gibi şekilden şekle giriyorsunuz ki..."

Bu didişmelerden kafası şişen Yasemin'in sesi yükseldi evde.

"Dalaşmasanıza be! Valla kırk yıllık karı kocaları aratmıyorsunuz. Bende de kafa kardeşim, bostan sepeti değil ki... Ah kahretsin, Nergiz koş, saçıma fırça takıldı."

Yasemin'in benzetmelerine yüzündeki haylaz gülümsemeyle karşılık veren Deniz, salona geçip televizyonu açtı. En azından böyle vakit geçerci.

Ekрана dalmış izlerken salon kapısından Nergiz girdi. Deniz bir an nefessiz kaldı. Bu hissettikleri artık canını acıtırıyordu. Nergiz hayatına her erkek aldığıında kahrolacak, sonrasında ona dönmüş gibi sevinecek miydi? Zaten çok zor bir yaşamı varken burada kaldıkça daha fazla zorlaştırmıyor muydu her şeyi? Gidebilirdi. Ailesinden ona kalan varlık hiç çalışmadan rahat yaşamasını sağlayacak kadar fazlaydı. Ama gidemiyordu. Böyle de olsa sevdiği kadınla bir evde yaşamak onu mutlu ediyordu ve bir o

kadar da canını acıtiyordu. Nergiz onun hislerinden habersiz, ona her takıldığında Deniz bir yanda mutluluğu yaşarken, diğer yanında da acıyı tadıyordu. Yanlış yapan kendisiydi. Nergiz ona asla yanlış yaklaşmıyordu. Kendisi farkında olmasa da o kadar kadınsı ve sıcaktı ki... Deniz, Nergiz'in sesiyle kendine geldi.

"Hey, yakışıklı! Bu ne surat..."

Birkaç gündür Nergiz ona *yakışıklı* diye sesleniyordu. Bunun sebebi Deniz'in son zamanlarda daha erkeksi giyinmesiydi. Artık Nergiz'in yanında erkek gibi görünmek istiyordu. Acınası bir hâldi belki, ama Nergiz'in onu erkek gibi görmesi hoşuna gidiyordu. Bugün de siyah pantolon, üstüne de beyaz gömlek ve yine siyah yelek giymişti. Fazla dikkat çekmemek için Yasemin'in tavsiyesi üstüne düğmelerini göğüs çatalına kadar açtığı için saklı bir kadınsılık da yayıyordu. Bu duruş kimliğini açığa vurmuyordu.

Çok kere Nergiz ve Yasemin ona saklanmaması gerektiğini, her şekilde yanında olacaklarını söylese de Deniz cesaret edememişti durumunu açığa çıkarmaya...

Neyse, dedi içinden ve karşısında ona aval aval bakan kadına gülümsedi. Çok güzeldi.

Yasemin de salona girdi. İkisi de ile grinin bütünlüğüyle yine birbirlerini tamamlamış halde salonda dikilmişler Deniz'in ne düşündüğünü soruyorlardı. Sabır çeken Deniz ayağa kalktı.

"Harika olmuşsunuz, ikinize de âşığım, hadi gidiyoruz."

Nergiz ayağını yere vurdu.

"Hiç de... Başından savıyorsun. Doğru düzgün bak ve söyle Deniz."

"Ya kızım, olmamış desem iki saat daha orada kalacak-

sınız ve konser monser hak getire... Hayır, onu boş ver, Arif Hoca bu sefer valla kafamı koparır."

Yüzünü buruşturan Nergiz de hak verdi bu sefer Deniz'e.

"Arif Hoca bana da sıkı sıkı tembih verdi. Çok yakın bir dostumun konseri, kesinlikle geliyorsun, dedi. Bir de benimle önemli bir şey konuşacaktı. Acaba ne konuşacak ki?"

Yasemin sıkılmış gibi nefes verip kapıya yürüdü.

"Neyse ne... Hadi çıkalım artık."

Konser salonunun önünde taksiden indiklerinde, tanıdıklarıyla karşılaşp sohbet ederek salona yürüdüler. Nergiz bir ara Gökhan'ın onu köşeye çekmesiyle şaşır-mıştı. Gökhan utana sıkıla Nergiz'e bakmadan lafa girdi.

"Şey Nergiz, hani şu seninle gelen kız var ya..."

Nergiz anlasa da çıkartmadı, piçlik sağ olsun...

"Kim, Deniz mi? Eee ne olmuş ona?"

"Adı Deniz mi? Neyse işte... Ben biraz etkilendim de bizi tanıştırsana..."

Gökhan'ı severdi aslında, ama keşke Nergiz normal bir kız olsaydı da acıma hisleri herkese eşit dağıtılsaydı.

"Ah tabii, gel hadi..."

Gökhan sevimli ve mutlu bir köpekçik gibi sırtarak Nergiz'in peşinden gelmiş ve nefesini kesen esmere doğru yürümüşü. Nergiz iki kızın yanında durup Gökhan'a döndü.

"Gökhancığım seni tanıştırayım, bu Deniz..."

Gökhan hâlâ Yasemin'e bakarak uzatacağı ele başka bir el sarılmıştı.. Kiminle tokalaştığına bakınca, karşısında güzel bir kız gördü ama biraz tuhaf mıydı? Bu kıızı sanki okulda görmüşü birkaç kere. Hakkında söylentiler vardı. Nergiz'in sesiyle kilitlenen Gökhan elini çekmeye çalışsa da boşaydı.

"Denizcim bu da Gökhan... Ah ben lafı dolaştırmayı sevmem. Gökhan senden çok hoşlanmış kuzum. Bende dedim bir tanıştırayım."

Nergiz'in bakışlarında ki piçliği kaçırmayan Deniz, yanakları ateş rengine dönen Gökhan'a acımişti aslında... Saniyesinde Gökhan bir bahane bulup, Yasemin'e bile bakmadan oradan uzaklaştı.

Nergiz kahkaha atarken iki kız ona delici gözlerle bakmaya başladı. Nergiz omuz silkerek uzaklaştı.

"Neee? Eğlenmek de mi suç yahu..."

Konser zamanı yaklaşıncı içeri geçtiler. Uzaktan Arif Hoca'yı gören Nergiz, dersini sevmese de hocasını çok seviyordu. Yanına yaklaştı.

"Hocam nasılsınız?"

"Oo hoş geldin deli kızım... İyiyim sen nasılsın?"

"Teşekkür ederim hocam. Konser bir arkadaşınızın şefliğinde verilecekmiş öyle mi?"

"Evet, carum evet... Oktay benim askerden arkadaşım. Ordu bandosunda görev yapmıştı ben de ordu evindeydim. Şimdi de Ankara Opera ve Balesi'nde orkestra şefi aynı zamanda burada müzik hocası... Neyse gelelim seni neden bu gün görmek istediğime... Seninle çok önemli bir konu konuşacağım. Konserden sonra yanıma uğra olur mu? Şimdi konser salonuna geçmeliyim."

"Tabii efendim... Görüşmek üzere..."

Hocasının yanından ayrılırken Nergiz hocasının onunla ne konuşacağını düşündü. Yerlerine geçip oturdukları Yasemin oldukça heyecanlı görünüyordu. Oldum olası sevmişti klasik müziği...

Sahne ışıkları kapanıp perde açıldığında dev bir orkestra ile karşılaştılar. Ve tek bir ışığın üstüne vurduğu

Oktay Hoca'yı gördüler. Kır saçlı, smokinli ve kendine güvenli duruyordu.

Konser başladı ve tadından yenmez bir ziyafetle de başladığı gibi bitti. Daha doğrusu, o kadar mükemmel bir konserdi ki onlara öyle gelmişti. Konser sonrası Arif Hoca'yı aradılar. Kuliste olduğunu öğrendiklerinde Nergiz, Yasemin'i kolundan tutup sürükledi. Deniz bir iş olduğunu ve gitmesi gerektiğini söylemişti.

Kulise girdiklerinde birkaç kişi çıkmak üzereydi. Arif Hoca bir koltukta oturmuş karşısında orkestra şefi duruyordu. Ellerinde bir kadehle sohbet ediyorlardı.

Oktay Hoca üstünü değiştirmiş, gri pantolon ve siyah gömlek giymişti. Yaşına rağmen bakımlı bir adamdı. Geriye doğru taranıp ensede toplanmış kır saçları ve yeşil gözleriyle gayet hoştu. Yaşını tahmin etmek zor olsa da Arif Hoca'yla aynı yaşta oldukları düşünülürse elli yaşına yakındı.

"Oo benim güzel kızım gelmiş... Nergizciğim gir içeri, seni can dostumla tanıştırayım."

Bu söz üstüne gülümseyen Nergiz, Yasemin'in elinden tutup içeri girdi.

"Ben de sizi can dostumla tanıştırayım o halde hocam..."

Arif Hoca gülümseyerek Yasemin'in elini sıktı. Oktay'a döndü, "Oktaycam bu kız en zeki öğrencilerimden biri ve zekâdan öte kurt gibidir."

Nergiz kıkırdadı.

"Aman hocam, utandırıyorsunuz."

Arif Hoca kahkaha attı.

"Utanabilseydin eğer?"

Nergiz yüzünü buruşturdu.

"Aşk olsun hocam..."

Bu keyifli sohbet esnasında Oktay, Yasemin'e döndü.
"Bizi tanıştırmayacaklar sanırım."

Yasemin de sevimli bir gülümsemeyle adama baktı ve elini uzattı. "Sanırım öyle, ben Yasemin..."

Yasemin'in elini tutup dudaklarına götüren adam, gözlerini de kızıdan çekemiyordu.

"Memnun oldum... Ben de Oktay..."

Bu iltifatla kalbi havalanan Yasemin gülümsedi tekrar.

Ayaküstü biraz sohbet ettikten sonra Arif Hoca, Nergiz'e döndü.

"Nergizcim, seninle konuşacağım konu önemli ama burada konuşamayız. Bir sakıncası yoksa bana geçelim, çalışma ofisim evimde biliyorsun."

Nergiz konuyu merak etse de Yasemin'e baktı önce... Yasemin de sorun yok dercesine omzunu silkince Nergiz, Arif Hoca'ya döndü.

"Tabii hocam, memnuniyetle..."

Yasemin, "Ben sizi rahatsız etmeyeyim o hâlde. Eve geçirim taksiiyle," deyince Oktay söze girdi. Zaten Yasemin içeri girdikten sonra gözü başka hiçbir şey görmüyordu.

"Ben de Arif'e geçecektim. Hem siz kuzeninizden ayrılmamış olursunuz, hem ben de yalnız kalmamış olurum onlar konuşurken... Siz de gelin, ne dersiniz?"

Yasemin bu olgun adamın sizli bizli sohbetlerinden rahatsız olmasa da kendini tuhaf hissetmeye başladı. Ama onun yerine yine Nergiz karar verip tamam dedikten sonra yapacak bir şey kalmamıştı. Hem hoca falan ama kuzusunu da tek yollamak istemiyordu.

Birlikte Arif Hoca'nın arabasına bindiler ve Oktay da onları kendi arabasıyla takip etti. Yarısı çalışma ofisi yarısı ev olan dairesine girdiklerinde, Arif Hoca hemen telefon açıp yiyecek bir şeyler istedi. Yemek gelene kadar dördü

birden salonda oturup havadan sudan sohbet ederken, Oktay gözlerini Yasemin'den çekemiyordu. Bu zamana kadar evlenmemiş ve neredeyse aşkı hiç yaşamamış yaşlı kalbi bu kıza baktıkça kanat çırpıyordu. Hani aralarında bir şey olamazdı ama tüm geri kalan hayatında bu kız karşısında dursa nefes bile almadan izlerdi kıızı.

Nergiz ayağa kalkıp banyonun yerini sorduğun da Yasemin'e de işaret etti.

Sen de gelebilir misin Yasemin? Hem Deniz'i arayalım.

Yasemin de Nergiz'in peşinden gitti. Banyo kapısı kapanır kapanmaz Nergiz kısık sesle tısladı.

Bu ne be? İhtiyar çakala bak! Seni resmen gözleriyle vıyor. Yemek memek beklemem ben... Çıkıp Arif Hoca'ya bir bahane uydurup bir an önce görüşüp gidiyoruz."

Yasemin burnunu kırıştırıp aynadan yüzünü inceledi.

Biraz abartmıyor musun Nergiz? Sonuçta mahalle serserisinden bahsetmiyoruz. Koskoca eğitilmiş, kültürlü bir adam... Hem senin dediğin gibi de bakmıyor bana..."

"Eğer sana bir şey yapsın, o tedavülden kalkmış çükünü keserim bunak herifin..."

Salona girdiklerinde yemeklerin gelmiş ve masarın hazır olduğunu gördüler. Kızlar da yemek yiyecek hâl olmasa da yine sohbet eşliğinde bitirdiler yemekleri. Nergiz huzursuzdu. *Bu Oktay da amma kurt bir adam*, diye düşündü. Herif resmen ortaçağ asilzadesi gibi kur yapıyordu Yasemin'e. Ay yaşlı bunak... Düşüncelerinden Arif Hoca'nın sesiyle ayıldı.

"Nergizcim, istersen biz görüşmeye geçelim..."

Ayağa kalkan Nergiz, Yasemin'e uyarıcı bir bakış attı ve Arif Hoca'nın peşinden çalışma odasına geçti.

"Hocam, inanin bu beni kesinlikle çok gururlandıran bir teklif oldu. Ama vaktim yok ki... Biliyorsunuz, kazan-cımı sağlamak için çalışıyorum ve inanin yayinevi kalan boş zamanlarımı alıyor. Asistanlığınız için verimli ola-manı."

Arif Hoca üzgün şekilde başını salladı.

"Çalıştığını bilmiyordum, kötü oldu bu... Benim delili-ğime bir sen katlanırsın gibi geliyor bana."

Bu söz üstüne gülümseyen Nergiz, hocasına sevgiyle baktı.

"Deli deliyi çeker diyorsunuz yani ha hocam..."

Adam kahkaha atıp arkasına yaslanmıştı. Bu kız ona ilaç gibi gelecekti, üstünden tüm yükleri alacaktı. Başka asistan nasıl bulurdu ki hem zeki olsun hem bıcır bıcır...

Adamın düşüncelerini hissetmiş gibi söze girdi Nergiz.

"Ama hocam size çok iyi bir arkadaşımı tavsiye edebilirim. Genelde ben notları o kızdaki alıyorum. Sizin dersinize ve konularınıza acayip hâkim..."

"Kimmiş o, senin sırufta mı?"

"Evet hocam, Zülal... Bence kesinlikle ona bir teklif götürün..."

"Eh madem başka çaremiz yok. Senin de gününü aldım ama kabul edeceğine o kadar emindim ki konserde ayaküstü sormak istememiştim."

Gülümseyen Nergiz ayağa kalktı. Akli kuzusundaydı.

"Neyse önemli değil hocam, güzel bir gündü."

Birlikte salona geldiklerinde ikisinin koltukta oturduklarını, Yasemin'in karşıya, adamın da Yasemin'e baktığını gördüler. Nergiz sinirle boğazını temizledi. Yasemin anında ayağa kalkmıştı.

"Hadi Yasemin, artık gidelim. Her şey için teşekkür

ederiz efendim. Tanıştığımıza memnun oldum hocam."

Karşılıklı hoş beş uğurlama sözlerinden sonra kapıya yaklaşan Yasemin, omzunda hissettiği bir elle durakladı. Oktay ona bakıyordu. Kulağına eğildi.

"Bilsem ki bana bir umut vereceksin, bilsem ki bir geleceğimiz olacak ne yaşıma bakardım ne aramızdaki engellere... Bu zamana kadar bekledim seni, yine beklerdim."

Yasemin sadece gülümsedi. Hiçbir şey demeden arkasını dönüp merdivenlerde onu bekleyen Nergiz'in yanına gitti ve sessizce çıktılar apartmandan.

Taksiye binene kadar susan Nergiz, taksiye bindiği an cırlamaya başladı.

"Ne dedi sana o kart horoz?"

"Öyle demesene ona... Rahatsızlık edecek hiçbir şey demedi. Sen beni bırak da Arif Hoca ne dedi? O da sana mı ilanı aşk etti?"

Nergiz kıkırdadı.

"He, geberiyormuş senelerdir... Ya manyama be, asistanlık teklif etti."

Heyecanlanan Yasemin sordu.

"Ee sen ne dedin?"

"Kabul etmedim. Zaten yayınevi boş zamanlarımı alıyor. Bir de asistanlık zor. Akademik kariyer de düşünmüyorum. Ne gerek var..."

"Nergiz yok mu?"

Yasemin, Deniz'e döndüğünde kızın mutfak masasına çöktüğünü gördü. Bu kızda vardı bir haller ya *neyse*, diye düşündü.

"Yok canım... Halam çağırdı, bir şeyler hazırlamış bize... Turşu falan... Onu alıp gelecek."

Konserden sonraki gündü ve Deniz o gece eve gelmemiştir. Yasemin kızın karşısına oturdu.

"Deniz, sorun ne?"

Deniz hüzünlü bir gülümsemeyle baktı Yasemin'e.

"Çok mu belli oluyor?"

"Evet canım..."

"Sence o da anlamış mıdır?"

"O?"

"Nergiz..."

Yasemin kaşlarını çatı.

"Neden Nergiz'e o diyorsun şimdi?"

"Bilmiyorum..."

Başı önde gözleri nemli olan kıza bakınca içi titredi Yasemin'in. *Tanrım lütfen aklıma gelen olmasın*, diye dua etti. *Lütfen lütfen...*

"Deniz? Anlatmak ister misin?"

"Yasemin ben... Ben çok kötü biriyim. Nankör, bencil, pislik, ucube..."

Yasemin kızın koluna vurdu.

"Kendine de amma methiye dizdin. Salaklaşma Deniz... Sen tanıdığım en özverili ve koca yürekli insansın. Şimdi söyle... Sorun ne?"

Deniz Yasemin'e baktı.

"Âşık oldum."

Yasemin nefesini tuttu. Kime diye sormaya öyle korkuyordu ki... *Ya Nergiz derse*, diye düşündü. Tanrım tabii ki Nergiz'di. Nasıl anlamamışlardı bunca zamandır. Bu kız neler çekmişti kim bilir? Nergiz asla bilerek incitmezdi bu kıızı... Ama ya bilmeyerek... Erkeklere bile olan tavrı ortadaydı Nergiz'in. Tarık kaç kere aramış; dost olarak görüşmek, en azından sesini duymak istemişti, Nergiz yine dönüp bakmamıştı. Nergiz böyleydi. Acıması yoktu. Ya

bu kıza da aynıını yaparsa? Nergiz'in kestiğı yerin kana-
maya bile hakkı yoktu...

"Kime bebeğim, kime âşık oldun?"

İkisi de duydukları sesle irkildi. Deniz resmen yıkılmış
gibi bakakaldı kapıya.

"Neeee, sen âşık mı oldun? Kime?"

"Nergiz? Ne zamandır orada duruyorsun sen?"

Yasemin'in sorusu ile gelip sinirle sandalyeye çöküp
Deniz'e döndü Nergiz.

"Ne zamansa ne zaman... Bana neden bir şey söylen-
miyor acaba? Sen âşıksın ve ben bunu kapı arasından du-
yuyorum."

Deniz cevap vermiyor kıpkırmızı suratla öylesine ba-
kıyordu Nergiz'e.

"Kızım cevap versene... Utanıyor musun?"

"Nergiz, konuşmayalım..."

Deniz'in bu sözüne iyice sinirlenen Nergiz öfkeyle so-
ludu.

"Neyi konuşmayacakmışız? Bana neden söylemeye-
cekmişsin? Dost olduğumuzu sanıyordum. Benden ne-
den saklanıyor bu durum acaba?"

Sesi fısıltı gibi çıkıyordu Deniz'in.

"Dostumsun..."

Yasemin'e medet umar gibi baktı Deniz. Dayanamayan
Yasemin araya girdi.

"Nergiz üstüne gitmesene Deniz'in. Bir şeyi de yerin-
de yap ve sus..."

Şaşkın bakakalmıştı Nergiz.

"Susayım öyle mi? Yani susmam yerinde. Peki," deyip
ayağa kalktı.

"Sanırım sizin konuşmanızı böldüm. Ben gideyim."

Mutfaktan çıktı odasına geçti. Sinir boğuyordu onu.

Deniz âşıktı ha? Ve bunu ondan saklıyordu. Neden? Sevinmeyeceğini mi sanıyordu? Gidip kızı isteyebilirdi bile... Yok. Böyle trip yapıp normal davranmak ona göre değildi. Zaten hayatının hangi döneminde trip atmayı becerebilmişti ki? Sinirle ayağa fırladı ve mutfığa girdi. Aynı yerde oturuyordu ikisi de...

"Neden gidiyor muşumki? Anlatılacak. Duydun mu?"

Deniz'e dönüp yüzüne doğru eğildi ve bağırmasına devam etti.

"Bana anlatacaksın. Bir şey saklamana izin vermeyeceğim. Valla döve döve söyletirim. Kime âşıksın söyle..."

Deniz ayağa fırladı bağırarak.

"Sana, duydun mu? Sana! Rahatladın mı şimdi?"

Nergiz donmuştu. Nefesi yine kesilmişti. Hep panik yaşayınca böyle olurdu. Ne demişti? Ona mı âşıktı?

Deniz'in sesini duyarken araya Yasemin'in de konuşması karışıyordu. Kendine gelmeye çalışırken Yasemin'in son sözünü işitti.

"Bir kere becer lanet olası, susmayı becer! Sorgulamayı becer! Bir kere olsun geri adım atmayı becer!"

Yasemin ağlayarak mutfaktan çıkan Deniz'in peşinden gitti. Nergiz hâlâ ayakta olduğu yerde kalmıştı. İçinden sayıklıyordu.

"Bana âşık... Dostum bana âşık..."

Ayaklarını sürüyerek salona geçti. Deniz oturmuş başını dizlerine yaslamış ağlıyordu. Yasemin'le göz göze geldi Nergiz. Ona kaşıyla gitmesini söyledi. Yasemin omuzlarını silkti. Yalnız bırakamazdı. Nergiz bazen fazla acımasız oluyordu. Gerçekleri hiç gıcınmadan yüzüne vurabiliyordu. Deniz'i incitmesine izin veremezdi.

Yasemin'in gitmediğini gören Nergiz geldi Deniz'in kollarından tuttu.

"Yürü gidiyoruz..."

Yasemin ayağa fırladı.

"Lanet olsun Nergiz, ne hâlde görüyorsun. Bırak kızı..."

"Sen karışma Yasemin. Sakın karışma..." Nergizin sesi hırıltılıydı.

Deniz başını öne eğdi ayağa kalktı.

"Bırak Yasemin... Ne derse desin hak etmediğim hiçbir şeyi söylemeyecek."

Yasemin bağırdı. "Hak etmen umurumda değil! Seni incitmesine izin vermeyeceğim."

Bu diyalogu kanı kaynatarak izleyen Nergiz gövdesinden beklenmeyecek öfkeyle tısladı.

"Benden bir canıymışım gibi bahsetmeyi kes! Deniz benimle gelecek!"

Kızı çekiştirerek odasına gitti Nergiz. Yasemin az da olsa rahatlamıştı. En azından evden çıkarmamıştı.

Kapanan kapının ardından Deniz ağlamaklı gözlerini Nergiz'e döndürdü. Ne söyleyeceğini bilmiyordu ve Nergiz de bilmiyor olacaktı ki gözlerini kapayıp derin bir soluk aldı. Deniz fısıldadı.

"Benden tiksiniyorsun değil mi?"

Nergiz ruhsuz bir sesle cevap verdi.

"Hayır..."

"Kızgınsın..."

"Evet..."

Deniz buruk bir tebessümle cama doğru yürüdü arkasını Nergiz'e döndü.

"Haklısın... Bana evini dostluğunu açtın ve ben seni ne hâlde düşürdüm? Bir kızın âşık olduğu kadın... Bu ne çirkin bir düşünce değil mi? Midenin bulanıyor olması lazım..."

O zaman anladı Nergiz, Deniz her şeyi yanlış anlamıştı. Öfkesinin sebebini yanlış anlamıştı. Bu aptal kıızı sarsmak istedi. Ve sarstı da... Yanına gidip omuzlarından tutup kendine çevirdi.

"Senin kafana sıçayım oldu mu Deniz! Ne sanıyorsun? Bu sinirim, bu hâlim senin sadece kız olduğunla alakalı mı sanıyorsun?"

"Sanmıyorum, biliyorum..."

"Bir bok bilmiyorsun. Kızgınlım çünkü sen benim dostumsun. Erkek olsan da aynı tepkiyi verirdim çünkü bu aşk var ya bizim dostluğumuzu zedeleyecek. Kızgınlım çünkü sana istediğin aşkı yaşatamayacağım. Çaresizim çünkü ne kadar isterdim biliyor musun seni mutlu edebilmeyi? Şaşırdım. Ama şaşkınlığım erkek bir dostumun bana aşkını itiraf etmesinden farklı değil. Ben seni bu hâlinle kabul ettim. Seni asla bir kız olarak görmedim. Erkek de değildin. Hep daha fazlaydın. Kadın ruhuyla yaşayan, erkek duygularıyla bezenmiş muhteşem bir yaratıksın sen..."

Deniz öylesine şaşkındı ki bu duyduklarıyla sevinse mi bilemedi. Sarılmak istedi, sonra geri adım attı. *Nergiz istemeyebilir.*

Kendini Nergiz'in kollarında buldu. O tereddüt ederken Nergiz çekmişti kendine onu.

"Öfkeliyim Deniz, çünkü şu anda senin gözyaşlarına arkadaş olmak isterdim. Bunu beceremediğim için öfkeliyim."

Sessizlik uzarken iki kız sarmaş dolaş ayakta kaldılar. Sonra kollarından biraz geri sıyrılıp Deniz'in yüzüne baktı Nergiz. Usulca yaklaştı ona.

Deniz şaşkındı. Nergiz'in ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordu. Nefesini tutmuş beklerken dudak-

larında Nergiz'in dudaklarını hissetti. Hayat durmuştu. Dünya dönmüyordu. Nergiz'in sıcak ve nemli dudakları kendi dudakları üstünde kıvrılırken Deniz karşılık vermemek için, dudaklarıyla onu almamak için kendini tutuyordu. Ama biliyordu, Nergiz bir şeyin peşindeydi. Sabırla bekledi. Yumruklarını sıktı ve bekledi.

Sonra Nergiz dudaklarını ayırıp Deniz'in alına yasladı. Saçlarını okşarken yüzüne baktı. Deniz'in gözleri kapalıydı ve Nergiz de gözlerini kapadı.

Deniz dayanamadı fısıltıyla sordu.

"Neden?"

Bu sorunun öpücük için olduğunu anladı Nergiz. Aynı kısık sesle cevap verdi.

"Denemek için... Belki olurdu diye düşündüm. *Belki bir şeyler hissederim, diye düşündüm. Belki seninle bir yerde buluşabiliriz, diye düşündüm.*"

Hafifçe gülümseyen Deniz, Nergiz'in yanağını okşadı.

"Teşekkür ederim. Her şey için... Biliyorum. Eğer bir şeyler olsaydı sende de bu ikili yaşama dair..."

"İnan bana eğer binde bir bile meyilim ve arzum olsaydı, senden başka hiçbir kadın hayatıma girmezdi. Ama..."

"Ama yok. Biliyorum. Sen beni ne olduğu belli olmayan dostun olarak görüyorsun. Ben de denedim Nergiz. Seni uzaktan izledim yıllardır."

Bu itiraf şaşırtmıştı Nergiz'i. İyice geri çekilip baktı. Deniz yine tebessüm etti.

"Evet, izledim seni... Hep etrafındaydım. Sonra bir fırsat buldum, sana yaklaştım. En azından yolda gördüğünde selam vereceğin biri olmak istedim. Gözlerin beni yok sayıp geçmesin istedim."

Deniz'i kolundan tutup yatağa çeken Nergiz, onunla

birlikte yan yana oturdu. Elini Deniz'in akan yaşlarında gezdirdi.

"Neler çekmişsin, neler çektirmişim ben sana? Ahh tanrım... Ben, ben bir şeyler yaşarken birileriyle... Deniz affet..."

"Sus lütfen. Sen bir şey çektirmedin. Sen mutlu oldukça ben de mutlu oldum. Sen benim en güzel rüyamdın Nergiz."

"Alo?"

"Yasemin, Boran ben..."

"Ah evet Borancım, nasılsın?"

"Seni özledim..."

"Boran bu konuyu konuşmuştuk kaç kere..."

"Biliyorum ama sende her şey bu kadar çabuk bitemez. Özlemiş olman lazım..."

"Borancım, olmayan bir şey bilemez de elbette... Neden bu ısrarın, anlamıyorum."

"Bir şeyler içelim, bana bir yarım saatini ayır..."

"Elbette neden olmasın? Bu aralar bankada teftiş var, yoğunum ama işler hafifleyince bir kahve içeriz. Ama şimdi kapatmalıyım şekerim. Arkadaş geldi, çıkıyorum."

"Kim arkadaş? Erkek mi?"

"Ay Boran, ne hoşsun... Erkek canım erkek. Neyse hadi görüşürüz. Ara böyle arada, sesini duyayım."

Telefonu kapattığında elini dudaklarına bastırıp kıkırdadı. Nergiz gurur duyacaktı kendisiyle. Derken aklına içerdeki geldi, yüzü yine düştü. Bağırıtı yoktu. Ne yapıyorlardı ki? Nergiz inşallah kızı incitmemişti.

Geri çekilip yatak başına sırtını dayayan Nergiz,

Deniz'i de yanına çekti. Uzun bir süre sessiz kaldılar. Sonra dayanamayan Nergiz fısıldadı.

"Ne olacak şimdi?"

Deniz göğsünün üstünde duran Nergiz'in saçlarını öptü.

"Gideceğim..."

Derin bir iç çekti Nergiz.

"Mecbur musun?"

Gülümsedi Deniz.

"Evet birta... Dostum..."

Başını kaldırıp Deniz'e bakan Nergiz kızın yanağından öptü. Tekrar başını yasladı göğsüne.

"Bence de git... Ben dengesizim. Seni üzecek bir şeyler bulurum hep. Kendini toparlarsın. Sonra bir de bakmışsın bir yelloz bulmuşsun beni unutmuşsun."

Deniz kıkırdadı.

"Gelecekteki aşkıma yelloz diyen kıskanç sevgilim..."

Nergiz omuzların silktilti.

"Ne yapıyım kızım, kıskanç bir hatunum ben..."

Nergiz'in ilk başlarda üstünde olan gerginliğini atması Deniz'i de rahatlatmıştı. Ufak bir kahkaha attı. Sonra yine sessizliğe gömüldüler.

Aradan saatler geçmiş ve odadan ses gelmemişti. Yasemin artık dayamayacağını anlayıp Nergiz'in odasına gitti. Sessizce kapıyı açtığı anda gördükleriyle ağlamaya başladı. Nergiz, Deniz'in göğsünde uyumuş, Deniz de onu izliyordu. Kapının sesiyle Deniz, Yasemin'e baktı. Birbirlerine buruk bir tebessüm gönderdikten sonra Yasemin usulca kapıyı kapatıp odasına girdi. Nergiz'in, Deniz'i in-

citmediğini, daha doğrusu bilerek incitmediğini görmek içini rahatlatmıştı. Soyunup yatağına girdi.

Yasemin çıktıktan sonra Deniz derin düşüncelere daldı. Gitmeliydi. Nergiz'i bu ikilemde, bu vicdan karmaşasında bırakamazdı. Aklına Nergiz'in onu öptüğü an geldi. Bu nasıl bir kızdı? *Denedim*, demişti. Evet, denemişti Nergiz. Milyarda bir ihtimal de varsa bu ihtimali yakalamak için denemişti. Bu Deniz'e vereceği en büyük hediyeydi. Birde ona *sevgilim* dediğinde tepki verecek diye korkmuştu ama Nergiz duruma ayak uydurmuştu.

Nergiz de anlamıştı. Uyuduğunu sanan kadının gideceğini anlamıştı. Onu içindeki acabalarla göndermek istememişti ve kırgın hayata küserek gitmesini, ilerideki ilişkisine korkuyla başlamasını istememişti. O öpücük Deniz'e ileride ki hayatı için bir güç, bir cesaret olacaktı. Usulca kımıldandı. Deniz'le göz göze geldi. Deniz fısıldadı.

"Bu gece..."

"...yanımda kal."

"Sabah erkenden..."

"...gideceksin."

Kıza gülen gözlerle baktı Deniz. Onun yarım bıraktığı cümleleri Nergiz cesaretle tamamlıyordu. Ona güç veriyordu.

"Sen uyanmadan çıkmış olurum, vedalaşamam seninle... Gitmeliyim."

"Biliyorum. Ama bana bir söz vereceksin."

Teslimiyetçi bir sesle cevap verdi Deniz.

"Ne için istersen..."

"Mutlu olmaya çalışacaksın ve kendinden utanmayacaksın. Sen tanıdığım en mükemmel insansın. Hatta var ya... Tanıdığım erkekler içinde en muhteşem erkeksin."

Bu sözle kakhaha atan Deniz, Nergiz'i daha çok kendine çekti. Sonra durgunlaştı.

"Seni aramayacağım. Biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum. Ama bu çok sürmeyecek."

"Nasıl yani?"

"Yani... İçinde ki aşk küllendiğinde ve dostun Nergiz'i özlediğin de bana geleceksin yine... Kim bilir belki o çırpı bacaklı kızla gelirsin."

"Çırpı mı? Sen hâlâ kıskanıyorsun bence..."

Omuzlarını silken Nergiz gözleri kapanmadan önce son cümlesini kurdu.

"Seni çok seviyorum Deniz. Sen benim en yakın ikinci dostumsun. Biliyorum ki bunlar geçecek ve biz seninle yine deli gibi eğleneceğiz."

İyice mahmurlaşıp uykuya teslim oldu.

Deniz sabaha kadar uyumadı. Kalan her saniyesinde onu izledi. Ezan okunurken usulca kalktı yataktan Biliyordu ki bu deli kız top atılsa uyanmazdı. Usulca öptü saçlarını. Kulağına fısıldadı.

"Hoşça kal minik sevgilim. İlk aşkım... Seni asla unutmayacağım ama söz kendimi topladığım an karşına seni çatlatacak bir kızla çıkacağım çünkü biliyorum ki beni mutlu görmeye ihtiyacın var."

Odadan çıkıp eşyalarını hazırladı. Yasemin'in kapısını tıkladı içeriyi girdi. Uykusu hafif olan Yasemin yatakta doğruldu.

"Gidiyorsun."

"Evet... Böyle olmalı..."

"Üzgünüm Deniz. Nereye gideceksin?"

"Yurtdışına... Buralarda kalamam."

Yataktan kalkıp Deniz'e sınıksı sarıldı ve kapıdan uğurlarken kulağına fısıldadı.

"Vedalaşmak yok, görüşürüz. Ve... Beni habersiz bırakma."

Deniz'in kapattığı kapıyla gözlerini açan Nergiz, yan dönüp cenin pozisyonu aldı. Fısıldadı.

"G le g le yaralı dostum. Keşke sarabilseydim seni... Affet..."

13. BÖLÜM

On yıl sonra

"Ay kafayı yiycem yaa, Yasemiiiiiiiiinnnnn."

Odadan öfkeyle çıkan Yasemin burnundan soluyordu.

"Ne var be manyak?! Hem hiçbir eşyayı toplamıyorsun, hem de tutmuş beni oyalıyorsun!"

Nergiz de aynı bıkmışlıkla cevap verdi.

"Ay hem suçlu hem güçlü... Al yine kargo geldi sana."

Bu sefer Yasemin de gözlerini devirdi.

"Yine mi? Bu sefer nerden?"

Paketi inceleyen Nergiz kıkırdadı.

"Japonya'dan... Acaba ne yolladı? Valla bak bu Metin harbi manyak he... Adama bak, her gittiği yerden bir şey yolluyor sana..."

Yasemin paketi açtığı anda Nergiz kahkahayı attı.

"Nee, kimono mu? O ne lan... Mesaj gayet net... Geyşam olmalısın Yasemin... Ay ne hoş..."

"Zevzekleşme be..."

Yasemin bir elinde kimono, diğer elinde şemsiye kalamıştı. Bir de minik bir kutudan saç tokası çıktı. İçinde de bir not...

"Gece saçlarına yakışacağını düşündüm. Metin..."

Nergiz koltuğa yığılmış Yasemin'in bıkkın gözlerine gülerek bakıyordu.

"Bu adam hayır cevabının nesini anlamıyor acaba? Evimi uluslararası hediyelik eşya panayırına döndürdü."

"Kız bu daha geçen ay sana Rusya'dan matruşka yollamamış mıydı? Ne ara geçti Japonya'ya?"

"Aman ne biliyim... Adam neyimin mühendisiyse? Hüf baktım ha..."

Eline telefonu alan Nergiz kıkırdadı.

"Ben bıraktım sen başladın he, fena açtın gözünü... Erkekler sırada..."

Silkelenen Yasemin paketleri derleyip toplayıp odaya geçti. Geçerken de bağıırıyordu.

"Begüm'ü aradın mı acaba? Yok. Topladın mı çalışma odanı? Yok. Anca orda miskin kedi gibi uzan..."

Nergiz omuzlarını silkip koltuğa uzandı iyice... Bir yandan da Yasemin'in dırdırını dinliyordu.

Kapının çalmasıyla odadan çıkan Yasemin, karşısında Boran'ı gördü. Nergiz tek kaşı havada Boran'ı süzüyordu. Derin bir nefes alan Yasemin adamın yanına gitti.

"Hoşgeldin Boran, bu ne sürpriz..."

"Sürpriz mi? Esas sürprizi sen yaptın bana. Bu cadı İstanbul'a yerleşeceğinizi söyledi."

"Evet, doğru demiş..."

Bu arada cadı lafına hırlayan Nergiz içeri geçti sinirle.

"Bana söylemeyi düşünmüyor muydun?"

"Neden söyleyeyim Boran? Yıllardır bir şeyi anlamadın. Ben seni istemiyorum."

"Yasemin, yıllar önce yaptığım hataların cezasını bana ödettin yetmedi mi. Seni köpek gibi seviyorum ben. Bir şans vermek bu kadar zor muydu? Senelerdir hayatına giren çıkan adamları izledim. Bedelse eğer, ödedim yeter. Daha ne yapayım?"

Çılgılık atası gelmişti Yasemin'in.

"Neden anlamıyorsun ya? Sevmiyorum seni... Bir zamanlar sana karşı içimde yeşeren şeyler vardı ama sen büyük bir ustalıkla yok ettin bunları. Artık yeter. Bu şehirde de değilim. Kurtul artık saplantından."

"Saplantı dediğine aşk diyorlar Yasemin," Boran öyle bir bağırmıştı ki Nergiz dayanamayıp fırladı. Zaten

adamdan alamamış hıncı vardı yıllardır.

"Ne bağırıyorsun lan, dingonun ahırını mı burası?"

"Sen karışma Nergiz..."

"Allah Allah... Neden?"

Boran kararmış gözlerle baktı Nergiz'e.

"Sana karışma dedim. Zaten senin zehirlemelerinle doldu bu kızın kafası. Her şeyi karıştıran sensin..."

Nergiz bir kahkaha attı.

"Tabii ya, istediğin gibi at koşturamadın değil mi? Her hamlende blöfünü gören birinin olması ağırına gitti. Ama sana bir şey diyeyim mi Boran, bu sığındığın bahane çok sakat. Çünkü yıllar oldu ben Yasemin'e karışmayalı... Yani demem o ki aslanım, kışına yediğin tekemelerin toynakları Yasemin'e ait. Şimdi uza pašam hadi, evi süpüreceğim daha, eskimişleri atacağım. İşe de seninle başlayalım."

Yasemin kıkırtısını tutmaya çalışırken Boran tüyler ürperten bir sesle konuştu.

"Sana bunu ödetirim Nergiz."

Aynı hiddetle cevap verdi Nergiz.

"Alacağın varsa zaten fazlasıyla veririm hak ettiğini Boran."

Adam tam üstüne yürüyecekken birden durdu. Yenilgiyi kabul eden bir ifadeyle Yasemin'e baktı. Sonra fısıldadı.

"Bari arada bir ara haberini ver olur mu? Seni merak ederim."

Hafif nemli gözlerle başını sallayan Yasemin adama sarıldı ve uğurladı. Geri döndüğünde Nergiz'i gördü. Tek kaş havada, eller göğüs de birleşmiş, tek ayak asabi ritim pozisyonunda.

"Nee?"

"Ne o öyle ağlak haller falan..."

"Nergiz yapma... Sende çok üstüne gittin adamın. Gör-müyor musun, sen kışkırttığın için o da köpürdü."

"Hayır, benim kınalı kuzum, ben yüzünü ortaya çıkar-dığım için bir an gerçek şekline büründü. Sen hiç kırmızı başlıklı kız hikâyesi okumadın mı? Yatakta büyükanne başlığıyla yatan kurda kız sorar. *Büyükanne neden dışlerin bu kadar uzun? Seni daha iyi yiyebilmek için Yasemin... An-ladın mı şimdi sevgilim, bebeğim? Bu yumuşamış yüzü tamamen bir oyun... Arayacaksın ve o da nerede olduğu-nu öğrenecek. Büyükanne kostümü giyen kurttan daha iyi değil seninki...*"

Sözü bittiğin de odasına girdi Nergiz ve Yasemin kala-kaldı. O sırada telefonuna Boran'dan bir şarkıyla birlikte bir mesaj geldi.

Yasemin şarkıyı açtıktan sonra dinlerken gözyaşıyla mesajı okudu.

"Dönüp gitme

Aşkına ihtiyacım var

Çünkü düşlerimde sadece sen varsın.

Dönüp gitme

Kapıyı da kapama

Çünkü tek umudum sensin

Dön ve sınıksız sarıl bana

Işığına ihtiyacım var

Sadece gel ve çok uzun zamandır olmayı istediğim yere gö-tür

Benimle kal

Ettiğim bütün dualar aşk için

Benimle kal

Devam edebilmek için bana güç ver

Benimle kal

Kalplerimiz bir yolunu bulur

Benimle kal

Melekler yok olduğunda sığınağım ol."

"Tıpkı bu şarkının sözleri gibi bütün dualarım senin aşkın için Yasemin... Benimle kal..."

Yasemin de gözyaşları arasında tek bir kelime yollar Boran'a...

"Hoşça kal..."

Anca günün akşamına arayabilmişti Begüm'ü. Açılan telefondan kuzeninin sesini duydu.

"Merhaba çiçeğim..."

"Merhaba kuzuumm, bebekiimm... Neler yaparmış benim hatunum bakim?"

"İyiyim Nergizim ya, yeni iş yeni hayat... Biliyorsun işte. Siz de ne var ne yok? Yasemin nasıl? Özledim kızım sizi yaa..."

Begüm, Nergiz'in amcasının kızıydı. İstanbul'da yaşıyordu uzun zamandır ve Yasemin'le de baya iyi anlaşıyordu.

"Ne yapsın bebeğim... İstanbul'dan muhteşem bir iş teklifi aldı."

"Çok sevindim ama sen ne yapacaksın bebeğim... Ayrı mı kalacaksınız şimdi?"

"Ah aslında pek sayılmaz bir tanem ya... Geçen yıl bana teklif veren yayınevi vardı ya İstanbul'da, sanırım ben de onu kabul edeceğim. Adamlar bugün aradılar."

"Huhhuuu, kızım desenize ikiniz de geliyorsunuz yanı başıma..."

"Evet bi'tanem sanırım. Haftaya ordayız ama evimizi ayarlayana kadar seni rahatsız edebilir miyiz diyecektim ben..."

Begüm'ün sinirli sesiyle kıkırdadı.

"Ne rahatsızlığı Allah'ını seversen ya... Kızım hatta hiç ayrı ev tutmayın birlikte kalalım."

Nergiz bu kızı çok sevdiğini düşündü.

"Yok bebeğim ya... Biliyorsun benim çalışma odam olmak zorunda. Senin ev zaten anca sana yeter... Bize sana yakınarda uygun bir ev ayarlayana kadar yatacak yer ve yiyecek ekmek ver yeter. Yetimiz öksüzüz anasını sata-yım."

Nergiz'in şen kahkahası karşısında Begüm de kıkırdadı.

"Tamam kuzim, siz nasıl isterseniz. Bu arada Yasemin nerde ya..."

"Nerede olacak, bana kızdı tepiniyor."

"Ne yaptın kıza yine..."

"Aaa valla ben bir şey yapmadım. Ona deli divane âşık bir adam var, diyorum ki kızım bak tadına olmadı yol ver diyorum. Neymiş efendim, hanımefendi seçiciymiş."

"Ama haklı kız... Seçici olmak lazım..."

"Tatlım ben de seçiciyim..."

"Senin şansına köpek gibi âşık adamlarla karşılaşabiliyorsun. Bunlarla oynamak da hoşuna gidiyor. Hâlâ niye evlenmedin onu da bilmiyorum ya neyse..."

"Yasemin evlendi gördük. Kız yoğurdu üfleyerek yemeye başladı."

Yasemin odasından resmen cırladı.

"*Sen beni çeğiştireceğine, şu dağınıklığı bir derle topla, haftaya taşınacağız senin kitaplar hâlâ her yerde! Bu arada Begümcüm selam tatlım...*"

Artık yeter demişlerdi. Hayatları hep bir rutinde ilerliyordu. Bir sürü sağlıksız ve saçma ilişkiden kıl payı kurtulmuşlar ve en sonunda ikinci büyük kararlarını

almışlardı. Bir zamanlar evlerini ve yaşamlarını değıştirmişlerdi ama kızlar için yetmemişti. Şimdi şehir değıştireceklerdi. Hangi maceralara, hangi kalp kırıklıklarına, mutluluklara yelken açacaklar bilmiyorlardı ama umutları hep vardı.

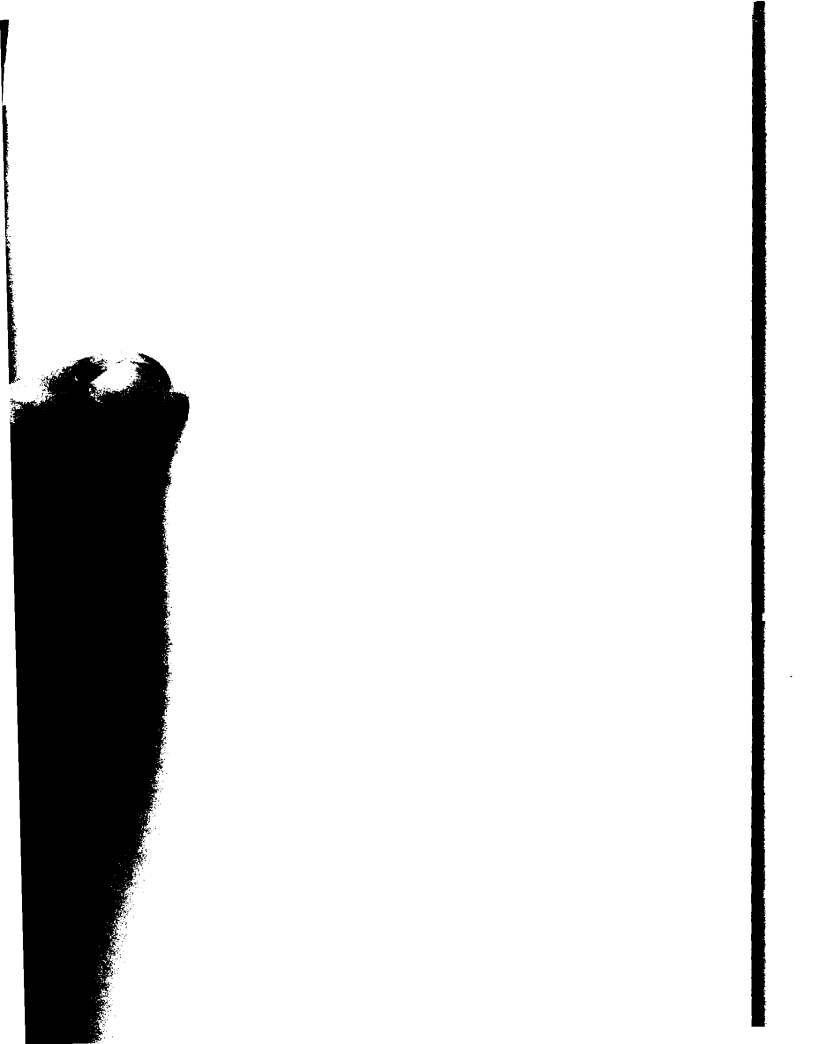
İstanbul ikisine de iyi gelecekti.

İSTANBUL

*Belki nankörlüktür ama hayattan alınamayan her tat kekremsi
bir boşluk yaratır hafızalarımızda...*

Kızlarımız bir bebektiler hayatın ilk darbesini aldıklarında...

*Uçmadan önce koşmayı, koşmadan önce yürümeyi, yürüme-
den önce de emeklemeyi öğrenmeleri gerekiyordu...*

14. BÖLÜM

"Nergiiizzz, kör olmayasicaaa, çık artık evden!"

Uyku sersemi, sürünerek kapıyı kilitleyen Nergiz bir yandan da söyleniyordu.

"Ben bilmiyorum ki sabah sabah ne içiyorsun sen? Hayır, bilsem aynısından bana da diyeceğim."

Arabada oturmuş direksiyona asabi ritimler vuran Yasemin gözlüğünün üstünden baktı Nergiz'e. Birden gülmeye başladı.

Akşamdan valizleri arabaya yüklemişler, sabahta erkenden yola çıkmak için kalkmışlardı. Geri kalan eşyalarını evi ayarladıktan sonra aldıracaklardı. Ama Nergiz hâlâ uyuyordu ve sol gözü kapalı arabaya bindi.

"Aç şu sol gözünü Nergiz, sinir etme..."

"Bana ne yaaaa, ne açacağım? Uykum kaçır, devam edeceğim ben uyumaya..."

Yasemin arabayı çalıştırırken söylenmeye devam etti.

"Eğer yanımda uyursan, kapıyı açar fırlatırım seni arabadan."

Yasemin'in dırdırı bitmeden telefonu çaldı. Ekranı baskınca sırtıttı, telefonu açtı.

"Deniziimmm!"

"Günaydın kuzucuk, hayırlı yolculuklar dilemek için arayayım dedim."

Deniz yanlarından ayrıldıktan sonra, üç yıl haber alamamışlardı ondan. Sonra bir gün, Nergiz'in doğum gününde kapıya bir paket gelmişti. İçinden bir fotoğraf albümü çıkmıştı. Deniz ayrıldıktan sonra her zamanının fotoğraflarından oluşan kendi resimleriyle dolu bir albüm

göndermişti Nergiz'e. İlk başlarda mutsuz ve keyifsizken ilerleyen sayfalarda yüzü gülmeye başlamıştı. Son sayfaya geldiğinde, taş gibi bir kızla fotoğrafı vardı ve fotoğrafın altında şu yazıyordu.

"Senden daha güzelini bulacağımı söylemiştim, üstelik bacakları da çırpı değil."

Bu yazıyı okuduğu zaman kahkahalarla gülen Nergiz, albümü tekrar tekrar incelerken telefonu çalmıştı. Deniz'in sesini duyunca sevinçten ölebilirdi Nergiz.

"Pişt doğum günü kızı, doğum günün kutlu olsun..."

Nergiz hem gülüp hem sinirli konuşmaya çalışırken komik olduğunun farkındaydı. Bunca zamandır neden aramadın diye asla sorgulamadı.

"Kapa çeneri gerzek... O kız benden güzel değil ve bacakları da çırpı..."

Deniz'in kahkahası telefonun dışına kadar çıkmıştı. O günden sonra çok sık olmasa da sürekli Deniz'le konuşurlar ve Deniz'in Türkiye'ye dönmeye niyeti yoktu.

Yasemin gülümseyerek cevap verdi Deniz'e

"Teşekkür ederim bebeğim, çıktık bakalım yola..."

"Nergiz'i aramadım şu anda uyuyordur muhtemelen yan koltukta..."

Yasemin kahkaha atarak cevapladı.

"Evet... Sol gözünü açmadı arabaya binerken uyukum kaçacak diye haspam."

Nergiz kapalı gözlerle homurdandı.

"Hakkımda konuşan götümü yesin..."

Birkaç laftan sonra telefonu kapatan Yasemin, gözlerini yola dikmiş huzurla ilerliyordu. Neler gelmiş neler geçmişti ve kim bilir daha neler yaşayacaklardı. Ama Ankara'dan artık sıkılmıştı.

Kendisi Boran'dan kaçırıyordu, Nergiz de Melih'ten...

İki yıl önce ansızın karşısına çıkmıştı Melih, Nergiz'in... Ve Yasemin, kuzusunu hiç o kadar çaresiz görmemişti. Melih hiçbir şey yokmuş gibi iş yerine gelmiş, *beni özlemişsindir ve muhteşem bir kadın olmuştun*, sözlerinden sonra kovularak çıkmıştı oradan. O günden sonra Nergiz çaktırmadan huzursuz zamanlar geçirmişti. Melih'in her yerde karşılarına çıkması sinir bozucuydu.

İlk defa bir erkeğin karşısında çaresiz ve korkak duruyordu, on yedi yaşındaki kız oluveriyordu hemen... Ve bunu üstünden atamayabilirdi.

En son çareyi Melih'in babasına her şeyi anlatmakta bulmuşlar ve adam önce inanmasa da oğlunun o dönemlerde şehri terk ettiğini düşününce anlamıştı. Garanti vermişti kızlara, bir daha Melih'in karşılarına çıkmayacağına dair ama riske atamamıştı Nergiz.

Herkese iş değişikliği ve terfi deseler de Yasemin özel bir Amerikan bankasına kendi müracaat etmiş ve Nergiz de üniversiteden bir hocasının aracılığıyla İstanbul'daki bir yayınevinde iş bulmuştu.

Hayatlarında ikinci hatta üçüncü bir perde açıyorlardı.

O sırada uyanan Nergiz gerinerek kendine gelmeye başladı. Yasemin ona dönüp sevgiyle gülümseyince uzanıp yanağından koca bir öpücük aldı.

Sonra uzanıp bir CD taktı. *Ajda Pekkan'ın Kim Ne Derse Desin* şarkısının melodisi çalmaya başladı. Yasemin sesi son ses açınca kulakları sağır edecek bir tempo ve yürekleri hoplatacak bir hızla yeni hayatlarına kucak açtılar. Rüzgâr saçlarını uçururken, kızlarda deli gibi bağıra çağıra şarkıya eşlik etmeye başladılar...

Kim ne derse desin aşk için

Önce hoş sonra boş gelir

Her seferinde canım yanar

Aşk aşk aşk aşk
Düşünüş düşüş düşüş
Aşk aşk aşk aşk
Düşünüş düşüş düşüş
Aşk aşk aşk aşk
Düşünüş düşüş düşüş
Aşk aşk aşk aşk
Düşünüş düşüş düşüş
Aşk aşk aşk aşk
Düşünüş düşüş düşüş
Aşk aşk aşk aşk
Düşünüş düşüş düşüş
Aşk aşk aşk aşk
Düşünüş düşüş düşüş
Aşk aşk aşk aşk
Düşünüş düşüş düşüş

Yolun yanında Nergiz direksiyona geçmişti. Arada
verdikten müddetinde deli gibi eğleniyorlardı. Hatta bir ara
nasıl olursa kendilerini arabanın üstünde bulmuşlardı.

İkim yolculuk boyunca yollarındaki neşe ve muthu-
luka kahkahalararak yeni hayranlarına kucak açtılar.

15. BÖLÜM

Begüm'ün düğününden dönen kızlar sinirli adimlarla eve girdi. İstanbul'a geleli beri Begüm sayesinde bir telaş içindeydiler. Özellikle de Nergiz... Baş ile uğraşmaktan, Begüm için didinmekten yorgun ama mutuydu. Kuzeninin dostlarıyla sarmalanmışlar ve yabuzluk hissetmemişlerdi hiç... Begüm'ün yanında birkaç hafta kaldıktan sonra kendi evlerine taşınmışlardı. Begüm'ün çok yakın dostu olan Doga'nın eşi inşaat işi ile ilgileniyordu ve yeni yapıldıran siteden kızlara ev avarlamıştı. Kendilerini toparlayana kadar kira bile istemiyordu. Her şey yolundaydı... Ah bir de şu düğünde fırlatılan gelin çiçeği Yasemin ve Nergiz'in kucagina düşmeseydi çok daha iyi olacaktı.

'Bu çiçeği sırtı bilerek atm bizim üstümüze... Sen o kın var ya ah bir elime geçireyim...'

Nergiz homurdanarak merdivenleri çıkıyordu. Bir yandan da soyunmaya başlamıştı ki Yasemin urladı.

'O ayakkabılarını çabuk topla Nergiz!'

'Or ya bi dur. Şimdi tek derdimiz o mu? Gelin baki diyorum sana. hatırlarsan ikimizin eline kondu.'

Yasemin de merdivenlerden çıkarken homurdandı.

'Farkındayım inanmıyorum öyle seviere... Ah Nergiz çabuk o elbiseni al oradan...'

Nergiz ters ters baktı Yasemin'e...

'Başladın yine hamunnelek yapmaya... İnanma sen inanma bir ay sonra bana gelip evleniyorum de bak nasıl götümle güleceğin sana...'

'Felaket tellallığı yapmasana sen...'

Nergiz odasına girip banyosuna geymiş Yasemin de

kendini düşün altına atmıştı. Her şey çok güzeldi. Ve ikisi de canları dostları Begüm için olabildiğince mutlulardı.

Sabah sabah çalan telefonun sesi Nergiz'i delirtmeye yetmişti. Daha az önce yumnamış mıydı gözlerini? Kimin aradığına bakınca derin bir nefes çekti Nergiz. Arayan Yeliz'di.

İstanbul'a ilk geldikleri zaman tanışmışlardı Yeliz'le... Doğa'nın görümcesiydi Yeliz.... Ancak Yeliz sağ olsun, ne kadar sevimli bir kız olsa da çenesi ile de bir o kadar çekilmez olabiliyordu. Sevimli bir işkence gibi... Kocasısı Mehmet'in işleri sebebiyle senenin büyük bir kısmını Trabzon'da geçiriyorlardı da geride kalanlar biraz nefes alabiliyorlardı.

"Hmm..."

"Kız uyan..."

"Yeliz saat sabahın körü... Rahat bırak beni ve kapat telefonu..."

Yeliz'in kırkırı sesleriyle iyice yüzünü buruşturan Nergiz, sabah sabah böyle enerji dolu olan insanlara sövmek istiyordu.

"Ya lütfen... Bak ben Trabzon'a gideceğim. Gitmeden buluşalım hadi, hem saat 10 oldu be..."

"Yeliz, Yasemin'i ara..."

"Aradım zaten ama seni uyandırma şerefini bana verdi."

Nergiz artık çaresiz gözlerini açmış tavanı izliyordu.

"Ebenize bir güzellik yapardım da ah işte şeyim yok anasım satayım."

Arka taraftan gelen sesle iyice yüzünü buruşturdu.

"Yeliz sabah sabah kıkırdama... Yanıma gel... Ne yapıyorsun?"

"Memet ya, bi' sus... Gelemem yanına, çıkacağım ben, Nergiz'le konuşuyorum."

"Hay senin... Kazan cadısına selam söyle o zaman."

Nergiz gözlerini devirerek cevap verdi Yeliz'e.

"Sen de kıdemli oduna selam söyle... Kızım vallahi acımacak hâliniz var he... Bir tane normal adam bulamadınız."

Yeliz kakhkaha attı ve telefonu kapamadan önce son cümleyi kurdu.

"Sen Begüm'in gelin buketini yakaladığına göre iyisini sen bulursun inşallah. Hadi kalk giyin, yarım saate oradayız."

Telefona salak salak bakan Nergiz, hırsıyla fırladı ve elindeki telefonla neredeyse kavga etmeye başladı.

"Bak yaaa, bir de inşallah demiyor mu? Öldürecek bu kız beni yeminle. Yasemiiiiinnnnnnnn..."

Sabahın kör saati uyandırılan, bunun yanında Yasemin'in sabah nutuğuna maruz kalan ve bir de kahvaltı için onca yolu tepen Nergiz, gittikleri mekânda, masaya kafasını koymuş çatık kaşlarını dinlendiriyordu. Herkeste bir neşe bir neşe... Doğa'nın sorusuyla kafasını kaldırdı.

"Nergiz, keyifsiz misin sen?"

"Hayır Doğacımlı, sadece bu saatte sırf taze sıkılmış portakal suyu ve kıyırık bir omlet için bu kadar yolu nasıl geldik onun merakı içindeyim."

Etrafındaki manzaraya bakıp içini çeken Doğa, Yasemin'e döndü.

"Sen her sabah bu suratsız mı çekiyorsun?"

Yasemin ile Yeliz kıkırdadı.

"Sorma... Boşayacağım boşayamıyorum da..."

Yeliz bilmiş bilmiş baktı Nergiz'e.

"Neden boşayamıyorsun ki?"

Nergiz dil çıkarmadan önce cevap verdi.

"Nafakayı çok istiyorum, jartiyerine kadar alacağım diye korkuyor."

Atılan kahkahalara karşılık Nergiz de gülmeye başladı. Masalarına düşen gölgeyle gözlerini kaldırdıklarında, Yağız ve Mehmet'i başlarında dikilirken buldular.

Nergiz yüzünü buruşturdu. "Pofuduklarınız olmadan evden çıkmıyor musunuz siz yaaa? Bunlar niye geldi?"

Nergiz'in kafasına hafifçe vuran Mehmet karsının yanına oturup boynundan öptü. "Sana da günaydın belalı baldız..."

Yağız'da sırttı. "Hay sen çok yaşa Memet. Tam da ben söyleyecektim bunu..."

Nergiz bu iki adama kısık gözlerle bakarken Doğa fısıldadı ama sesli...

"Kocişkom, bence şansınızı zorlamayın. Nergiz kendine gelemedi henüz..."

Samimi bir endişeyle iki erkeğin de gözleri kısıldı. Aynı anda Nergiz'e döndüler.

"Bir şeyin mi var? Ne oldu kızım söyle çözelim..."

Bu endişeye şaşırıp içinden bu iki dev odunlara sarılmak gelen Nergiz, Yasemin'in kahkahası ve sözleriyle yüzünü buruşturdu.

"Gelin buketi ona düşünce korktu. Evlenmek korkusunu atlatamadı hâlâ..."

Atılan kahkahalara aldırmadan Yasemin'e döndü Nergiz.

"Ha bir ben tuttum değil mi? Hatırlatırım sapı sendeydi."

Mehmet piç piç sırttı. "Neyin sapı Yasemin?"

Yasemin'in hafif kızaran yanaklarına bakan Yeliz kocasının karnına dirsek indirdi.

"Kazmanın sapı Memet... Hani sana benzeyen var ya..."

Nergiz dayanamayıp Yeliz'e elini uzattı.

"Çak kız. Conta kapak yaptın. Vallaha da hava sızdırmaz bundan sonra..."

Mehmet homurdandı. "Sizinle uğraşılmaz. Neyse biz buraya önemli bir şey için geldik. Yeliz aşkım, uçuşu erkene aldım, acil bir iş çıktı. Üç saat sonra gitmeliyiz."

Yeliz söylense de yapacak bir şey yoktu. Kızlar hep birlikte kalktılar ve sarmaş dolaş vedalardan sonra ayrılırlarken Yeliz, Nergiz'in kulağına fısıldadı. "Kız ben araya caktım bu benim odun koymadı. Begüm'ü arasana... Ne yaptınız gece, o iş oldu mu diye sor..."

Nergiz kıkırdayarak sarıldı Yeliz'e.

"Aklımız aynı piçlikte ha, buraya gelirken mesaj attım. Bekaret çarşafı istiyoruz diye..."

Yeliz kahkahayla gülmeye başladı. "Eee ne dedi?"

"O bir şey demedi, Barış yazdı. *Çarşafılara dolanasın Nergiz, düşün yakanızdan*, dedi."

Son bir kucaklaşmayla vedalaştılar, Yasemin de alış-veriş yapacağını söyleyerek ayrıldı. Tek başına eve gelen Nergiz, günün keyfi ve yorgunluğuyla kanepeye uzanıp televizyon karşısında uyukladı. Burada geniş bir aile gibi olmuşlardı. Ankara'da ne kadar rahat olsalar da sadece Yasemin'le kendisi vardı. Ama burada her şey daha farklıydı. Begüm'ün onlara verdiği en güzel hediye idi bu muhteşem insanlar. İlk önce Doğa ve Yağız'ı tanımışlardı. Yağız'ın inşaat şirketine ait evlerden birine yerleştiklerinde, Doğa'nın ağabeyi Kemal evin iç dekorasyon işlerine bakmış, eşi Berna ise kızların çalıştığı saatlerde evin diğer işleriyle ilgilenmişti. Evde kutlama ve teşekkür yemeği verdiklerinde ise Yağız'ın erkek kardeşi Yiğit ve eşi Aslı da misafir olmuştu onlara... Doğa, *eltem diye söylemiyorum, meslek icabı tam bir deli uzmanıdır ve bu yüzden seninle iyi*

geçinir diye davet ettim Nergiz, demişti. İşte o zamandan beri her şartta koşulsuz destek olmuşlardı bu iki kadına...

Eve yaklaşıırken Nergiz'e telefon açtı Yasemin.

"Kuzum bir şey istiyor musun? Eve geliyorum."

Nergiz sanki uyarı düğmesi açılmış gibi cırladı.

"Ay evet yaa, Yasemin ne olur tahinli çörek al ne oluu-uurrrr. Bak nasıl da canım çekti... Ama karşıdaki pastaneden al tamam mı? Taze oluyor."

Gülümseyen Yasemin bu kızın neresine bu kadar yediğini anlamamıştı.

"Tamam kedicik, yalvarma."

Arabasını park edip pastaneden içeri girerken arkasında bir motor sesi duydu. Geri döndüğünde esmer uzun boylu yapılı bir adamın motordan indiğini gördü. Bir yerden tanıyordu sanki ya neyse... Dönüp pastaneye girdi ve tezgâhtaki çocuğa gülümsedi.

"İyi günler... Tahinli çörek alacaktım."

Çocuk tam sarılmış çöreği poşete koyarken arkasında yine bir ses duydu ama bu sefer ki konuşan bir erkeğe aitti.

"Onları bırak Ömer, fırındakiler çıkmadı mı?"

Yasemin arkasını döndüğünde siyah boncuk gibi bakan gözlerle karşılaştı. Sırttan bu adam tezgâhın diğer tarafına geçti. Şimdi hatırlamıştı. Birkaç kere pastanenin kapısında görmüştü bu adamı. Demek o yüzden tanındık gelmişti.

"Yok Oğuz Abi, on beş dakikaya anca çıkar."

Oğuz olduğunu öğrendiği adam Yasemin'e dikkatle bakıp gülümsedi.

"İsterseniz ben size getireyim çıktıklarında... Bu ürünlerimiz iki günlük... Bayat olmasa da çok taze değiller."

Gülümsemesine gayri ihtiyari karşılık vermişti Yasemin.

"Peki o hâlde, iyi olur. Ben size adresi vereyim."

"Gerek yok," dedi adam, "Ben biliyorum sizin evinizi."

Tek kaşını kaldıran Yasemin adama sorar gibi baktı. Adam da tezgâhın arkasından çıkarak elini uzattı.

"Biz burada esnafız ve komşularımızı tanımak bizim görevimiz... Bu arada ben Oğuz..."

Kendine uzatılan eli sıkıyan Yasemin adama başını salladı.

"Ben de Yasemin... Haklısınız sanırım ne diyeyim. O halde ben ücreti ödeyeyim size..."

Adamdan elini neredeyse zorla çekmişti. Adam kaşını kaldırdı.

"Olmaz. Komşularımızın ilk alışverişlerinden ücret almıyoruz."

Sinirlenen Yasemin adama ters ters baktı. Hanzo mıydı bu be? Böyle mi etkileyeceğini sanıyordu?

"Saçmalamayın rica ederim. Hem bu ilk alışverişimiz değil... Sadece sizinle denk gelmedik o kadar."

Tezgâhtaki çocuğa döndü.

"Ne kadar ablacım?"

"Dört lira abla..."

Parayı çıkarıp tezgâha bırakan Yasemin sinirli adımlarla çıktı dükkândan...

Kadının arkasından bakan Oğuz sırtarak arka tarafa geçti. Yanına gelen Ömer adamın sırtına vurdu.

"Abi sen ne zamandır evlere servise çıkıyorsun?"

Adam sırtıttı.

"Lan oğlum az kafanı çalıştır. Buraya taşındıklarından beri izliyorum bu kızları. İki kız bunlar, bir evde kalıyor-

lar. Vallahi ikisine de hastayım, artık hangisi düşerse diye bekliyordum ama ne yalan söyleyeyim, esmer olanın gelmesi iyi oldu. Bu kadın daha bir alımlı...”

Ömer sırtarak fırının başına geçti.

“Abi sen hiç akıllanmayacaksın he...”

Aynı sinirle eve geldiğin de Nergiz kafasını koltuğun üstünden uzattı.

“Çöreğim nerede?”

“Yolda...”

“Dalga geçmesene ya...”

Yasemin ayakkabılarından kurtulup rahat bir hâlde koltuğa uzandı.

“Valla dalga geçmiyorum. Fırından daha çıkmamış, oradaki ayı yavrusu da *ben getiririm size*, dedi.”

Nergiz birden dikildi koltukta.

“Ayı yavrusu mu? Kim ki?”

“Ay ne biliyim be kızım... Sanırım orda çalışıyor, emin değilim.”

“Hmmmm, aman neyse. Çöreğim gelsin de...”

Yasemin Nergiz’e baktı.

“Bu arada senin şu yazar ne oldu? Bitti mi ilişkiniz?”

Nergiz omuz silkti.

“Ohooo, bitti çoktan...”

“Çoktan?”

“He, yarım saat önce...”

Şaşırان Yasemin kıkırdamaya başladı.

“Eee ne oldu senin üç günlük depresyonun?”

Nergiz kızgın gözlerle baktı Yasemin’e.

“Neden çörek istiyorum sanıyorsun. Bu ayrılıkta da çöreğe aşerdim. Ne olmuş?”

Çalan kapıya bakmaya giderken kıkırdıyordu Yasemin.

"Yok bir şey kuzum, ne diyeyim. Allah başka acı göstermesin."

Yasemin'in peşinden çöreğine kavuşmak aşkıyla fırlayan Nergiz de bağırdı.

"Ameennn... Ops..."

Kapıda dikilen yarmaya baktı Nergiz. Vücut çalışmış da bırakmış gibi duran bir vücudu vardı. *Bacak boyu kaçtı lan bu adamın?* Nergiz yanına gelse beline anca ulaşırdı. Yasemin bile ufacık kalmıştı yanında ki Yasemin'in boyu 1.67 idi. Kendi 1.58'lik boyunu düşününce ister istemez kıkırdadı Nergiz.

"Siparişiniz hanımlar..."

Adamın çipil gözleri fıldır fıldır ikisi arasında gidip geliyordu. Tek kaşı havadaki Nergiz'e baktıktan sonra gözlerini Yasemin'e çevirdi Oğuz.

"Size layık mı bilemem Yasemin. Umarım beğenirsiniz."

Sırttan Yasemin cevap verdi.

"Ona ne şüphe Oğuz... Yeter ki tahinli çörek olsun..."

Adam az öne eğildi.

"Gerçi sen bir tane istemiştin ama ben iki kişi olduğunuzu düşünerek iki tane getirdim."

Bu sözle birden ayrılan Yasemin portmantodan çantasına uzandı.

"Teşekkürler... Dur ben parasını vereyim."

Adam elini kaldırdı.

"İstenmeden getirilen siparişler müessesemize ait..."

Bu sözle Yasemin şaşkın kalırken Nergiz kıkırdadı.

"Ah Oğuz, o zaman bir zahmet müessesenize söyle, frambuazlı pasta yapsın. Ne zaman sorsam yok diyor ordaki çocuk..."

Oğuz başını eğip sanki bu istek Yasemin'den gelmiş gibi ona bakarak konuştu.

"Yeter ki isteyin... Yarın hazır olur."

Adamın arkasından kala kalan Yasemin, Nergiz'e döndü.

"Sen deli misin? Ne diye adamdan pasta istedin? Tövbe yaaaa..."

Elindeki çöşeğe çoktan yumulmuş olan Nergiz üzgün sözle söylendi.

"Sen de hep bana kızmaya yer ara... Ne var yani... Sevgilimden ayrıldım, depresyondayım. Azıcık daha anlayışlı olsana..."

"Allahım sabıırrrrrr. Mümkünse üç gün sonra görüşelim Nergiz."

O da çöregini alıp koltuğa uzandı. Yarın iş başı yapacaktı ve dinlenememişti bile düğün telaşından. Nergiz'in kıkırdamasıyla kendine geldi.

"Bak demedi deme, bu pastaneci sana yazılıyor. Hah beleşe geldi pastalar çörekler... Enişte pastası yeriz artık." Nergiz'e yastık fırlatan Yasemin yüzünü ekşitti.

"Ay Allah korusun. İğrenç. Hanzo be o... Hem sen depresyonda değil misin? Gir ve mantıklı bir söz söyleyene kadar da çıkma o depresyondan... Pastaneci enişteymiş..."

Ağzına hayali fermuar çekmeden önce son cümlesini kurmuştu Nergiz.

"Düşünsene, elinde gelin buketiyle bir sabah kapında beliriveriyormuş hanzo pastaneci..."

Ve kafasına inen ikinci yastık... *Yahu taş mı koyuyorlardı be bu yastıkların içine?*

16. BÖLÜM

Sabahın kör saati uyanmaktan nefret eden bir kişi olarak homurdanarak kalkmaya çalıştı Nergiz. Ve aşağıdan gelen berbat sesle söylenen şarkıyla kulaklarını tıkamak ihtiyacı hissetti. Yine ve yine enerji depolamış bir Yasemin...

Terliklerini sürüyerek mutfığa giren Nergiz, esneyerek ve uyuyarak masaya çöktü. Mis gibi çayın ve kızarmış ekmeğin kokusuyla kedi gibi mırıldanıp masanın üstünde yatay şekilde birleştirdiği kollarına başını yaslayıp uyuklamaya devam etti. Başarabildi mi? *Hayır!*

"Seeeeen sevgilimdiiiiiniin, bebeğimdiiiiin, nedeeeee-
en ayrıldımnnnnk..."

"Ağzına sıçırıiiiiimmmmm Yasemüünnnnn nedeeenn
neeeeeeenennn uvandııkkkkk."

Nergiz'in tam kulağının dibinde kendini şarkı söylemeye kaptıran Yasemin, Nergiz'in bir anda kafasını kaldırıp aynı melodiyle ona bağırmasından dolayı yerinden sıçramıştı. Elindeki tavayı silah gibi tutarak kıkırdadı.

"Gelme üstüme, vallahi beyninin pekmezini akıtırım."

"Bırak o tavayı, bir şey yapmayacağım."

"İ ihh... Asla bırakmam. Deli gibi bakıyor gözlerin. Hem iyilik yapıyorum hem aldığım karşılığa bak be... Nankör hayat, piisttt kedi Nergiz."

Kalktığı sandalyeye yenilmiş bir savaşçı gibi çöken Nergiz ağlamaklı sesle konuştu.

"Ama, ama ben uyumak istiyorum. Bak vallahi bak... Bir de o patron salağının yüzünü de görmek istemiyorum. Ah... Çıkacağım ben işten. Aha da buraya yazıyorum. Bu ay son..."

İş konusunda ciddileşen Yasemin çayları doldurduktan sonra Nergiz'in yanına çöktü.

"Kuzum, Cosmopolitan'dan gelen teklifi ne yaptın. Yazacak mısın oraya?"

Omuzlarını silken Nergiz ekmeği yerken dolu ağızla cevap verdi.

"Bilmiyorum ki... Benim tarzım değil hem. Kızım bir kadın dergisine ben ne yazabilirim ki? Vallahi erkekler mi topa koyar beni kadınlar mı bilmiyorum."

Yasemin kıkırdarak arkasına yaslandı.

"Takma isim kulan..."

Düşünür gibi yaptı Nergiz.

"Hmmm mantıklı... Mesela kuzum?"

"Eeee... Ay ne biliyim be, sen işi kabul et de gerisini sonra düşünüyoruz."

"He neyse... Zaten cidden işe gitmeliyim. Yeni bir müşteri iki kitap birden getirdi. Serilermiş. Anlaşırsak ikisini de bağlayacağız ama önce benim yazarıyla konuşmam lazım."

"Of iyi o hâlde benimde bir toplantım var. Amerika'daki merkezde bazı sorunlar varmış, bir eleman mı çıkarmış ne? Geçici olarak bizim çocuklardan birini oraya yollayacağız."

Nergiz son yudum çayını alıp masadan kalkar.

"Tamam, o hâlde akşama görüşürüz. Ben giyinip çıkayım."

"Ben çıktım bile, geç kaldım. Sen masayı hallet..."

Yüzünü buruşturarak merdivenlere yürüyen Nergiz, *dağımkı kalsa ne olur ki ya*, diye düşünmeden edemiyordu.

Ne zor bir gün geçirmişti. Öfkeyle siteye girmiş, araba-

yı da bloğun önüne park etmişti. Eline aldığı dosya çantasını kapının koluna takınca yine küfür etmemek için zor tutmuştu kendini. Yetmemiş gibi arabanın anahtarını da düşürünce topuklarını yere vurarak ufak çapta bir sinir krizi eşliğinde çılgık atmıştı Yasemin. Zar zor arabasını kilitleyip binaya döneceği sırada bir erkek sesinde kendi adını duydu.

"Yasemin..."

Arkasını döndüğünde pastanenin önünde Oğuz'u gördü.

Daire şeklinde konuşlandırmış blokların ortasında ki alanda çeşitli dükkânlar, kafeler ve özel ihtiyaçların gide-rileceği birçok dükkânın olduğu özel bir siteydi bulundukları. Korkut Kardeşler İnşaat'ın yaptığı en nezih işlerden biriydi.

"Ah selam..."

"Hayırdır bu ne telaş?"

Yüzünü buruşturan Yasemin çantasını koluna takmaya çalıştı.

"Ya sorma, çok gergin bir gündü. Sinirlerim tepemde..."

Yüzüne sevimli panda sırtması yayılan Oğuz kafasıyla pastaneyi işaret etti.

"Gelsene, frambuazlı pasta hazır... Paket edeyim hemen..."

Yasemin, bunu duyunca biraz da olsa gülümsedi. En azından sinirini en iyi alacak şeyin tatlı olduğunu biliyordu. Pastaneye doğru yürürken bir yandan da cevap veriyordu Oğuz'a.

"İyi olur, ama ben de çikolatalısından istiyorum. Bu sinire frambuaz falan fayda etmez."

Oğuz gayet memnun hâlde sırtarak içeri girdi. İki

pastayı da paketleyip Yasemin'e verdi. Ödemesini yapan Yasemin, bir elinde dosyalar bir elinde pastalar, kolunda da çantası, derken üstüne tam da telefonu çaldığı an merdivenlerin başındaydı. Daha ne olduğunu anlamadan topuklu ayakkabısı ayağından fırlamış ve o da dizüstü çökmüştü.

"Ahh lanet... Off..."

Oğuz'un telaşlı sesiyle acıdan yanan gözlerini açmaya çalıştı.

"İyi misin Yasemin? Neren acıyor? Bak bana..."

"Bileğim... Ah kırıldı mı?"

"Dur. Ben bakayım..."

Yasemin'i merdivene oturtup bileğine bakan Oğuz, yüzünü buruşturdu.

"Of fena burkmuşsun. Doktora gidelim..."

Doktorlardan nefret eden Yasemin itiraz etti.

"Hayır hayır... Krem sürüp sararsam sabaha geçer. Lütfen... Eve gitsem tamamdır."

İçeriye seslenen Oğuz, Yasemin'i çoktan kucağına almıştı bile.

"Ömer, dükkânı bırak, Yasemin Abla'nın çantalarını asansöre kadar getir benimle..."

Bu arada Yasemin'den itiraz sesleri yükseliyordu.

"Ya bırak beni, ben yürürüm..."

Kıza bakıp sırttan Oğuz kulağına fısıldadı.

"Emin misin?"

Ne diye girmişti ki bu adam bu kadar dibine.

"Emin... değilim kahretsin çok acıyor."

Oğuz'un kollarında salonundaki koltuğa kadar taşınan Yasemin, ayağını uzatmış Oğuz'un incelemesine bakıyordu. Derken Oğuz ayağa kalktı.

"Evde ne var krem olarak? Bir de ağıri kesici?"

Yasemin bir an düşündü.

"Of ya, ben pek evde ilaç tutmayı sevmem. Sanırım bir tek Vermidon ve kas gevşetici var."

Eli çenesinde düşünen Oğuz başını kaldırdı.

"Olmaz yetmez... Şimdi ben çıkıyorum. Sen hiç kımıldama yoksa diğer bacağına da ben kırarım."

Bu çocukça tehdide gülen Yasemin başını salladı. Bu adam neydi ya böyle? İyi miydi, kötü mü? Sevimli bir tarafı varken, rahatsız edici bir hâli de vardı. Çok düşünmeden acıdan yaşaran gözlerini kapayıp başını geri yasladı.

Beş dakika sonra kapıda bir tıkırtı duyup Nergiz geldi rahatlığıyla seslendi.

"Sen gez gez... Kız nerdesin ya düştüm ben, ağzıma sıçıldı."

Ve yine o erkek sesi devreye girdi.

"Biliyorum bebeğim, ama gezmiyordum sana ilaç almaya gitmiştim. Haa bu arada kız dedin diye bozulmadım da değil."

Gülse mi ağlasa mı bilemeyen Yasemin garip bir ses çıkararak yaslandı geri.

"Sen nasıl açtın ki kapıyı? Anahtar sesi duyunca Nergiz sandım."

"Sen kalkamazsın diye çıkarken anahtarlıktan aldım senin anahtarı. Yerine taktım, endişelenme..."

Pis pis sırttan adama bakıp gözlerini devirirken adam onu yine bir hamlede kucağına almıştı.

"Ayy, ne oldu, nereye yaa?"

"Cırlama az... Ayağını kremleyip sargıladığımızda üstünü değişmen zor olabilir. Üstünü değiştirmeye gidiyoruz. Ve eczacı da kesinlikle üç gün üstüne basmasın, dedi."

"Ha ne, sen mi üstümü değışeceksin? Hayatta olmaz. Bırak beni ya... Hem ben üstüne basmazsam nasıl gide-

ceğim tuvalete falan. Off yaaa... Koltuk değneği bulmam lazım."

Adam sırtıttı. "Evet, merdivenlerden bir keklik edasıyla sekersin."

Dilinin ucuna gelen küfrü yutan Yasemin hâlâ adamın kucağındayken ona sinirli bakışlar atıyordu. Bu adam da sanki iki kilo elma taşıyor gibi rahat, nasıl da tutuyordu kendisini.

"Neyse Yasemin, öncelikle seni odana çıkaracağım, yatağına oturtacağım ve giyeceklerini yanına koyup çıkacağım. Sen giyinince bana sesleneceksin. Ve taşıma olayına da gelirsek, bunu sonra konuşuruz. Ama üç gün işe gidemeyeceksin."

Yasemin dalgın gözle mırıldandı. "Zaten gitmeyecektim. Neyse iyi bari hadi çıkalım. Merdivenden çıktıktan sonra sağdaki ilk oda benim..."

Üstünü değiştirmiş, Oğuz'un kollarında aşağıya indirilmiş, koltukta uzanıyordu Yasemin. Mutfaktan sıcak su dolu bir kapla gelen Oğuz, önce kızın bileğini sıcak suyla masaj yaparak yumuşatmaya başladı. Yasemin yüzünü buruşturup adama döndü.

"Bu kabı sakın daha sonra mutfaka geri götürme... Banyoya dök suyu ve orada bırak. Mutfak tasına ayağımı soktun yaa..."

Adam şaşkın bakarken mırıldandı.

"Temizlik delisi misin sen? Sanki ayağında bo... Tövbe yaa... İyi tamam."

Bileğinde dolanan parmaklara bakan Yasemin aslında *ben yaparım*, demek istiyordu ama bu gün yaşadığı stresle o kadar doluydu ki beyni, açıkçası bu hizmet çok hoşuna da gitmişti. Sanki bütün sinirleri gevşiyordu. Adamın içinde kopan fırtınadan haberi olsaydı, ayağını hemen çekkerdi ya neyse...

Sıcak su masajından sonra kremi çıkarıp bilek kısmına sıkılan Oğuz, Yasemin'in yanına oturmuş, ayağını da kucağına almıştı. Bir yandan sohbet edip bir yandan da kremle masajına devam ediyordu. Düğümlenen damarları açması gerekiyordu, zor geçen askerlik döneminden dolayı ilk yardım konusunda uzmanlaşmıştı.

Kapının sesiyle kafalarını çevirdiklerinde Nergiz'in oflamalarıyla sırtmaya başladı Yasemin. Bu kız acaba hiç sorunsuz ve sakın bir şekilde güne başlayacak mıydı ya da günü bitirecek miydi? Kim bilir yine ne saçma bir şeye kızıyordu.

"Yok abi yok, bak Yasemin sana söylüyorum, bir gün bu patron denilen adamın ağzına gözüne girişeceğim. Ebesini... Oha la, abi ne oluyor orda? Kızım ben her seferinde sizi basacak mıyım ya, Begüm bir sen iki... Onu da kocası olacak adamla basmıştım salonun orta yerinde yiyişirken... Biriniz de beni bassın, vallahi horoz keseceğim. Ne oynuyorsun lan sen kızın ayağıyla?"

Oğuz uzaktan izlediği, apartmana girip çıkarken gözetlediği bu hoş kadının, böylesine verdiği tepki karşısında öyle şaşkındı ki... Bu kızın neresinden çıkıyordu bu kadar öfke?

"Nergiz, sakın ol motorunu soğut... Bileğime krem sürüyor Oğuz."

Nergiz hâlâ kısık gözlerle bakıyordu ve kahretsin ki aynı kısık sesle konuşamamıştı.

"Niye, bilekle de mi yapıyor o iş?"

Yasemin'in irileşmiş gözlerini görünce yüzünü buruşturdu. Evet, sessiz konuşmamıştı, anlamak zor değildi...

"Nergiz, Allah aşkına saçmalama... Düştüm bileğim burkuldu..."

Oğuz sözü ele aldı.

"Ben de Yasemin'in yalnız kalmasını ve ayağının daha kötü olmasını istemediğim için..."

Cümleyi Nergiz devraldı.

"Kendini talih doktor ilan ettin. Anladık."

Yasemin'in yanına gelip sanki üşütmüş gibi ateşine baktı ne alakaysa...

"İyi misin peki, doktora gittiniz değil mi?"

Yasemin'in buruşan yüzünden anlamıştı gitmediğini. Her yıl iki kere gittiği meme kontrollerinden dolayı Yasemin nefret eder olmuştu hastanelerden.

Nergiz, tam Oğuz'a bakıp onu gönderecekken durumu anlayan Oğuz hemen lafa girdi tekrar.

"Şey bak, ben mutfakta iyiyim. Yasemin de kalkamayacağına göre, istersen sana yemek hazırlamanda yardım ederim. Hem frambuazlı pastanı da yaptım sabah, mutfakta..."

Nergiz'in gözleri frambuazlı pastayı duyunca ateş gibi parlarken, Yasemin de yüzünü buruşturdu.

"Nergiz ve mutfak ha... Ve yemek yapmak mı? Ah kâbus olmalı... Sakın onu mutfağıma sokma Oğuz."

Omuzlarını silken Nergiz merdivenlere yöneldi.

"Aman, ben de ölüyordum zaten senin mutfağın için... Üstümü değiştirip geleceğim ve sen Oğuz, kuzumdan uzak tut pengelerini..."

Nergiz'in ardından tuhaf gözlerle bakan Oğuz'a iyice gülmeye başladı Yasemin.

"Sen... Sen ona aldırma. Yanıma her yaklaşan erkeği potansiyel kurt olarak görüyor ve beni de bir kuzu... O yüzden bu kadar koruyucu..."

Oğuz, Yasemin'e dönüp sırttı.

"Ama seksi bir kuzu..."

Yasemin eskiden olsa bu sözlerle kızarırdı ama aradan

geçen yıllar ve Nergiz'le beraber olmak, onda da pişkinliğe ve çakallığa sebep olmuştu. Oğuz'a bakıp sırttı.

"Bu durumda da sen işini bilen kurt mu oluyorsun?"

Oğuz kükremeye benzer enteresan bir kahkaha attı. Kucığındaki ayağı kaldırıp yerinden kalktığı anda Yasemin'in burnunu sıktı.

"Ben sadece sen ne görmek istiyorsan o oluyorum."

"Anlayamadın?"

Yasemin'in bu soruya benzer cümlesini Nergiz hızlı bir sesle cevapladı.

"Yani demek istiyor ki kuzum, ben bir sosyal mühendisim, istediğim kılığa girer, seni de istediğim şekle sokarım."

Yasemin, Oğuz'a bakıp sırttı.

"Sahi mi? Bunu mu demek istedin? Ah inanmıyorum ya, zeki erkek modelisin vesselam..."

Kızların bu deli ve rahat halleri ne yazık ki Oğuz'da, çok yanlış umutlara yol açmıştı, ama kaderden kaçılmazdı.

"Anlat bakalım bebeğim. Ne oldu?"

Akşam yemeğini neşe içinde yemişlerdi çünkü Oğuz, kızların rahat ve esprili hallerini ve şakalarını benimsemiş benziyordu. Dost olmak için çabaladığı kesindi, bu arada da Yasemin'e asılmayı ihmal etmiyordu. Yemek sonrası Oğuz gitmiş ve kızlarda salonda uzanmış günün yorgunluğunu atarak kırmızı şaraplarını yudumluyorlardı.

Yasemin'in bu sorusuyla Nergiz iyice gerinerek vücudunu esnetti.

"Geriyor bu konu beni... Ama neyse... Sanırım işten çı-

kıyorum ben. Bu patronun kaprisleri artık canıma yetti. Yazar kaprisi çekeceğime patron kaprisi çekiyorum."

Yasemin yorum yapmadan sordu.

"Sonra ne yapacaksın?"

"Bilmem... Birkaç seçenek var."

Yasemin şarabından bir yudum alıp başını yasladı geriye.

"Biliyorsun ki asla çalışman için, işe girmen için acelen yok. Hatta istersen hiç çalışma ben varım."

Nergiz kıkırdadı. "Ha yani senin kapatman olayım öyle mi?"

Kafasını kaldırmadan, yanındaki yastığı tahmini olarak Nergiz'in olduğu yere fırlatan Yasemin, "Bir kere ciddi ol be muşmula," diye çemkirdi.

"Ay benim kadar mükemmel birine mi bu söz? İnana-mıyorum. Körün göz mü senin?"

"Off Nergiiizzzz, bu espriyi hâlâ yaptığına inanamıyorum."

Omzunu silken Nergiz, geriye yaslandı. "Aman, ne varmış esprimde?"

Yasemin bu konuyu kapatıp kaldıkları yerden devam etti. "Seçeneklerin neler?"

Nergiz de ciddileşmişti. "Ya iki dergiden teklif var aslında... Biri yazı işleri müdürlüğü teklif ediyor. Diğer köşe yazmam için... Ha hatta sabah konuşmuştuk ya..."

"Hımm anladım. Ama köşe yazarlığı dediğin ayda bir sonuça, seni tatmin etmez ki..."

Nergiz saçlarıyla oynarken mırıldandı.

"Evet, ama diğer dergi de, ne biliyim... Pek bana göre değil ya..."

"Nasıl değil?"

Yanaklarını şişirerek ofladı Nergiz. "Ne biliyim kuzum. Aylık çıkan spor dergisi..."

Yasemin kıkırdadı. "Ah terli terli, çarpık bacaklı futbolcular mı?"

Dil çıkaran Nergiz az önce gelen yastığı geri yolladı.

"Heh komik şey... Hayır bile... Enteresan sporlar hakkında, ülkeden ve yurtdışından bilgi veren, değişik bir dergi... Aslında bir inceledim, hoş yani... Motokros, kayak, dalgalılık vesaire..."

Yasemin böyle ilginç sporları takip etmeyi seven biri olarak hemen diklendi.

"Ee o zaman seni endişelendiren ne bebeğim?"

"Eleman kadrosu..."

"Ha?"

"Yasemin, çalışanların yüzde sekseni erkek o dergide..."

Yasemin bir an şaşkın kaldı ve ardından öyle bir kahkaha attı ki neredeyse apartmanın zemininde hissedilecekti. Kendini toplaması uzun sürerken Nergiz de sinirli gözlerle ona bakıyordu.

"Ne be? Gülmesene..."

"Sen... Ah... İnanmıyorum... Sen şimdi... Erkeklerin olduğu yerden... Ay kaçıyor musun? Yani istemiyor musun? Nergiz... Düşünsene... Elinde cadı süpürge, bir elinde oklavan, karşında secdeye kapanmış bir dergi dolu erkek..."

Nergiz'in yüzündeki sinir geçmeye başlamış, hatta öyle ki gözlerinden yaş gelene kadar o da kahkahalarını koyvermişti. Ne kadar sürdü bilinmez nefes nefese kalmış haldelerdi ve sadece derin iç çekmeleri duyuluyordu.

"Sanırım haklısın, bu fikir... Ah çok cazip Yasemin..."

"Bence de be, manyak mısın? Kabul et..."

Nergiz bir kadeh daha doldururken cevap verdi.

"Yarın çağırdılar zaten görüşmeye. Gidelim bakalım..."

Şimdi sıra sende anlat bakalım neler oluyor?"

Yasemin bir iç çekerek Nergiz'e döndü.

"Hani sabah dedim ya kuzum, Amerika merkezde sorun var diye..."

"He..."

"İşte oraya personel yollayacağız diye toplantıya başladık. Ben elemanları seçiyorum, şu mu şu mu falan... Bir baktım büyük patron telefon etmiş. En kıdemli şube müdürünüzü yollayın diye... E tabii benim evvelim de Amerikan bankası olduğu için adamlar beni işaret ettiler. Yani kısacası, Amerika'ya gidiyorum."

Ve Nergiz'in cırlaması duyuldu...

"Neeee?!"

Yasemin yüzünü buruşturarak Nergiz'e baktı.

"Of be kızım kulağımı yırttın yaa..."

Nergiz ayağa fırlamış deli gibi bağırıyordu.

"Bunu bana ne zaman söyleyecektin? Tamam, saçma soruydu. Doğrusu şu, bana danışmayı hiç düşündün mü? Ben sensiz ne yapacağım ya?"

Yasemin kıkırdadı. "Bir ay gebermezsin herhalde. Benim esas düşündüğüm, seni bu evle bir ay nasıl baş başa bırakacağım."

Gözlerini kırıştıran Nergiz şaşkın sesle sordu. "Bir ay mı?"

Yasemin sevgiyle gülümsedi. "Herhalde yani ne sandın. Ben seni hiçbirakır gider miyim?"

Derin bir nefes alan Nergiz, yerine otururken yine de sitemli sesle konuştu.

"Bir ay bile çok anasını satayım..."

"Küfür etme be... Bir ay sık dişini. Oraya yeni eleman hazırlanana kadar geçici gideceğim. Zaten burası benden vazgeçemez."

Nergiz kıkırdadı.

"Senden vazgeçenin aklını sikeyim..."

"Ay yine küfür ediyorsun be, ağzına..."

Bir an şaşkın kalakalan Nergiz, Yasemin'le eş zamanlı kahkahayı bastı. Sonra sakinleşince Yasemin'e döndü.

"Ee kuzum, bu Oğuz meselesine dönelim şimdi... Bu adam sana buz gibi asılıyor. Ne düşünüyorsun?"

Yasemin omzunu silktilti.

"İyi çocuk, keyifli zaman geçiriyor belli... Ama bana asılırken seni süzmeyi de ihmal etmiyor. Güven veren bir tarafı yok... Ama iyi bir arkadaş olabilirdi, akli başka yerinde olmasaydı."

Nergiz ukalaca cevap verdi. "Ya da eğer akli olsaydı..."

"Aynen" diyen Yasemin kıkırdadı.

"Akli fikri yatağa atmakta belli... Bana seksi kuzu dedi."

Nergiz bu söze öyle gülmüştü ki akşamın son bombasını patlatmakta gecikmedi.

"Zaten ne bekliyorsun ki. Erkek milletin hepsi aynı... Erkeğin eline kalp vermişler, evirmiş çevirmiş bakmış, bunun neresini sikeceğim, demiş."

"Patron, beni yeni gelecek müdür bozuntusuyla papaz etme... Gelen her kimse söyleyeceksin, benim yazılarının tek bir harfine bile dokunmayacak ve asla dergideki yeri değişmeyecek yazılarımın..."

"Tamam koçumi asabileşmene gerek yok."

"Kimmiş, nereden geliyor?"

Yaşlı adam ellerini at kuyruğu saçından geçirip yüzünü ovaladı.

"Bilmiyorum. Hiçbir şey söylemediler. Ama dediklerine göre artık istediğimiz gibi at koşturamayacakmışız. Bela bir tipmiş..."

Genç adam öfkeyle soludu.

"Yine adam kayıran abuk bir tipi getirecekler başıma. Tahammül edemezsem sakın beni suçlama..."

Yaşlı adam bu çok sevdiği delikanlıya baktı. Türkiye'ye birçok birincilik getirmiş bir zamanların en ünlü ve başarılı motokros yarışçılarından biriydi. Geçirdiği büyük kaza sonucu sakatlanmış, pistlere veda etmişti. O da tüm deneyimlerini ve tecrübelerini bu dergide yazarak aktarıyordu hayranlarına.

Kazadan önce de tanınıyordu bu genç adamı; o zamanlar hayat dolu, sevimli bir serseriydi. Ama pistlere bu şekilde veda edip kazadan sonra en büyük darbeyi de kendini bırakan nişanlısından alınca genç adam, asabi ve tahammülsüz olmuştu. Ve kadınlara güvensiz... Sakatlığını hâlâ kendine yediremiyordu.

"Sen sakince işini yap yeter oğlum. Geri kalanı ben hallederim."

17. BÖLÜM

"Sizin gibi bir müdür beklemiyorduk açıkçası..."

Bu sözle sevin sin mi kızsın mı bilememişti Nergiz. Bu adam derginin genel yayın yönetmeniydi ve kesinlikle iyi anlaşması gereken biriydi, ancak Nergiz bir şeyi çok iyi biliyordu ki erkek dünyasına adım atmıştı ve baştan koyacağı çizgi çok önemliydi. Her ne kadar hoppa bir kişiliği olsa da söz konusu işiyse burnundan kıl aldırma-yan ve taviz vermeyen bir karaktere sahipti. Bu yüzden çıkmamış mıydı zaten önceki işinden? Hemen duruşunu keskinleştirdi.

"Bakın Alper Bey, siz ne bekliyordunuz bilemem ve açıkçası asla da önemsemiyorum. Ancak ben bu göreve geldiysem; benim şeklim, cema lim konuşmamız gereken son şey olmalı. Hele de cinsiyetimle alakalı eleştiri ve fikirleri asla duymak istemiyorum. Hiç kimsenin yerinde gözüm yok ve hiç kimsenin koltuğunu sallayacak miza-cım yok. Ama kuyruğuma bastığınız an tek bir şey için dua etmeniz gerekecek; inşallah aşıları tamdır. Bilmem anlatabildim mi?"

Karşısındaki ateş parçasına bakan Alper, elini uzun saçının arasında dolaştırıp kısık gözlerle düşünmeye çalıştı. Kızın görünüşün ardında son derece sağlam bir karakter ve sivri bir dil yattığı kesindi. Ve kız onun cevap vermesine fırsat vermeden ayağa kalktı.

"Umarım iyi anlaşırız. Siz benim üstümsünüz kabul, ama sakın ola beni yabana atmayın. Ve emrinizde çalışan-ların da bu yarılığa düşmesine engel olun. Pazartesi görüşürüz. İyi günler..."

Nergiz, arkasını dönüp topuklu ayakkabılarıyla kırılmadan ama kadınlığın gücünü vurgularcasına sert adımlarla çıktı ofisten. Zor günler bekliyordu onları.

"Çorban hazır..."

Yasemin koltuktan kalkıp mutfağa geçerken homurdandı.

"Oğuz, ben yatalak değilim. Üç gündür etmediğin çile kalmadı. Ne meraklıymışsın hasta bakmaya..."

Masaya oturmuş önünde önlükle, tabağına çorba koyan adama dikti gözlerini. Bu üç gün içerisinde Oğuz her fırsatta onlara gelmiş ve yine her fırsatta alakasını Yasemin'e belli etmişti. Nergiz bile alışmıştı bu adamın varlığına. *Büyük cümlelerin, küçük düşünen adamı*, diyordu onun için... *Zarar vermez ama faydası da olmaz*, diye de tamamlıyordu sözünü. Ama Oğuz hâlinden memnun Yasemin'e kur yaparak mutlu oluyordu.

"Sana hizmet etmeyi seviyorum, seni mutlu etmeyi seviyorum. Aslında Yasemin, ben seninle olmayı seviyorum. Bana bir şans versen?"

Adama bıkkın gözle bakan Yasemin, elini onun koluna koydu.

"Bak Oğuz, iyi adamsın, komiksin, eğlencelisin. Nasıl bilmiyorum ama Nergiz'in bile sempatisini kazandın. Ama lütfen anla... Madem açık konuşuyoruz ben de açık konuşacağım. Senin umuda kapılmanı istemem. Senle benim bir geleceğimiz yok. Anla bunu..."

Oğuz'un asılan yüzü keyfini kaçırmıştı.

"Hafta sonu gidiyorsun. Bir ay yoksun. Bu süre zarfında düşünüsen..."

"Düşünecek bir şey yok. Israr etme lütfen..."

"Anlamıyorsun. Ölüyorum diyorum. Seni düşünmediğim tek an yok. Acımasız olma ne olur..."

O sırada açılan kapıyla ikisi de sustu. Tipik içeri giriş seremonisinden sonra mutfağa damladı Nergiz.

"Selam ey ahali! Oo Oğuz, ben mi hoş geldim, sen mi, bilemedim ki? Sabah çıkıyorum buradasın, akşam geliyorum buradasın..."

Yasemin ayağa kalktı.

"Banyoya gideyim, sonra yeriz."

Yasemin'in arkasından bakan Nergiz, Oğuz'a *neler oluyor* gibi göz kırptı.

"Ne olacak, beni istemiyor."

Nergiz rahatlamıştı. Önemli bir şey oldu sanmıştı neredeyse.

"Ha o mu? Aman ben de bir şey sandım."

Bu duyarsızlığa bozulan Oğuz, kızgın Nergiz'e baktı.

"Sen de beni anlamıyorsun."

"Anlıyorum yahu..."

"Nergiz, ben ona ölüyorum."

"He paşam..."

"Bak, onsuz nefes bile alamıyorum."

"Büyük cümleler bunlar Oğuz, bu gövdeyle bile altında ezilirsin."

"Büyük değil, ne hissettiysem o... Nergiz ben âşık oldum. Başka kadınlara dokunamıyorum Yasemin'i tanıdıktan sonra..."

"He Oğuz he..."

"Dalga geçmesen diyorum."

Artık tepesi atan Nergiz, üstünü değiştirmeye gitmeden önce adama sinirli bir bakış attı.

"Senin karşında çocuk mu var? Tanıyalı henüz ne kadar oldu? Ne kadınlarından bahsediyorsun. Yatağının al-

tında Osmanlı haremi mi var? Tövbe ya, zırlamayı kes bir an evvel...”

Mutfağa indiklerinde Oğuz’u göremediler. Nergiz’in sözlerinden sonra gitmişti. İkisi de iplemedi bu durumu. Keyifle Oğuz’un hazırladığı yemeklere gömüldüler. Karnı doymaya başlayan Nergiz, Yasemin’e baktı.

“Ne yaptın? Hazırlıklar tamam mı?”

“Evet, kalacağım oteli ayarladım. Bayağı lüks bir otel ama banka karşılıyor parasını... Pasaport ve vizeler de tamam zaten, sorun yok. Birkaç alışveriş yapmam lazımdı, onu da internetten ayarladım valla. Sen ne yaptın? Gittin mi dergiye?”

Nergiz su bardağını eline alıp çevirmeye başladı.

“Gittim. Üç gün önce derginin sahibiyle görüşmeye gittiğim için genel yayın yönetmenine kim olduğumun bilgisini verdi sanıyordum. Ama sanırım adam onlara büyük bir sürpriz yaptı. Genel yayın yönetmeni beni görünce şok oldu. Benim gibi birini beklemiyormuş.”

Yasemin ilgiyle dinliyordu. Sonra dayanamadı sordu.

“İyi de hayatım, adam neden saklasın ki?”

Nergiz bilmem der gibi omuzlarını silkti.

“Ne biliyim kuzum... Ama o gün bana, *sen benim en büyük kozumsun, o derginin sana ve orada yaratacağın kaosa ihtiyacı var*, dedi. Ben bunu mesleki deprem olarak algılamıştım ama sanırım adam direk benim cinsiyetime oynamış. Valla tüm hevesim kaçtı ama geri adım da atamıyorum. Zor olacak işim...”

Yasemin Nergiz’in elini tuttu.

“Saçmalama... Sen hepsinin ağzına sıçar, bu işin de üstesinden gelirsin.”

Kıkırdayan Nergiz, Yasemin’e sarıldı.

“Küfür etme çok ayıp...”

Yasemin de gözleri dolu cevap verdi.
"Senle yatarken korunmadım n'apayım, şaşı kalktım
ben de..."

"Yasemiiiiin koş!"

Merdivenleri sinirle arşınlayıp sokağa çıkan Yasemin
kısık sesle çemkirdi.

"Ne bağıryorsun ya, az sakın ol... Apartman inledi."

"Kız gel gel..."

Nergiz kıkırdıyordu çok fena.

"Allasen, bak bizim ayı yavrusu aşka geldi, böğürü-
yor."

Nergiz'in gösterdiği yere bakmadan önce sesi duydu
Yasemin. İğrenç bir sesle, yanlış tondan söylenen bir *Gesi
Bağları* türküsü söyleniyordu. Yüzünü buruşturarak baktı
ki Oğuz... Pastanenin ön merdivenlerine oturmuş türkü
söylüyordu. Ve sarhoştı.

"Kız gülme... Ay... Ayıp... Dur ben de güleceğim..."

Nergiz kahkahalarını tutmaya çalışırken fısıldadı.

"Zaten gülüyorsun be şapşal..."

Yasemin tam Oğuz'un yanına gidecekti ki Nergiz geri
çekti.

"Gitme... Zaten sabah vedalaştınız. Şimdi gece gece
sarhoş kafa ne yapacağı belli olmaz. Hadi bin arabaya..."

Yasemin de olumlu anlamda başını sallayıp arabaya
geçti.

Havaalanında Nergiz yine dalaşacak birini bulmuş ve
uçığa son anda yetişen Yasemin'e de ancak yanakların-
dan öpüp ararsınız diyebilmişti. Nasılsa sayılı gün çabuk
geçerdi ve açıkçası evde sürekli orayı burayı toplanması
söylenmeden geçireceği bir ay, Nergiz için güzel bir tatil

demekti. Ah bir de ertesi gün başlayacağı iş stresi yüzünden midesine ağrılar girmeseydi iyiydi.

Tüm bir haftayı dergi ve konuları hakkında araştırma yaparak geçirmişti ve aslında bu sporların çoğu hakkında aşağı yukarı bilgisi vardı. Zaten Yasemin ona boşuna *bok yedi başı* demiyordu. Her boktan haberi illa ki az ya da çok vardı.

18. BÖLÜM

“Otelimize hoş geldiniz Sayın Fırat...”

Yasemin resepsiyon görevlisine baktı ve gülümsedi.

“Hoş bulduk...”

“Buyurun anahtarınız. Ben size eşlik edeyim.”

Bavullarını alan görevliler ve resepsiyon görevlisiyle birlikte süit daire şeklindeki odasına çıkan Yasemin, gördüğü manzara ve lüks ile havalara uçacaktı neredeyse... Tüm New York ayaklarının altında gibiydi. Yerleştikten sonra yemek için odasına bir şeyler istetti ve duş alıp uzandı. Yemeği beklerken Nergiz’i aradı ve yerleştiğini haber verdi. Vücudu jet-lag etkisiyle sersemlemiş ve kendini yatağa zor atmıştı yemek sonrası... Ertesi gün işe başlamayacağı için mutluydu. Ne kadar uyudu ne ara kalktı yedi ve tekrar uyudu bilemedi. Ama günün sonunda dengesi yerine gelmişti. Artık kesinlikle görevine hazırdı. O sebeple bu sabah kahvaltıyı otelin lüks restoranında yapmaya karar verdi.

İnci beyazı etek-cekete takımı tenine ve saçlarına inanılmaz derecede uymuş, kadınsılığı masumlukla karışıp ortaya çıkmıştı. Çantasını alıp odadan çıktı ve aşağı indi. Büyüklüğü dudak ısırtacak mekâna göz gezdirdi ve sakin bir kenarda iki kişilik masaya geçti oturdu. Kendine omlet ve portakal suyu söyleyip masada bulunan günlük gazeteyi alıp göz gezdirmeye başladı. Garsonun gelmesiyle gazeteyi katlayıp başını kaldırdığında karşı masadan kendine bakan bir adam gördü.

Nefes kesecek bir bakış, nefes kesecek bir surat ve kesinlikle nefes kesecek bir gülümseme... Adam ona bakıp

gölümsediğinde Yasemin, gözlerini kırptırıp arkasına bakmamak için kendini zor tuttu ve o da hafif bir tebesüm edip başını selam verircesine oynattı. Ardından garsona dönüp teşekkür ettikten sonra önüne döndü.

Kahvaltı boyunca başını kaldırmamaya çalıştı ve en sonunda pes edip baktığında masayı boş gördü. Gayri ihtiyari telaşlanıp etrafına bakınırken uzaklaşmakta olan adamı gördü ve yüzünü ekşitirken adam omzunun üstünden ona baktı. Tabii sadece baksa iyi, bir de sağa sola salladığı başıyla tek kaşı havada gülmüştü.

"Ah tanrım rezil oldum, rezil oldum..."

"Oğuuuzzz!"

"Nergiz?"

"Yetiş, kötüyüm..."

Panikleyen Oğuz, ne yapacağını şaşırmış elindeki telefona bakakalmıştı.

"Kızım nerdesin? Ne oldu?"

"Oğuz kusuyorum ben..."

"İyi kus da nerede kusuyorsun?"

"Ne iyi kus yaaa, ne iyi kus... Salak ben ağlarım kusarken, ama ağlamıyorum ya, o zaman da kusamıyorum, ama kussaamm... Ayy..."

"Nerdesin Nergiz?"

"Immm bakiim, hah buldum. Şeydeyim. Eeee, ay burası şey... Heh tamam, İstiklal'deki Saint Antioine kilisesinin önündeyim."

"Din mi değiştirdin sen? Tamam ya bekle... Geliyorum."

Telefonu kapatan Oğuz, Nergiz'in bulunduğu yere gidene kadar kırk şey geçirmişti aklından. Tek başına mı

gitmişti bu kız içmeye? Kalabalık gittilerse eğer sarhoş bir kızı nasıl bırakmışlardı tek başına bu saatte orada?

Nergiz'i sızmak üzere olduğu yerde bulup eve getirmesi tam bir işkence olmuştu Oğuz'a.

"Göründüğün kadar hafif değilsin mercimek, belim koptu anasını avradını yaaa..."

Parmaklarını dudaklarına getirmeye çalışan Nergiz kırdadı.

"Şşşt ayyıp, küfür yok... Piç misin de küfür ediyorsun?"

"Sabır, hem sarhoş ve hâlâ laf soka bir sivri dil..."

"Götümü ye Oğuz..."

Bu sözü söylerken evden içeri girmişlerdi. Nergiz'i yere bırakan Oğuz kızı omuzlarından tuttu ve hafif sinirli nefes nefes sesle tısladı.

"Senin o götünü var ya..."

Nergiz kahkaha atıp yere düşmemek için adamın koluna asıldı.

"Eee, benim bu götümü var ya? Ne yapcan ki? Dövcen mi?"

Bir anda Oğuz'un bakışları değişmişti. Bu kız öyle rahattı ki... Samimi... Yani Yasemin ciddi ilişkilerin kadınıydı ama birkaç kere ağızlarından kaçırmışlardı, Nergiz gönül işlerinde hercai bir menekşe gibiydi. *Neden olmasın*, diye düşündü. Kıza sarıldı. Nergiz kollarını boynuna dolayıp başını da göğsüne gömdü. Portmantonun aynasından gördüğü görüntüye bakınca gülümsedi Oğuz. Minicik kalmıştı kollarında. Kucağına alıp odasına çıkardı Nergiz'i. Yatağına uzanan kız gözlerini açıp ona baktı. Elini uzatıp saçlarına dokundu. Oğuz nefes bile almıyordu.

"Mmm, saçların yumuşak..."

Daha fazla dayanamayan Oğuz, Nergiz'in üstüne doğru eğilmeye başladı. Eğer gönlü olmasa böyle yakın davranmazdı değil mi? Hem neden onu arasın ki? Bir sürü arkadaşı varken hem de... Demek ki aklı ondaydı.

Santim santim kızın dudaklarına yaklaştı. Gözünü alamıyordu dudaklarından. Eğildi birleştirdi dudaklarını. Alkolün kokusu nefesine doldu. Karşılık vermediğini görünce geri çekildi ve o sırada Nergiz'in hafif horultusunu duydu.

Kahretsin kız sızmıştı... Numara değil miydi yani? Sıracak kadar sarhoş muydu? Sinirle ayağa kalkıp kapıya bir tekme savurarak çıktı evden. Tüm hevesi içinde kalmıştı.

"Ne vardı o kadar içecek? Geri zekâlı sen bilmiyor musun kendini? Bir bardak bile seni yamulturken..."

"Offfff Yasemin, başlama yine ya... Vallahi bak zaten başımın içinde ecinniler düğün dernek modunda..."

Sabah gözünü Yasemin'in telefonuyla açmıştı. *İlk iş gününe geç kalma*, diye arayan Yasemin, güzel bir sürprizle karşılaşmıştı, akşamdan kalma Nergiz.

"Kimlerleydin?"

"Ya eski işyerindeki iki arkadaş işte... Taksim'de bir iki bir şey içelim, hem senin yeni işi kutlayalım dediler. İhtik biz de..."

"Eeee?"

"Ay ee'si işte, sonra onlardan ayrıldım tabii, ertesi gün iş günü diye..."

"Eeee?"

"Hüüff bağırma, sonra da bir barın önünden geçerken bir baktım nefis bir müzik çalıyor. Az girip dinliyim dedim."

"Tek başına..."

"He yok, ben ve içimdeki şeytancık..."

"Nergiizzzz!"

"Tamam, sakın... Evet, tek başıma... Derken işte sanırım bir-iki kadeh de orda içtim. Sonra da en son hatırladığım Oğuz'u aradığımdı."

Yasemin artık şiddetli bir çığlıkla ortalığı inletti.

"O halde Oğuz'u mu aradın? Salak mısın? Yağz'ı ya da Yiğit'i aramak aklına gelmedi mi? Olmadı Kemal'i arasaydın. Sen ne diye gittin, onu aradın?"

"Ya sarhoştuk ama salak değildik. Onları arasam sence neler olurdu? Bir sürü laf... Ay Yağz'ı çekeyim değil mi bir de? Yiğit'i hiç çekemem, karısına benziyor, psikolog psikolog konuşuyor. Kemal de gidip hemen Doğa'ya ya da Begüm'e söylerdi. Valla var ya Memet'e varana kadar haber gider, oradan buraya tepeme binerdi."

Sabırsız bir oflamayla sözünü kesti Yasemin. "Ee peki... En son aradığını hatırlıyorsan?"

"İşte şimdi senin telefonunla da ayıldım. Sende bok gibi olan beynimi siktin. Nokta."

"Bana bak... Çıplak mısın ha? Kızım nasıl ayıldın, yatağında mısın? Ay ben seni niye bıraktım ki yalnız?"

Nergiz kahkaha atarken başına giren ağrıyla durmak zorunda kaldı.

"Of bi' panik yapma be... Evet, yatağımdayım ve hayır çıplak değilim. Ayakkabılarım bile ayağımda..."

"Ah iyi bari... Aklımı aldın."

Nergiz gülümsedi.

"Eee sen ne yaptın?"

"Hiç işte, iş iyi gidiyor ve sabah nefis bir adam gördüm ve o nefis adama da rezil oldum."

Nergiz'in art arda gelen sorularıyla olan biteni anlatan

Yasemin, ona da sıkı talimatlar vererek kapadı telefonu.

Yatağından sürünerek kalkan Nergiz, duşta kendine geldi ve ilk iş gününe bir savaşçı gibi hazırlandı. Taş rengi boyundan bağlanıp önünde fiyonk oluşturan, dizüstü elbisesini giydi. Siyah kemer ayakkabı ve çantasıyla tamamladı kıyafeti... Saçları zaten su dalgası şeklinde olduğu için kurutup fırçalaması yetmişti. Erkeklerin olduğu bir mekâna, dişiliğinden başka silahla giremezdi.

Acı bir kahveyle iyice kendine gelen Nergiz, iki tane ağrı kesiciyi yuttuktantın sonra evden çıktı.

Kapıdan çıkıp arabasına yürürken, Oğuz'u gördü. Bekledi mecburen çünkü teşekkür etmesi gerekiyordu. *Ama bu çocuk niye tuhaf bakıyordu ki?*

"Günaydın Nergiz..."

"Günaydın pofuduk. Ben sana teşekkür etmeliyim. En son seni aradığımı hatırlıyorum ve şimdi burada sapasağlam duruyorum ve bunu sana borçluyum."

Kaşları çatılan Oğuz kıza baktı.

"Bir şey hatırlamıyor musun yani dün gecedен?"

Nergiz şaşkın baktı adama.

"Yoo, hatırlamalı mıyım?"

"Nergiz..."

"Hmm..."

"Neyse... Akşam konuşuruz."

Dönüp giden adamın kolunu çeken Nergiz korkuyla sordu.

"Ne var Oğuz? Bir şey mi oldu hatırlamam gereken? Bana bir şey yapmadın değil mi?"

Sinirle kıza baktı Oğuz.

"Sence ben o kadar şerefsiz miyim? Kendinde olmayan bir kadına bir şey yapacak kadar..."

Söylediklerinden mahcup olan Nergiz adamın yanağını okşadı.

"Ya hayır... Lütfen affet vallahi iyi değilim, işe ilk günden bok gibi gidiyorum sinirlerim gergin..."

Adam derin nefes verdi.

"Tamam, sorun değil... Akşam konuşuruz."

"Peki... Tekrar teşekkürler."

Kızın arkasından bakan Oğuz kafasını sallayarak pastaneye girdi.

"Oha, abi bu ne be?!"

Erkan, Bülent'in seslenmesiyle ona baktı. Ayakta duruyordu, bir elini masaya yaslamış Bülent'le mizanpaj yapıyordu. Arkadaşının baktığı yere kafasını çevirdiğinde kısa eteğinin açıklığı yetmemiş gibi birde dizüstüne yırtmaç konduğunu, seksi omuzlarını hiç tereddütsüz ortaya koyan, topuklu ayakkabılarının gücüne inandığı belli bir şekilde yürüyen kadını gördü. Burada? Böyle bir kadın? Ne işi vardı ki? Hem de yeni yazı işleri müdürünün işe başlayacağı bir zamanda... Adam, bu kadını burada görse kim bilir ne düşünürdü.

"Alooo, dünyadan Erkan'a... Abi bi' kendine gel... Dal-dın gittin hatuna..."

"Nesine dalacam lan? Ama az daha zevzeklik yaparsan sana dalacağım kesin... Dön işine..."

Bülent hâlâ kadını göz hapsinde tutuyordu.

"Sence kim abi bu?"

Sağlı sollu masaların ve bölümlerin ortasındaki uzun koridor tarzı boşluktan kendilerine doğru yaklaşan kadına dikilmiş gözlerin hepsi de aynı soruyu soruyordu. *Bu kadının burada ne işi var?*

"Alper Abi'nin dalgalarından biridir belki..."

Bülent kahkaha atacağı sırada kadın yanlarına iyice

yaklaşmıştı ve Erkan tam o sırada kafasını kaldırmış kadına bakıyordu.

Bir an, sadece üç saniye sayılabilecek bir zaman diliminde kilitlenen gözleri, ikisini de farkında olmadıkları bir şokla sarsılsa da yine aynı hızla gözlerini birbirlerinden çekmişlerdi.

Ve yazı işleri müdürü odasının kapısına doğru yürüyün, hatta kapısını açıp camdan ofisin içine giren kadına, üç başlı devmiş gibi bakmaya devam etti Erkan...

19. BÖLÜM

Otelden içeri girdiğinde Yasemin'in gözleri etrafı dolaştı. Sabah gördüğü yakışıklıyı görmek istediğini kendine itiraf etmek istemese de karşılaşabilme ihtimalini de yok sayamıyordu.

Yavaş adımlarla asansörlerin olduğu bölüme ilerlerken, otelin reklam panosunda kocaman bir afiş gördü.

MEME KANSERİ DEĞİL, İHMAL EN BÜYÜK TEHLİKEDİR.

MEME KANSERİ BİLGİLENDİRME VE EĞİTİMİ SEMİNERİNDE BULUŞALIM.

KATILIMCI: Doç. Dr. SAMUEL S. GERARD

"Nergiz hanım?"

"Buyurun Alper Bey?"

"Hoş geldiniz ve hayırlı olsun demek için geldim."

Nergiz karşısındaki adama seviyeli bir bakış atıp başını salladı.

"Hoş buldum, teşekkür ederim."

Adama eliyle oturması için sandalyeyi gösterdi. Başını kaldırıp camekândan baktığın da birçok kafanın onlara doğru dönüğünü gördü. Ve yine o keskin ve sert bakışı... Tamam, belki zor kabulleneceklerdi onu ancak bu kadar da tepkili olmak nedendi?

"Nergiz Hanım, öğleden sonra spor dalları editörleriyle bir toplantı yapmayı düşünüyorum. Hem siz tanışırsınız hem de dergimiz hakkında kapsamlı bir bilgiye sahip olursunuz. Olur mu?"

Nergiz de bu toplantı için talepte bulunacaktı zaten.

"Elbette, çok iyi olur... Reklam sorumlusu ve satış bölümü sorumlusu da toplantıda bulunursa çok memnun olurum."

"Elbette... Tekrar kolay gelsin ve hayırlı olsun."

Adam odadan çıktıktan sonra Nergiz'in dâhili telefonunu çaldı.

"Efendim?"

"Nergiz Hanım, yeni işiniz hayırlı olsun."

Derginin sahibi Necmi Bey telefondaydı.

Uzun sürmeyen telefon görüşmesinden sonra, aklında Necmi Bey'in sözleriyle, Nergiz kalkıp Alper Bey'in odasına gitti. Tam kapıyı vuracakken içeriden gürleyen bir ses ve yüzünü kızgınlıkla sıkmasına sebep olan bir konuşma duydu.

"Alper Abi, sakın bana o kadının yazı işleri müdürü olduğunu söyleme!"

"Sakin ol Erkan! Evet, öyle... Ama sandığımız kadar kötü olmayabilir. Bu tepkin neden oğlum?"

"Güvenmiyorum abi... Hele de böyle önemli bir işte bir kadına asla güvenmem. Bana karıştığı an, sayfama ve yazılarıma karıştığı an tercih yapmak zorunda kalacak bu dergi... Ya ben ya o..."

Nergiz sıkı dişleri ve yumruk olmuş elleriyle odasına gitmek için geri döndü. Ve o an tüm çalışanların ona baktığını gördü. Çoğunun yüzünde, *hak ettiğin bu* gibi bir bakış vardı. Evet, dergide elbette kadın çalışan vardı, bu bölümde bile vardı. Ama anlaşılan o ki üstlerinin kadın olmasına buradaki hiçbir erkek egosu alışkın değildi. Bakışlarıyla ve ona saygısız tavırlarıyla bunu açıkça belli ediyorlardı. Ama tek bir şeyi hesaba katmıyorlardı. Onun adı Nergiz'di. Bu iş öyle kolay değildi.

Odasına girdiği an saat farkını gözetmeden telefonu eline aldı.

"Kuzum, nasıl gidiyor ilk günün?"

Sabah konuşmuştu Yasemin'le ama şimdi yine sesini duyunca içinde bir hüznün ve aşırı özlemişlik çoğalmıştı.

"Seni özledim..."

"Ben de kuzum, ne oldu? Yolunda olmayan bir şey mi var?"

Yasemin'e durumu anlatan Nergiz, onun tesellisine ve dingin beynine ihtiyaç duyuyordu. Yoksa o içindeki fevri bombayı, koca derginin üzerine patlayabilirdi. Ve beklediği de oldu.

"Bak şimdi... Önce sakın ol... Asla tüm cephanelerini bir anda kızgınlıkla harcama... Unutma, sen her şeyin üstesinden gelirsin. Ama bekle... Bırak onlar seni eksik etek sansın... Sen yeri geldikçe domino taşlarını diz önlerine..."

"İyi ki varsın Yasemin. Güç kaynağım gibisin. Yoksa var ya gidip ağızlarına gözlerine girişecektim hepsinin."

Öğleden sonra toplantı salonuna girerken aklında birçok şey vardı. Büyük patronun ona telefonda söyledikleri öncelikteydi. Derginin satışları düşmüştü. Bunun sebebinin bulunmasını ve yazı işleri müdürü tarafından düzeltilmesini istemişti. Ve eğer iki aya kadar artış olmazsa işine elveda demesi gerekiyordu.

Ama bunca suratsız insanın arasında bunu nasıl yapacaktı ki? Ya o Alper Bey'e bağırın ökü? Acaba kimdi o? Bu dergide konumu neydi? Ama kendine güveniyordu Nergiz. Bir haftadır bu derginin bir yıllık yayınlarını incelemişti. İçinde eksik olan neydi diye düşünüp durdu. Aslında o bir editördü; onun işi üretmekti, satış değil, reklam değil... Ama bu salak patron ondan bambaşka şeyler istiyordu.

Sonra aklına, geldiği zaman gördüğü adam geldi. Dağınık kahverengi saçlar, sıcak çikolata renginde gözler, kirli sakalla gölgelenmiş muazzam yüz...

Kendine gel Nergiz. Manyaklık için daha çok vaktin var, hem dergide ki tüm adamları henüz görmedin... Acele karar verme...

İçinden geçirdiğiyle kıkırdayan Nergiz, toplantı odasının kapısına gelmişti. Derin bir nefes alıp kapıyı açtı ve bu ego kokan odaya kuvvetle adımını attı.

Salona girdiğinde bir masada toplanmış birçok adam, yanlarında birkaç hatun gözlerini ona dikmiş bakıyorlardı. Masanın bir başında Alper Bey vardı ve eliyle Nergiz'e diğer tarafı gösterdi. Masanın yarım elips şeklinden dolayı herkesi görebiliyordu Nergiz. Oturmadan önce ayakta bir süre durdu ve hepsinin gözlerine direk bakarak, sakın ama keskin bir tonla konuştu. Nasıl başlarsa öyle giderdi ve o bu adamların ters bakışları karşısında sinmeye hiç niyetli değildi.

"Ben yeni yazı işleri müdürünüz Nergiz. Buraya büyük bir yaynevinden istek üzerine gel..."

Hızla açılan kapı sesiyle tüm gözler Nergiz'in arkasına dönerken, Nergiz de usulca arkasını döndü.

Döndüğü an o sıcak çikolata gözlerin, soğuk temasıyla karşılaştı. Sabah gördüğü adam şimdi tam karşındaydı. Başıyla selam veren adam yürümeye başladığında Nergiz'in gözleri bir anlık adamın ayağına takıldı. Sağ bacağının birkaç santim kısa olduğunu gösteren bir yürümeyle, hafif aksayarak masaya doğru ilerledi. Yürürken sağ ayağının parmak ucuna doğru basıyordu. Ve yerine oturana kadar bakışlarını Nergiz'den çekmedi. Nergiz de ondan...

Adam yerine otururken yanındaki kel adamın bir şeyler fısıldamasıyla tutmaya çalıştığı belli olan bir tebes-

sümle yerine oturdu. *Vay, demek o sert yüz hatları yumuşayabiliyordu.*

Adam yerleştikten sonra yine tüm gözler Nergiz'e döndü.

"...geldim." diye kaldığı yerden devam etti cümlesine Nergiz.

Masadaki adamlardan biri sözünü kesti Nergiz'in.

"Sizce bu tanışma konuşmanızı baştan almanız gerekmiyor mu? Siz kelimesi kelimesine kaldığınız yerden devam ediyorsunuz."

Nergiz'in iç sesi kıkırdadı. *Ah sazan, arkadaşına iyilik yapıp beni boka sokacağını sanırken, en büyük kazığı kendi dilinle attın.* Bu erkeklerin oltaya gelmelerine bayılıyordu Nergiz.

"Hayır, böyle bir gereksinimim yok. Ben toplantıya zamanında geldim ve burada yapılacak işi yapıp odama, görevimin başına döneceğim. Bu bilince ve sorumluluğa sahip olmayan bir arkadaşınız için kaybedecek zamanım yok. Boş bir vaktinde kaçırdığı yeri, sizlerden biri anlatabilir yeni gelen arkadaşınıza..."

Aynı adam yine cevap verdi.

"Bunca kurduğunuz kelime zaman kaybı değil mi peki? Az önce kurduğunuz tanışma konuşmasını yapsaydınız daha az cümle kurmuş olacaktınız."

Yeni gelen adam, konuşan arkadaşına baktı ve sırtıp başını önüne eğdi. Nergiz tek kaşı havada konuşan adama döndü.

"Elbette zaman kaybı değil... Size çalışma prensibimi uygulamalı göstermek, aksine büyük bir avantaj sağlayacak zamandan. Neyse! Lafı döndürmeyi sevmem bu yüzden buraya neden istendiğimin sebebini net bir şekilde söyleyeceğim. Bu dergi bataklığa gömülüyor ve kurtarı-

ması lazım. Bende bunun için buradayım. Bir yazı işleri müdürünün görevlerinin ne olduğunu biliyorum ancak neyin yanlış gittiğinin doğru analiziyle basımda, düzenlemede ve derginin iç işlerinde nelerin değişmesi gerektiğini anlarsak, ekip çalışmasıyla bunu kurtarabiliriz.”

Sıcak çikolata gözleri üstünde hisseden Nergiz ona doğru baktığında adam yukarı kıvrık dudaklarına inat çatılmış kaşlarıyla kıza dikmişti gözlerini. Ve kısık sesle sordu.

“Ya boka batmaya devam edersek? Ne olacak?”

Nergiz iki elini masaya koydu. Öne doğru eğildi.

“Ben yazı işleri müdürü kimliğimle yeni ufuklara yelken açarken, siz batık gemiden neler kurtarabiliriz ona bakacaksınız. Bu kadar net...”

Adam öyle sert bakmıştı ki Nergiz’e. Bir anda *keşke otorite sağlayacağımı diye bu kadar ileri gitmeseydim*, diye düşündü Nergiz.

“Siz o kalçalar ve bacaklarla, ufuk ve yelken konusunda elbette sıkıntı yaşamazsınız.”

Ortama bomba gibi düşen bu sözle Nergiz bir an irkil-di. Herkesin bıyık altından kıkırdamaları ki buna kadınlar bile dâhildi, Nergiz’i bir anlık susturdu.

Düşün Nergiz, düşün... Sonra farkına vardı ki bu kadar erkeği, salt zekâyla değil, kadınlıkla harmanlanmış zekâyla ancak alt edebilirdi. Kendini gülümsemeye zorladı.

“Lütfen, kalçalarımı ve bacaklarımı ne kadar beğenirseniz beğenin, iş söz konusuysen beyninizden uzak tutun... Burada siz nerenizle düşünüyorsunuz bilmem, ama ben burada bacaklarımı sadece yürümek, kalçalarımı da sadece oturmak için kullanıyorum.”

Adamda aynı ruh hâliyle sordu.

“Ya buradan dışarıda?”

Nergiz ilk defa rahatlamıştı. Uzmanlık alanıydı laf ebeliği. Kahkaha attı ve yerine oturdu.

“Buradan dışarısı sizi ilgilendirmez, fantezilerimden uzak durun...”

Nergiz cevabından sonra adama baktığında, bir an gözlerinde bir ışık ve saklanmış bir kahkaha gördüğüne yemin edebilirdi ama sadece bir anlık.

Alper Bey artık olaya el koymalıydı. Bu zamana kadar susmuştu, çünkü iki tarafta kendince haklıydı. Ama bu deli çocuğun ne yapacağı belli olmazdı. Anladığı kadarıyla kız da deliydi. Akıllıya nasıl da muhtaçtı.

“Evet, artık tanışalım. Beni tanıyorsunuz. Ve bunlar da benim deli ekibim.”

Nergiz gülümsedi. Ekip kendini teker teker tanıttı. Hangi sayfa için çalıştıklarını anlattılar. Sıra *Bay Sıcak Çikolata*’ya gelmişti. Duru ve net bir sesle konuştu, kızın gözlerine bakarak.

“Erkan Çınar... Motorlu sporlar sayfasının editörü-yüm. Yazılarıma, sayfa düzenime ve ilgilendiğim alanın dergideki yerine karışılmasına tahammülüm yoktur.”

Vayyy, dedi Nergiz içinden. Kısa ve net... Ve o an hatırladı. Alper Bey’le konuşan, odadaki adam buydu demek ki... Kadınlara güvenmeyen... Burnunu sürtüp çıkan kıvılcımla da sigara yakmak farz olmuştu. Ama kahretsin ki çok yakışıklıydı.

Masadaki herkese teker teker bakan Nergiz, Alper Bey’in konuşması gerektiğini düşünerek sustu. Sonuçta tüm masadakiler Nergiz’e bağlı olsalar da Nergiz de bu adama bağlıydı. Alper Bey Nergiz’e başıyla işaret edince Nergiz boğazını temizledi ve *artık sevimli Nergiz’i gösterme zamanı; abam ve altındaki sopamı iş başında,* diye düşünerek konuşmaya başladı yine.

"Arkadaşlar, az önce ki sert çıkışımın iki sebebi vardı. Birincisi ben zaten buyum. Söz konusu yaptığım iş ise haddimi bilirim ve hiç çekinmeden herkesin haddini bildiririm. Yani size kendimi net bir şekilde tanıtayım istedim. İkincisi ise buraya adım attığımdan beri bana olan tahammülsüz bakışlarınız... Burada kadın çalışan olmasına rağmen yazı işleri müdürünüzün kadın olmasını hazmedemeyen şişkin egolarınıza biraz tokat atmaktı amacım. Burada benim konumum, sizinle iyi anlaştığım sürece asla önemli değil. Sizin tecrübelerinizden, işe yeni başlayan yeteneksiz çömez gibi faydalanabilirim bile sırası geldiğinde... Ama siz beni kabullenmezseniz, buradaki kapımın üstünde ki *yazı işleri müdürü* yazısı altında sizi ezerim. Acır mıyım? Asla... Neden peki? Çünkü bu hayatta erkek millette son acıyacak kadın benim. Erkek düşmanı mıyım? Asla..."

Adının Suat olduğunu öğrendiği adam kaşları havada sordu.

"Size olan tahammülsüz bakışlar mı? Kimler baktı?"

"Tek tek gösterecek değilim ama elebaşlarını gösterebilirim."

Masaya dayalı dirseğini ileri uzatarak işaret parmağını Erkan'a döndürdü. O sırada Erkan'ın bakışları daha da sertleşti. Herkes kıkırdamaya başlayınca da dişlerini sıktı. Nergiz de ufak bir kahkaha attı.

"Gördünüz mü? Hâlâ aynı şekilde bakıyor."

Herkes sağlam şekilde gülmeye başlayınca Alper Bey masaya vurdu.

"Yeter! Sidik yarıştıran çocuklar gibisiniz. Nergiz, o zaman bende sana buranın kurallarını anlatayım. Biz burada bir aileyiz. Aramızda resmi hitaplar, burnu havada pozlar, üstünlük sağlamalar olmaz. Ben bile Alper Abi

isem, sen Nergiz olacaksın. Bunu unutma... Ben lejyoner birlik işletmiyorum burada... Patrondan torpilin var evet, ama aramızda köstebeklik yapacaksan şimdiden söyleyeyim barınamazsın. Bu yüzden safını belirle ona göre hareket et... Sen bizden olduğunu gösterdiğin sürece seni burada herkes kabul edecektir.”

Bu sert bir konuşma olmuştu. Herkesin yüzünde memnunluğunu ortaya koyan bir ifade vardı. Nergiz ayağa kalktı. Şaşkın hâlde bakakaldı herkes. Ayakta durarak direk Alper Bey’in gözlerine baktı.

“Bu derginin satışları düşüyor. Bu gidişle bir seneye kalmaz, amiyane tabirle kepenk indirilecek. Ve sizler hadi bir şekilde iş bulacaksınız ama çoğu kişi açıkta kalacak. Ben buraya sizi bölmeye değil, ekibe katılıp batan gemiyi kurtarmaya geldim. Ve şimdi neden bu göreve bir kadın istendiğini anladım. O kadar erkek kokuyor ki burası, şu masada oturan hemcinslerim bile az önce benim her ezildiğim yerde kıkırdadı. Şimdi bunu bir düşünün. Okula yeni gelen öğrenciye kafayı takan ergen mi olacak ekip arkadaşlarım, yoksa olgun birer birey mi? Siz az önce çalışanlarınızı aile gibi görüp bana onların yanında ultimatom verirken bir şeyi gözden kaçırdınız Alper Abi... Sizin aileniz beni henüz benimsemedi.”

Derin bir nefes alıp arkasını dönüp giderken bir an durup tekrar masaya öndü.

“Ve aldığım notlar, eksikler ve fazlalar, iyiler ve kötüler şu elimdeki dosyanın içerisindeydi. Eğer bir ara bu dergi için neler yapabiliriz diye düşünürseniz, bir şeyler yapmak isterseniz, bana haber vermeniz yeterli...”

Topuklarının üstünde sertçe dönerek kapıya yürüdü ve hiç durmadan kadınlar tuvaletine girdi. Tek olduğunu anladıktan sonra derin bir nefes verdi. Az önce iyi bir şey

mi yapmıştı, neler olmuştu, neler dönmüştü hiçbir şeyin farkında değildi. O Erkan denen adam niye öyle bakıyordu ki?

Kadının arkasından bakarken içinde uyanan dürtüye sinir oldu Erkan. *Bir kadından böyle etkilenmeyi ne kadar olmuştun ki?*

Konferansın olduğu salona girip önlere yakın bir masaya oturan Yasemin, bankadan yeni tanıştığı birkaç arkadaşını daha görünce çok sevindi. Onlar da onun yanına gelmişler, sohbet eşliğinde seminerin başlamasını bekliyorlardı.

Bir süre bekledikten sonra sahnedeki kürsüye çıkan bir adam, konuyu ve konuşmacıyı takdim etti.

Doç Dr. Samuel S. Gerard. Fransız kökenli, Amerika'da yaşayan, mesleğinde iyi bir yere gelmiş onkologtu.

Alkışlarla sahneye çıkan adama bakan Yasemin, bir anda kalbinin hopladığını hissetti. O gri bakışlar, o yüz... Bu o adamdı... *Şansa bak*, diye gülümsedi... Otelde kendine bile çaktırmadan aradığı adam neredeyse dünya tarafından tanınan bir onkologdu.

Adam akıcı ve esprilerle süslediği uzun konuşmasında, birçok bildiği şeyin yanında, bilmediklerini de söylemişti. Örneklerle, ekrana yansıyan resimlerle doyurucu bir konuşmaydı. En sonunda bu hastalığa maruz kalmış kaç kişi var aramızda diye sorduğunda, salonda havaya kalkan eller oldu. Adam tüm salonu gözden geçirirken, gözleri Yasemin'e ve havadaki eline takıldı. Mikrofona doğru eğildi.

"Siz, güzel bayan gelir misiniz?"

Bir an bunu hiç beklemediği için afallayan Yasemin,

hafif bir tebessümle sahneye çıktı. Adam elini uzatıp Yasemin'in elini tuttu ve hafifçe dudaklarına değdirip bıraktı. Sonra mikrofona eğildi tekrar.

"Şimdi bu güzel bayan bize kimliğini açıklamadan yaşadıklarını anlatacak."

Geri Yasemin'e gülümseyerek bakan doktor, elinden hafifçe çekerek kürsüye getirdi. Önce şaşkınca kekelemeye başlayan Yasemin, karşısında ona ilgiyle bakan yüzleri gördükten sonra anlatmaya başladı rahatça.

Önce ilk farkındalığını anlattı, sonra korkularını... Göğsü olmayan kadını gördüğünde hissettiği kadınca korkuyu anlattı.

"O göğsün o hâlini gördüğümde dedim ki ben asla böyle yaşayamam. Ölürüm ama bu hâle gelemem. Evet, çok aptalcaydı, anlık bir şeydi çünkü yaşamak her şeye rağmen güzeldi, ancak bu korkum şunu gösteriyor ki ihmal ettiğimiz her an, kadınlığımıza veda etmemiz demektir. Belki yaşarız, ama asla tam bir kadın olamayız."

Gözlerinin dolduğunu hissettiğinde, alkışları da kulağlarında hissetti. Sahneden tam incekken durduruldu ve kulağına eğilen adamın fısıltısını duydu.

"Bu sefer kurtulamazsın... Sakın kaybolma..."

Yasemin adama gülümsedi ve bu sefer o adamın kulağına fısıldadı.

"Kaçan ben değildim, sendin..."

Adam çaktırmadan gülmeye çalıştı ve yine eğildi kulağına.

"Bu sefer kaçırma..."

Kokteylde bul beni, yoksa ben seni bulurum.

Yasemin kulağında bu cümleyle seminer sonrası veri-

len kokteyl salonuna doğru ilerledi. İçinde bastıramadığı bir heyecan vardı. *Bunca uzaklıktan gel ve burada uzun zamandır içinde oluşamamış bir heyecanla karşılaş...* Buna şans mı demeliydi bilmiyordu. Ama mantıklı düşünmek onu yormuş, ülkesinden ve kuzusundan ayrı olduğu bu yerde kafa dağıtmaya da ihtiyaç duymuştu. Bankada işler iyi gitse de ağır bir sorumluluk altındaydı ve iki gün olmasına rağmen her şey üstüne yığılmıştı.

Seminer görevlisinden öğrendiği bilgilerle, Samuel'in tıp eğitimini Amerika'da aldığını ve çeşitli Avrupa ülkelerinde kısa dönemlerde çalıştığını öğrenmişti. Ve henüz yerleşik bir düzen kurmamış, araştırmalarını tüm dünya üzerinde yoğunlaştırmayı tercih ettiği bilgisini almıştı. Bu kadar gezgin ve yerleşik olmayan bir adamla ne yaşayabilirdi ki?

Ama en azından burada olduğu süre içerisinde bunları kafasına takmamaya çalıştı. Sonuçta nikâhına alacak değildi kimse kimseyi. Adam belki de konuşmasından etkilenmişti. Sonuçta bir doktordu. Hayallere kapılmamak için kendini uyardı.

Salona girdiğinde etrafta kalabalık, açık büfede çeşitli aperatifler, uzun bir bar dolusu içkiler vardı. Tam curcunalı kokteyl havasıydı. Gözleri etrafı tararken bir kalabalık ortasında Samuel'i gördü. Hafif bir gülümsemeyle yanına yaklaştı. Arkasına geldiğinde bir anda sarışın bir kadının Samuel'in boynuna sarıldığını ve kahkahalar içinde konuştuğunu duydu.

"Sam, sen bir gün beni öldüreceksin bebeğim..."

Adamında gülerek kızın kulağına eğildiğini gören Yasemin, geri geri ilerledi. Ne yapıyordu burada? Kimi kandırıyordu? Adamı tanı mıyordu bile... Belli ki her daldan bal almaya çalışan çapkın bir erkekti işte... Zaten normal

olan hangi adam gelir onu bulurdu ki?

Hızla dönüp odasına doğru yürüdü. Ağlıyordu ama gözyaşları kendine olan kızgınlığındandı. Evet, oldukça etkilenmişti bu adamdan ama ona bir söz mü vermişti ki adam, şimdi bu kadar üzülüyordu.

"Ne olacak senin bu hâlin kızım? Etrafında sana ömrünü adayan onca adam varken, sen hep seni en çok yaralayacak tiplere koşmak istiyorsun."

Kuzusunu aramalıydı. Saate baktı 19.30'du. Şu anda İstanbul'da saat gece 4.30 olmalıydı. Uyuyordu Nergiz ama dayanamadı.

Bilmem kaç çalıştan sonra telefon açıldı.

"Hmm..."

"Nergiz?"

"..."

"Uyuyor musun?"

"..."

"Uyansana ya..."

"Yasemin, git uyu..."

"Saat daha yedi buçuk..."

"O zaman bırak ben uyuyayım. Saat daha 4.30..."

"Neyse tamam... O zaman sen kalkınca ara beni..."

Tam telefonu kaparken Yasemin'in burun çekmesini duyan Nergiz anında ayıldı. Ağlıyor muydu bu?

"Dur sen..."

"..."

Kapamıştı telefonu. Nergiz'in uykusu anında açılmıştı. Bir şeyler mi olmuştu? Kafasında *en çabuk Amerika'ya nasıl giderimin planlarını* kurarken geri aradı Yasemin'i.

"Uyusaydın, sabah..."

"Sus da anlat hadi..."

Yasemin ağlamakla kıkırdamak arası ses çıkardı.

"Sen vallahi salaksın... Hem susup hem nasıl anlata-
yım?"

Sinirle yatağa devrilen Nergiz, Amerika'ya gitme plan-
larını iptal etti. Bu cadının telaşa kapılacak bir şeyi yoktu.

"Gece gece bana cezasın di' mi sen?"

"Evet... Nergiz?"

"He kuzum..."

"Seni özledim."

"Ben de özledim. Ama artık sadede gel... Ne boklar
oluyor orda?"

"Ben yine çapkın bir adama az kalsın kapılıyordum.
Sence bendeki sorun ne?"

"Yarılış zaman, yarılış adam sendromu..."

"Üff dalga geçme..."

Nergiz kıkırdadı. "Yok, valla ciddiyim. Neyse bebe-
ğim. Hadi anlat bakalım, neler yapabiliyoruz..."

Yasemin her şeyi anlattı. Nergiz yorumsuz dinledikten
sonra Yasemin susunca konuşmaya başladı.

"Aslında doktor olması ve anlattığın yaklaşımları ho-
şuma gitmedi desem yalan olur. Bana Tarık'ı hatırlattı.
Ama anlattığına göre daha genç, daha seksiymiş."

Yasemin gülerken bile kızılıyordu.

"Nergiz biraz kendini normal insanlar gibi düşünme-
ye zorla... Sence iyi mi yaptım? Gitse miydin yanına?
Hâlâ geç değil bak, inebilirim aşağıya..."

Nergiz bir an düşündü. Sonra cevap verdi.

"Bak bebeğim, eğer orada ben olsaydım, dakika dü-
şünmez inerdim aşağıya... Çünkü ben bu bir ayın sonun-
da o adama veda ederek dönebilirdim İstanbul'a. Ama
sen bunu yapamazsın. Adamı tanımıyorum ve yanıda-
ki kuzeni, kardeşi, dostu, arkadaşı olabilir. Düşünsene
Barış'la nasıl şakalaştığımızı... Yağız'ın yanağımdan ma-

kas aldığını... Yani en yakın dostu olabilir de... Bu kadını asla sorun etmiyorum. Ancak sen onunla orada bir şey yaşayıp kendini kaptırdığın an, İstanbul'da seni toplamak için benim anam dinim ağlar. Geçici bir tatil macerası yaşamam ve sikim bile duymaz dersin in aşağıya... Yok, eğer kapılır gider acı çekerim diyorsan, gir bir duş al... Bence bir mastürbasyon da iyi gider, rahatlırsın..."

"Nergiiiizzzzzzzz..."

"Ay bağırma be, tamam... Öneriydi sadece... Neyse bebeğim umarım anlamışsındır demek istediğimi..."

Yasemin bir anlık sessizlikten sonra derin bir nefes aldı.

"İyisi mi ben duş alayım..."

"O şeyi?"

"Kapa çeneni be... Anlat bakalım, senle öğlen konuştuktan sonra ne oldu? Toplantıdan sonra aramadın."

Nergiz de ona toplantıda geçenleri özet geçtikten sonra, Yasemin sordu.

"Neden aksıyormuş ki ayağı?"

"Ay ne bileyim ben Yasemin? Sana burada bunca şey saydım; bana söylenenleri, adamın uyuzluğunu anlattım..."

"Ve sıcak çikolata gözleri..."

"Ve evet, sıcak çikolata gözleri... Ay yirim ben onu ya neyse... Sen gidip ona mı takıldın yani?"

"Yok be ne takılacağım ama bir an sen böyle bir adam anlatınca yakışıklı, karizma ve serseri... Üstüne bir de hafif aksıyorsa kızım çok seksi be..."

"Delisin anasını satayım. Bir de bana diyorlar ha..."

"Küfür yok edepsiz editör... Ama sen haklarından gelmişsin. Ve unutma işin şakası bir yana, orası iş yeri ve senin bir otoriten var. O adamdan ne kadar hoşlanırsan

hoşlan, uzak duracaksın... Zaten anladığım kadarıyla kadın olduğun için o mevkiye geldiğini düşünüyor herkes. Bir de o dergide herhangi bir erkekle adın duyulursa, üstüne yapışan etiketten kurtulamazsın."

"Yani?"

"Yanisi o dergide çalıştığın sürece sıcak çikolata içmek yasak..."

"Of yaaaaa, ne yapacağım?"

"Frambuazlı pasta ye..."

Bu sözle kahkaha atan Nergiz'in akına Oğuz geldi. Akşam eve girerken ona kapıda bir şeyler saçmamış, Nergiz de yorgunluktan ve yıpranan sinirlerinden dolayı başından savmıştı.

"Nergiz... Çok kötüyüm. Düşündüm, sensiz yapamam... Sana âşık oldum. Lütfen, Yasemin'e bir şey söylemek zorunda değiliz."

"Oğuz, uçtun mu oğlum sen?"

Yasemin çalışıyor diye ona da haber vermemişti, duştan sonra uyuyunca da kalmıştı konu...

"Ay sen biliyor musun, birisi bana bu akşam ilan-ı aşk etti."

"Aaa bir boş dur bee... Bu sefer kim? Hangi ara?"

"Senden umudu kesen Oğuz..."

Yasemin bir an kalakaldı ve ardından öyle bir kahkaha attı ki Nergiz telefonu uzaklaştırdı kulağından.

"Ciddi misin?"

"Evet. Manyak mı ne be? Sıçacaktım ağzına da öyle gergindim ki o sinirle elimde kalacak diye kıyamadım."

"Dur be deli, neye sıçacaksın? Zaten burada canım sıkılıyor. Uzak kalmamız plan yapamayacağız anlamına gelmez."

"Ne diyorsun be?"

"Şuna bir ders vermelî ya... Siktiri çekersen olmaz."

"HmMMM, çlink çlink... Plan ve dolap bölümümüz sisteme hazır hâle gelmiştir."

"Ne olabilir? Ah orada olsaydım var ya... Kız sen, ben gelene kadar oyala şunu... Net bir cevap verme..."

"Sen geldikten sonra?"

"Ne biliyim bir şeyler düşünürüz. İkili oynayacak he... Çakala bak... En aptal cesaretlisi bu çıktı ha..."

Nergiz kıkırdadı.

"İyi tamam... Sen gelene kadar oylarım, sonra da sen gelirsın, *seni istiyorum* Oğuz, dersin."

"Ay çok eğlenceli... Adam akıllı ders verelim şuna..."

"Aslında puştun kalbi öyle saf ve temiz ki... Yoksa hangi adam bu riske girer? Kıyamıyorum da ama aptal işte..."

"Biz hele intikamımızı alalım, dersini verelim; sonra bir kız bulur eveririz ayı yavrusunu..."

İkisinin de neşesi yerine gelmişti ve bu Oğuz sayesinde olmuştu. Kızlar biraz daha laflayıp telefonu kapadıklarında Nergiz saate baktı. Bir buçuk saattir konuşuyorlardı. Bu saatte uyusa kalkamazdı artık. Üstünü değiştirip koşu bandına çıktı, sabah sporunu yapıp zımba gibi güne hazırlandı. İkinci bir iş gününe donanımlı hazırlanması gerekiyordu.

Aradan geçen on gün süresince Nergiz hummalı bir çalışma içine girmişti. Tüm satış raporlarını inceledi. Hangi ay satış arttı, hangi ay düştü diye baktığında bir şeyi fark etmişti. Bu dergi hiçbir şeyi yanlış yapmıyordu. Her şey normaldi. Fazla normal...

Raporlarını hazırladı. Yeni ayın sayısının konuları

sayfasını topladı. Eksik olan şeyin farkına vardı. Alper Bey ona gelip ne yapılacağına dair bir durum toparlaması yaptıktan sonra öğleden sonraki toplantıda fikirlerini sunmasını istedi.

Alper düşündüğü zaman bir şeylerin farkına varıyordu. Derginin satışları kötüydü. Kaliteli bir yayın yapmalarına rağmen istedikleri reaksiyonu alamıyorlardı.

Toplantı salonuna ilerleyen Nergiz, Erkan'la karşılaştı. Adam sadece başıyla selam verip onun bir adım gerisinde kalarak yürüdü. Bu geçen on gün içerisinde sayılı karşılaşmaları olmuştu. Erkan, dünyaca ünlü bir motokros yarışçısının peşine düşmüş ve ondan geniş kapsamlı bir röportaj koparmıştı. Bu sayıya bomba gibi düşecekti.

Nergiz, Erkan'ın varlığını çok net hissetse de dengesini sağlam tutmaya çalıştı. Yasemin haklıydı. Bu adam veya dergide çalışan herhangi biriyle asla bir ilişki kuramazdı. *Ne ilişkisi be... Siktir!* Adam soğuk nevale bakışlarıyla her karşılaştıklarında zaten ona haddini bildiriyordu. Umursamamak en iyisiydi. Ama bu hakkından gelmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Salona girdiklerinde herkes gelmiş onları bekliyordu. Erkan kadının oturacağı koltuğa yönelmesiyle derin bir nefes aldı. Arkasından yürümek iyi fikir değildi. Neden bilmiyordu ama bu kadının önünden aksayarak yürümek işine gelmemişti. Neden umursadıysa? Ama o oturmak için kullanılan kalçalar dar pantolonun altından sallandıkça karı malum yere doğru pompalanmıştı.

Yerlerini aldıktan sonra Alper Bey söze başladı.

"Çocuklar, sözü uzatmayalım, boktan durumdayız. Batıyor bu gemi... Nergiz'in ilk toplantımızda söylediklerini net bir şekilde bizlerde fark ettik zaten. Bu sebeple de neler yapabiliriz ve eksik yanımız nedir diye konuşa-

çağız. Nergiz bu konu için rapor hazırladı ve bize onu sunacak. Nergiz?"

Adama teşekkür ederek ayağa kalkan Nergiz, konuşma platformuna çıkıp projektör perdesini indirdi. Salonu da kararttıktan sonra konuşmasına başladı. Ekranda ilk önce derginin kapak fotoğraflarından oluşan bir görüntü çıktı.

"İlk önce arkadaşlar, sorunun ne olduğunu ben çösem bile size bunu göstererek anlatmak istedim. Biliyorsunuz ki ben, fazla spordan anlamayan ama buna rağmen sizlerin sayfasını yönettiği spor dalları ile az da olsa bilgi ve ilgisi olan biriyim. Buna rağmen ben bile bu dergiye baktığım da *hadi beni al*, diyen bir cazibe görmüyorum. Ve içeriği... Örnek olarak paraşütçülükle alakalı bu sayfamızda gördüğüm maskeli bir yüz ve bilimsel, profesyonel paraşütçülük deyimi... Beni çekiyor mu? Hayır..."

Sayfayı yöneten adam itiraz etti.

"Bu sayfada yanlış hiçbir şey yok..."

"Elbette yok Suat. Aksine o kadar doğru ve bilimsel ki sadece gerçek anlamda paraşütçülük ve havacılıkla ilgilenen insanlar anlayabiliyor."

Alper Bey başını salladı. Nergiz devam etti.

"Gelelim şu sayfaya... Hızlı araba kullanmak, motora binmek en büyük tutkumdur. Bu dergide en çok seveceğim bölüm olarak düşündüğüm bu sayfa... Beni çekiyor mu? Hayır. Oysa bakarsak, anlatım ve araştırma, sporcusu ve fotoğrafları ile son derece iyi hazırlanmış bir sayfa... Ama gelin görün ki sadece motokros veya ralli tutkunlarını çekecek..."

Erkan'ın sesi duyuldu.

"Ne olacaktı peki? Manikür pedikür bilgileri mi verecektik?"

Adama ters ters bakan Nergiz hırladı.

"Belki de..."

Herkes şaşırdı ve sonra her kafadan itiraz sesleri yükseldi. Alper Bey herkesi susturduktan sonra Erkan sinirli sesle konuştu.

"Anlıyorum derdini... Ama bu bir spor sayfası ve burada konuşmamız gereken bu... İnsanlar bu dergiyi bu yazıları okumak için alıyor."

Nergiz de aynı keskinlikle konuştu.

"Evet, ama bir düşünün. Ben sağlıklı alakalı bilgi almak için bir doktorun eğitim kitabını alsam ne anlayacağım ondan? Sizin yaptığınızda bu... Aşırı profesyonelsiniz arkadaşlar. Anladığım kadarıyla herkes, ilgilendiği sayfanın eski sporcusuymuş. Siz sadece sizin sporunuzla alakalı olanlara yayın yapıyorsunuz, yeni bir kitle çekmeye çalışmıyorsunuz. Düşünsenize, kaç kadın sizin derginizi alıyor? Ama bu dergiyi almayan kadınlar, belki sevgilileri belki oğulları için bu yarışları gidip izliyor."

"Ne yapacağız peki?"

Alper'in sorusuyla Erkan'ın hakkında öğrendiği bilgileri düşündü Nergiz. Adamın hayatını okumuştı. Eski motokros yarışçısı. Geçen yıllarda uluslararası düzenlenen bir yarışta Avrupa şampiyonu olmuş Türkiye'ye de çeşitli yarışlarda birçok birincilik getirmişti. Ama Nergiz adını bile hatırlamamıştı şimdi. Kaza sonrası yok olmuştu. Ama şu anda ortalıkta asla bundan bahsetmiyordu.

Erkan'a döndü.

"Mesela sen... Meğer ben senin yarışlarını canlı olarak bile izlemişim. Bir zamanlar sen orda çamurlar arasında motorun ile ölüm kalım mücadelesinde cambazlık yaparken, ben senin yarış numaranın yazılı olduğu tişörtle senin adını haykırarak tezahürat etmişim."

Erkan bunu duyunca şaşkınlıkla kadına baktı.

"Ama gel gör ki seni şimdi tanımıyorum bile... Peki bu spora gönül veren bir genç, senin eski maceralarını dinlerken, acaba nerede ve ne yapıyor diye merak etmez mi?"

Erkan'ın karararı yüzüne bakmadan hemen Suat'a döndü.

"Veya sen... Paraşütle havada ilk akrobasi gösterisi yapan grubun lideriymişsin. Peki senin şu anda neler yaptığını, bu sporu seven bir genç okumak istemez mi?"

Erkan birden ortaya fırladı.

"Ne yapacağız? Artık kişisel albüm hâline mi getireceğiz dergiyi?"

Bu kadar kalın kafalı olmasına sinirlenmişti Nergiz.

"Hayır aptal... Dergi içindeki yayın aynen devam edecek. Ama reklamını berbat yapıyorsunuz."

"Sen bana aptal mı dedin?"

"Lafın gelişi ve durum tespiti, üstüne alınma..."

Verdiği cevapla ortamı iyice geren Nergiz, Alper Bey'in bakışıyla sustu. Ama Erkan'ın susmaya niyeti yoktu.

"Sen tüm bu fikirleri tırnaklarını törpülerken mi buldun?"

Dişlerini sıkan Nergiz, gözlerini de aynı oranda kısarak adama cevap verdi.

"Evet, üstünde denememi ister misin?"

Erkan'ın yüzündeki piç sırıtmayla yaptığı gafı fark eden Nergiz kendine küfürler yağdırdı. Adam asla bu pası kaleye yollamadan durmazdı. Ve nitekim durmamıştı da...

"Fantezilerimizin bu derginin dışında kaldığını sanıyordum."

Ah lanet olsun... Duyduğu kahkahalarla iyice gerilen Nergiz, bu adamın kendi dengesini nasıl böyle bozduğunu düşünüp kuduruyordu.

Bir cevap vermeliydi ama ne?

Buna gerek kalmadan Alper ayağa kalktı. Hemen otortitesini kullanarak birbirine dik dik bakan bu iki delinin arasına girdi.

"Yeter... İkiniz de kapayın çenenizi... Nergiz, ne yapmamız gerektiğini anlat son kez ve sonuca bağla... Ve Erkan sen de otur..."

Nergiz içinde kalan cevapla kıvranırken, birden kafasında yanan ampulle gözleri kamaştı. Ah Erkan ah... Eğer senin ağzına sıçmazsam ben...

"Sözüm kesilmeyecek ama ondan önce, sizden bir söz istiyorum."

"Söyle..."

"Bu dergiyi kurtarmak için el birliğiyle çalışacağız ve herkes üstüne düşen görevi yerine getirecek."

Alper masadakilere döndü.

"Söz vermeyen?"

Bir tek Erkan huzursuz şekilde kıvrandı. Ama Alper öyle bir baktı ki homurdanarak başını salladı. Bunun rahatlığıyla sırttan Nergiz hemen söze girdi.

"Bu iş için reklam sorumlumuz hummalı bir çalışma yapmalı... Önerim de şu... Madem bu sporların eski en iyileri bizimle, o zaman her ay bir sporu seçip kendimizle röportaj yapacağız. Örneğin, Suat bu sayının konuğu olacak, onunla bu dergiden biri röportaj yapacak. Özel hayatı dâhil... Her şeyi... Neydi, nereye geldi? Ve kapak fotomuzda bu özel röportajımızın konuğundan oluşacak. Evliyse eşi ile konuşulacak. Bizde sadece sporcuları değil, ailelerini de kazanmış olacağız."

Herkes şaşkınlık içindeyken Alper muhteşem bir gülümsemeye Nergiz'e baktı ve kızın omzuna sertçe iki üç kere vurdu.

"Biliyordum. Senin buraya boşa gelmediğini... Helal sana kızım... Evet, bu sıpalar adına söz veriyorum bu dediğin olacak."

Nergiz gülümsedi. Erkan'a dönmeden konuştu.

"Gördüğünüz gibi hiç kimsenin yazılarına ve sayfa düzenine karışmak gibi bir niyetim yok. Sadece orta sayfaya özel bir bölüm daha ekleyeceğiz, o kadar..."

Erkan'ın homurtusu hâlâ duyulurken, Nergiz sadece omzunu silktilti. Ve asıl bombaya sıra gelmişti.

"Ve ben diyorum ki bu ay bomba gibi başlayalım. Bu sebeple de bu sporlardan en çok kitleye sahip olan motor sporları bölümünü seçelim. Ve tabii Erkan röportaj konumuz olsun."

Adam öyle bir bakmıştı ki Nergiz'in sol ayağı az kalsın geri gidecekti. Ama esas bombayı reklam müdürü patlatmıştı.

"Ve bence muhteşem fotolar çekelim. Kadınları cezbedici fotolar..."

Erkan'ın gözleri büyürken Nergiz'in ciğerleri bile kahkaha atıyordu. Ama dudakları kapalıydı.

"Saçmalamayı kesip ciddi konulara ne zaman döneceğiz?"

Suat da kıkırdayarak cevap verdi.

"Ah ama yapma Erkan... Sendeki vücut bende olsa dakika düşünmez verirdim pozları..."

Bir arbede yaşanırken ortaya biri soru attı.

"Peki röportajı hazırlayan kim olacak? O sayfa kime ait olacak?"

Herkes düşünürken Nergiz kazandığı zaferle tınaklarını incelemeye başlamışken Alper Bey'in sesini duydu.

"Bu fikir Nergiz'e ait ve orta sayfamız da yeni editörümüzün sayfası olsun... Röportajlar Nergiz'de... Bu ayki

yayından geçti ama çalışma önümüzdeki ay devreye girecek...”

Daha kendini toparlayamadan Erkan'ın intikam kokan sesini duydu.

“O halde işi daha bomba yapalım. Benimle kamera karşısına geçmeye evet demezse, ben de röportaj vermem ve çekim de yok... Okuyucularımız da erkek ağırlıklı derginin kadın patronuyla tanışmalı, öyle değil mi?”

Tabii bu dakikadan sonra, herkes bu fikirlere bayılmış gevşerken Erkan ve Nergiz arasında, sözlerin değil, bakışlardaki kıvılcımların çarpıştığı bir savaş başladı. Nergiz geri adım da atamazdı, fikir onundu. *Kahretsin*, dedi içinden, *zilyon kere kahretsin...*

Bir de üstüne Erkan göz kırpınca Nergiz sinirden nereyi dağıtacağını bilemedi. Kabul, bu raundu Erkan kazanmıştı.

Yirmi gün sonra

“Bebem, günaydın...”

Keyifle gerinen Nergiz, telefondaki sesle iyice mutlu olmuştu.

“Sana da günaydın mı desem, ne desem?”

“Yok bana iyi geceler de...”

Yasemin'in kıkırtısı üstüne Nergiz de kıkırdadı ama bu mutluluklarının sebebi belliydi. Yasemin yarın dönüşüyordu. Nergiz dergideki hummalı temposu, Yasemin de iş uzamasın diye bankadaki çalışmalarıyla öyle meşguldüler ki çok sık konuşsalar da uzun boylu konuşamamışlardı.

Bu geçen süre zarfında dergide çalışanların çoğu Nergiz'e alışmış ve biraz da sivri dilinden korktukları için

ondan uzak durmuşlardı. Bir kişi vardı hâlâ aynı soğukluğu devam ettiren, Erkan... Allah'tan o da bir ara yurtdışına röportaj ve yarışlar için gitmişti de Nergiz nefes almıştı. Hoş, bu süre zarfında onu aramamış da değildi gözleri... *Deli miydi neydi?*

"Eee kaçta burada olacaksın? Ona göre çıkayım evden seni almak için..."

Yasemin bir yandan da dişlerini fırçalıyordu homurdanarak cevap verdi.

"Sen gelme kuzum... Begüm, Barış'ın alabileceğini söyledi. Aynı saatlerde annesini yolcu ediyormuş İngiltere'ye..."

"He iyi o zaman bebeğim. Gel bir an önce valla evi piyeler bastı."

Yasemin öyle bir bağırdı ki tüm köpük boğazına kaçtı. Nergiz kıkırdayınca da anlamsız kelimelerle tepkisini belirtti.

"Salaksın ha vallahi bak... Kalbime indireceksin! Neyse Oğuz'la son durum ne?"

"Ay sorma, kaçmaya çalışıyordum ondan... Net cevap istiyor diye... Ama dün akşam dedim. *Sanırım bu iş olabilir ama Yasemin faktörü var*, dedim. *Bilmek zorunda değil, lütfen ikimizi mutlu olmaktan mahrum etme*, dedi. Ben de düşündüm kız bir ara, acaba öpsem prens olur mu diye..."

"Ayy o köfte dudakları mı? Hüf kusacağım..."

Nergiz de yüzünü ekşitirken kıkırdadı.

"Öyle demesene be... Elimde hazır adam varken değerlandireyim. Yoğunluktan zaten uzun zamandır sevgili yapamıyorum."

Yasemin de alaylı sesle konuştu.

"Çok iş oldu sana... Sen Erkanınla vereceğin seksi pozları düşün..."

"Of Yasemin, anlattığıma pişman ettin ha günlerdir. Erkanın deyip de durma şu mal için... Hadi ya kapat da uyu... Sabah yola çıkacaksın, manyak mı ne be..."

Söylenerek telefonu kaparken, Yasemin'in kahkahalarla gülmeden edemedi.

Erkanın demişti bir de yaa... Erkanın! Vayy... Aslında dile de çok hoş gelmiyor değildi.

20. BÖLÜM

"Aşkooommm, böcüüüümmmmmm..."

"Kuzuuummmmm"

Sarmaş dolaş tepinen kızları gören Barış sinirle itekledi ikisini.

"Ya bir geri durun be, bavullar elimde kaldı. Hamalınız mı var burada?"

Nergiz, Yasemin'den ayrılıp Begüm'e sarılırken omzunun üstünden de Barış'a ters ters baktı.

"O koca çeneni kapamayı öğrenemedin mi sen be enişte bozuntusu?"

Barış'da bavulları girişe bırakmış belini esnetirken Nergiz'e gıcık bir suratla baktı.

"Anca çene... Çan çan çan... Bana da sarıl cadı... Uyuzsun falan ama günlerdir yüzünü gören cennetlik..."

Nergiz, şirin kız pozlarına girip Barış'a sarılırken aynı gıcık sesle cevap verdi.

"Aman da aman... Baldızını mı özlemiş benim sıpam..."

Begüm bıkkın yüzle Yasemin'e döndü.

"Bunlar hep aynı... İki çocukla uğraşıyorum vallahi... Neyse sen bırak bu delileri de gel anlat bakalım ya, neler oldu neler bitti..."

Barış'la Nergiz iki müttefik edasıyla yan yana durup ters ters baktılar Begüm'e. Begüm de kıkırdayarak Yasemin'i salona çekti.

"Ama haklarını yemeyeyim, çıkarları uğruna acayip iyi de kanka olurlar."

Yasemin huzurla koltuğuna uzandı.

"Ay ne özlemişim sizi yaaa... Evim evim, güzel evim...
Kız bu ev pırıl pırıl..."

Nergiz omuz silkti.

"Ne sandın? Alla allaaa..."

"İtiraf et," dedi Begüm.

"Aman ya tamam... Kadın tuttum temizlettim. Oldu mu şimdi?"

Yasemin de sırttı.

"Heh... Oldu bence."

Begüm'le Nergiz'in hazırladıkları kahvaltıyı keyifle yaptılar. Havadan sudan edilen sohbetler üzerine konu dönüp dolaşıp Yasemin'in muayene zamanına gelince fark etmişlerdi ki bir ay gecikmişti muayenesi. Barış anında telaş yaptı.

"Deli misiniz ya? Bu işler ihmale gelmez..."

Begüm, Yasemin'e döndü.

"Barış haklı canım..."

Nergiz de ciddi ifadeyle baktı.

"Evet, nereye gidelim? Hangi hastane? İstanbul'da ilk defa kontrole gideceksin. Sağlam bir doktor bulmalı ve bundan sonraki takiplerini de hep ona yaptırmalıyız."

Barış bir an durdu. Sonra gözleri parladı.

"Bir dakika..."

Eline telefonu alıp başka hiçbir şey söylemeden numara çevirip bekledi.

"Alo, Soner Abi?"

"Oo Barış... Nasılsın?"

"İyiyim abi sen?"

"Sağ olasın iyiyim..."

"Abi ya sakın işin düştü de arıyorsun deme ama sana işim düştü."

"Buyur Barışım, ne demek..."

"Abi ya, çok sevdiğim bir kuzenim var da... Yıllık muayeneleri var onkolojide... İstanbul'da da ilk defa muayene olacak. Senden başkasına güvenemem..."

"Tabii olur. Sabah 8 de burada olun..."

"Harikasın abi, teşekkürler..."

Telefonu kapattığında kendine bakan üç çift gözle karşı karşıya geldi.

Begüm kiminle konuştuğunu biliyordu ama diğerleri meraklıydı.

"Soner Abi, çok sevdiğim bir abimdir. Onkoloji dalında uzman... Şu anda İstanbul'da büyük bir hastanenin onkoloji bölümünün başında... Bir ay oldu olmadı göreve başlayalı... Sabah bekliyor bizi..."

Yasemin'in içine sıkıntı çökmüştü.

"Ne sabah mı? Az beklesek ya... Erken çok..."

Nergiz öfkeyle çattı kaşlarını.

"Ne bekliyoruz be, büyüyecek olgunlaşacak mısın? Zaten bir ay geciktin..."

Yasemin asık suratla kabullenmiş bir iç çekti.

"İyi ya peki... Gidelim de bitsin bir an önce..."

Pastaneden içeri girdiğinde içindeki şeytana bir öpücük kondurdu Yasemin. Barış'la Begüm gittikten sonra, akıllarına Oğuz gelmişti ve Yasemin vakit kaybetmeden pastaneyi indi. Üşenmeden. Deliydiler vesselam.

Yasemin'i gördüğünde kalakalan Oğuz, biraz mesafeli ama sevinmiş bir ifadeyle sarıldı ona.

"Hoş geldin... Ne zaman döndün?"

Yasemin sevimli bir şekilde sırıttı.

"Sabah geldim. Ve... Sanırım seni özledim."

Oğuz öyle şaşkın kalakalmıştı ki... Yasemin gülmemek için sıkı dudaklarını.

"Şey ben de özledim..."

"Eee neler yaptınız ben yokken?"

Rengi atan Oğuz kekeledi.

"Hiç işte... Nasıl biliyorsan öyle..."

"Hmmm... Şey Oğuz, sana bir şey söylemeye geldim."

"..."

"Yani hâlâ bana ilgin devam ediyorsa... Ben çok düşündüm ve seni özlediğimi fark ettim oralarda. Ben sanırım, seninle deneyebilirim."

Oğuz öksürmeye başladı. Bu nasıl bir şanstı ya? Bu kız olmaz diye öteki kıza yazılmıştı. Bir ay uğraşmıştı. İki gün arayla ikisi de ona gelmişti. Yani maksadı bu kızları kullanmak değildi, evet ama ikisinden de hoşlanmıştı ve hangisi kabul ederse fark etmezdi. Maksat eğlenmek değil miydi? Ama şimdi ne yapacaktı? Nergiz asla söylemezdi Yasemin'e... Ama şimdi Yasemin'i geri de çeviremezdi. Nergiz, Yasemin'le olanı duysa geri adım atardı. Ondan da vazgeçmek istemiyordu. Sıkışıp kalmıştı. Yasemin'in sesiyle kendini topladı.

"Boş ver, unut... Sanırım istemiyorsun."

"Hayır, hayır öyle değil..." Neden paniklediyse de bilemedi, "Yani ben Nergiz'le konuşunca çok büyük yemin etmişim sen dönsen bile dönmeyeceğime... O yüzden yani... Bilmiyorum ki..."

Yasemin omuz silkti.

"Tam kendimizden emin olana kadar kimseye söylememize gerek yok. Hatta Nergiz'e hiç söyleme... Çünkü o seni bana yakıştıramıyor. Az önce bana seni unutmam için baskı yaptı."

"Hadi ya..." Gözleri parlamıştı adamın.

"Evet... İş ciddiye binene kadar ona söylemeyelim olur mu? Çekemem çenesini..."

"Tamam..."

Öyle hevesli çıkmıştı ki sesi... Gülümseyen Yasemin içeri müşteri girince kapıya doğru yürüdü.

"Neyse o zaman, görüşürüz..."

Ağzı kulaklarında sırttan Oğuz'da mırıldandı.

"Görüşürüz..."

Eve gelen Yasemin, Nergiz'e olayı anlatırken gülmekten nefes alamadı. Nergiz'in de aşağı kalır yanı yoktu. Ah Oğuz... Aklınca cin olmuştu da adam çarpacaktı. Bu deli adamın hesaba katmadığı tek şey kızların arasındaki sarıılmaz dostluktu. Bu zamana kadar hiçbir erkek kızların arasına girememişti ki Oğuz girebilsin.

Hastaneye girdiklerinde Yasemin yine o bilindik huzursuzluğunu hissetti. Uzun zamandır duymuyordu bu endişeyi. Ankara'dayken içinde hep bir yerlerde saklı dursa da İstanbul'a geldiğinden beri sanki çok geride kalmıştı tüm yaşadıkları... Ama şimdi yine bu hastane kokusunda iliklerine kadar hissetmişti tedirginliği...

Yanı başında ki Begüm, bu huzursuzluğu hissetmiş olacak ki kızın elini sımsıkı tutup destek olmaya çalışmıştı. Nergiz'in işe gitme mecburiyetinden dolayı, Begüm ve Barış getirmişti Yasemin'i. Onkoloji bölümüne çıktıklarında, Yasemin artık nefes alamıyordu neredeyse. Etrafındaki hiçbir şeyi görmez olmuştu. Asistan kız içeri girebileceklerini söylediğinde dahi anlamamıştı, ta ki Begüm onu kolundan çekştirene kadar.

Doktorun odasına ilk önce Barış girdi.

"Oo Barış hoş geldiniz..."

"Hoş bulduk Soner Abi... Görüşmeyeli çok uzun zaman oldu."

"Vallahi öyle..."

Tam kızlar girecekken Begüm'ün telefonu çalmasıyla kapıda kalmıştı ve Yasemin içeri girmiş bulundu.

Soner, Barış'ın arkasındaki kadını göz ucuyla gördüğünde Barış'a gülümseyerek baktı.

"Sanırım eşinle tanışacağız... Eşin?"

Barış, Soner'in kimden bahsettiğine bakmak için döndüğünde Yasemin'in irice açılmış gözlerini gördü sadece. "Tanrım bu olamaz! Soner? Samuel? Nasıl yaaa?" diye düşünen Yasemin içinde kopan karmaşa yüzüne yansımış olacak ki Barış ileri atıldı.

"Yasemin iyi misin?"

Soner kımıldayamıyordu bile... Bu kadın Barış'ın eşi miydi? Uzun zamandır, yurtdışında yarı karından bir kardeş olarak benimseyip keyifli zamanlar paylaştığı adamın eşini mi düşünüyordu haftalardır. Rüyalarına giren o simsiyah saçlar, Barış'ın her gece yastığını süsleyen saçlar mıydı?

"Ben... İyiyim. Sadece..."

İçeriye bomba gibi düşen Begüm'ün sesiyle herkes bulunduğu tuhaf durumdan sıyrıldı.

"Ah pardon ya, Nergiz aradı. Seni aramamış Yasemin, muayenede olabilirsin diye... Bana sordu. Merhaba..."

Soner, Barış'a zorla çevirdi bakışlarını. Barış olaylardan habersiz tekrar Soner'e döndü.

"Abi pardon ya, seni tanıştırayım. Eşim Begüm..."

Soner bir an algılayamadı. Begüm? Yasemin değil miydi?

Kendine sevimli gülümsemeyle bakan, yeşil gözlü, güzel kadına baktı. Evet, Begüm. Barış'ın eşi...

O an içinde hissettiği şiddetli rahatlamayla kadına uzattı elini.

"Merhaba Begüm. Geç oldu ama tebrik ederim sizi..."

Begüm gülümsemesini hiç bozmadan uzatılan eli sıkı.

"Merhaba... Tanıştığımıza çok sevindim."

Bariş bu sefer Yasemin'e döndü. Yasemin ise gözünü Soner'den alamıyordu. Ve o ara gözü masanın üstündeki isim plakasına takıldı.

Doç. Dr. S. Soner Gerard

Aklına oteldeki afiş geldi.

Doç. Dr. Samuel S. Gerard

Ah şaka mıydı bu, kader mi?

"Soner Abi, bu bayan da benim baldızım sayılır, Yasemin Fırat... Sana bahsettiğim yakınım..."

Soner elini uzatmadan sadece bakakalmıştı. Yasemin de öyle... Bir anda oluşan bu sessizlikle genç çift, ortamda bir tuhaflık olduğunu sezdi. Birbirlerine baktılar ve Begüm kısık sesle sordu.

"Burada neler oluyor?"

Bu sözle bir anda kendine gelen Soner, gülümseyerek elini Yasemin'e uzattı.

"Dünya küçük demelerinin sebebi bu olmalı..."

Aynı şaşkınlıkla gülümseyerek cevap verdi Yasemin, kendine uzanan ele ulaşırken.

"Sanırım..."

Elleri değdiğinde ikisinde de tuhaf bir duygu oluşmuştu. Birbirlerinden habersiz...

Bariş kuşkuyla baktı. "Siz tanışıyor musunuz?"

Soner zorla kadının elini bırakırken mırıldandı.

"Sayılır..."

Begüm, Soner'in eliyle yer göstermesiyle koltuğa otururken Yasemin'e döndü.

"Sayılır derken?"

Yasemin, Soner'in karşısına gelen koltuğa yerleşirken cevap verdi.

"Amerika'da meme kanseriyle alakalı bir seminerde karşılaşmıştık. Ama ben Samuel Gerard olarak biliyordum."

Buna şaşıran Barış gülümseyerek Soner'e döndü.

"Abi sende kimlik değiştiren adamlar gibi oldun. Annesinin Türk olmasından dolayı Soner adı da kimliğine yazıldı ama yurtdışında Soner ismini kısaltılmış olarak kullanıyor, burada ise Samuel'i... Vay be, ne enteresan ve hoş bir tesadüf olmuş..."

Begüm dikkatle Yasemin'i izliyordu. Ve emindi... Bu sıradan bir tanışma değildi. Soner'in bakışları da alakalıydı ama sonuçta adamı tanımıyordu. Ölçüp tartamazdı. Ama Yasemin'i çok iyi biliyordu. Bir şeyler dönüyordu.

Soner gülümseyerek Yasemin'e baktı.

"Aslında bana daha önceden hastalığını anlatmış oluyorsun."

Yasemin üstündeki şaşkınlığı atmıştı yavaş yavaş.

"Aradan o kadar zaman geçti. Hatırlıyor olamazsınız."

Adam kaşını kaldırdı.

"Emin misin?"

Barış bile şaşkın şaşkın bakıyordu bu iki insana... Soner'i çok severdi. Dürüst, mert ve tam bir centilmendi. Aslında Yasemin'in mizacına o kadar uygundu ki... Ama adamı uzun zamandır görmemişti. Hayatında biri varsa... *Aman beee, iyice mahallenin çöpçatan teyzeleri gibi oldum...*

"Soner Abi, Yasemin Ankara'da yaşıyordu, kısa bir zaman oldu buraya geleli... Ben de senden başka emanet edeceğim doktor bilmiyorum."

"Teşekkür ederim. Büyük bir zevk olacak benim için..."

Begüm ayağa kalktı anında.

"Hadi Barış, biz çıkalım ve Yasemin muayenesini olsun. Az daha oyalanırsak Nergiz bir daha arayacak ve bu sefer tehdit ettiği şeyi gerçekleştirecek."

Yasemin merakla sordu.

"Neymiş ki o?"

"Siz bir halt becerip, affedersiniz, kızı muayene ettiremiyor musunuz ya kaç saat oldu, en iyisi ben geleyim de halledeyim, diye çemkirdi."

Barış yüzünü buruşturup kapıya ilerledi.

"Cadılıkta kesinlikle zirveyi tek başına kaplıyor bu kız..."

Soner bu muhabbeti gülerek izlerken Yasemin'e dönüp fısıldadı.

"Nergiz kim?"

Yasemin ayrı gizlilikte eğilip cevap verdi.

"Canım, kanım, kuzenim, her şeyim ama bir taraftan da başımın en tatlı belası..."

Soner bu cevaba kısık bir kahkaha atarak arkasına yaslandı.

"Şimdiden sevdim..."

Begüm bu sözle birden dönüp adama baktı. Yılda bir kere göreceği bir kadının dostunu şimdi veya sonra niye sevsindi ki? Yok, yok bu işte kesin bir şey vardı...

Muayene odasından çıktıklarında Begüm kuşkulu bakışlarıyla kocasına döndü.

"Bak Barış, demedi deme... Bunların arasında bir şey olmuş. Bahsettikleri kadar basit bir tanışma değil..."

Yasemin'i odada bırakıp bekleme salonuna çıkmışlardı.

"Valla bana da öyle geliyor ya, bakalım. Hadi gel kahve içelim."

Kapı kapandıktan sonra Soner gözlerini kısarak Yasemin'e baktı.

"Anlaşılan kaçırılmaya değer bir adam değilim."

Sözün gittiği yeri anında anlayan Yasemin, içinde kopan fırtınaya inat sakın bir edayla bacak bacak üstüne atıp oda geri yaslandı.

"Bunu da nerden çıkardın?"

Adam sorgular gibi baktı.

"Baksana... Sana iki kere beni kaçırma fırsatı verdim, sen beni değil, fırsatı kaçırdın. Av olmaya hevesli bir aslan modundaydım oysa ki..."

Zeki esprileri her zaman severdi Yasemin. Gülümsedi ve hafif öne eğildi.

"Aslında ne biliyor musun? Ben seni avlamak için geldim. Ama sen av olmaya o kadar merakmışsın ki avcının kim olduğuna bakmadan, başka avcılara hedef olduğunu gördüm."

Soner şaşkın bakışlarını Yasemin'e dikerek bir süre bakakaldı.

"Yani demek istiyorsun ki seminerden sonra geldim ve avlandığımı gördüm, görünmeden gittim öyle mi? Yani bıraktın beni kötü kalpli avcılarının eline..."

"Vallahi hiç mutsuz bir hâlin yoktu. Başka avcılarının vurduğunu yakalamak prensiplerime aykırı..."

Soner içten bir kahkaha atarak ileri doğru uzandı.

"Peki sana aslında bir avcı olduğumu ve bir tek sana, ava giderken avlanmak istediğimi söylersem?"

Yasemin tatlı tebessümüyle baktı adama.

"Hak etmeyi avlamam... Avım olmak için bile çalışman lazım..."

"Ah bu iyiymiş..."

Keyifle ayağa kalktı Soner.

"Artık muayene olalım mı?"

"Tabii... Doktor sensin."

Bu kadar rahat konuşmuştu ama bir anda bu adamın karşısında soyunacağını düşününce ürperdi. Kaç kere muayene olduğunu hatırlamıyordu bile ama şimdi, bu durum, bu adam... Hiç kolay olmayacaktı.

Perdenin arkasına geçip soyunmaya başladığında titriyordu Yasemin. Soner doktorluk etik kuralına uymak için içeri girmemişti bir süre... Sonra perdeyi aralayıp Yasemin'in yanına geldiğinde bir an nefesi kesildi. Böyle bir güzellik... *Sakin olmalıyım*, diye düşündü... *Ben bir doktorum...* Sonra tüm duygu ve dürtülerini bir tarafa atıp yaklaştı Yasemin'e.

Kitlenin alındığı memeyi muayene etmek için uzattı elini. Dokunduğu an irkildi. Bir kadını bu kadar arzularken ona bir hekim gibi dokunmak öyle zordu ki... İlk defa karşılaştığı bu duygu onu sarsmıştı.

Göğüs uçları... Neden bu kadar belirginleşmişti? Üşüyor muydu? Onları dudaklarının arasında hayal etti. Yok, böyle olmayacaktı... Kendini toplamaya çalışırken gözleri buluştu. Elleri hareketsiz kaldı.

Adamın dokunduğu yerler alev alıyordu. Acaba anlamış mıydı uyarıldığını? Göğüs uçları öyle gerilmişti ki acıyordu artık. Gözlerini adama çevirdiğinde bakışlarıyla karşılaştı. O an her şey durmuştu. Zaman, dünya ve eleri... Yasemin ne yapacağını bilemez hâlde uzanıyordu.

Soner derin bir nefesle zorla da olsa muayeneyi tamamladı. Yasemin giyinmeye başlarken odadan çıktı. Hayatında yaptığı en zor muayeneydi.

Çıkışta Barış ve Begüm'le buluştuğunda hâlâ kendin-

de değildi. Ultrason çekimleri tamamlanmıştı. Begüm'ün onu sorgulayan bakışlarından kaçmaya çalışırken yanlarına Soner geldi. Birbirlerine bakmıyorlardı bile...

"Soner Abi bitti mi? Sonuçlar?"

Soner, Barış'ın omzuna dokundu.

"Bitti Barış. Ultrason sonucuna bakarsak her şey normal... Söyleyebilirim ki endişelenecek bir şey yok. Kitleyle karşılaşmadım el muayenesinde..."

El muayenesi derken adamın sesi kısılmıştı. Ve Yasemin renginin kızardığını hissediyordu. Vedalaşıp ayrıldıklarında Yasemin hâlâ toparlayamamıştı kendini. Arabaya binerken onu köşeye sıkıştıran Begüm, akşam ona uğrayacağını söyledi. Yasemin sadece başını sallayabilmişti.

"Ben geldiiimmm."

Nergiz'in neşeli sesiyle mutfaktan çıkan Yasemin, heyecanla Nergiz'in yanına koştu.

"Ne oldu bil..."

"Eşekler cennetine iki kişilik bilet buldun."

Yasemin sinirle şaplak attı Nergiz'in kafasına.

"Of zevzek... Ciddi ol..."

"Nerden bilebilirim Yasemin..."

Homurdanarak üstünü çıkartıp mutfğa ilerledi Nergiz.

"Çok açım, hadi yemek yerken anlat..."

Yasemin de peşinden gitti.

"Hayır, Begüm gelecek yemeğe... Ama sana soruyorum. Sence doktorum kim?"

Nergiz düşünür gibi yaptı.

"Mmmmm... Enrigue Iglesias... İbneymiş ama olsun, taş çocuk..."

Yasemin gözlerini devirdi.

"Allahım sana geliyorum. Anlatmıyorum kızım..."

Surat asan Yasemin'in yanaklarını sıkın Nergiz kedi gibi murıldandı.

"Tamam ya anlat... Ama sen anlatmıyorsun ki bebem, soru soruyorsun."

"Heyecanı arttırıyorum salak... Neyse... Doktor diye gittiğim kişi Samuel çıktı."

Oturduğu sandalyeden düşecekti neredeyse Nergiz.

"Neeeeee? Siktir, kafa buluyorsun! Doktor Soner değil miydi lan?"

"Öyleydi. Ama meğer adamın diğer adı Soner'miş. Düşünebiliyor musun?"

"Yok valla... Şu an dünya da bir ilk oluyor ve düşünemiyorum. Yeminle bak... Eeee anlat hemen..."

Yasemin her şeyi anlattı. En son muayene sırasında soyunduğuna geldi. Nergiz kahkahayı bastı.

"Ohhh valla kebab... Memeler fora, gelsin ful karizma Soner Hoca..."

"Ay Nergiz, ciddiym seni bir gün boğacağım he..."

O sırada kapı çaldı. Hâlâ söylenerek kapıya giden Yasemin, Begüm'ü içeri aldı.

"Ne söyleniyorsun sen ya, ne oldu yine?"

"Ne olacak, senin bu kuzenin canımı sıkıyor."

Nergiz'i öperken kıkırdadı Begüm.

"Nerden benim kuzenim oluyor sadece, ucundan da senin kuzenin unutma..."

"Ay ikinizde götümü yiyin be! Pis Teresalar..."

Begüm masaya kurulurken Yasemin'e dikti gözlerini.

"Hadi oyalanmadan başla..."

Yasemin çorbaları koyarken mırıldandı.

"Ne?"

"Biliyorsun bence..."

En sonunda masaya yığılır gibi oturan Yasemin tüm detayıyla olanları anlattı Begüm'e. Begüm hayretler içinde dinledikten sonra gülümsedi.

"Ay peki bu suratın ne?"

Yasemin başını salladı.

"Biliyorsunuz kızlar, ben korkuyorum. Adam benden hoşlandı, evet... Ama hepsi bu... Diğerleri gibi o da... Çapkın laf ebesi..."

Kaşlarını şaşkınlıkla kaldıran Begüm lafa girdi.

"Hayır, bak ben senden şüphelendiğim için Barış'ın ağzını aradım. Nedir bu adam, necidir diye..."

Kızların ikisi de ilgiyle dinliyordu.

"Barış dedi ki, çok iyidir Soner Abim. Çapkın veya şerefsiz değildir. Bu zamana kadar olan ilişkileri uzun solukludur. Tek geceliklerin, lay lay lom çapkınlıkların adamı değildir, dedi. Dürüstmüş, evcimenmiş. Valla bak kız, adam odun değilmiş kısacası..."

Nergiz bir ıslık çaldı Begüm'ün sözü bitince.

"Vay vay vay... Desene adam on numara beş yıldız..."

İkisi de aynı anda cırladı.

"Nergiz kapa çenen..."

Nergiz omuz silkip geri yaslandı.

"Aman iyi be sustum. Sizle de şaka yapılmıyor."

Yemekten sonra kahvelerini alıp salona geçtiler. Uzun bir sohbetin sonunda Yasemin tuvalete gidince Begüm, Nergiz'e döndü.

"Ne diyorsun?"

Nergiz kaşlarını çatmış düşünceli bir sesle soruya soruyla karşılık verdi.

"Sahi anlattığın gibi mi bu adam?"

"Valla Barış öyle söyledi. Seviyor adamı..."

Nergiz geri yaslandı.

"Hmmm. O zaman acil plan zamanı..."

Begüm sessizce ellerini çırpı.

"Nasıl plan?"

Nergiz anlatmaya başladı.

"Belli bizim kız çok etkilendi. Uzun zamandır böyle olmamıştı. Ben tarurım onu... Ama korkuyor hâliyle... Şimdi önce bu adamı bir gözden geçirmeli ve bizim kuzuyu üzüp üzmeyeceğini anlamalıyız. Bunun için de Yasemin'i çok umutlandırmadan bir şeyler yapmalıyız."

Begüm kafasıyla onayladı.

"Ne yapmalıyız?"

Nergiz pis bir şekilde sırıttı.

"Şimdi bu adam Türkiye'ye yeni geldi değil mi?"

"Evet..."

"Eee çevre edinmesi lazım..."

"Evet..."

Kaşları havaya kalktı Nergiz'in.

"Sence en iyi çevreyi nerede bulur?"

"Ay ne biliyim Nergiz?"

"Of var ya bazen diyorum ki kesin beni cami avlusunda buldular. Sizle ben nasıl kuzen olabiliyorum acaba?"

"Ayyy, ukala..."

"Aman neyse... Sen bir barbekü partisi vereceksin o muazzam bahçende..."

Gözleri ışıldayarak dinlemeye devam etti Begüm.

"Ve?"

"Ve kuzum, bizim takımı çağıracaksın. Tesadüf bu ki Barış da yalnız kalmasın, az eğlensin diye Soner Abisini çağırarak. Bakalım bakalım bizim doktor, bizim haydut takımının sınavından geçecek mi?"

"Sen tanıdığım en tatlı şeytansın..."

"Yeeessss!"

Yasemin içeri girdiğinde ikisi de susmuştu...

21. BÖLÜM

“Nergiz, girebilir miyiz?”

Kapısından uzanan adama baktı Nergiz. Suat ve arkasından birkaç kişi daha...

“Tabii, buyurun.”

Suat biraz çekingen içeri girdi ve arkasından diğerleri de döküldü.

“Biz sanırım senden özür dileyeceğiz.”

Nergiz tek kaşını kaldırıp baktı adama, “Sanırım mı? Bence kesinlikle dilemelisiniz.” dedi.

Kadının ukala ve agresif hâli karşısında kalakalmışlardı. Nergiz biraz daha üstlerine gitmeye karar verdi.

“Ama tabii şişkin egonuz bunu ne kadar kaldırır orasını bilemem.”

Suat’ın yanında olan, adının Berkay olduğunu öğrendiği kayak ve kış sporları editör söze girdi.

“Bunu öyle adlandırmayın. Ama bu konularla alakası olmayan biri başımıza getirildiğinde ister istemez tepkili olabiliyoruz.”

“Hele de eksik etekse...”

Adamlar biraz mahcup, biraz da şaşkın bakmışlardı. Suat kapıya doğru ilerledi.

“Neyse... Sanırım buzları eritebilmemiz için zamana ihtiyacımız var.”

Adamlar tam çıkarken Nergiz kıkırdamaya başladı. Suat arkası dönük kaldı. Sonra yüzünde alaylı ifadeyle döndü.

“Dalga geçtin ha?”

Nergiz elini havada salladı.

"Ah hayır... Sadece, mmmm, neyse kimi kandırıyorum ki... Bal gibi dalga geçtim."

Herkes rahatlamış gülmeye başlamıştı. Nergiz devam etti.

"Bu hareketiniz için çok teşekkür ederim. Sizlerle elbette dost olamam çünkü sizin cinsinize hiç güvenmiyorum ama en azından birbirimize tahammül edebiliriz. Ancak siz de tarafımdan ezilmeyi kabulleneceksiniz."

Adamlara göz kırptığında Berkay gözlerini kısıp masaya yaklaştı.

"Elbet seni alt ettiğimiz yer vardır."

Nergiz de çocuk kandırır gibi gözlerini devirdi.

"Ya ya, tabii..."

Suat rahatlamış halde kapıya yaslandı.

"Ah hadi yapma... Kendine bu kadar güvenmen hata... Bizim yarışlarımız arasında sen ezilirsin."

Nergiz'den ses çıkmayınca geldiğinden beri sessiz kalan Fahri araya girdi.

"Bu akşam, Bort Cafe'de bir turnuvarımız var. Gelmek ister misin?"

"Turnuva?"

Adam başını salladı ve diğerlerinin gözlerinde bir ışık belirdi. Suat hemen söze atladı.

"Evet gelmelisin. Turnuvarımız iddialı ve zorlu... Yeneemediğimiz bir adam var, en azından seni yenmenin keyfini çıkarırız."

Nergiz sıkılmış gibi geri yaslandı.

"Çocuklar... Ben gazla çalışmayı bırakalı çok oldu. Siz bana turnuvarın neyle alakalı olduğunu söyleyin ve de iddianın büyüklüğünden bahsedin..."

Berkay heyecanla anlatmaya başladı.

"Tavla oynuyoruz. İddiamız da o hafta finale kalan iki

kişiden yenilen, birincinin iki gün boyunca her istediğini yapıyor."

Nergiz tavla oyununu duyunca keyiflenmişti. Üniversitede iyi tavla oynardı ve açıkçası bu zamana kadar kimse tarafından kolay kolay yenilmemişti.

"Vayyy iyiymiş... Peki kabul... Akşam kaçta?"

"Saat 8 gibi buluşuyoruz. İstersen iş çıkışı alalım seni bu akşam..."

Nergiz erken çıkıp barbekü partisinin işleriyle ilgile-necekti.

"Yok, ben gelirim..."

Çocuklar keyifle odadan çıktıklarında, Nergiz başını kaldırdı ve kendine sertçe bakan bir çift gözle karşı karşıya geldi. *Sıcak çikolata yasak kızım, sıcak çikolata yasak...*

Başını öne eğip işine gömülen Nergiz öğle yemeği vak-ti hazırlanıp Begüm'ün iş yerine geçmişti. Keyifle yenilen öğle yemeğinin ardından kahvelerini içerken, sıra plan yapmaya gelmişti.

"Nasıl yapacağız şimdi Nergiz?"

Nergiz kahvesini yudumlarken Begüm'e anlattı.

"Şimdi önce milleti arayacağız ve davet edeceğiz. Sen diyeceksin barbekü partisi veriyoruz. Barış da Soner'i da-vet edecek."

"Dur o zaman sırayla... Önce kızları arayalım..."

Begüm konferans görüşme ayarladı. Önce Doğa ko-nuşmaya başladı.

"Hayırdır Begüm, kısır günü mü yapıyoruz?"

Nergiz söze girdi.

"Yok kız, ağda gününden hallice olacak. Birilerinin az-cık canı acıyacak..."

Doğa'nın eltisi Aslı sabırla sordu.

"Bebeğim, isterseniz olayı anlatın önce..."

Nergiz konuyu anlatıp özet geçti. Kızlardan bir cıglık yükseldi. Begüm hepsini susturunca Doğa, Nergiz'e seslendi.

Kuzu, sen ara bizim odunları çağır... Yarın akşama olur bu iş..."

"Tamamdır kızlar. İtiraz eden olursa karısı ikna eder..."

Doğa'nın en küçük abisi Kemal'in eşi olan Berna'nın sesi duyuldu.

"İşin o kısmını düşünmeyin... Ama planın ne Nergiz?"

Nergiz sırttı.

"Valla ben bir şey yapmayacağım. Sadece bizim oduncuklara ufak bir söz çıtlatacağım, gerisi çorap söküğü gibi gelecek..."

Aslı kıkırdadı.

"Nergiz valla senin yanında kimsenin şansı yok..."

"Yesssss..."

Kızlarla görüşmeyi bitirdikten sonra Nergiz erkekleri tek tek aramaya başladı.

"Efendim?"

"Kemaaalll..."

"Vay püsküllü cadı ne haber?"

"İltifata bak iltifata! Allah'tan başka işlerim var seninle uğraşamıyorum Kemal. Bak şimdi beni dinle, yarın akşam Begüm'e geleceksiniz, barbekü partisi var."

"Nerden çıktı?"

"Ya hiç işte Barış'ın bir arkadaşı gelecekmiş hem de Yasemin'in de doktoru... Adam bekâr hem yalnız kalmasın hem de doktorun burada bir çevresi olsun istedik. Bir de laf aramızda bebem, adam bizim Yasemin'e azıcık vurgun..."

"Ne, ne demek ya? Aralarında bir şey mi var?"

"Yok be oğlum, ama meyil var yani..."

"Meylini bir de biz görelim. Tamamdır ben Berna'ya haber veririm."

"Tamamdır paşam... Görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra sonra Yiğit'i aradı.

"Alo"

"Yiğidim, aslanım napiyon?"

"İyidir bela sen napiyon?"

"Aşk olsun Yiğit ya, bari sen öyle deme... Sana ne yaptım da ben?"

"Yok kızımı bana yetiştemedin ama Aslı'nın aklındaki tilkilerin mimarı da sensin, biliyorum."

"Ay başıruza işeseler benden bileceksiniz ha neyse... Bak şimdi yarın akşam Begümlere gelin, barbekü var."

"Nerden çıktı kızım böyle birden? Hem Begüm niye aramıyor?"

"Begüm yanımdaydı acil gitmesi gerekti, bana devretti. Barış'ın yurtdışından gelen bir doktor arkadaşı var. O da gelecek. Adam yazık, kimseyi tanımıyor. Çevre edinsin, dediler. Sizden iyi çevre mi var?"

"Doğru, bizde çevre çap gırla..."

"Neyse zaten adam yakında belki bizden bile olur..."

"O ne demek kız?"

"Yasemin'e asılıyor gibi..."

"Ne, asılıyor mu? Hoppalaaa, neyse geliyoruz o zaman... Bakalım neresiyle asılıyor. Vay arkadaş yaaa, bir yalnız bırakılmaya gelmiyorsunuz ha..."

Yiğit'le konuşmayı bitirdikten sonra bu sefer Yağız'ı aradı.

"Ne var kız?"

"Ay bende seni özledim eniştecğim..."

"Senle başlayan öğleden sonrası... Dua mı etsem ne?"

"Aman Yağız ya, zevzeklik etme... Ben seni barbeküye davet edeyim, sen bana laf sok..."

"Yok yok, sen böyle cici kızlar gibi konuşmazsın... Öt bakalım..."

"Ya bak, Barış'ın bi' doktor arkadaşı var, Yasemin'in de doktoru oldu. Yarın akşam Barış davet etmiş, adam Türkiye'ye yeni geldi, sıkılmasın diye... Siz de gelin de doktora bir değişiklik olsun. Hem bir de..."

"Bir de?"

"Şey, sanırım adam bizim Yasemin'den hoşlanıyor."

"Ne yapıyor, ne yapıyor? Kime sormuş lan o dingil?"

"Ay ne biliyim be ben? Ama ben de dedim ki Yağız Abim adamı bir görmeli dedim. Bakmalı... Adam nedir, necidir... Öyle olur mu hiç?"

"Olmaz tabii... Lan sizi bi' evlendirsem rahat nefes alacağım. Tamam, yarın akşam ordayız. Memet'i de arasam mı ki ben?"

"Ay Yağız, Allah aşkına abartma istersen... Fol yok yumurta yok. Belki adamdaki sadece öylesine bir hoşlantıdır. Bilemeyiz ki..."

"Öylesine mi? Öylesine gelişine bi' koyarsam görür öylesineyi... Tövbe ya..."

Son konuşmasını da bitirdikten sonra arkasına yaslanan Nergiz, sırtarak Begüm'e baktı. Begüm ağzı açık bakakaldı.

"Hepsine verdin fişegi... Ay mahvedecekler doktoru..."

"Mahvetmeyecekler. Gerçek yüzünü ortaya çıkaracaklar."

O sırada odadan içeri giren Barış, Nergiz'i görünce yüzünü buruşturdu.

"Gün ışığı gibi parlayan karımın yanındaki bu şey de ne?"

Nergiz hiç umursamadan omzunu silkti.

"Az daha şansını zorlarsan Azrail'in olacak. Hem sen gel, hemen Soner'i ara..."

Barış Begüm'ün yanına oturup sarılırken sordu.

"Ne diye?"

"Ay yok valla sen bazen çok salak oluyorsun Barış."

Begüm'ün kıkırtısıyla karısına dönen Barış homurdandı.

"Sende bu cadolozu görünce bi' hallere bürünüyorsun ha..."

"Ay olur mu hiç kocacım, bir tanem, kuşum, sevgilim..."

Nergiz gözlerini devirdi.

"Öğggggg kusacağım, az kaldı."

Barış dilini çıkardı.

"Böö, kus lan kus!"

"Çocuk musunuz siz? Konuya dönün."

İkisi de azar işiten çocuk gibi sinirle Begüm'e baktılar. Sonra Nergiz planını Barış'a anlattı, tabii bir kısmını. Ona diğer adamları gaza getirdiği gibi ufacık bir detayı söylemeyi unuttu. *Ah talihsizlik...*

"Güzel düşünmüşsün. Hem Yasemin'le yakınlaşırlar hem de sıkılmaz İstanbul'da... Afferim kız, senden böyle iyi bir plan, hayret..."

"Ne sandın enişteciğim? Benim planlarım sayesinde böyle mutlusunuz."

"Ya tabii Nergiz... Biliyoruz."

"Of neyse, hadi sen Soner'i ara ikna et, ben kaçır. Ha Begüm, yarına bizim sitedeki ev lokantasından mezeler falan alıp geleceğim. Sen bir şey yapma... Bir tek barbekülük malzemeleri ayarlayın, yeter..."

Vedalaşıp ayrıldıktan sonra keyfi öylesine yerindeydi ki Nergiz'in dergiye gitmedi, direk eve doğru yola çıktı.

Siteye girdiğinde Oğuz'u pastanenin önünde görünce, aklına gelen hinlikle eve davet etti. Başka türlü nasıl vakit geçerdi ki?

"Gelsene Oğuz, bir kahve içelim."

Oğuz koşa koşa Nergiz'in peşinden eve girdi. Nergiz odasına doğru geçerken seslendi.

"Sen kahve suyunu koy, üstümü değiştirip geliyorum."

Odasına girip Yasemin'e mesaj attı.

"Oğuz evde, kahve içeceğiz. Sen bilirsin işini..."

Aşağıya indiğinde Oğuz'un keyifle mırıldandığı, ama kulakları intihar moduna getiren türküsünü duydu.

"Kolay gelsin tatlım..."

Oğuz sırttan suratla döndü Nergiz'e.

"Teşekkür ederim bebeğim. Salonda mı içelim?"

"Evet ya, valla yorulдум. Uzanmak istiyorum."

"Tamam, sen geç, ben getiriyorum."

Nergiz yüzündeki sırtımayla salona gidip koltuğa oturdu. Yanına gelip kahveyi uzatan Oğuz, santim mesafe bırakmadan Nergiz'in yanına çöktü. Tam kahvesinden bir yudum alıyordu ki telefonu çaldı. Ekrana baktığında yüzünün rengi değişen Oğuz ayağa kalkıp salonun ucuna doğru ilerledi.

"Efendim?"

"Oğuz..."

"Nasılsın?"

"İyiyim. Şey için aramıştım, bankadan çıktım da ben, eğer uygunsan bir şeyler içelim bir yerde diyecektim."

Nergiz'e göz ucuyla bakan Oğuz, kızın gözlerini kapatmış yaslandığını gördü. Sesini alçaltıp Yasemin'e cevap verdi.

"Çok isterdim de canım, dükkânı bırakamam ya..."

"Ha yani dükkândasın..."

"Ha şey evet..."

"Eh neyse o zaman, ben de direk eve geçeyim. Uğrayayım o zaman sana, ayaküstü laflarız."

Telaşlanan Oğuz fısıltıyla sordu.

"Nerdesin sen?"

"Siteye girmek üzereyim. Neden fısıltıyla konuşuyorsun."

"Yok, sana öyle gelmiş. Canım hemen kapamam lazım..."

Telefonu kapar kapamaz çıkışa doğru fırlayan Oğuz, Nergiz'in soran bakışıyla karşılaştı.

"Nereye Oğuz?"

"Aaaa, acil telefon canım... Çıkمام lazım..."

"Önemli mi?"

Oğuz bir an önce çıkmak isterken Nergiz inadına oyalıyordu.

"Şey hayır da, toptancı kapıdaymış. Gitmeliyim... Sonra içeriz kahveyi. Sen de yorgunsun."

Nergiz masum kedicik bakışıyla adama baktı.

"Eh iyi madem... Görüşürüz..."

Hızla kapanan kapıyla kahkahasını koy veren Nergiz, neşe içinde duşa doğru ilerledi. Duştan çıktıktan sonra mutfaftaki tıkrılardan Yasemin'in geldiğini anlayan kız koşarak aşağıya indi ve Yasemin'in resmen üstüne atlamıştı.

Yasemin kıkırdarak Nergiz'e sordu.

"Nasıldı?"

Nergiz aynı neşeyle karşılık verdi.

"Ah Yasemin görmen lazımdı. Yüzü... Ay aldığı rengi görmeliydin. Eşşek yaaa, bi' de demez mi toptancı gelecek diye..."

Yasemin yemekleri ocağa koyarken kıkırdamalarının arasından konuştu.

"Beni de kapıda gördü, sıkıştım hemen eve çıkacağım diye içeri girdim. Nefes nefeseydi."

Kızlar Oğuz'un arkasından dalga geçerek yemeklerini yediler. Nergiz yemek sonrası ayağa kalktı.

"Kuşum ben çıkıyorum. Dergidekilerle arayı sıcak tutma organizasyonları yapıyoruz. Adamlar tutturdu illa Nergiz gel kaşı diye... Şimdi azcık gidip kaşıyım."

Öğleden önceki konuşmaları Yasemin'e anlatıp odasına çıktı. Lacivert kot pantolonu üstüne beyaz body ve turuncu merserize bluzunu giyen Nergiz saçlarının buklelerini belirginleştirdi. Makyajını da yaptıktan sonra aşağıya indi. Yasemin'in yanağına koca bir öpücük kondurdu.

"Bana şans dile bebeğim..."

Yasemin koltuktaki yerini sağlamlaştırırken kıkırdadı.

"Söz konusu tavlaysa adamlara şans dilemeliyim sanırım."

Nergiz de gülerek kapıya ilerledi.

"O herifleri şans bile kurtaramayacak. Şimdi bakalım kim iki günlük kölem olacak."

Mekâna girdiğinde ortamın samimi havası Nergiz'in de içini ısıtmıştı. Etrafına bakınırken Suat'ın ona el sallayan komik halini görüp gülümseyerek yaklaştı masaya. Suat, Berkay, Fahri ve bir adam daha vardı masada. Tanıştıklarında adamın adının Bülent olduğunu öğrendi. Derken yan masadaki kadınların yanında, arkası dönük duran adam ayağa kalkıp onlara döndüğünde Nergiz bir an kitlendi. Sıcak çikolata gözlerle karşı karşıya geldi.

"Bakın burada kimler varmış..."

Adamın soğuk ve alaycı sesiyle rahatsız olan Nergiz, içinden kendi kıcına çimdik attı. Kendine gel kızım, bu ada-

ma bırakacak kadar çok pabucun yok senin...

"Rahatsız gibisin Erkan, hayırdır?"

Nergiz'in rahat cevabıyla kaşlarını kaldıran Erkan bıyık altı gülümsedi.

"Midem... Sanırım kusturacak bir şey yedim."

Adamın arkasındaki masaya bakan Nergiz, makyaj banyosu yapmış olan kadını kaşıyla işaret edip sonra ona döndü. Kadın da ayaklanmış Erkan'ın yanına gelmişti ve tabii kollarını adamın beline dolamıştı.

"Eh tabii, yediğine dikkat etmelisin. Bazı kaşarlar bu etkiyi yapar..."

Diğer erkekler kahkahayı basarken Erkan alaycı, yanındaki kadın da sinirli gözlerle Nergiz'i süzdü. Kadın Nergiz'in cümlesini pek anlamasa da ondan rahatsız olmuştu.

Beline dolanan kollardan kurtulmak ihtiyacı duyan Erkan, Nergiz'in kadına sinirli baktığını görünce *dayanabilirim biraz daha*, diye düşündü ve tepki vermedi kadına. Nergiz masaya yerleştiğinde Erkan da boş olan sandalyeye oturdu. Diğer kadın ayakta öylece kalınca Suat ayakta ki hatuna dönüp sesini duyurmak için biraz yüksek sesle konuştu.

"Maalesef tatlım bu bir şirket toplantısı... Konuşmamız bitince senin herifi yollarız yanına..."

Kaşıyla da Erkan'ı işaret etmişti. Bu sözle kafasını öne eğip gülen Erkan'a bakan Nergiz, bir erkeğe gülmek bu kadar yakışmamalı diye düşündü. Sanki bu buzdan kalıbın altında bambaşka bir insan var gibiydi.

Düşüncelerinde Erkan'ın sesiyle kurtuldu. Müzikten dolayı iyice eğilmişti kulağına.

"Röportajda ne soracağını belirledin mi?"

Nergiz başını çevirse burun buruna geleceklerinin far-

kındaydı. Ama adamın istediğinin de kendisinin kaçması olduğunu biliyordu. Nergiz'in de bu durumlarda hep bir pabucu olurdu ve bırakamazdı. Kafasını çevirdi ve bunlarının sürttüğüne yemin edebilirdi.

Konuşurken nefesinin adamın dudaklarına vurduğunu umarak derin bir nefes verdi.

"Tamamen doğaçlama yapacağız Erkan. Sen nereye götürürsen, oraya gidecek konu..."

Erkan gözleri dudaklarda cevap verdi.

"Buna cesaret edebilir misin peki?"

"Neden etmeyeyim? Konu olacak kişi sensin... Konu nereye giderse gitsin ucunda sen olacaksın."

"Ya diğer uca seni takarsam?"

Adamın ukala gözlerine çevirdi gözlerini.

"Eğer bunu becerebilecekse ben o uca razıyım Erkan, ama unutma iki ucu da bir yerlerinde hissetme ihtimalinde var."

Erkan'ın başını geriye atarak kahkaha atması kadını da gülümsetti. *Ve son bir gol*, dedi içinden. Eğildi Erkan'ın kulağına doğru.

"Sakın bir daha gülme..."

Hadi neden diye sor.

"Neden?"

Bingo!

"Seksi oluyorsun ve bunu istemiyorum."

Kaşları havaya kalkmış ve şaşkınlıktan nefesini bile tutmuştu Erkan. Nergiz içinden kendine bir beşlik çıktı. Erkekler hep bu oyuna gelmek zorunda mıydı? Şimdi artık sınıtarak gezen bir Erkan görmeye hazır olmalıydı.

Ama adamın sertleşen yüz ifadesine baktı ve *bir şeyler ters gidiyor*, diye düşündü. Sonra Erkan yine ona doğru eğildi.

"Emin değilim. Şimdi ben g lemez de..."

Nergiz asla *neden* diye sormaması gerektiğini biliyordu.

"Neden?"

kahretsin...

"Her an üstüme atlaman korkusuyla nasıl g lebilirim?"

Bir an Şaşkınlıkla kalan Nergiz, Erkan'ın gözlerinde ki kahkaha kıvılcımlarıyla daha fazla kendini tutamadı. Kahkahayla gülerken Erkan'ın sesini duydu.

"Őakın bir daha gülme..."

Kafasında hâlâ Erkan'ın c mleri dolanırken bir yandan da masadaki sohbete ayak uyduran Nergiz,  ocukların onu kabullendiğini ve aslında son derece neşeli bir ekip olduklarını fark etti. Eğleniyordu baya baya... Ve Erkan... Asla göründüğü kadar soğuk değildi. Ama ukalaydı. Her fırsatta Nergiz'e laf sokmaktan geri kalmıyordu. Resmen savaşıyordu. Buna Nergiz de sebep oluyordu belki ama bir Şey barizdi ki ikisi de bundan keyif alıyordu.

Tavla maçları başlayacağı zaman Bülent araya girdi.

"Vakit baya geç oldu sohbete daldık. Bence  n elemeleri tek zar atıŐıyla yapalım."

Herkes bunda hemfikir olurken Suat, Nergiz'e acır bir ifadeyle baktı.

" zg n m sevgili müdürüm, sadece tek zar atacaksın sanırım bu gece..."

Nergiz *neden* sorusunu barındıran bakışla adama bakınca o da omzunu silkti.

"Burada Erkan ve beni geçeceğini sanmıyorum. Genelde son ma  hep ikinize kalır."

Nergiz gülümsedi.

"Desene buldunuz garibanları aranızda top  viriyorsunuz."

O sırada diğerk masadaki kadın Erkan'ın yanına gelip koluna girdi.

"Sana şans getirmek için geldim bebeğim."

Nergiz bu lafa kahkahayla gülerken içinden bu kariyı yolmak geldi.

"Erkan, hadi şansa ihtiyacın var anladık da keşke şans öpücüğü veren meleğini daha iyi seçseydin."

Nergiz'in bu sözlerine kadın bozulurken Erkan yine o kan ısıtan gülüşünü attı. Tek kaşını kaldırıp yaramaz çocuk ifadesiyle Nergiz'e göz kırptı.

"Sen vermeye ne dersin peki?"

Evet, evet...

"Asla bir rakibe şans öpücüğü vermem. Şansına küs..."

Diğerleri de kahkaha atarken Bülent'in kulağına söylediğiyle bir an şaşkın şekilde kalakaldı Nergiz.

"Erkan'ın bu hâline iyi bak... Onu uzun zamandır böyle görmemiştim. Ve büyük ihtimal yarın eski haline dönecek. Söz konusu işi ve ona kazayı hatırlatan şeylerse etrafına ördüğü duvar çok kalın olabiliyor. Şimdi düşündüm de uzun zaman üstüne bu duvarı kıran tek kişisin."

Kulağında bu cümlelerle tavla masasına geçti Nergiz. Konsantre olamıyordu ama bu ego manyağı şirin şeylere de ders vermek zorundaydı.

Zarlar atılmış, son zar hakkı Nergiz'e verilmişti. Erkan altı, Suat beş atmıştı. İlk iki kişi belirlenmiş gibi sırtıyorlardı. Diğerleri maalesef o kadar şanslı değildi. Kafasındaki her düşünceyi geri plana atan Nergiz, eline aldığı zarı avucunda sallamaya başladı. Erkan'ın gözlerine gözlerini dikti ve tam zarı avucundan bırakacaktı ki genç adama göz kırptı. İkisi de masadaki zara bakmıyordu. Ama diğerlerinden gelen uğultu zarın sağlamlığını gösteriyor gibiydi.

"Vay arkadaş, şeş ha? Tamamdır beyler... Maç Erkan ve Nergiz arasında geçecek."

Suat'ın cümlesiyle ikisi de gözlerini zara çevirdi. Evet, altı gelmişti. Nergiz omzunu silkmekle yetinirken, Erkan sırtıyordu. İki günlük köle bu ikili arasından çıkacaktı.

"E hadi o zaman maç başlasın. Kuralları söylüyorum. İki maç yapılacaktır. Eğer bu iki maçta beraberlik olursa üçüncü maç yapılacaktır. 2-0 veya 2-1'lik skorlar galibi belirleyecektir. Oyun sayısı değil, puan çokluğu dikkate alınacaktır. Sorusu olan?"

Suat'ın açıklaması üstüne ikisi de olumsuz anlamda başını salladı. Erkan ve Nergiz gözlerini birbirinden çekmiyorlardı. Sanki ilk çeken kaybedecek gibi... Öksürük sesleriyle kendilerine geldiler. Berkay tavlayı ortaya itip karşılıklı sandalyeleri yerleştirdiğinde ikisi de ciddi bir ifadeyle masa başına geçmişlerdi. Bu adam böyle gözlerini ona dikip bakarken konsantre olması zordu ama Nergiz gözlerini kapatıp derin bir nefesle kendini hazırladı.

İlk oyun için atış hakkını belirleyen zarlar atıldığını da oyuna başlama hakkını Erkan kazanmıştı.

"Bana öyle bakma..."

Nergiz tek kaşını kaldırdı sırtırken.

"Nasıl?"

Erkan yüzünü ekşitip elindeki zarlara döndü.

"Böyle işte... Dikkatimi dağıtıyorsun."

Nergiz kıkırdadı bu sefer.

"Ah yapma, gözlerinle atmıyorsun ya zarları... Ben gözlerine bakıyorum. Sen rahat ol..."

Tam atışı yaparken duyduğu bu sözle zarları elinden düşürerek kaydıran Erkan, zarlara bakıp sinirlendi. Yek-i dü..."

"Buna hile denir hanımefendi..."

Nergiz masum kedi bakışını takınıp gözlerini kırptırdı.

"Yapma, ne hilesi? İzliyorum sadece..."

"Evet, suratımı..."

Nergiz Erkan'a yaklaşıp yine tam oynayacakken fısıldadı.

"Ama çok bakılası..."

Sinirle Bülent'e döndü Erkan.

"Şu cadıyı benden uzak tutun. Resmen hileli bir maç uyguluyor."

Bülent kahkahasının arasında zorla konuştu.

"Abi yapma, ispat edilecek bir kuralsızlık yok."

Nergiz tırnaklarını incelerken omuz silktilti.

"Hiç yani... Göze yasak mı var?"

İçinden bu kadından bunun hesabını fena alacağını söyleyen Erkan, arkasından dönen dolapları dikkate almadan hamlesini yaptı. Arkadaşları da Nergiz'i tutuyordu. *Vay şerefsizler...* İlk defa onu yenecek biri denk gelmişti ya, kaçırmazlardı bu fırsatı...

Nergiz tam zarları eline aldığı anda Erkan mırıldandı.

"Şimdi bana doğru aç aç gel bakalım bebeğim."

Çocuklar kırıktılarını engelleyemiyorlardı. Tavla maçından ziyade bu iki delinin birbirlerini sabote etme durumları daha eğlenceliydi.

Nergiz kirpiklerinin arasından alaycı bir bakışla bakıp önüne döndü.

"Hadi ama Erkan, bu kadar mı? Yaratıcı değilsin..."

Nergiz tam zarı atacakken Erkan'ın sözünü işitti.

"Sen yaratıcılığı şu anda aklımdan geçenlere sor. Offff,..."

Adamın ima ettiği şeyle zarlar resmen elinden fırla-

mıştı Nergiz'in. Zarlara bakınca gözlerini kısıp çemkirdi.

"Bu haksızlık. Ben sadece bakmıştım. Cihar-i-yek..."

Erkan omzunu silkip kolunu sandalyenin arkasına geçirdi.

"Aklından geçirmediğin ne malum?"

Nergiz sinirle önüne döndü.

"Aklımdan geçirseydim..."

"Eeee?"

"Yok bir şey... Git başımdan. Bülent patronuna sahip çık..."

Bülent yine kıkırdadı.

"Bana ne be? Bize de eğlence çıktı işte..."

"Eğlenceymiş..."

Suat sandalyesini masaya yaklaştıırken seslendi.

"Şikâyet etme Nergiz, sen başlattın."

Durumdan memnun olmayan Nergiz, artık dış etkenlerden etkilenmeyeceğine dair kendine söz vererek maça konsantre olmaya çalışmıştı. Aynı konsantreyi Erkan da kurmaya çalışıyordu ama bu ne kadar sürerdi bilmiyordu. Bu kızı az da olsa tanıdıysa bu kadar sessiz kalması imkânsızdı.

Oyunun birinci partisini Nergiz kazanmıştı ve bunun sebebi kesinlikle terlediği için boyun çukurunda ısıldayan nem değildi. Şanslıydı vesselam. İkinci oyunda ise Erkan daha fazla asıldı oyuna ama kızın zarları çok iyi geliyordu.

Tüm kapıları alan Nergiz, Erkan'ın iki taşını da bir kapisında kilitlemişti. Ne atarsa atsın çıkamıyordu. Düşüş bile yetersizdi.

"Biraz açsaydın iyiydi. Sıkıştım burada..."

Nergiz, Erkan'a bakıp sevimli bir ifadeyle sınıttı.

"Ah açarsam kaçarsın, ama üzgünüm. Benimsin..."

Bir de göz kırpmıştı arkasından. Erkan bir an kalbinin kulaklarına kadar kan pompaladığını hissetti. Kıza bakıp yarım ağız gülümsedi.

"Emin ol kaçmam bebeğim. Sen hele aç..."

Masadaki çocuklar kahkaha atarken Nergiz de yüzünü buruşturdu. Akli iyice dağılan Nergiz, Erkan'ı sıkıştır-sa bile oyunu döndürebilecek stratejiyi kuramamıştı. Ve sonuç olarak ikinci maçı Erkan aldığı için skor 1-1 olmuştu. Sıra üçüncü maçtaydı.

"Evet. Başla bakalım Bay Oyunbozan..."

"Ben miyim o?"

Nergiz omzunu silkip adama sinirle bakmaya başlamıştı. Ve kiran kırana bir maça daha giriştiler. Bir ara Erkan'ın iki pulu da kırılmış, bekleme yerinde duruyordu ve Nergiz tüm kapıları kapadığı için giremiyordu. Sinirle homurdanıyordu. Nergiz sırttı.

"Terasta hava güzel sanırım ha, içeri girmeye niyetin yok."

"Yok bebeğim, böyle iyiyim. Sen bir kahve yapıver bana, burada içeyim ben..."

Nergiz bu söz üstüne kahkahayı basmıştı.

"Emredersin bey..."

Artık masadakiler de Erkan da işin giderek eğlencesine vurmuşlardı. Ama Erkan bu maçı da kaybederse bu kızın ona iki gün kan kusturacağını bildiği için bir yandan da panik yapmıyor da değildi.

Nergiz bu oyunu aldı gözüyle bakarken gelen aksi bir zarla açık verdi. Erkan çift atarak açık pulu kırıp içeri soktu iki pulunu.

"Aman yaa, ne bindin hemen tepeme?"

"Terastayken çok binilesi duruyordu ne yapayım."

Adama yüzünü buruşturup kalbindeki kelebekleri tatile gönderdi Nergiz. Erkan'ın tarafında sadece üç kapısı açıktı ve Nergiz, Erkan o iki pulu da kendi tarafına taşıyana kadar giremedi oraya.

"Ah kahretsin! Bu kadar zardan bir tane de gelmez mi ya? Buz gibi açığa giremiyorum."

O sıra da Erkan'ın yüzüne baktı. Ve onun yüzündeki o ifadeyi görüp tam adam ağzını açmıştı ki masanın karşı tarafına uzanarak elini ağzına kapattı.

"Sakin... Sakin ola o aklındaki şeyi söyleme, valla bak kafana yersin tavlayı..."

Erkan gözlerindeki kahkahayla başını salladı sadece. Nergiz ise avuç içinde hissettiği hafif ıslaklıkla içi ürpererek çekti elini. Erkan'a baktığında ise adamın dilini dudaklarını yalarken buldu ve gözlerine baktığında, onun göz kırpmasıyla ikinci şoku yaşadı.

İki taraf da pulları toplamaya başlamıştı. Erkan'ın üst üste iki çift atması onları eşitlemişti. Bir ve iki kapısında ikişer pulları duruyordu ikisinin de... Nergiz 6-2 atarak iki pulunu aldı. Sıra Erkan'a geldiğinde Nergiz sırtıyordu. İki pulu da bir kapısında idi ve Erkan çift atmazsa oyun Nergiz'indi. Ve...

"Heyt beee dubara... Bu iş bu kadar..."

Nergiz bir tavlaya bir Erkan'a bakakalmıştı. Ne yani yenilmiş miydi? O değil de bu adama iki gün kölelik mi yapacaktı? Ah biri lütfen Nergiz'i gömebilir miydi? Adama baktı sinirle...

"Hile yaptın..."

Erkan keyifle tek kaşını kaldırdı.

"Öyle mi? Senin başlattığın oyunda ben kazandım. Nesi hile?"

Biraz düşünüp omzunu silkti Nergiz.

"Hile işte... Bana seni oyalama fırsatı vermeden attın zarı... Pis düzenbaz."

Erkan cidden şaşkın bakakalmıştı.

- "Bunda ciddi misin? Allah'ım ya, sendeki nasıl mantık?"

"Düz mantık..."

Fahri ve Suat da Nergiz'i desteklemeye başlayınca ortalık karışmıştı. En sonunda Erkan ellerini havaya kaldırdı.

"Öyle ya da böyle... Ben kazandım ve iki gün kölemisin."

Nergiz yüzünü buruşturdu.

"Sınır koyacağız. Köle ne demek ya? Hem iş yerinde bu tarz oyunlara maruz kalamayız. Otoritemiz var, sarılır."

Erkan hesabı ödemek için elini cebine atarken sırttı.

"Valla onu bunu bilmem. Korkma iş yerinde bizden başkası bu durumu anlayamayacak, ama işi özeli yok... Gece yarısı bile arasam emrime amade olacaksın. Kural böyle..."

Sıkılı dişlerinin arasından tısladı Nergiz.

"Ben de Nergiz'sem bunun hesabını sana ödetirim. Ama tamam... Kumarda kaybettik, ama yarın akşam sakın arama işim var."

"Neymiş?"

"Bu akşam kumar da kaybedildi, yarın akşam aşkta kazanılması için uğraşmam lazım..."

Kaşları arında çatıldı Erkan'ın ve o soğuk adam moduna büründü. Ne olmuştu ki bu herife böyle birden? Adamın sanki iki karakterini bir açma kapama düğmesi ayırıyor gibiydi. Ne ara diğeri açılıyor anlamıyordu.

“Neyse, bakarız. Zaten ben de iki gün yokum. Sonra ben sana kölelik başladı diye bildiririm.”

Diğerleri de ne olduğunu anlamamıştı. Keyifli giden ortam gerilmişti birden. Tamam, ikisi köpek gibi didişiyordu ama bundan da ayrıca keyif alıyorlardı. *Ne olduysa aralarında?* Bülent ile Suat bakıştılar ve ikisi de *anlamadık*, der gibi dudak büktüler.

Akşam eve giderken belinin ağrısından ölüyordu Nergiz. Regl dönemleri sapıtmıştı yine... Ve bu gecikmeler onda şiddetli ağrılara sebep oluyordu. Ama bu geceyi atlatması lazımdı. Siteye girdiğinde ilk işi ev yemekleri dükkânına girip siparişleri vermek oldu. Sonra evine gidip kendini duşa attı. Yasemin’in odasından sesler geliyordu ama içeri girmedi. Sıcak su azcık gevşetip ağrısını hafifletirdi belki.

Ertesi gün Erkan’ı hiç görmemişti. Bülent’e sorduğunda dışarıda işleri olduğunu söyledi. Aslında rahatlaması lazımdı, sonuçta iki günlük işkence ertelenmişti. İç departmandan hoş bir kızla da tanışmıştı. En azından kahve saatlerinde yalnız veya sap adamlarla takılmıyordu.

Duştan çıkıp üstünü giyindi. Kot ve beyaz tişört giydi. Mutfığa indiğinde Yasemin hâlâ odasındaydı.

Nasıl bir telaş sarmışsa Yasemin’i, öğleden sonra Begüm’le konuştuktan sonra kafası yerinde değildi. Akşamki plandan bahsetmişti ve Nergiz zillisi söylememişti bile ona... Soner’in geliyor olması, hele ahalinin de davetli olması. Hastanede yarı çıplak adamın karşısındayken, şimdi bir de onunla barbekü partisi mi verecekti?

İçinden dua ediyordu. İnşallah Nergiz bir boklar çevirmiyordu. Bu düşünceyle hızla çıkıp mutfığa indiğin de aklındaki tüm kötü düşünceler uçu. Nergiz kafasını yaslamış masaya eli karnında inliyordu resmen.

"Tatlım, neyin var?"

Nergiz başını kaldırmadı.

"Yok bir şey kuzum... Malum sancılar..."

Yasemin hemen sıcak su torbası ayarlayıp karnına koydu.

"Hiç de malum gibi durmuyor. Çok sık olmaya başladı Nergiz. Eskiden sadece sızıyla atlatırdın. Neden arttı ki?"

Nergiz sıcak su torbasıyla bütünleşirken mırıldandı.

"Abartma be, bir şey yok. Gecikti işte... Malum iş stresi falan bindi. Sıcak su iyi geliyor."

Yasemin de kendine su doldururken kıkırdadı.

"Tabii ne sandın? Sıcak su torbası candır. En ateşli erkekten bile daha çok işe yarar."

Nergiz de sırtımaya başladı.

"Tabii ya, nere istersen oraya koy. Her yere sığar..."

Nergiz kendini toparladıktan sonra evden çıkmışlar, siparişleri alıp Begüm'ün evine doğru yola girmişlerdi. Yasemin, Nergiz'e döndü.

"İyi misin?"

Elinde ki çikolatalı kurabiyeyi kemiren Nergiz homurdandı. Yasemin anlamadı ama muhtemelen *iyiyim dedi*, diye düşündü.

"Nergiz, bu akşam Soner de gelecek ve ilk defa tanışacaksınız. Sakın yapma olur mu?"

Nergiz soru sorar gibi baktı.

"Yani diğerlerine yaptığını... Adamı sanki beni alacakmış gibi baskı altında tutup tehditler savurma..."

Ağzındakini büyük telaşla yutan Nergiz sordu.

"Alacak mı?"

Gözü yolda sordu Yasemin.

"Neyi?"

"Seni..."

“Nergiz, kurabiyeni ye...”

Omuzlarını silkip geri yaslandı Nergiz.

“Aman ya, şaka yaptım. Ne soracağım ne sıkıştıracağım be? Hem doktorunmuş işte... Zaten ne olabilir ki? Etik kurallara aykırı...”

Yasemin birden ona döndü. Sonra telaşla yola çevirdi bakışını.

“Ne etik kuralından bahsediyorsun ya... Öyle bir kural mı var?”

Kıkırdayan Nergiz gözlerini kapadı.

“Bilmem. Belki de vardır. Hem ne bu telaş?”

“Ah Nergiz ya, büyü azıcık büyü...”

Kalan yolu Nergiz kurabiye yiyerek, Yasemin ise içindeki endişeli sesi susturmaya çalışarak gitmişlerdi. Nergiz’in sağı solu belli olmuyordu ki... Vardıklarında Nergiz büyük bir keyifle arabadan indi. Açık olan bahçe kapısından seslendiler.

“Merhaba...”

Kızlar içeri girdiklerinde herkes deli dana gibi koşturmaya başladı. Erkekler Yasemin’in gözüne bakıp duruyordu ve Nergiz onları kaşla gözle uyardı. Begüm, Nergiz’in getirdiği mezeleri servis kabına yerleştirirken diğer kızlarda girdi mutfağa... Yasemin, Yağız’ın alacağı kredi konusunu konuşmak için dışarıda kalmıştı. Nergiz hepsine baktı tek tek...

“Eee kızlar, durum ne?”

Begüm kıkırdadı.

“Bizim bu dallamalar Barış’a bir saldırı. Kim bu So-ner, nedir, necidir, bilmem ne... Bir görecektin Nergiz. Ama aldıkları her cevapla suratları biraz daha asıldı.”

Nergiz telaşla baktı Begüm’e.

“Neden asıldı ya, hani iyiydi bu adam?”

Aslı başını salladı gülerek.

"İyi adam zaten... Bu yüzden asıldı yüzleri..."

Nergiz *ne alaka ya* diye sorunca Aslı devam etti.

"Adamın ağzını gözünü yamultamayacaklar ya o yüz-
den. Hatta Yağız bir ara Yiğit'e dedi ki, *biz yine de tedbir
amaçlı az bi' yoklayalım.*"

Nergiz bir kahkaha attı

"Ohaa... Bu kadarını ben bile yapmam. Seviyorum ben
lan bu kazmaları... İyi iyi, hadi bakalım."

Kapıdan gelen bir sesle Nergiz hızla geri dönüp kendi-
ni bir erkeğin kollarında buldu.

"Nergiiizzz, aşkımmmm! Seni çok özledim."

"Ah benim minik sevgilim, seksi erkeğim... Ben de çok
özledim ya..."

Doğa gözlerini devirdi.

"Ay vallahi benim oğlumu böyle çapkın ve serseri siz
yaptınız kızlar he... Nergiz seksi deyip durmasana şuna..."

Arda annesine bilmiş bilmiş baktı.

"Seksi değil miyim? Seksiyim. Eee neden doğrular
söylenince suç oluyor ki?"

Nergiz de kaşlarını kaldırıp ukala hâlde cevap verdi.

"Söyle bakalım kayıinvalideciğim, neden doğrular söy-
lenmiyormuş?"

"Nergiz, kız valla yolacağım seni..."

Arda, Nergiz'in elinden tutup çekti.

"Gel aşkım ya, biz gidelim. Hem ben sana Tuba'nın
bana yaptıklarını anlatacam."

İş yapmaktan kaçan Nergiz de Arda'nın peşinden gi-
derken sitemli sesle sordu.

"Tuba kim Arda? Bu kaçını bana taktığın boynuz se-
nin? Hiç uslanmayacak mısın sen?"

Arda, Nergiz'in elini öptü.

"Uslancam sevgilim ya, önce senin kadar olayım evlenelim sonra uslancam söz..."

"Ah desene bana menapozda düğün göründü."

Masayı düzeltirlerken Barış'ın sesini duydular.

"Hey çocuklar, bu akşam gelecek olan misafirimiz size bir sürprizle geliyor."

Melda, Duru ve Arda koşarak yanlarına geldi.

"Ne sürpriziymiş Barış Abi?"

"Nefis bir köpeği var Soner Abinin... Ben de rica ettim, size getirecek. Akşam o da yalnız kalmaz, siz de sıkılmazsınız."

Bu haberle havalara uçan çocuklara Yasemin'in de sevinci eklenmişti. O kadar seviyordu ki köpekleri, sırf Nergiz'in anlamsız korkusu yüzünden alıp besleyemiyordu.

"Harika, çok severim ya..."

Berna kulağına fısıldadı Yasemin'in.

"Köpeği mi, sahibini mi?"

Yasemin sinir sinir döndü Berna'ya.

"Berna sen de mi Allah aşkına? Bari sen yapma..."

Derken bir araba sesiyle herkes kapıya döndü. Erkekler, savaşçılar gibi omuzları dikleştirip kaşlar çatık hâlde tek sıra olmuş kapının karşısında adamın içeri girmesini bekliyorlardı.

Yasemin içeri giren adamı görünce sesli yutkundu. Spor kıyafetle öylesine yenilesi olmuştu ki Soner. Bir de gülümsemesi. *Of of...*

Derken kolunun dürtülmesiyle kendine geldi.

"Salak, ağzını kapat, herifi yutacaksın..."

Nergiz'e bir dirsek geçirip tısladı Yasemin.

"Sensin salak... Sakın bir boklar yapma Nergiz.."

Kızlar dudak arasından konuşurken, Soner gözlerini Yasemin'e sabitlemiş kalmıştı. O kadar insan beklemiyordu ama baya bir kalabalık vardı. Erkeklerin bakışları resmen derisini yüzüyordu. Nedenini anlamamıştı ama Yasemin'e bakınca her şey silindi. Soner yanındaki kızın Yasemin'i dürttüğünü ve bir şey mırıldandığını fark etti. Ne dediyse, Yasemin kaşlarını çatıp çaktırmamaya çalışarak bir şeyler söyledi.

Bu kız Nergiz olabilir miydi? Yüzüne bakınca *kesin o* diye düşündü. Bakışları bile pervasızdı bu kızın. Ve kendine baktığında, o da ne... Bu kız ona göz mü kırpmıştı? Resmen yaramaz çocuğun suç arkadaşına yaptığı gibi... Soner kakhaha atmak istedi ama kendini tuttu.

Barış'ın onu diğerleriyle tanıştırma olayında son derece rahat davranmaya çalıştı ama bu adamlarda farklı bir şey vardı. İyilerdi evet, ama sanki bir şeyler olmuştu. Anlamlandıramadı.

Köpeği anında çocuklar tarafından sarıldı. En büyük olduğu belli olan erkek çocuk, bir adam edasıyla yaklaştı.

"Merhaba ben Arda..."

"Merhaba Arda, bende Soner... Memnun oldum."

"Ben de... Köpeğinizin adı Kaptan'mı?"

"Evet, bildin..."

"İhm, tasmaında Captain yazıyor oradan anladım. Onu arka tarafa, bizim yanımıza alabilir miyiz?"

"Elbette küçük adam, zaten size arkadaş olsun diye getirdim Kaptan'ı..."

"Teşekkür ederim..."

"Rica ederim..."

Çocuğun arkasından bakarken gözleri Yasemin'le keşişti tekrar. *Tanrım, çok güzel be...*

Arda ile olan sohbeti içini titretti Yasemin'in. Aklına Deniz'in baktığı fal gelmişti. İki çocuk? Gülümsedi. Ve o ara oldu ne olduysa... Nergiz'in çığlıkları ve minik kızların kıkırtıları...

"Ah alın şunu üstümden. Tanrım, yalıyor mu bu beni? Ardaaaaaaa..."

Tüm millet sesin geldiği tarafa bakınca, gördükleri manzarayla şok içine girip, saniyesinde kahkahayı basmışlardı.

Yerde yatan Nergiz bacaklar açık kollar açık ve tam üstünde Nergiz'in yüzünü boynunu yalayan bir Kaptan.

Kemal nefes nefese konuşmaya çalıştı.

"Tanrım, Nergiz'in hakkından gelen bir erkek mi? Bu an tarihe kazanmalı..."

Nergiz bir yandan tepişirken bir yandan da laf yetiştirdi.

"Eee, iki bacaklılarınız beceremedi demek ki... Ay doktor çek şu azmanı üstümden... Off yaaaaa..."

Soner tam gidecekken kolunda bir el hissedince durdu. Kolunu tutan adama baktı. Yiğit göz kırptı.

"Az daha lütfen... Biz neler çektik bu cadıdan... İntikamımızı Kaptan alsın."

"Yiğit seni duydum. Ah bu çok ağır ya... Pişt köpek, bakma suratıma, kalk be... Soner bak valla bunu sana ödetirim. Anlamışsındır ha nasıl ödeteceğimi..." Bu tehditle anında Yasemin'e bakan Soner, onun da başını sallayarak *ödetir*, diye bir ifade takınmasıyla hemen köpeği çağırdı.

"Kaptan, buraya gel..."

Kulakları dikilip anında kalkan Kaptan, bir gözü Nergiz'de Soner'in yanına gitti. Nergiz ayağa kalkıp üstünü başını düzeltirken köpeğe bakıp hırlıyordu resmen.

"Pis azman pire torbastı... Sakın bir daha bana yaklaşma, kuyruğunu kulağına dolarım. Siz de gülmeyin be... Ahh Begüm bana giyecek bir şeyler ver. Duş almalıyım. Tanrım, salyaları saçıma mı buluştur, iğrenç..."

Ortam sakinleşip masaya geri geldiklerinde Kemal arkasına yaslanıp Soner'e baktı.

"Ee Soner, anlat bakalım..."

Soner gülümseyerek Kemal'e döndü.

"Bilmek istediğin ne?"

Yiğit öne doğru eğildi. Kızların duymaması için seslerini kısık tutuyorlardı.

"Sen ne anlatmak istersin?"

Barış inler gibi fısıldadı.

"Abi yapmayın ama ya... Bu ne böyle?"

Soner Barış'a gülümseyerek sorun değil der gibi baktı. Konuşmaya başladı.

"35 yaşındayım. Annem Türk, babam Fransız... Yaklaşık bir ay önce Türkiye'de yaşamaya başladım ve bildiğiniz gibi Yasemin'in de sağlık kontrollerini yapıyorum."

Kemal yine burnundan kıl aldırılmaz bir tavırla Soner'e baktı.

"Tekrar yurtdışına çıkacak mısın?"

Soner omuz silkti.

"Şimdilik böyle planım yok. Kesin buraya yerleşmeye niyetliyim."

Sabırla adamların niyetini çözmeye çalışıyordu. Ta ki Yağız denilen adamın söze başlamasına kadar. Kimseyi iplemeden eğilen Yağız, Soner'in gözlerine bakarak konuştu.

"Lafı uzatmayı sevmem. Yasemin'e bakışını gördüm. Ayağını denk al..."

O an anladı Soner. Bu olaylar, az önce kendine mu-

zirca göz kırpan o cadının başının altından çıkmıştı. Bu yüzden göz kırpmıştı ona. Haberi yokken Kaptan onun intikamını almıştı. En azından bununla teselli oldu.

Diğerlerinden itiraz sesleri beklerken, Barış hariç herkeste bir onaylama ifadesi oluşunca Soner rahat bir nefes aldı. Sebep ortadaydı. Yasemin'i korumak... Aslında seviniyordu bu anlamda. Yasemin'i seven bir aile vardı, kocaman. Hele o cadı...

Tam cevap verecekken Yasemin'in sesini duydu.

"Siz ne yapıyorsunuz? Bu ne böyle?"

Konuşulanları duymasa da bu adamların Soner'e doğrulan öldürücü bakışlarını fark etmişti. Kesin bir şeyler dönüyordu. Yağız arkasına yaslandı.

"Bir şey yok Yasemin. Doktorla tanışıyoruz sadece..."

Bakışlarıyla adamlara resmen yalvaran Yasemin, üçünden de hiçbir tepki almadı. Sorguluyorlardı resmen adamı. Ve sohbet ilerledikçe Soner'in şaşkınlıkla birlikte renginin değiştiğini gördü. Ve Barış... Resmen ne yapacağını bilemez hâldeydi.

Kızlar Yasemin'i mutfağa çağırdıktan sonra Yağız yine öne eğildi.

"Demek istediğimi anladın değil mi? Sakın ola bu kıza yaklaşma..."

Soner ne cevap vereceğini bir an şaşırdı. Kendi bile ne hissettiğini bilmiyordu ki bir şeyler söylesin. Sonra bu adamlara baktığın da anladı ki en büyük avantajı dürüst olması gerektiği idi. İnkâr bir fayda getirmezdi. En nihayetinde Yasemin'den çok hoşlanıyordu.

"Kendimin bile farkında olmadığım şeyleri sizinle tartışmam. Ama anladığım kadarıyla siz Yasemin'i benden korumaya çalışıyorsunuz. Anlayış gösteriyorum elbette... Ama unutmayın ki o ne kadar savunmasızsa bu ikili iliş-

kide, ben de o kadar savunmasızım. Beni uyarırken mümkünse onu da uyarın. Benimle oynamasın. Hatta ayağını denk alsın."

Yağız öfkeyle adamın üstüne eğildi.

"Senden bana ne doktor? Bizim derdimiz Yasemin. O kızı üzersen, bu dünya sana çok küçük gelir. Diyeceğim bu..."

Yiğit de aynı soğuk ifadeyle lafa girdi.

"Bize kendini yok ettirme doktor. Kıymetli bildiğimize kıymet veririz. Anlat bakalım şimdi, derdin ne cidden?"

Barış artık dayanamayıp araya girdi.

"Abi Soner Abi'yi bilmiyorsunuz. En az sizin kadar merttir. Sonra bu konuşmadan utanmayın da..."

Yağız yarım ağız sırttı.

"Valla Barış, seninle yaptığımız konuşmadan asla utanmamıştık."

Bu sözle başını önüne eğip gülümseyen Barış pes der gibi elini kaldırdı.

"Üzgünüm Soner Abi, bundan fazla yardımım olamaz. En nihayetinde Yasemin de baldızım olur."

Soner kahkaha atarak geri yaslandı. Bu adamların gözünden kaçmamıştı demek ki hiçbir şey... Sahi öyle anlaşılır gibi bakmış mıydı kıza? Tabii, Nergiz faktörü de baya etkiliydi demek ki... Anlatmıştı adamlara... İyi de ne anlatmıştı? Yoksa Yasemin onun hakkında mı konuşmuştu? Belki de hoşlandığını falan söylemişti kuzenine. Keyfi iyice yerine geldi.

Adamların gözüne çekinmeden bakarak konuştu.

"Tek söyleyeceğim söz, onu Amerika'da gördüğüm andan beri, aklımı işgal etti. Ruhumu, hayallerimi, rüyalarımı..."

Yağız kükredi.

"Höst lan! Rüyana başlatma şimdi..."

Soner şaşkın bakakaldı. Alayla mırıldandı.

"Abi yapma, sen hâlâ o rüyaların esiri misin? Beni bırakalı çok oldu."

Diğerleri bu sözle kahkahayı bastığında bir an gergin kalan Yağız'da dayanamadı. Gülmeye başladı. Sevmiştii bu doktoru.

"Öyle deme oğlum, Doğa bazen yatak odası ambargosu koyuyor, sonra vah Yağız vah..."

Mutfakta sinirle bir sağa bir sola dönen Yasemin, söylenip duruyordu.

"Nerden çıktı bu sorgulama? Altı üstü bir misafir... Her gelene bunu mu yapıyor bunlar? Hayır... Neden böyle davranıyorlar ki Soner'e?"

Doğa Yasemin'i sakinleştirmeye çalıştı.

"Bebğim, senin ondan hoşlandığını bildikleri için... Bir de adamın ilgisini biliyorlar... Malum, bir deneme çekmek zorundalar ama..."

"Ne? Ne biliyorlar? Nasıl? Kim söyledi? Ah Nergiz..."

Bu bağırmanın sonunda çığlık atıp uzaklaşan ayak sesleri duydu. Ve kapanan kapı sesi...

"Nerde bu deli?"

Yasemin sinirle Nergiz'i ararken, Nergiz de arka bahçede çocukların yanına sığınmıştı. Duru Yasemin'in sesini duyunca arka kapıdan seslendi.

"Yasemin, Nergiz burada... Top havuzuna saklandı..."

"Hain ispiyoncu..."

Nergiz'in tıslamasına Duru kahkahayla gülmeye başladı. Gülüşü aynı annesi gibiydi. Aslı'nın yüzündeki duruluk kızına da geçmişti.

Yasemin hışımla arka bahçeye çıkarken Aşlı durdurdu.
"Yasemin sakın ol... Biliyorsun, Nergiz'in tek derdi senin mutlu olman. Üzülmeni istemiyor."

"Biliyorum Aşlı... Ama söyledim ona... Bu sefer karışma dedim."

Sözü bittiği an arka bahçeye çıkan Yasemin, top havuzunun orda ayağa kalkmış Nergiz'i gördü.

"Çık oradan konuşacağız..."

"Bana ne? Yine bir sürü nutuk çekçeksin."

"Çekmeyeceğim."

"Kızacaksın."

"Nergiz kızmayacağım diyorum."

"Al işte, kızılıyorsun bile..."

Nergiz yüzü asık bir çocuk gibi top havuzundan çıkıp Yasemin'in karşısına geçti. Yasemin elleri belinde kıza baktı.

"Sana plan yok demiştim."

Nergiz kırıştırdığı gözlerle baktı Yasemin'e.

"Yapmadım ki... İnan bak..."

"Bu barbekü nereden çıktı o zaman?"

"Ne biliyim... Sanki hiç gelmediğimiz yer... Barış'la Begüm organize etmişler işte..."

Yasemin inanmamış gibi baktı.

"Ve sen de bizim takımı çağırdın."

"Evet..."

"Ve onlara Soner'den bahsettin."

"Evet..."

"İyi de neden?"

Bu tartışmayı yaparlarken duvarın kenarında onları dinleyen adamdan habersizlerdi. Nergiz artık yeter dercesine yanaklarını şişirdi.

"Yeter Yasemin! Hâlâ neden yaptığımı anlamayıp sorguluyorsan sana diyecek tek sözüm yok."

Tam dönüp gidecekken Yasemin, Nergiz'i durdurdu.

"Gitme, anlıyorum niyetini... İyiliğim için yapıyorsun. Ama bir şeyi anla Nergiz, her şeyi kontrolünde tutamazsın."

"Kontrolde tutmak mı? Kontrolde tuttuğum falan yok."

"Soner'i neden bu ortama maruz bıraktın. Bir şeyler olacaksa bunu ailemin baskısıyla değil kendi iradesiyle yapmalı..."

Nergiz inanamaz gibi ellerini salladı.

"Sen baktın mı hiç o adama? Ben baktım. Onda baskıya maruz kalacak bir tip var mı? Bak eğer burada bizim çocukların baskılarına rağmen dik duruyorsa, onların ataerkil beyinlerine rağmen senden vazgeçmiyorsa, bu büyük aileyi benimsiyorsa sorun yok demektir. Eğer sadece gönül eğlencesi istiyorsa bu akşamı bitirmeden çeker giderdi. Bunu anlamak istedim ben, anlıyor musun? Ve onun, senin yalnız olmadığını anlamasını istedim. Kendi duygularını ölçmesini istedim. Hata mı bu yaptığım? Belki... Ama eğer ona kapılırsan ve sonra o giderse seni dağınık halde görmek istemedim. Ben hep yanında olurum. Ama senin aşka kırgın ruhunun hak ettiği kişiye akmasını istedim. Eğer hak eden o değilse yüzünü bir an önce gör istedim."

Yasemin hâlâ düştüğü mahcubiyetin kızgınlığını üstünden atamamıştı.

"Karışma artık Nergiz. İnsanların ilişkilerine karışma. Hataysa hata... Bırak kendileri çözsün bu hatayı..."

"İnsanlara karışmıyorum. Ben sevdiklerime karışıyorum."

"Biliyor musun ne var? Sen korkuyorsun... Kendi adına..."

Nergiz kırılgan gözlerle baktı Yasemin'e.

"Ne demek o?"

"Erkan meselesi mesela... Veya diğerleri... Sen eğer başkasıyla uğraşmazsan kendine döneceksin. Ve kendini dinleyeceksin. İşte bunu yapmaktan korkuyorsun. Kendi karmaşanda boğulmaktan korkuyorsun. Hadi benim ilişkiyi sen düzene soktun. Senin ilişkini kim düzene sokacak?"

Nergiz kısık sesle konuştu.

"Erkan'la bir ilişkin olamaz dediğini sanıyordum."

"Olamaz zaten, ama eğer istersen tüm olmazları olur yaparsın sen. Ancak korkuyorsun. Sana söylediğim o söze öyle asıldın ki... Çünkü Erkan seni diğerlerinden çok daha fazla etkiledi."

Nergiz asabi şekilde saçlarını savurdu.

"Ne ara benim hikâyelerime döndük? Senden bahsettiğimizi sanıyordum."

Yasemin sabırla içini çekti.

"Tamam üzgünüm. Ama lütfen Nergiz, karışma... Soner'le asla konuşma. Bizim aramızda olan bir şey yok. Ama lütfen olması ihtimaline göre hareket etme... Bırak olursa olur. Ben eskisi gibi değilim. Kendimi koruyacağımı, akıllı davranacağımı biliyorsun. Lütfen bana biraz güven... Ben bulurum doğruyu. Artık beni korumak için kendi içini yok sayma... Sen bana bunca yıldır koruyucu kalkan oldun. Yalvarırım artık kendin için savaş..."

Nergiz hiçbir şey demeden arkasını döndü. Yasemin onu kışkırttığını düşünerek tam özür dileyecekti ki Nergiz bir anda hızla gelip Yasemin'e sarıldı.

"Bakma öyle... Sana asla kırılmam. Tamam, karışmaya-

çağım söz. Ama var ya eğer o doktor civanım seni üzerse, senin gözünden bir damla yaş getirirse ağzına sıçmazsam şerefsizim. Çıktığı yere gömerim adamı..."

Yasemin gözleri nemli sarıldı bu deli kıza.

"Eğer beni ağlatırsa o dediğini ben yaparım."

"Hah! Sen bi' halt yapamazsın."

"Küfür etmesene sen ya..."

"Aman... Haminnemin veliahtı. Neyse tamam. Bırak zırlamayı. Çocukların yanına geçelim."

"Tamam. Sen geç ben az toparlanayım gelirim."

Yasemin'in gözlerini sildiğini görünce kıkırdadı Nergiz.

"Adamın ağlatmasına gerek yok ki... Sen her koşulda ağlıyorsun zaten. Zırlak..."

Nergiz'in arkasından bakan Yasemin gülümseyerek bahçenin uç duvarına doğru yürüdü. Buradan manzara süperdi.

Saklandığı duvar kenarından usulca çıktı Soner. Kaptan'a bakmak için gelmişti bu tarafa. Sonra kızların konuşmasını duydu. Belli ki Yasemin çok kırılmış ve ruhu yaralanmıştı. Bu yüzden Nergiz tedirgindi. Nergiz kendinin neler hissettiğini bilse böyle koruyucu tavuk gibi dinir miydi acaba? Gülümsedi. Adım adım ilerleyecekti. Önce güvenini kazanmalıydı Yasemin'in.

"Bu manzaranın hakkı tek başına verilmez."

Arkasından duyduğu sesle bir anda irkilen Yasemin, Soner'i görünce şaşırdı. Allah'tan gözleri durmuştu ve kızarıklık oradan belli olmazdı.

"Hava alayım dedim."

Soner gülümsedi.

"Ön bahçenin havasız olduğunu fark etmemişim."

Yasemin yüzünü buruşturdu.

"Mmmm, ah, duman... Evet, duman vardı."

"Anladım," derken bile hafif alaylı gülümsüyordu Soner. Sonra sessizce manzarayı seyre koyuldular. Yasemin fısıldadı.

"Bizim çocukların adına özür dilemeliyim sanırım. Biraz fazla korumacılar... Aslında iyi niyetlilerdir."

Soner kızın yanağına elini koyup yüzünü kendine çevirdi.

"Özür dileme Yasemin. Niyetlerinin iyi olduğunu biliyorum. Düşünüyorum da benim de kız kardeşim olsa ve ona yiyecek gibi bakan, hayran olan bir adam görsem, daha fazlasını bile yapabilirdim."

Yasemin'in ağzı balık gibi açılıp kapandı. Soner kısık sesle kahkaha attı. Zaten bu adam böyle sessiz kahkaha atarken dayanılmaz olduğunu biliyor gibiydi ya neyse...

"Bakma hiç öyle... Doğru söylüyorum. Sana bakışımı bir kere yakaladırlarsa böyle tepki vermeleri normal..."

Yasemin yüzünü buruşturdu ama içinde fırtınalar kopuyordu.

"Aslında onlar yakalamadı. Bizim cadaloz kulaklarına kar suyu kaçırdı."

"Evet, onun da farkındayım."

"Nasıl?" Yasemin şaşırmıştı.

"İlk geldiğimde buraya Nergiz bana göz kırptı. Sanki bol şans diler gibiydi."

"Ahhh onu imkânım varken boğmalıydım."

Soner gülümseyerek Yasemin'in beline ellerini hafifçe koydu.

"Seni çok seviyor ve korumak istiyor. Ama endişelenme... Göründüğüm gibi olmayabilirim."

Yasemin bu sözden ne çıkaracağını anlamamıştı.

"Ne demek o?"

"Yani demek istiyorum ki o cadıyla baş edebilirim. Ve sana bir sır vereyim mi?"

"Hm?"

"İnanılması zor ama içlerinde en çok onu sevdim."

Başını sağa sola sallayan Yasemin fısıldadı.

"Sevilmesi zor biridir. Dili sivri ve kavgacı..."

Soner devam etti.

"Ama bir kere sevdin mi de ne yaparsa yapsın vazgeçemezsin, çünkü içindeki güzelliği görürsün."

"Sen psikoloji okumadığına emin misin?"

Soner kızın çenesini okşadı.

"Hayır... Senin gibi bir kadının bunca zamandır can yoldaşı olmuşsa kötü olma gibi bir ihtimali olmadığını düşündüm sadece."

Yasemin gülümseyerek yüzünü Soner'in elinden kurtardı. Başını manzaraya doğru çevirdi. Sessizlik uzarken Yasemin ayakları dibinde bir kıpırtı hissedip eğildi. Kaptan gelmiş ayaklarının dibine kıvrılmıştı.

Soner bir süre Yasemin'in köpeği sevişini izledi.

"Seviyorsun köpekleri..."

"Ah hem de çok... Ama Nergiz yüzünden alamıyorum eve."

Soner yüzünde sevimli şeytan sırıtmasıyla kıza baktı. Başını kaldıran Yasemin adamın surat ifadesini görünce tek kaşını kaldırdı.

"Ne?"

"İntikam almak ister misin?"

"Kimden?"

"Bizim cadıdan..."

Yasemin heyecanlanmıştı. Nergiz'den bahsettiğini anlamıştı, ama ona *bizim cadı* demişti...

"Nasıl olacak?"

Üç günlüğüne seminere gitmem gerekiyor. Kaptan'ı hayvan oteline bırakacaktım. Ama sen istersen sana bırakabilirim."

Bir an kaldı Yasemin sonra kahkahayı bastı.

"Olur. Ay düşünemiyorum bile..."

Soner de gülümsedi.

"Hem benim aklım geride kalmaz, hem sen Kaptan'la vakit geçirmiş olursun, hem de Nergiz... Bir evde... Kaptan'la... Bir taşla üç kuş..."

Yasemin ayağa kalkıp ellerini silkelerken gülümsemesine engel olamıyordu.

"Nergiz'i ve bizim çocukları neden sevdiğin şimdi anlaşıldı. Kafan onlar gibi çalışıyor."

Soner yine o seksi kahkahasını atarak Yasemin'in elinden tutup ön bahçeye doğru ilerledi. Evet, yavaş adımlarla ilerlemeliydi. Söze dökmeden hareketlerle yaklaşmalıydı Yasemin'e. Kızın bu güvene ihtiyaç duyduğu ortadaydı.

"Saçmalamasana kızım... Ne işleri var arka bahçede be, yalnız hem de... Yürü Yiğit bakalım bi'..."

Doğa kocasının elini tuttu.

"Abartmıyor musunuz Allah aşkına? Küçük bir çocuk değil Yasemin."

Yağız homurdandı.

"Küçük kız olmadığı için endişeleniyorum ya... Adam yumulacak şimdi bizim kıza... Lannn, baak aklıma geldi. Kemal sen fırla..."

Berna ayaklanan Kemal'i gözleriyle durdurdu.

"Kemal hiçbir yere gitmiyorsun."

Yerine oturan Kemal'e bakıp homurdanmasına devam etti Yağız.

"Lan hepiniz de kılıbık oldunuz he..."

Nergiz kıkırdadı.

"Diyene bak diyene..."

Yiğit, Nergiz'e sinirle baktı.

"Şen sus cadı. Hem bizi fişekliyorsun hem de gevrek gevrek sırtıyorsun."

Aslı'nın boğaz temizleme sesiyle geri yaslandı Yiğit. Nergiz tabağına aldığı yemeğe çatalıyla işkence ederken ukala havada baktı Yiğit'e.

"Ben sadece sizin karşınızda doktor civanımın ne yapacağını merak etmişim ve sınavı başarıyla geçti. Artık hepimiz Yasemin'e güvenmeliyiz."

Begüm söze girdi.

"Valla ben Soner'i sevdim. Dürüst ve güvenilir adam..."

Barış'da karısına destek verdi.

"Evet, Soner Abi son centilmenlerdendir diyebilirim."

"Hah, centilmenmiş! Erkek lan bi' kere... Sapına kadar centilmen olsa ne yazar. En fazla benim kadar centilmen olur."

Yağız'ın homurtusuyla şaşkına dönerlerken Doğa'nın sözüyle makaraları koparmışlardı.

"Herkesi kendinle karşılaştırmasına kocacığım. Senin centilmenliğin benim şeytanlığıma denk gelene kadardır."

Sonra Nergiz'in inlemesiyle herkes telaşla ona döndü. Elinde çatalla kasılıp kalan Nergiz'in alnından terler damlıyordu. Aslı panikle kıza sarıldı.

"Nergiz... Kuzu iyi misin?"

Zorla gülmeye çalışıp başını salladı Nergiz.

"Ufak bir sancı... Sanırım çok yedim."

Bu akşamı mahvedemezdi. Sancılar yine artmıştı. Ve

yan taraftan çıkan Yasemin ve Soner'le konu unutulmuş herkes neşeli hâline bürünmüştü. Tabii bizim oduncuklar hâlâ ufak ufak saldırılarına devam ediyorlardı, Soner de bu saldırıları ustalikle geri püskürtüyordu. Nergiz akşamı zorla bitirdi.

"Lanet olsun bu adama. Bir an önce başlasa artık bu kölelik bende rahatlasam. Ay valla iki gündür sinirlerim iyice gerildi. Ha aradı arayacak, ha bir şey istedi isteyecek. Bir de karşıma geçip sırtıtmıyor mu? Valla geberteceğim o olacak ha..."

Kahvaltı da Nergiz homurdandıkça Yasemin kıkırdıyordu. Ona anlatmıştı her şeyi.

"Sen otur kafanı taşlara vur. Ne bok yemeye gidip adamı oyunda alt etmeye çalıştın ki? Doğru düzgün oynasan zaten maç senindi."

"Of biliyorum ama o an sanki benden daha iyi gibi geldi. Ne biliyim ben o soğuk adamın böyle numara çevireceğini..."

Bardağına çay dolduran Yasemin omzunun üstünden baktı Nergiz'e.

"Demek ki zannettiğin gibi değilmiş. Üstelik tavla bu, şans büyük faktördür. Hem hatırladığım kadarıyla bu adam baya sosyalmış."

Nergiz hemen başını kaldırdı.

"Sen nereden biliyorsun ki?"

Omuzlarını silkti Yasemin.

"Yarıştığı zamanlardan... Hatırlasana birlikte gitmiştik sen üniversitedeyken bir yarışına. Sonra gazetelerde falan görmüştüm. Nişanlıydı hatta... Hmmm demek ki evlenmemiş kızla..."

Bunu duyan Nergiz'in keyfi kaçmıştı.

"Ben çıkıyorum. Bu ayın sayısı basıma girecek. Kontrol etmeliyim."

"Tamam bebem. Ben de çıkacağım zaten."

Yol boyunca bir eli karnında diğer eli direksiyonda dergiye gitti Nergiz. Artık ağrı kesicilerde fayda etmiyordu. Rahat bir zaman da doktora gitmeliyim diye düşündü. Regl dönemi hiç bu kadar gecikmemişti. Sonra kıkırdadı. *Kimseyle de sevişmedim ki buraya geleli, acaba kendi kendime hamile mi kaldım.* Kasıklarına giren sancıyla gülümsemesi soldu.

"Nergiz?"

Başını kaldırdığın da Suat'ı gördü.

"Gelsene..."

İçeri giren adam koltuğa oturdu.

"Hayırdır, sorun mu var? Çağırmuşsun."

Nergiz yüzünü buruşturdu.

"Hayır ya sorun yok. Sadece şu dengesiz adama canım sıkkın. Sizin bu maçlarınızda kaybedenin cezası hemen başlamıyor muydu ya? Ne yapmaya çalışıyor bu herif?"

Suat gülmeye başladı.

"Kızım sağlam dur. Adam önce psikolojik savaş açıyor sana..."

"Ay başlayacağım ha onun savaşına..."

Suat kahkaha atarken duruldu.

"Nergiz, Erkan uzun zamandır o geceki kadar eğlenmemişti. Ya da biz fark etmemiştik. Sana her ne kadar ilk başta yanlış davransak da inan şimdi çok memnunuz. Bize iyi geliyorsun cimecime..."

Cincime sözüyle gülmeye başlayan Nergiz, Suat'ın şaşkın bakışlarına iyice kopmuştu.

"Cincime mi? Valla Suat anaokulu öğretmenimden sonra bana cincime diyen ilk insansın. Genelde cadı derler."

Suat'da kahkaha atarken cevap verdi.

"Aslında ben de cadı diyecektim o ilk toplantı konuşmalarını düşünerek de ayıp olmasın dedim."

İkisi karşılıklı gülerken kapı birden açıldı. Erkan sinirle kasılmış halde ikisine baktı. Suat'a döndü.

"Eğer muhabbetin bittiyse ayaklan... Alper Abi seni çağırıyor. Her yerde aramış seni..."

Suat telaşa fırlayınca Erkan içeri girdi Nergiz'e yaklaştı.

"Bak ne yaptığın umurumda değil, ama bu derginin düzenini saçma gönül hikâyelerine bozma... Bizim çocuklardan sana abayı yakanlar var. Sakın ola bu dergi içinde böyle saçma bir oyuna girme..."

Duyduklarıyla önce şok olan Nergiz siniri geçince çemkirmeye başladı.

"Bak bak, akıl mı veriyorsun bana? Ne gönül hikâyesinden bahsediyorsun be sersem? Mesai arkadaşımla iki sohbet... Hey bir dakika yaa, sana neden açıklama yapıyorum ki ben?"

Erkan ukala bir ifadeyle kaçasını Nergiz'in masasına dayamış, kollarını göğsünde birleştirmişti. Konuşmaya başlayınca öne doğru eğilmiş, birbirlerinin kokularını duymak kadar yakınlaşmıştı.

"Hesap verme tabii... Ama tıpkı geçen gece yaptığın gibi aşta ki kazanma oyunlarını buradan uzakta tut..."

"Aşta kazanma oyunu?"

"Hani bizim ceza başlamasın, yarın akşam işim var, dediğin oyun."

Nergiz kalbaha atarak geri yaslandı.

"Şersem salak, o oyun benim için değildi ki dostum içindi. Ah yoksa sen beni kıskandın mı?"

Aynı ifadeyle alayla gülümseyerek kıza doğru eğildi Erkan. İçinden bu kızın doğru tespitine lanet ederek ve büyük ölçüde duyduklarıyla rahatlayarak.

"Deli misin? Aklımı oynattım..."

Nergiz gülümsedi.

"Kıyamam..."

"Bilirim..."

Bir süre daha gözlerle savaş verdikten sonra Erkan ayağa kalktı.

"Neyse ben uyarayım da..."

Nergiz istifini hiç bozmadan cevap verdi.

"Endişe etme... İş arkadaşlarımla birlikte olmak prensiplerime aykırı..."

Tek kaşı havada kıza bakan Erkan kapıyı açtı.

"Bak bu iyi haber..."

Nergiz ayağa kalkıp adamı kolundan tuttu. Demek psikolojik savaş ha? Öyle olsun... İyice kulağına yaklaştı.

"O yüzden benle ilgili hayallerine veda et Erkan..."

Adamın içi ürpermişti. Kızın saçları arasından kulağına eğilen Erkan fısıldadı. "Bu prensip sana ait... Mahrum olacak olan sensin..."

Adamın nefesi saçlarını hareket ettirdikçe kulağını okşadıkça kasıklarında bambaşka kasılma hissetti Nergiz. Ateş... Tehlike...

"Çok emin olma derim ben... Mahrumiyet hiç ummadığın anda kendini hissettirebilir."

Telefonuna gelen mesajla başını işinden kaldıran Nergiz, Yasemin'in mesajını okudu.

"Oğuzlayım, şimdi sıra sende..."

Ah evet, günün şekerlemesi işte buydu. Öğle yemeğinde buluşmuşlardı demek. Hemen telefonu eline aldı.

"Oğuz.."

"..."

"Bebeğim neredesin?"

"..."

"Aaa? Geçmiş olsun... Ben de birlikte bir şeyler yapalım demiştim. Seni çok özledim."

"..."

"Helal hayatım helal... Boğazına bir şey mi kaçtı? Hazır hastanedeyken bir baktırırver bari... Ama bak artık dayanamıyorum bu duruma. Ben sensiz yapamayacağım. Lütfen akşama gel ve Yasemin'e her şeyi anlatalım. Yoksa ben anlatacağım."

"..."

"Oğuz ses ver orda mısın?"

"..."

"Neyse tamam sonra detaylı konuşuruz."

"..."

Telefon kapandıktan sonra kahkahayla arkasını dönen Nergiz karşısında sinirle kendine bakan Erkan'ı gördü. İyi de bu herif ne bok yemeye böyle dengesizdi ki?

"Pardon... Sevgilinle sohbetini istemedim dinledim. Bu röportajla ilgili konuşacaktım."

Adam tam çıkarken Nergiz anladı. Bu herif ondan hoşlanıyordu ve bunlar bastırılan kıskançlıklardı. Bunca erkek tanımıştı. Saf bir genç kız gibi adamın davranışlarına başka anlamlar yüklemeye gerek yoktu. İçinden kıkırdadı.

"Gel içeri be... Türk filmlerindeki gibi saçma bir yanlış anlamayla hayatımızı mahvetmeyelim."

Adam dönüp soru sorar gibi baktı. Nergiz devam etti.

"Şöyle ki... Adam içeri girer ve kız o an bir telefon görüşmesi yapmaktadır, aslında ortada asla bir şey yoktur ama adam durumu yanlış anlayarak kızın sevgilisi var zanneder, bu kızgınlıkla çeker gider ve yıllarca görüşemezler. Ne dram değil mi? Oysa kız da deli gibi âşıktır o salak adama..." gözlerini kırıştırarak bakar Erkan'a.

Ve o anda Erkan artık tutamadığı kahkahasıyla, koca dergiyi baktıracak şekilde güler. Nergiz de onun peşinden.

"Gel içeri gel..."

Erkan rahatlayınca derin nefes çekerek koltuğa oturur.

"Ben de gitti bizim hatun diye endişelenmiştim baya... İyi demek ki yanlış anlamışım."

Adamın bu vurdumduymaz hallerine içinden gülen Nergiz bozmamaya karar verdi. Sonuçta yanlış alarm almış olabilirdi.

"Ya bir arkadaşımız var..."

Ve Oğuz olayını baştan sona anlattığın da Erkan artık nefes alamaz hâldeydi.

"İnanmıyorum ya. Bu şerefsizi başınızdan def edeceğinize bir de böyle oyun mu oynuyorsunuz?"

Gözlerinden yaş gelmişti gülmekten. Bu kız harbi tehlikeydi.

"Ama öyle deme... Seviyorum o deliyi bak cidden. Sadece biraz fazla süzük... Aklınca ikimizi oynatacak. Ama bunu kullanmak adına yapmıyor. Yani bir flörtü olsun da ne olursa olsun..."

"Ha yani nefes alsın yeter düşüncesinde. Arkadaşını bilmem ama sana yaklaşması bu tezini doğruluyor."

Nergiz'e giydirdiği lafla böbürlenene adam, kızın öldü-recek gibi bakan gözleri ve sesiyle karşılaştı.

"Hayır canım, bu zevkli olduğunu gösteriyor. Herkes senin kadar odun ve zevksiz değil..."

"Ne biliyorsun zevksiz olduğumu?"

"Hah, o akşamki boya küpü bekçisinden belli..."

Nergiz'in birkaç saat önce ona yaptığıının aynısını yapmak için öne eğildi Erkan.

"Kıskandın mı?"

Nergiz anında oyuna ayak uydurdu.

"Deli misin? Aklımı oynattım."

"Kıyamam..."

"Bilirim..."

Arada masa olmasa çoktan burun buruna gelmişlerdi. Ve o cam duvar olmasa... Tüm dergi bir yandan onları gözlüyordu ve çoğunun yüzünde keyifli bir sırıtma vardı. Erkan kendini geri çekerek kalktı.

"Neyse, şu röportaj zamanını ayarla da konuşalım."

Kız haklıydı. Deli gibi kıskanmıştı. Bu duyguyla savaşıarak kızın yanına uğramıyordu ne zamandır. Ama bu gün artık dayanamamış kırmıştı zinciri ve ikisinde de daha fazla kıskançlığa düşecek şeylerle karşılaşmıştı. Ve bu kadının zekâsı onu korkutmuyor da değildi. Tam kapıdan çıkacakken Nergiz'in azıcık sinir kokan sesiyle arkasını döndü.

"Artık yeter bak, tedirgin kalmak istemiyorum. Şu iki günlük cezayı halledelim bitsin."

Erkan sırtarak baktı kıza.

"Sabır bebeğim, sabır... Ben ne zaman istersem..."

Nergiz içinden yemin etti.

"O zamanı senin burnundan fitil fitil getirmezsem."

22. BÖLÜM

"Oğuz?"

"Efendim canım..."

"Ya Yasemin evde yok, bize gelsene..."

Oğuz'un hevesle içine çektiği sesle kıkırdamasını durdurmaya çalışan Nergiz, sakın tonla devam etti.

"Bir şeyler içer film falan izleriz."

"Gelmeyecek mi Yasemin?"

"Hayır. Ama keşke gelse... Artık anlatmak istiyorum."

"Acele etme Nergiz. Tamam, geliyorum ben, frambuazlı pasta ister misin?"

"Ah harika olur..."

Telefonu kapadıktan sonra gözlerini karşı koltukta eliyle ağzını kapatan Yasemin'e dikti. Sonra aynı anda kahkaha atmaya başladılar. Beş dakika sonra kapı çalmasıyla Yasemin odasına fırladı. Kapıyı açan Nergiz, Oğuz'u içeri aldı.

Yiyecekleri ve içecekleri hazırlarken Nergiz'in yanına gelen Oğuz, beline sarıldı. Arkasındaki adamı hissedince huzursuzlanan Nergiz kendini geri çekti. Oğuz somurtunca ona gülümseyerek baktı.

"Asmasana suratını... Böyle yasak ilişki yaşar gibi olunca rahat edemiyorum anla işte..."

"Anlıyorum. Bu yüzden de elini bile tutturuyorsun."

"Ay neyse yaa, hadi içeri geçelim."

Koltuğa geçtiklerinde Oğuz'un telefonu çalmaya başladı. Ekrana bakınca ayağa kalkıp mutfığa doğru ilerledi.

"İş için bebeğim, sıkılırsın sen... Hem filmi ayarla ben gelene kadar..."

İçinden *ya ya* diyen Nergiz yapmacık gülümsemesiyle adama baktı. Mutfağa geçip telefona bakarken içinden kırk küfür ediyordu Oğuz. Bu ne boktan bir işti böyle ya, ne zaman biriyle olsa diğeri arıyordu.

"Canım?"

"Oğuz, nasılsın hayatım?"

"İyiym bir tanem sen nasılsın?"

"İyiyim... Ya Oğuz, ben bu akşam arkadaşlarla takılacaktım ama işleri çıktı. Sen gelsen diyorum ha?"

"Ee ya Yasemin, bu akşam gelemem be güzelim... Şehir dışından akrabalar geldi, onlarla ilgilenmem lazım..."

Mutfak camından dışarıyı izlerken bir yandan da kısık sesle konuşuyordu Oğuz ve yine şansına küfür etti içinden. Yasemin'in de Nergiz'den aşağı kalır yanı yoktu. Eli ni bile tutturmuyordu.

"Ama her aradığımda bir bahane buluyorsun Oğuz. Zaten Nergiz laf söyleyecek diye kaçak görüşüyorum. Yok, bu iş böyle olmayacak. Ben Nergiz'e bu akşam gidip her şeyi anlatacağım."

Oğuz panikle bağırdı.

"Hayır. Dur şimdi ya acelen ne? Sonra söyleri..."

O telaşla arkasını döndüğün de iki kızın kendine kaşları çatık baktığını gördü. Sinirli ve her an onu parçalayacak gibi...

"Hassiktir..."

"Hay hay, bence mahsuru yok, siktirebilirsin canım..."

Nergiz'in zehir gibi sesi adamı iyice dondurmıştı. Ne yapsaydı, ne deseydi? Öyle boka sarmıştı ki... Yasemin yanına yaklaştı. Telefon hâlâ elindeydi.

"Sen ne yapmaya çalışıyorsun acaba? Ne sanıyorsun kendini? Söyle bakalım, bu neyin oyunu? Nasıl bir cesaret sende ki? Ben ve Nergiz'in arasındaki bağı bir kere gören

anlarken, sen hangi deli cesaretiyle bu işe kalkıştın?"

"Yasemin bak valla bildiğin gibi değil. Ben... İnanın kızlar valla kötü bir niyetim yoktu. Belki saçma gelecek ama valla ikinizden de hoşlandım ben," dedi ve Yasemin'e döndü, "Sen de bana yok deyince ben de Nergiz'le o akşam, yani o sarhoşken, öyle tatlıydı ki... Bir de beni aramıştı sadece... Hoşlanmasa aramazdı diye düşündüm. Bir de sarıldı bana. Ne biliyim aklıma düştü işte... Sen de bana Amerika dönüşü öyle deyince ben de yok diyemedim sana. Nergiz'leyim diyemedim."

"Ha yani ben olmadıysam Nergiz olurdu. Saf mısın sen peki?"

"Yapmayın ya, zaten yeterince utanıyorum."

Başını önüne eğmiş dururken kızlar birbirine baktı, dudaklarını sıkmaktan yanakları acımişti. Nergiz susmuştu o zamana kadar. Önce Yasemin mantığıyla dövmeliydi sonra o devreye girerdi. Ve zamanıydı.

"Sende ki ne sikim bir akıl ki bırak bizim gibi zeki hatunları ikili oynatmayı, bizim gibi dostları bir arada idare etmeye çalıştın. Lan dingil kafalı, senin kuş beynin bizimle yarışmaya yeter mi? Sen benim sana kapılacağımı, beraber olacağımı nasıl düşündün? Hem şerefsizlik yapıyorsun, bari yaptın, bir de bunu embesil halinle yapıyorsun."

Oğuz başını kaldırmadan cevap verdi.

"Ağır oldu bu ama Nergiz. Vallahi sizi seviyorum lan... Yani her şeyden öte, varlığınıza seviyorum."

Nergiz üstüne yürüdü.

"Seviyorsun ve seçim yapamadın ikimizi de götürmeye çalışıyorsun."

Kafasını kaldıran Oğuz çaresizce omzunu salladı.

"Ya kızım, adı yok anlamı yok. İkinizi de seviyorum

lan? Söyleyin o zaman, hanginizden faydalanmaya kalktım ki? Öpmeye çalıştım mı ya da ellemeye falan...”

“Höst yavaş gel... Elleseydin de o ellerini soksaydım müdüriyetine.”

“Tamam işte neyse ne... Yasemin’in bu mantıklı halleri, sohbeti; senin piçlik hareketlerin, kavgaların... Ne biliyim ya... Benim çok kız arkadaşım olmadı. Ayrımına varamıyorum. Ama valla da lan, içim içimi yiyordu.”

Bir anda gözlerinde ışık parladı.

“Laa, bu yüzden mi her seferinde biriniz buluşalım diye arıyordu.”

Nergiz ile Yasemin sırttı.

“Vay bee, bende bitpazarına nur yağdı sanıyordum. Ama itiraf edin aklımı çelen üstüme gelen sizdiniz. Tamam, ben ilk adımı atmıştım ama sonrasında bana gelip birlikte olalım diyen de, Amerika dönüşü beni özlediğini söyleyen de sizdiniz.”

Kızlar bu duruma hak vermişlerdi ama bu eşeği az daha süründürmeliydiler. Yasemin başını kaldırdı.

“Neyse işte... Konu kapandı. Çık evimizden...”

Nergiz’e bakan Oğuz ondan da aynı tepkiyi alınca çıkışa yürüdü.

“Yasemin’in affedicisi özelliği var ama Nergiz, kestiği an bitiriyor. Bu beni korkuttu. Neyse... Ama yine de ne zaman başınız sıkışsa bana gelebilirsiniz. Size zarar verenin anasını bellerim.”

Bu sözleri söyleyip çıkıp gitti. Kapanan kapının arkasından Nergiz kıkırdarken Yasemin yüzünü buruşturdu.

“Acıdım ya... Fazla mı sert yaptık?”

“Yok beee... Az daha sürünsün zevzek. Sonra gider gönlünü alırsın.”

Salona geçip keyifle frambuazlı pastaya girişirlerken

kapı çaldı. Ağzında çatalı ile kapıya koşturan Nergiz, Soner ile burun buruna geldi.

"Aaaa!"

Soner sırtarak ona baktı.

"Yaaaa..."

Nergiz hemen içeri seslendi.

"Yasemiiiiinnnn, doktor civanım geldi!!!!!!"

Soner bu sözle kahkahayla gülerken, parmağıyla Nergiz'in ağzını işaret etti.

"Çatalı yutarsan operasyon lazım çıkartmak için..."

Ağzındaki çatalı çıkarıp bakan Nergiz kıkırdadı.

"Niye ki? Doğal yoldan çıkmaz mı?"

"Valla biraz zor gibi görünüyor, çatal iri..."

Soner cevabı verirken Yasemin koşturarak kapıya geldi. Nergiz de kahkaha atarken Soner'e baktı.

"Ay var ya Soner, enişterimin içinde en sevdiğim eniştem sensin..."

Kıçına yediği çimdikle çığlık atarken Soner de keyfi kaçmış halde baktı ona.

"O ne demek Nergiz?"

Yasemin hemen devreye girdi.

"Yani hani, Doğa, Berna, Aslı falan. Begüm... Onların eşleri, yani sen eşim değilsin ama... Ay aman ya of..."

Soner'le Nergiz kahkaha atarken Yasemin de iyice kızmıştı. Nergiz bu durur mu?

"Kuzum iyi kıvırmaya çalıştın ama demek istediğim o değildi ki... Hani senin hayranların var ya, hani şu hediyeler yollayan, her gün seni kandırabilmek için mesajlar atan ne bileyim işte... Bir sürüler... Ama ben Soner'i sevdim. Seni onaylıyorum doktor civanım."

Ve Nergiz ikinci çimdidiği yerken Yasemin, Soner'in çatılan kaşlarına baktı.

"Aldırma sen ona... Zevzek işte... Kapıda kaldık ya gelsene..."

Nergiz tam zevzek lafının kapağını yapacakken, içeri giren Soner'in arkasından fırlayan şeyle yere kapaklanması bir oldu. Ve yine yüzü yalanıyordu ve yine kahkaha sesleri duyuluyordu.

"Aaaahhhhhh Soneerrr, çek itini üstümden. Off yalama sana yaa. İğrenç. Tanrım ısıracak bu... Yaa..."

Soner ve Yasemin bir süre daha Nergiz'in boğuşmasını izledikten sonra, onu bu işkenceden kurtarmışlardı. Nergiz köpeğin tekrar saldırması tehlikesini göz ardı edemediği için koşarak banyoya çıktı.

Duş alıp aşağı inen Nergiz, ayaklarını altına toplamış koltuğun tepesine tünemişti. Soner köpeğin kalması konusunu anlatınca da çığlık çığlığa bağırdı.

"İnanmıyorum size! Hayır asla! Asla o itle ben aynı evde kalmam. Duydunuz mu? Gülmeyin. Bakma sen de bana pis pire torbası..."

Ama Kaptan hiç üstüne alınmamış olacak ki kuyruk sallayıp dili dışarı da şapşal şekilde bakıyordu Nergiz'e.

"Sapık mısın be sen?! Sok dilini içeri..."

Soner ciddi olmaya çalışarak cevap verdi Nergiz'e.

"Ama Kaptan kolay kolay kimseyi sevmez. Sen bir ilkin böyle üstüne atladığı..."

Nergiz sinirle gözlerini kapadı.

"Bendeki şansa bak... Üstüme atlayan erkek bir köpek..."

Yasemin artık nefes alamaz hâldeydi.

"Abartma Nergiz... Ne var ki? Bakivereceğiz işte hafta sonu..."

"Vereceğiz mi? Biz mi? Haahhh, rüyada bile göre-

mezsin bunu! Yanıma yaklaşılamaz... Git yaaa, uzak dur benden..."

Soner anın keyfiyle ayağa kalktı.

"Neyse sabah çok erken çıkacağım yola... Ben gideyim, size iyi geceler."

Kaptan'la da vedalaşıp kapıya yürürken Yasemin de onu yolcu etmeye çıktı. Salondan Nergiz'in sesi yükseliyordu.

"Aaaa alsana be şunu... Beni alın ya da... Kaldım burada yaa, gitsene, hey sana diyorum... Uzaklaaaşş... Ah yeni duş aldım yaa yalama ayağımı pis sapık... Yasemi-iiiiinnnnnn!"

Yasemin eli ağzında kıkırdarken Soner kulağına eğildi.

"İntikam başarıyla işlemeye başladı ha ne dersin?"

Yasemin de aynı neşeyle cevap verdi.

"Deli misin? Kırk yıl düşünsem bu cadıdan böyle intikam alacağımı hayal edemezdim. Sen harikasın ya!"

Soner ukala bir tavırla omuz silkti.

"Biliyorum bunu..."

Yasemin omzuna vurdu hafiften.

"Ukala sen de..."

Sonra bir sessizlik oldu ve bakiştılar. Soner eğildi kızın yanağını öptü ve başını çekmeden fısıldadı.

"İki değerlimi birbirine emanet ediyorum. Ben sizi özleyeceğim, siz de özleyin."

Yasemin hâlâ kapanan kapının arkasından bakarken, içerdeki çığlıkla kendine geldi.

"Yasemiinnn, ne bok yiyorsun orda ya, gel buraya! Çek şunu!"

"Hmm?"

"Uyan..."

"Sen kimsin be?"

"İki günlük sahibin... Şu andan itibaren kölelik süren başladı."

Nergiz telefona öfkeyle bakarken yatakta da tepiniyordu.

"Sen deli misin be! Hafta sonu ve saatten haberin var mı? Ah Tanrım daha yedi... Git zıbar Erkan."

"Hemen kalk ve vereceğim adrese gel çabuk."

"Geber Erkan emi geber!"

Öfkeyle telefonu kapatan Nergiz, iki dakika keçileri saydı. Telefonuna gelen mesajı görünce iyice kudurdu.

"Oyalanmadan gel. Adresi veriyorum."

Domuz, uyuz, geri zekâlı, kaz kafalı...

Sinirle duşu alıp giyindiğinde kapıyı açmasıyla üstüne doğru gelen o şeyi gördü.

"Bir sen eksiktin. Sizin cinsinizden nefret ediyorum duydun mu beni? Gelme..."

Kapıyı kapatıp odaya kilitledi kendini Nergiz. Yasemin'in kahkahalarını duyunca içinden küfür etti. Bir gün daha ne kadar kötü olabilirdi acaba?

"Nergiz tamam çık, tuttum ben Kaptan'ı."

"Kaptan'ırını sikeyim Yasemin tamam mı?"

"Kızım iyi ki şeyin yok ha, valla elinde gezecektin."

"Ha ve ha... Komik şey. Bak acelem var ve çıkıyorum. Sıkı tut onu, kapıyı açıyorum."

"Tamam tamam..."

Nergiz çıktıktan sonra Yasemin'e bakmadan köpeğe dikti gözlerini.

"Bana bakıp yalanma pis sapık..."

Yasemin de merdivenlerden inmeye başlamıştı köpek-
le.

"Sen nereye sabah sabah?"

"Erkan manyağı aradı. Başlıyormuş kölelik işi..."

"Ahhaaa akıllı adam. Hafta sonuna denk getirdi."

Nergiz ayakkabılarını giyip kapıyı açtı.

"Ya aklını sevdiğim, zekâ küpü maşallah. Sen nereye?"

"Kaptan'ı dolaştıracam."

"Ay ne elzem görev. Bu köpeği bırakacak kimsesi yok muymuş herifin? Sen olmasan ne yapacaktı?"

Nergiz söylene söylene çıkarken bir yandan da çantasını kurcalıyordu. Bu sinirle bir şey unutup unutmadığına bakarken dış kapıya gelmişlerdi. Pastanenin merdiveninde Oğuz'u gördüler ama o görmemişti. Kokudan mı bilinmez, Kaptan hızla ileri fırlayıp Oğuz'a doğru koştu-runca Oğuz'dan panik sesi yükseldi.

"Hay anasını avradını bu ne be, laannnn köpee-ekkkkk..."

Görölmeye değer bir manzaraydı. Oğuz önde Kaptan arkada pastanenin önünü turluyorlardı.

"Lan bu iti kim getirdi? Ohaaa, oğlum bi' git! Gülme-senize kızım yardım edin be... Pissstttt."

Nergiz karnını tutarak kahkaha atıyordu.

"Pist ne lan, kedi mi o?"

Uzaktan Oğuz'un sesi geldi.

"Ne fark eder be! Dört bacak değil mi?"

Tüm bu karmaşa yaşanıp Nergiz gülmekten ölürken birden Nergiz'i görüp yön değiştiren Kaptan ona doğru koşmaya başladı. Bunun üstüne çığlık atan Nergiz, Oğuz'un peşine takıldı ve üçlü bir koşturmaca başladı.

"Laannn, beni bıraksana bee, ah Oğuz çekil ayağımın altından!"

"Kızım peşimden gelmesene, köpek seni takip ediyor, başka yere koş..."

"Yürü lan, esas sen git öte tarafa, belki senin peşine düşer..."

Yasemin artık gözlerinden gelen yaşları bile silmiyordu. Tüm site sabah sabah bu curcunayı gülerek izliyordu. En sonunda oyundan bıkan köpek Yasemin'in ayakları dibine gelmişti. Oğuz ve Nergiz birbirlerinin omzundan destek alarak dinlenmeye nefeslenmeye çalıştılar. Oğuz, Nergiz'e baktı.

"Sen bu ikisiyle aynı evdesin değil mi? Acıdım la sana..."

"Hâlimden anlayan biri... Ama Oğuz iyi depar atıyorsun ha..."

"Bana diyene bak sümüklü, nefes nefese kalmışsın sümüklerin akmış."

Burnunu Oğuz'un omzuna silen Nergiz, Oğuz'a baktı.

"Geçti mi?"

"Of kızım ne tiksinişin ya..."

Kahkaha atan Nergiz yüzünü buruşturdu.

"Ay ergen..."

Yasemin bu ikiliye gülerek bakarken Kaptan'a döndü.

"Kaptan, oğlum, hanımış Oğuz Abin. Koş abine..."

Oğuz anında diklendi.

"Ne abisi be, nerden abisi oluyorum? Kızım bak sarmaşunu başıma."

Yasemin omzunu silkti.

"Niye be, ben ablasıyım sende abisi işte..."

Oğuz yüzünü buruşturdu. Yasemin tasmaşını ilerde ki ağaca bağladığı Kaptan'ın başını okşayıp bu iki delinin yanına yürüdü.

"Ne korkaksınız be? Köpek sizle oyun oynuyor siz kaçıyorsunuz."

Nergiz homurdandı.

"Dönsün kuyruğuyla oynasın o..."

Sonra bir sessizlik oldu ve Oğuz boğazını temizleyip Nergiz'in omzundaki elini indirdi.

"Neyse, ben gideyim..."

Çocuğun mahzun hâlde uzaklaşmasını izleyen kızlar birbirine bakıp gülümsedi. Yasemin seslendi.

"Oğuz..."

Adam geri döndü.

"Gel lan buraya sığa..."

Yasemin'e bakıp gülümseyen Oğuz, Nergiz'e dikti gözlerini. Nergiz de gülümsedi.

"Gel gel, sana daha kız bulup evercez seni..."

Oğuz yüzünde üç yaşındaki çocuk gülümsemesiyle kızlara sarıldı.

"Lan var ya, bir an beni affetmeyeceksiniz sandım ha..."

Nergiz kıkırdadı.

"O ne mümkün? Şeytan tüyünü sende unutmuş."

Oğuz piç bakışla baktı Nergiz'e.

"He ama ikiniz de beni istemediniz."

Yasemin burnunu kırıştırdı.

"Üstüne alınma paşam yaa, bizimki genel sorun..."

Oğuz ciddi halde ikisine baktı.

"Tamam. Size asılmaya daha rahat devam edeceğim artık. Ama unutmayın ki burada bir sıparız var ve ne zaman başınız sıkışsa bana geliyorsunuz."

Oğuz'un saçlarını karıştıran Nergiz koca gövdesine sarıldı.

"Biliyoruz ayı yavrusu..."

"Neresi burası be? Nereye çağırdı bu adam beni?"

Verdiği adrese gidip kapıyı çalan Nergiz, kapı açıldığında karşısında eşofman altı ve sporcu atletikle duran Erkan'la göz göze geldi. Adam yandan bir gülüşle kenara çekilip eliyle reverans yaptı.

"Buyurun sevgili kölem..."

İçeri giren Nergiz, son derece modern ve beyazın hâkim olduğu bir stüdyo daireyle karşılaştı. Ama dağınıklık Nergiz'i bile şok etmişti.

"Bu evde kaç ayı yaşıyor böyle?"

Erkan sırttı.

"Sadece ben..."

Kadına bakınca içi ısınan Erkan, onun şaşkınlığıyla da neredeyse gülecekti. Normalde düzenli ve tertipliydi. Dağınıklık asla tahammül edeceği şey değildi. Ama sırf Nergiz'i uğraştırmak için iki gün evi dağıtmaya uğraşmış ve akşam da çılgın bir poker partisi vermişti. Suat ve Bülent, Erkan'ın fikrine kahkaha atarken kendi de keyifle gerinmişti.

"Hadi bakalım. Banyoda iş kıyafetlerin var. Başla..."

Anlamamış gözlerle bakan Nergiz, korkarak sordu.

"Neye?"

"Neye olacak, evi temizlemeye. Hadi üstünü deyiş..."

İtiraz etmeye hakkı yoktu Nergiz'in. Sonuçta kumar borcu namus borcuydu. Ama o ve temizlik ha? Emin miydi bu adam?

"Emin misin?"

"Elbette eminim. Hadi..."

"Sen bilirsin," diyerek banyoya geçti.

Banyoda gördüğü kıyafetlerle resmen şok olmuştu. Basma etek, örgü önlük ve yemeni mi? Şaka mıydı bu?

Hışım la çıktı banyodan.

"Sen şaka mısın? Bunları mı giyeceğim ben?"

Uzandığı koltuktan istifini bozmadan seslendi Erkan.

“Evet. Üstün başın batsın istemeyiz değil mi?”

“Ah bana hizmetçi fantezin olduğunu söylemeliydin. Ne o, evin küçük beyi olmaya mı karar verdin?”

Erkan sırtıtarak kıza döndü.

“Evet bebeğim ve işe avizeleri silmekle başlaki alttan yukarı keyifle izleyeyim.”

Adamın bu sözünün tamamen kızdırmak amaçlı olduğunun farkındaydı Nergiz. Bir de böyle yakışıklı olmasaydı ya bu adam. Ayağındaki aksama bile ona ayrı bir hava katıyordu, ama dur... *Huhuuu bingo!*

Kafasında yanan ışıkla banyoya geri dönen Nergiz söyleniyordu.

“Sen kaşındın bay ukala, despot, dingil, öküz...”

Aynada kendine bakarken resmen inledi. Yemeni nasıl bağlanırdı ki yaaa... Ya bu etek? Ayaklarına dolanıyordu. Ay bir de mor mor çiçekleri vardı. Ama planını asla erteleyemezdi. Eteğı beline takarak bacaklarının büyük kısmını açığa çıkardı. Güzeldi bacakları be... *Hadi kızım, göreyim seni...*

Erkan banyodan elinde kovayla çıkan kıza baktı. Önce keyifle sırtıttı ama sonra... Etek böyle kısa mıydı yaa? Hayır değildi. Bir köşesi beline takılmıştı. *Bakma o bacaklara Erkan, bakma... Bu bir oyun ve kazanan sen olacaksın. Pis cadının oyununa alet olma.*

Gözünü televizyona dikerek her şeyle bağlantısını kesti. Derken bir gümbürtüyle arkasını döndüğünde Nergiz’in elinde bezle yere baktığını gördü. Baktığı yere gözlerini diktiğinde bir kova suyun bembeyaz ve canım halısına yayılışını izledi.

“Ne yapıyorsun be?”

Nergiz sinirle elinde ki bezi salladı.

"Ne yapıyormuşum? Temizlemeye çalışıyorum."

"Bana daha çok batırıyor gibi geldin."

"Çok biliyorsan sen temizle... Seni uyarmıştım."

Erkan derin nefes alarak yaslandı.

"İyi tamam. Daha batırma da..."

Kahretsin gitmişti halı.

Bir süre daha durduktan sonra Nergiz'in yeni kova suyla önüne geldiğini gördü. Hiç istifini bozmadan televizyonun tozunu almaya başladı. Daha doğrusu ıslak bezi televizyona yediriyordu.

"Heyy, ıslak bezi vurma ve çekil önümden maç izliyorum."

"Git kahvede izle o zaman herif... Temizlik yapacam."

Erkan ağzı açık kalakaldı.

"Herif mi? Sen iyice havaya girdin ha..."

Nergiz ona işveli gözlerle bakıp kıkırdadı.

"Ne yapabilirim? Bu kıyafet ruhuma sirayet etti."

Erkan homurdanarak tavana bakmaya başladı. Sonra Nergiz ne yapıyor diye bakışlarını eğdiğin de... Eğdiğinde... *Ne yapıyor ya bu, ohaa... Lannnn... Kızım yapma...*

Nergiz eteklerini bacak arasında toplamış yerde diz çökmüş duruyordu. İki eliyle tuttuğu bezle halıyı silmeye çabalıyordu. Ve ileri geri gittikçe... Kalçaları da aynı ritimde tempolu git gel yapıyordu. Erkan tüm kanın kasıklarına toplandığını hissetti. O hareket ettikçe, beli çukurlaşmış... Omuzları... Tutup kendine çekilecek kadar dik. Kalçalar... Lanet olsun... Bu ceza kimeydi? Şu anda ter içinde kalıp isyan eden Nergiz olmalı değil miydi? Bir anda öfkeyle bağırdı.

"Kalksana yerden..."

Nergiz omzunun üstünden ona baktı, pozisyonunu hiç bozmadan.

“Sen de karar ver, yapayım mı yapmayayım mı?”

“Yapma. Yani yap da öyle değil. Yani öyle yerde olmaz.”

“Eeee? Yatağa mı geçeyim? Ne salak salak konuşuyorsun be...”

Nergiz elinde ki bezi kovaya attığında kenarına çarpmış ve kova ikinci kez devrilmişti. Erkan sinirle ellerini saçlarına daldırdı.

“Nergiz tamam... İşi bırak. Lanet olsun batırdın her yeri. Kalk mutfağa geç ben acıktım.”

“Sen bilirsin...”

Nergiz gayet rahat mutfağa geçti. Erkan derin bir nefesle ve kasık ağrısıyla banyoya yürüdü. Ya rahatlaması lazımdı ya da bu kızın üstüne atlayacaktı. Tanrım, ergenliğinden beri bu şekilde rahatlamamıştı ve aklında o kalçalarla... Lanet olası seksi cadı...

“Yemek hazırrrrr.”

Erkan uzandığı yataktan kalkıp mutfak tarafına geçtiğinde bir an olduğu yerde kaldı. Bu mutfaktan ne geçmişti böyle? Ocağa baktı... Yağ, salça ve tanımlanamayan bir sürü cisim... Tezgâın üstü boydan boya un... Lavabonun içi bulaşık dolu... Ve masada şekli belli olmayan bir nesne ve kâsede çorbaya benzeyen bir şey...

“Bu... Neyse... Sormuyorum...”

Sinirle masaya oturup kaşığı kâseye daldırdı. Bari tadı güzel olsa... Ağzına aldığı an önce algılayamadı. Sonra... Öyle bir püskürttü ki neredeyse burnundan çıkacaktı çorba...

“Sen koca tuz kâsesini buna mı boşalttın? Allah aşkına, iyi yaptığın hiçbir şey yok mu senin?”

Alınan gözlerindeki şeytani pırıltıyla adama baktı Nergiz.

"Ne yapabilirim? Bizim evin mutfak ve iş sorumlusu ben değilim. Beceremiyorsam suç benim mi?"

"İsabetli bir kararmış."

Gözü kızın göğüs arasına doğru iz yapan un parçaları-
na takılan Erkan, sesli şekilde yutkundu. Hassiktir... Yine
mi lan?

Dişlerini sıkarak mırıldandı.

"Tamam Nergiz. Bu günlük cezanı bitti." *Artık kime ce-
zaysa*, diye içinden mırıldandı.

Keyifle ayağa kalkan Nergiz banyoya doğru yürüdü.
Üstünü değiştirip elini yüzünü temizledikten sonra kapıya
geçti. Kapının yanında onu bekleyen Erkan'a inanılma-
ması gereken bir şirinlikte gülümsedi.

"O zaman ben çıkayım."

"Bi' zahmet."

Nergiz kapıdan çıkıp kıkırdayarak ilerlerken arkasın-
da bir sesle kahkahası boğazına dizildi.

"Ve unutmadan. Yarın sabah burada ol..."

Nergiz içinden lanetler yağdırarak ilerlerken, Erkan da
arsız şekilde gülüyordu. Yarın bu maçı kesinlikle alacaktı.

23. BÖLÜM

"Ne yani, sen bana güvenmiyordun da neden bıraktın o zaman Kaptan'ı?"

"Güvenmediğimi nerden çıkardın ki şimdi?"

"E nasıl çıkarmayayım? Sabahtan beri dördüncü arayışın Kaptan'ı sormak için Soner."

Yasemin gülümserken, Soner de kaşlarını çatmış ne cevap versem diye düşünüyordu. Kız haklıydı valla...

"Beni liseli ergenlere döndürdün ya Yasemin, bravo. Seni merak ediyorum, sesini duymak istiyorum. Oldu mu şimdi Yasemin?"

Bu çocukça yapılan isyan Yasemin'e kahkaha attırmıştı.

"Hah işte, doğruyu söyle canımı ye... Bende her an Kaptan'ı sor diye aramanı bekliyor değilim."

Soner'in gülümsediği ses tonundan belli oluyordu.

"Ya demek aramamı bekliyorsun? Neden peki?"

"Şapşallaşmasana Soner. Sesimi duy ve özlem çekme diye..."

Adam kahkaha attı.

"Ha benim için yani... Eksik olma canım ya..."

Yasemin kıkırtıyla cevap verdi.

"Ne demek, bunun için buradayım ben."

O sırada kapı açılmış ve homurtu içinde Nergiz'in sesi duyuldu.

"Öküz işte, man kafa... Canımı çıkardı sersem. Ah ellerim, parmaklarım. Ben ne anlarım temizlikten? Ama dinler mi sığır çobanı?"

Soner uzaktan gelen söylentilerle Nergiz'in geldiğini

anlamıştı. Yasemin'in kıkırdaması arasında sordu.

"Ne diyor o cadı yine neye delirmiş?"

"Ay sorma, öğlen söylemiştim ya sana, Erkan ceza verecek bizimkine diye. Sanırım temizlik yaptırmış."

Soner keyifle sırıttı.

"Yazık kıza be. İyi cezaymış ama Kaptan bir Erkan iki, geliyor bu kızın hakkından."

"Yok bee, ben Nergiz'i tanuyorsam bu temizlik işi kesinlikle Erkan'a ceza olmuştur."

Soner yine kahkaha attı.

"Hadi be o kadar kötü mü?"

"Şaka mısın? Kıza evi süpür diyorum, süpürgeyle kavga edip sonunda bırakıyor süpürmeyi."

"Neden bırakıyor ki?"

"Kavgayı süpürge kazanıyormuş".

Soner artık karnının sancıldığını hissediyordu.

"Deli bu ya, bebeğim sen nasıl aklı başında kaldın onun yanında."

Bebeğim mi... Oha... İçi titredi Yasemin'in... Neyse sakin...

"Sen eskiden görseydin beni... Bu aklı başından gitmiş hâlim..."

Kapı çarpma ve atılan çığlıkla yerinden sıçrayan Yasemin, iç çekti.

"Ben gidip şu deliye bakayım, sanırım Kaptan hoş geldin diyor ona."

Soner hain bir sırıtmayla cevap verdi.

"Bence hangisini kurtaracaksın orası meçhul. Tamam, git ve oğlumu ısırmamasını sağla."

"Yaklaşabilse emin ol ısıracak. Görüşürüz."

"Ararım."

"Bence de..."

"Eee anlat bakalım. Neler oldu bu gün?"

Anında gözlerini açıp içindeki öfkeyle konuşmaya başladı Nergiz.

"Geri zekâlı bu adam valla bak. Ayı istilasına uğramış evini bana temizletmeye kalktı. Ceza buymuş. Üstüne de yemek yaptırdı. Oburiks ne olacak?"

Yasemin şaşkın halde sıırttı.

"Ne, bir de yemek mi? Ah kendine ceza vermeyi neden istemiş ki bu salak adam?"

Nergiz sinirle baktı Yasemin'e.

"Nedenmiş? Hiçte bir kere her şeyi muazzam yaptım. Tamam, iki kere kova döküldü bir de sanırım mutfak azıcık battı, ha sanırım çorbaya da üç kere tuz attım. Ama sonuçta yaptım yani..."

Yasemin artık kahkahayla gülerken, nefes almaya çalışıp sordu.

"Yani sen... Hiç... Burnundan getirmek için bir şey yapmadın mı?"

Daha Nergiz cevap vermeden bile gözünde gördüğü hain ışıkla anlamıştı. Nergiz bir şeyler yapmıştı.

"Yapmaz mıyım hiç?"

"Ne?"

Sormaya bile korkmuştu.

"Önünde halı sildim."

Anlamayan Yasemin tekrar sordu.

"Eee?"

"Beni kovaladı."

"Niye halı sildin diye mi?"

"Yok. Sanırım silme şeklimi beğenmedi. Ya da belki de aşırı beğendi."

Bunu söylerken yere inmiş aynı şekli almıştı.

Yasemin bir an gözlerini deli görmüş gibi açsa da son-

rasında makarayı koparmıştı. Yapardı. Nergiz'di bu...

"Yasemiinnnn..."

"Git başımdan Nergiz."

"Ben çıkıyorum."

"İyi ya bana ne?"

"Ne demek ya bana ne, o köpek yatıyor kapının önünde. Gel al şunu..."

Yasemin gözlerini zorla açmıştı. Gece dörde kadar Soner'le konuşmuşlardı. Hem de ne konuşma... Adam tüm geçmişini anlatmış ve farkında olmadan Yasemin'e de anlattırmıştı. Şimdi de gözlerini açamıyordu. Saate baktı.

"Kızım saat 8 ve bu gün pazar. Deli misin sen yaaa?"

"Ay napım, hödük herif *erken gel*, dedi. Bugün de bitsin de bak neler oluyor ona... Kalk hadi."

Yasemin sürünerek çıktı yataktan. Kapıya gelince seslendi.

"Kaptann, gel oğlum..."

Daha sözü bitmeden merdivenlerden sesler duyuldu. Nergiz kendini Yasemin'in banyosuna kilitledi.

"Tut ben de çıkayım."

Uyku sersemi Kaptan'a sarılıp yatağa giren Yasemin mırıldandı.

"Çık hadi. Sakın kendini de yorma. Yemek ye, ağrı kesicini al, üşütme..."

"Hüf tamam anne..."

Kaçtır zile basıyordu. Nerdeydi ki bu herif? Eline telefonu aldı, bir yandan telefonu çaldırıyor bir yandan zile yaslanmış duruyordu.

Öyle bir dalmıştı ki yaslandığı kapı açıldığı an yere düştü. Erkan'ın ayaklarının dibine...

"Ayaklarıma kapanmanı istememiştim ama ne yalan söyleyeyim nefis bir manzara..."

Başını kaldırıp sırtın adama baktı. Dil çıkartmamak için kendini zor tutuyordu. İstifini bozmadan kalkarken açtı çenesinin bağlarını.

"Nerdesin be sen! Hem bana erken gel diyorsun hem açmıyorsun kapıyı... Kafan iyi mi senin?"

Erkan yüzünü buruşturup içeri doğru yürüdü.

"Sabah sabah bu ne çene be kızım. Kafam iyi, evet... Akşam biraz fazla kaçırmışım."

"Pis ayyaş..."

Erkan başını çevirip pis pis sırttı.

"N'apayım, kız iyi içici çıktı. Ayak uydurmalıydım."

Koltuğa yayılırken hâlâ sırtıyordu. Sinirle baktı adama Nergiz. Kızmış... Boyunun posunun altında kalsın... Yok bee, zaten kalmıştır altında... Ayyyyy...

"Eee ne yapsın kız, sarhoş olmadan sana dayanamamış demek ki?"

Erkan gözlerini açmadan mırıldandı.

"Hmm kesin öyledir canım..."

Ayakta dikilip kalan Nergiz, bugünkü cezasının bu adamı uyurken izlemek olduğunu düşünmeye başlamıştı neredeyse. Bir de horlamaya başlamıştı. Gidip dürtükledi, tık yok... Alnuna düşen saçına asıldı, tık yok... Keyifle sırtıp karşısındaki koltuğa uzandı Nergiz...

Ve ne kadar uyudu bilinmez yüzüne dökülen su ile sıçradı. O an karnına şiddetli sancı girdi, iki büklüm kaldı. Erkan bunu fark etmemişti arkasını dönüp banyoya giderken ilk emrini verdi.

"Kahvaltı hazır olsun çıkınca..."

İnleyerek mutfak tarafına geçip, çantasında ki ağır kesicilerden birini çıkardı. İçip bir süre yaslandı tezgâha. Az nefesi yerine gelince dolabı açtı. Ne var ne yok çıkarıp kahvaltı masasını donatınca sandalyeye çöküp ağrının geçmesini bekledi. İki büküm oturduğu yerden Erkan'ın sesiyle kendine geldi.

"İyi misin sen?"

"İyiyim. Sadece azcık karnım sancıdı."

"Yemezler kızım yemezler."

Masaya oturup ekmeği eline aldı. Önüne baktı.

"Eee çay nerde?"

Nergiz fark etti. Çay demlememişti. Yüzünü buruşturdu.

"Çay içmeyiver. Zaten kırmızı görmüş boğa gibisin, iyice sinirli olursun. Çay sinir yapar."

"Bahanene bak... Bari su kaynat daldırma çay içeyim."

"Emredersin paşam..."

Erkan sırtarak geri yaslandı. Bir de hasta numarası yapmaz mı? *Acımak yok*, dedi içinden.

Kahvaltıdan sonra Nergiz mutfağı temizlerken aklına evin temiz hâli geldi.

"Bu ev nasıl bu hale geldi ki?"

Erkan homurdandı.

"Senden sonra kadın geldi. O da aynı soruyu sordu, ne tesadüf..."

"Ay komik ayı..."

"Kaşınma kızım, kaşınma..."

Yine aynı koltuğa çöken Erkan, eşofmanının cebinden bir kâğıt çıkardı.

"Al şunu markete git. Listedekileri al... Kredi kartı ve şifresi komodinin üstünde..."

Emir vermesi iyice gerdi Nergiz'i ama zaten sancısı

vardı. Uğraşamayacaktı bu dingille. Yatağın yanına geldiğinde gözü dağınık yatağa takıldı. Hiç de üstünde sevişmiş gibi durmuyordu ya, her hâlde kızın evindeydi ve işi bitince dönmüştü eve odun. Kartı alıp sessizce çıktı.

Kızın bu sessiz hallerini strateji değişikliğine yoran Erkan, bundan hiç zevk almadı. Didiştiğinde daha keyifliydi. Normal bir kadının üç katı laf sokmuştu yine ama herhalde alışmıştı kadının hallerine ki yetersiz gelmişti. Kendi kendine sırttı. Acıya alışmak bu olsa gerek...

Alışverişten elinde bir sürü poşetle döndü. Hayvan herif resmen tüm marketi aldırıştı ona ve ağır taşıdığı için midir nedir ağrısı artmıştı. Kapının açılmasıyla sinirle adama baktı.

"Al bunları taşı içeri... Ne odunsun sen yaa..."

Erkan bu kızarmış yüze bakıp alayla sırttı.

"Ne o, sen feminist değil miydin?"

"Asla, hele de elimde poşetler varsa..."

Tam içeri girip dinleneceği zaman Erkan'ın sesini duydu.

"Eczaneye gidiyorsun."

Nergiz öfkeyle soludu.

"Bu gün pazar, gerzek..."

"Nöbetçi eczane denen bir şey var lamba cini..."

Söylediği lafa gülmemek için zor tuttu kendini Nergiz.

Lamba cini ney yaaa...

"Acil olan ne? Pedin mi bitti?"

Erkan pis pis sırttı.

"Yok canım... Sen gidince fark ettim. Prezervatifim bitmiş."

Nergiz şaşkınlıkla neredeyse küçük dilini yutacaktı.

"Oha... Benden onu almamı beklemiyorsun değil mi?"

Bu rahat kızın, bu kadarcık şeye kızarıp bozarmasına

şşırsa da çok hoşuna gitmişti Erkan'ın.

"Neden beklemeyeyim? Utanıyor musun yoksa?"

Nergiz omzunu silkti.

"Ne utanacağım be?"

Tam kapıdan çıkacakken Erkan ona istediğı markayı söyledi.

"Anahtarları da al ve çık... Kapıyı açamam sana..."

Homurdanarak asansöre binen Nergiz bu sancılar yüzünden intikama adapte olamıyor, adamın taarruzlarına karşı savaşıyordu.

"Anasının nikâhında bu eczane be..."

Öfkeyle kullandığı arabayla iki kere kaza atlatan Nergiz, eczaneyi özel bir kliniğın yanında buldu. Önce kliniğe uğradı. Acil olarak ağrı kesici iğne vurdurduktan sonra eczaneye girdi. Allah'tan kadın eczacıydı. Tamam yırtıktı her neyse neydi ama bazı şeyler ona bile zor gelebiliyordu.

Kadın ona seçenekleri sorunca kalakaldı. Hiç ömründe almamıştı ki...

"Nasıl yani?"

"Yani bu istediğınız markanın birçok çeşidi var. Kayganlaştırıcı, zevk arttırıcı, geciktiricili, kokulu... Ve tabii bir de boyut..."

"Boyut derken?"

"Yani small, medium, large..."

Nergiz o an aklına gelenle kızarsa da içindeki şeytana engel olamadı. Olmak da istememişti ya neyse...

"Eee şey, ben small alayım. Hatta xxxsmall varsa o bile olur. Bir de geciktiricili olsun."

Kadın şaşkınca baksa da istediğini vermiş Nergiz de

sırıtarak çıkmıştı dükkândan. Eve geldiğinde kapıyı açıp içeri girdi. Erkan kahve yapıyordu. Paketi onun gözüne sallayıp masarın üstüne fırlatan Nergiz, hafiflemiş ağrıyla rahatlayan vücudunu koltuğa yaydı. Erkan eline paketi alıp bakınca önce şaşkınlık sonra sinir hissetti.

"Bu ne? Sana bu çeşidi hangi düşünce aldırды sorabilir miyim?"

Nergiz masum bir suratla Erkan'a baktı.

"Mmm, kadın çeşit hangisi olsun deyince ben de düşündüm, geciktiricili olsun dedim, hani erken şey oluyor-sundur falan diye..." Nergiz konuştuğunda Erkan'ın rengi kararıyordu. Devam etti, "Bir de beden var dediğinde sana en yakın bedeni seçtim. Düşündüm de senin şeyin..."

Erkan'ın gürlemesiyle sustu.

"Düşünme Nergiz, sakın düşünme... Sana şimdi tüm bu tezlerini çürütmek için ne yapacağım biliyor musun?"

Kızın üstüne yürürken kapı çaldı. O an iki arada bir derede kalmış resmen hırlarken, Nergiz gülmesini durdurmaya çalıştığı dudaklarından fısıldadı.

"Aaa kapı sanırım..."

Hışım la arkasını dönen Erkan kapıyı açtığı an, üstüne bir şey sıçradı.

"Ayy ne özlemişim seni yaaaa..."

Karşısındaki çıtı pıtı sevimli surata bakan Erkan'ın siniri geçmiş, o da kollarını bu bedene dolamıştı. Kuzeni olacak bu sevimli yaratık kesin yine kavga etmişti evdekilerle.

"Sen nereden çıktın?"

Bir süre sarılı kaldıktan sonra arkasını döndüğü an...

O kadın kimdi ya? Ne sarılıyordu ki bu adama? Nergiz birden içinde var olduğuna inanmadığı bir duygu hisset-

ti, kıskançlık. Kendini analiz edebiliyordu. Kıskanmıştı ve her hatasını kabul ettiği gibi bunu da kabul etti. Ne bekliyordu ki, tezini çürütmesini mi?

Arkasını döndüğü an Nergiz'in yüzündeki ifadeyle şok oldu. Kıskanmıştı. Bu bakışları bilirdi. Kıskanan bir kadının büründüğü hâl vardı Nergiz'de... Öfkeli gözler ama hayal kırıklığı dolu bakışlar... Burnu havada haller ama titreyen dudaklar... Aynı duyguları hissetmişti onu Suat'la kahkaha atarken izlediğinde... *Ahh şeytaaaannn, hoş geldin aklıma... Hadi giydirelim şu kıza pabucunu tersten... Small ve geciktiricili haa... Görürsün pis cadı...*

"Canım seni tanıştırayım. Benim müdürüm Nergiz Hanım... Nergiz Hanım, bu güzel kadın da sevgilim Betül. Aşkım, Nergiz Hanım da şimdi çıkıyordu."

Nefes al Nergiz... Kız müdürün evinde olmasına nasıl şaşırmışsa alık gibi bakıyordu Erkan'a. Alık işte...

"Memnun oldum Betülcüm. Neyse Erkan Bey, unutmayın sabah erkenden röportaj işini halledeceğiz. 8'de dergide olun, kalabalık artmadan çatıdaki kış bahçesinde halledelim şu işi..."

Kapıya doğru giderken cebindeki kredi kartını da adamın eline tutuşturdu. Kızın *memnun oldum* gevelemelerine bile dönüp bakmadı.

Ne gereksiz bir histi şu içindeki... Eh ama sabah o röportajda azına sıçmazsa görürdü o da...

"Nergiz, bebeğim iyi misin?"

"İyiym Yasemin. Başımda dolanmayı kes... Hem senin yapacak bir telefon görüşmen yok mu? Soner, Kaptan'ı merak etmemiş mi?"

"Konuştuk biz... Sana da selam söyledi. Ne yaptırdı sana bu gün o adam?"

Konuyu değiştirmezse Yasemin yine başlayacaktı. Eve erken gelmişti ve Yasemin gelene kadar yaşadığı rahatlık şimdi son bulmuştu.

"Hiç, birkaç alışveriş... Zaten acıdı halime erken çıktım."

"Hmmm insafliyimış."

"Ee bırak onu? Sen ne yaptın? Ne diyor Soner?"

Yanakları kızaran Yasemin gülümsedi.

"Hiiçç öyle işte... Kaptan'ı sordu falan."

"Ha yani, tek konuştuğunuz Kaptan ve halleri mi?"

O sırada kapıya gidip havlayan Kaptan'ı gören Yasemin ayaklandı.

"Gidip dolaştırayım Kaptan'ı, sonra da sıcak birer çikolata içelim ha ne dersin?"

"Asla... Sıcak çikolata içersem bir daha eşekler diyarına gelin gideyim."

En sevdiği şeyden niye vazgeçmişti ki bu kız? Yasemin bu düşüncelerle Kaptan'ı dışarı çıkardı. Hava aydınlıktı henüz... Mis gibi havayı çekti içine. İyi gelmişti bu yürüyüş ona... Tüm gün bankada oturuyordu zaten. Eve geldiğin de Kaptan'ı Nergiz'e bulaştırmamayı düşünürken, onu salonda göremedi. Yukarı çıktığında yatağında kıvrılmış uyuduğunu gördü. Ee tabii erken uyanmış ve yorulmuştu kuzusu... Bir de bu sancılar... Yarın ilk iş Soner'le konuşup randevu ayarlatmaktı bir jinekologdan.

Telefonuna gelen mesajla kendine gelen Yasemin, ek-rana baktığı an şok oldu. Kaptan ile onun fotoğrafı duruyordu ekranda ve bir yazı...

"Siz birbirinize, ikiniz ise bana yaklaşıyorsunuz. Kapıyı aç..."

Bu ayrılık mı iyi gelmişti ona, yoksa Soner mi? Adamda

ki bu haller umutlanmaması gereken olaylara, bambaşka bakmasına sebep oluyordu. Sayısız telefon görüşmeleri yapmışlardı ve adamdan ne onun kadınlığı ne seksiliği ne cinselliğiyle alakalı bir şey duymamıştı. Ruhunu okşamaktan başka bir şey yapmıyordu. Zaman dedi içinden, zaman... Ve Soner'e bu zamanı verecekti...

Kapıyı açtığında karşısında tek gördüğü kocaman bir demet çiçekti. Lilyumlar içinde tek bir kırmızı gonca...

"Hoş geldin..."

Kadının ısıldayan yüzüne bakınca içi ısındı Soner'in. Onun olmalıydı bu simsiyah saçlı peri... Başka yolu yoktu.

"Hoş buldum..."

"Çiçekler çok güzel..."

Elindeki bukete hayran gözlerle bakan Yasemin, sonra bakışlarını kaldırıp Soner'in içine işleyen gözlerine çevirdi.

"Düşündüm de bu siyah saçlara en güzel beyaz yakışır dedim. Beyazların içine de bir tane senden koydum."

Gözüyle de kırmızı goncayı işaret etmişti. Yasemin ne olduğunu anlamadan usulca yaklaştı adama. Sanki bir güç itiyordu birbirlerine. Ve sonra... Öpecek diye beklerken Soner sadece sarıldı. Simsıkı... Saçlarına yüzünü gömüp derin bir nefes çekti... Kokluyor dedi Yasemin içinden. Sadece kokluyor...

Paylaştıkları bu özel an, ayaklarına sürtünen bir şeyle bozuldu. İki de gülümseyerek ayrıldılar ve ilgi bekleyen bir çift siyah göz ve pembe bir dille karşılaştılar.

"Sanırım kıskandı," dedi Yasemin.

Elini kadının sırtından çekmeden köpeğin başını okşayan Soner gülümsedi.

"Kimi, kimden kıskandı bilmiyorum ama..."

Salona geçip yan yana oturduklarında Yasemin ne diyeceğini bilemeden durdu. Telefonda konuşmak rahattı ama böyle, yan yana... Tuhaf hissetti. Konuşmak için bir şeyler düşündü.

"Sen benim resmi mi çektin? Bizi mi takip ediyordun?"

"Tam siteye girdiğimde sizin kapıdan çıktığınızı gördüm ve yüzünüz öyle keyifliydi ki bozmak istemedim. Sen de öyle güzeldin ki sonra düşündüm. Bende hiç resmin yoktu. Öyle işte..."

Yasemin gülümseyerek baktı adama. Kucağındaki köpeğin kımıldamasıyla ona çevirdi bakışlarını.

"Biz alıştık birbirimize, sanırım sevmeye başladık."

Soner öyle bir bakıyordu ki ve öyle bir cümle kurdu ki Yasemin için zaman durdu.

"Sanırım ben de sevmeye başladım."

Gittikçe yüzüne yaklaşan adamın dudaklarına dikti gözlerini Yasemin. Gözlerini kapadı ve bekledi. Dudaklarında ilk hissettiğinde adamı, içi bir an korkuyla kasıldı. Yine arzulu bir öpücük ve arzulanan bir kadın olacaktı ama öyle olmadı. Soner sadece dudaklarını değdirmiş bekliyordu. Sadece derin nefesler çekiyordu. Elini sırtında hissetti ve adama doğru iyice çekildiğini. Sonra o dudaklar yana kaydı, dudak kenarına. Orda da bir süre durdular. Başını geri çekip alnunu Yasemin'e yaslayan adam fısıldadı.

"Seni istiyorum Yasemin, bunu inkâr edemem. Öyle güzel ve öyle kadınsın ki... Ama her şeyden önce ruhum istiyor seni... O yüzden sen benim ruhumu kabul etmediğin sürece sana dokunmayacağım. Ama her şeyini istediğimi bil..."

İçine çektiği titrek nefesle adamın boynuna doladığı kollarını gevşetip parmaklarını saçlarında gezdirdi.

"Acele etmek istemiyorum. Hızlı gitmekten korkuyorum. Seni tarımama izin ver."

Soner başını salladı.

"İstediğin zaman... Sen neyi, nasıl belirlersen..."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra Yasemin fısıldadı.

"Karnun aç mı?"

Soner kendini geri çekip sırttı.

"Hem de kurt gibi..."

Yasemin o büyüğü anı her ne kadar sevse de böyle rahatlamak hoşuna gitmişti.

"Bir şeyler hazırlayayım. Nergiz'i de kaldırırm yemiz."

"Sahi o nerde? Kaptan'dan önce o atlar üstüme diye bekliyordum."

Yasemin kıkırdadı.

"Zaten geldiğini bilse emin ol atlardı. Hatta az önce bizi basmaması da büyük mucize."

Soner anlamadan bakınca sırttı.

"En iyi yaptığı şey sevgili basmaktır."

Mutfağa geçip birlikte yemek hazırlarken, ona Nergiz'in Begüm'ü bastığı zamanı anlattı. Bir de Oğuz'la olan olayı. Soner o olayı anlatırken kaşını çatınca, bu sefer de Oğuz işinin iç yüzünü anlatmak zorunda kalmıştı. Sözü bitince Soner hırladı.

"Ne olursa olsun... Ben yine de bir iki yumruk sallasam mı şu adama?"

Yasemin yüzünü buruşturdu.

"Ay lütfen... Yağız'la Memet gibi oldun şimdi..."

"Memet?"

Bu sefer ona Mehmet'i de anlatmak zorunda kaldı. Yeliz'le Mehmet'in maceralarına katıla katıla gülen Soner, "Baya manyak bir takımınız varmış," dedi.

Yasemin de gülümsedi.

"Manyaklar ama pırlanta gibiler..."

Nergiz'i kaldırmaya gittiğinde uyuduğunu gördü. İğne yaptırdığından bahsetmişti. O rahatlatmıştı muhtemelen.

"Nergiz, kuzum kalk bir iki lokma ye..."

"Yaticam Yasemin. Sen ye..."

Kalkması için sağlam kozu vardı. Sırıttı.

"İyi bende Soner'le baş başa yerim."

A-ha şimdi fırlardı yerinden. Kuzusunu bir erkekle baş başa...

"Tamam, selam söyle..."

Dalgınca aşağı indi ve telaşla Soner'e, Nergiz'in durumunu anlattı. Soner de endişelenmişti.

"Korkutmak istemem hayatım. Muhtemelen dediği gibi strese dayalıdır. Ancak bu ihmale gelmeyen konu... 30- 35 yaşlarını geçmiş kadınların simir testini yaptırması lazım. Neyse siz yarın öğlen hastaneye gelin. Ben sizi iyi bir jinekoloğa yönlendireceğim."

Yasemin derin iç çekti.

"Korkuyorum."

"Ben uyanmadan çıkmışsın. Öğleden sonra izin al, hastaneye gidiyoruz."

Nergiz dergiye girdiğinde Yasemin'den gelen mesajla yüzünü buruşturdu. Öğlene kadar şu röportaj işini halletmeliydi. Sancısı öyle fazlalaşmıştı ki karın kasları kramp içinde yanıyordu.

Erkan'ı gördüğünde hiçbir şey söylemeden odasına geçti. Adam arkasından şaşkınca bakakalmıştı. Dün fazla mı abartmıştı acaba?

Kapısını çaldı ve cevap beklemeden içeri girdi.

"Günaydın suratsız..."

"Sana da... Hadi şu röportaj işinin bir kısmını halledelim."

Elinde kayıt makinesi ve dosyayla adamın yarından geçip asansöre doğru yürüdü Nergiz. Fazla tek kelime bile konuşamıyordu.

Kadının beyaz pantolonundan salınan kalçalarına bakmamaya çalışarak peşinden ilerledi Erkan. Asansörde kadına baktı. Tuhaftı.

"İyi misin sen? Erteleyebiliriz."

Gülümsemeye benzer tuhaf bir ifadeyle adama baktı sadece başını salladı. Yok yani, dün abartmıştı ama tanıdığı cadı böyle tepki vereceğine ağzına sıçmayı tercih ederdi. Acaba sevgilisi ile mi atışmıştı. Sevgilisi var mıydı ki ya?

"Sen geç... Ben kahve alıp getiriyorum ikimize..."

Kadın kış bahçesi gibi dizayn edilmiş ferah alana girdiğinde Erkan'da kahve makinesinin olduğu yere yürüdü. Tam kahveleri almış geliyordu ki bir çığlıkla dondu kaldı. Nergiz çığlık atıyordu. kahveleri fırlattığı gibi koşarak girdi bahçeye. Gördükleri ile şok olmuştu.

Nergiz'in beyaz pantolonu kan içindeydi. Ve iki büküm olan Nergiz, karnını tutarak inliyordu.

Bu kadın... Düşük mü yapıyordu... Bebek mi düşürüyordu... Lanet olsun...

"Sen... Bebek mi düşürüyorsun?"

Kadına yaklaşamıyordu bile... Ve o anda öfkeli ve korkulu gözlerle birleşti gözleri. Ve tıslayan sesi duydu, "Tanrım... Keşke seni de vaktinde düşürseymiş annen... Salak salak bakma... Ah... Bir şeyler... Yap..."

"Ne yapacağımı söyle Nergiz... Tanrım bir şey söyle... Bak bayılma vallahi bir kova su atarım yüzüne..."

Erkan'ın telaşlı sesiyle kendine gelen Nergiz, kasıkla-
rındaki kramptan nefes alamıyor gibiydi.

"Atar-sın... Düşük- dedin lan... Aklına- emi-..."

Bu kızı konuşturması lazımdı. Bayılamazdı. Arabayı
deli gibi kullanıyordu. O hâlde Nergiz hemen Yasemin
diye birini aramasını söylemiş, Erkan da telefonundan
onu aramıştı. Şimdi onun dediği hastaneye doğru deli
gibi gidiyordu.

"Ne biliyim kızım, filmlerde görüyordum falan... Sen-
de iyi laf soktun ha..."

"..."

"Nergiz bak fena ödetirim bunu aç gözlerini, Nergiz..."

Korku her yerini sarmıştı Erkan'ın. Sonuçta çok iyi ta-
nınıyordu bile bu kadını... Neydi bu korku? Hadi endişe-
yi anlardı. Ama ya ona bir daha bakamazsa? Ya bir daha
kavga edemezlerse? Ya bir daha kokusunu... Siktir...

Nergiz'in çalan telefonunu hızla açtı.

"Alo..."

"Nerdesiniz? Söyle o nasıl? Lanet olsun be adam ça-
buk gelsene!"

"Ya bi' bağırma kadın! Geliyorum. Hastane kapısında-
yım..."

Sözü bitmeden park etmiş ve hemen çıkıp Nergiz'i
kucağına almıştı. O sıra kapıya dayanan sedye, bir sürü
doktorlar ve deli gibi ağlayan esmer bir kadın etrafını sar-
mıştı. Kadının çığlığı ortalığı tutmuştu. Sedyenin peşin-
den deli gibi koşmaya başladılar.

Nergiz bir odaya alındığında doktorlardan biri esmer
kadının başını ellerinin arasına aldı.

"Yasemin, kendine gel... Nergiz'in seni sağlam görme-
si lazım anlıyor musun? Hatırla... Sen hastayken onun na-
sıl davrandığını hatırla... Sen anlatmıştın. Sana nasıl iyi
geldiğini sen anlatmıştın."

"Yapamam Soner. Yapamam anlamıyorsun? Ben o kadar güçlü değilim. O benim minik annem, o benim büyükanmem. Soner ben o kadar güçlü değilim. Tanrım kanı gördün mü? Soner kanı gördün mü?"

"Bebegim yapma... Bak içerde hastanenin en iyi doktorları var. Lütfen... Hem o kadar kan yok aslında. Pantolonu beyaz... O yüzden çok görünüyor."

Yasemin öfkeyle itti elini.

"Nasil yok? Çocuk mu kandırıyorsun sen? Erkan'ın üstüne bak... Bak kana bak... Tanrım..."

Erkan, Yasemin olduğunu anladığı kadının kendini tanıdığı olmasına şaşmıştı. Nergiz evde ondan mı bahsediyordu? Burada ne sıfatla duruyordu? *Ah evet, iş arkadaşı...*

O sırada hastaneye bir grup girdi. Telaşlarına bakılırsa Nergiz için gelmişlerdi. Ne kadar seveni vardı bu cadının? Erkan onları o hâlde bırakıp Nergiz'in bulunduğu odanın kapısının yanındaki duvarın dibine çöktü. Ellerini yüzüne koyup uzun zamandır etmediği kadar duayı etti. Kim için? *Ah evet, iş arkadaşı için...*

Begüm, Yasemin'i gördüğü an ağlamaya başladı.

"Söyle... Ne olduğunu anlat..."

"Bilmiyorum. Sancıları çoktu. Git dedim doktora. O inatçı keçiye doktora git dedim. Begüm ona bir şey olmasın." Yasemin telaşla ve ağlamaktan şişmiş gözleriyle Yağız'a döndü.

"Yağız bir şeyler yap... Sen güçlüsün. Senden korkar. Git ona söyle. Yalvarırım Yağız."

Yağız gelip Yasemin'e sarıldı.

"Ağlama Yasemin... Ortada bir şey yok daha. Hem o cadı kimseden korkmaz," dedi ama sesi bile kendi söylediğine inanmadığını ve aslında ne kadar korktuğunu ele veriyordu.

O sırada Nergiz'in bulunduğu odanın kapısı açıldı ve hemşire dışarı çıktı. Herkes başına üşüşünce hemşire hepsine sert sert baktı. Erkan da kalkmış yanlarına gelmişti.

"Hastanızdan size mesaj var."

Herkes neredeyse nefeslerini tutmuş bakıyorlardı kadına. Barış sordu.

"Ne- ne dedi?"

"Dışarıdakilere söyleyin, özellikle zırlağa, ya seslerini kesinler ya da ben gelip keseceğim, kafa bu kardeşim... Evet, işte kelimesi kelimesine... Ve haklı... Sakin olun lütfen..."

Bir anda kahkahalarla hıçkırıklar karıştı. Doğa, Yağız'ın koluna yığıldı.

"O iyi, iyi bak... Oradan bize laf yetiştiriyor."

Yasemin mırıldandı.

"İyi değil. Sadece... Onun adı Nergiz."

Bunu bir tek Yasemin'i kollarında tutan Soner duyuyordu.

Bu sırada Erkan gülünce millet ona döndü. Yeni fark etmişlerdi onu. Yağız bozulan siniriyle üstüne yürüdü.

"Sen niye gülüyorsun lan?"

Erkan eliyle Doğa'yı gösterdi.

"Eşinin dediğine... Çünkü onu kanlı halde gördüğümde de bana da ağzımın payını vermişti."

Tüm duygular bir birine karışmıştı. Yasemin millete Erkan'ın Nergiz'i hastaneye yetiştirdiğini söyleyince Yağız daha sakın davrandı. Erkan durumu özet geçti. Sinirler ve tepkiler Nergiz'in mesajından sonra azaldı. Şimdi bekleyiş başlamıştı.

Bir süre daha beklediklerinde sedye içinde Nergiz çıkarıldı. Bir yerlere götürülüyordu. Herkes hareketlendi başına geldi. Nergiz yarı kapalı gözleriyle milleti süzdü. Sonra halsiz bir kahkaha attı.

"İşiniz yok mu la sizin?"

Kimse cevap veremeden sedye Nergiz'i götürdü. Soner ahaliyi topladı.

"Şu anda birçok tetkik yapılacak ve ben de gidiyorum. Sakın abuk fikirlere kapılmayın. Yasemin anlaştık mı?"

Soner'in arkasından bakakalmışlardı. Erkan yine çöktü duvar dibine. Omzuna dokunan elle başını kaldırdı. Yasemin olan kız ona bakıyordu.

"Saçma bir tanışma olacak ama sadece teşekkür etmek istedim."

Erkan başını salladı.

"Etme Yasemin... Etme... Hatta bağır çağır... Benim yüzümden böyle..."

Şaşırان Yasemin, Erkan'ın yanına çöktü.

"Neden?"

"Biz bir iddiaya girmiştik..."

"Biliyorum..."

Yasemin'e bakan Erkan buruk gülümsedi.

"Beni tanıyorsun ha?"

Yasemin gülümsedi.

"Evet... Hödük, gerzek, mankafa, sığır çobanı ve artı sıcak çikolatasın sen..."

Erkan'da aynı buruklukta gülümsedi.

"Sonuncusuna kadar evet, sanırım ben onların hepsiyim. Ama sonuncuyu anlamadım ve bana hiç öyle söylemedi."

Kafasını duvara yaslayan Yasemin gözlerini kapattı. Nedense şu anda sadece bu adamın yanında rahatı. Sanki Nergiz burada olmasını isterdi gibi hissetti. Erkan'ın yanında...

"Bana söyledi. Gözlerini sıcak çikolataya benzetmişti ilk gördüğünde..."

Sonra Erkan'a döndü.

"Biliyor musun? Haklıymış... Ve Nergiz en çok sıcak çikolata sever..."

Erkan o an gözlerini sınırsız yandı. Hastanelerden netlet edendi. Geçirdiği zorlu süreçleri hatırladı. Şimdi yine hastanedeydi ve yine bu duvarlar üstüne geliyordu. Kim için? Gözlerini sıcak çikolataya benzeten kadın için...

"Ben dinlemedim onu. Hastayım dedi ve ben o lanet olası iddia ve onu kızdırmak adına..."

"Şşşt, Nergiz'e istemediği bir şeyi asla yaptıramazsın. Bunu hiç unutmama mı?"

Aradan üç gün geçmişti. Soner'in tüm baskıları ve gücüyle, uzun süre içinde çıkacak tahliller bile hazır hâle gelmişti. Bu süre zarfında Nergiz'i sırayla ziyaret etmişler, yanında kalmışlar ve neşelendirmek istemişlerdi. Ama zaten Nergiz'de endişeden eser yok gibiydi. Dalga bile geçmişti hepsiyle.

Erkan şiddetli ısrar ve Yağız'la yaptığı sıkı bir kavga sonucu hastanede kalmıştı bir gece... Yasemin zaten hiç eve gitmediği için yalnız da değildi. Hiçbir şey konuşmadan yan yana kalmışlar, Nergiz'in yanında iken de neşeli hallerini devam ettirmişlerdi. Erkan yine Nergiz'le didişiyor ve sinirden kudurtuyordu onu. Başka türlü sü içine sinmiyordu. O iyiydi. Tıpkı üç gün önceki gibi... Hasta muamelesi yapamazdı ona ve Nergiz'in de bunu istediğini hiç sanmıyordu.

Soner her ihtimale karşı Nergiz'i çıkarmamıştı. Ama Yasemin onun bakışlarındaki durgunluğu sezmişti.

Üçüncü günün sonunda Soner yanlarına geldiğinde herkes telaşlı hâlde toplandı. Soner'in odasına geçtiler.

Nergiz'in yanında Aslı kalmıştı. Soner yanındaki profesörle masasının başına geçti.

"şimdi, ilk önce sizinle konuşmak istedim. Çünkü bu badireyi, siz Nergiz'den daha telaşlı atlattınız. O sebeple Doktor Yüksel Bey size durumu açıklayacak. Ve sakın olacaksınız."

Bu sözle daha bir telaşlanmışlardı. Yasemin başını önüne eğmiş dua ediyordu sürekli. Doktor anlatmaya başladı.

"şimdi bildiğiniz üzere hastamız bize şiddetli vajinal kanamayla geldi. Bu göz ardı edilemez bir bulgu ve tüm taramalardan geçirmemiz gerekiydi biz de bunu yaptık. Ne yazık ki size iyi haberlerimiz yok. Hastayla konuşmamız üzere regl döneminde gecikme ve sonrasında şiddetli karın ağrısı ve kasık krampları olduğunu öğrendik ki bu serviks dediğimiz, halk dilinde rahim ağzı kanserinin belirtilerinden birkaçıydı. Bu ihtimali düşünerek hastamıza gerekli tetkikleri yaptık ve bu kanserin bulgularına rastlamadık. Ancak Nergiz Hanım'la yaptığımız konuşmada, bize sindirim probleminden bahsetti. Bir süredir az yese bile çok yemiş gibi hissedip sindirim sorunu ve gaz sancısı türevi bir rahatsızlık hissettiğini söylemişti. Kasık ağrıları, kramplar... Tüm bu belirtiler aslında bizi tek bir şeye götürmezdi, ancak vajinal kanama ile geldiği için halk dilinde yumurtalık kanseri olarak bildiğimiz kanser türünden şüphelendik ve araştırdık. Sonuç olarak, Nergiz Hanım üzülererek söylüyorum ki over yani yumurtalık kanseri..."

Ortalıktaki ölüm sessizliği yerini Yasemin'in ve kalan herkesin çığlık ve haykırışına bırakmıştı. Ardından Soner büyük bir gürlemeye herkesi susturdu.

"Yeter... Lütfen kendinize gelin. Daha doktor beyin söyleyecekleri bitmedi."

Yasemin bağırıyordu.

"Daha ne söyleyecek ya, daha ne söyleyecek?"

Baygınlık geçiren Yasemin'i odadan çıkartmak istediklerinde kendine gelir gibi oldu.

"Bırakın. Devamını duymak istiyorum."

Begüm'le Doğa bir başka köşede birbirlerine sarılmış ağlıyorlardı. Yiğit kızları kollarının arasına almış gözlerini zorlayan yaşlarla savaşıyordu.

Erkan beyni uyuşmuş hâlde yaslandığı duvarda gözlerini doktora dikmiş kaldı. Kanser mi demişti doktor? Nergiz için mi? Gözünün önünden onun o hayat dolu kahkahaları ve gülümsemeleri geçti. Öküz demeleri, laf sokmaları... O gün onu dinleseydi... Hasta olduğuna inansaydı. Alıp getirseydi hastaneye... Belki kurtulur muydu? Kendi suçuydu. O kadın olmazsa, olur muydu ki? Olmazdı. Ama neden? Nesiydi ki? *Ahı evet, iş arkadaşları...*

Doktorun sesiyle susmuşlardı yine.

"Lütfen bitirmeme izin verin... Over yani yumurtalık kanseri, teşhisi en zor kanserdir çünkü belirtileri hazımsızlık ve sindirim sorunu bulguları ile hemen hemen aynıdır. Sadece son evresinde vajinal kanama görülür ki bu geç kalınmış demektir. Ancak endişeye mahal yok, lütfen... Bizim burada çok büyük şansımız var. İş stresi olabilir bilinmez ama Nergiz hanımın regl dönemi gecikmiş olması bize büyük avantaj sağladı. Ama en büyük avantajımız ise... Erkan hanginiz?"

Erkan bir an dondu. Benim bile diyemiyordu. Soner eliyle Erkan'ı gösterince doktor ona hafif gülümsedi.

"En büyük şanssı sizdiniz. Sanırım sizin için eczaneye gitmesi gerekmiş."

Erkan başını sallarken Soner gülümsedi ve Erkan'a bakarak konuştu.

"Öküz herife eczane ararken, semt tıp merkezi yanında buldum eczaneyi ve tüm gün onun işkencelerine dayanabilmek için gidip ağrı kesici iğne yaptırdım. Gerçek herif ne olacak..."

Herkes aval aval Soner'e bakarken sadece Erkan ve Yasemin kahkahalarla gülmeye başladılar ve gözyaşları içinde... Soner millete açıklama yapmak gereği hissetti.

"Nergiz'in senin için söylediklerini bire bir söyledim."

Erkan fısıldadı. "Tanrım... O halde bile bana laf mı sokmuş?"

Doktor devam etti.

"Neyse Erkan Bey'e eczane ararken yaptırdığı iğneyi sorduğumuzda, Nergiz'in şikâyeti üstüne ona halk dilinde söktürücü diye tabir ettiğimiz bir iğne yapılmış ve ağrı kesici ile karıştırılmış. Tabii bünyesi hemen ertesi sabah bunu dışarı atabilmiş çünkü iğneden kısa bir süre sonra sürekli yatmış. Ama eğer söktürücü iğneyi kullanmamış olsaydı, bu belirtilerin yumurtalık kanseri olduğunu anlamak çok zor olurdu. Birçok hastamız, uzun bir süre bunun farkında olmadan sindirim sorunun var diye devam ediyor hayatına. Tıpkı, kalp krizlerinin bazılarının mide ağrısı ile karıştırılması gibi..."

Yağız bitkin halde sordu.

"Peki doktor bey, sadede gelirsek... Sonuç?"

"Sonuç, ameliyat... Kanserli hücreler yumurtalıkla-
rın ikisinde de mevcut. Aşaması ilaçla tedavi edilecek
durumda değil. Aşama olarak anlatırsam CIN2 aşama-
sındayız. Yani bu hücreler eğer alınmazsa yayılma olası-
lığı yüzde elli... Ama tamamen kazındığında ve düzenli
kontrole geldiğinde kurtulma ihtimali neredeyse yüzde

doksandokuz... Ancak şu var ki, maalesef çocuğu olmayacak."

Odaya ateş gibi bir sessizlik düştü. Sıcak, yakan, kavuran... Yasemin fısıldadı.

"Kemo... Yani saçları..."

Soner hemen devreye girdi.

"Hayır... Evet, kemoterapi görecek ama dozunu düşük tutacağız. Dişi ve erkek diye tabir edebileceğimiz cinsten olan bu kanserli hücrelerde şansımız öyle büyük ki erkek hücre çıktı. Bu da üremesinin olmayacağı anlama gelir eğer kazınırsa..."

Barış gülümsedi hafif.

"Sürekli didiştiği erkeklerin hücre olarak ona geri döndüğünü bilse iyi olur."

Herkes de aynı tebessüm belirmişti.

Soner yerinden kalktı ve Yasemin'e yaklaştı.

"şimdi Nergiz'e bu durumu anlatmaya gidiyoruz. Gelmek istesen bile gelmiyorsun. Ama içinizde sağlam duracak olan varsa gelsin. En azından ağladığında yanında destek olun."

Yasemin ölü bir ifadeyle mırıldandı.

"O ağlayamaz..."

Erkan'ın kulaklarında bu söz çınladı durdu...

"O ağlayamaz..."

Soner ve diğer doktor Nergiz'in odasına girdiğinde Nergiz, Aslı ile sohbet ediyordu. Ama bir şeylerin farkındaydı. Ters giden bir şeyler vardı üç gündür. İyi değildi. Hissetmişti.

Aslı dışarı çıkmıştı. Herkesin gözünü şiş ve kırmızı gördüğünde Yiğit'in kollarına koşmuş ve sessizce ağlamıştı.

Soner'e baktı Nergiz. Gülümsedi.

"Lafı döndürme Soner... Sadece söyle. Neyim var, ne yapacağız ve sonucu ne? Bana tek cümlelerle anlat yalvarırım."

Soner bir süre durdu sonra dudaklarından şu sözler döküldü.

"Yumurtalık kanserisin, ameliyatla yüzde doksan dokuz kurtulacaksın çünkü erken teşhis... Ve sonuç ise yumurtalıkların tamamen alınacağı için çocuğun olmayacak."

Nergiz nefesini çekti. Yavaşça ayağa kalktı yataktan. Eşofmanının üstünü giyindi. Dışarı çıktı. Soner sadece izleyebilmişti.

Nergiz kapı önünde dostlarını gördü. Onların ağlamaklı yüzlerine baktı. Kimse kımıldayamıyordu. Bir şey söyleyemiyordu. Gözleri ile herkesi dolaştı. Sonra Erkan'da kaldı. Erkan bir duvarın dibinde kolları gövdesine sarılı duruyordu. Gitmemiştir. Üç gündür buradaydı. Usulca onun yanına yaklaştı Herkes onu izlerken elini yanağına koydu. Uzamış sakallarına dokundu. Erkan nefes bile almadan kadının gözlerine baktı. Nergiz, Erkan'ın kulağına yaklaştı.

"Bana bir röportaj borcun var."

Başını eğip gülümseyen Erkan da Nergiz'in kulağına fısıldadı.

"Senin de bana bir çekim borcun var."

Nergiz'in bakışlarında minnet vardı. Ağlayan yüz görmek istemiyordu. Gözlerini kapayıp bir saniye sonra açtı. Gülümsedi. Sonra dostlarına döndü. Herkese baktı. Yase-min hariç... Ona bakarsa korkacaktı. Biliyordu.

"Bu surat ifadenizle son derece acınası duruyorsunuz. Ne meraklısınız lan beni gömmeye? Ne bok var da ağılı-

yorsunuz? Hem size bir şey diyeyim mi, kötüye bir şey olmaz. Hadi bir yanlışlık yaptılar beni aldılar o tarafa, saniyede geri yollarlar, üstadım hata oldu diye..."

Gülümsemeye çalışan ama beceremeyen yüzleri görünce kafasını sinirle salladı.

"Bu hâlde kalacaksınız siktirin gidin evinize... Destek misiniz köstek mi? Hele sen zırlak hiçbir yerde rahat yok mu kızım, seni hep ağlarken mi göreceğim ben?"

Yasemin biliyordu. Neden bakmadığını, bakamadığını... Ağlamıyordu Nergiz. Bu güçlü olduğu için değil. Ağlayamadığı içindi. Ve biliyordu ki eğer göz göze gelirlerse Yasemin o ela gözlerdeki korkuyu görecekti. Nergiz'in tarzıyla güç verecekti o da kuzusuna... Nergiz'in korkusunu gösterdiği yoldan gösterecekti korkusunu... Nergiz'in durduğu şekilde sağlam duracaktı o da...

"N'apayım be züppe, biliyorsun... Birbirini tamamlayan çark... Senin yerine de ağlamak kolay iş mi? Belli zamandan sonra yalama oluyor işte..."

Nergiz gülümsedi. Yasemin'in onu anladığını biliyordu. Derin bir nefes çekip Soner'e sordu.

"Ne zaman?"

"Yarın sabah..."

Soner'in cevabından sonra Begüm'e döndü.

"Annemler bilmesin..."

"Tamam..."

"Bahçeye çıkacağım. Tek kalmak istiyorum. Hepiniz evlerinize gidin. Ameliyattan çıkınca gelirsiniz. Ben ciddi-yim."

Nergiz ortaya konuşuyordu. Ve muhatabı üstüne alınıp cevaplıyordu.

Nergiz kapıdan çıktıktan sonra Aslı hepsine döndü.

"Nergiz'i duydunuz. O güçlü kalmaya çalışıyor. Ve

bizler bu hâlde kaldıkça, ona acıyan ve üzgün gözle baktıkça mücadele edemeyecek. Zor bir süreç bekliyor onu... Ve biz de ona zarar vermeyecek şekilde onun istediği gibi davranacağız. Gidiyoruz. Hepimiz."

Yağız homurdandı.

"Bizim gelin de dişli çıktı."

Doğa kocasına sinirli baktı.

"Dişli değil, psikolog... Haklı Aslı... Sabahta geliriz ama ona görünmeyiz. Ve Yasemin... Kuzum senin eve gitmen şart..."

"Gidemem."

Soner sarıldı Yasemin'e.

"Bana gelirsin... Kaptan da özledi."

Yasemin gülümsedi. Yağız tam diklenecekti ki Doğa'nın kolunu çekmesiyle geri adım attı, ya sabır çekerek çıkışa ilerledi. Erkan ve diğerleri vedalaşıp ayrılırken Aslı, Erkan'ın kulağına fısıldadı.

"Seni tanımıyorum ama şu anda ona iyi gelecek tek kişisin..."

Erkan şaşkınca baktı.

"Neden?"

Aslı gülümsedi.

"Çünkü ona benziyorsun. Yaraların kalın kabuk ardında saklı... Gitme... Konuşmasan da yanında kal..."

Erkan cidden şok olmuştu. Büyücü müydü neydi bu kadın? Zaten gitmeye niyeti yoktu ama bu söylenenler...

Nergiz, bir ağacın dibine çökmüş, görmeyen gözlerini sabit bir noktaya dikmişti. Evlenmeyi düşünmemişi hiç... Ama hep hayalinde bir çocuk vardı. Babası şekil alamıyordu düşlerinde ama minik eller minik gözler hep gözünde canlanırdı Nergiz'in...

Şimdi asla anne olamayacağını öğrenmişti. Doktor

oleceksin dese ydi bu kadar etkilenmezdi herhalde. Havatında kocaman bir boşluk oluşacaktı. Belki hiç çocuk yapmazdı ama yapamayacağını bilmek başka bir şeydi.

Ya ölürsem diye hiç düşünmedi. Ölmek sorun değildi hiçbir zaman. O gecedan beri asla ölümden korkmaz olmuştı. Ölüm en temiz şeydi Nergiz'e göre... Ama anne olamamak bir cezaydı. Doğanın, yaradanın bir kadına en büyük hediyesi ydi anne olmak. Ama o...

Gözyaşları bile alınmıştı ondan... Şimdi de onun için ağlayabilecek olan kişi alınmıştı, daha var olmadan... Ellerine anne diye sarılamayacaktı hiç kimse...

Neden tepki veremiyordu? Şu anda deli gibi endişelenmeyi nasıl isterdi. Endişesi bile alınmıştı... Korkuyordu. Köpek gibi korkuyordu. Bir tek korku kalmıştı içinde... Çaresizlik...

Hep çaresiz kalmaktan korkmuştu. Bir şey yapamamaktan... Babasız bile çocuk olabilirdi... Sperm bankalarını ne güne duruyordu? Ama o... Boş bir kutuydu... Anne olamayacaktı...

Uzaktan izlediği kızın donuk suratı Erkan'ı endişelendiriyordu artık. Bir şeyler yapmalıydı bu kız. Bu duruş neydi şimdi? Tam arkasında hissettiği nefesle yalnız olmadığını anladı. Ama dönüp bakmaya gerek duymamıştı. Biliyordu. Asla Nergiz'i yalnız bırakmayacağını hissetmişti.

"Sence ne düşünüyor?"

İkisi de yan yana durmuş Nergiz'e bakıyorlardı.

"Korkuyor..."

Yasemin'in cevabıyla gülümsedi Erkan.

"İyi saklıyor."

"Onu tanımayanlardan..."

"Çok derin acıları var öyle değil mi? Bunca gücün ardında çok kırılan bir çocuk var?"

"O benim kurtarıcım... Her şeye gücü yetiyor onun...
Tek bir şey hariç..."

"Kendisi..."

"Evet..."

"Sence onu kim kurtaracak?"

"Biz..."

"Biz?"

"Sen ve ben..."

Erkan bu söz üstüne ilk defa Yasemin'e döndü. Şaşırılmıştı. Nergiz'i asla yalnız bırakmayacağını biliyordu, bırakamazdı. Ama bunu Yasemin'den duymak... Bu gün her duygusunu alnında mı taşıyordu ki?

"Kim olarak?"

"Belki baba, belki kardeş, belki düşman... Belki de sevgili... Bilmiyorum Erkan. Ama bir tek şey biliyorum ki hayatına giren hiçbir erkeğe sıcak çikolata demedi o..."

Gülümseyerek yine Nergiz'e döndü Erkan.

"Yasemin, ne yapabilirim bilmiyorum. Ben kendimi çekip kurtaramamışken..."

"Erkan ona nasıl baktığını gördüm. Nergiz'in anne olamayacağı için kurtarılmaya ihtiyacı yok, onun aşka inanmaya ihtiyacı var. Sana ihtiyacı var. Aşkın kendisine karşı kırgın ve kızgın... Bilmediğin şeyler var. Sadece isterse onun anlatabileceği... Ama şu kadarını bil ki onun senin gözlerinde gördüğüm o ışığa ihtiyacı var. Yanlış mı gördüm yoksa?"

"Ne gördün bilmiyorum Yasemin. Ama ben aşka tövbe ettim. Bir kadının aşkına inanmanın aptallık olduğunu anladım. Belki yanlış, tek bir kadın yüzünden bunu yaşamam hissetmem yanlış belki ama ben o tekerlekli sandalyeye mahkûm olduğum günlerde köpek gibi aşık olduğum, evlenmeyi düşündüğüm kadının, yarı felç olan

avucumun içine bıraktığı nişan yüzüğüyle aptallığımı anladım. Nergiz'e nasıl bakıyorum bilmiyorum. Ne hissediyorum? Ben sadece onun gözlerindeki o kahkahayı görmek istiyorum. Ben onun neşeli sesiyle ettiği küfürleri duymak istiyorum, ben onun bana tepeden bakan minik boyunun ukala hallerini görmek istiyorum. Ben onun yanında olan her adamı boğmak istiyorum. Bana bakarken başka bir şeye bakmasın, benden başka bir şey düşünmesin, beni kıskansın... Tanrım Yasemin, ben onun bana ait olmasını istiyorum."

Erkan'ın her cümlesinin sonunda sesine artan bir şaşkınlık ve farkındalık yerleşmişti. Konuşması her cümleinin başında kendisi için bir itirafa dönmüştü.

Yüzündeki bilmiş gülümsemeyle Erkan'a dönüp boynuna sarıldı Yasemin.

"Zorlu bir mücadele bekliyor seni Erkan... Ama vazgeçme... Hoş geldin. Biliyor musun? Enişterimin içinde en çok seni sevdim."

24. BÖLÜM

"Yasemin..."

"Yeliz..."

Hastaneye hızla giren Mehmet ve Yeliz, kalabalığın yanına geldi. Yeliz kendini Yasemin'in koynuna attı. Mehmet hemen Yağız'ın yanına gitti.

"Durum ne? Lan oğlum ne bok yemeye hemen haber vermiyorsunuz? Kızı ameliyata girerken görmedik bile..."

Yağız eniştesinin suratına cins cins baktı.

"Bi' yavaşla aslanım... Biz de görmedik zaten yüzünü. İstemedi bizi burada. Hem Yeliz hamile, telaşa düşmeyin diye olay netleşmeden aramadık."

Yeliz'in cırlamasıyla gözlerini devirdi koskoca adam.

"Haaa amma düşüncelisiniz yani abi... Gitmiyorum işte duydunuz mu, gitmiyorum. Bak Mehmet, burada kalacağız, İstanbul'da... Bana ne ya... Her şey neden benden saklanıyor ki neden ama? Yani benim canım bebeğim hastalanıyor. Kanlar içinde adamın biri onu hastaneye getiriyor ve ben..."

"Lan, ne adamı? Ben neden bilmiyorum?"

Kocasına dönen Yeliz sinirle soludu.

"Bilme... Zaten ben de yeni öğrendim. Her neyse... Ay iyi mi o?"

Doğa gelip Yeliz'i sarstı.

"İşte bu sebeple haber vermedik. Kendine gel. Bebeğe zarar verecek bu hallerin."

Erkan bu manyak insanları izliyordu. Gülse mi ağlasa mı şaşırırsa mı? Ne değişiktiler bunlar böyle... Dün geceyi düşündü.

Ağacın altında bir süre daha oturan Nergiz'in yanına gitmişlerdi. Nergiz onlara bakınca hafifçe gülümsemiş, *sizden kurtulamayacağım değil mi*, demişti. İkisi de başını sallamıştı. Elini ikisine de uzatan Nergiz ayağa kalkmış ellerini cebine koymuş odasına doğru yürümüştü. Yatağına girdiğinde de başını gömmüş yastığa, mırıldanmıştı ikisine, *sadece bu akşam ve bu gecelik güçsüz olmama izin verin olur mu?* Korktuğu ameliyat değildi, yarım olmaktı...

Ve tüm geceyi sırtına sarılıp yatan Yasemin ve oturduğu sandalyeyi yatağın yanına çekip saçlarını okşayan Erkan'la geçirmişti. Ve sabah uyandıklarında Nergiz hiçbir şey demelerine izin vermemişti.

Nergiz yaralanmıştı. Uçmaya devam etse de her kanat çırpışında acıyordu kırık kanadı biliyordu. Kendinden biliyordu. Nasıl sinmişti hücrelerine bu kız? Ayağına baktı. Aksayan ayağına... Keşke ölseydim diye düşündüğü kaza gününe gitti.

Motora binip kaskını taktığında, kaskına şans öpücüğü koyan kadını düşündü. *Yine birinci olacaksın. Benim nişanlın hep birinci olmalı...*

Olamamıştı. Ne yarıшта ne hayatta... Son piste çıkıştıydı. Sonrasında ölümü aratacak günler. Hissetmediği iki bacağı ve bir kol... Yaşama sınıksız sarılmasına tek sebep sevdiği kadın. Ve o gün... Doktorun ona yürüyemeyebilirsin dediği gün... Sevdiği kadının gözünde gördüğü acıma hissi... Sonra tutmayı bile beceremediği avucuna bırakılan yüzük. Ve söylenen bir cümle... *Ben hayatım boyunca seni taşıyamam Erkan. Bu kadar güçlü değilim.*

Aşk bu kadar aciz miydi? Yoksa kadınlar mı nankördü? Bir daha o bakışları görmemek için asla bir kadına güvenmemişti. Herkesten önce o kendine acımaya başlamıştı böylece kimse ondan daha çok acıyamayacaktı

kendine... Sonra ki gelen ameliyat serisi... Ve bir umut... Umudla gelen eksiklik... İki santimlik yokluk...

Oysa şimdi, bir kadın için acıyordu canı... Bir kadın, kalın duvarlarını yıkıp geçmişti. Çabalamadan. Kandırmadan. Ve farkındaydı Erkan. Nergiz de yaralıydı. Güçlüydü. Minik bir kız çocuğunun olduğu kadar... Korkusuzca girdiği odasında, yatağın altındaki canavarı düşünmekten korkacak kadar güçlü... Ama biliyordu. Asla acımayacaktı Nergiz'e. İnsanların acınmaya değil, savaşmaya ihtiyacı vardı.

Yeniden mi âşık olmuştu yoksa gerçek aşkı ilk defa mı tadıyordu bilmiyordu. Tek bildiği savaşıacaktı. Her şeyi hak eden o kadın için... Onun içinde ölen aşk için... Kendi içinde yıkılan güven için... İki yarımından, bir bütün oluşturunca. O cadının hiçbir şansı yoktu. Bir kere dokunmuştu yanağına. Artık kaçıyordu.

Yasemin, Begüm'ün kollarında ortak acıyı paylaşıyordu.

"Begüm, ona bir şey olmasın... Yalvarırım olmasın. Beni en iyi sen anlarsın. Begüm o yıkılmaz değil mi?"

Begüm artık ağlamaktan gözlerini bile kırpamıyordu. Yaşlar kurumuştu.

"Yıkılmaz Yasemin... Asla yıkılmaz. Bizim için savaşır o... Senin için... Seni ne zaman yalnız bıraktı? Beni ne zaman yalnız bıraktı? Düşün... Sakın salma kendini... En az onun kadar güçlü olacağız. Duydun mu beni?"

"Evet..."

Herkes böyle üzgün ve kendi düşünceleri içinde boğuşurken Mehmet'in gürlemesini duydular.

"Yeter lan! Türk filmi sahnesine döndürdünüz burayı... İçerde yatan kim bir düşünün... O bizim ağzımıza sıçmaktan vazgeçmez. Ama onu bu ağlak suratlarınızla

yaşama bağlayamazsınız. Hem siz dediniz ya lan? Korkulacak bir şey yok. Ameliyat sonrası bitecek işte... Dellen-dirmeyin beni."

Bu havayı dağıtması lazımdı Mehmet'in. Bunu nasıl yapardı? Gözü ilerde elleri başının iki yanındaki adama kaydı. Erkan, Nergiz'i hastaneye getiren... Ve o zaman-dan beri burada kalan... Milletin arasına karışmadan, tek başına bu üzüntüyü yaşayan adam... Belli seviyordu bizim deli kızı... Ama bu kadar kolay sızamazdı aralarına, durum ne olursa olsun... Gelenek yerine getirilmeliydi.

"Kim lan bu lavuk? Geldiğimden beri sorayım diyorum soramıyorum."

Mehmet'in baktığı yere baktıklarında Erkan'ı gösterdiklerini gördüler. Ama Erkan fark etmemişti kendisi için dediklerini. Durumu kavrayan Yağız, Mehmet'e baktığında göz kırptığını gördü. Üç gündür ilk defa gerçekten gülümsedi.

"Kim olacak, bizim kıza göz koyan serseri?"

Erkan bu sözle kafasını kaldırıncı kendine bakan iki adamı anlamsız ifadeyle süzdü. Kemal ve Yiğit de yanlarına gelince dört adam ona doğru yaklaştı. Kızlar kocalarını durdurmak için hamle yapınca Barış onlara durmalarını işaret etti. Erkan'ın artık aralarına katılması lazımdı. Ama önce...

"Kalk bakalım aslanım. Kimsin nesen, nöbetçi refakatçisin? Ne yaksın lan?"

Mehmet'in bu sözleriyle ayağa kalkan Erkan tedbirli bakışlarla baktı adamlara.

"Abi, derdiniz ne bilmiyorum. Sen kimsin, inan onu hiç bilmiyorum. Ama bela arama... Uzaklaş..."

Mehmet'in gözleri zevkle parlarsa da dudaklarında uğursuz bir gülümseme oluştu.

“Bak hele adamda ki rahatlığa... Bizim kız senin yanındaymış fenalaşınca... Ne yapıyordunuz lan o saatte? Ne işin vardı Nergiz’in yanında?”

Erkan sinirle ellerini saçlarından geçirdi ve daha mantıklı olduklarını düşündüğü diğerlerine bakınca onların da kollar göğüste birleşmiş kendine baktığını gördü. Hiç mi akıllı yoktu bunların içinde? Bir tek Barış denen adam... Gerisi tamamen tırlaktı.

“İş yerindeydik. Röportajımız vardı.”

“Senleymiş hafta sonu aga? Ne alaka? Hem sen kazık kadar adam eczaneye gidemiyorsun da onu niye yolluyorsun lan?” İşi kızıştırmanın yolunu arıyordu Mehmet.

“Abi karı gibi dedikodu mu yapıyorsunuz? Geleli yarım saat oldu, tüm haber...”

Erkan yüzüne yediği yumrukla sustu. Daha doğrusu susturuldu.

“Karıyı sana yediririm la hergele...”

İyi gelmişti be bu yumruk... Erkan silkinmişti birden. Mücadele şimdi mi başlayacaktı yani... Yasemin’e baktı. Yasemin ona göz kırpıp gülümsedi. Kızlar tepkisiz onları izliyordu. Ne manyak işler dönüyordu burada? Tekrar Yasemin’e bakınca onun başıyla onaylama işaretini gördü. Evet, burada her ne halt oluyorsa bu heriflere pabuç bırakamazdı. İyiler mi kötüler mi anlamıyordu bile...

Tekrar Mehmet dedikleri adama döndü.

“Açık konuşsana abi... Bu yumruğu neden hak ettim şimdi?”

Bu adam ne tip bir adamdı ya? Yumruk yemiş susmuş kabullenmiş sebebini soruyordu. Yok yok, bu ne Nergiz’e göreydi ne de onların kabulleneceği adam sıfatına giriyordu. *Karı gibi adam mı olur yahu...*

“Canım istedi, olamaz mı?”

Erkan piç bir sırıtışla baktı ona.

"Neden olmasın abi... Ben de bu cevabı bekliyordum."

Sözü bittiği an Mehmet'in suratına bir yumruk geçirdi. Herkes şok olmuştu. Yağız ileri fırlarken Mehmet durdurdu onu. Dudakları sanki güldü gülecek bir şekil almıştı. Erkan'a baktı.

"Sen niye vurdun lan it?"

Erkan omuzlarını silkti ve yumruk attığı elini ovaladı.

"Canım istedi diyeceğim de abi, aslında o değil... Kaç günün stresini burada çekerken, sen bu stresi yeni çekmeye başladın ya, sanırım kıskandım."

Kemal ile Yiğit omuz omuza vermiş gülmeye başlamışlardı. Mehmet'le Yağız'da göz göze geldiklerinde onlar da gülmeye başladı. Erkan sadece duvara yaslanmış kollarını göğsünde birleştirmiş, sabırla çocuğunun çişinin bitmesini bekleyen baba gibi bakıyordu onlara... Mehmet, Erkan'a döndü.

"Nergiz kim?"

Erkan bir an nefesini çekti. Sonra sıktığı, ısıklık çalacak gibi şekil alan dudaklarından dışarı koy verdi.

"Senin bir yumruğuna, saçının telinden vazgeçmeyeceğim kadın..."

Bu sefer Yeliz hızla araya girdi. Gitti o minicik boyuyla Erkan'a diklendi.

"Ay ne zamandan beri? Acaba neden senle tanışmadım? Yok, yani neden benim haberim olmadı ki? Hem sen... Sen Nergiz'i üzdün de mi bu hâlde? Nerede tanıştınız? Aaa ne röportajı be? Burada olan biten her neyse derhal haberim olacak ve yüzündeki o salak ifadeyi hemen yok et, yoksa valla kafana patlatırım! Ne var Memet?!"

Mehmet ellerini havaya kaldırdı.

"Bir şey demedim karıcım..."

"Ha, bir an sanki nefes dedin sandım. Her neyse... Ne gülüyorsun be?"

Erkan başını sallayıp Mehmet'e döndü.

"Abi, senle uğraşacaktım ama sanırım Allah sana vermiş vereceğini..."

Dizine yediği tekmeyle inleyen Erkan, Yeliz'in sırttan yüzüne bakakaldı. Akıllı tek bir adam yoktu burada ves-selam... Mehmet de inler gibi göz devirince yıpranmış hırpalanmış sinirler boşaldı. Sonra Kemal araya girdi.

"Erkan, şimdilik buradasın sağ ol... Desteğin için... Ama bizim cadı bir ayaklansın bakalım, sen nesen necisin? Kimsin? Seninle uğraşacak mıyız, uğraşmayacak mıyız?"

Erkan anlamadan baktı Kemal'e.

"Yani Nergiz için önemliysem uğraşmayacak mısınız?"

Yiğit sırttı.

"Yok yahu... Önemsizsen uğraşmayacağız. Önemliysen kaçacak delik ara..."

Erkan artık sinirlerinin kaldırmadığı yükte gülmeye başlamıştı. Biri ona burada neler döndüğünü bir anlatabilse... O sırada Barış birden ileri fırladı.

"Tamam lan... Hatırladım şimdi... Oğlum sen şu motokrosçu değil misin?"

Herkes afallamış bakarken Barış, Erkan'ın yanına çoktan varmıştı. Bu sefer diğer adamlarda devreye girince akıllarını dağıtmak için sohbete başlamışlardı.

Ve bir süre sonra Soner'i gördüler.

Soner yüzünde gülümseyen bir ifadeyle yanlarına yaklaşırken hepsi telaşla üstüne yürüdü. En önde Yasemin ve Erkan... Birbirlerinden güç alabilmek için Erkan, Yasemin'in omzuna sımsıkı sarılırken Yasemin de

Erkan'ın gülmeğine asılmıştı. Soner bu ikisine gülünce, yerlek baktı ve eliyle herkesi durdurdu.

"Bakın arkadaşlar, bakın... Öncelikle iyi haber... Operasyon muazzam bir başarıyla geçti. Anlayabileceğiniz dilden söyleyeceğim tek şey bu..."

Yasemin korkarak sordu,

"Kendine geldi mi?"

Soner gülmeğe başladı.

"Gelmeğe çalışıyor. Ah size bir şey izletmeliyim."

Mehmet ve Yeliz bu doktorun rahat tavırına gıcık olmuşlardı. Ama ses edemiyorlardı. Doktor cebinden geniş ekranlı telefonunu çıkarıp onları göreceği şekilde tuttu. Ekranı Nergiz'i gördüler. Yüzü bembeyaz, dudakları çatlamış, gözleri kapalı, üstünde yeşil bir örtü... Herkes de ağlamaklı bir hal... Mehmet kudurdu.

"Ne bok yemeye çekiyorsun bu görüntüyü! Bu ne...!"

Oturda Nergiz'in sesi duyuldu. Ayılma anını çekmişti Soner. Kopuk kopuk sayıklıyordu.

"Bakın... Pire torbaları... Çekin günü yanımdan... Yasemin... Bırakma beni... 'acak çikolata... Oyunda hile yaptım... 'ok o dilini çen..."

Bu sayıklamalar böyle devam ediyordu. Yasemin, Soner ve Erkan gülmeğe başladılar. Yasemin, koşarak Soner'e sarıldı.

"O iyi olacak... Bak gördün mü? Kaptan'ı bile sayıklamış."

Soner de Yasemin'in saçlarını okşarken gülmüşseddi.

"Evet, çünkü onu ameliyata girerken Kaptan'la tehdit ettim."

"Sen, doktor musun neyin? Ne sarılıyorsun yahu kıza?"

Mehmet'in bu öfkeli sesiyle Soner *güle mi* der gibi ba-

karken, kalan herkes de rahatlamamın verdiği ruh hâliyle gülmeğe başladılar.

Erkan, Soner'in yanına gelip, "Abi bunların derdi ne ya?" diye sorunca Soner gülmüsedti.

"Zordur almak bizden kıza modundalar Erkan. Telaş yok..."

"Neden her şeyden en son benim haberim oluyor? Bu doktor da nerden çıktı şimdi? Ya bu Erkan denen lavuk? Jan o'lum, bi' boş bırakmaya gelmiyorsunuz lan!"

"Yeter... Valla yeter... Çıkmak istiyorum artık."

Erkan sinirli bakışlarla Nergiz'e baktı.

"Çaç kaldın aman koş... Eklemek elden su gölden yatıyorsun. Ne muzaranıyorsun sen kızım?"

"Bana bak. Bana kızım deyip durma. Sinir ya... Hem senin için gücün yok mu be, kaldın başıma günlerdir..."

Bu kavgaya sürerken içeriye Soner girdi.

"Valla var ya, kırk yıllık evliler gibi koridorun başından duyuluyor kavganız."

Nergiz kıskık gözlerle Soner'e döndü bu sefer.

"Sana kaç kere dedim yanında kimse istemiyorum diye..."

Soner sınıttı.

"Erkan benim için geliyor senin için değil..."

Gözleri irice açılan Nergiz *aha* diye bağırınca Erkan'ın yüzü karardı.

"O şeytan aklından geçen düşünceyi hemen yok etmezsen, seni hastane koridorunda saçından tutar sürüklerim Nergiz, anladın mı?"

"Mağara adamı, ilk çağ odunu..."

Soner artık kahkaha atmamak için kıvranır haldeydi.

"Nöbet aralarında tavla oynayacak adam lazım, sağ olsun Erkan da bana arkadaşlık ediyor."

"Hımm, yumurtalarını aldın, beynimi değil."

Ellerini havaya kaldıran Soner sırtarak pes etti.

"Tamam tamam... Neyse ben sana güzel haberi vermedim ve geldim. Son tetkikler de iyi, ameliyat sonrası süreci ve kemo sürecini hastanede geçirmen senin için çok iyiydi, sorunsuz atlattın. Şimdi eve çıkıyorsun, ama kesinlikle dinleneceksin ve mikrop kapmak yok, bir süre virüslerden uzak duracaksın."

Nergiz sevinçle elini çırpı.

"Hah, iyi o hâlde... Bu adamı alın yanımdan. Ondan tehlikeli virüs yok."

Erkan usulca Nergiz'in üstüne eğilip gözlerine baktı sinsi sinsi.

"Ne o, damarlarına kadar içine mi işledim?"

Nergiz burnunu kıvrıdı.

"Ay hem de nasıl... Hatta diyorum ki acaba hazır hastanedeyken aldırısam mı seni?"

O sırada içeri giren Yasemin bu ikiliyi görünce yüzünü buruşturdu.

"Yine mi didişiyorsunuz siz ya..."

Soner'in yanağından öpücük alıp beline sarıldı ve iki deliyi izlemeye başladı. Erkan gözlerini Nergiz'den ayırmayıp savaş pozisyonunu bozmadan Yasemin'e cevap verdi.

"Ne bekliyordun ki... Esas tehlike bu delinin dili... Onu yok etmek gerekiyordu."

"Ha ve ha... Komik *Fred Çakmaktaşı* kılıklı... Yasemin sen de bi' ayrıl şu adamdan ya, muç muç. Hadi toparlanalım çıkıyorum ben buradan." Nergiz'in korkularıyla savaşacak tek silahı vurdumduymazlığını sağlamlaştıran gücüydü.

Bir an kendini bıraksa dağılacaktı, dağılırdı. Bu hayatta onu hiçbir kuvvet yıkmamıştı. Biliyordu ki kendisi yıkılsa ona tutunan her şey yok olurdu.

Soner, Yasemin'in saçlarına bir öpücük koyup sırtıttıktan sonra, Erkan'ı da alıp çıktı. Çıkış işlemlerini halledeceklerdi.

Eve dönüş yolunda kavga ediyorlardı sürekli.

"Ya kuzum, anlasana yanında biri kalmalı... Ben izin alamıyorum çok yoğunum. Hazır Erkan da izine çıkmış. Ne var inat etmesen..."

"Ay ya hayır... Bu iyice benim sinirlerimi bozuyor."

Direksiyonu hızla çevirirken kıza sinirle bakan Erkan hırladı.

"Sen beni pamuk gibi yapıyorsun ya... Ne yapacaksın peki, tek mi kalacaksın?"

"Kalırım ne var?"

"Hm evet... Mikrop kaparsın sen tek kalırsan."

"Of yaaa..."

Arabadan indikleri an bir böğürtüyle arkasını döndü Nergiz ve dönmesiyle kendini ayı yavrusunun kollarında buldu.

"Lan kızım, bir daha böyle korkut beni... Sağını yolup kolye yapmazsam... Öldüm lan..."

Gözlerini devirip Oğuz'a sarılan Nergiz arkasındaki hırlamayla kendini çekti.

"Sen kimsin koçum? Ellerin ayakların rahat dursun."

Oğuz bir an Nergiz'in gözlerine bakıp ışığı görünce göz kırptı.

"Sen kimsin esas? Dağdan geldin, bağa çoban mı ke-sildin?"

O sırada sinirle ayaklarını yere vuran Yasemin cırladı.

"Yeter... Nergiz eve geç! Oğuz sırnaşma ve Erkan uslu dur! Aaaaa..."

Ama ne olduysa o an oldu. Erkan'ı gördüler önce yumruğu havada, sonra bir ses ve sonrasında yerde yatan Oğuz...

Ve Erkan zafer dolu bir sesle, "Oğuz sen miydin lan? Rahatladım be... Sana bunu yapmanın hayalini kuruyordum." dedi.

Nergiz'in öfkeli bakışlarıyla karşılaşınca omzunu silk-ti.

"Ne var kızım... Alla allaaa... Kalk oğlum sen de yapışma yere..."

Oğuz'a elini uzatınca Oğuz da tereddütsüz eline asıldı ve ayağa kalktı.

"Alacağın olsun aslan parçası... Ben bilirim bu yumruğu iade etmeyi... Dua et de bu kıza bir yamuğun olmasın."

Sırtarak Nergiz'e dönüp tekrar sarıldıktan sonra pastaneye dönen Oğuz'un arkasından bakan Nergiz seslendi.

"Pişşt, pofuduk..."

Oğuz döndü.

"Akşam frambuazlı pastam olmadan hasta ziyaretine sakın gelme..."

Oğuz elini kaldırdı.

"Emrin olur huysuz prenses..."

Erkan'daki tısladı.

"Pezevenge bak... Huysuz prensesmiş..."

"Nergiz, nereye uzanmak istersin?"

"Yasemin yeter... Yatmak istemiyorum. Yata yata toto-
yu büyüttüm."

Elinde ufak valizle eve giren Erkan etrafa bir göz attı.

"Vaayy bu eve bakınca senin burada yaşadığını düşünemiyorum Nergiz."

Bu söz üstüne kıkırdayan Yasemin'e sert bir bakış atan Nergiz, Erkan'a döndü.

"Nedenmiş o?"

"Ne biliyim kızım, ev pırl pırl..."

Ellerini beline koyan Nergiz, Erkan'a dik dik baktı.

"Alla allaa yaaa... Sen benle böyle uğraşacaksan bir an önce git o pırl pırl evine..."

Tam dönmüş salona gidiyordu ki birden aklına gelen şeyle döndü.

"Hem senin sevgilin yok mu? Kız merak eder, yazık... O şirin kızın sende ne bulduğuna da şaşırmadım desem yalan olur ya neyse..."

Bir an anlamayan Erkan sonra bastı kahkahayı.

"Ya bak korkuyorum ha," dedikten sonra Yasemin'e döndü, "Yasemin, senin bu kuzenin var ya, beni kıskanıyor."

Erkan'ın omzuna yumruk atan Nergiz diklendi.

"Neyini kıskanacağım acaba senin? Ay sen ne sinir adamsın ya..."

Erkan, Nergiz'in peşinden salona geçti. Uzanmasına yardımcı olup sırtına yastık koyarken hâlâ sırtıyordu. Sonra yüzü yüzüne değecekmiş gibi eğilip, "Kıskanmana gerek yok zaten. Kuzenimdi o..." dedi.

Nergiz gözleri açılmış bakakaldı.

"Ne saçmalıyorsun be? Kıza sevgilim demedin mi?"

"Seni kıskandırmak istedim."

"Hah! Boşa uğraş..."

Erkan, Nergiz'in salaş topladığı saçından kurtulan tü-
tamı kulağının arkasına sıkıştırırken fısıldadı.

"Emin misin?"

Sonra Nergiz daha bir şey demeden toparlandı ve çı-
kışa yürüdü.

"Yasemin, eve uğrayıp birkaç parça bir şey almam la-
zım."

Yasemin mutfaktan seslendi.

"Tamam paşam ama geç kalma... Soner gelecek yeme-
ğe..."

"Kalmam. Bir şey lazım mı, alayım..."

"Yok yok, lazım değil..."

Erkan'ın kapanan kapısının ardından Yasemin'e ses-
lendi Nergiz.

"Ohh muhabbete bak. Paşamlar falan. İyi valla..."

Yasemin ellerini kurularak yanına geldi. Sinirli ba-
kıyordu.

"Derdin ne senin? Adam günlerdir perişan... Bizim
hörgüçsüzlerin bile saldırısına maruz kaldı, sesi çıkmadı.
Senin gözlerinin içine bakıyor."

"Saçmalama... Sadece suçluluk duyuyor o kadar."

Nergiz'in yanına oturan Yasemin, yine kurtulan saç
kulağının arkasına iterken kuzusunun da yanağını okşa-
dı.

"Ben suçluluk duyan çok adam gördüm ama inan bana
bu adamın tavırlarının onunla alakası yok."

"Neyle alakası var peki?"

Yasemin derin derin baktı Nergiz'e.

"Cin gibisin Nergiz. Ama söz konusu kendinsen tam
bir salak oluyorsun. Korkma artık..."

Başını önüne eğen Nergiz fısıldadı.

"Korkmuyorum."

“Öyle mi? Neden o zaman hep imkânsız adamlarla beraber oldun? Senden büyük evli bir adama kapılacaktın neredeyse... Neredeyse Deniz’le olacak mı diye deneyecektin bile... Ya buradaki abuk tipler? Üstelik sana âşık oldukları an kaçyorsun. Bu ne demek Nergiz? Korkmak demek... Sen âşktan korkuyorsun. Ama biliyor musun be-beğim, uçurtman koptu diye gökyüzüne küsemezsin.”

Fısıltıyla cevap verdi Nergiz.

“Bu konular çok ağır Yasemin...”

Yasemin derin bir iç çekerek ayağa kalktı.

“Tamam bebeğim. Şimdilik susuyorum bakalım. Ama Erkan’ı görmeye çalış, olur mu? İnan bana o da yaralı... Aşka onun da inancı yok. Ama bak, seninle denemeye çalışıyor. Aşka bir şans daha vermezsen mutsuz kalacaktır.”

Yasemin’in arkasından uzandı ve gözlerini kapadı Nergiz. Tam bir kadinken bile âşktan korkuyordu, ya şimdi? Hiç kimseye çocuk veremeyecekti. Kendi nasıl mahrum kalacaksa birlikte olacağı kişi de mahrum kalacaktı. Ve sonu olmayacak bir aşkın acısına da katlanamazdı.

Yasemin haklıydı. İşte şimdi tam da bu yüzden Erkan’dan kaçmak istiyordu. Sorunun farkındaydı. Ama bu onu kolay aşacağı anlamına gelmiyordu.

Ama Erkan’dan da uzak durmak istemiyordu. Onu kovsa bile gitmemesi için dua ediyordu içinden. Ya bir gün bıcarsa Erkan? Ne ara bu adamı bu kadar düşünür oldu? Ne ara sızdı bu adam içine? Üstelik ne bir güzel söz ne vaat... Sadece didişme...

Soner’le Yasemin’i düşündü. Onlar farklıydı. Soner o kadar netti ki... Ne istediğini biliyordu ve bu yolda hiç dolambaçlı güzergâh çizmeden hedefine ilerliyordu. Zaten Yasemin’i de etkileyen bu olmalıydı. Yasemin’in dürüst

olunmaya ihtiyacı vardı. Ruhunun keşfedilmeye ihtiyacı vardı. Onun adına sevinliyordu.

Uzaktan duyduğu seslerle sıyrılmaya çalıştı karanlık uykusundan.

"Ne yapıyor?"

"Sen çıktığından beri uyuyor.""

"İlaçlardandır."

"Olabilir. Sen yukarda solda ki ikinci odaya çık bırak eşyalarını..."

Nergiz'in odasının tam karşısındaki odaydı bu. Nergiz gözlerini açmadan yatmaya devam etti. Bir süre sonra yanına birinin yaklaştığını fark etti, ama yine açmadı gözünü.

Alnundaki saçları düzelten sıcacık parmakları hissetti. Yanağına indi bu parmaklar. Öyle hafif okşuyordu ki hayal bile görüyor olabilirdi, ama burnuna dolan o traş losyonu kokusu bunun gerçek olduğunun kanıtıydı.

Sonra çalan kapıyla hayal sona erdi. Soner gelmişti.

Adamların konuşma sesleri gelirken yanağında yine bir el hissetti ama bu sefer aldığı koku, Yasemin çiçeği kokusuydu. Hoş hiç gerçek Yasemin koklamamıştı, kokusu nedir, var mıdır bilmiyordu ama onun Yasemin'i kokuyordu, hem de yuva gibi...

"Bebeğim, artık uyansan... Yoksa gece bizi uyutmayacaksn."

Gözünü araladığında gayet rahat bir tavırla karşısında dikilen Soner'i gördü ve kapının yanında bekleyen Erkan'ı... Yüzünde öyle ifade vardı ki... Sanki kendini dışlanmış hissediyor gibi... Ne yapacağını bilemiyor gibi... Hani kapıda kalıp içeriye davet bekleyen misafir gibi...

Nergiz bu adama haksızlık ettiğini düşünmeye başladı. Gitmemiş hâlâ buradaydı işte... İçinde var olan tüm üzüntüyü, korkuları bir sandığa kilitleyip onun için üzülen bu insanlara karşı olan sorumluluğunu yerine getirmeliydi. Çünkü o Nergiz'di.

Gülümsedi Nergiz, Erkan'ın gözünün içine bakarak... Erkan'ın da dudakları kıvrılmıştı.

"Daha iyi ya, tüm gece bana bakıcılık yapar."

Erkan tek kaşını havaya kaldırdı.

"Birkaç saat önce kovuyordun."

Nergiz burnu havada ayağa kalktı.

"Kovmadım şapşal... Sadece sana kurtulma şansı tanıdım. Ama sen kaybettin. Şimdi ben çok açım..."

Soner sanki çocuk sever gibi Nergiz'in saçlarını karıştırınca Nergiz huysuzlandı.

"Sende hemen şımarma... Bu süreci çıkarına kullandın zaten. Daha senle görülecek hesabım var."

Soner şaşırmıştı.

"Ne hesabıymış o?"

"Baldız hesabı canım. Öyle kolay kurtulacağını mı sandın?"

Yasemin yalancı bir kızgınlıkla Nergiz'e döndü.

"Eğer Soner'le uğraşırsan ben de Erkan'ı canından bezdiririm."

Nergiz omzunu silkti.

"Bana ne, bezdir... Ama hiç sanmam. Sen çoktan ağamalı paşamalı bi' sevgi pıtırıcığına dönmüştün."

Herkes gülerken Erkan başını salladı.

"Soner, gel abi, bunların içinde var ya bir tane akıllı yok. Hastanede gördüğüm deliler de dâhil..."

Masaya geçerlerken Nergiz kıkırdadı.

"Aha seni Memet'e söyleyeceğim. Deli dedin ona..."

Yasemin de çorbaları koyarken karşılık verdi Nergiz'e.
"Memet bir şey yapamaz, nasibini aldı."

Nergiz sorar gibi baktı.

"Yumruk attı Memet'e..."

Nergiz hışımla döndü Erkan'a.

"Sen benim en sevdiğim enişteme nasıl yumruk atarsın?"

Erkan çorbasına ekmeği batırıp ağzına tıkarken homurdandı.

"Önce o vurdu ne yapayım..."

O sırada Soner lafa girdi.

"Hani en sevdiğin enişten bendim kız senin?"

"Hüf Soner bi' dur... Ne yani ben orda kesilip biçilirken siz kavga mı ediyordunuz? Harika valla..."

"Bana ne kıızıyorsun ya, ben sakın duruyordum. Sor Yasemin'e..."

Soner hâlâ dürtüyordu Nergiz'i.

"Hu sana diyorum, en sevdiğin enişten ben değil miyim?"

Nergiz, Soner'e çıkıştı.

"Ay bi' dur be sen de... Aaa, sensin oldu mu tamam mı?"

Soner sırtarak yaslandı sandalyeye.

"Oldu baldız."

Yasemin birden celallendi.

"Ne oluyor ya, enişte baldız muhabbetleri... Hiç sevmem."

Başı önünde ki tabakta Erkan'ın sözü, zil sesinden önce ortaya düşen son bombaydı ve tabii Nergiz'in çıkışından önce.

"Neden Yasemin, hani ben de senin en sevdiğin eniştemdim... Nesini sevmiyorsun şimdi?"

"Ne?"

Ding dong...

Yasemin kapıyı açmaya gittiğinde Nergiz de Erkan'a laf yetiştiriyordu.

"Bak sen sakın o delinin dediğine inanma yaa, ne eniştesi demiş. Akıllı sıra benden intikam... Heeyyy ne oluyyoo?"

Arkasından gözleri kapanan Nergiz konuşmasını bitirememişti bile.

"Ay kimsin ya? Çocuk gibi bu ne oyunu böyle..."

Sonra Nergiz'in gözlerini kapayan kişi kulağına doğru eğildi sordu.

"Sence ben kimim çırpı bacak?"

Nergiz'in çılgılık atmasıyla masadaki adamlar zaten şaşkınlıkla izledikleri sahneye bir de şok olma duygusunu eklemişlerdi.

"Deniz... Ah tanrım sensin ya..."

"Benim ama az yavaş hareket et..."

Karşılıklı birbirlerine bakıyorlardı şimdi. Nergiz birden Deniz'i tutup kendine çekti.

"Ah siktiretsene... Gel buraya..."

Sarmaş dolaş öyle bir kaldılar ki artık diğerleri boğaz temizlediler. Ayrıldıktan sonra Yasemin hemen devreye girdi.

"Tanıştırayım sizi, bu Deniz... Ankara'dayken birlikte kalıyorduk. Bizim can dostumuz. Denizcim bunlarda Soner ve Erkan... Soner bizim doktorumuz, Erkan'da bizim spor yazarımız."

Deniz sırtıttı.

"Aile hekimi ve aile sporcusu yani, iyiymiş..."

Adamlarda gülümseyip tokalaştılar. Yasemin, Deniz'i itekleyip kapıya sürükledi.

"Şimdi hemen koşuyorsun, el yüz yıkıyor ve masaya... Eşyalarını da yukarda soldan ilk odaya koy..."

Deniz tamam deyip çıkarken Nergiz bağırdı.

"Acele et, götünü uyuşturma..."

Deniz omzunun üstünden baktı.

"Erkeklerin yanında bir kadın göt der mi? Sende hiç utanma kalmamış mı?"

Nergiz sırtarak öpücük yolladı ve sandalyesine oturdu. Adamların bakışları üzerlerine dikilince kaşığı elinde kaldı.

"Ne?"

Adamlar ters ters Yasemin'e bakmaya başladı bu sefer. Yasemin de aynı tepkiyi verdi.

"Ne?"

Soner biraz alaylı biraz sinirli konuştu.

"Aile hekimi ve aile sporcusu öyle mi? Sence bu şekilde mi tanıştırılmalıydık?"

Nergiz sevinçle el çırpı.

"Ah ilk kavgaları, harika, durun az çekirdeğimi alayım çitlerim izlerken."

Nergiz kıkırdarken gözü Erkan'a takıldı.

"Sen hiç konuşma... Sende yedin o herzeyi... Aile sporcusu ne ya?"

"Aaaa deliye bak... Ben mi dedim, Yasemin dedi."

Erkan tek kaşı havada, "Sen olsan ne derdin?" deyince Nergiz göz süzerek Erkan'a baktı.

"Hayatımın erkeği, derdim ne diyeceğim."

Erkan sırtmasını saklamaya çalışırken Soner çatık kaşla Yasemin'e döndü.

"Gördün mü bak, Nergiz ne güzel söyledi. Keşke tanıştırma işini ona bıraksaydın. Beni nasıl tanıştırdın bal-dız?"

"Eniştelerin bir tanesi Soner'le tanış, derdim eniştecim."

"Hah işte, bundan sonra sen kimseyle bizi tanıştırmıyorsun Yasemin."

Yasemin deli izler gibi izliyordu üçünü, sonra Nergiz'i dürttü.

"Ne kışkırtıp üstüme sarıyorsun be sen bunları? Pis oyunbozan..."

Nergiz durumdan kurtulmanın kolay yolunu bulmuştu.

"Ay acıktım, öleceğim. Sancım var."

Hepsi aynı anda başına üşüşünce bu numaranın pek de iyi olmadığına karar verdi.

"Tamam be, sadece şakaydı. Sancım yok..."

Erkan sıkılı dışının arasından hırladı.

"Nergiz. Sakın. Bir daha yapma."

Nergiz yüzünü asarak oturdu.

"Aman iyi yapmam..."

Bu çocuk haline gülerlerken içeri Deniz girdi ve tabii Nergiz'in yüz anında ışıldadı. Deniz o kadar rahattı ki... Bunu görmek kızları fazla mutlu etmişti. Giyimiyle ve tavriyla aşırı cool duruyordu. Erkek olsaydı hiç şansı yoktu. Bu düşünceyle kıkırdadı Nergiz.

Masada oldukça keyifli bir sohbet başlamıştı. Erkan bu kızda bir tuhaflık olduğunun farkındaydı. Kendini acayip yakın hissetmişti kıza ama sanki bir lise arkadaşı, erkek arkadaşı gibi... Soner de hemen hemen aynı şeyleri hissetmişti. Ama Erkan, bazen Deniz'in ona baktığını görüyordu. Yine bir tuhaf bakıştı bu... Onu beğenen kadınların bakışları gibi değil, daha farklı... Nergiz'in sesiyle arındı düşüncelerinden.

"Demek Yasemin haber verdi."

Deniz başını salladı.

"Aslında benim İstanbul'da iki günlük bir işim vardı. Gelmişken sizi de göreyim diye aradım o sırada söyledi."

Yasemin sinirle baktı Nergiz'e.

"Zaten manyak mıdır nedir? Halamlara talan da haber verdimedi. Bir tek Begüm biliyor aileden bir de bizim takım işte... Ama çok kızacak halam eniştem..."

Nergiz omzunu silkti. Yemek bittikten sonra ayağa kalkarken kızlara baktı.

"Hasta olmasam valla toplardım masayı he..."

Gözlerini deviren Yasemin, Deniz'in sırttan suratına baktı.

"Ya ya, eminim Nergiz..."

Bu söz üstüne millet gülerken Erkan araya girdi.

"Yasemin sizde geçin içeri... Konuşacaklarınız vardır. Biz Soner'le hallederiz burayı."

Yasemin şaşkın baktı.

"Emin misiniz?"

Soner, Yasemin'i tutup kapıya döndürdü.

"Hadi Yasemin... Bir mutlağı toparlayamayacaksak yuh bize..."

Nergiz el çırparak geldi Erkan'ın yanağına sesli bir öpücük kondurdu.

"Çalışkan sporcum benim..."

Erkan öpücüğün şaşkınlığıyla kalakalıırken Soner'in dürtmesiyle kendine geldi.

"Erkan, dünyaya dön oğlum..."

Erkan bakışlarını çevirdi Soner'e,

"Abi ben bu kızla ne yapacağım?"

Soner masadaki tabaklara yöneldi.

"Valla Erkan bir şey diyemiyorum. Zor ve karmaşık biri gibi aynı zamanda çok eğlenceli ve inan bana çok sadık... Bir kere değer verdi mi ötesi yok... O yüzden sen o değeri kapmaya çalış..."

"Of off. Neyse abi ben akıtayım, sen makineye diz bari..."

Soner kısık sesle kahkaha attı.

"Bulaşıktan sonra da kek yapayım mı? Yer miyiz çayla hemşire..."

Erkan da sırıttı.

"Bende kısır yapsam mı ki?"

"Anlatın bakalım. İçerdeki iki taş, ne iş?"

"İki taş üç kuruştur, biz de alalım dedik."

Yasemin, Nergiz'e sıkılmış bakışlarla baktı.

"Zevzekleştirdi yine bu..."

Yasemin durumu kısaca özet geçerken, erkekler de işlerini bitirmiş salona geçiyorlardı. O sırada çalan zille, Soner kapıya yöneldi.

Kapıyı açtığında elinde bir kutuyla duran esmer, uzun boylu bir adamı gördü.

"Buyurun?"

Nergiz'in arkadaşlarından diye düşünürken arkadan Erkan'ın sesini duydu.

"Vay, Oğuz gelmiş ha..."

O an sinirleri tepesine çıkan Soner, Oğuz'un yakasına yapıştı. Şimdi dost olmaları umurunda değildi. Bir zamanlar adice oyun oynayıp kızlara numara çekmeye çalışan bu süzmenin en azından bir yumruğa ihtiyacı vardı. Asla kavgacı bir tip değildi, olmamıştı ama şimdi yeri vardı. Omzundaki eli hissedince düşürmek için silkti. Oğuz da bir yandan söyleniyordu.

"Tan oğlum yine mi? Anasını avradını ya..."

Erkan'da bir yandan, "Abi dur, yapma," dedi.

Soner sırtarak Oğuz'a bakıyordu.

"Ne yapması, sen biliyor musun bu herifin yaptığını?"
Erkan sırttı.

"Biliyorum abi..."

Oğuz da sol elmacık kemiğini gösterdi.

"Biliyor abi, bak bu gördüğün de bildiğinin nişanesi..."

Soner yakasını bıraktığı adamın, bir de üstünü başını düzeltince iyice şirin bir görüntü sergiliyordu. Tabii bu kapıdan onları izleyen Yasemin'in düşüncesiydi.

"Neler oluyor burada? Erkek erkeğe kapıda mı takılmaya karar verdiniz acaba? İçeri geçin. Oğuz mutfağa bırak pastayı ve çayı da koy hazır gitmişken..."

Bu kabullenilmişlik Oğuz'u mutlu edip sırttılırken Yasemin'in içeri girmesiyle iki adamın karşısına dikildi. Boy ve yapı olarak ikisinden de iriydi Oğuz.

"Biriniz yumruk attı, diğeriniz yakama sarıldınız diye ne kendinizi kazanmış sayın ne de beni yenilmiş. Bunlara izin verdim çünkü bir yumruğu hak etmiştim ama beyler, size söylüyorum. Eğer şu içerde ki iki cadı üzülün, abi o zaman foseptikten birer mekân seçin yani..."

Soner ve Erkan adamın ıslık çalarak mutfağa girişini izlerken şaşkın birbirlerine baktıklarında ise kopmak üzere olan kahkahanın belirtisiyle de maymun gibi görünüyorlardı. Erkan fısıldadı.

"Bu nedir abi? Herkes bizi tehdit ediyor, uyarıyor. Oradan bakılınca sapık gibi mi duruyoruz?"

Soner de sırtarak elini Erkan'ın omzuna koydu. Aynı ses tonuyla cevap verdi.

"Aşırı Türk filmi izlemenin depresif etkisi bunlar Erkan..."

İçeri geçip direkt Yasemin'in yanındaki yere oturan Soner, elini kızın omzuna atıvermişti hiç vakit kaybetmeden. Nergiz de uzandığı yerden kalkmış sırtını koltuğun

koluna dayamış ayaklarını da koltuğa uzatmıştı. Erkan'da hiç tereddüt etmeden ve sormadan, izin alınadan bir güzel geldi, Nergiz'in şaşkın bakışları arasında Nergiz'in ayaklarını kaldırdı ve oturdu. Sonra Nergiz'in ayaklarını kendi kucağına aldı, bir elini koltuğun sırtlığına uzatıp diğer eliyle de dalgınca ve çok normalmiş gibi Nergiz'in ayak bileğine masaj yapmaya başladı ve Deniz'e baktı.

"Eee Deniz... Yurtdışındaymışsın sanırım. Nereidedin?"

Deniz de sırtıp geri yaslanıp cevap vermeye başlayınca ortam muhabbete büründü ama Erkan'dan başkası Nergiz'in birer bilyeye dönen gözlerinden habersizdi. Erkan'ın da tek yaptığı Nergiz'e dönüp göz kırpmak...

"Çayı koydum bi' zahmet pastayı da siz... Eee selam..."

İçeri giren Oğuz, karşısında Deniz'i görünce kıldendi resmen. Bu duruş kızların gözünden kaçmamıştı. Nergiz'in yüzünde piç bir sırıtsıla Oğuz'a seslendi.

"Oğuz hoş geldin, gel... Seni Deniz'le tanıştırayım."

Yerinden kalkmak için ayaklarını oynatırken Erkan'ın sımsıkı tuttuğu ayaklarını kurtaramamış, sonunda pes etmişti. Oğuz, Deniz'le tokalaşmış karşısındaki tekli koltuğa geçmişti. Deniz, Oğuz'un bakışlarını üstünde hissedince hafifçe gülümsedi. Alışkındı ona böyle bakan erkeklere... Bir bilse, diye düşündü.

"Ne sırtıyorsun Deniz sen?"

Nergiz'e dönen Deniz sırtmasını büyüttü.

"Hiç bebeğim... Sizi gördüm ya mutlu oldum."

Sohbet muhabbet devam ederken, Yasemin ayağa kalkmış mutfığa geçmişti. Deniz de peşinden... Mutfakta tabakları hazırlarken Yasemin hiç Deniz'e bakmadan sordu.

"İyi misin?"

"İyiyim..."

"Sevindim."

Deniz gülümsedi.

"O hâlâ içimde Yasemin, ama bambaşka yerde... Hiç kimsenin dokunamayacağı... Öyle ki ben bile ulaşamıyorum ona. Ve o Erkan, bizimkine âşık mı?"

"Âşık hatta bizimki de tutulmuş, ama ikisinde de eski yaraların yol açtığı salaklık var. Bakalım ne zaman fark edecekler."

Deniz, Yasemin'e baktı.

"Üzülmesine izin vermezsin değil mi?"

Yasemin Deniz'in yanağını okşadı.

"Asla... Ama bence biz Erkan için endişelenelim. Esas bizim kız onu üzer mi diye korkuyorum."

"Nergiz, senin gibi dost mu olur? Bu kadar güzel arkadaşın var da neden bana haber vermiyorsun?"

Nergiz, Oğuz'un bu sözü üstüne birden kalakaldı ve öyle şiddetli gülmeye başladı ki dikişleri acıyınca yüzünü buruşturdu. Erkan hemen sert sert baktı ona...

"Az bi' sakın olamaz mısın sen? Çocuk ne dedi de böyle güldün? Allah'ım sabır, ya sabır..."

Soner de Nergiz'e kızdı.

"Dikkat et kendine... Tamam geçti, tehlike yok... Ama boşa acı çekersin. Ameliyatlısın sonuçta kızım..."

"Aman be tamam... İstiyorsan aranızı yapayım ha, ne dersin?"

Oğuz'un gözler ışıldamıştı. Derken Yasemin ve Deniz çay ve pastalarla salona geçince konu kapanmıştı. Keyifli atışarak sürtüşerek hoş bir akşam geçirdiler. Nergiz tuvalete gitme bahanesiyle kalkarken Deniz ve Yasemin'e gözüyle işaret etti.

Deniz su içme, Yasemin de kahve yapma bahanesiyle kalkınca mutfakta buluştular. Nergiz neşeyle şakıdı. "Deniz, bizim Oğuz sana abayı yakmış."

Yasemin şaşkınlıkla ağzını açarken Deniz kıkırdadı.

"Biliyorum fark ettim. Bakışlarıyla her yerimi yedi."

Yasemin başını salladı.

"Vay serseri vay..."

Nergiz devam etti.

"Ve seni ona ayarlamamı istiyor."

Deniz *yok artık* diye geri adım attı.

Sonra Nergiz ona Oğuz'un yaptıklarını kısaca özet geçti.

"Ay Deniz ne olur bir oyun oynayalım şuna ya..."

"Nasıl?"

"Bilmem. Sen bilirsin nasıl yapacağını... Ah hadi lütfen..."

Yasemin onaylamadı ama suratındaki sırıtma sözlerini hiç desteklemiyordu.

"Hep bir oyun içindesin... Yazık değil mi çocuğa?"

Nergiz bilmiş bilmiş sırıttı.

"Hm tabii, ben oyun oynuyorum. İzleyicinin teşviki olmadan oyun olmaz ve oyunlar iki kişiliktir. İstemem yan cep muhabbeti yapma bana..."

Yasemin de pes etmiş heyecanla duruma ayak uydurmuştu.

"Ee ne yapıyoruz?"

"Ben gidip diyorum ki Deniz'le konuştum o da seni beğenmiş. Sonrası Deniz'e kalmış artık, lütfen..."

Deniz de teslim olmuş gibi elini kaldırdı.

"Tamam tamam... Hadi geçelim..."

"Durun ben önden gideyim siz sonra gelin..."

Nergiz içeri girdiğinde Erkan'ın aynı hâlde oturduğu-

nu gördü. Gözünün içine bakıyordu. Nereye oturacağını merak ediyordu. Sonra Nergiz eski yerine gelip oturunca, bir de bacaklarını eski yerine Erkan'ın kucağına uzatınca adam rahatça bir nefes verdi. Nefesini mi tutmuş bekliyordu? Bu kızın bu halleri onu öldürecek. Sözleriyle istemezken, hareket ve beden diliyle ona aitmiş gibi, onu kabullenmiş gibi davranıyordu. Ne büyük bir karmaşası vardı.

Onu neden bir zamanlar yanlış anladığını şimdi fark etmişti Erkan. Nergiz'in dış görünüşü, hareketleri oldukça rahattı. Kendinden emin... İç dünyasında ise tamamen masum bir kedicikti. Gülümsedi. Kedicik ve Nergiz. Başını salladı. *Hayır belki panter ama asla kedi değil.*

"Oğuz, ben Deniz'e seninle ilgili ne düşündüğünü sordum."

Nergiz'in cümlesiyle pür dikkat dinleyen sadece Oğuz değildi.

"Eee?"

"Abi senden hoşlanmış kız ya... Daha ben cümlemi tamamlamadan, kızım ne tatlı komşularınız varmış, buraya mı taşınısam dedi."

"Hassi..."

"Sakın tamamlama o cümleyi..."

Soner'in sert sözünü duyan Nergiz yüzünü buruşturdu.

"Al işte. Nasılda bulmuş birbirini bunlar ya. Aman her neyse..."

Yasemin ve Deniz içeri girince konuyu değiştirdiler. Saat epey ilerleyince Oğuz kalktı ama zorla... Vedalaşırken Deniz'e kendinden emin bir tavırla gülümsedi.

"Sabah görüşür müyüz Deniz?"

"Sadece bir günlüğüne geldim. Yarın öğlen gideceğim."

Oğuz'un yüzü düşmüştü.

"Olsun. En azından..."

Nergiz söze atladı.

"Şöyle yapalım. Oğuz sen yarın mis gibi açma ve poğaçalarla gel kahvaltıya ha, olur mu?"

Gözleri ışıldayan Oğuz çıkınca evden kızların üçü kahkahayı bastı. Soner ve Erkan deli görmüş gibi kızlara bakarken Deniz hiç umulmadık şeyi yaptı. Soner ve Erkan'a döndü. Yüzünde kendinden emin bir gülümsemeyle baktı.

"Ben lezbiyenim ve sizin bu cadılar Oğuz'a bir oyun oynamak istedikleri için adamın hakkından gelmek bana düştü."

Cümlesi bitince kızlar öyle şaşkıncı ki... İkisi de adamların tepkilerine baktı. İkisi de adamlardan tiksinen bakış bulma korkusu yaşarken önce Soner, sonra Erkan kahkahayı bastı.

Erkan, "Lan kırk yıl düşünsem böyle intikam hayal edemezdim, benim yumruktan daha etkili," derken, Soner de elini Yasemin'in omzuna atarak Deniz'e dönüp, "Benim kızımdan uzak dur ahab," dedi.

Bu halleri herkes de gülme krizi yaşatırken Deniz'e bakan kızlar, onu ilk defa bu kadar özgür, rahat ve kendi gibi gördüler. Deniz, Soner'e piç bir sırıtmayla baktı.

"Tamam, senin hatun lokum gibi ama benim gözüm bununkindeydi... Ama ne çare, Nergiz odun sever çıktı."

Nergiz ameliyatlı yerinin ağrısına aldırmadan gülerken Erkan, şaşkın bakışlarını Deniz'e dikti.

"Bana bak, aklına bile getirme... Lan ben Oğuz sapına sinir olurken bir de sen çıkmaya karşıma..."

Ama Erkan'ın gözlerinde de ılık ılık kahkaha parlıyordu. Nergiz bu adama bakınca içi ısındı. Deniz'e önyargı

ve kınayan tavırlarının olmaması öyle mutlu etmişti ki kızları...

"Hazır ayaklanmışken ben de çıkayım. Sabah hastane de olmam lazım. Deniz tanıştığımıza çok sevindim. Ne zaman ihtiyacın olursa ben buradayım unutma. Kendine iyi bak."

Soner'e sarılan Deniz de gülümsedi.

"Sen de benim hatunuma iyi bak..."

Yasemin, Soner'i geçirmek için kapıya giderken Nergiz yüzünü buruşturdu.

"Şimdi kapıda mıç mıç haller..."

Erkan, Nergiz'e yaklaştı.

"Bizde mıç mıçlaşırsak ya..."

Erkan'ın karnına dirsek indiren Nergiz tersledi.

"Rüyada görürsün Erkan..."

Erkan, Deniz'e göz kırptı. Deniz de kahkaha atarak Nergiz'in saçını çekti.

"Bence görüyordur zaten tatlım..."

Herkes odalarına çekilince Nergiz usulca odadan çıktı. Deniz'in odasının kapısına gelip usulca tıklattı. Gel sesini duymadan içeri süzüldü. Deniz üstünü değiştiriyordu. Arkası dönüktü. Altı çıplak sadece küloodu vardı. Gömleğini tam sıyrırken tekrar üstüne çekti.

"Gelsene."

"Lan kızım oha, sendeki bu vücutla sen tamamen yanlış tercih yapmışsın."

Deniz kıkırdadı.

"Hâlâ zevzeksin Nergiz biliyorsun değil mi?"

Yatağın üstüne zıplayan Nergiz geri yaslanıp kollarını başının altına aldı. Deniz ters ters baktı.

"Az dikkatli hareket etsene..."

Sonra o da gelip Nergiz'in yanına uzandı. Başını

Nergiz'in göğsüne yasladı. Nergiz, Deniz'in saçlarını okşarken gülümseme saklı bir sitemle konuştu.

"Senin çırpı bacaklardan ne haber?"

Deniz kıkırdadı.

"Hiçbiri çırpı değildi, hepsi de full seksiydi."

"Haahh, götümü yesinler..."

Sabahın ilk saatlerine kadar konuşup sohbet ettiler. Uykuya dalmadan önce Nergiz'in aklından son geçen düşünce şuydu.

"Deniz mutlu..."

25. BÖLÜM

"Ne oldu?"

Deniz mutfağa girmiş Yasemin'e yardım etmeye başlamıştı.

"Valla Yasemin uyandıramadım. Defol bağından, dedi. Kaldır koca kıymı, dedim bu sefer de gölümün ye, diye bağırdı."

Kızlar konuşmaya dalmış kahvaltıyı hazırlarken yu-kardan bir çığlık yükseldi.

"Allah seni bildiği gibi yapsın Erkan..."

Ve arkasından Erkan'ın sesi geldi, "İki saattir kız seni uyandırmaya çalışıyor. Senle mi uğrayacağız? Kalk, üstünü kurut, aşağıya in..."

"Gebel e mi Erkan gebel!"

Erkan ısıklık çalarak merdivenlerden indi. Deniz odadan söylenerek çıktığında o da banyodan çıkıyordu. Nergiz'i uyandıramadığını anlayınca Erkan girmişti odaya. Yata-ğa çarpıprazlama yüz üstü yatan kızı gördü. Resmen bir çarpı oluşturmuştu vücuduyla. Başı ve sağ kolu yataktan hafif sarkmış, yatağın ezdiği yanağı sayesinde dudakları büzüşmüş hafif bir nefes sesiyle uyuyordu. Aklına uyan-dırmak için çeşitli şeyler gelse de içindeki geytana dur di-yen Erkan en kolay yolu seçmişti.

Mutfağa girdiğinde kendine merakla bakan kızları gördü göz kırptı.

"Günaydın kızlar. Bu sabah ne kadar da güzelsiniz."

Yasemin çocuk azarlar gibi kaşlarını çattı.

"Sen de hiç mandıncı olmayacak kadar şirinsin. Ne oldu yukarda? Dökül..."

"Hiç... Baktım Deniz uyandıramadı ben uyandırayım dedim."

"Nasıl?"

Deniz'in sorusu listine sevinli bir ifadeyle bakıp sırtan Erkan ağzına salatalık atıp keyifle yedi.

"Susamıştır diye düşündüm."

İkisi aynı anda, "Eeee-eee?" diyince Erkan da "Su verdim," dedi.

Yasemin ya nabır çekerek tısladı.

"Ve?"

Erkan bir salatalık daha alırken Yasemin eline vurdu.

"Erkan delirtme..."

"Tamam, belki suyu yanlış şekilde içirmiş olabilirim."

Ne yaptığını anladıklarında kızlar elleriyle bastırdıkları dudaklarından kaçan kahkahalarla gülerken Nergiz düğütlü mutfağa.

"Sakin siz de gülmeyin... Bu herif bir bardak suyu ben uyurken devirdi kafama. Ruh hastası, ne olacak..."

Erkan, Nergiz karşı koyamadan ona sarılıp kollarını etkisiz hâle getirdi ve başına öpücük kondurdu.

"Sana da günaydın güzellik..."

"Seni bana kaç paraya verdiler acaba? İade fişin duruyor mu ki?"

O sırada kapı çalınca Erkan kurtarıcısı gelmiş mahkûm gibi kapıya fırladı.

"Baktım..."

Deniz arkasından bakarken fısıldadı.

"Vay, adamın aksaması bile seksi..."

Nergiz kıkırdayarak salatalığa uzandı.

"Ben de aynı geyi düşündüm."

O sırada Yasemin çemkirdi.

"Hayır, sizin benim kahvaltı soframla ne zorunuz var. Dalıp duruyorsunuz."

Oğuz'un neşeli sesiyle başlar kapıya döndü ve Erkan Oğuz'un arkasından sıkılı dudaklarla bakıyordu. Nergiz ona bakışlarıyla sıkı gülmeye demeye çalıştı ama Erkan anlamamış olacak ki gülmeye başladı. Lez bir kıza asılan Oğuz...

Oğuz Erkan'a döndü.

"Ne oldu?"

Yasemin hızla araya girdi.

"Yok bir şey yok. Az önce Erkan Nergiz'i uyandırmak için şu dökmüş yüzüne de onu anlatıyordu."

Oğuz kaşlarını çatı.

"Günaydın bu arada ve nasıl yarın? Birlikte mi yattınız?"

Erkan yine salatağa uzanacakken eline Yasemin tarafından indirilen kaşıkla geri çekilirken Oğuz'a alaylı baktı.

"Sana ne acıba?"

"Ne demek ya bu kızlar bana..."

Nergiz asabi şekilde orladı.

"Hüü ama yeter... Aaaa... Erkan sende bi rahat dur yaramaz çocuk gibi ortalık karışırıyorsun. Oğuz sen de ver şu ağmaları valla ağıktan ölüyorum ya..."

Nergiz'in bu isyanına Yasemin de katıldı.

"Gerçekten bir an önce yiyelim. bankaya gitmem lazım."

Deniz'in yanına oturan Oğuz kahvaltı boyunca Deniz'e kur yaptı. Erkan her gülmeye başlayacakken Nergiz'in bacağına vurduğu tekmeyle kendini toparladı. Kahvaltı bitimi Yasemin hazırlarup Deniz'le vedalaşıp hemen çıktı. Deniz mutfağı toplayacakken Erkan durdurdu.

"Sen dur ya... Ben toplanam. Hem sende Oğuz'la bir iki sohbet edersin ha içinde?"

Göz kırpığında Nergiz eriyecekti. Bu adam bu kadar tatlı... Nasıl ama yaaa...

Deniz de anlamış ve sınıtarak içeri geçmişti. Tabii bu organizasyondan gayet memnun Oğuz peşinde... Mutlaka yalnız kaldıklarında bir süre daha bekledikten sonra Nergiz kapıya doğru kedi gibi süzüldü. Erkan onu durdurup fısıldadı.

"Ne yapıyorsun?"

Sinirle baktı Erkan a.

"Sence canım?"

"Sanki onları dinleyecek gibisin. Ama yapmayacaksın değil mi?"

"Tabii ki yapacağım sersem. Sen beni salak mı sandın?"

Nergiz tam dönecekken Erkan kolundan tuttu.

"Ama bu doğru değil..."

"Eeee?"

"Yani böyle beni burada bırakıp tek başına dinlemeye gitmen... Sen ne kadar bencilsin. Ben de geliyorum."

Nergiz kıkırdayarak Erkan ın elini tuttu ve Erkan ın birleşen ellerine olan bakışını görmeden içeri sürüldüler. Salon kapısına geldiklerinde kulaklarını kapının aralığına yakın koyup dinlemeye başladılar. Oğuz bir sürü şey fevliyordu.

"Deniz gördüğüm en hoş kadınsın. Nelerden hoşlanıyorsun bilmek isterdim."

"Neden ki?"

"Yani ortak bir şeyler yapabiliriz belki..."

"Ama ben bi' kaç saate gideceğim Oğuz."

Bir hışırtı duydular. demek ki oğuz Deniz e yaklaşmıştı.

"Demek ki fazla vaktimiz yok ha?"

"Elini çek istersen omzumdan Oğuz."

"Pardon. Ben sadece benden hoşlandığını düşünmüştüm."

“Oğuz...”

“Deniz...”

“Bizim kızlar ikimizi birbirimize yakıştırmış. Biliyor-sun değil mi?”

Heyecanlı bir ses tonuyla konuştu Oğuz.

“Evet. Ama aslında önce ben Nergiz’e söylemiştim senden hoşlandığımı...”

“Hm Nergiz söyledi. Ama şu var ki...”

Bir hisırtı daha duydular, acaba Deniz mi yaklaşmıştı Oğuz’a bu sefer?

“Ama şu var ki Oğuz, benim senden çok kadın tatmin etmişliğim var.”

“Hassiktir lan...”

Bu söz üstüne Nergiz ağzında bir el hissetti. Atamadığı kahkahadan yaşlanan gözlerini Erkan’a çevirdiğinde, bir elini de kendi ağzına koymuş olduğunu gördü. Ve o da ölmek üzereydi resmen. Ayaklanma sesleri duydukları an Erkan kolundan tuttuğu gibi Nergiz’i merdivenin altında olan banyoya soktu. Nergiz resmen yüzünü Erkan’ın göğsüne gömmüş kahkahalarını boğarken, Erkan da Nergiz’in saçlarına gömmüştü kahkahalarını. Eli bedenine sarılı dururlarken Nergiz sonunda kaldırdı başını. Erkan ona bakıyordu, gözlerinin içine...

Elini yanağında hissetti. Sonra gözünden akan yaş parmak ucuyla sildi. Parmağını dudağına götürüp emdi. Usulca yaklaştı Nergiz’e. Eğildi, dudaklarını dudaklarına değdirdi...

Öpüşmek yoktu ama dudaklarını sürterek yüzünün ve dudaklarının her yerinde gezdirdi. Az önce gözyaşını aldığı yere gelince dilinin ucuyla orayı hafif yaladı. Nergiz nefes almıyordu. Gözleri kapalı duruyordu sadece...

Sonra Erkan geri çekilip elini tuttu. Hiçbir şey deme-

den kapıyı açıp dışarı çıktılar ve salona doğru geçerken salondan kıkırdama sesleri geldi. İçeri baktıklarında Deniz'in camdan dışarıyı izlediğini gördüler.

"Nereye kayboldunuz. Gelin bakın şuna..."

İkisi de gidip baktıklarında bu sefer resmen özgür bırakılmışlardı kahkahalarını. Oğuz boylu boyunca uzanıyordu yolda.

"Ne-ne oldu buna?"

Nergiz konuşamıyordu bile. Deniz sırttı.

"E zaten konuşmaları duydunuz. Son cümlemden sonra bir süre salak gibi baktı, sonra usulca kapıya doğru gitti, sonra kapıyı açtı. Sanırım dışarı çıkıp kapadıktan sonra koşturmaya başladı. Muhtemelen asansörsüz indi aşağıya... Dışarı çıktığında ise sırayla çöp bidonuna, yangın söndürme deposuna, kaldırıma ve en son olarak da miskin şekilde uyuyan köpeğe çarptı. Sonuç işte bu..."

Oğuz kalkmış üstünü başını silkeleyerek etrafına bakarken Nergiz geri gelip koltuğa yığıldı.

"Oy ben kıyamam ona yaa, ayı yavrum benim. Nasılda..."

"Ne ne... Elin adamından sana ne? Hayvan kadar herife bir de yavru diyorsun?"

Erkan'a şebek bakışlar atan Nergiz sırttı.

"İyi ya işte... Sen dedin. Hayvan gibi... Ayı yavrusu."

"Ne gerekli bir takma isim bravo..."

Erkan'ın asılan suratını gören Nergiz kıkırdarak yanına oturmuş olan Deniz'in dizine uzandı.

"Kıskandın mı sen?"

"Ayı yavrusunu? Evet tabii..."

Deniz de kıkırdadı.

"Yapma Erkan, ayı yavrusuna saldıran azgın bir boğa görüntün var şu anda."

Erkan kızgın kızgın kapıya doğru gitti.

"He... Oğuz bitti. bana sarıyorsunuz değil mi?"

Deniz: Erkan'ın arkasından bir süre baktıktan sonra dizinde yatan Nergiz'in saçlarını okşamaya başladı.

"Sen önemsiyor."

Gözlerini açmadan cevap verdi Nergiz.

"Biliverim."

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey..."

Deniz'in eli durdu.

"Nasıl yani Nergiz?"

Gözlerini açıp kıza baktı Nergiz.

"Hiçbir şey yapmayacağım Deniz. Çünkü ne yapacağımı bilmiyorum. Böyle iyi... Adı aşk olunca olmuyor."

"Üzülecek."

"Her şartta üzülecek Deniz."

"Neden?"

Deniz'in karnına doğru yan yatıp yüzünü gömen Nergiz mırıldandı.

"Aşk olursa devamı istenecek. Ben kimseye devam edecek aşk veremem."

Deniz, Nergiz'in omuzlarından tutup itti. Yüzünü döndürüp gözlerine baktı.

"O zaman derhal bırak onu Nergiz. Senin bu zararsız gibi gördüğün kurlaşmaların inan bana seni seven için asla oyun olmuyor. Sen gayet rahat adamla cilveleşirken onun içi gidiyor. Anlamıyor musun? Gelecek planı bile kuruyor olabilir. Sen aşktan korkup ilişkilerini böyle oyunlarla sürdürürken senin bir sözüne o adam bir dünya kurabiliyor."

"Deniz ben..."

"Biliyorum bebeğim. Korkunu biliyorum, ama unut-

ma ki tek korkan sen değilsin. Aşka düşen herkes de korku oluşur. Korkunun kaynağı kaybetme dürtüsüdür. Sen şimdi tek kaybetme endişesi yaşayanın sen olduğuna inanabilir misin? Korkunun sebebi acı çekme endişesidir. Şu durumda Erkan'ın bu endişeyi yaşamadığına inanabilir misin?"

"Bilmediğim hiçbir şeyi söylemiyorsun Deniz. Ama bilmek yetmiyor."

Deniz, Nergiz'i kaldırdı ve kendi de ayağa kalktı.

"O zaman otur ve düşün. Bu adamı kaybetmeyi şimdi kendi ellerinle mi yapmak istersin, yoksa zamana bırakıp yaşayabileceğin her şeyi yaşamak mı istersin. Sen böyle yaptıkça Erkan'la oynuyor gibi oluyorsun."

Nergiz buruk gülümsedi.

"Ya sev ya terk et diyorsun yani..."

Deniz de gülümsedi.

"Evet. Ben gitmeliyim."

Nergiz sarıldı ona.

"Seni seviyorum."

Deniz de aynı şekilde sarıldı.

"Bende seni seviyorum ufak kız."

Nergiz geri koltuğa oturup başını dizlerinin arasına gömdü. Deniz çantasını almak için çıkarken merdivenlerde Erkan'la karşılaştı. Birbirlerine baktıklarında Erkan, Deniz'in gözlerindeki yaşı gördü. Hiçbir şey demeden onu kendine çekti. Sarıldı.

"Gel yine deli kız..."

Deniz başını Erkan'ın göğsünde salladı.

"Gelirim," dedi ve başını kaldırdı, "Erkan, sabırlı olabilecek misin?"

Erkan anlamıştı.

"Bir umut olduktan sonra, sabır benim diğer adım

Deniz. Ben tüm inançsızlığımı okyanusta boğup geldim Nergiz'e..."

"Vazgeçme... Ve sakın onu üzme..."

Deniz'in saçlarını karıştıran Erkan göz kırptı ona.

"Cesaret edemem buna. Belalısı çok baksana..."

Deniz gülümseyip odasına girerken Erkan merdivenleri iniyordu. Nergiz'i başı dizlerinin arasında gördü. Mutfağa geçip sıcak çikolata yaptı ve o sırada Deniz kapıda belirdi.

"Şey, acaba arka kapınız var mı? Oğuz'a yakalanmak istemiyorum."

Nergiz başını kaldırıp gülümsedi.

"Esas senden sonra bizim başımıza gelecekleri düşünüyorum."

Deniz göz kırptı.

"Haberimiz yok dersiniz."

Sarılip vedalaştılar. Erkan havaalanına bırakmayı teklif etse de Deniz, Nergiz'in yalnız kalmaması için taksi çağırttı.

Deniz'den sonra salona geçen Nergiz, elinde fincanlarla gelen Erkan'ı izledi. Hiçbir şey demeden yanına oturdu Erkan. Fincanı eline verip geri yaslandı koltuğa. Ayaklarını sehpaye uzattı ve Nergiz'i kendine çekip göğsüne yaslandırdı. Nergiz nefes aldı ve tam bir şey diyecekken Erkan susturdu.

"Sus Nergiz. Canımı sıkacak bir şey söyleyeceksin ve benim uykum var."

"Sadece sıcak çikolata çok severim diyecektim."

"Biliyorum..."

Gülmüş müydü bu adam?

Sıcak çikolatalarını bitirdikten sonra Nergiz ayaklarını kıvırıp Erkan'ın göğsünde uykuya daldı.

Soner'le ellerinde poşetlerle eve giren Yasemin, mutfak masasının üstüne aldıklarını koydu. Banka çıkışı Soner aramış, birlikte eve gelmişlerdi.

"Canım ben üstümü değişeyim, sen geç salona... Bizimkiler nerede ki acaba?"

"Tamam canım, ben salon... Aa Yasemin?"

Merdivenlerden gri dönen Yasemin, Soner'e baktı.

"Efendim?"

Soner'in salon kapısında durup içeriyi işaret etmesiyle kapıya yaklaşan Yasemin onları gördü. Nergiz, Erkan'ın koynuna büzülmüş ayakları altına toplanmış yatarken, Erkan da ayaklarını sehpaye uzatmış bir eli Nergiz'e dolanmış, diğeri eli de başının altında uyuyorlardı.

Yasemin gülümsedi. Soner kulağına eğildi.

"Hadi sen üstünü değış, ben bir şeyler hazırlayım, sonra bu delileri uyandırırız."

Yasemin, Soner'in yanağına öpücük kondurup merdivenlerden çıkarken Soner arkasından kısık sesle seslendi.

"Hey..."

"Efendim?"

"Güzelsin..."

Yasemin gülümseyerek tekrar dönüp odasına girdi. Aynaya baktı. Kendini incelerken gözlerindeki o şeyi, hani derler ya ışık... Gözleri bambaşka gülüyordu. Aşık olmuştu. Samuel Soner... Sam... Güveniyordu ve her şeyden güzeli de Soner'de kendini görebiliyordu. Sevildiğini hissediyordu. Asla bir teklif yapmamışlardı birbirlerine ama sanki sözcüklere dökülmeyen bir anlaşma içindeydiler.

Üstünü değışip aşağıya indiğinde Erkan'la Soner'i mutfakta sohbet ederken buldu. Nergiz hâlâ koltukta

uyuyordu. Azcık endişelendi. Soner'e endişeyle baktı.

"Sence bu kadar uyuması normal mi?"

Soner Yasemin'in yüzüne gülümseyerek baktı.

"Evet bebeğim. Aldığı ilaçlar uyku yapar, endişelenme."

İçi rahatlayan Yasemin, salata yapan Erkan'ın yanağından öpünce Erkan şaşırıldı.

"Kızım, şu adamla beni papaz yapacaksın he, ne öpüyorsun?"

Yasemin omzunu silkti.

"Ne yapayım içimden geldi. Kuzuma iyi geliyorsun sen. Bir de... Sen varken aklım geride kalmıyor."

Soner de elindeki sosu karıştırırken Erkan'a baktı.

"Sen beni dert edeceğine git seninkini uyandır. Yemek hazır..."

Erkan yüzünü buruşturdu.

"Abi niye bu iş bana kalıyor ya, bu sabah zaten bir sürü laf yedim."

Kim uyandıracak didişmesi yaparlarken Nergiz ayaklarını sürüyerek mutfığa girdi. Yine sol gözü kapalıydı.

"Ne çene var arkadaş sizde ya... Bir uyutmadınız."

Söylenerek Erkan'ın yanına geldi ve yaptığı salata kabına elini daldırıp ince dilimlenmiş havuçtan aldı yemeye başladı. Erkan bu saçı başı dağınık gözleri şişmiş kadına bakarken sırtıyordu. Nergiz Erkan'ın kolunu çimdikle-yip masaya geçti.

"Ne bakıyorsun acaba?"

Dudakları arasına sıkışmış havucu yerken, ellerini masada birleştirip kafasını üstüne koydu. Yasemin gelip dürtükledi.

"Uyan ya, masayı hazırlasana sen de..."

"Ya bi' git... Kaç tane insansınız be?"

O sırada Yasemin'in telefonu çaldı.

"Kuzum?"

"..."

"Tabii ki bebeğim. Evdeyiz. Yemeğe gelin."

"..."

"Tamam o zaman. Görüşürüz."

Telefonu kapayınca Soner ve Erkan'a sırtarak baktı.

"Memet ve Yeliz geliyor."

İkisi de yüzünü buruşturdu. Nergiz gözleri kapalı kıkırdadı.

"Boku yediniz."

Soner, Nergiz'e ters ters baktı.

"Sen uyumuyor muydun cadı?"

"Hmm uyuyorum."

"Yemezler kalk tabakları çıkar."

"Yaaa Erkan bir şey söyle..."

Erkan bu serzenişten acayip keyif almıştı.

"Abi bırak benim hatunu, ben çıkarırım tabakları..."

Nergiz uykulu sesle kıkırdadı.

"Hatun ne ya?"

Herkes gülmeye başladı. Nergiz, Erkan'a şans verme-ye karar vermişti. Ama özel bir çaba harcamayacaktı. O sırada Yasemin, Deniz ve Oğuz'u sorunca Nergiz birden diklendi. Bunu gören Erkan kahkahayı bastı.

"Bak bak, dedikodu duydu ya nasıl diklendi..."

Erkan'ın bacağına tekme atan Nergiz omuz silkti.

"Ne var? Sanki senin anlatmak diye için gitmiyor."

Erkan iç çekti.

"İçim gidiyor ama ona değil."

Uykusu iyice açılan Nergiz, Erkan'a göz süzdü.

"Ama hayatım, bizimkilerin yanında öyle deme utanıyorum."

Erkan da bıyık burar gibi hareket çekti.

"Saklımız mı var hatun?"

Soner'le Yasemin gülmekten yemek yiyemiyorlardı.

Yemekten sonra birlikte mutfağı toplamışlar salona geçmişlerdi. Fazla beklemeden zil çaldı. Yasemin kapıyı açmaya gittiğinde Erkan, Soner'e baktı.

"Hazırlıklı ol... Ele başları geliyor."

Soner gülümserken Yeliz içeri resmen düştü ve arkasından bağırarak Mehmet.

"Az yavaş hareket etsene ya bebeğe..."

Birden ortalıkta bir sessizlik oldu. Yeliz, Mehmet'e öldürecek gibi baktı. Mehmet'in rengi attı. Erkan'ın ve diğer hepsinin gözleri Nergiz'e kaydı. Nergiz'in bakışları donuklaşmıştı. Yasemin biliyordu ki o gözlerde akamayan gözyaşları vardı. Kahkaha atarken arsızca dökülen yaşlar, şu anda ölüm yemini etmiş gibi sessizlerdi.

Nergiz dostlarının sevdiklerinin düştüğü bu hâle üzüldü. Hiç kimse kendi eksikliği için yaşaması gereken mutluluğu erteleyemezdi öyle değil mi?

Kollarını Yeliz'e doğru uzattı.

"Gel bakalım minik anne..."

Yeliz resmen hıçkırır gibi Nergiz'in kollarına koştu. Erkan bu gördüğü kadının gücüne hayrandı. Yeliz'e sarılırken göz göze geldiler.

"Nergizim, çiçeğim, iyi misin?"

Nergiz başını salladı.

"İyiyim tabii... İş yok, güç yok, bakıcı çok... Sen nasılsın?" diyip kendini geri çekti, "Ufaklık seni üzüyor mu?"

Yeliz gülümsedi.

"Benimle kim baş edebilmiş ki o baş etsin..."

Yeliz geri çekilip diğerlerine sarılırken Mehmet mahsun suratla Nergiz'in yanına geldi.

"Ne haber kız deli?"

Bu onun özür dileme biçimiydi. Nergiz kıkırdadı.

"İyiym en sevdiğim eniştem..."

Bu sözle geniş bir sırıtış belirmişti Mehmet'in yüzünde... Nergiz'in bu güçlü durma oyununa diğerleri de ayak uydurdu. Nergiz başarıyorsa onlar da başarmalıydılar.

Nergiz'den ayrılan Mehmet adamlara döndü.

"Siz ne yapıyorsunuz oğlum burada? Eviniz barkınız yok mu?"

Çocukların bir an yüzü bozulsa bile Erkan sırttı.

"Abi yanağında ki morluk geçmiş."

Mesajı alan Mehmet kahkaha attı.

"Seninkinden önce geçtiği kesin koçum."

"Benim etim hassas abi, ondandır."

Yeliz, Yasemin'e *deli bunlar* diye fısıldarken Mehmet, Soner'in karşısına geçti oturdu. Dirseklerini dizlerine yaslayıp ileri doğru eğildi.

"Anlat bakalım doktor. Burada ne ayaksın? Eve de servis mi var?"

Soner istifini bozmadı.

"Aile hekimiyim ben Memet..."

Yeliz bu söze kıkırdarken Mehmet de gerçek mi değil mi anlamaya çalışıyordu. Zaman, bu iki adama dalma zamanı değildi. Erkan sınavı salladığı yumruk ve söylediği sözle geçmişti ama bu doktoru nasıl tartacaktı? Kızlara döndü.

"Kızlar içecek bir şeyler getirin..."

Durumu anında kavrayan Soner ayağa kalktı.

"Abi kızlar otursun. İstersen biz gidip içecek ayarlayalım."

Mehmet geri yaslandı.

"Kılıbık mısınız oğlum?"

Ayağa kalkan Erkan sordu

"Yok abi, ben sadece hanımlara kıyamıyoruz."

Yeli - Erkan'a baktı

"Ah Erkan! da şu benim odum uyma öğretmezler."

Mehmet Farruk'a Umar gibi bir bakış attı

"Nankör işte kadın değil mi? Ayağına bile su getiriyorum be"

Bu söz benzeri kayıtlendi mi.

"Ooo abi, bu sözden sonra istediğin tehdidi sayar valla bog - Yemezler artık"

Mehmet de ayağa kalkarken sordu

"E an tene che verdik yakayı ha... Tamam hadi yürü yün mutfaka"

Nergiz sendendi

Mehmet benzeri istediğini yap ama benimkindi çok bir palama

Mehmet in gülmeye geldi mutfaktan

"Seninki ha seninki - Kaldırıcaksın bana bavakları m"

Kırlar gülerken Yeliz, Nergiz'e baktı çatık kıkla

"Bent Pisan tutucu - Kim bu adamı? Valla taş gibi be, neden bana söylemedin anlamıyorum. Bu geliyorum has teneye. Nergiz'i kim getirmiş? Aha bu yakışıklı şey getirmiş - Eee kim bu? Nergiz'in dalgası... Ama iyi de bent neden hiç düşünmüyorsunuz kaldırı uzaklarda diye? Te leton denilen bu şey var öyle değil mi? Ama nerde sizde o anlayış nerdeeeee."

Yarımüne döndü

"Hele sen var ya hiç konuşma - Kaç kere telefonda konuştuk. Bana doktorun d san bile etmedin, ama olmaz ki böyle. Hem bi dakika ya bu adamı sen Barış sayesinde mi buldun? Ama var ya habıyı çok kurtuma - Bu akşam

da dedim valla. Yarın dđbütüyoruz. İlla da gideceğın ben bun
ları henüzden soracağımı, dedim. Ay neyse, kızım ya valla
acıktım ben...”

Nergiz iki namıye daha bekledi sonra mutfağı seslendi.

“Mehmet, getireceğın içki senin olsun, gel şu hatunumu
anıdır.”

Mehmet neslendi mutlakten.

“Toplum içinde susturmuyorum, ayıp oluyormuş.”

Gölmece bağlayan kızlar, Mehmet’in Yeliz’i öperek
susturma taktiğini çok iyi biliyorlardı. Keyifle koltuklara
yayıp başka konulardan sohbetle daldılar.

“Söyleyin bakalım. Sizin benim kızlarla olayımız ne?”

Soner yüzünü buruşturdu.

“Ya bu kadar net ve açık sorulmaz ki? Seviyoruz işte
abl, yoksa burada işimiz ne?”

“Bana bak doktor... Zaten sana yumruk atamadım
içimde kaldı. Bir de benle ukala ukala konuşma...”

Erkan sırıttı.

“İyi ya abl, konuşsun. Yumruğı bahane olur.”

Mehmet de kahkaha attı.

“Valla lan... Akıllı adamsın vesselam.”

Akşam boyunca havadan sudan sohbet ettiler. Bir ara
konu Oğuz’dan açılınca Mehmet’i zapt etmek zor oldu.
Çok geç saate kalmadan kalktılar Yeliz ile Mehmet. Sabah
erken den yola çıkacaklardı. Trabzon’a bekleriz sözünü de
aldıktan sonra vedalaşıp çıktılar.

Geril dđbup salona geçtiklerinde Soner kalkmaya ni-
yetlendi. Yasemin, Soner’in gözünün içine baktı. Ashında

gitmek istemediği o kadar açıktı ki... Sonra o kurtarıcı ses duyuldu.

"Sen de kalsana Soner ya, saat kaç oldu. Yarın buradan gidersin."

Soner bilmem dercesine Yasemin'e baktı.

"Aslında yarın öğleden sonra hastaneye gideceğim. Sabah işim yok."

Yasemin de gülümsedi.

"Tamam, ben de yarın sabah gelemeyeceğimi söylerim, kahvaltı eder çıkarız öğlene doğru..."

Erkan ayağa kalkıp salondan çıkmak için kapıya döndü.

"Oh bee, iki cadıyla uğraşması zordu. İyi oldu bu..."

Yasemin, Erkan'ın kafasına vurdu.

"Allah Allah ne yaptısak paşaya?"

"Hiç canım, Allah için kuzenin yetiyor."

Nergiz sirirle ağzını açtı ki...

"Gö... mmmm..." cümle bitmeden sustu.

Yasemin kıkırdadı.

"Evet, devamını alalım."

Nergiz sırttı.

"Yok henüz erken..."

Erkan anlamaya çalışırken pes etti.

"Sizi anlayacağım günü kutsal ilan edeceğim zaten. Abi hadi, sana da eşofman veriyim."

Soner'le Erkan çıktıktan sonra Yasemin, Nergiz'in yanına gelip sarıldı. Birlikte sarmaş dolaş oturuyorlardı koltukta.

"İyi misin?" diye sordu Yasemin.

"Evet. Mutlu musun?" diye geri sordu Nergiz.

"Evet..."

Birbirlerine bakıp sırttılar. Nergiz Yasemin'in kulağına fısıldadı.

"O iyi bir adam," dedi ve geri yaslandı.

Yasemin de Nergiz'in kulağına döndü.

"O da iyi bir adam."

Yeniden sırttılar ve adamlar salona girene kadar da aynı sırtıklıkta devam ettiler.

"Ee, ne yapıyoruz?"

Bu soru Erkan'dan gelmişti. Yasemin el çırpı.

"Film izleyelim mi?"

Nergiz'e baktılar.

"Olur..."

Yasemin ayağa kalktı.

"Tamam o zaman Erkan'la sen filmi seç, biz de Soner'le cips içecek ayarlayalım."

İş bölümü yaptıktan sonra Nergiz'le Erkan yere çöküp önlerine CD sandığını aldılar. Tam içeri açmışlardı ki Erkan, Nergiz'in elini tuttu.

"Akşam, Memet öyle deyince... Yani Yeliz'e..."

Nergiz gülümsedi.

"Bunlara alışmalıyım. Sandığınız kadar kötü etkilenmedim bu durumdan ben. Yani psikolojimi dağıtmadı. O yüzden bana kırılacak bebek gibi davranmayın."

Erkan yüzünü ekşitti.

"Yok artık. Senin burnunu sürtme fırsatı bulunca es geçeceğimi hiç sanmıyorum."

Nergiz tek kaşı havada cevap verdi.

"Öyle mi beyefendi? Dikkatini çekerim, her taarruzu nu elinde patlattım."

Erkan kaşlarını çatıp ters ters baktı.

"Evet canım farkındayım. Şu şeyi unutmadım... Small aldın ya bi' de... Gülmesene kızım, adamın asabını bozma..."

Nergiz kahkaha atmaya başlamıştı ve o sırada Erkan eline bir film aldı.

"A-ha bunu izleyelim."

Nergiz CD kapağına baktığı an gözlerini kapattı.

"Asla izlemem. Çek şunu. Kapağına bile bakamıyorum be..."

Erkan şaşırıldı.

"Ee madem korkuyorsun burada ne işi var?"

"Onlar psikopat Yasemin'le Begüm'ün... Ben *Kutsal Damacana*'dan bile korkarım. Hayatta izlemem. Aaa deli mi ne?"

Nergiz'in cırlaması esnasında ellerinde cipsler bira-larla içeri giren Yasemin ile Soner yerde oturmuş gözü kapalı cırlayan Nergiz'le, Nergiz'in burnunun dibine CD sokan Erkan'la karşılaştılar.

"Ne yapıyorsunuz?"

"Yasemin ben o filmi izlemem..."

Soner hangi film diye baktığında heyecanla CD'yi kap-tı.

"Vayyy ne zamandır izlemeyi düşündüğüm film..."

Oylama yapalım deseler de sonuç ortadaydı ve film ta-kıldı. Nergiz sinirle Yasemin'e döndü.

"Sanki sen korkmayacaksın? Bir de izliyorsun."

"Ne yapayım, korkuyorum ama seviyorum."

Erkan televizyonun sağ çarprazındaki tekli koltuğa geçmiş, Soner ve Yasemin de onun hemen yanında ki üçlü koltuğa uzanmışlardı. Nergiz ise televizyonun sol yanın-da ki üçlü koltuğa uzanıyordu. Birden ekranda filmin ya-zıları çıkınca diklendi.

"Sen orda tek ne oturuyorsun be? Buraya gel..."

Erkan kalkmadı.

"Film izlerken dikkatimi dağıtıcı şey istemem."

Nergiz bozulsa da en fazla bir süre daha sessiz kalabilirdi.

"Bak inan sesimi çıkarmayacağım. Başlıyor hadi... Ya ama lütfen..."

Erkan oflayarak Nergiz'in yanına geldi. Ama içinden nasıl pis bir gülüşü vardı, şeytan görse utanırdı.

Nergiz koltuğun yastıklarını atmış, alanı genişletmişti. Sırtını koltuğa dayayıp Erkan'ın kolunu da kaldırmış içine girmişti. Yüzünü de her an Erkan'ın göğsüne gömecek seviyede anca kaldırıp ekrana bakıyordu.

Ve film bir çılgılık ve ekrana sıçrayan kan ile başladı... O ilk sahnede Erkan'ın göğsüne yüzünü gömen Nergiz, film bitene kadar da kaldırmadı. Ama hiç susmadı da...

"Erkan o bağırان kim? Hangi çocuğun başı kesildi? Katilin yüzü görülüyor mu? Erkan cevap versene ya, kime diyorum!"

Sinirli bir erkek sesi, "Nergiz yaklaşık bir saattir hiç susmadan soruyorsun zaten, filmi de piç ettin," diyince yattığı yerden kafasını kaldırmayan Nergiz sitemle cırladı, "Bana ne izlemeyelim dedim ben size. Sanki Yasemin çok izliyor. Ne zaman baksam Soner'in boynuna yüzü gömülü..."

Soner kıkırdadı.

"En azından o sesini çıkarmıyor Nergiz."

Nergiz de ukalaca cevap verdi.

"Evet, ağzı senin boynunu yalamakla meşgul çünkü..."

Ekranda katil ve kurbanın çılgınlıkları yükselirken evden de Yasemin'in çılgılığı ve adamların kahkahaları yükseldi.

"Nergiz kapa çeneni aa deli mi ne? Tövbe ya..."

Erkan, Nergiz'in kulağına fısıldadı.

"Şansını zorlama istersen..."

Nergiz yine omzunu silkti.

"Bana ne ya... Bir de bana laf sokuyor pis doktor..."

"Haksız değil ki..."

Erkan'ın sırtarak söylediği üstüne başını hızla kaldıran Nergiz, "Sen kimden yanasın?" diye tısladı ama film-den gelen çığlıkla yine başını kaldırdığı yere gömdü. Erkan kulağına eğildi yine.

"Senden yanayım tabii ki baş belası..."

"Yasemin yalvarırım ikimiz yatalım."

"Asla olmaz Nergiz. Yatağın yüzde doksanını kaplıyorsun. Kapını aç ışığı aç ve yat... Bir şey olmaz."

Sözü bitince herkese iyi geceler deyip odasına yürüdü ama bir süre sonra geri çıktı.

"Bak şöyle yapıyoruz. Herkes odasının kapısını açacak... Zaten odalar karşılıklı... Anlaştık mı?"

Nergiz sinirle tısladı.

"Aman ne güzel çözüm..."

Yatağına gidip uzandı ama uyuyamıyordu. Kalktı sırtını yatağa dayadı. Erkan'ın yatağını görüyordu ama öküzü uyumuş muydu hemen? Çişi de gelmişti. Kimseden ses çıkmıyordu. Usulca kalktı. Yasemin'i kaldırırsa iyi olacaktı. Odadan çıkınca karşı odadan da Erkan'ın yatağın sırtına yaslanmış onu izlediğini gördü. Erkan ona kafasıyla işaret etti *ne oldu*, diye.

Nergiz fısıldadı.

"Çişim geldi."

Erkan gülümseyerek avucunu açtı. Nergiz dilini çıkarıp gözlerini devirdi. Yasemin'in odasına yürürken Erkan odadan çıktı.

"Kızım tuvalet orda mı?"

"Tek gidemem hayatta... Yasemin'i kaldıracağım."

"Saçmalama... Kız uyudu. Ben gelirim."

Nergiz'in gözleri parladı.

"Cidden mi? Zaten senin suçun bunlar. Geleceksin tabii."

Önden ukala havalarda tuvalete doğru yürüdü. İçeri girdi sonra hemen çıktı.

"Gitmediğini nereden anlayacağım?"

"Ya sabır... Nergiz deli misin? Gir yap bekliyorum."

"Asla..."

"Ben de gireyim?" Erkan pis pis sırttı.

"Yok deve! Ben gireceğim sende ben çıkana kadar konuşacaksın."

"Oha... Nasıl ya? Ne konuşacağım?"

"Ben ne biliyim. Bul bir şeyler. Askerliğini anlat çocukluğunu anlat..."

Nergiz sözü bittiği an içeri girdi ve seslendi.

"Konuş..."

Ve Erkan başladı.

"Şimdi Nergiz pijamasını indirdi. Çok çiş gelmişti. Kapısına tuvalet bakanlığından Erkan'ı dikti. Bir türlü bitmiyor muydu bu iş? Ne diye çıkmıyordu?"

"Susmaaaa..."

"Nergiz hadisene... Çıksana Nergiz. İçine mi düştün Nergiz? Nergiz hadisene... Allah'ım sabır ver ne günah işledim? Nergiz seni bazen nasıl pataklamak istiyorum bir bilsen... Hadi Nergiz, çabuk..."

Kapı açılıp Nergiz çıktığında gözü Erkan'ın arkasına takıldı. Erkan da döndüğünde Soner ve Yasemin'i onları izlerken gördü. Nergiz hemen ellerini kaldırıp bağırdı.

"Valla hiç boşa konuşmayın. Size korkarım dedim. Ama beni dinlemediniz."

Soner tısladı.

"İyi de evi ayağa kaldırmak zorunda mıydın? Uykumdan uyandığım şeye bak. Tuvalet bakanlığından Erkan..."

Erkan da ellerini kaldırdı havaya.

"Abi valla benim suçum yok..."

Yasemin suratını ekşitti.

"Doğrusu ben de korktum. Nergiz birlikte yatalım mı?"

"A-ha bende bunu bekliyordum."

Birbirlerinin gözüne bakıp birden Yasemin'in odasına doğru koşmaya başladılar ve Yasemin seslendi arkaya.

"Siz de ışığı kapatıp yatın..."

Soner'le Erkan birbirlerine bakakaldılar. Erkan fısıldadı.

"Abi deli bunlar..."

26. BÖLÜM

"Günaydın millet..."

Yasemin şaşkın şaşkın bakıyordu kapıdaki asık surata. Her sabah olduğu gibi Nergiz yine formundaydı.

"Günaydın bebeğim. Hayırdır, uyandırmadan kalkmışsın?"

Soner'in yanına oturan Nergiz her zamanki pozisyonunu alıp masada uyuklamaya başlamıştı.

"Ne yapayım. İlaç saati diye kafamın dibinde ötüverdi o lanet telefon."

Sonra birden başını kaldırdı.

"Nerede o uyuz adam?"

Soner ekmeğine yağ sürerken cevap verdi.

"Sabah bir telefon geldi. Çıkması gerekiyormuş."

Nergiz içinde hissettiği boşlukla yeniden koydu kafasını masaya.

"Aman iyi olmuş. Çekemem sabah sabah..."

Sessizliğin farkına varınca tek gözünü açıp baktı.

"Ne? Valla doğru söylüyorum."

Yasemin kıkırdadı.

"He canım he..."

"Soner sustur şunu..."

Soner yalandan çatılı kaşlarıyla baktı Yasemin'e.

"Aa uğraşma bakayım benim baldızımla... Gerçi en sevdiği eniştesi ben değilmişim ya neyse..."

Yasemin yüzünü buruşturmuştu hemen.

"Ay uyuz oluyorum bu enişte baldız olayına yaa, ne banalsiniz valla..."

Nergiz gözleri kapalı olduğu halde sırttı.

"Soner, biliyor musun? Sen en sevdiğim eniştemsin... Ama bu Yasemin'in listesi için geçerli..."

Soner birden rengi atmış kaldı. Nergiz'i dürterken gözü Yasemin'deydi.

"Ne demek o? Hani şu hediye yollayanlar mesaj atanların olduğu liste mi? Hâlâ devam mı? Yasemin?"

Yasemin sinirle bir tekme attı Nergiz'e. Nergiz oflayarak kalktı.

"Ay şaka da yapılmıyor. Alınan âşık... Neyse bak ne diyeceğim Soner? Ben sıkıldım. Artık iyiyim. Hem bu aya yetişmesi gereken sayfam var. Ne diyorsun? Ne zaman başlarım işe?"

"Aslında başlayabilirsin. Ama zaten hafta ortasındayız. Pazartesi başlarsın."

Nergiz çayından yudumlarırken düşündü.

"Şu röportaj işini hafta sonu yaparım o zaman ha, eğer Erkan da uygunsa. Hem bu iki günde de biraz araştırma yapabilirim."

Soner onay verince sorunsuz bir kahvaltı yaptılar. Yasemin hazırlanıp çıkarlarken Nergiz'in yanına geldi.

"Tek kalabilecek misin kuzum?"

"Yasemin, yatalak değilim. Ne yemeğimi veriyorsunuz ne çişe götürüyorsunuz."

Soner gülererek araya girdi.

"Yok, çişe götürüyoruz."

"Hah ukala doktor... O bir kere sizin suçunuzdu. Hadi be gidin. Kafamı dinliyorum."

Yasemin yanağından öperek çıktı.

"Akşam dışarıdan bir şeyler söyleriz."

Nergiz gözleri parlayarak döndü.

"Yaa, aslında dışarıda yesek ya. Valla sıkıldım ben."

"Tamam düşünüyoruz. Hele akşam geleyim de..."

Yasemin ile Soner arabalarına yürürken Soner'in telefonu çaldı. Açıp birkaç kelime edip konuşurken yüzü gülümtü. Yasemin bu tatlı adamı izledi. Soner yanına gelince kim aradı diye sormak istese de sustu. Ama Soner merakını giderdi.

"Canım Amerika'dan bir arkadaşım bir süreliğine Türkiye'ye gelmiş. Görüşmek istedi. Şimdi ben ona gidiyorum. Akşam haberleşelim. Ararım ben seni."

Yasemin tamam dedikten sonra Soner yanağından öpüp ayrıldılar.

Ev telefonunun çalmasıyla yerinden kalkan Nergiz, ayaklarını sürüyerek Telefonu açtı.

"Alo?"

"Aa şey, Nergiz Hanım'ın evi mi?"

"Evet, siz kimsiniz?"

"Merhaba. Ben Gülsüm. Erkan'ın nişanlısıyım."

Nergiz o an tek yaptığı gülümsemek oldu. Yanılmayı istediği bir şeyde yine yanılmamanın acısıyla gülümsedi. Kadın hâlâ konuşuyordu.

"Ben dergiyi aradım da... Suat bana Erkan'ın bir iş arkadaşının rahatsızlığından dolayı onunla kaldığını söyledi ve bu numarayı verdi. Acaba onunla görüşebilir miyim?"

Konuş Nergiz. Senin baş edemediğin ne var ki bu dünya da.

"Neden cebini aramıyorsun?"

"Aradım canım ya, ama kapalı cebi... Bende kesin oradadır dedim. Sabah kahvaltı yaparken bana tekrar oraya döneceğini söylemişti. Erkan'ın çok yufka bir kalbi var. Herkese acır ve eminim sen iyileşene kadar da senin ya-

runda kalacaktır. Bu yüzden seviyorum zaten bu adamı.”

Bu ne biçim bir kadındı. *Nişanlın başka kadınlayken nasıl bu kadar rahat oluyorsun be sürtük*, demek istedi. Ama bu işte bir iş vardı. Orası kesindi. Gerçekten bir nişanlısı olmadığını biliyordu. Anlık şaşkınlığı yerini mantığa bırakmıştı. Evet, bu kadın bir dolap çeviriyordu. Ama neden ona söylemeden gitmişti? Neden kahvaltıda bahsetmemişti? Bu kadının oynadığı oyunu anlasa da Erkan'ın bu davranışı canını sıkıyordu.

“Yok güzelim. Gelmedi. Sabah duş alırken seninle görüşeceğinden bahsetmişti bana ama... Neyse akşam geldiğin de aklıma gelirse söylerim nişanlısının aradığını.”

Kadının kesilen nefesin duysada o sinirle telefonu kapattı. Eli titremeye başladı. Erkan onunla ilgiliydi ama hiçbir şey kelimeye dökülmemişti ki... Dün banyoda onu öpmüş ama sonrasında hiç olmamış gibi davranmıştı. Dün gece de... Düşünmek için fazla doluydu kafası...

“Nergiiizz... Ben geldim.”

Nergiz battaniye altından çıkmadan homurdandı. Yasemin salona girdiğin de Nergiz'i ayakları koltuğun tepesinde, belden yukarısı da battaniye altına gömülmüş buldu.

“Yine düşünebilmek için beynine kan yollamaya mı çalışıyorsun? Bu ne hal?”

Nergiz arunda kafasını kaldırdı.

“Benle dalga geçme. Valla iyi değilim.”

Yasemin paniklemişti.

“Ah... Dur hemen Soner'i arıyorum...”

“Saçmalama bee dur. Salak yaaa, özledim adamı baha-ne arıyorum demiyor da...”

Tabii Yasemin dinlemeden koşturarak çantasını kaptı telefonla Soner'i aradı. Uzun çalıştan sonra açmayacak diye düşünürken telefon açıldı ve bir kadın sesiyle karşılaştı. Ve kadın İngilizce konuştu.

"Samuel'in telefonu..."

"Aa Samuel'le görüşecektim."

Kadın gülümseyen bir ses tonuyla cevap verdi.

"Siz sanırım hastasısınız. Hastalarının olduğu grupta çıktı adınız. Neyse Samuel dışarıya içecek almaya çıktı. Telefonunu unutmuş evde... Acil ise geldiği zaman söyleyeyim."

Yasemin dolan gözlerle baktı duvara.

"Yok. Sonra ararım ben..."

Telefonu kapattığı an omzunda ki eli hissetti ve sımsıkı sarıldı Nergiz'e.

"Ne oldu?"

"Hiç... Erkeklerin hepsinden nefret ettiğimi hatırladım sadece."

"Anlat Yasemin. Delirtme."

"Telefonu kadının biri açtı."

"Kimmiş?"

Yasemin ona konuşmaları aktarınca Nergiz başı önde düşünmeye başladı. Sonra Nergiz'e döndü.

"Ben o adamın bakışlarını gördüm. Eminim bir yanlış anlama var."

Yasemin kırmızı gözlerle baktı Nergiz'e.

"Sen ne saçmalıyorsun ya. Kadın evde, o içki almaya gitmiş. Ve... Benim telefonum hastalarının olduğu gruba kayıtlıymış."

"Heee... İşte burada boka sarmış. Ama bence ufak bir detay bu ya da büyük bir ihmal... Bende sana bir şey anlatacağım."

Ve Nergiz öğlen eve gelen telefondan bahsetti Yasemin'e. Yasemin iyice köpürdü.

"Bunların var ya hepsi aynı biliyor musun? En iyisini Deniz yapıyor. Nergiz tam da oldu demiştim. Seven birini buldum demiştim."

"Dur düşünmeme izin ver lütfen. Düşünmeden yaptığımız panikle salakça davranmayalım. Ben duşa girip çıkana kadar da hiçbir şey yapma."

"Kalk hazırlan çıkıyoruz."

Duştayken düşünmüş ve bir şeylerin yanlış olduğunu anlamıştı. Ama yanlış olan görünenler değildi. Aksine görünmeyen ve konuşulmayanlardı. Yasemin Nergiz'in çok sık giyindiğini gördü.

"Bu ne hal be?"

"Kalk dedim sana ve bana güven. Senin bu işi çözeceğiz ama kafa dağıtmam lazım. Kapalı kala kala düşünme yetimi kaybettim."

"Benimkini çözeceğiz peki ya senin ki?"

"Benimki diye bir şey yok. Ben halimden memnunum ve olmayacak duaya amin demem. Siktir et. Kalk hemen."

Yasemin rekor sayılacak hızda hazırlanmıştı. Kapıda Oğuz'u gördüler.

"Nereye fıstıklar?"

"Kafa dağıtacağız Oğuz."

"Ya bende geleyim mi? Siz kadın başınıza ikiniz..."

Nergiz arabaya binerken cevapladı.

"Zaten kız kıza takılmamız lazım. Ama olura araba kullanamayacak halde oluruz. Rapsodi Bar'a gidiyoruz. Sahilde ki. Seni ararsak gelirsin bizi almaya."

"Neyse öyle olsun."

Tek araba binip mekâna gittiler. Yolda Soner iki kere Erkan da üç kere aramıştı ve kızlar telefonları açmadı.

Önce salim kafa düşünmeleri gerekiyordu.

Oturduktan sonra bir şeyler atıştırıp, ufak ufak içmeye başladıklarında Yasemin Nergiz'i dürttü.

"Bak sakın fazla kaçırma sen sapıyorsun sonra."

Nergiz ofladı.

"Bari burada haminnelik yapma Yasemin. Neyse gelelim konuya. Bak ben düşündüm. Bu Soner'in içinde belli bir tuhaflik var. Yani sanki bana böyle bir şey yapmazmış gibi geliyor ama en nihayetinde erkek."

Yasemin araya girdi.

"Esas tuhaflik Erkan'ınkinde kızım. Adam nişanlı değilken kızın biri nişanlısıyım diyor. Bir de senin telefonunu bulup seni araması falan. Belli ki başka bir piçlik peşinde... Oyun var burada."

"Biliyorum, oyunun farkındayım. Benim derdim o değil ki. Adam beni banyoda öptü, sonrasında hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Yanımdan ayrılmıyor, sürekli bir flört kıskanmalar falan ama bana net hiçbir şey söylemiyor. Ve en önemlisi sabah o kızla kahvaltıya gidiyor ama bana söylemiyor. Neden söylemiyor ve neden eskimiş biriyle gidiyor?"

"Belki kahvaltı da yalandır."

"Nerden biliyor o zaman sürtük o sabah benimle olmadığını? Doğru olmasa, görüşmeseler bu riske girer mi sence?"

"Haklısın. Ama biliyor musun, Erkan asla o kıza geri dönmez, kadınlara güvenmeme sebebi zaten o kadındı."

Yasemin olayı anlatınca Nergiz kaşlarını çatı.

"Bu kadar etkilediyse bu olay, belki de hâlâ âşıktır ve hâlâ zaafı vardır."

Yasemin sinirle masaya vurdu.

"Salak salak konuşma. Melih senin hayatını komple

değiştirdi ve hala atamıyorum üstünden. Aşık mısın yani ona? Hayır. Sadece sende açtığı yara büyük. Bu da öyle. Erkan fazla yaralanmış Nergiz. Aynı sen gibi...”

Nergiz omuz silkti.

“Her neyse. Ama ortada net bir sorun var. Bana ne istediğini açıkça söylemedi.”

“Duvarlarından korkuyor.”

“O duvarları böyle yıkamaz. Benden bir şey saklayarak yıkamaz.”

“Sende ondan saklıyorsun.”

“Ben ondan saklanmıyorum. Sadece sorulmayan ve konuşa geçmeyen şeyi anlatmıyorum o kadar. Yasemin bilirse ben çok netim. Bu gün Melih benimle buluşmak istese, ben asla Erkan’ı öyle yataкта bırakıp gidip Melihle buluşmam. Kıvrımam. Neyse odur. Ve bu kıvrımlar, alengürlü işler bana göre değil. Ya bana adam gibi net olacak, istediği ve beklediği şeyi anlatacak, ya da hayatımdan sıkıntı giderecek. Ve sen... Asla ona benim bu düşüncemi söylemeyeceksin. Kendisi benim ne istediğini bilmeli veya ortak bir isteğimiz olmalı. Yoksa dolma akılla bu işler yürümez.”

Yasemin başını salladı. Nergiz yine haklıydı. Erkan’a söylese ne olacaktı ki? Erkan’ın kendisinin net olması lazımdı çünkü başka bir karakterde olan insanla Nergiz zaten anlaşılamazdı ve yaralanırdı.

“Haklısın tamam. Bir şey söylemem asla. Biliyorsun.”

“Siz çok yakındınız ya. Erkan’ı sevdiğinden bana iyi geldiğini düşündüğünden dolayı iyilik yapmaya kalkarsın talan diye uyardım.”

“Yok be, iyi olsam kaç yazar. Seni mutlu ettiği yere kaddır bende hükmü.”

“Tamam, gelelim senin işine. Ashında senin işinde be-

nim olayım gibi ama Soner daha net. Sana bir şeyleri açıkça ifade etmiş. Ben ameliyata girerken bana balayınızdan bile bahsetti."

Yasemin'in gözleri büyüdü.

"Ne ne?"

"Aman neyse önemsiz, sadece siz balayınıza gittiğinizde pire torbasını bana bırakacaktı."

Yasemin gülmeye başladı.

"Seni gaza getirmek için söylemiş."

"Neyse ne... Sonuçta aklına gelen ilk bahane, bilinç alının ürünüdür."

Yasemin'e göz kırptı. Yasemin de gülümseyince tekrar konuştu. Tabii bu arada, kısıktaki olan telefonlarının kaç kere çaldığından haberleri bile yoktu.

"Senin telefonunu kaydettiği yeri değişmemesi ve gelen arkadaşıyla seni tanıştırmamış oluşu eksi bir puan. Ama yine de tam bilemeyiz. Bu yüzden sende içinde kızgınlık barındırmadan kapris yapacaksın. Ve bu adamlar ya yola gelecekler, ya da çıkınlarını omuzlarına takıp defolup gidecekler. Anlaştık mı Thelma?"

Yasemin kıkırdar.

"Anlaştık Louis..."

"Yessss..."

"Soner ulaşabildin mi?"

"Yok lanet olsun. İkisinin de telefonu çalışıyor açmıyorlar. Ben eve geçiyorum Erkan. Bir şey oldu kesin..."

"Bende evin yolundayım. Tamam."

Kızlara ulaşamayan adamlar birbirlerinden haber almak için araştırmışlar, ikisi de ulaşamayınca delirmişlerdi. Korku her yerlerini sarmıştı.

İkisi de eş zamanlı siteye girdiklerinde. endişeli gözlerle koşarak yukarı çıktılar. Güvenliktekilerle alıhap olmuşlardı neredeyse ve sorun çıkmıyordu. Kapıyı kırar gibi yumruklamalarına rağmen ses seda yoktu.

"Bence polis ya da çilingir çağıralım. Bir şey oldu Soner. Neden ikisine de ulaşamıyoruz?"

Soner tekrar kızları aradı ve kulağını kapıya dayadı.

"Yok içerden telefon sesi gelmiyor. Evde yoklar mı acaba?"

Erkan sinirle saçlarını karıştırdı.

"Haber vermeden nereye gidebilirler ya. Geleceğimizi bilmiyorlar mı? Kaç saattir arıyorum. Hiç mi bakıyorlar telefonlarına."

O sırada oluşan gürültüyle karşı dairenin kapısı açıldı ve sevimli bir teyze görüldü.

"Evladım. Kapıyı boşuna kırıyorsunuz. Kızlarım evde yok."

Soner kadının yanına gitti.

"Çıktılar mı teyzecim, ne zaman?"

"Bir saat olmuştur oğlum."

Erkan sordu.

"İyiler miydi teyze? Sorun var gibi duruyor muydu?"

"Yooo, şık giyinmişlerdi."

Erkan yumruğunu duvara geçirdi.

"Nergiz, aklın varsa benden kaçarsın."

Soner'le hızla aşağıya indiler. Tam arabaya binecekken Oğuz'u gördüler. Adam onlara tuhaf bakıyordu. Erkan o sinirle bağırıyordu.

"Neee?"

Oğuz yanlarına yürüdü.

"Ne yaptınız lan kızlara? Neden kafa dağıtmaları gerekti?"

Soner iki sinirli adamın arasına girdi.

"Bir şey yaptığımızda nerden çıkardın Oğuz?"

"Ne biliyim. Bir şeyler içeceğiz dediler. Bende geleyim tek gitmeyin dedim. Kafa dağıtacağız dediler. Siz bir halt yemediyseniz neden mutsuzdular?"

Erkan'la Soner birbirine baktığında Soner'in yüzü ekşidi.

"Lanet olsun. Katy'in telefonu açmasını yanlış anladı kesin. Offfff..."

"Ne Katy'i ya? Katy kim?"

"Benim arakadaş... Amerika'dan gelmişti ve öğlen birlikteydik. Sonra kızlar akşam dışarıda yiyelim sıkıldık deyince bende evde bir şeyer hazırlarım, sen kızları alırsın hem de Katy ile Yasemin'i tanıştıtırırım demiştim. Ama alışverişe çıktığım da telefonu evde unutmuşum ve o sıra Yasemin aramış. Zaten Katy bana söylediğinden beri de onu arıyorum ama yok. "

Oğuz sinirle hırladı.

"İyi de o zaman Nergiz neden kızgındı. Sen ne bok yedin."

Erkan adama öldürecek gibi baktı.

"Ben bir şey yapmadım. Yasemin'in durumu için sinirlenmiştir cadı."

"O halde ne duruyorsunuz be mal mısınız? Gidip alın kızları."

Soner birden Oğuz'a döndü.

"Yerlerini biliyor musun?"

"Baaakk şimdiiii, şu adama bak, hüüfff anma sıkı kalçaları var laaannnn."

Yasemin de tek görmeye çalışarak gözlerini kıstı.

"Hangisinin?"

"Mmmmm, sanırım şeyin, eeee sağdakinin... Yok lan, sağ neresiydi bi' dakkaa."

Kıkırdayan Yasemin sol elini kaldırdı.

"Bak bu sol el ya, sanırım diğeri sağ olmalı."

Nergiz elini incelemeye başladı.

"Heee, enee manikürün gelmiş senin."

Yasemin telaşla eline baktı.

"Ayy, hani ki, nereye gelmiş?"

"Yok daha gelmemiş."

Nergiz cümlesi bittiği an hıçkırmıştı. Yasemin de şaşkın ve sevimli suratla Nergiz'e baktı.

"Kim gelmemiş?"

"Kedi..."

"Heee, gelsin ama yaa."

"Geleceekk, o kediler bu masaya gelecekler."

Ve ikisi de kahkaha atmaya başladılar. Tam başlarını yeni içki istemek için kaldırdıklarında iki sinirli suratla karşılaştılar. Yasemin kıkırdamaya başladı.

"Nergiz sanırım sarhoş olduk. Bir kedi gördüm sanki..."

Nergiz de aynı tondan devam etti.

"Ay evet gördüm gördüm bende gördüm, hatta iki kedi gördüm, kesin sarhoşuz."

Adamlar ses çıkarmadan bu iki sevimli ve sarhoş cadıyı izlediler.

Yasemin bilmiş edayla söze girdi.

"Ne demiştik. O kediler bu masaya gelecekler."

Nergiz de aynı surata büründü.

"Vee işte, kediler bu masaya geldi."

Erkan da sinirle sıkılı dişlerinin arasından tısladı.

"Ve şimdi bu kediler, bu fareleri bir güzel yutacak."

Yapmacık bir korkuyla gözleri büyüyen Nergiz ellerini kaldırdı.

"Ah bana kıymaa kedicik sen git Gülsüm'ünü yut. Pis azman."

Erkan, Gülsüm adını duyunca şok oldu. Nerden biliyordu, ne alakası vardı? Burada ne bok dönüyordu? O sırada Soner de Yasemin'in kolundan tuttu.

"Kalkın gidiyoruz."

Yasemin kolunu kurtarmaya çalıştı.

"Sen git. Evde bekleyenin vardır. Biz şey etmeyelim, eee ne etmeyecektik yaa."

Nergiz tamamlar.

"Tutmayalım."

"Hah biz tutmayalım. Zaten oltamız yok. Nasıl tutacağız ki."

Nergiz Yasemin'e döner.

"Ne tutamayacaktık biz."

"Balıkkkkk."

Yasemin'in bu cevabını oldukça mantıklı bulan Nergiz başını sallar.

"Evet yaa, balığı ya ayılar tutar, ya da bunlar gibi nan-kör kediler. Ama roka olsa olurdu balıkla."

Artık daha fazla bu saçmalığa katlanmak istemeyen adamlar birbirlerinin gözlerine bakarak aynı anda kızları kaldırdılar. O sırada çığlık atan kızları gören birkaç adam masaya gelir.

"Neden rahatsız ediyorsunuz kadınları?"

Soner ılıman bir sesle araya girerek Erkan'ın adamları linç etmesini engelledi.

"Bunlar bizim eşlerimiz ve evlilik yıldönümünü unut-tuk diye tripliler."

Yasemin sinirle omzuna vurur.

"Salaksın işte insan unuttur mu?"

Nergiz, Yasemin'e baktı.

"Ne unuttular bunlar..."

"Eeee, bilmem. Ama unutmak kötüdür."

Nergiz'e yine çok mantıklı gelmişti bu söz.

"Elbette kötüdür. Balıklar unuttur ancak."

Yasemin de onaylarken sordu.

"Hangi balıklar Nergiz?"

"Eeee, şeyler Yasemin. Hah, rokanın yanındakiler."

Erkan gülse mi kızsı mı bilememişti. Ağzına yapışıp bu deliyi bir güzel susturmak vardı ya neyse.

"Abi yeter. Yüklen malını, gidiyoruz."

Nergiz bir hamlede kendini Erkan'ın omzunda buldu. Adam bacaklarından yakalamış başı da sırtına doğru sallanmıştı. Bir tane yumruk geçirdi sırtına.

"İndirsene beni sen... Kuscam bak sırtına, ohaaaa, oğlum var ya acayip seksi kalçaların var yaaaaa..."

Yasemin de aynı pozisyonundan seslendi.

"Burada da manzara süper zuzum yaaaaa..."

Adamların kahkahalarıyla kızların bağırışları eşliğinde arabalara geçtiler. Erkan, Nergiz'i arabaya tıkarırken, Soner de kendi arabasına ilerledi. Kızlar yanlarında yola girdiler.

Yasemin, Soner'e ters ters bakıyordu. Soner ya sabır çereker sakince konuştu.

"Bebeğim bak..."

"Bana bebeğim deme. Sen git o şeye eee neydi yaaa..."

"Katy"

"Hah o kediye bebeğim de. Aaa yok ona da deme. Nerden senin bebeğin oluyor o acaba? Sinir adam."

Soner gülümseyerek arabayı kullanmaya devam etti. Yasemin'in iki dakika da sesi kesilmiş yerine hafif bir nefes sesi gelmeye başlamıştı.

Diğer arabada da durum çok farksız değildi.

"Nergiz, sen adamı deli edersin. Meraktan öldüm haberin var mı? Aradım cebine ulaşamıyorum."

"Aaaa canım kıyamaaaamm, desene bu gün herkes bu telaş içindeymiş. Senin sürtüğünde ulaşamayınca sana benim evi aradı."

"Benim sürtüğüm yok."

"Oy, yazık sana. Aliver bir tane."

Erkan sırttı. Sarhoşken bile kıskanıyordu.

"Nerden alayım Nergiz?"

"Eeee şeyden, hah buldum, balık pazarından."

"Orda sürtük satılıyor tabii."

"Tabiiiii, derya kuzusu oluyolarlar hem de. Alık balık modunda."

"Bu konuyu ayık kafa konuşacağız küçük hanım. Şimdi kapa çeneni ve her normal sarhoşun yaptığını yap ve siz."

"Emredersin."

Tabii bu Nergiz'in sızmadan önce ki son sözüydü.

Eve geldiklerinde, kızların ikisini de yataklarına çıkarırlar. Sonra odalarının kapısının önünde bir süre birbirlerine baktılar.

Erkan sordu

"Abi ne yapacağız şimdi?"

"Üstlerini değişsek mi?"

"Sabaha sağ kalma oranımız ne olur sence."

Soner düşündü.

"Haklısın. En iyisi öyle bırakalım. Kahve alır mısın?"

"İyi olur. Yarın uzun bir gün olacak."

"Öyle."

27. BÖLÜM

"Nergiz uyan."

"Hmmm."

"Uyan lütfen. Sen olmadan aşağıya inmem."

Nergiz gözlerini aralamaya çalıştı ve gözlerine giren ışıkla anında tekrar kapattı.

"İyi değilim. Boktanım."

"Ben de ama aşağıya inmeliyiz. Soner ve Erkan aşağıdalar."

Olayları hatırlayan Nergiz resmen sürünerek kalktı yataktan. Bir yandan da geceyi hatırlamaya çalışıyordu, ama aklına kedilerden ve balıklardan başka bir şey gelmiyordu. Yasemin'e baktı.

"Sanırım gece ortalığı dağıttık ha?"

Elleriyle alnını ovalayan Yasemin başını salladı.

"Bana da öyle geliyor."

Nergiz banyoya geçip elini yüzünü yıkadıktan sonra Yasemin'e seslendi ve aşağıya indiler. Erkan ve Soner'i azıcık suçlu bir görüntüde beklerken karşılarında sinirli iki adam buldular ve daha kızlar ağzını açmadan Soner bağırmaya başladı. Ama Nergiz'e...

"Sen o kadar ilaç alıyorsun. Hangi akla hizmet alkol kullandın sorabilir miyim?"

Nergiz ağrıyan başını iki eliyle sıkarken Soner'e ters ters baktı.

"Bana bağırmayı kes. Hem suçlusun hem güçlü."

Dolabı açıp su çıkardı ve bir tane ağrı kesiciyle bir bardak suyu ateşten çıkmış gibi içti. Yasemin hiç sesini çıkarmadan masayı hazırlıyordu. Soner ve Erkan ne yap-

çağını bilmeden bekliyorlardı. En sonunda dayanamayan Soner, Yasemin'e döndü.

"Yasemin. Böyle susman hiç hoşuma gitmiyor."

Yasemin Soner'e döndü.

"Ne yapmalıyım? Çirkef kadınlar gibi bağırıp çağırıyor muyum? Bunu mu istiyorsun?"

Nergiz sandalyesinde geri yaslanıp kollarını göğsünde birleştirirken tısladı.

"Ben zevkle çirkef olabilirim ama... Hem harbiden ya, hazır bağırarak demişken... Sizin burada ne işiniz var beyler? Sizleri bekleyen hatunlar yok mu?"

Erkan ilk defa konuştu.

"Nergiz, bence kapa çeneni. Buradaysak burada olmak istediğimiz içindir."

Nergiz ilk defa Erkan'a baktı. Kendinden beter görünüyordu, sanki hiç uyumamıştı.

"Acaba bunu düşünüürken, sizi burada isteyip istemediğimizi düşündünüz mü?"

Soner, Nergiz'e döndü.

"Ben Yasemin'e sormuştum."

Nergiz Yasemin'e baktı ve onun hiç oralı olmadığını görünce Soner'e döndü.

"Belki, ama gördüğün gibi cevap veren benim."

Erkan sinirle yine dişlerini sıktı.

"Hiçbir şey bilmiyorsunuz ve kendi kendinize abuk fikirlere kapılıyorsunuz. Ne Soner bir yanlış yaptı ne de ben. O kadınlar..."

"O kadınlar mı?" Nergiz öfkeden yanan gözlerle bakıyordu.

"O kadınlar umurumuzda mı sanıyorsun? Sorun kadınlar mı sanıyorsunuz yani? Bize bakın beyler... Sizce bizde kıcı kırık üç beş sürtüğü sorun yapacak bir hal görüyor musunuz?"

Erkan bağırdı.

"Sorun ne be o zaman?"

Aynı sesle cevap verdi Nergiz.

"Bana bağırma kör olası."

"Bağırtma sende Allah'ın belası."

"Allah, korkmam mı lazım şimdi?"

Bu söz kavgasında ikisi de burun buruna girmişti. Ve Yasemin'in sesiyle kendilerine geldiler.

"Nergiz. Otur yerine. Kahvaltını yap ilaç içeceksin."

Soner, Yasemin'e baktı.

"Yine o sinirini bağırarak atıyor. Sende o bile yok."

Yasemin sakince Soner'e döndü. Ama gözlerinde ki ifade duruşunu tamamen yalanlıyordu.

"Bağırmam mı gerekiyor? Ne için? Ya da daha doğrusu esas soru şu: Kim olarak? Hastalarının kayıtlı olduğu gruptaki bir isim olarak mı?"

Nergiz masaya otururken sırtıttı.

"Ahhaaa... Gol diye buna derim, hem de bacak arasından."

Soner şaşkın baktı.

"O ne demek?"

Yasemin sustu cevap vermedi ama Nergiz sinirini çıkarmalıydı. Soner'in gözlerine kan dondurucu soğuklukla baktı.

"Ne demek ha? Telefonunu ver."

Soner anlamayan gözlerle bakıyordu.

"Sana telefonunu ver dedim. Ya da dur daha doğrusu şöyle yapalım. Yasemin, Soner'i ara..."

Erkan tısladı.

"Karışma sen Nergiz."

Nergiz aynı tonda cevap verdi.

"Sen kapa çeneni."

Soner dayanamayıp sesini yükseltti.

"Bu ne demek şimdi? Ne yapmaya çalışıyorsunuz?"

Yasemin elini salladı.

"Gerek yok Nergiz. Benim umurumda bile değil. İlgilenmiyorum. Ve şimdi son kez kahvaltı yapacağız ve herkes hayatına geri dönecek."

Erkan öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu. Soner ise durgun bakışlarından bir şeyleri anlamaya çalışıyordu. En sonunda dayanamayan Erkan ayağa fırladı.

"Yok abi... Bu böyle olmayacak. Bu işi mantıklı yolla çözelim diyip durdun. Gördün ki bunlarda mantık falan yok." Nergiz'e döndü.

"Gülsüm ve Katy olayı..."

"Bana o kadından bahsetme duydun mu? Umurumda değil. Git ne bok yersen ye. Hâlâ tutmuşsunuz kadınlardan bahsediyorsunuz. Olay daha başka... Bunu bile algılayamıyorsunuz. Sen istediğin kadınla kahvaltı yaparsın Erkan. Senin bana verdiği bir söz var mı? Yok. Verdiği bir vaat? Hayır, o da yok. İstedin yanımdaydın. Bu işte."

Erkan'ın gözleri karardı.

"Bu mu? Öyle mi?"

Daha Nergiz ne olduğunu anlamadan Erkan onu tuttuğu gibi ayağa kaldırdı ve kucağına alarak mutfaktan çıktı.

"Milletinde ilişkisini bu saçma kafanla boka döndürecekisin. En azından Yasemin daha mantıklı ve bırak kendi mantığıyla doğruyu bulsun. Katy, Soner'in sevgilisi değil. Gülsüm'le de benim bir alakam yok."

Nergiz omzuna yumruklar indirerek haykırdı.

"Gülsüm'ü de Katy'i de sikiyim tamam mı? Sanki sorun bir tek onlar. Aklına sıçayım Erkan."

"Küfür edince daha seksi oluyorsun bebeğim devam et."

(Signature)

—

2

1. General Information

REC-47-1127

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
455 FIFTH AVENUE
NEW YORK, N. Y. 10018

SECRET

~~CONFIDENTIAL~~

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE GOVERNMENT OF THE DISTRICT OF COLUMBIA

NEW YORK AND NEW JERSEY

„Ich bin nicht mehr derjenige, der ich war.“

THE UNITED STATES OF AMERICA

NOT A REPLY TO THE POLICE

— — —

100

'SINE FINE ET CETERA'

THE STATE OF NEW YORK

[illegible]

1. The first of these is the fact that the
the first of these is the fact that the

~~Water tank water removed~~

~~SECRET~~

U.S. GOVERNMENT PRINTING OFFICE: 1964

Not even a few more years.

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
500 5TH AVENUE
NEW YORK 17, N.Y.

No other's death is known

"Haben die Dinge nicht anders ausgesehen?"

~~XXXXXX~~

1. The first part of the document is a list of names and addresses, which appears to be a directory or a list of contacts. The names are written in a cursive script, and the addresses are listed below them.

1. What is the purpose of the document?
 2. What are the main findings of the study?
 3. What are the implications of the findings?
 4. What are the limitations of the study?
 5. What are the conclusions of the study?

The first of these is the fact that the
 Government has been unable to secure
 the necessary funds to carry out its
 policy. This is due to the fact that
 the Government has been unable to
 secure the necessary funds to carry out
 its policy.

“Thank you, Son. Be safe.”

‘Soy un hombre de bien y de bien leales’
 ‘de buena fama y de señaladas letras’

Rechnung über die Zeit vom 1. April 1922 bis zum 31. März 1923

'Dak Dura ne gerdagimni soke'

[illegible]

3.5. Summary

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 84

Sıra telefonu elinde sıkılaşarak, "Yaemin, salav bitti" diye
göğüslerine basarak ve kalktı.

"Ben Katy ile savaşıyorum. Diğer kadınlarla da... Hiç sorun değil ama bununla savaşıyorum. Sen önce gösterdiğin şeyleri uygulamayı öğren."

"Giyin."

"Ne?"

Soner kızgın gözlerle baktı Yasemin'e.

"Beni Erkan'ın yaptığını yapmaya zorlama ve kalk giyin Yasemin."

"Boşuna. Aaaa... Tamam yaaa, gelme üstüme."

Merdivenleri çıkarken aklında Katy vardı. Her ne kadar Soner'e o sorun değil savaşıyorum dese bile, kadını deli gibi merak ediyordu.

Arabaya binip sahile indiler. Erkan park edip döndü Nergiz'e.

"Anlat şimdi. Gülsüm sana ne dedi. Nasıl oldu ve Nergiz yalvarırım mantıklı ol."

Nergiz de yaptığı görüşmeyi anlattı. Kendi söyledikleri de dâhil. Erkan ilk Gülsüm'ün konuştuğu kısımda dişlerini sıkı ve hırladı.

"Kaltak..."

Ama Nergiz'in ona verdiği cevapla da sınıttı.

"Hm duş iyiymiş."

"Kapa çeneni be zevzek. Kadına istediğini vermemek için öyle söyledim ben."

Erkan döndü ona.

"Yani inanmadın mı?"

Nergiz deli görmüş gibi baktı.

"Elbette inanmadım. Nişanlı olmadığını biliyorum. Salak mı görünüyorsun oradan? Belki yatıp kalkıyorsundur bilemem ama nişanlın değildi ve bana nişanlım de-

diğinde zaten rengini ele verdi. Sevgilim dese inanırdım belki. çünkü olabilir.”

“Olamaz.”

“Ay her neyse...”

Erkan sıkı dişlerinin arasından konuştu.

“Ee Nergiz, madem inanmadın, o zaman sorun ne?”

Nergiz de sabrı tükenmiş gibi baktı adama.

“Erkan vallahi sen kalın kafalısın. Sana evde de söyledim. Kadınlar sorun değil dedim. Umurumda mı bir sür-tüğün yaptığı salakça oyunlar? Sence ben bunları yiyecek kadar saf bir kadın mıyım? Ama olay o değil.”

“Ne o zaman Nergiz, Allah aşkına. Madem olay o değil, sen neden o aradıktan sonra bana dönüp de anlatmadın. Salağın biri aradı böyle böyle dedi demedin?”

“Dün sabah neredeydin Erkan.”

Erkan birden sustu. Bakışları öne eğdi.

“Cevap ver. Onunla mıydın?”

“Evet.”

Nergiz içini titreten nefes aldı ve verdi.

“Peki. Eğer o aramasaydı, bana söyleyecek miydın?”

“Hayır.”

“Anlıyorum. Umarım sorunu sende anlamışsındır. Şimdi lütfen. Kimseyle görüşmek istemiyorum. Eve götür beni.”

Başını cama döndürdü. Erkan bu halini görünce panikledi.

“Hani ona söyleyecek bir çift lafın vardı senin.”

“Bu öncedendi.”

“Neyden önce.”

“Senin hayatına karışma hakkım olmadığını öğrenmeden önce.”

Erkan nefes alıp verdi sertçe.

"Nergiz, ne saçmalıyorsun?"

Adama döndü.

"Bana söylemeyecektin. Çünkü beni ilgilendirmiyor. Kiminle görüştüğün. Ben senin neyinim? Sen benim ne yimsin? Bunun adı yok Erkan. O yüzden de bana salakça bir oyun oynamaya çalışan kadınla gidip hiçbir şeyin hesabını yapamam. Eve gitmek istiyorum."

Yine aynen döndü ve cama yaslandı. Bir süre sessiz kaldılar. Tam Erkan'a dönüp bakacakken konuşmasını duydu.

"Kaza geçirdiğim güne kadar her şey çok güzeldi. Benim tüm dünyam oydu. Geleceğim geçmişim. Asla böyle sert biride değildim. Ona karşı öyle çocuktum ki... Ama o gün. Ben orda hayatımın avuçlarımdan aktığını hissettiğim gün. O da gitti. Ama ben çok sonra anladım. Aslında hiç avuçlarımda değilmiş. O sadece benim kazandığım güçle birlikteymiş. Ne zaman gücüm elimden gitti o da gitti. Aşk adına değil ama kadınlar adına olan tüm düşüncelerim değişti. Ta ki..."

Sustu. Nergiz'in sormasını bekledi, ama Nergiz'in sormaya niyeti yoktu. Kendi açılacaktı. Ve açılmadı. Konu orda kapandı.

"Dün sabah beni aradığın da çok acil olduğunu söyledi. Son bir görüşme dedi. Ama ben biliyordum. Artık yürüyebiliyordum ve beni geri istiyordu. Çünkü tahmin ettiği düşüşü yaşamamıştım. Bende yüzüne tüm gerçeği vurmak istedim. Oraya gittiğim de hâlâ ona zaafım var sanarak kendini öne sürdü. Bana âşıksın dedi. Acı çekti biliyorum dedi ama artık varım dedi. Ben sadece güldüm."

"Ona gülmek için mi gittin oraya?"

"Hayır. Onu umursamadığımı görmeliydi. Gururum

yaralanmıştı Nergiz. Belki çocukça. ama görmeliydi anlıyor musun? İki bacağımın üstünde durabildiğimi, beni yıkamadığını anlamalıydı. Telefonda bana, bensiz yaşamadığını hayata küstüğünü biliyorum dedi. Kendini bir bok sanmasından nefret ettim. Bana zarar veremediğini bilmeliydi."

"Ama vermiş."

"Belki, ama bunu o bilmemeliydi. Ve bilmedi. Başka biri var dediğimde gerçek yüzünü ortaya koydu. Beni tekrar yıkmaya çalıştı. Bana..."

"Sana?"

"Bana... Bu aksak ayağınla seni benden başka kim kabul eder acaba dedi. Ben sadece güldüm ve..."

"Ve?"

"Seni söyledim."

Nergiz derin nefes aldı.

"Sabah neden bana bir şey söylemeden gittin?"

"Anlatamadım. Acizliğimi, zayıf yerimi gör istemedim. Ne diyecektim Nergiz? Hayatımın içine ettiğini sanan bir kadına -ki etti- gidip aslında ne kadar güçlü olduğumu gösterip gururumu kurtaracağım mı diyecektim? Sana sakat halimi ve o halimde terk edildiğimi mi anlatacaktım? Evet anlatmalıyım. Ama... Anlatamadım."

"Şimdi neden anlatıyorsun?"

"Seni kaybedeceğim eğer anlatmazsam."

Nergiz konuşmanın başından beri ilk defa dönüp bakmıştı Erkan'a. Başı önde bir çocuk gibiydi. Neden ona açıkça anlatmıyordu? Nergiz zorlarsa ondan alabilirdi istediğini. Ama o kendi gelsin istiyordu. Kendi anlatsın istiyordu. Ve o kaltak... Bu adamı tekrar yaralamıştı. Erkan orda tek başına kendi gururunu bu kadına karşı savunmaya çalışmıştı. Emindi o kadının arsız kahkaha attığına

bu sözden sonra. Erkan'ın gururunu kurtarmak için ya-
lan söylediğini düşünüyordu belki de. Nasıl kıymıştı ki
bu adama o kaltak. Resmen dış bile di kadına. Biliyordu
Nergiz. Bu adamın kendisine âşık olduğunu biliyordu.
Ama güvenemiyordu. Haklıydı.

"Suat'ı ara."

"Ne?"

"Erkan salak mısın, algıda seçicilik mi yapıyorsun?
Suat'ı ara kelimesinin nesini anlamadın?"

Bu adamın bu alık bakışlı suratını şimdi öpse olur
muydu ki?

"İyi tamam."

Eline telefonu alıp aradığında, Nergiz kaptı telefonu.

"Erkan?"

"Ben Nergiz."

"Aa yenge ne haber."

Nergiz kıkırdadı.

"İyilik ama aramızda..."

"Ha anladım, Erkan'ın haberi olmasın bu yenge dalga-
sından, eh peki."

"Zeki adam. Şimdi bana Gülsüm olayını anlat."

"İyi de ne oldu ki?"

"Anlatsana sen be..."

"Ya aradı sabah, seni istedi. Önce anlamadım. Gülsüm
ben, arkadaşı falan dedi. Bende senin rahatsız olduğun-
u evde olduğunu söyledim. Cebine ulaşamıyormuş ev
numaranı verdim. Bana Erkan'dan falan bahsedince tanı-
yorsun sandım. Hatta Erkan'ın sen rahatsız olduğun için
sende kaldığını da söyledim. Tanımıyor musun kadını,
sorun mu var?"

"İyi bok yedin Suat. Elektrik sayaç numaramı da ver-
seydin."

Adamın suratına telefonu kapatırken sinirden kuduruyordu. Erkan'a baktı.

"Sür. Gülsüm nerdeyse oraya..."

Şaşkın bakakaldı Erkan.

"Şu anda spor salonundadır."

Nergiz kaşlarını kaldırdı.

"Oh sosyal hayatını da takip ediyoruz hatunun."

Erkan sırttı.

"Yok be, orda çalışıyor. Salon onun."

"İyi, harika. Sür."

"Nergiz?"

"Erkan bana yavru kedi gibi bakma. Sadece beni sinir eden bir kadınla hesaplaşmam lazım. Yok öyle her istediğin zaman telefonla masal okumak."

Oysa Erkan'ın intikamını almak için yanıp tutuşuyordu. Sonrasında ise ona kendi geçmişini anlatacaktı. Önce o güvenecekti ki, sonra Erkan güvenmeyi öğrenebilirdi. Bir erkek için savaşaacağına asla inanmazdı. Ama... Aşk... Âşık olmak böyle bir şeydi....

Erkan yanında ki kadına içi giderek bakıyordu. Ne kadar güzeldi. Yüzden bahsetmiyordu ya da vücuttan. O güzeldi işte. Öfkesiyle, neşesiyle, anında değişebilen ruh haliyle... Gerçekti. Yapmacıklıktan eser yoktu. Ne tutuyordu onu, bilmiyordu. Kendine lanet okudu. Önce Nergiz ona gelmeliydi. Geçmişin de bir şeyler olmuştu. Biliyordu. Yasemin söylemişti. Ama Nergiz anlatabilir ancak demişti. Bu kadar önemli bir şeyi ona anlatamıyorsa demek ki onu kabul etmemişti. Benimsememişti. Zaman mı lazımdı? Oysa az önce Erkan ona her şeyiyle açılmıştı.

O zorladıktan sonra açıldın seni aptal...

"Dur. Önce eve gidelim. Üstümü değiştireyim."

"Niye ya?"

"Ay niyesi mi var? Asla bu halde bir savaşa girmem. Sür hadi..."

Erkan'ı bir saat beklettikten sonra hazırlanıp çıktı. Bu arada ne Yasemin ne Soner evde değildi. Yasemin'i aradığında dışarıda olduklarını öğrendi ve sesi çok kötü gelmediği için azıcık rahatladı. Şimdi savaş zamanıydı.

"Neresi burası?"

"Konuşma. Yürü."

Soner'i ilk defa böyle sinirli görüyordu. Asansörden çıkarken Nergiz'in aradığını gördü ve kısaca konuşup kapattılar. Sesi iyi geliyordu. En azından onun adına rahatlamıştı. Kapıya geldiğinde de Soner'in anahtarla açtığını görünce anladı. Evine gelmişlerdi. Tanrım, Katy denen kadın içerdeydi.

Soner lanet olası bi' numara kaydı yüzünden bunları yaşadığına inanamıyordu. Bu kadına o kadar açık ve net olmuşken onun bu saçma takıntısı aşırı canını sıkmıştı. Salona girdiklerin de, mutfaktan Katy seslenmişti.

"Soneer, sen misin tatlım?"

Yasemin sinirden kuduruyordu. Tatlım mı? Soner'e öyle sinirli bakıp kapıya döndü ki Soner hızla yakaladı bileğini. Kulağına eğildi.

"Yok öyle hanımefendi. Burada kalacaksın."

Yasemin sinirle kolunu kurtarmaya çalışırken mutfaktan bir kadın çıktı. Yasemin arkasına bakıyordu hâlâ, Katy çıksın diye bekliyordu. Ama Soner gülümseyerek ona yaklaşırken şaşkın kaldı.

"Benim Katy. Sana kendini yorma demedim mi ben?"

"Bir şey yapmadım ki. Ah bu güzel kadın kim? Dur tahmin edeyim Yasemin."

Yasemin karşısında en fazla 1.50 boyunda olan, tombul şirin ve beyazlaşmış saçlarıyla duran bu kadına kocaman açılmış gözlerle baktı. Katy bu muydu?

Soner, Yasemin'in bu haline gülmeye başladı. Katy hiçbir şey görmemiş gibiydi. Heyecanla gelip elini tuttu Yasemin'in.

"Bebeğim, Soner'e senin aradığını söylediğim de bana kim olduğunu anlattı. Ben nasıl bir aptallık ettim öyle. Keşke sende söyleseydin bana. Oysa ben seni ta Amerika'dayken bile dinlemiştim ondan. Hoş o zaman adını bilmiyorduk."

Soner'e bakıp sevgiyle gülümsedi.

"Hastanede yanıma vedalaşmak için geldiğin de bana, bir senden ayrılacağım diye üzülüyorum birde tanımadığım esmer güzelinden demişti. Ah romantik çocuk..."

Yasemin yüzünde bir sırıtmayla kadına bakakalmıştı. Soner de tek kaşı havada artık hiçbir şey demeden Yasemin'e bakıyordu. Katy konuşmaya devam etti. Hatta etti de etti. Tüm akşam boyunca ve tüm yemek boyunca.... Yasemin bunalım geçirirken Soner kıs kıs gülüyordu ve Katy hâlâ konuşuyordu. Bir ara Soner Türkçe Yasemin'e "*Bu senin cezan olsun aşkım*" bile demişti. Ve Katy hâlâ konuşuyordu.

"Sen gelme."

"Neden?"

"Ay Erkan gelme işte."

Erkan sırtıttı.

"Ama hoşuma gidiyor saç baş kavgası."

"Ha ha, komik surat... Gelme. Söz ver."

Erkan derin nefes aldı.

"Peki söz. Yanına gelmeyeceğim."

Burada ki kelime oyununu anlamayacak kadar adrenalin yüklüydü Nergiz. Saçlarını savurduğu gibi içeri girdi. Öyle bir havası vardı ki yürürken ayna duvarlardan kendine gülümseyerek göz kırptı. Salona girdiği an, sesli bir şekilde orada ki görevliye seslendi. Aslında daha sessiz halledebilirdi işini ama ah ne gerek var ki...

"Gülsüm Hanım'la görüşmek istiyorum, hemen."

Kadın biraz tereddütle kim arıyor falan sormaya gerek kalmadan, cam odadan bir kadın çıktı. Sarışın, uzun boylu vücudu da Allah için nefisti. Nerdeyse bir baş yukardan bakıyordu Nergiz'e.

"Buyurun, benimle ne görüşeceksiniz?"

Nergiz'in istediği de buydu. Herkesin gözünün önünde...

"Gülsüm sen misin?"

"Sen?"

"Tanışmıştık aslında tatlım. Ben Nergiz."

Kadın bir an apışıp kalsa da yüzünde arsız bir gülümsemeyle elini beline koydu.

"Ah o sen miydin? Hasta gibi bir halin yok ama demek ki Erkan'ı elde tutabilmek için hasta numarası yapıyorsun."

Nergiz şuh bir kahkaha attı. Ama gerçekten şuh...

"Yani senin nişanlısı? Öyle mi?"

"Eski carım, eski. Yarım adamlarla işim olmaz benim."

Nergiz resmen kıkırdadı.

"Senin gibi bir sürtüğün zaten, yarım tam fark etmez, adamlarla işi olmaz ki... Senin ilgi alanın pezevenkler olmalı."

Kadının rengi bir anda attı. Etrafta herkes pür dikkat onları izliyordu.

"Neden buradasın?"

"Ha şöyle. Konuya gelelim."

Nergiz arunda bir adım öne çıktı ve kadının boğazından tuttuğu gibi iki adım sürükleyerek duvara yasladı. Herkes öyle şok olmuştu ki, kimse kımıldayamıyordu. Zaten kadınlara özel saatteydiler ve erkek de yoktu etrafta. Tabii, kapı arasından onları izleyen adam hariç... O bile şoktaydı.

"Bana bak orospu... Eğer bir daha benim erkeğimin etrafında dolaşırsan, eğer onu benden alabilmek için en ufak bir hamlede bulunursan, senin ağzına sıçmakla kalmam, kafanı da klozete sokar üstüne beton dökerim. Sen sadece bir zamanların eğlencesiydin ve yerini haddini bil, orda kal. Aklın varsa gölgeme bile bulaşmazsın. Ben âşık olduğum adamın adını bile senin o pis ağzına aldırmam. Anladın mı?"

Kadından ses çıkmayınca kafasını hızla duvara vurdu.

"Anladın mı dedim?"

"E-evet."

"Güzel."

Tam elini bollaştıracaktı ki tekrar sıkı.

"Ve bir şey daha, eğer buraya geldiğimi Erkan'a söylersen, kendini rezil olmuş bil."

Kadını bıraktığı an ellerini silkelemeye başladı. Bu sırada Gülsüm yere çökmüş öksürmeye başlamıştı. Nergiz çantasını koluna atıp, kolyesini de düzelttikten sonra tıkr tıkr geldiği gibi havalı çıkışa ilerledi. Binadan da aynı yavaşlıkta çıktığında karşısında sırttan bir Erkan buldu.

"Ne?"

"Hiç..."

Erkan arabaya bindiğin de hâlâ gördükleri ve duyduklarıyla dans etmek isteğini zor bastırıyordu. Bir an

müdahale etmek istemişti ama Nergiz öyle tatlıydı ki. O kazulete alttan yukarı diklenmesi. Bir zamanlar o kadına âşık olduğuna inanamıyordu bile. Nergiz'e yarım adam dediğin de, Nergiz'in verdiği tepki çok hoşuna gitmişti. Tam adam diye savunacağına, onun layık olmadığını göstermişti. Bu kadının zekâsı ve güzelliği birleşince Allah herkese yardım etsin diye düşündü.

"Sormuyorsun. Neden?"

"Eee, şey..."

"Çünkü gördün değil mi?"

Erkan'ın sırtması her şeyi ele veriyordu ve Nergiz de kendini tutamadan kahkahayı bastı.

"Oh be, rahatladım."

Eve geldiklerinde Nergiz koltuğa uzanmıştı ki mesaj geldi. Yasemin'den.

"Bu gece Soner'deyim, beni merak etme. Sen nasılsın onu söyle."

Nergiz de cevap yazdı.

"Ben iyiyim, evdeyim. Koynuna girmeden az sürtseydin adamın burnunu, kudurdun mu kızım sen?"

28. BÖLÜM

"Bu ne, iki odan var Soner, ben nerede kalacağım acaba?"

Soner, Yasemin'in saçlarına uzandı. Geç saate kalamayan Katy odasına çekilmiş, salonda baş başa şaraplarını içiyorlardı iki sevgili. Yasemin'in bu veryansını Soner'i güldürse de içten içe üzölmüştü de... Bir şey olması olmaması değil, Yasemin'in buna tepkisi kafa karıştıncıydı. Koskoca insanlar değiller miydi? İstemiyor muydu?

O sırada cebinde ki telefonda bir titreşim hissetti. Mesaj gelmişti. Nergiz'den olduğunu görünce gözleri kapalı başını koltuğa yaslayan Yasemin'e baktı. Eğer gizli olmasa Nergiz, Yasemin'e atardı mesajı öyle değil mi? Bir şey mi olmuştu acaba. Birden panikledi ama Yasemin'i telaşlandırmak istemediği için banyoya geçti. Mesajı okuduğün da bu deli kıza sımsıkı sarılmak istedi. Hiç olmayan kız kardeşi gibiydi bu deli...

Bu gece sende kalacakmış. Uzak durursa sakın üstüne alınma. Ama onu zorlama da... Ruhunu sevdiğine inandığı bir adama verir kendini. Önce buna ikna et, sonra o peşinden zaten gelecektir. Tek yaralı ben değilim Soner, onu da çok hırpaladı hayat. Sana güveniyorum. Eğer orda kaldıysa Katy sürtüğünü ortadan kaldırdınız demektir bu da içimi rahatlatı. Ha bir de, en sevdiğim eniştem sensin... Her anlamda ;)

Birde göz kırpmıştı. Piçti bu kız vesselam. Böyle ikna edemezdi Yasemin'i. Bir yolu olmalıydı ama ne? Derken gözü küvete takıldı.

"Ne yapıyorsun o telefonda."

Hiç Soner'e mesaj attım."

Erkan elinde sıcak çikolatayla gelip kızın yanına oturdu.

Nergiz, karışma insanların ilişkilerine."

"Ama Soner'in bir hata yapıp Yasemin'i ve kendisini üzmesini istemiyorum."

"Anlıyorum. Ama insanlar birbirlerini hataları ile tanır. Sen Soner'i uyardığında o hatayı yapmaması onun doğru yaptığını göstermez. Sadece planlı işe giriştiğini gösterir. Bırak hata yapsın ve Yasemin eğer onu seviyorsa gerçekten affedecektir."

Nergiz başını öne eğdi, bardağının içindeki sıvıya baktı.

"Belki de haklısın. Benim affetme gibi bir özelliğim olmadığı için biraz panikliyorum. Ama elimde değil işte."

"Karışma Nergizim, karışma."

Gözlerini bardağından kaldırıp daha çok sevdiği çikolata gözlemlere baktı.

"Gözlerin, daha doğrusu bakışların..."

Erkan tek kaşını kaldırdı.

"Ee?"

Nergiz gülümsedi ve elinde ki fincanı kaldırdı.

"Hiç. Öyle işte. Sıcak ikolata gibi..."

Erkan gülümsedi.

"İltifatın bile sana özel Nergiz."

Nergiz alınmış gibi baktı Erkan'a.

"Ama ben çok severim sıcak çikolatayı."

"Yani?"

Nergiz ayağına kalktı bir huşun.

"Ay aman, ne yanisi. Severim işte, nokta."

Banyoya geçip eline yüzüne su vurdu. Gergindi fazlasıyla. Erkan'a anlatma isteğı an be an azalıyordu. Değer

miydi? Bu zamana kadar bilen kişi sayısı öyle azdı ki. Neden Erkan'a anlatacaktı. Erkan kimdi ki? Aşk denilen şey. kaldırabilir miydi bu yükü. Aşk denilen şey yüzünden düşmemiş miydi o hallere.

Bilen herkes için çok kolay atlatmıştı Nergiz bu olayı. ama içinde kopan fırtınadan hiç kimsenin haberi yoktu. Hatta Yasemin'in bile. Klinikten çıkıp kendine geldiği an gidip bir adamla sevişmişti. Çoğu kadın o tecrübeden sonra yanına erkek sinek yaklaştırmazdı. Ama Nergiz'in mantığı öylesine ters işliyordu ki.

Gidip sevişmiş ve bunun aşkla alakası olmadığını ispatlamaya çalışmıştı. Vücuduna zorla dokunan, o acıların ona çektiiren sadece sevdiği adam değil, hep herhangi bir erkek olabilir diye düşünmüştü. Yoksa asla bir erkeğe dokunamaz bakamazdı. Aşkı kurtarmasının tek yolu bu gibi gelmişti ona. Âşık olmaya başladığını hissettiği an uzaklaşıyordu adamlardan. Çünkü aşk ve seks bir arada olmazdı. Seks sadece kullanmaktı. Kullanan taraf kim olursa olsun.

Her sevişmesin de, başka bir kadın yatıveriyordu o yatakta. Ruhu hiç sevişmemişti Nergiz'in. Ruhu hâlâ bakireydi. Ve ölesiye korkuyordu. Ruhu kirletilmekten, kullanılaktan korkuyordu.

"Nergiz, iyi misin?"

Ayna da ki yüzüne bir kere daha baktı. Parlayan gözlerine. Bir ruhu örselenmişti, bir de göz pınarları...

"İyiyim, çıkıyorum."

Kapıyı açtığında karşısında endişeli bakan bir çift sımsıcak göz gördü. Baktı... Baktı...

Elini uzatıp Erkan'ın elini tutmasını bekledi. Birleşen ellerine gözlerini dikti bir süre sonra hiçbir şey demeden merdivenlere yöneldi. Odasının kapısına geldiklerinde Erkan tereddüt etti. Nergiz gülümsedi.

“Korkma. Bir şey yapmayacağım sana.”

Erkan dudaklarında ki buruk gülümseye baktı. Öpmek istiyordu ama bir şey onu engelliyordu. Şimdi değil...

İçeri girdiklerinde Nergiz yatağın üstüne çıktı, Erkan da yanına geldi. Geri uzanıp Nergiz’i koynuna çekti. Işıkları açmadılar. Karanlıkta sadece sokaktan giren ışıklar dans ediyordu odanın içinde. Erkan sustu. Sadece bekliyordu. Bu her neyse anlatacağı, örselenmiş küçük kıza aitti. Ve anlatması için güç topluyordu Nergiz.

Ne kadar bekledi bilmiyordu. Hatta bir ara içi geçmişti ve sonra Nergiz’in titrek sesini duydu.

“Buraya gel Yasemin.”

Yasemin onu odaya çağıran adama baktı. İçi titriyordu. Gitmeli miydi? Sevişeceklerdi. Peki ya sonra? Onu kaybetmeye değer miydi bilmiyordu. Soner’in onu sevdiğini biliyordu ama içinde bir yerlerde endişeler kol geziyordu. Ama Nergiz’in dediği gibi, *ertelenmiş her imkân, yeni elde edilen keşkelerdir...* Ah bir de kendi uygulayabilseydi bu sözleri deli kız...

Ama bu sefer kalbini dinlemek istedi. Soner’in uzattığı eli tuttu ve odaya girdiler.

Soner ilk önce Yasemin’in gözlerinin içine bakarak soyundu. Sadece siyah boxerıyla kaldı. Konuşmuyordu. Önce onun soyunuyor olması bir teslimiyetti. Savunmasız kalmayı tercih etmişti kızın karşısında. Ve ondan bekliyordu bir şeyleri.

Yasemin’in titrek elleri gömleğinin düğmelerine gitti. Yavaşça açmaya başladı. Önce gömleği, sonra pantolonu... Sütyen ve küloduyla adamın karşısında kalmıştı. Başını öne eğdi.

Soner yaklaştı. Parmak uçlarını çenesine dokundurup başını kaldırdı hafif. Gözlerinin içine baktı. Eğildi dudak kenarına ufak tüy gibi bir öpücük kondurdu.

"Korkma benden."

"Korkum sen değilsin. Sevişmekten benim anladığım öyle farklı ki..."

"Anlat bana Yasemin."

"Ben... Gözlerim kapalıyken sevişmeliyim... Bana dokunduğunda parmak ucunda ki sıcaklıktan anlamalıyım sen olduğunu... Tenim öyle ruhumla bütünleşmeli ki, kokunu almalı önce... Bu adam benim diyebilmem için, dünyanın kör noktasında dahi olsam beni çekip çıkarmalısın, beni bakan gözünle değil, hisseden kalbinle bulmalısın... Dilim damağına değdiğin de bu dünyada ki bütün tatlardan değışik olan tadını tanımalıyım... Sen benim kasığımdaki iz olmalısın Soner... Bakıp da görülmeyen... Ruhum ile ruhun sevişmeden, bedenlerimizin yaptığı sadece bir danstan öteye geçemeyecek. Ben seninle kutsal olanı yaşamak istiyorum..."

Soner kadını kucağına doğru çekip bir hamlede kaldırdı. Yasemin yatağı gideceklerini düşünürken, odanın içinde olan banyoya gittiklerini fark etti. Yere konulduğunda Soner nefes almasına, etrafa bakmasına fırsat vermeden, yüzünü iki elinin arasına alıp yapıştı dudaklarına. Tutkusu öyle kuvvetliydi ki. Yasemin artık düşünemiyordu bile. Elleri sutyenini açtığında fark etmemişti bile.

Dudakları uğradığı istiladan memnun aralandı. Diline değen dilin tadıyla inledi. Kana kana içmek için sokuldu dudakları iyice. Sığını verdi adamın dudaklarının kuytusuna.

Sonra nefes nefese geri çekildi Soner. Ama Yasemin'in karnına dayalı sertliğini çekmemişti.

"Seni öylesine istiyorum ki, her hücrem şu anda isyanda. Benümsün ama ben daha fazlasıyla istiyorum seni. Sana bir söz vermiştim ben. Ruhuna ulaşmadan bedenine ulaşmayacağım demiştim. Önce seni ne kadar arzuladığımı bil istedim."

Geri çekilip kadını da küvete doğru götürdü. Yasemin etrafına baktığında yıkanmaya hazır hale getirilmiş küveti gördü. Soner elinden çekip, altında sadece küloduyla Yasemin'i küvete soktu. Sonra bir yere bastığında banyoda hafif bir müzik duyuldu. Soner fısıldadı.

"Benim vatanımdan, benim dilimden." Ve kadına küvette sarılıp şarkının sözlerini Türkçe kulağına fısıldadı...

Seni ne çok sevdiğimi bilseydin

Zaten her halükarda anlayacaktın ki

Sen olmayınca günler çok hüznünlü

Sen olmayınca neşe yok beni terketti

Eğer bilseydin duyduğum acıyı

Sen benden uzaktayken aşkın kopup dağıldığını

Sesini duyabilsem hiç olmazsa...

Nice arzu bana hayal kurdurur

Ve gülüşün bana ümit verir

Büyük aşk ve okşayışlarının zevkinden ölmenin çalgın sarhoşluğu...

Gözlerimin içine bak

Görmüyor musun üzgün olduklarını?

Ah, sen benim ol yeter...

Kalbimde ne mutluluk

Sonrası ne olursa olsun

Seni ne çok sevdiğimi bilseydin

Aşk olmak öylesine güzel ki...

Çünkü hayat artık aynı değil

Onu ikimiz birlikte yaşayabileceksen...

Soner göğsüne yaslanmış kadının saçlarını eline aldı. Suyu açarak Yasemin'in saçlarını ıslattı.

"Teninden daha çok, saçlarından alıyorum kokunu. Ve ben gibi koksunlar istiyorum. Sana yaklaşan herkes beni görsün sende, beni bulsun. Kadınlar ikiye ayrılıyor artık bende Yasemin. Sen ve kalan milyonlarcası... Bana kendini kapatma."

Saçlarında dolanan ellere kendini öylesine kaptırmıştı ki Yasemin, ne ara şampuanlandı, ne ara durulandı bilmiyordu. Omzuna konan öpücük ile kendine geldi. Sonra oturduğu yerden kaldırdı onu Soner. Saçlarını kurulamadan kucağına aldı kadını. Dudaklarına öpücük kondurarak yatağa götürdü. Uzanıp külotunu da çıkardı Yasemin'in. Sırt üstü uzanıp kendine çekti. Adamın göğsüne başını sallayan Yasemin çıplak karnını okşamaya başladı.

"Saçlarımdan akan sular ıslatıyor seni."

"Senden kopan her şeye talibim ve sana ait olan her şeye de. Şimdi kapat gözlerini. Sadece seni hissetmeme izin ver."

Sessizce uzanıp, birbirlerinin nefeslerini dinlediler. Konuşmaya gerek yoktu. Sevişiyorlardı aslında. Ruhlarıyla. Nefesleriyle.

"Kendimi bildim bileli âşıktım ona... Gördüğüm bildiğim her şeydi. Aşkın adıydı. Önceleri hayallerim oldu, sonra bana ait oldu. Bana beni sevdiğini söylediği gün ömrümü bile ona verebilirdim."

Erkan dişlerini öyle kuvvetli sıkıyordu ki... Acı verme-

ye başlamıştı bu aşkı dinlemek. Ne yani burada durup eski aşk acısını mı anlatacaktı... Bunu mu dinleyecekti... Ama madem bu kadının ruhunu yaralayan buydu, dinlerdi... Acısa da içi dinlerdi...

"Verdim de, ama yetmemiş... Doğum günümdü... Bana özel bir kutlama yapacağımızı söyledi... Babasından aldığı arabayla şehrin dışına gittik. Araba da hazırladığı piknik sepeti ve içinden çıkan içki şişeleri... İçti, ben o anın büyüsü kaçmasın diye bir kadehte kaldım... Sonrası..."

Erkan sadece susuyordu. Sormadı... Kendi açılmalıydı... Nergiz bir süre daha sessiz kaldı.

"Sonra öpmeye başladı... Karşılık verdim, seviyordum. Arabanın arkasına götürdü beni. Gittim. Güvendim. Âşıktım. Sonra, hayır dedim. Yapma dedim. Yalvardım. Dinlemedi. Ağladım. Hıçkırarak ağladım. Beni aldatmasına rağmen seviyordum. Ben zaten seninim ama böyle değil dedim. Beni benden alırsan, senin de olamam dedim. Canımı bırakıp ruhumu aldı. Akan yaşlarımı diliyle temizledi. Ağlamamın tahrik edici gizeminden bahsetti. Sonra sustum. Ağlamadım. Kımıldamadım. O istediğini aldığını zannetti. Beni aldığını zannetti. Ama aldığı tek şey vardı. Ben yine bendeydim. Aşkımın ulaşamadığı tek şey de onda..."

Erkan'ın yüzüne baktı. Karanlıkta sınıksız kapanmış gözler, sıkılmış bir çene ve yumruğa dönüşmüş eller gördü.

"O gün anladım ki aşk bambaşkaydı. Ve aşk sadece savunmasız kılıyordu. Aşk demek bağlanmak demekti, sorgusuz itaat demekti. Aşk demek sonsuz ilişki demekti, sevişmek demekti. Ve sevişmek o kadar basit bir şeydi ki, o kadar kirliydi ki, hayvansal dürtüden başka bir şey değildi. Ve aşkın ulaşamadığı tek yer sevişmeye aitti. Ben

sonrasında normal insanlar gibi sevişmekten kaçmadım. Ama aşktan kaçtım. Âşık olduğum adamla sevişip o aşkı kirletmek istemedim. Âşık olma olasılığım oluştuğu an kaçtım. Şimdi senden de kaçmam gerekiyor.”

Erkan duygusuz sesle konuştu.

“Kaçabilirsen kaçarsın.”

Nergiz’i göğsünden uzaklaştırıp ayağa kalktı. Odadan çıktı. Ve üç saniye sonra öfkeli bir haykırışla gürültü geldi. Nergiz gözlerini sımsıkı kapayıp bu öfkenin, bu bağırmanın, bu haykırmanın bitmesini bekledi. Bir süre sonra ses kesilip odanın kapısı açıldı. Erkan ışığı yaktı. Nergiz’in gözlerini alan ışık canını acıttı bir süre.

Üstüne doğru gelen adama baktı. Kandan görünmeyen elleriyle yüzünü tutup gözlerine bakmaya zorladı kadını. Nergiz bu ellere dokundu. Kanın sıcaklığı avuçlarını ısıtmıştı. Adam yaşların parladığı gözle gülümsedi kadına.

“Sana söz veriyorum. Bu gözlerinden hıçkırıklar eşliğinde o yaşları akıtacağım. Söz veriyorum sana Nergiz. O şerefsizin senden aldığı her şeyi sana vereceğim. Her şeyi. Sen yeter ki benden kaçma. Şimdiye kadar nasılsan öyle kal bende. Söz veriyorum birlikte ağlayacağız. Şimdi koynuma gel.”

“Ellerin...”

“Geçer. Gel...”

Nergiz içinde bu kadar rahatlama hissedeceğini sanmıyordu. Ama öyle bir rahatlama yaşamıştı ki. Huzurla bir adamın koynuna sığınmak onun için hayalken, şimdi bunu gerçekleştiriyordu. Gerçekti bu... Aşk belki acıydı, ama bu güzeldi...

Erkan kafasında kurduğu planlarla sarıldı kadına... Şimdi onun Nergiz’e yardım etme zamanıydı...

Sabah gözlerini açtığında Yasemin yatakta tek olduğunu fark etti. Birden panikleyip saate baktı, erkendi. Rahatlayıp yatağa devrildiğin de geceyi düşündü. Çırılçıplak iki beden muazzam uyumuyla sarılıp uyumuşlardı. Bu aşktı işte. Bedenin ötesinde tutkuydu. Keyifle esnedi, gerneşti, kedi gibi yuvarlandı. İçerden gelen seslerle birden dikkat kesildi. Ah Katy'yi unutmuştu. O kadın evdeyken o Soner'le...

Telaşla ayaklandığı an kapı açıldı ve Soner kahvaltı tepsisiyle içeri girdi. Yüzünde ölünesi gülümsemesi...

"Günaydın meleğim. Hayırdır bir yere mi gidiyorsun?"

"Katy. İçerde ve sen, ben böyle of Soner, üstüne bir şey giysene yaaa..."

Adam gülmeye başladı ve tepsiyi odada ki sehpanın üstüne bıraktı. Kadını hızla yatağa çekip altına aldı.

"Panikleyince de ne şirin oluyorsun sen yaa."

"Kalksana. Kadın gelecek şimdi."

"Gitti o bir tanem."

Kadının burunu öperken Yasemin yüzünü buruşturup itmeye çalıştı.

"Ay bak ayıp oldu şimdi kadına ama yaa..."

"Ayıp mı? Bir tanem, dün kadını Nergiz'le sana versem boğacaktınız."

"Gülme Soner. O ayrı. Senin hatan. Doğru düzgün anlattın mı ki?"

Soner gülerken kadına sarılıp kendine çekti. Bir süre öyle durduktan sonra mırıldandı.

"Acaba bizimkiler ne yaptı dersin?"

Yasemin de kafasını kaldırdı.

"Arasam mı ki? Dün sesi fena değildi ama."

Derken Soner'in telefonu çaldı, eline alıp baktığında sırttı.

"İti an çomağı hazırla bebeğim."

Yasemin'e kimin aradığını gösterirken aralık kapıdan Kaptan içeri daldı. Yasemin'in gördüğü an yatağa fırlayıp sevgi dansı yapmaya başladı. Onları yatakta oynarken bırakan Soner salona geçip telefonu açtı.

"Ne var ne yok Erkan. Durumlar nasıl."

"Abi sorma. Anlatacak çok şey var. Ama önce keyifli haberi vereyim, Nergiz Gülsüm'ü yoldu. Senin Katy'den naber."

Soner kahkaha attı.

"Bizim Katy de son anda yaş konumundan yırttı."

Salona gelen Yasemin "ne oldu" diye sordu.

"Bizim cadı Gülsüm'ü yolmuş."

Yasemin Kaptan'la beraber tam tam dansı yapmaya başladı. Ama Soner Erkan'ın sesinin ciddileşmesi üstüne durdu.

"Abi, bir şey konuşmam lazım sizinle. Ama Yasemin de olsun yanımızda. Nergiz'den habersiz."

"Tamam Erkan. Sorun yok di' mi?"

"Yok abi. Yani artık yok ama neyse ya. Buluşalım Yasemin'in ögle arasında konuşuruz."

"Tamam. Ben Yasemin'le konuşup ayarlarım."

Telefonu kapadıktan sonra Erkan'ın isteğini Yasemin'e anlatınca Yasemin kaşlarını çattı önce sonra sırttı.

"Acaba Nergiz'e sürpriz evlilik teklifi mi hazırlayacak?"

Soner şaşkınca kaldı.

"Sizin aklınız harbi cin ya... Nerden aklına geldi? Aca-ba öyle mi? Sesi pek keyifli değildi gerçi."

Bu Yasemin'i de telaşlandırdı ve öğle yemeğinde buluşmak üzere anlaşış giyinip bankaya geçti.

"Günaydın."

Nergiz uykulu gözlerle Erkan'a baktı.

"Hayret. Suratım kuru uyandım bu sabah."

Saatine bakan Erkan sırıttı.

"Ne sabahı şaşkın? Saat 12 olmak üzere. Ve kahvaltın hazır... Benim bir saatlik işim var."

Nergiz yatakta yüz üstü döndü ve yüzünü gömdüğü yastıktan mırıldandı.

"Yine kiminle kahvaltıya gideceksen... İyi git."

Kadını hızla çekip sırt üstü yatıran Erkan üstüne eğildi.

"En büyük zevkin beni delirtmek mi senin pis cadı..."

Nergiz sırtınca eğildi ve dudaklarına yaklaştı. Gözleriyle ondan izin aldıktan sonra kadını önce ufak öpücük vermeye niyetlendiği, ama sonra ateşlenen bir öpücükle yatağa bastırdı. Son anda nefes nefese geri çekildi.

"Aklımı almadan çıkmalıyım. Geç kalıyorum."

Adamın arkasından gülümseyerek bakan Nergiz, gerisin geri yatağa gömüldü. Akşamdan beri içinde bir hafiflik vardı. Sanki uzun zamandır içinde olan cerahati akıtmış ve kurtulmuştu.

"Söyle bakalım Erkan. Olay ne?"

Erkan Yasemin'in gözüne baktı.

"Nergiz bana her şeyi anlattı Yasemin."

Birden duyduğu bu haberle Yasemin önce şok oldu nefes alamadı. Sonra gözlerine dolan yaşlara engel olamadı bir süre ağladı. Ardından da yüzünde bir gülümsemeyle

baktı. Soner ve Erkan bu değişimi izliyorlardı. Soner durumdan habersiz anlamaya çalışıyordu. Sonra Erkan gözleriyle Soner'i işaret etti ve Soner'e olayı anlattı Yasemin.

"Aslında anlatmamam gerek ama Nergiz'in bunu biriyle paylaşması bir ilk adım ve Soner... Ona bildiğini çaktırma istersen olur mu?"

Soner duyduklarıyla şaşkın ve şok olmuş halde başını sallarken gözleri Erkan'ın sıkılı yumruklarına takıldı. Ve bakışlarına. Sonra da Erkanın dudaklarından dökülen sözcüklere...

"O adamdan bunun intikamını almazsam Nergiz'in yüzüne bakamam."

Yasemin birden telaşlandı.

"Yapma Erkan. Gerek yok."

Soner de diklendi.

"Nasıl yok Yasemin. Sana biri böyle bir şey yapsa, Erkan'ın düşündüklerinin aksini düşünmezdim. Kaldı ki Nergiz'e yapmaları bile başlı başına aynı duyguları yaşamama yetiyor."

Bir süre düşünen Yasemin, daha sonra baktı adamlara.

"Ama nerde olduğunu bilmiyoruz. En son biz İstanbul'a gelmeden önce Nergiz'in karşısına çıktı. Sonra..."

"Bir dakika yaa..." Erkan bağırırmaya başlamıştı ve kararlı bakışlarla Yasemin'e bakıyordu.

"O şerefsiz Nergiz'i rahatsız mı etti."

Yasemin başını salladı.

"Evet. Seni asla bırakmam dedi. Beni unutmadın biliyorum gibi bir şeyler geveledi. Sonra nere çıksak karşımızdaydı bizde İstanbul'a gelme olayını devreye soktuk. Ondan ve..."

Soner kaşlarını kaldırdı.

"Ve?"

Yasemin derin netes aldı

Beni rahatsız eden birinden... Ama beni rahatsız eden önemsiydi. Hiçbir etkisi yoktu. Sadece reddedilmeyi gururuna vedirememişti o kadar. Ama Nergiz'in olavı taktıydı.

Soner sordu

"Adı neydi İkisinin.

Ben rahatsız eden Boran... Diğer şeretsiz... Melih... Ara ara halamı arar sorarım Melih oralarda mı diye. Ama geçen gün dediğine göre gitmiş. Ailesinin de haberi yokmuş nerede olduğundan.

Erkan geri yaslandı gözlerini kapadı.

Bulmalıyız ama nasıl?

Yasemin eline telefon aldı.

Ben biliyorum. Ama sakın Nergiz'in haberi olmasın." Çevirdiği numara çalmaya başladı.

Yasemin?

Yağız. Nasılsın?

"İyiyim, sen nasılsın baldız."

İyiyim. Ya sana bir işim düştü Yağız. Bana birini bulabilir misin? Ya da buldurabilir misin?"

"Elbette. Elimden geleni yaparım. Ama sorun yok di' mi?"

Yok. Yani varda. Neyse ya. Melih Karlitepe. Ankara ikametli. Yaklaşık 1 ay öncesine kadar Ankara'daymış ama ailesi yerini bilmediğini iddia ediyor şimdi."

"Yasemin. Nergiz'le başınız belada mı? Yanınızda ki adamlar ne halta yarıyor? Kızım bana net ol."

"Soner ve Erkan istiyor zaten adamın yerini. Nergiz'e vaktinde kötülük yapan biri diyeyim ve gerisini sorma lütfen. Eğer ısrar edeceksen, yardım isteğimi unut."

"Tamam kızım ya. atarlanma hemen. Ben sana döneceğim. Benden haber bekleyin."

Telefonu kapatan Yasemin adamlara baktı. Durumu özet geçti. Erkan eve gidecekti. Yasemin de Soner'le iş çıkış evde olacaktı. Bu planla ayrıldılar.

"Abi? Ne güzel sürpriz... Daha az önce birlikte değil miydiki?"

"Yiğit oğlum bir sus da dinle. Hani senin bir polis arkadaşın vardı. Baş komiser mi ne?"

"Evet abi. Murat."

"Hah işte. Şimdi bak çok gizli, sana bir isim vereceğim. Adresi falan vereceğim. O arkadaşına söyle bana nere de olduğunu bulsun."

"Tamam da abi. sorun mu var?"

"Bilmiyorum. Sen sadece adamı bul bana. Sonra anlatır olayı. Şimdilik soru yok."

"Peki. arıyorum hemen."

"Erkan. Bak o şeyi benden uzak tut. Vallahi bak çığlık atarım. ortalık ayağa kalkar."

"Çocuk musun kızım sen. Altı üstü içeceğin şurup. Tövbe yaaa. İçiyorum diye bizi kandırmışsın. şurup duruyor alındığı gibi."

"İyi ya. Çocuk değilim işte. O şurubu da çocuklar içer. Hem tadı iğrenç... Gelme bak. Gelmesene..."

Erkan Nergiz'in üstüne çullanıp, ameliyatlı yerine bas-kı kurmadan altına aldı kadını. İki kolunu da bacaklarıyla sıkıştırıp göğsünde oturdu. Bir eliyle çenesini tutup diğer eliyle şurup ölçөгünü almış ağzına dökmeye çalışıyordu. Bu esna da salon kapısından bir ses yükseldi.

"Oha lan. ne işin var senin benim kuzenimin üstünde."

Erkan sırtarak cevap verdi.

"Vay Yasemin, sana da ayıp oldu. Kapa gözünü."

Nergiz sinirle homurdandı başını sağa sola çevirirken.

"Lan basılmıyorum basılmıyorum dedim. Bir basıldım hale bak. Şurup içirilirken. Erkaaaa... Aağğhhh öyykk..."

"Yut çabuk."

Nergiz öksürük ve öğürtü arasında ağzındakini yutup Erkan'a öldürücü bakışlar atarken Soner'in öksürük sesi de odayı doldurdu. Nergiz sinirle kafasını kaldırdı Erkan'ın altından.

"Sen ne diye öksürüyorsun? Sende mi şurup içtin. Ay sende kalk be üstümden tamam içtim ya. Alla alla yaaa-aa..."

Akşama cümbüş şenlik içinde girmiş oldular böylece. Yemek muhabbetide aynı dalaşmayla geçerken, bir ara kızlar baş başa kalmıştı mutfakta. Yasemin yaşadıklarını anlatınca Nergiz sınıksı sarıldı ona.

"Azıcık sürtçektin burnunu ama neyse alan razı veren daha bir orgazm modunda sonuçta."

Yasemin gülmemeye çalışırken Nergiz'in omzuna da bir tane indirmişti. Sonra da Nergiz akşamını anlattı. Erkan'a her şeyi söylediğini... İçinde yaşadığı vicdan azabından dolayı Yasemin, Nergiz'e baktı. Boynuna sarıldı. Soner'e anlatmış olmak canını sıkıyordu ama sonuçta anlatma sebebi başkaydı. O sırada masada ki telefonunun yanıp söndüğünü gördü. Sessize almıştı.

"Carum, ben bir annemleri arayayım. Olur mu?"

Şaşırsa da üstüne durmadı Nergiz ama sıkı tembihini de unutmadı.

"Sakın ameliyattan bahsetme."

"Aman be tamam..."

Nergiz içeri gittikten sonra telefonu açtı.

"Yasemin."

"Buldun mu?"

"Evet. Güvenilir bir dostum buldu ve adresini yolladı. Adam İstanbul'daymış."

Yasemin'in resmen kanı donmuştu. Bir aydır burada ne yapıyordu bu herif.

"Tamam sen adresi mesaj at bana. Yağız ama bu aramızda tamam mı?"

"Tamam da kızım, bak başınız beladaysa..."

"Yok canım öyle olsa haber vermez miyim? Çok teşekkür ederim."

Telefonu kapadıktan sonra, gelen adres mesajını olduğu gibi Erkan'ın telefonuna yolladı ve arkasından aradı.

Çalan telefonu eline alan Erkan, Yasemin'in aradığını görünce şaşırda da açtı.

"Efendim?"

"Çaktırma. Adresi mesaj attım sana. Adam bulunmuş."

"Aaah, anladım. Hemen geliyorum. Tamam."

Telefonu kapayıp gözlerine bakan Nergiz'e gülümsedi ve aklından kırk tilki geçirmeye başladı. Yine şüphelenecekti. Ne deyip çıkacaktı ki? Aklına Soner geldi. Onun da bahaneye ihtiyacı vardı gelebilmek için. Düşünürken saniyede Nergiz'in sesini duydu ve kendine bakan Soner'i gördü.

"Ne oldu. Kimmiş arayan Nereye gidiyorsun?"

"Aa kuzenim. Hani o gün gördüğün var ya."

"Eee?"

"Bara gitmiş sersem. Kimliği de yokmuş, karakola almışlar. Aradı gidip alayım diye."

"Heee, salak mıymış kimliksiz çıkıyor."

Soner ayağa kalktı.

"Olur canım öyle şeyler. Hadi birlikte gidelim. Sorun çıkarırlarsa yalnız kalma."

Yasemin de destekledi. Nergiz salak salak bakıyordu ama umursamadı. Zaten ilaçlar yine uykusunu getirmişti.

Kapıdan çıkarken adamlara dikkat etmeleri ve hemen aramaları için sıkı tembih yolladıktan sonra içeri geçen Yasemin, bu akşamın nasıl geçeceği endişesini yaşıyordu.

"Bulmuşlar ha? Nerdeymiş. Keşke daha tumturaklı bir şey uydursaydık oğlum"

"Evet. Gerek yok. İstanbuldaymış piç. Şansa bak şansa."

Asansör açılmasıyla hızla dışarı fırlayan adamlar, kapıda kolları göğsünde bağlı dört adamla karşılaştı.

"Hayrola beyler. Bizsiz parti mi yapacaksınız?"

29. BÖLÜM

"Barış, ne işiniz var abicim burada?"

Soner'in sorusuna cevap vermeden önce, Erkan Yağız'a döndü.

"Siz de mi partiye geldiniz abi? Amma meraklıymışsınız."

Yağız homurdandı.

"Lan oğlum, sırayla gelin. Ama önce herkes arabaya, sakın bir yere gidelim. Beni takip edin. Bu olay her neyse tek başınıza sizi bırakacak değildik."

Erkan ve Soner bir arabaya binerken, Yağız ve Yiğit bir arabaya, Kemal ve Barış da diğer arabaya binerek üç araba yola çıktılar. Erkan sinirle torpidoya vururken Soner de direksiyonu sıkıyordu. Erkan hırladı.

"Ulan kendimiz işi halledecektik. Altı üstü o iti bir temiz gebertecektim."

"Sakin ol şampiyon. Gebertmenin temizide mi varmış? Hem söz konusu olan Nergiz veya aileden başka bir kişi olunca bu adamların evlerinde rahat oturacaklarını sanmıyorum ben."

Bir mekânın önünde durduklarında altı adam arabadan inip içeri girdiler. Kimse konuşmuyordu. Sessiz sakın bir köşede masaya geçip oturdular. Yağız Erkan'la Soner'e döndü.

"Şimdi. Öncelikle size adamı nasıl bulduğumu anlatayım. Yiğit'in komiser dostu tüm imkânlarını kullanarak adamı buldu. Zaten saklanma ihtiyacı hissetmiyormuş. Kredi kartı izinden çok kolay yakalanmış durumda."

Erkan adamlara huzursuz bakışlar attı.

"Tamam da abi, kıçı kırık bir serseri için bu kadar tannaya gerek var mıydı?"

Kemal, Erkan'a baktı.

"Kıçı kırık olduğuna eminsen yok tabii. Ama pek öyle duyum almadık biz."

Soner kendini tutuyor olmanın gerginliğini sesine yansıtarak araya girdi.

"Tamam. Beyler. Şimdi olay ne anlatın. Aldığınız duyum ne ve ne yapabiliriz karar verelim. Evden çok uzak kalamayız."

Yiğit hemen söze girdi

"Yağiz Abi beni aradıktan sonra adamı araştırmak için benim arkadaşşıma ulaştım ve bulmak zor olmadı. Adam kaçak değil. Kredi kartını kullanıyor ve kira kontratını da kendi adıyla yapmış zaten. Herifin her gece takıldığı mekâna ulaşmışlar. Orada ve oturduğu yerde yapılan soruşturmalarda bir isime ulaşmışlar. Nergiz."

Erkan yumruğunu masaya vurunca, Soner onun kolu-nu güç verir gibi sıktı. Yiğit bu tepkiyi fark edince devam etti.

"Sakin olman lazım... Öfkeni sonraya sakla. Adam özellikle sarhoş olduktan sonra dili çözölen bir tip... Dengesiz ve takıntılıymış. Kafayı bulduğu zamanlarda Nergiz'in adından bahsedip duruyormuş. Bulacağım onu, benim olacak yine deyip ortalıkta geziyormuş. Adam salağın teki belli... Şimdide o mekânda ve Murat'ta onu göz hapsinde tutuyor. Yalnız herifin saplantılı hali endişe verici... Birkaç kere sizin derginin oraya yakın restorantta kredi harcaması da görölmüş. Zaten düzenli olarak bir evinin oradaki marketten, iki o restoranttan üç her akşam gittiği mekândan harcama yapıyormuş. Çocuklar söz konusu bizim kızlar. Belli ki adam Nergiz'e takak ve yine belli ki

siz bunu zaten biliyormuşsunuz.”

Erkan resmen hırlama gibi bir sesle konuştu.

“O adamı benden başkası gebertemez. Dokunanın canını yakarım.”

Yağız Erkan’ın sırtına vurdu.

“Tamam aslanım, önce kekliği düz ovaya bir kaldıralım. Ama şimdi siz anlatın bakalım. Neden Nergiz’e takıntılı ve bunca zamandır haberi var mıydı varsa bu kız neden susmuş?”

Soner başı önde bekliyordu. Erkan’a baktı. Belli ki anlatmak istiyor ama sinirden konuşamıyordu. Soner baktı Yağız’a.

“Abi, bu şerefsiz... Nergiz lise sondayken şey... Kıza tecavüz etmiş ve Nergiz beş ay rehabilitasyon merkezinde yatmış. Hiç konuşmamış ve soruşturma da kapanmış. Yurtdışına kaçmış zaten herif ve buraya gelmeden birkaç hafta öncede tekrar rahatsız etmeye başlamış. Zaten kızların İstanbul’a gelme sebebi bu.”

Soner’in lafı bittiği an yumruğunu masaya indiren Kemal ayağa fırladı. Aklına Berna’sı gelmişti. Onun çektikleri...

“Yürüyün ya, ne duruyoruz. Orospu çocuğunun ağzına sıçmak farz oldu. Ama bak Erkan, birkaç bir şey yapmazsam o adama içimde kalır, söz son yumruk senin.”

Barış’ta aynı sinirle fırladı.

“Benim neyim eksik oğlum? Yürüyün.”

Erkan içi içini yerken kalktılar. Arabalarına binip diğer mekâna gidene kadar sesini bile çıkarmadı. Sadece düşünüyordu. Çok mu abartıyorum diye aklından geçiriyordu buraya gelene kadar. Bıraksam mı, geçmişte kalsa mı diyordu. Ama bu şerefsiz şu anda onun kadının peşindeydi. İçine acayip bir rahatlık çöktü. O herife yapmak

istediklerini gönül rahatlığıyla yapacaktı.

Mekâna vardıklarında, arabadan indiler. Erkan mekâna dalmak isteyince Yiğit durdurdu.

"Erkan bekle. Gerek yok."

Eline telefonu alıp bir numara çevirdi.

"Murat, abi biz kapıdayız."

Bir süre sessiz sedasız dinledi ve kaşları havaya kalkarak çocuklara döndü.

"Tamamdır. Geçeriz biz oraya." O sırada Yağız Erkan'la konuşuyordu.

"Endişelenme. Nergiz hepimizin canı çocuklar. Bu yaşadıklarından habersiz bunca zaman nasıl o kızın yüzüne bakıp üstüne gitmişiz. Murat bize adamı anlattığı an bir şeyler olduğunu anlamıştım ama bu kadarı..."

Soner sözünü kesti.

"Yağız, bu gece burada kalacak. Kızların, özellikle Nergiz'in haberi olmayacak. Bir tek Yasemin biliyor."

"Tamam Soner'im, endişeye gerek yok. Doğa beni şehir dışında biliyor zaten."

"Tamam."

Bu sırada kapıdan iki adam arasında gözleri alkolden dönen bir adam çıktı. İki adamdan biri Yiğit'in yanına geldi.

"Yiğit hadi, biz geçiyoruz. Sizde çok gürültü yapmaktan gelin. Bu herif zaten bir süre bizim misafirimiz olacak. Uyuşturucu dosyasına ve ahlak masasına hesap vermesi gerekiyor."

Erkan adamın üstüne yürürken durdurdular.

"Abi yapma gözünü seveyim. Neden uğraşıyoruz? Ver bana, şura da bir güzel geberteyim. Sokarım arka sokağa adamı..."

"Saçmalama aslanım. Bu işler öyle yürümüyor. Senin

o arka sokakta adamı öldürmene izin vereceğimi mi sanıyorsun? Olayı ne bu herifin? Anlatın bakalım."

Yağız dişlerinin arasından hırladı.

"Tecavüzcü pezevenk."

Murat bu söz üstüne yüzünü buruşturarak Erkan'a döndü. Belli ki bu çocuğun canına kıymıştı o şerefsiz. Yaklaştı elini omzuna attı.

"Bak birader. Bu adamı ben sorgu için alacağım. Söz sen de geleceksin. Birkaç sorgulama taktiğiyle içindeki öfkeyi kusarsın. Sonrasında ben bu herifi üç gün kodese atsam cebinde ki uyuşturucudan, bir de haber yayılsa koğuşa bu adam tecavüzcü diye, emin ol senin ona yapacaklarından çok daha fazlasını yapan çıkar orada. O yüzden sakın ol ve için soğuyana kadar yumruklarını konuştur."

Soner Erkan'ın sırtına vurup arabaya doğru ilerleyince Erkan da komisere başını sallayarak onay verdi. Ama öfke ve sinir tüm damarlarında dolanıyordu.

"O şerefsizin ağzına sıçmazsam ibne olayım. Doğduğuna pişman edeceğim puştu."

"Neden gelmediler Yasemin."

"Ne biliyim Nergiz Allah aşkına. Bir dur ya, ya da git uyu. Çok mu özledin Erkan'ı?"

Nergiz öfkeyle arşınıyordu salonu. Sonra bir anda durdu. Yasemin'e baktı.

"Var sende bir bokluk. Onlarda da vardı. Sen tam biz sarmaş dolaşken neden yengemi arama ihtiyacı hissettin?"

"Saçmalama Nergiz."

"Telefonunu getir. Son aramaya bakacağım."

"Nergiz!"

"Getir Yasemin."

"Yapma kuzum, bana inanmıyor musun?"

"İnanmıyorum. Ben nasıl senin iyiliğin için yalan söyleyebileceksen, sende benim için söylersin. Söyle. Başka kadın mı var? Soner Erkan'a hesap sormak için mi gitti? Yasemin aklıma kırk şey getiriyorsun."

Yasemin ne yapacağını şaşırmış halde kaldı. Söylese ortalık ayağa kalkar ve Nergiz'in ne yapacağı belli olmazdı. Söylemese ölse bu işin peşini bırakmazdı. Başka bir yalan mı uydurmalıydı. Derken Nergiz konuştu.

"Yasemin. Bunca senedir nelerin üstesinden geldiğimi biliyorsun. Allah aşkına dedim bak, benim üstüme ant iç. Bir şey olmadığına..."

"Salak mısın beee..."

Yasemin'i çaresizlik sarmıştı, boğuyordu. En sonunda Nergiz hızla kapıya yürüdü.

"Nereye?"

"Gidip tüm barlara bakacağım. Bakalım hangisinde arama olmuş. Karakollara da bakarım."

"Hay Allahım yaaaa, kızım sende akıl yok mu?"

Nergiz avaz avaz bağırmaya başladı.

"Yok anlıyor musun yok? Dün gece ben o adama açıldım. Bu gün benden gizli bir bok yiyor. Sadece o değil. Sizde. Sende içindesin. Ya bana anlattırın, ya da....""

"Tamam. Tamam!!!"

Yasemin bağırarak çöktü.

"Melih'in peşindeler."

Nergiz kaldı. Şok! Ne?

"Neeeee? Ne alakası var."

Yasemin ona her şeyi anlattı. Nergiz sinirden kudurdu.

"Neden. Neden kurcalıyor. Ben kapatıp bitsin diye ona anlatmışken o neyin peşinde. Ne ispatlayacak. Alla-

hım. Benim acizliğimi göz önüne sermekten başka hangi işe yarayacak. Ya sen? Sen nasıl yaparsın Yasemin."

Yasemin de ayağa fırladı. Nergiz'i tuttuğu gibi oturttu.

"Melih bir aydır Ankara'da değildi. Duydun mu? Soruyordum ben halama anneme. Adam kayıptı. Sonra öğrendik ki İstanbul'daymış. Sence neden burada Nergiz. Hem de kimseye haber vermeden. Ha. Şimdi tüm bunları bilerek nasıl rahat dursalardı. Erkan'dan önce ben sordum halama. Buraya geldiğimizden beri ara ara soruyordum. Korkuyorum o adamdan anlıyor musun? Onca zamandan sonra senin karşına çıktı. Saplantılı hal aldı ruhu. Nergiz korktum. Korktuk. Seni seviyoruz. Aynı şeyi yaşamandan korktuk."

Nergiz bir süre sessiz kaldı. Sonra başını kaldırdı.

"Onlara bir şey olursa... Nereye nasıl gittiler? Haber bile yok di' mi? Sana haber verdiler mi?"

"Bunun için mi endişelendin şimdi sen."

"Hayır tabii ki... Öfkem hâlâ sabit. Ama dediğiniz saplantıda biri neler yapar bilmiyorsunuz. Onun gözü döndüğünde nasıl oluyor bilmiyorsunuz. Ah Yasemin. Nasıl bir adama yolladın onları bilmiyorsun."

"Lanet olsun," diyen Yasemin telefona sarıldı. Soner'i aradı.

"Canım?"

"Soner nerdesiniz. Adamı buldunuz mu? Bak adam psikopat olabilir. Size bir şey yapar."

"Yasemin sakın ol. Nergiz nerde."

"Yanımda. Durduramadım. Bir şeylerden şüphelendi ve anlatmak zorunda kaldım."

"Kahretsin. Tamam bak, endişelenmeyin tamam mı? Yiğit'in komiser dostu bizimle... Adamı aldık, sakın bir yere götürüyoruz. Sonra da adalete teslim edeceğiz. Endişelenme. Bire karşı

altıyız. Yağız ve diğer çocuklar burada."

"Tamam. Dikkat edin ve arayın."

Telefon kapandıktan sonra Yasemin derin nefes aldı. Nergiz sadece bakıyordu.

"Almışlar adamı. Ama merak etme. Bir komiser varmış yanlarında... Sanırım Yiğit'in dostu. Ve altı kişiyiz dedi..."

"Yiğit mi? Yiğit'te mi orada? O da mı orda. Ahhhh... Altı kişi? Kemal falan? Offfff..."

Nergiz hışımla çıktı ve merdivenlere koştu. Odasına girip yıldırım hızıyla giyindi ve aşağıya indi. Telefonu aldı eline. Ayakkabılarını giyerken numara çevirdi.

"Öğrendi mi?"

"Evet Erkan. Öğrenmiş. Durdu arabalar."

Arabayı durdurup indiler. Erkan Soner'e döndü.

"Ne tepki vermiş."

"Kudurmuş. Ama sorunumuz o değil şimdi."

Yağız'm sesini duydular.

"Burası neres?."

Arabadan inmişler etrafa bakıyorlardı. Sakin ıssız bir yerde büyük bir depo duruyordu karşılarında.

Murat cevap verdi.

"Burası bizim misafirhane. Buyurun. Sizi direk merkeze alamazdım çünkü hem olayın boyutu büyük, hem de bu arkadaş bir yumrukla rahatlayacak gibi değil. Burayı ambar olarak kullanıyoruz. İçeri de emniyete ait eski alet edavat, araba parçaları falan var."

O sırada Yağız'ın telefonu çaldı. Herke sona bakıyordu. Melih'i tutan polis memuru adamı içeri götürmüştü. Yağız hiç konuşmadan kaldı telefonda.

"Bana bak, bana derhal nerede olduğunuzu söyleyeceksin."

Eğer söylemezsen sana yemin olsun, kendimi sokağa atar, bar bar gezer izinizi ararım. Yaparım biliyorsun."

Yağız telefonu Murat'a verdi.

"Telefondaki deliye adresi ver."

Erkan bakakalmıştı.

"Kim o?"

"Seninki."

"Ne? Sakın. Ne işi var burada."

Erkan'ın sesi öyle gür çıkmıştı ki telefondan Nergiz duymuştu. Telefon Murat'ın kulağında konuşmaya çalışırken bağırdı.

"Sen telefonda ki... Bana derhal o konuşan öküzü ver. Hemen."

Murat şaşkınca Erkan'a uzattı telefonu.

"Abi, bu telefondaki şey seni istiyor."

Erkan bir hışımla telefonu aldı.

"Nereye geleceğini sanıyorsun sen kadın. Dur durduğun yerde. Asabımı bozma Nergiz, vallahi seni bir dağ evine kitlerim, sessiz kalmayı öğrenene kadar orada tutarım."

"Bana bağırma hasta. Ne bok yiyorsun ha, ne bok yiyorsun. Benden habersiz. Bakalım ben istiyor muydum? Sorma ihtiyacı duymadın bile. Bu hakkı nerden alıyorsun lan sen? Kimsin?"

"Kim miyim? Sana bu dediğini ağır ödetmezsem en adi şerefsizim Nergiz. Ama önce burada halletmem gereken bir orospu çocuğu var. Sen sıranı bekleyeceksin. Kapat şimdi.""

"Eğer bana adresi vermezseniz, ant olsun kendimi barlara atmazsam. Kışımı başımı açıp alkol alıp masa masa gezmezsem..."

"Öldürürüm seni."

"Ah, ne de korktum. İşini bitirip beni bulana kadar ohhoooo."

Bence akıllı adam ol, adresi ver, ben de gözünün önünde olayım."

Erkan ağır bir küfür sallayarak telefonu Murat'a geri verdi.

"Al şunu abi, ver adresi. Yoksa bu akşam ilk cinayeti mi işleyeceğim. Battı balık yan gider anasını satayım. Abi sessiz sedasız adama sağlam birkaç yumruk çakacağım rahatlayacaktım. Şu hale bak. Neredeyse İnterpol bile devreye girecek."

Sinirle içeri doğru yürüdü. Depoya girdiği an, millet yetişene kadar önce bir gürültü ardından da bir inleme sesi geldi.

"Selam orospu çocuğu..."

Kemal ve Soner Erkan'ı zapt etmeye çalıştı. Melih yediği yumrukla kendine geldi biraz.

"Siz kimsiniz lan. Ne istiyorsunuz benden."

Erkan sinirle bir yumruk daha geçirince adamın gözleri döndü, bayıldı bayılacak bakıyordu.

Barış durdurdu Erkan'ı.

"Bu hızla gidersen çabuk bayılır. İstedğin bu mu?"

Erkan deli görmüş gibi baktı.

"Manyak mısınız oğlum? Herife ön sevişmemi yapacağım."

"Manyaz abi," diye sırttı Kemal.

Bu sözle kahkaha atan Yağız geride duran sandalyeye oturdu.

"La buradan izlemesi zevkli ha, tahrik olursam bende bir el atarım."

Yiğit abisine sırttı.

"Abi yok öyle, biz hazırlayacağız, sen kaymağa koncan."

Soner gülse mi şaşırsa mı bilemedi. Şu anda bu herife

birkaç yumruk sallamayı o da istiyordu. Ama bu adamların gözlerinde ciddi anlamda dönmürlük vardı. Ve o sırada Melih'in sesi duyuldu.

"Kimsiniz. Benden ne istiyorsunuz."

Kemal yüzünü buruşturdu.

"Yok be, bu adam klasik replikçi çıktı."

Erkan sabırsızca inledi.

"Nergiz gelmeden ben bu herifi biraz haklamam lazım."

Melih'in gözler açıldı.

"Nergiz mi?"

Ve kimse ne olduğunu anlamadan Erkan adamın üstüne uçup, herifin açık şekilde iki yana bağı bacaklarının ortasına, hayalarının üstüne olanca gücüyle tekme bastı. Ve duyulan ses, kemik kırığından hallice, et kopması gibi bir sestti. Ardından adam öyle haykırdı ki, kulak dayanmaz. Sonrasında da kafası öne düştü.

Yiğit homurdandı.

"Al işte abi, bayıltın."

Erkan hırladı.

"Ayıltın o zaman."

Murat bulunduğı köşeden kapıya doğru ilerledi. Herkes birkaç yumruk attığın da bu şerefsizi alıp emniyetin güvenli kollarına bırakacaktı. Barda yaptığı araştırmasında, birkaç kadını da taciz ettiğı bilgisini almıştı.

"Ne lanet olası bir yermiş ya."

Direksiyonda ki Yasemin öfkeli gözlerle Nergiz'e döndü.

"Bir oturamadın evde. İlla..."

"Yasemin sus. Valla seni atarım şimdi arabadan."

“Direksiyon bende salak...”

“İyi o zaman, bende kendimi atarım.”

“Sanırım geldik. Soner’in araba içeri de ama burası çevrili. Nasıl gireceğiz?”

Araba durur durmaz fırlayan Nergiz, demir parmaklıklı kapının yanında üç tane adam gördü. Hepsı birden ona dönmüşlerdi. Polis miydi bunlar? Bir tanesi yanlarına yaklaştı.

“Hanginiz Nergiz?”

Nergiz daha adamın sözü bitmeden itekledi onu.

“Çekil önümden deve, hırsımı senden almayayım.”

Murat sınırdan sıkıldığı dişlerinin arasından tıslarken kızın kolundan tuttu.

“Hop ya, bi’ dakika. Destursuz dalınır mı? Hem bayanlar giremez.”

Nergiz öfkeyle baktı adama.

“Niye tatlı çocuk, gay bar mı işletiyorsunuz.”

“Ha? Kızım vallahi memura hakaratten içeri tıkarım seni.”

“Aman geç kalma. Çekil şimdi.”

Yasemin Nergiz’in kolunu tuttu.

“Kızım bir dur. Allah aşkına. Siz bizimkilerden birini çağırır mısınız?”

Tam bu esna da içerden bir haykırış sesi geldi. Nergiz hızla koşarken memurlardan biri belinden yakaladığı gibi sımsıkı tuttu. o sırada dikiş yerleri sancıyan Nergiz çığlıkla bağırdı. Genç adam bir anda korkup bırakırken Nergiz karnı tutarak dizlerinin üstüne çöktü. Aynı anda kapı hızla açıldı ve Erkan fırladı. Nergiz’i yerde gördüğü an beyni durdu. Koşarak yanına gidip kadını kucığına aldı.

“İyi misin? Nergiz bebeğim ne oldu?”

“Ahh, bu ayı... Belimden tutunca...”

Genç polis ellerini kaldırdı.

"Abi valla, içeriye girmeye çalışınca..."

Murat'a geldi.

"Erkan allah sana sabır versin, bu kadın adamı deli eder."

Nergiz sinirle acı karışımı Murat'a baktı.

"Ya seninkine ne demeli. Tabii varsa öyle bir talihsiz kız."

"Var cadı var. Ama ne yalan söyleyeyim, cadılıkta az daha zorlarsa sana yetişecek".

Erkan'ın sıcağına kafasını gömen Nergiz acısı geçtiği için rahat cevap verdi.

"Oh, benden iyi olsun sende beter ol."

Erkan o akşam ilk defa gülümsedi. Nergiz'in saçlarını okşadı.

"Bebegim. İçerde ki işimi halledeyim, sonra söz tüm her şeye razı geleceğim. ama izin ver bana."

Nergiz Erkan'ın gözlerine baktı.

"Sana öfkem kolay kolay geçmez. Ama buna gerek yoktu. Ben onu geçmişe gömmüştüm. Neden hortlattın Erkan."

"O seni gömmemiş. Bir aydır burada seni arıyormuş. Dergiye kadar gelmiş. Günlerdir seni izlemiş. Nergiz, ben geçmişini kurtarmayı düşünürken, adam senin geleceğinin peşine düşmüş."

Nergiz yaşadığı şokla yavaşça ayağa kalktı. Yasemin'in yanına sokuldu. Yasemin sımsıkı sardı onu.

"Korkma kuzum. Sana hiçbir şey yapamaz. Burada seni seven bu kadar insan varken."

Nergiz kafasını kaldırmadan Murat'ı işaret etti.

"O sevmiyor."

Yasemin sırtıttı.

"Aman biri de eksik kalsın."

Murat kahkaha atarak Erkan'ın koluna vurdu. Erkan, Nergiz'e baktı. Nergiz ona döndü.

"Eğer elini o şerefsizin kanına bularsan, yanıma yaklaşma Erkan."

Erkan şok olmuştu. Ne yapacaktı. Hırsını alamamıştı.

"Ben o adamı komple sildim. Bana ne yapmış olursa olsun. Sen silmeyi başaramıyorsan gelme yanıma. Bırak emniyet ne gerekiyorsa yapsın."

Arkasını dönüp arabaya doğru yürüdü. Yasemin de yanında. Tam arabaya binecekken Yasemin seslendi.

"Soner için de geçerli bu kural..."

Ve döndü. Arabaya atlayıp yola girdiler.

İçeri geçtiklerin de çocukları Melih'in başında buldular. Erkan, Nergiz'in söylediklerini anlattı. Yağız başı önde dinledi.

"Bu kızlar bi' değişik, ben biliyordum."

Soner hareketlendi.

"Doğru söylemiş Erkan. Bu herif her şeyi hak ediyor. Ama sen elinde onun kanıyla gidersen Nergiz'in yanına, hep bu anı hatırlayacak. Sence neden bu kadar öfkeliyken bu adama gelip bir şey yapmadı. Çünkü ondan kurtulmanın yolu bu... Aklında kalmamalı. Anlıyor musun? Bunca zamandır onu önemseyerek kendini mahvetti, korkularıyla yaşadı. Şimdi onu önemsememeyi öğrendi."

Erkan Melih'e baktı. Korkulu gözlerine. Derin bir nefes aldı.

"En azından gereksiz uzvunu ezdim herifin. Birkaç yumrukta eşantiyon oldu."

Soner gülümsedi.

"Aynen. Ama benim..."

Dönüp adama bir sağ birde anında sol yumruk atıp

ellerini üstüne sildi. Millet ne olduğunu anlamadan adamın ağzı burnu kan içinde kalmıştı.

"... şimdi oldu. Benimde teselli olacağım birkaç şey var artık."

Yağız usulca kalkıp adamın yanına geldi. Saçlarını geri çekip başını arkaya yatırdığı adamın gırtalığını tutup adem elmasını sıktı.

"Bunlar senin için tamamen uyarı. Bir daha senin adında bir köpek bile geçse sokaktan, gelip seni bulurum. Ve sen bulunduğuna hiç memnun olmazsın."

Nefessizlikten simsiyah olan adamı bırakıp geri çekildi.

"Sizi de yorduk komiserim" diye döndü Murat'a. "Ama bu adamla işimiz bitti."

Murat suratında bir sırıtma ile Yağız'a baktı.

"Tamam abi, siz hanımların yanına gidin. Bizde aldığımız paketi hak ettiği yere yollarız. Endişelenmeyin. Bu saatten sonra o kodesten çıksa dahi bir daha Nergiz veya başka bir kadına yaklaşmadan on kere düşünmesi gerekir."

Bu sözle kahkaha atan Erkan, Murat'ın sırtına vurdu.

"Ben karışmam abi gerisine. Senin şefkatli kollarına teslim artık..."

Kemal de başını sallayarak kapıya ilerledi.

"Abi valla bende karımı özledim, ama..."

Geri dönüp adama indirdiği üç yumrukla keyfi iyice yerine gelen Kemal yakasını düzelterip yürümeye devam etti.

"Bizde helalleştik. Bu iş tamamdır."

Kapıya çıktıklarında Murat'ın sesini duydular.

"Eee nerde kalmıştık? Sanırım bize neden buradayım diye soruyordun. Toparlayın bunu çocuklar. Merkeze gidiyoruz."

Çalan zile verinden sıçrayan Yasemin, Nergiz'in başını yatağa bırakarak ayaklandı. Aşağıya inip kapıyı açtığı anda Soner ve Erkan'a baktı. İkisi de yorgun ve huzursuzdu. Erkan Yasemin'e döndü.

"Hiçbir şey yapmadım adama."

Bu söz üstüne Yasemin sınıksı sarıldı Erkan'a.

"Kızgın mı bana?"

"Bilmiyorum Erkan. Yol boyunca bile konuşmadı. Odasında yatıyor."

"Tamam."

Erkan merdivenlere doğru yürümeye başladı. Başında çöktü merdivenleri. Yasemin onun arkasından Soner'e döndü. Soner de ellerini iki yana açtı.

"Sadece iki yumruk attım adama."

Yasemin gülümseyip sınıksı sarıldı ona.

"Asla sevmiyorum kavgaya etmeyi. Kavgacı adamlardan da nefret ediyorum. Ama bir tek bu attığın yumruğu affedebilirim sanırım."

Erkan odaya girdiğin de Nergiz yatağın üstünde kıvrılmış yatıyordu. Uzunca seyretti. Sonra yavaşça yanına sokuldu. Kaçar diye bekledi ama Nergiz kaçmadı. Bundan cesaretle kollarına çekti usulca. Kokusunu içine çekti.

"Hiçbir şey yapmadım Nergiz. Ama bir iki yumruk ve birkaç şey yapmadım desem yalan olur."

Nergiz sesini çıkarmadı. Erkan devam etti.

"Bana kızgın mısın?"

Nergiz başını evet dercesine salladı.

"Bana kızgın mısın?"

Başıyla hayır dedi.

"Bunun hesabını bana soracak mısın?"

Nergiz yine evet dedi başıyla.

Konuşmak ister misin?"

Nergiz başını kaldırıp Erkan'a baktı.

Bir daha bu konu asla açılmayacak. Ben o defteri kapattım ve artık onu umursamıyorum. Eğer sen olmasaydın, o adam hâlâ kâbusum olabilirdi. Ama sen varsın."

Flini uzatıp Erkan'ın yanağını okşadı. Kısık sesle devam etti.

"Lütfen bana bir daha o adamı hatırlatma." başını tekrar eğip göğsüne koydu Erkan'ın.

Erkan yüzünü Nergiz'in saçlarına gömüp mırıldandı.

"Söz başımın belası... Sabaha, bu günü unutarak gireceğiz."

Nergiz başını evet dercesine salladı. Ve sonra hafif horlultusuyla Erkan'a duyabileceğı en güzel horlama konseri verdi.

Sabah uyanığında yaşadıklarını düşündü Nergiz. Dün gece olanlar hâlâ bir rüya gibi geliyordu ona, hatta kâbus. Ama Erkan'ın da dediği gibi unutulacak bir gündü. Aşğıdan gelen kahkaha sesleriyle yüzünü buruşturdu. Sevinmişti herkesin normal yaşamlarına döndüğüne ama Erkan'la nasıl olacaktı hiçbir fikri yoktu. Erkan'a hiç olmadığı kadar yakındı gece. *Sen olmasan hâlâ o adam kâbusum olurdu ama sen varsın* demişti. Bu sözü o mu söylemişti. Peki nasıl başlayacaklardı yeni güne ve yeni hayata. Nergiz kâbuslarından kurtulduğunu biliyordu artık İçinde o korkudan eser kalmamıştı. Bunu başaran Erkan'dı. Eğer bir daha yaklaşırsa uzaklaştırmayacaktı onu. Aşk inkâr kaldırmaz bir gerçektir artık hayatında. Bu düşüncelerle kalkıp duşa girdi.

"Erkan emin misin? Bak biliyorsun, Nergiz dün gece hayatının en zor ikinci gecesi yaşadı."

Erkan gülümseyerek baktı Yasemin'e.

"Biliyorum Yasemin, Nergiz'i savunma dürtünü de biliyorum ve emin ol aynı dürtüler bende de var ama ben ona her şeyi ispatladım. Düşün. Sırf onun için ben dün gece o adama dokunmadım. Yani o dedikten sonra dokunmadım. Bu bile benim hislerimin bir ispatı. Ama artık o bir şeyler yapmalı. Ve bana ödemesi gereken bir borcu var."

Soner masaya bardakları çıkarırken sordu.

"Nasıl bir borç?"

"Abi bana sen kimsin dedi. Hala benim kim olduğumu bilmiyorsa, anlamadıysa kusura bakmasın, hiç de onu

nazlatıp şımartıp bunu ona anlatmaya çalışmayacağım. Benim kim olduğumu kendi bulacak. Sanırım ben onun için fazla çantada keklik durumuna düştüm. Artık devran değişti. Nergiz'in acınacak hiçbir tarafı yok, asıl bana acıyın. Günlerdir ona kim olduğumu anlatmaya çalıştım."

Yasemin Erkan'a döndü.

"Nasıl çalıştın? Ne söyledin ona? Söze döktün mü?"

"Yapma Yasemin Allah aşkına. Sözün hükmü nedir ki? Ben ona anlatmaktan öte gösterdim. Ama endişelenme. Vazgeçmiş değilim. Sadece Nergiz'in bir şeyleri anlaması için, kafasına dank etmesi lazım. Peşinde köpek olan Erkan artık yok. Bakalım neler olacak. Yemin ettim ben. Kim olduğumu en ağır şekilde ona anlatacağıma yemin ettim."

Yasemin derin bir nefes aldı.

"Ne diyeyim ki. İkinizde ayrısınız. İşiniz gücünüz işi yokuşa sürmek. Valla karışmıyorum. Ne haliniz varsa görün."

Yasemin'in yanağından bir makas alan Erkan, masada ki kurabiyeden aşırıldı.

"Helal baldızıma benim."

"Üf... Baldız deme bak sıpa gebertirim ha..."

Gülüşmeler içinde masaya oturlurlarken Nergiz mutfağa girdi. Milletin surat ifadeleri gayet normaldi.

"Günaydın canlar."

Herkesten günaydın sesleri yükselirken, hayat normal dönmüştü. Ama Erkan'ın dün gece sevgiyle bakan gözlerinde başka bir şey vardı. Yine sevgi, ama biraz uzak, biraz alaycı, biraz işgüzar... Bunu nasıl mı anlamıştı? Yüz ifadeleri ile bakışlarda ki tezatlıktan. Umursamadan Soner'e döndü.

"Sonet, artık her şey rayına girdiğine göre işe dönebilirim."

"Evet. Dönebilirsin."

Erkan'a döndü.

"Tamam o zaman. Röportaj işini bu gün halledelim."

Erkan Nergiz' baktı.

"Prenses nasıl emrederse..."

"Ha ha, komik misin oğlum sen?"

Nergiz düşünmeye başladı. Tamam, her şey unutulsun demişti ama bu adamın bu halleri neydi yahu. Saldıracak yer arar gibiydi. Bu nasıl bir oyundu? Nasılsa nasıl, ayak uydurmak Nergiz'in işiydi.

"Nerde yapacağız röportajı?"

Erkan'ın bu sorusu üstüne düşünen Nergiz, hafta sonu olduğu için dergiye gitmek istemedi. Bir otelin kahve salonunu önerdi.

"Olur. Bana uyar. Birde buluşuruz. Şimdi izninizle kalkmalıyım. Bu arada eşyalarımı da alsam iyi olur. Nasılsa burada işim bitti. Size afiyet olsun."

Daha bir cevap almayı beklemeden masadan kalkan Erkan sabah topladığı eşyalarını alıp çıktı.

Atallayan Nergiz masadakilere baktığında onlarda omuz silkip yemeklerine geri döndüler. Keyfi neşesi kaçan Nergiz de afiyet olsun deyip masadan kalktı ve odasına çıktı. Vardı bunlarda bir hal ya, neyse...

Ne haltlar çeviriyordu bu sersem acaba. Dün gece bir şeyi mi kaçırdım? Lanet olsun, diye inledi. Erkan'ın ona söylediği söz aklına geldi. Kim olduğumu sana ağır şekilde göstereceğim demişti. Demek oyun oynayacaktı ha? Eh el mi yaman bey mi yaman göreceklerdi.

Ve bu düşüncesini de onaylayan Yasemin oldu. Tam kapıdan çıkacakken Nergiz'i sıkıştırdı.

"Erkan bir oyun içinde, burnunu sürtecekmiş senin. Akıllı ol, tıngaya düşme."

Nergiz Yasemin'in yanağından koca bir öpücük aldı.

"Merak etme seksi pandam, fark etmiştim ama onay-laman iyi oldu."

Otele girdiğin de heyecandan avuçları terliyordu Nergiz'in. Salona girdiğin de masada oturan Erkan'ı gördü. Adam ona bakınca bakışlarının ışıldadığına yemin edebilirdi Nergiz. *Ah eğlenceli olacaktı beee...*

"Merhaba..."

Ayağa kalkan Erkan, Nergiz'in sandalyesini çekip oturmasına yardım etmişti. Bu kadına sarılmamak, o sırtan dudaklarına yapışmamak tahmin ettiğinden zor olacaktı.

"Merhaba, hoş geldin..."

"Hoş buldum..."

Masaya yaklaşan garsona siparişlerini verdikten sonra Nergiz, çantasından çıkardığı kayıt cihazını masaya koymuştu.

"Başlayalım mı?"

"Hay hay. Vakit nakittir. Ama senin hazırladığın soru yok mu?"

Nergiz Erkan'ın gözlerine baktı. Sıcak çikolata... Mmmmm... Kayıt cihazına bastı...

"Yok. Tamamen spontane bir röportaj olacak. Mesleki kariyerden ve bilgilerden öte... Biz içinde kalan Erkan'ı merak ediyoruz. Nasıl biridir, kimdir? Bugün bunun üstüne gideceğiz."

Erkan gülümsedi, hem de ne gülümseme. Biri Nergiz'i eridiği yerden kazıyabilir mi?

"Gerçek Erkan'ı kaldırıabilerseniz bence sorun yok."

Nergiz de piç bir sırtıma oluştu.

Kaldırmada sorun olduğumu düşünmemiştim."

Erkan tek kaşını kaldırdı.

Bel altı savaşmayı mı tercih ediyorsunuz Nergiz Hanım?

Savaş savaştır Erkan Bey. Altı üstü düşünürsek, ortada kahrız- sizce de öyle değil mi?"

Erkan hoş bir kahkaha attı.

"Göreceğiz."

Başıyorsunuz o zaman. Sizce derginizin bu traj düşüklüğünün sebebi ne olabilir?

"Çok ukala editörümüzün dediğine göre, aşırı profesyonelmiz."

Peki siz buna katılıyor musunuz?"

Belki evet... Zira yine çokbilmiş editörümüzün dediğine göre kadın okuyucu sayımız oldukça az ve kadınlar magazinsel boyutla daha fazla ilgilidir. Malum..."

"Sizce magazin kötü mü? Sonuçta sizi sevenler, gerçek bir insan olduğunuzu bilmeli, bunu hissetmeli."

"Elbette kötü değil, ama yatağıma giren kadınlar ile hazırladığım sayfa ne kadar alakalı düşünüp tartışılır. Bu bir magazin dergisi değil..."

Kaşları çatılan Nergiz bu pası kaçırmak istemedi.

"Tabii ki. Eğer bu kadınların sayıları, aylık yarış sayılarından çoksa, çoğu bölümü onlar işgal ederler. Peki, Erkan Bey, size böyle bir sayfa hazırlasalardı, yüzde kaçını o kadınlar işgal ederdi sayfanın?"

Bu soruda tipik kadın kıskançlığı sezen Erkan içinden kendine bir beşlik çıktı.

"Emin olun Nergiz Hanım, tüm sporların akademik bilgilerinden çok yer kaplarılardı. Ama onları tek bir baş-

lık altında toplamak daha mantıklı... Malum, satır savurganlığı yapmamalıyız."

Kadınlarının azına sıçayım diye düşünen Nergiz, bu oyunun farkında bile olsa sinirlenmeden edemedi.

"Anlaşılan hızlı bir yarış hayatınızdan sonra, geceleri de hızlı bir tempoda yaşıyorsunuz. Buradan da hayatınızda özel biri olmadığı anlamını çıkarıyorsunuz sanırım. Sizce bu verdiğiniz bilgiler, birileri için açık davet olmaz mı?"

"Ben herhangi bir bilgi vermedim. Sizin sorduklarınızı cevap verdim sadece. Hayatımda ki özel birine gelsek, adı üstünde bu özel bir konu... Magazin sınırı dışında kalmalı..."

Nergiz iyice sinirlenmişti.

"Ha yani diyorsunuz ki, özel kişi saklıda kalsın, ama tek başlık altında topladığımız konu daimiliğini sürdürsün..."

Erkan gülümsedi.

"Sizi tanımasam ağzımdan laf almaya çalışıyorsunuz sanırdım Nergiz Hanım."

"Okuyuculara sağlıklı bilgi aktarmaktan başka gayem yok Erkan Bey."

"Emin misin?"

"Evet..."

"Yalancı..."

"Düzenbaz..."

"Edepsiz..."

"Sapık..."

"Sapık? Ne alaka?"

"Bunca kabarık bir başlığım altı, gece masalları ile dolmuyordur öyle değil mi?"

"Sanırım öyle... Ama buna bizim orada bekâr erkek denir. Başım bağılı değil... Kimseye ait değilim."

"Bunu da aşırı büyük bir gururla söylüyorsunuz. Aman ne hoş..."

"Evet, gerçekten hoş..."

"Peki, size çok kadınsal bir soru sormak istiyorum. Eminim bayan hayranlarınız merak ediyordur. Ne tür kadınlar ve ne tür ilişkiler sizi çeker."

Erkan direk gözlerinin içine baktı. Öyle bir bakıştı ki, Nergiz emindi. Kendini tarif edecekti ve Erkan cevapladı.

"Kızıl severim. Balıketli... Boyu boyuma yakın olmalı. Kadınlığını kullanabilmeli. Yeri geldiğinde susmayı bilmeli. Yeterince açık bir tarif oldu mu?"

Dişlerini sıkı ama buna rağmen gülümsemeyi becerebilen Nergiz başını salladı.

"Hem de fazlasıyla..."

Derin nefes alan Nergiz kendine ne olduğunu sorgulamaya başlamıştı. Neden apışıp kalıyor, bu saçma oyunla geliyordu ki? Nere kaybolmuştu içindeki cadaloz. Tam lazım olmuşken? Hazırlıksız yakalanmıştı, evet. Tek açıklaması buydu. Ve şimdiye kadar Erkan'ın ona gerçekten son derece yumuşak davrandığını fark etti. Erkan bu kadar acımasız ve pratik zekâydı. Demek savaşlarda geri adım atmıştı. Hiçbir zaman rakip küçümsenmezdi ve Nergiz bu hataya düştüğü için bu maçı kaybettiğinin farkındaydı... Ama ne demişler, maç 90 dakika, süper lig paha biçilemez... O ne demek beee... Aman neyse salla... Önümüzde ki maçlara bakacağız tabiri daha uygun olurdu...

"Neyse, gelelim mesleki hayatınıza. Kazadan sonra spor yazarlığına başladınız. Bunda başarılı olduğunuzu da görüyoruz. Sizce sebebi ne?"

"Yarışmak en büyük tutkumdu ve motorlar. Bildiğim

bir konuyu, sadece aktarıyorum. Özel yaptığım hiçbir şey yok."

"Peki, özlüyor musunuz? Pistleri..."

Erkan başını öne eğdi. Bu soru her sorulduğunda kaçamak cevap verirdi. Ama şimdi...

"Özlemek demeyelim. Eksik kalmak diyelim. Yarım kalmak diyelim. Özlemek basit bir ifade..."

Bu cevabı beklemeyen Nergiz oldukça etkilenmişti.

"Yarım kalmak ifadesi ağır bir tabir. Yarım kalmak'ta öyle. O günden beri kendinizi hiç tamamlanmış hissetmediniz mi?"

Nergiz'in gözlerinin içine baktı Erkan.

"Ramak kalmıştı. Ama hayır, hissedemedim."

Ağırlaşan havayı birkaç klasik soruyla geçiştiren Nergiz, röportajın bittiğini belirtircesine kayıt cihazını kapattı.

Erkan öne doğru eğildi.

"Bitti mi?"

"Evet. Bitti. Artık özgürsün."

Erkan ayağa kalktı.

"Güzel. Bu arada stüdyodan aradılar. Yarın sabah orada olacağız. bu hafta sonu bitsin bu iş ve sarkmasın ileriye."

"Güzel. Zaten işimiz gücümüz var."

"Aynen. Neyse görüşürüz. Aa, sanırım arabayla geldin. Bırakmama gerek var mı?"

"Gerek yok."

"Tamam."

"Görüşürüz."

"Elbette."

Erkan giderken Nergiz de arkasından bakmamak için çantasını mutfak robotu arayacak kadar amaçsız karıştır-maya başlamıştı. Demek kızıl kadın ha? Sen istedin bu savaşı Erkan, diye düşündü. Sen istedin...

"Erkan, ne yaptınız?"

Telefonda sırttan Erkan, kırmızı ışıktaki durunca aynaya bakıp saçını karıştırdı.

"Valla Soner, akıllanana kadar burnu sürtecek. Bu günde başladık sürtmeye. Eminim o röportaj kayıtlarından adam gibi yazı çıkaramayacak. Beni sıkıştırmak için sorduğu soru ve cevaplar yayınlanacak gibi değil. Hem ukala fikrine darbe, hem sevimli havaya kalkmış burnuna."

Bu sözle gülümseyen Soner yine de mantığı devre dışı bırakmamıştı.

"İyi de sende fazla uçma. Sonuçta karşında ki Nergiz."

"Biliyorum, bu işin en zevkli kısmı ya zaten. Siz neler yaptınız. Rahat konuşamadık bir türlü."

"Bizde her şey yolunda ve seni de bir şey istemek için aradım."

"Tabii, söyle."

"Ben bu kıza evlenme teklif edeceğim oğlum."

O an yanan yeşil ışığı kaçıran Erkan kornoları duyunca aceleyle arabayı çalıştırdı.

"Ne?"

"Duydun."

"Eee ben ne yapacağım, arkanızdan keman mı çalacağım?"

"Dalga geçme oğlum. Sen Yasemin'i benim eve çekeceksin. Yarın akşam."

"Hmm, nasıl?"

"Bak..."

Telefonu kapayan Erkan sırtıyordu. En azından birimiz mutlu sona ulaşalım, diye düşündü. Ve hemen Yasemin'i aradı.

"Selam kuzum."

Nergiz'in sesiyle başını uzandığı koltuktan kaldırdı
Yasemin.

"Hoş geldin bebekim."

İçeri girip çantasını ayakkabısını fırlatan Nergiz koltu-
ğa külçe gibi düştü.

"Hayırdır, yalnızsın. Nerde senin şövalyen?"

"Komiksin ha Nergiz."

"Öyleyim he Yasemin."

"İşi varmış çıktı, sen onu boşver de, nasıl geçti?"

Nergiz sinirle soludu.

"Nasıl geçecek. Aklınca bana ders verecek. Kim oldu-
ğunu gösterecek."

"Nergiz, adam haklı ama. Senin için o kadar çabaladı."

"Sen kimden yanasın yaaaa..."

"Elbette her zaman senden yanayım, haksız olsan da...
Ama bu haksızlığını sana söylemeyeceğim anlamına gel-
mez."

"Aman iyi."

"Kızma hemen böcüğüm. Sen gelirsin hakkından. Ta-
mam, madem onun oyununa oyunla karşılık vermek isti-
yorsun öyle olsun. Ama uzatma olur mu?"

"Olur canım, saat tutarım. Bu iş böyle mi olur. Tamam,
ben sıramı savdım, şimdi sende. Bu ne saçma bir şey."

"Saçma değil Nergiz. Bu azıcık da karşı tarafın çabala-
masını beklemek..."

"İyi. Beklesin."

"İnatsın inat. Neyse ben yarın akşam yokum."

"Nereye?"

"Erkan aradı, Sonerlerde buluşalım dedi."

Nergiz hırsla baktı Yasemin'e.

"Ben gelmem."

"Zaten davetli değilsin?"

Bir an gözlerini kırıştırmaya başladı Nergiz.

"Değil miyim? Ooo şimdide gruptan ihracıma mı karar vermi? Çok oluyor ama ha o."

Yasemin güldü.

"Yok be bebeğim. Bana dedi ki. Nergiz'e çaktırmadan gel, bir bahane bul. Planım ve burun sürtme olayında desteğinize ihtiyacım var dedi."

"Bak seennn... Eee sen nasıl bir bahane bulacaksın peki bana."

Yasemin kıkırdadı.

"Sana gerçeği söyleyerek tabii."

"Ah yeessss. Ha bak... Ay ben onun akşamını zehir etmezsem."

"Ne yapacaksın."

Nergiz bir an düşündü. Gözler ıslı ıslı.

"Bak şimdi, ona bir telefon açacağım yarın akşam. Çok kötüyüm, korkuyorum bilmem ne, kapıda ses duydum derim artık uydururum bir şey. Sen sakın panik yapma. Soner'ide uyar. Salak gibi takılmasın peşine. Durumu idare et. Ve o kedi bu masaya gelsin. Plan yapmak ha... Bakalım kimin yanında yapacak planı. Bende onu seviyorum diye bas bas bağırtmazsam."

Yasemin elini havaya kaldırdı.

"Vallahi senden korkulur. Neyse git üstünü deış de yemek yiyip sakın bir akşam geçirelim. Yarın akşam baya hareketli olacak."

Nergiz tam kapıdan çıkarken geri döndü.

"Ha, bu arada sen gece orada kalıyorsun."

Yasemin itiraz bile edememişti. Zaten başka ne isterdi ki. Sırıtması tüm yüzünü kapladı.

"Ben çıktım bebeğiiimm."

"Kahvaltı?"

"Oğuzdan bir şeyler alır yolda yerim geç kaldım."

"Tamam. Araşırız."

Nergiz telaşla pastaneye doğru yürüdü.

"Günaydın pofuduğum."

Oğuz'un yanağından koca bir öpücük alan Nergiz'in gözleri açmalarda dolaşıyordu. Oğuz sırttı.

"Sana da günaydın cadı. Ne var ne yok?"

"Acelem var Oğuz ve bu arada, geçen gece bizi ispiyonladığını unutmadım. Vereceksin bunun hesabını. Zeytinli ve otlu poça ver birer tane."

Oğuz poçaları paket yaparken yüzünü ekşitti.

"Size iyilik yaptım sandım. O herifler bir şey yapmadı size di' mi?"

Nergiz parayı ödeyip paketi alırken sırttı.

"Sence böyle bir ihtimal var mı aşkom? Hadi ben kaçtım."

Alalecele arabasına atlayıp çekimde giyeceği elbiseleri arka tarafa yerleştirdi. Bir yandan poçasını ısırırken bir yandan da direksiyonu çevirmeye çalışıyordu. Stüdyoya geldiğin de, yine aynı telaşla elbise askısını kapığı gibi içeri girdi.

İçerde birkaç kişi vardı ve gözlüklü acayip seksi bir adam onu kapıda karşıladı.

"Sen Nergiz'sin sanırım."

Adama gayet sevimli bir gülüş atan Nergiz, bir yandan da etrafa bakıyordu ve onu gördü. Bir köşede mak-yöz kızla gülerек sohbet ediyordu.

"Evet, bildin."

Adam elini uzattı.

"Merhaba o zaman Nergiz, ben Barlas."

Çizgi Erkan'da olan Nergiz, kiskançlığını saklamak zorundaydı ama maalesef o bir akrepti. Bir kızıya nasıl çökülürdü. Herkes taarruz zamanıydı. Barlas'a döndü.

"Tanışığıma çok meraklı oldum Barlas. Lütfen çözümleri sıranı yaparagün verile."

Öluya gelmiş olan adam sırttı.

"Evet. Bu güzelliği ben kadraja alacağım. Şanslıyım."

Yanlarına yaklaştan Erkan'ı görmemezlikten gelen Nergiz adamın gözlerinin içine baktı.

"O şanslı çift taraflı kullanalım o halde."

Barlas rehreha atarken Erkan'ı gördü.

"Her zaman beni bekli. Erkan mudurundan bahsettiğinde arsa ve evde kalmış kız bekliyordum. Bu cevheri bana getirdiğin için sana da ayrıca teşekkürler."

Kaşlarını çatan Erkan kendine de ters ters baktı.

"Tutuyorsanız çekime geçelim. İyim gücüm var."

Akşam planın var dememek için zor tuttu kendini Nergiz. Yüzünden gulumexmeyi bozmamaya çalıştı.

"Doğru. Zamanımız kıymetli. Ben üstümü değiştiriyim."

Ne olur ne olmaz diye yanına aldığı kıyafeti giymeye karar verdi Nergiz. Dekoltesi mideye kadar ve eğildiği an gözlere ziyafet çekecek bir görüntü oluşturan ateş kırmızısı, aşırı mini bir elbise. Lacivert takım elbisesiyle Erkan'la güzel bir uyum yakalayacaklardı. Çayınme odasından çıktığın da yine o makyöz kızın yanında sohbete dalmış olar Erkan'ı gördü.

Barlasın attığı ıslıkla ona doğru bakan Erkan, gözlerini takip ettiği an demide kaldı. O boğa burcu erkeği idi. Kadının kiskanması için kırmızı giymesi yeterdi. Bu adamın bakışları da üstüne tıy dikmişti sadece. Bu kadın bu halde ne yapmaya çalışıyordu ki. Kendine bir şeyler anlatmaya çalışan makyöz kıza duymuyordu bile. Tek duyduğu Barlas'ın kendi kendine söylediği idi.

"Tan böyle sevgilim olsun, dünyanın anasını satmazsam şerefsizim."

"Biraz daha bakmaya devam edersen, senin ebemi satmazsam esas ben şerefsizim."

Bu tepkiyle şaşırıp Barlas, Erkan'a döndü.

"İyi misin oğlum. Sana ne hatırdan. Sen Ece ile ilgilen... Bir dakika bir dakika. Yoksa sen?"

Erkan sıkılı dişlerinin arasından ısıklık sesi çıkararak cevap verdi.

"İstersen hiç karıştırmı Barlas. Tek bir uyan... O kadından uzak dur, o benim."

Barlas biraz şaşkın, biraz alaylı bir gülüşle baktı adama.

"Tan oğlum, eğer öyleyse Ece ile ne işin var."

"Öyle gerekiyor. Konu kapandı."

Ece'nin makyajını tamamladığı Nergiz yanlarına geldiğinde, Barlas kızın gözlerinin de Erkan'da olduğunu gördü. Ah bu iki deli birbirine acı çektiirmek sınır etmek için yarışıyorlardı öyle mi? Eh o zaman, oda biraz yarıdıcı olurdu. Ama nedendir bilmez Nergiz'in tarafındaydı. Birkaç poz yeterken, onlara bir güzellik düştü. Elbet içlerinden usturuplu bir poz yakalardı.

"Eveett. Şimdi seksi bayan önce sizi birkaç poz tek alalım. Erkanım sen Ecen ile ilgilenebilirsin. Sıkılırsın çekimleri izlerken."

Erkan sinirle adama baktı.

"Sıkılmam."

Ve sıkılmamıştı. Sadece bir adamı boğazlayacak, bir kadını da saçından sürükleyecek kadar sinirlenmişti. Nergiz'in önüne bir fan koyup saçları savrulurken kaç poz çekti bilmiyordu. Hele öne doğru eğilmesi. Ne gerek vardı ki bu pozlara.

O çekim sırasında kendine lanet etti. Bu sağıma oytına gürümese güncü sen benimdin diye çekip alabilirdi kızı. Kalıncan

Bu sınır onu boğarken, tek çekimler bitmiş. Barlas'ın Nergiz'e atıldığı zamanla sona ermişti. Güncü ikili çekimlerdeydi.

Barlas yere yakın bu platform çekti ortaya.

Erkan sen güncü bu platforma otur, bacaklarını arala ve dizelerini dizlerine yaslayıp öne eğil. Ama gövdeni sağa yatı. Nergiz sende Erkan'ın sol bacağına bacaklarını arasına al ve arkan bana dönük olsun."

İkisi de gagın halde kaldılar ama seslerini çıkarmadılar. Nergiz bacaklarının arasına Erkan'ın bacağına aldığında zaten dar ve narin olan etek iyice yukarı kalkmıştı genlererek Erkan gözlerini bacaklardan ve eteğin başladığı noktadan alamıyordu. Ter basmıştı. Kısık sesle inler gibi konuştu.

"Daha keası yok muydu?"

Bu durum Nergiz'i de tahrik etmişti ama memnundu da aynı zamanda.

"Vardı. Bu çekimden sonra onu giyeyim istersen."

Erkan hızla katasını kaldırıp Nergiz'e baktı. Ötke saçıyorodu. Nergiz de başını sol tarafa döndürmüştü aşağı eğilmiş Erkan'a bakıyordu. İkisi de yan profil veriyorlardı. Barlas bağladı.

"Harika. Sakın bu pozü bozmaym."

Zaten isteseler de bozamazlardı, çünkü gözleri kilitlenmişti resmen. Birkaç poz böyle alındıktan sonra, Barlas kalkmalarını söyledi.

"Erkan sen öne geç, ellerini cebine koy. Nergiz Erkan'ın sol arka tarafına geç. Aynen. Gövdenin yarısı görünsün

ama Erkan'a doğru döndür. İyice sırtının sağ tarafına yaslan Erkan'ın. Yatsana. Çözel."

Erkan içinden küfür ediyordu. Neresi güzeldi bunun. Göğüsleri sırtına koluna bu kadar yakınken... Değerken. Hissederken. Lanet olsun...

"Nergiz'im bebeğim, sağ kolunu Erkan'ın omzuna yasla ve omzumun yanından sol tarafına bak. Harika."

Bebeğim'miş... Pezvenk...

Erkan içinden bu savagları verirken, Nergiz avucunun altında kasılan kasları hissettikçe zater dansı yapmak istiyordu. *Makyöz kıza fngirdersin ha... Cehennemde yan Erkan...*

"Harika tamam. Şimdi son bir pozisyon alalım. Bu sefer Erkan arkaya geç. Tam arkasında dur. Zaten ayakka-bıyla bile aranızda bir baş fark var. Ellerini beline dola Nergiz'in. Ve Nergiz, sende bir elini geriye doğru at, Erkan'ı ensesinden yakalayıp sana doğru eğ ve bu arada başını yukarı kaldırıp ona bak. Göz göze bakışın."

Bu pozisyon için şekil alırken bir yandan da tan çalıştı. Nergiz'in saçları uçuşup Erkan'ın yüzünü okşuyordu. Kasıklarını öyle dayamıştı ki, Nergiz hissettiği şeyle gözlerini kocaman açtı. Şaşkınlık ve heyecan nefesini kesmişti. Ve Erkan, pis pis sırıtıyordu.

"Heeyy, size bitti dedim, ayrılısamza."

Bu sözle ikisi de kendine gelmiş, ateşe değmiş gibi birbirlerinden uzaklaşmışlardı. Ve bir kere daha kendine kızdı Erkan. Ama geri dönüşü yoktu. Barlas'ın birkaç normal poz ve Erkan'ı da birkaç kere tek çekmesiyle görevleri sona ermişti.

Çekim bittiğinde üstlerini değiştirip çıkışta buluştular. Nergiz de Erkan da iç dünyalarında çekimin yarattı-

ğı gücü tazasıyla hissediyorlardı ama kör olası huyları bunu ısrat ettirmiyordu.

"Kahve içelim mi?"

Erkan kendi sesini duyduğunda şok oldu. Bunu planlamamıştı, nereden çıkmıştı.

Nergiz tam kabul edecekti ki Ece denen kız dışarı çıktı.

"Erkan, gidiyor musun?"

Erkan'ın kadına hafif tebessümle bakması, Nergiz'i sinir etmişti. Normal bir kadın o sinirle onları orda bırakırdı öyle değil mi? Kahveni de al başına çal derdi. Ama bildiğimiz üzere Nergiz standart tepkilerin çok dışındaydı ve bevin yapısının.

"Gidiyor canım. Benimle. Sende uzuyorsun bu durumda ufak ufak. Hayır. O değil... Can sağlığın için."

Nergiz'in yüzündeki sırtma ne kadar kan donduran nitelikteyse, Erkan'ın sırtması da o kadar yiyilesiydi.

Erkan'ın koluna yapıştığı gibi otoparka indiler. Ve Nergiz hiçbir şey demeden arabasına yürüdü. Erkan'a omzunun üstünden baktı. Gözüyle pantolonunun önünü işaret etti.

"Asla Erkan. O kadınların ağzına sığarım. Evine git ve belgesel izle."

Erkan kahkaha ve sinirle karışık bir hâlde kızın arkasından bakakalmıştı.

Akşamı zor eden Yasemin, Soner'i görmek ve geceyi onunla geçirmek sevinciyle evden çıktı. Soner'in kapısına geldiğinde zile basmadan önce, kendine çeki düzen verdi. Sanki bu adam onun en salaş hâlini görmemiş gibi. Bir yandan da Erkan'ın başına bu gece gelecek olanları düşünüyordu. İnşallah renk vermezdi Nergiz aradığında.

Zilin çaldığını duyan Soner, son bir kez etrafına bakındı ve her şeyin hazır olduğunu gördü. Kapıyı açtığında sevdiği kadını tüm güzelliğiyle karşısında buldu. Gözlerinde bir ömür tüketebilirdi.

Soner'in uzattığı eli tutan Yasemin, bir tuhafılık olduğunu fark etmişti. İçeri girdiği an etrafına baktı. Her yer mumla aydınlatılmıştı. Ve salonun ortasında bir masa... Yasemin sorabildiği en aptalca soruyu sordu.

"Erkan yok mu?"

"Erkaaaannnnnn, hemen geel."

"Nergiz. Ne oldu? İyi misin?"

"Kapıda. tıkırtı vardı. Baktım kimse yok. Ben... Yasemin de evde yok. Soner'le dışarıya mı çıkacaklarmış neymiş. Ne olur gel. Çok korkuyorum. Nefesim kesiliyor."

"Tamam. Bak kapıları kilitle tamam mı? Ben 10 dakikaya ordayım. Sakin ol."

"Tamam."

Telefonu kapatan Nergiz, sehpadaki cipsten ağzına tıkip, ekranda oynayan Vikingleri izlemeye devam etti. Kahkaha atarak.

Erkan ölümüne girdiği bir hızla geldiği dairenin kapısını telaşla çalarken, Nergiz de miskin miskin yerinden kalktı. Ne çabuk geçmişti ki on dakika... Hayret doğrusu...

31. BÖLÜM

"Bu... Soner? Neler oluyor?"

Soner Yasemin'i kendine çekti. Önce sımsıkı sarıldı, sonra dudaklarına yöneldi. Acele etmeden. Öyle sakın ve dingin öptü ki. Sanki dalgalar sakın sakın kıyıları yalıyor gibi. Yasemin'in kalbi ve aklı birbirine düğüm olmuş, gördüğünü görmez, bildiğini anlamaz olmuştu.

Soner geri çekildiğinde dudakları üşüyen Yasemin, adamın yönlendirmesiyle masaya oturdu. Soner de karşısında ki sandalyeye geçti. Ve o konuşurken sadece dudaklarını izledi...

"Geldim ya, kapıyı mı kıracaksın..."

"Nergiz, of Allahım iyisin.",

Erkan'ın kemiklerini kırarcasına sarılmasıyla, bez bebek gibi kolları iki yanda sallanan Nergiz, içinden *şimdi boku yedim ha*, diye geçiriyordu. Buraya kadar iyiydi ama şimdi ne yapacaktı? Bazen düşündüğü an hareket etmemeyi diliyordu, ama bazen. Hoş baya bi' düşünmüştü di' mi bu plan için, neyse siktir et....

Erkan geri çekildiği an kızın yüzünü avuçlarının içine aldı, gözlerinin içine baktı.

"Ne oldu anlat şimdi. Ne sesi duydun? O Melih şeref-sizi miydi? Lanet olası orospu çocuğu... Vaktim varken öldürecektim."

Kızı salona itelerken eli telefonuna gitti. Nergiz bunu hiç düşünmemişti ki ama... Melih de nerden çıkmıştı? Durdurmadan Erkan konuşmaya başladı.

"Yağız, abi, Melih ne olmuş bilgin var mı?"

Erkan Yağız'a emin olmadan bir şey söylemek istememişti. Şimdi birde o safsatayı çekemezdi.

"Erkan, o konu kapandı koçum. Bende seni arayacaktım eve geçmeyi bekliyordum. Hakkında birkaç şikâyet daha alınmış. Şimdi hapiste, dava gününü bekleyecek büyük ihtimal..."

"Emin misin abi? Hapiste mi?"

"Evet aslanım. Murat tiktirmiş içeri bizzat."

"Ha, tamam abi ya, sağol. Valla çocuklara teşekkür ettiğimi söyle doğru düzgün teşekkür de edemedim, abi sonra konuşalım mı? Acil bir işim çıktı."

Ve kapanan telefondan sonra Nergiz sesle yutkundu.

"Ne? Erkan ne bakıyorsun?"

"Neden korktun Nergiz, daha doğrusu korktun mu gerçekten?"

Bu seste ki aşırı sakinlik Nergiz'e bir şeyler anlatmalı mıydı? Mmm belki.

"Ya, ses duydum. Yani, sandım. Duydum sandım. Ne yaa, gelmesene üstüme... Valla bak duydum. Kapıdan ses geldi. Ben de korkunca seni aradım... Aaaaa... yaaa Erkanın..."

Ve Nergiz soluğu merdivende alırken ikinci basamakta belinden yakalandı. Erkan o sinirle bile karnından değil göğsünden yakalamıştı Nergiz'i.

"Bırak yaa, bıraksana bee..."

"Sen aahhh..."

Nergiz'in geri attığı tekme kaval kemiğine gelince Erkan anlık refleksle kollarını gevşetti ve Nergiz merdivenleri üçerli çıkar ancak yine odasından içeri girmeden yakalandı.

Hızla kızın üstüne atlayan Erkan, onu da kendiyle yere devirdi. Canını yakmamak için koluyla ona kalkan oluş-

kurup onu yere sürüp gelerek şeklide yatırp üstüne atandı.
Kollarını yukarıda üç eyle zapt eder ve bacaklarını da
kaskatının üstünde üçe ayaarak üstüne oturdu resmen.

Ama nefes neyse kalan Nergiz in yüzüne gelen saçla-
rı kışkırtırken nefesiyle üfleterek saçları itmeğe çalış-
yordu. Kızın nefesi Erkan in yüzünü okşayıp geçti. Ama
Erkan şu anda sükut olmaktan öyle uzaktı ki... İçi hâlâ
yaşadığı korkuyla çımıyordu. Telefonu aldığı an evinden
nasıl çıktı bilmiyordu. Nergiz'e gelene kadar Melih şerefi-
sizlik neler yapacağını senaryosunu kurup durmuştu.
Ama eve gelince ne görüyordu. Söhpada dips ice tea, tv
de yarışlar. Sürat aniden tepesine sıradı ve altında ya-
tan öpülesi kadına umursamadan kükredti.

"Ne hâle geldiğini hiç düşündün mü ha düşündün
mı? Ne hoc pembe böyle bir oyuna kalktın? Öldüm
gelene kadar. İki kere kaza attım. Senin aklından ne ge-
çiyordu."

Nergiz in videden sızlamıştı... Ama... mmmmm belki beş
sanıye... Sonra oda avazı çıkış kadar bağırıldı.

"Bağırma bana hayvan herif. Oyun ha oyun. Ya senin
oynadığın oyun. İki gündür girdiğin haller. Sen benimle
oynarken iyi di mi. Sabah koynumdan kalkıyorsun, oda
ne adam buz gibi. Alaylar, kızıl kafah sürtük de severmiş.
Bak bak... Aaa Ece orospusunu hiç lafa katmıyorum bile.
Bide bana gelip oyun oynuyorsun demeee..."

"Sen hastasın yaa... Bunun karşılığı bu mu? Sabah yap-
saydın ne yapacaksın. Neden akşamüstü, neden öyle, sen
de oynadın bana. O Barlas pezevengiyle kışkırtırken göz-
lerine bakmıyordun bir de..."

"Ha... Ben kimseyle kışkırtmadım ama sen karının
götünden ayrılmadın."

"Bu yüzden mi bu akşam bu oyunu yaptın bana, ina-

namayorun sana Nergiz. Ne'yi ispatladım.'

Adamın sesi artık kulaklarını keşineltmeye başlamıştı Nergiz'in.

'Amacım ispat değildi. Tedbir.''

Erkan şaşkın hakakaldı.

'Tedbir? Ne için?'

Nergiz yine üfleterek saçını imneye çalışı. Olmayınca başını sağa sola döndürdü. Bu arada konuşuyordu.

'Kadın senin arkandan vantuzu baltık gibi baktı. Neden bileyim benden sonra onu almadığını ha. Ya sendeyse bu akşam? Ya birlikteyseniz? Ne yapseydim. Sabaha kadar eriyip bitse miydin?'

İçinden kendine bir öpücük yolladı Nergiz. İşte bu iş bu kadardı. Gayet mantıklı açıklamaydı ki bunu Erkan'ın parlayan gözlerinden, gülümseyen dudaklarından anılabiliyordu. Tamam, kabul, bu olasılık canını sıkardı ama onun Soner'lerde olduğunu bilmeseydi. Oda demiyordu orada olduğunu. Bak çakala bak.

Erkan içindeki anlamsız sevinçle Nergiz'in ellerini biraz daha serbest bıraktı ama üstünden kalkmaya niyeti yoktu.

'Sen beni kışkandın?'

Nergiz bu soruya yalan söyleyemezdi. Oyunda oynamazdı. Ne hissediyorsa söylemeyi istedi. Yorulmuştu. Hisler ortaya dökülecekti. Ve önce Erkan söyleyecekti sevdiğini. Söyletecekti. *Ahhh kötülüğünce içimden...*

'Evet kışkandım. Bu gün o Ece ile dip dişe dunduğunda kışkandım. Bana kızıl saçlılardan hoşlandığını söylediğinde kışkandım. Beni sevebilme ihtimalin içinde yaşıyor olsaydı bile, o tariften sonra. Benim o kadar zıtım ki hoşlandığın tip. Ben susamam. Ben uzun değilim.

Balıketti değilim. Hadi saçlarını kızı yapmam bile. Ben... Ben seveceğin kadın değilim ve o Ece, öyle biri. Sen tüm gün..."

İçinden kanatlar ırpılırken dudaklarında ki sıcaklıkla, ateşle kavrulmaya başladı Nergiz. Erkan'ın dudakları istila eder gibi savaşıyordu. Sanki kaçacak gibi. Gidecek gibi. *Ah bu kadar uğraştırmasan ne vardı be adam.*

Neden sonra kafasını kaldırıp Nergiz'in kulağına fısıldadı.

"Senin boyundan uzun kadınların hepsi çok itici"

"Ha kısıları değil yani?"

"Kesmesene sözümü yaaaa. Şurada bir şey yapmaya çalışıyoruz."

"Ne yapmaya çalışıyorsun, diğer kadınlarıyla benim boy farkımı mı ölçüyoruz?"

Erkan ters ters baktı Nergiz'e.

"Hayır Allah'ın salağı. Sana şurada ilanı aşk etmeye çalışıyorum, onu bile boğazıma diziyorsun."

Nergiz koca miskete dönen gözlerini iki kırıp sonra kafasını yana yatırıp sırtır.

"Tamam. Sustum. Devam et."

"Hm nerde kalmıştım."

"Boy"

"Ha boy. Yok boyu geçmiştik. Kilo. Evet biraz sıskasm, gevezenin tekisin, saçların kırmızı değil ve illerin yok... Ama..."

"Ama?"

"Ama ben seni seviyorum deli kadın. Sen itiraf etmeden ben etmeyecektim. Söylemeyecektim. Ama deminden beri bana itiraf ettirmek için o kadar abaladın ki, bu durumda yenilmiş sayılmam."

İşte bu sözle Nergiz cidden şok olmuştu. Birazda sinir

olmuştı. Ukala herif. Ne kadar da emindi.

"Ha demek öyle... Kalk üstünden hemen. Benden sonra söyleyecekmiş de, önce ben itiraf edecekmişim de, nasılda emin kendinden. Kalksana beee. Sırtmasanaa..."

"Nergiz?"

"Ne?"

"Söyle."

"Söylemem."

"Ama ben söyledim."

Erkan sırtınca Nergiz de yüzünü buruşturdu.

"Aman iyi tamam... Seviyorum seni, aşığı. Hem de her an seni gebertmeyi düşünecek, isteyecek kadar. Oldu mu?"

"Olmadı. Böyle olmadı. Sırtın acıdı, güzel cümle kurma yetini kaybettin."

Erkan onun üstünden kalkarken Nergiz de söylenmeye devam etti.

"Ben güzel cümleler kurmam. Bu kadar. İşine geliyor sa."

"Sen edebiyat mezunu bir editörsün. Elbette kurarsın."

Erkan Nergiz'i kucağına alıp yatağa doğru ilerledi.

"Bıraksana beni."

"Sana şimdi iki saat yatağa geç diyene kadar alır kendim koyarım. Daha az zahmetli."

Nergiz Erkan'a uyuz uyuz bakmaya başladı.

"Erkan cidden çok uyuzsun aşkım biliyorsun di' mi?"

Erkan birden döndü ona.

"Ne dedin?"

"Ne dedim?"

"Az önce dedin."

"Ha, uyuzsun dedim."

"Sonra ne dedin?"

"Biliyorsun dı' mı dedim."

"Nergiz adamı hasta etme. İkisinin arasında bir şey dedin."

"Yoo demedim."

"Dedin. Aşkı dedin. Salak mısın hatı..."

Nergiz'in kâhkahasıyla kadını altına alan Erkan, bunu her ne kadar alışkanlık hâline getirse de her seferinde aşırı zevk alıyordu.

Adamın boynuna kollarını saran Nergiz, bir ara ayrılan dudaklarının arasından fısıldadı.

"Unutmadım ve hatırlıyorum. Seni seviyorum, sana aşığı ve benden daha çok çekeceksin aşkı."

Erkan da aynı sessizlikte cevap verdi.

"Senden çekmezsem huzurum kaçar benim aşkı."

"Önce şunu söyleyeyim ki seni buraya ufak bir kandırmaca ile getirdim. Fark ettiğin gibi Erkan yok"

Başını sevimli bir gülümsemeyle öne eğmiş sonra tekrar aynı ifadeyle Yasemin'in mum ışığında parlayan gözlerine bakmıştı.

"Sana söyleyecek o kadar şeyim var ki Yasemin. Ama her şeyden önce sana söylemem gereken bir şey var. Biliyorsun ki ben aslen Fransızım. Ve seninle aynı dini inanışlara sahip değiliz. Ama sevginin dini tektir. Kiblesi kalptir. Seni kalbimin tüm inanışıyla seviyorum."

Yasemin de titrek gülümsemeyle baktı adama.

"Kalbinde ki aşka dair tüm inanca bağlıyım. Bende seni seviyorum."

Soner içindeki heyecanın yüzüne vurduğu ışıkla gülümsedi tekrar.

"Yasemin. Ben sensiz olmak istemiyorum. Benim inan-

ema göre evlilik kaideleri senin inanışına göre olandan uygulamada farklı olabilir. Ama her dinde birlikteliğin temeli, karşılıklı sadakatten ve verilen sözlerden ibarettir. Biz sevdiğimiz ve evleneceğimiz kişiye evlilik yeminiyle bağlarız. Dini ve resmi yaptırımlardan daha önemlidir bizim için bu. Ve ben sana kalbinle ruhumla bağlanmak istiyorum. "

Ayağa kalkıp kadını da kaldırdı. O zamana kadar Yasemin'in fark etmediği, salonun köşesinde duran ayrı bir köşe olarak dizayn edilmiş yere çekti kadını Soner. Yasemin gözlerine inanamadı. İsa heykelenin önünde irili ufaklı Meryem ana ve melek heykelleri, çeşitli mumlar ve çiçeklerle donatılmış, küçük ve kutsal bir bölüm yaratmıştı Soner. Küçük sehpanın üstünde bulunan beyaz çiçeklerle süslü tacı kadının kafasına, bakışlarıyla aldığı izin sonucu taktı. Yasemin nefes almayı bile unutmuştu.

Ellerini kadına doğru uzatıp bekledi. Ona uzatılan bu ele baktı Yasemin. Bir ömür bu ellerle? Evet, dedi içinden. Ve iki elinde bu avuçların içine teslim etti. Gözleri sevgiyle ışıldayan Soner derin bir nefes çekerek, evlilik için gerekli olan yeminini etmeye başladı.

"Bir ömür gözlerine bakmaya yemin ediyorum... Hani sadece bakmak değil... Gözlerimin her dolaştığı yere sende gölürmek... Baktığım her yerde seni görmek... Boyle bir bakmaktan bahsediyorum... Benimle görmeye var mısın?

Her anıma adını kazıyacağıma yemin ediyorum... Hani kazımak derken, öyle yedi harfli bir ismin ait olduğu alfabeye değil, hiçbir lisanın yetemeyeceği kadar çok kelimelerle ve hiçbir lisanın anlayamayacağı kadar tek heceyle... Biz ile... Benimle *biz* olmaya var mısın?

Ben senden bana çoğalmamı istiyorum... Hani çoğal-

mak derken, öyle her şeyime yetebilmeni değil... Kanıma kan katan kalbinden, bana her nefes de çoğalarak gelmeden bahsediyorum... Karnının en kutsal yerinde, senin içinde çoğalmama izin vermenden bahsediyorum... İki kişilik dünyamı, tek kişilik yaşamaktan bahsediyorum... Tek bir kadehi, birbirimizin dudak izlerini takip ederek yudumlamaktan... Benimle, hep artarak, hep çoğalarak eksilmeye var mısın?

Yasemin... Ben seni ömrümün üstünde taşımaya yemin ediyorum. Tüm bu söylediklerim, Tanrı'nın huzurunda sana verdiğim yemindir. Benimle evlensen de evlenmesen de, ben seni karım olarak seçiyorum... Tanrı'nın huzurunda yemin ediyorum ki, bu can durdukça, bu dünya döndükçe, senden başka kadına, ya dost olurum ya baba... Ve yine Tanrı'nın huzurunda Seni Sevdiğime yemin ediyorum ve hep seveceğime. Benimle evlenir misin?"

Sözü bittikten sonra Yasemin'in vereceği cevabı bekledi. Yasemin derin bir nefes aldı. Kısık sesiyle, Soner'in gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladı.

"Ömrüm oldukça sana bağlı kalacağıma yemin ederim. Ömrümün ikinci perdesinde bile beni sana eş yapması için Tanrı'ya yalvaracağım. Seninle birlikte mutlu bir hayatı, acısıyla tatlısıyla göğüsleyeceğime yemin ederim.

Gözlerinle ilk tanıştığım gün hissettiklerimin, bizi bu güne getirdiğine inancım sonsuz. Ve bu hislerimin, seninle geçen her anımda daha fazla artacağına inancım sonsuz. Gözlerinden gözlerimi çekmeyeceğime yemin ederim.

Sana kocam demek benim ruhumu tamamlayacaktır. Seni asla yarım bırakmayacağıma yemin ederim. Seni bin ömür seveceğime yemin ederim. Evet, seninle evlenirim. "

Soner bir elini Yasemin'in avucundan alıp cebine soktu. Parmakları arasında bir yüzükle Yasemin'in sol elini avuçlarına aldı. Soner'in elleri titriyordu. Yasemin parmağına takılan yüzüğü gözyaşlarından buğulanmış bakışlarla görmeye çalıştı. Eski bir yüzüktü. Ama mum ışığında alev alev yanıyordu.

"Bu yüzükle, tüm inanışlar ve Allah katında seninle evleniyorum."

Yasemin o an ne yapsam diye düşündü. Yüzük yoktu ki oda evliliği kutsasın. Sonra Soner'in dudaklarına kaydı gözleri. Ellerini kurtarıp adamın yüzünü avuçlarına aldı. Dudaklarına yaklaştı.

"Bu öpücükle tüm inanışlar ve Tanrı katında seninle evleniyorum."

Birleşen dudakları kalpleriyle tek bir organa dönüşmüş gibiydi. Nefesleri birbirlerinin içinde eriyordu.

Yasemin Soner'i elinden tuttu. Dudakları ayrılmadan yatak odasına doğru götürdü. Soner tam kapıda durdu. Gözlerinin içine baktı. Sessiz bir soru sordu. *Emin misin?*

Ve Yasemin'den gecenin ikinci evetini aldı.

Kapıdan girmeden kadını kucağına alıp yine birleşmiş dudaklarla odaya girdiler.

Yatağın üstüne Yasemin'i uzattı. Usulca acele etmeden, açılan her zerresini öpücük yağmuruna tutarak soydu kadını. Çınlıçplak kalıp, çıplaklığından zerre utanmayan kadını izledi. Öylesine güzeldi ki. Teni, vücudu. Ama her şeyden öte, ona ait olması güzeldi.

Tenine tüm vaatleri kondurdu adam. Kadın her yemine inandı. Adamın parmaklarının değdiği her yer, parmak izleriyle mühürlenmişti artık.

Göğüs uçları en büyük bağımlılığı olmuştu adamın. Kokusu en kuvvetli ilacı... Kadının karşısında Apollo

gibi dikildi. Aşk vaat ediyordu. Sonsuzluk vaat ediyordu. Sevişmek aşkın en kutsal ayiniydi. Ve onlar sonsuz kere sonsuz, birbirlerinin bedenlerinde ilahi aşkı, ilahi hazzı tatmaya daha yeni başlamışlardı.

Kadın olmanın en muhteşem duygusunu hissettirmişti adam kadına. Kasıklarına vurduğu her darbede, ruhu da kıvıllanma vuruyordu aşkın. İki ayrı dünya, iki ayrı inanç, iki ayrı varlık, tek bir bedende birleşmişlerdi. Birbirlerinin içinde kaybolmuş, yine birbirlerinin sınırlarında yalamışlardı kendilerini.

Her fırtınanın nefes kesen rüzgârıyla savrulduktan sonra, o dingin huzura yine birbirlerinin meskeninde varmışlardı. Nefesleri ait oldukları yere usulca süzülürken, varlıkları birbirlerine sarmal olmuştu. Aşkı böyle tatmışlardı ve aşk böyle sevmişti bu iki insanı.

Aşk böyle bir şeydi.

32. BÖLÜM

“Erkaaannnn, uyaaannn.”

Adam da tık yoktu. Yatağa serilmiş ahtapot gibi yer kaplayan Nergiz, kendi duruşunun tersi şeklinde üstünde yatan adamdan kurtulamıyordu ki kalksın.

“Ya kalksanaaa, ne deli yatıyorsun sen bee...”

“Nergiz, kapa çeneri.”

Altta tavanı izlerken yanaklarını şişirip oflayan Nergiz saate baktı.

“Ya zaten saati de kurmamışız. Geç kaldık diyorum sana. Sende uyandırmadın.”

“Mesaj attım, ikimiz için izin aldım. Şimdi kapa çeneri.”

Bu habere çok sevinse de uykusu kaçmıştı bir kere. Erkan’ın saçıyla başıyla oynadı ama yine tık yok, adam gözlerini bile açmıyordu.

“Ama uykum kaçtı benim yaa...”

Erkan homurdanarak dönmüş, yüzünü kızın boynuna gömüp, kollarıyla da bedenini sarmıştı. Nergiz iyice hapsolmuş şekilde yatağa yapışmış kalmıştı. Ne yapsam diye düşünürken yüzünde yine o malum sırtışla Erkan’ın yavaş yavaş okşadı Nergiz.

“Aşkummm, bebeğiimmm, bir tanecik sevgilimmm.”

Erkan düzenli aldığı nefesini anında yutmuş, gözlerini de sonuna kadar açmıştı.

“Her sabah bu şekilde uyandırırırsan sonu ne olur biliyor musun sen?”

Nergiz’in yüzünde masum bir gülüş Erkan’a gözlerini kırparak baktı.

Ne olur sevgilim."

Erkan inleyerek kendini iyice Nergiz'in üstüne çekmiş dudaklarına yapışmıştı. Sabah sabah cennet miydi burası?

"Bu yataktan sahura kadar çıkmayız."

Aldığı nefes arasında fısıldamış tekrar dudaklara yumulmuştu. Aklında ki tüm hinlik uçup giden Nergiz, üstünde ki adama odaklanmış, kollarını boynuna dolamıştı. Erkan'ın eli yandan göğsüne ulaşmış, göğsünün yan tarafını okşuyordu. Dili diliyle savaş içindeyken Nergiz'in boğazından kopan inilti Erkan'ın ağzının içinde kaybolmuştu bile.

Nefes nefese başını çeken Erkan Nergiz'in boyun çukuruna geri dönmüş yüzünü de iyice gömmüştü. Konuşurken dudakları kadının tenini yakıyordu resmen.

"Öldürüyorsun beni Nergiz. Her hâlinle öldürüyorsun. Sayende ben çok yaşamam."

Nergiz de içinde oluşan duygulardan sıyrılmaya çalışarak gülümsedi. Bir eliyle de Erkan'ın omzunu okşuyordu.

"İyi ya hızlı yaşatacağım genç öldüreceğim seni."

Erkan kıkırdadı başını kaldırmadan.

"Desene öte tarafta ki huriler, yakışıklı cesetle bayram edecek."

Adamın omzunu ısiran Nergiz hurladı.

"Beni huri katili etme istersen Erkan."

"Sende böyle ısırma istersen. Çok tahrik edici..."

Bunu duyan Nergiz başını Erkan'ın omuzu ile boynunun arasında ki yumuşak dokuya yaklaştırıp ısırdı. Erkan inleyerek bir hamlede kızın bacaklarını açtı ve bedenini araya soktu. Tam merkezinde adamın sertliğini hisseden Nergiz'in nefesi kesilmişti. Erkan sıkı dişlerinin arasın-

dan konuştu. Gözlerine sımsıcak bakarak, "Buna aşırı tahrik derler. Günaha davet derler. Görüyor ve kabul ediyorum." dedi.

Kadının bacak arasına elini uzattığında Nergiz kaskatı kesilmişti. *Hayır, böyle değil... Aşık olunca değil... Şimdi değil...*

"Aaa şey, ben çok acıktım ve... Ve ilaçlarım. Ah evet ilaç saatim..."

Erkan anında kendine gelip kızın üstünden kalktı.

"Of ya, nasıl unuttuk. Hadi mutfağa. Yürü."

Derin bir nefes alan Nergiz, içinde boğulmaya gönüllü olduğu gözlere dalarak ayağa kalktı.

"Emredersin sevgilim."

"Nergiz, bu odadan çıkman için üç saniyen var ve üç bebeğim."

"Günaydın kadınım."

Gözlerini keyifle açan Yasemin, üstünde sadece belindeki havluyla karşısında duran adama baktı. Dün gecenin anıları beynine hücum ettikçe utançından kıpkırmızı olmuştu. Bunu gören Soner yatağa oturup Yasemin'in yavaşlığını okşadı.

"Sen utanıyor musun?"

Yasemin diklendi.

"Yok tabii ki utanmıyorum, sadece..."

Tek kaşı havada hâlâ sırtıp bakan adama kaşlarını çatıp Yasemin.

"Bakmasana öyle. Utanmıyorum ama bu alışkın olduğum anlamına da gelmez. Yani böyle..."

Yasemin'i yatağa uzatıp, yarı üstüne gelecek şekilde uzanan Soner yüzünün her yerine öpücük kondurmaya başlamıştı.

"Alışkın olmadığını biliyorum. Ve utanmana da bayılıyorum. Tenine yakışıyor."

Son söylenen bu sözlerden sonra, yeniden birlikte olmaları gereken boyuta geçmişler ve aşka yeni ufuklar açmışlardı.

Yataktan çıkmayı başardıktan sonra Yasemin giyinirken birden durdu.

"Ah Nergiz, ben onu hepten unuttum."

Pantolonunun kemerini takmaya çalışan Soner kadına baktı.

"Sorum mu vardı?"

"Yok. Yani umarım. Aahh, Nergiz yine bir şeyler karıştırmıştı da dün akşam. Yani karıştıracaktı."

Soner'e Erkan'ın onu buraya çekmek için olan bahanesine inandığından, bunu Nergiz'e söylediğini ve Nergiz'in yaptığı planları da anlattı. Soner kahkahalarla gülerken tişörtünü kafasından geçirdi.

"Bunların ikisi de manyak... Koca adam ne işin olur planla, ya Nergiz, işi gücü oyun fırlıdak. Aşkım bence biz bunlara bir el atalım. Yoksa bunların bir halt becereceği yok. İki cambazı bir ipe koyduk, hangisi düşecek diye izliyoruz."

"Bence de... Aa, arasam mı ki?"

Soner, Yasemin'in saçını öpüp salona geçti.

"Ara tatlım."

Yasemin Nergiz'le konuştuktan sonra hemen salona geçti.

"Evdelermiş. İkisi de. Nasılsa bende gidemiyorum bu gün bankaya. Senin işin yoksa birlikte geçelim mi eve. Ya da akşam veririz haberi."

"Yok işim bebeğim. Dün geceyi planladığımdan bu gün randevularımı iptal etmiştim."

Adama aşkla bakıp gülümseyen Yasemin, çenesinden öperek çantasına uzandı. El ele evden çıkıp asansöre yürüdüler.

"Nergiz kapı."

"Aaa memnun oldum, aha buda sapı."

"Of Allahım, aşkım kapı çalıyor."

"Madem duyuyorsun, neden çalan kapının açılması gerektiğini idrak etmiyorsun."

Mutfaktan sesini iyice yükselten Erkan resmen güreledi.

"Bana o kırk cümleyi kurana kadar açardın kapıyı Nergiz."

"Sende Erkan."

Bu kavgalar sürerken kapının açılma sesi geldi. İçeri giren Yasemin, sağ tarafına dönüp mutfığa baktı, salona yürüyüp içeri baktı.

"İkinizde buradaysanız neden açmıyorsunuz şu kapıyı?"

Erkan sinirle homurdandı.

"Sidik yarıştırıyorduk bebeğim."

Soner kahkaha attı.

"Ee kim kazandı."

Nergiz salondan seslendi.

"O rüzgâra karşı işediği için, benimde şeyim..."

"Öhhö öhhööööö"

"Ne oldu Yasemin, boğazına bir şey mi kaçtı?"

"Sen kaçtın Nergiz boğazıma."

Salona geçen Yasemin, karşısında gördüğü sevimli suratın edepsizliğini unutup koşarak ona sarıldı. Neye uğradığını şaşırان Nergiz, Yasemin'in omzunun üstünden

Soner'e bakıp 'neler oluyor' der gibi kaş işaretli yaptı ve Soner de sırıyordu. İyi miydi bunlar ya?

"Ne oldu kızım, haplandınız mı sabah sabah."

O sırada muttaktan elinde kahve fincanlarıyla gelen Erkan sırtarak Nergiz'e baktı. Gözlerinde ıstık, ah her yöne çekilebilirdi.

"Sabah değil aşkım, öğlen oldu."

İlk önce algılanamadı bu söz, sonra ortalığı bir sessizlik kapladı ve ardından.

"Aşkım mı? Ne aşkımı? Ah bir gece ortalıktan yok olurum ve şu olanlara bak."

Nergiz sinirli bakışlarla Erkan'a baktı.

"Alıştır alıştır söyleseydik ya sevgilim"

Bu cümlede ki sevgilim kısmı öyle keskin vurgulanmıştı ki, Erkan kalıkaha atarak Nergiz'in yanına geldi. Sehpayı bıraktığı kahvelerden bir fincan alıp Nergiz'e uzattı.

"Buyur bir tanem, kahven."

Nergiz yüzünü buruşturup fincanı aldı.

"Çok mıç mıçsın Erkan çok. Sizde bakmaym alık gibi, tamam, ben bu adama aşık oldum, ama o benden daha önce aşık oldu."

Cümlesi bittiği an sırtan Nergiz, Yasemin'in keyifle ısıldayan yüzüne baktı. Koltukta yan yana oturan Soner ve Yasemin birbirine bakarak gülümstediler. Sonra Yasemin söze girdi.

"Önce ikiniz adına çok sevindim çünkü eğer bu işi siz halletmeseydiniz biz el atacaktık. Ve bizim de size bir haberimiz var."

Yüzük takılı parmağını havaya kaldırdı.

"Biz evleniyoruz."

Nergiz derin bir nefes çekerek donup kalırken, Er-

kan yumruğunu havaya kaldırıp sevinç nağması attı. Yasemin'in gözleri Nergiz'e odaklanmıştı ve Nergiz'in aklında tek bir şey vardı. Kızusu gidiyordu. Bu anın hayalini kursalar da, sanki hiç gerçekleşmeyecekmiş gibiydi. İlk defa ağlayamadığına sevindi. Gözyaşları olmadan numara yapmak kolaydı. Gülmüşedi. Hem canı için sevindiğinden, hem de şu anda Yasemin'in buna olan ihtiyacından.

"Ben... Şaşırdım ama kahretsin. Kızım çok sevindim. Çokkkkk."

Yerinden kalkıp Yasemin'e sımsıkı sarıldı. Bir yandan da gözü Soner'deydi. Ve onun güven veren yüzüne sevgiyle baktı. Yasemin'den ayrıldıktan sonra, Erkan'ın tebrik sarılmasından ayrılan Soner'in kollarına koştu. Kulağına fısıldadı sımsıkı sarılırken.

"İşte şimdi gerçek anlamda hoş geldin hayatımıza eniştem."

Soner Nergiz'in yanağına sımsıkı öpücük kondururken cevap verdi.

"Hoş buldum minik cadım."

Ve Erkan'ın sesi bu duygusal anı bozdu.

"Sonunda ama. Bende sizden bu saate kadar haber alamayınca, ret edildin sanmıştım Soner."

Yasemin ve Soner kıkırdarken Nergiz ötekili bakışlarını Erkan'a döndürdü.

"Ne demek bu? Sen biliyor muydun? Ve bana söylemedin mi? Ne yani, sen dün akşam Soner'lerde değil miydin?"

Erkan da şaşkın bakakaldı Nergiz'e.

"Ne yani, sen Soner'lerde olacağım planından haberi miydin?"

Nergiz sinirle ayağını yere vurdu.

"Önce ben sordum. Cevap ver."

Erkan kızgın suratla Yasemin'e baktı.

"Sen sana sır olarak söylediğim şeyi Nergiz'e mi söyledin?"

Yasemin öyle şaşkın ve ne yapacağını bilemez hâldeydi ki. Kim kime ne demişti bilmiyordu. Sonra derin bir nefes aldı.

"Saçmalamayı kesin. Herkes bir şey saklamış evet. O zaman sen niye bana Soner'in planından bahsetmedin?"

Erkan suçlu bir ifadeyle yutkundu.

"Dostumun sürprizini mi batırıyordum."

Soner araya girdi.

"Yani demek ki, hepinizin bir bahanesi varmış bazı şeyleri saklamakta. Abartmayın bence."

Bu sefer Erkan, kafasına dank eden gerçekle döndü.

"Ne yani Nergiz, sen dün gece Ece'nin koynundan beni çıkarıp almak için o numarayı çevirmedin mi?"

Nergiz birden sinirlendi. Ece'nin koynu ne yaaaa..."

"Ecenin koynunu si..."

"Nergiiiiizzzz."

"Neeeeeee!!!"

Yasemin'in uyarısıyla küfrünü yarıda kesen Nergiz Erkan'a döndü.

"Hayır. Sebebi o değildi. Zaten senin orada olduğunu bilseydim, evde oturup gelmeni beklemez, , gelir oraya önce seni hadım eder, sonra o karıyı yolardım."

Erkan gülmemek için sıkıdığı dudaklarının arasından zor konuştu.

"Eee sebebin neydi o zaman."

"Dayanamadım daha fazla. Bir sürü plan yapmandan sıkıldım. Adam gibi, doğru düzgün bana olan aşkını anlat istedim. Oldu mu? Benim de içimde kalmıştı. Aaa yeter."

Erkan Nergiz'e sımsıkı sarılıp dudaklarına yapışmadan önce ortalığa laf attı.

"Bir de susmayı becerse..."

Öğle yemeği yerlerken düğün ve planlardan konu açılmıştı. Erkan Soner'e tarihi sorunca Soner Yasemin'e döndü.

"Ben en fazla bir ay beklerim."

Yasemin o an içmekte olan suyla neredeyse boğuluyordu.

"Ne bir ay mı? Saçmalamasana Soner."

Erkan sırttı.

"Ne var, adam dayanamıyor demek ki. Nee, kız yüzün mü kızardı senin... Oha laann, siz yoksa, vaaayyy..."

Nergiz kıkırdayarak Erkan'a sokuldu.

"Aşkım ne patavatsızsın ya, bana benzemek zorunda mıydın bu kadar?."

Erkan masum bir çocuk ifadesiyle Nergiz'e döndü.

"Ama ne dedim ki ben hayatım. Doğanın kanunu bu... Biz de yapak mı?"

Nergiz kahkaha atmıştı.

"Yaparız bebeğim, az daha sabret."

Yasemin ikisine de öfkeli bakıp söylenirken Soner gülümsemesini saklamaya çalışıyordu.

"İkiniz nasılda buldunuz birbirinizi ya. İki edepsiz."

Nergiz gülümsemesinin arasından konuya döndü.

"Neyse konuya dönelim. Bir ay çok erken değil mi Soner."

Soner omuz silkti.

"Ne için Nergiz. Neyi bekleyeceğiz ki."

"Sende haklısın tabii de. Ne biliyim. Böyle çok ani oldu gibi geldi bana."

Yapılan uzun tartışmalar sonucu 2 ay sonrası için anlaşılmışlardı. Bu süre zarfında aileler tanışacak, alışverişler düğün işleri ayarlanacaktı. Ama bir tartışma da düğün ve gelinlik için kopmuştu.

“Ben sade bir düğün istiyorum Soner. Öyle şatafatlı olmaz. Biliyorsun bu benim ilk evliliğim değil.”

Bu söz üstüne Soner Yasemin’in elini tutup gözüne baktı.

“Bu ‘biz’im ilk evliliğimiz. Sen benden önce hiç kimseye ait olmadın. Bunu o güzel aklına sok. Ve canım, o düğün de yapılacak, o gelinlik de alınacak.”

Yasemin yüzünü astı.

“Gelinlik olmaz ama ya.”

Soner kadına baktı.

“Yapma Yasemin. Bu benim ilk, bizim son düğünümüz olacak. Ben sevdiğim kadını gelinlikle yanımda görmek istiyorum. Çok şey mi istiyorum.”

Adamın bu sözüne gülümseyerek bakan Yasemin elini yanağına uzattı.

“Elbette hayır. Ama...”

Nergiz hemen araya girmişti. Bu iş sonlanacağına benzemiyordu ve ya Yasemin ya da Soner kırılacaktı bu işin sonunda.

“Aaa o zaman şöyle yapalım. Sade ve kesimi abartısız bir gelinlik seçelim sana, duvakta takmadığın sürece o pampuk prenses gelinlerden olmazsın.”

Bu fikir Yasemin ve Soner’inde hoşuna gitmişti ve Erkan yine fırsatı bulmuşken kaçırmamak için Nergiz’in dudağına okkalı bir öpücük kondurmuştu.

“İşte benim pratik zekâ sevgilim. Hastayım sana yavrum...”

“Devan olmasın aslanım.”

Gülüşmeler ve düşün hakkında yapılan tartışmalarla geçen zamanda, mutfaktan salona geçmişler ve birbirlerinden ayrılmaya korkan sevgililer yine dip dibe oturmuşlardı.

Nergiz bir ara durgunlaşınca Erkan sebebini anlamış gibi onu iyice kendine çekip, sırtını yarı göğsüne yaslayacak şekilde kolunun altına almıştı. Kulağına eğildi.

"Sen iyi misin?"

"İyiyim. Yoruldum sadece."

"Ne yaptın ki bütün gün yattın."

Adama gıcık bir bakış atan Nergiz, yine başını göğsüne yaslayıp parmaklarıyla oynamaya devam etmişti Erkan'ın.

"Hiçte, kahvaltı sofrasını ben topladım."

Uzaktan Nergiz'i izleyen Soner, kızın belli etmemeye çalıştığı sıkıntısının öyle farkındaydı ki?

"Şimdi sıra geldi en önemli konuya. Bu ev meselesi-ne..."

Nergiz Soner'e baktı. Tepkisiz...

"İki ayda istediğimiz gibi bir ev bulamayacağımız için düğünden sonra Yasemin bana gelecek. Ve sen küçük cadı, evimiz nerede olursa olsun bizimlesin."

Yasemin gözleri dolu sevdiği adama baktı. Bu adam onun kalbinin içini biliyordu. Dün akşamdan beri hissettiği tek endişe buydu. Kuzusunu yalnız bırakmak istemiyordu.

Nergiz adamın yapmak istediği şeyi anladı. Gülümse-di.

"Tek başıma kalmanın keyfini süreceksen deli miyim de size geleyim be."

Soner omzunu silkti.

"Valla onu bunu bilmem. Şimdi ki evim iki oda, biri

senin. İstersen gelir hep bizimle yaşarsın, istersen canın ne zaman çekerse o zaman gelirsın. Ama o oda senin."

"Gelmem ya, senin o sapık köpeğınle mi uğraşcam."

Erkan da homurdandı.

"Ben ne olacağım lan o zaman. Sevgilimi alacaksın, bir odan var deyıp duruyorsun."

Soner sırtarak Erkan'a baktı.

"Seni de sevgilinin yanına sokarız ayıpsın."

Erkan keyifle gülümsedi.

"Ha o zaman tamam ya, izin verdim."

Nergiz dirseğıyle karnına vurdu Erkan'ın.

"Ay bide izin vermişmiş. Bak bak."

"Aman sende, bir havaya sokma insanı."

Yasemin Nergiz'e gözüyle işaret edince, Nergiz ayağa kalktı. Erkan hemen elinden tuttu.

"Nereye?"

Nergiz adama inanmaz gözlerle baktı. Alışabilecek miydi böyle bir ilişkiye ya, adım atsa adam hesap soruyordu.

"Tuvalete bebeğim, gelecek misin?"

Erkan piç bir bakışla baktı Nergiz'e. Aşağıya çekti onu, kulağına uzandı.

"Hmm işeme fantezisi mi?"

Nergiz kahkaha ve kusma dürtüsüyle adamdan geri çekildi.

"Sen ne cins bir sapıksın be?"

Hâlâ kahkaha atarak banyonun yolunu tutan Nergiz'in arkasından da Yasemin gelmişti. Hemen bileğinden yakaladı.

"Anlat. Her şeyi. Valla sabredemedim daha fazla."

"Ne anlatayım Yasemin. Adam bana âşık olduğunu haykırınca, bende eh hadi madem, bende aşığım dedim

ve işte bu durumdayız. Mıç mıç..”

Nergiz’e sımsıkı sarılan Yasemin, yanağına kocaman bir öpücük kondurdu.

“Senin için öyle sevindim ki bebeğim.”

Yasemin’e bakan Nergiz de gülümsedi.

“Bırak bizi. Gittiği yere kadar dedim, kendimi koy verdim. Ama esas ben senin için öyle mutlu oldum ki kuzum. Hak ettiğin şeyi yaşamayı umut ediyorum şimdi sadece.”

“Mutluyum.”

“Belli”

“Bizimle geleceksin di’ mi. Kalma burada. Senden ayrılamam ben.”

“Saçmalama Yasemin, eğer koca bulamasaydık birlikte yaşlanacağız demiştik. E madem sen buldun, düş yakamdan. Hem bir odam varmış ya sizde işte. Özledikçe koşar gelirim.”

Sımsıkı sarılan kızlar, artık içlerinde sadece keyif ve huzurla tepinmeye başladılar bir süre sonra, tipik kız muhabbeti Nergiz yüzüğü incelemeye başladı. En sonunda içerden ses duydular.

“İşeme fantezisini abartmayın isterseniz.”

Yasemin ne demek istediğini anlamaya çalışırken, Nergiz de yüzünü buruşturdu.

“Tüm geçmiş günahlarımın cezası bu adam. Valla bak.”

Yasemin sırtıttı.

“Ama seviyorsun.”

Nergiz göz kırptı.

“Deli gibi.”

“Senden akıllı işi beklenemezdi zaten.”

Çıktıklarında Yasemin salona geçerken, Nergiz de su içmek için mutfığa geçmişti. Suyunu içip dönerken, kapı

çaldı. Ben baktım, diye seslenirken kapıyı açtı ve karşısın da gördüğü kişiyle adeta nefesi kesildi. Bu adamın burada ne işi vardı?

Boran tedbirli bir tebessümle Nergiz'e baktı.

"Merhaba Nergiz."

"Senin burada ne işin var? Adresimi nasıl buldun?"

"İstanbul'da hangi bankada çalıştığını biliyordum ve adresini bulmak için kaynaklarımı kullanmam zor olmadı."

Adamın dediklerini neredeyse duymuyordu Yasemin. Geçmişte kaldığını sandığı adam şimdi kanlı canlı karşı-sındaydı.

"Nasıl girdin içeri?"

"Güvenlikte kimse yoktu. İstanbul'a geldim ve gelmiş-ken sizi görmek istedim."

O sırada salondan Erkan çıkmıştı.

"Bebeğim kim geldi?"

Boran'a ve ondan gözünü alamayan Nergiz'e bakan Erkan bu adamın kim olduğunu bilmiyor ve içinde oluşan kıskançlıkla herifin nedense ağzını gözünü dağıtmak istiyordu.

"Gereksiz biri hayatım. Ve gidiyordu."

Boran sıkıntıyla parmaklarını saçlarından geçirdi.

"Nergiz gereksiz gerginlik yaratıyorsun."

"Evi nasıl buldun?"

"Bankaya uğradım, Yasemin bu gün işe gitmemiş ve hatırı sayılır müşterisi olduğum için kıramadılar adresi verdiler."

Nergiz buz gibi bir gülümsemeyle sırttı.

"Adam sandılar yani ha."

Bu sırada Erkan tam Boran'ı yakasından tutup atacak-ken, salonun kapısından Yasemin'in sesi yükseldi.

“Boran. Sen... Hangi cesaretle...”

Nergiz Boran’ın Yasemin’e dikilen gözlerini gördüğünde artık daha fazla sakın kalamayacağını anladı. Ay hayır, bünyeye tersti bir kere...

“Anne sütüyle adam olmayı beceremeyenler, senin gibi inek sütüyle öküz oluyor işte. Defol dedim sana piç.”

Tam adamın üstüne saldıracakken Erkan Nergiz’i geri çekti ve Soner’e baktı. Soner’in dişleri sıkılı adama dikmişti gözlerini. Bu yumruk Soner’in hakkıydı.

“Şşşt, sevgilim, sakın ol.”

Saniyelik bir kurgu içerisinde, Erkan Nergiz’i kenara aldığı anda, Soner’in yumruğunda Boran’ın yüzünde patladı.

“Defol orospu çocuğu. Kadınımın adını da unut yüzünü de. Ve ne niyetle gelmiş olursan ol umurumda değil... Eğer bir daha karımın yanına yaklaşırsan seni öldürürüm.”

Adamı yakasından tuttuğu gibi dışarı fırlatan Soner, kapıyı kapattığı an kalakaldı. Yasemin yumruktan, kavgadan nefret ederdi. Yüzünü dönemiyordu ona. Nasıl kaybetmişti kendini. Ama o şerefsiz, Yasemin’in peşinde ki itti işte. Nasıl sakın olsaydı ki.

Ama Yasemin eğer ona kınayan bakışlarla bakarsa, eğer onu...

Sıkılı duran yumruğunda bir el hissetti ve başını eğip yumruğuna baktı. Yasemin yumruk attığı eli avucuna almış ve hâlâ sıkılı olan yumruğuna elini dolamıştı. Sonra yavaşça yumruğunu kaldırdı ve dudaklarına götürdü.

Adamın yumruğuna minik bir öpücük kondururken gözlerinin içine bakıyordu. Soner’in endişesini fark eden Yasemin fısıldadı.

“Bu yumruk da affedilir bir yumruktu aşkım.”

Sonra bu harika kadın gülümseyerek elini bırakıp geri döndü ve salona girerken seslendi.

"Nergiz nedimem olacaksın."

Soner o an hissettiği çocuksu sevinçle, yumruğunu sıkıp sanki kendine vururmuş gibi bir hareket yaparak havaya sıçradı. Bunu yaparken Erkan'a göz kırptı.

"Seviyorum ya ben bu kadını."

33. BÖLÜM

Sabah Yasemin'in tepiklemeleriyle uyanan Nergiz ho-murdandı.

"İntikam alıyorsun di' mi sen?"

Yasemin uyandığına emin olmak için birkaç kere daha çekıştirirken cevap vermişti Nergiz'e.

"Neyin intikamını alayım ki senden?" sesinde hiç inandırıcı olmayan bir şirinlik vardı.

"Sevgilini kovdum diye. Gece şey edemediniz ya..."

"Nergiz, vallahi bazen seni boğsam bir saksıya gömsem mi diye düşünüyorum."

Yattığı yerden sırtan Nergiz, yastıkla tedbirini alıp Yasemin'e yavru kedi bakışlarını savurmuştu.

"Ama kızsan da kızma. Ben o adamı niye kovdum biliyor musun?"

"Nergiz, niyesi mi var. Tuttun adamın kolunu Erkan'ın peşinden attın kapıya."

Nergiz sanki yaptığı normalmiş de, Yasemin bu kadar basit şeyi anlamıyor muş gibi hayretle bakmıştı Yasemin'e.

"Ay sana inanmıyorum Yasemin. Benden habersiz iş çevirdi o. Neden haberim yok bu tekliften. Erkan denen sevgilim bile biliyorken ben neden bilmiyorum. Bunun bir intikamı olmalıydı. Sana uykum geldi yatalım, dediği an attı tepem. Belli işte, yiyecek seni. Hevesi kursağında kalsın en azından bir kerelik. Her istediğinde de verme hem, kıymeti kalmaz kızııııı... Aaaaa... yaa git... çekmesene saçımı bee, ahh..."

"Nerde olacağım evdeyim. Senin arkandan kolumdan tutulduğum gibi kapiya atıldım."

Elinde ki telefona hayretle bakan Erkan şaşırdı.

"Neden abi, Yasemin'i kızdırdın mı?"

"Ne Yasemin'i oğlum, senin manyak attı beni dışarı."

Erkan duyduğu şeyle kahkahayı basmıştı. Konuşacak hâli bulunca nefes arasından cevap verdi Soner'e.

"Eee abi, ben yapamuyorsam sizde yapmayın demiştir."

Soner de gülmeye başladı.

"O zaman bundan sonra sabah akşam o kızı boş bırakmak yok. Bende patlıyor sonra oğlum ihale."

Erkan derin bir iç çekti.

"Bana kalsa ayrılmayacağım da, ilk günden bu ne, gel kirayı da paylaş istersen dedi, beni de kovaladı biliyorsun."

"Deli oğlum bu kız, sevilmesine var ya çekilecek kahrı yok."

"Bana mı anlatıyorsun abi" diyen Erkan, gözleri aşk ile parlayarak, karşısında ki cam ofisin içinde evraklara gömülen sevgilisine baktı.

"Erkan benim seni asıl arama sebebim, biz birkaç güne Ankara'ya gideceğiz. Ailesi ile tanışmaya. Kaptan'ı sürüklemeyeyim diyorum. Sen alabilir misin diyecektim. Evin müsait mi?"

"Tabii abi ne demek. Evde olmasam bile, yardımcım var. . Dert etme sen."

"Tamam o zaman. Sabah bırakırım sana."

"Tamamdır."

Telefonu kapattığında, Suat'ın odada Nergiz ile sıkı sıkı konuştuğunu gördü. Bir sonra ki röportaj onunlaydı, muhtemelen onu tartışıyorlardı. Başını bilgisayar ekranı-

na indirdiğinde arkasından bir ses duydu.

"Şu hatuna karşı bir şansım var mı acaba benim yaaaa. Bacakları nefis abi."

Erkan sinirle odaya baktığında Nergiz'in masanın altından görünen bacaklarına baktı. O eteklerin alt kısımlarını birbirine dikecekti. Konuşan adama döndüğünde, reklam bölümünde çalışan adamlardan birini gördü. Herifi çok tanımazdı. Genelde o katların burayla alakası olmazdı. Ama demek ki adam bu katla ilgilenmeye başlamıştı. İçinden şiddetli bir küfür savurup adama döndü.

"Bak. Şimdi ben o odaya gireceğim ve sen burada kalıp izleyeceksin tamam mı?"

Bunu öyle bağırarak söylemişti ki, tüm departman duymuş Erkan'ı takip ediyordu. İçinden sırttı. Daha iyiydi. Bir kerede herkes görürdü. Sinirlendiği zamanlarda olduğu gibi, yürürken gösterdiği itınayı göstermiyordu. Aksaması iyice belirgin bir şekilde Nergiz'in kapısını hızla açtı. Şaşkın şekilde adama bakakalan Nergiz, neye uğradığını şaşırmış hâlde adama bakarken, Erkan onu kolundan tuttuğu gibi ayağa kaldırdı.

Daha Nergiz ne oldu demeden, belinden sımsıkı sarılıp, diğer eliyle de ensesinde ki saçlardan tutup başını geri yatırdı ve kollarında yarı yatar pozisyona getirdiği Nergiz'i tutkuyla öpmeye başladı.

Sandalye de oturan Suat ve katta ki diğer kalan herkes, ki buna köşeden onları sırtarak izleyen Alper bey dahil, şaşkınlıkla bu manzaraya bakıyordu.

Dudaklarını kızın dudağından çektiğinde Nergiz gözlerini kırıştırdı.

"Bu neydi şimdi?"

"Burada ki herkesin, senin kimin sevgilisi olduğunu bilmesi lazımdı. Tek tek anlatamazdım, görmeleri gerekiyordu."

Sinirli bakışlarla kıza bakmaya devam etti Erkan. Nergiz de doğrulup üstünü başını düzelttikten sonra Erkan'a döndü.

"Ha, tamam o zaman. Bende bir şey oldu sandım. Hadi çık şimdi, toplantımı böldün."

"He tamam, kolay gelsin. Suat, görüşürüz abi."

Erkan geldiği hızla geri dönüp sandalyesine oturdu ve kimseye bakmadan çalışmasına kaldığı yerden devam etti.

"Suat, bence senin fotoğraflarını açık alanda çekelim. Gökyüzünün mavi olduğu bir gün..."

"Nergiiiiizz."

"Ay neee?"

"Az önce bu adam seni sevgili gibi mi öptü?"

"Suat, 5 yaşında erkek çocuğu değilsin, öpüşmenin şeklini anlarsın değil mi?"

"Anlarım sanırım."

"İyi o zaman. Alla alaaa..."

"O zaman siz..." derken 32 diş sırtıyordu Suat.

"Evet Suat. Ben o öküze âşık oldum. Ama bak, önce o âşık oldu, onu söyleyeyim de."

"Biliyordum."

"Neyi?"

"Onun sana âşık olduğunu."

"Nasıl biliyordun?"

Suat sırttı.

"Kadınlara karşı çok naziktir Erkan. Bir tek seni gebertmek istiyordu. Sen özeldin."

Elini kalbine götüren Nergiz sahte bir mutluluk ifadesiyle baktı Suat'a.

"Ah ne kadar mutlu olduuummmm."

Sonra ikisi birden kahkaha atmaya başladılar. Tam tek-

rar konuya dönecekken, Nergiz'in telefonuna mesaj geldi. Baktı ve mesajı okuduğu an karşı da duran sevgilisine döndürdü bakışlarını. Erkan tek kaşı havada tehdit eder gibi Nergiz'e bakıyordu.

"Biraz daha o adama sırtırsan, oraya gelip Suat'ın dişlerini ağzının içine dökeceğim. Çünkü senin o seksi ağzına kıyamam."

Nergiz cevap yazdı.

"Seni seviyorum."

Erkan elinde ki telefona baktığı an yüzünde oluşan şaşkınlık dünyaya bedeldi. Nergiz'e öyle bir bakıyordu ki. Nergiz bu hâline kahkaha attıktan sonra tekrar mesaj yazdı.

"Aşkım, yine güldüm ya ben. Dökecek misin Suat'ın dişleri?"

Erkan sırtarak cevap yazdı Nergiz'e.

"Ne Suat'ı, ne dişi?"

Nergiz başını sağa sola sallayarak, gülümseyerek Suat'a döndü.

"Bakma öyle abi. Âşık olduk altı üstü, sanki Amerika'yı yeniden keşfettik. Tövbeeee. Neyse konumuz şu ki, seninde foto çekimi için takıntın yok değil mi?"

"Senin derken?"

"Erkan'ı motosiklette foto çekmeye ikna edememişler de, sende de öyle takıntılar var mı?"

Suat birden düşen yüzüyle önünde ki kâğıtla oynamaya başladı.

"Erkan motora binmez."

Nergiz şaşkıındı.

"Nasıl ya? O adam motorcu değil mi?"

Suat Nergiz'e döndürdü bakışlarını.

"Kazadan sonra.... Erkan motorlardan uzak durdu hep. Hatta kendi motoru benim garaj da duruyor. Bana al

sat ya da yak dedi, ama ben saklıyorum. Belki bir gün?"

Nergiz birden Erkan'a baktı. Bülent'e bir şeyler anlatıp, bilgisayarda bir şeyler gösteren sevdiği adama baktı. Onunda korkuları vardı ha?

Bunun için bir şeyler yapacaktı.

"Soner, lütfen ama yaa, bak ben o kadar detaylı düğünle uğraşamam hayatım."

"Yasemin, bebeğim. Sen uğraşmayacaksın. Sadece istediklerini söyle bana, gerisini düşünme."

Yasemin homurdanarak telefona baktı.

"Tamam bir tanem, nasılsa ne desem boş."

"Ha şöyle. Bu arada sabah seni 8 de alacağım. Hazır ol."

"Tamam aşkım. Kaptan'ı akşam mı bırakacaksın Erkan'a."

"Evet. Sabah bırakacaktım ama oyalanınız."

"Bence de. Erken uyu o zaman sende."

Soner birkaç saniye susup, sonra içindeki arzusunun kalınlaştırdığı sesle fısıldadı.

"Yasemin, seni özledim. Bu gece bende kalsan ya, sabah çıkarız."

Yasemin sırtarak koltuğa uzandı.

"Olmaz aşkım. Sen uslu durmazsın ve uyuman lazım. Hem Nergiz her istediğin de verme dedi."

Yasemin kahkaha atarken, Soner de seyrek kullandığı sert ses tonuyla cevap verdi.

"O kızı çok sevsem de, boğma dürtümü yok edemiyorum bazen."

"Aa yapma ama o bir melek. Neyse aşkım, cidden ama uykunu alman lazım."

Soner homurdandı.

"Melek evet. Tamam ya. Ne yapalım. Sanki geçmeyeceksin sen elime."

"O anı sabırsızlıkla bekliyorum."

"Yasemin?"

"Efendim bir tanem."

"Şansını zorlama. Hâlâ oraya gelip seni alabilirim."

Cümlede ki 'almak' kısmını öyle erotik söylemişti ki, Yasemin kendine güvenemediği için alelacele vedalaşıp telefonu kapattı.

Nergiz geç geleceğini söylemişti ve saat 10 olmuştu. Tam telefonu alıp arayacakken kapı açıldı ve Nergiz içeri girdi. Koltuğa külçe gibi yığıldı.

"Erkan çok mu yordu seni?"

Gözleri kapalı Nergiz cevap verdi.

"Hoş buldum Yasemin. Ve hayır Erkan'la değildim."

Yasemin ayağıyla Nergiz'i dürttü.

"Nerdeydin peki?"

"Sır."

Yasemin ayağa kalkıp esnedi. Kesin dergi röportajından geliyordu. Uyuz, insan gibi söylese ölürdü.

"Seninle uğraşamayacağım Nergiz. Yatıyorum ben."

"Hmm yat, taze Fransız gelini sende."

"Zevzek."

"Süzme âşık."

"Süzülmemiş âşık."

Nergiz sırtırken karşılık verdi.

"Yesssss..."

Yasemin yarın için oldukça heyecanlıydı. Annesi ile konuşmuş, durumu özet geçmişti. Ve annesi de nerden baksan 10 kere aramış, Soner hakkında bir sürü sorular sormuştu.

"Bu gün dergiye gelemiyorum ve senden bir şey rica edeceğim bebeğim."

Erkan sabah sabah duyduğu bu güzel sesle güne başlamasının keyfiyle sırttı.

"İşte aşkım, heeyyy bi' dakika. Neler oldu neden gelmiyorsun?"

"İşim var ama seninde yardımına ihtiyacım var."

Erkan yatağından doğruldu ve gözlerini ovalarken suratına bakan Kaptan'a da sırttı.

"Ne işi?"

"Benimle öğleden sonra sana göndereceğim adreste buluşmanı istiyorum."

"Nergiz, bu ne gizem?"

"Erkan sorgulayacak mısın, Oğuz'dan mı yardım isteyeyim?"

Dişlerini sıkkan Erkan tısladı.

"Oğuzun belasını siktirecen sen bana."

Nergiz kıkırdarken cevap verdi.

"Aaaa ne kadar ayıp aşkım, küfür mü ediyorsun sen?"

"Ebeni Nergiz..."

"Beni de beni de."

Erkan bu edepsiz hatun karşısında kahkahasını tutamamıştı.

"Yakaladığım da aşkım, yakaladığımda."

Telefonu kapatırken hâlâ sırttan Erkan, yine bir şeyin farkına varmıştı. Bu kadın yine onu öyle bir hâle getirmişti ki, olayın ne olduğunu sorduğunu unutturmuştu. Tıpkı Suat'ın dişlerini dökmeyi unutturduğu gibi... Kaptana sarılıp yatağında yuvarlanırken köpeğe dert yandı.

"Oğlum sen sen ol, zeki dişilerden uzak dur. Hayatını parmak ucuna alıyorlar, hem de orta parmak."

Ve telefonuna gelen Nergiz'in mesajıyla kaşlarını çattı. Bu yolladığı adreste ne işi vardı ki bu kızın. Bu ıssız alanda... Neler çeviriyordu yine bu deli?

Saat 1 gibi Nergiz'in dediği yere geldi Erkan. Bomboş gözünün alabildiği bir araziydi. Nerden baksan şehir dışına çıkmış sayılırdı. Özel bir alan için betonlandığı belli olan bu büyük arazide kaşları çatık etrafına bakarken Nergiz'i gördü. Virane bir binanın önünde duruyordu. Bu terk edilmiş yerde ne yapacaktı ki?

Erkan'ı gördüğü an kalbi hızla çarpmaya başladı Nergiz'in. Ya ters tepki verirse diye endişelenmeden edemedi. Ya korkarsa. Ve Nergiz'in yanında korkmak onun canını sıkarsa. Kafasında kırk düşünceyle dudaklarını ısırarak Nergiz, arabanın kapısını kapatıp ona doğru gelen adamı süzdü. Keşke hayata bu adamla başlayabilseydi. Ona baktıkça o kadar keşkeler birikiyordu ki boğazında. Ve o kadar yanlış anılar üşüşüyordu ki aklına. Unutabilmek için hafif başım salladı. Ve o an tek istediği bu sıcak çikolataydı...

"Aşkım, neden buradayız?"

Nergiz Erkan'a elini uzattı.

"Gel korkma, kaçırmayacağım seni."

Erkan anlayamadığı birçok şeye rağmen gülümsedi kıza.

"Eğer kaçırsan zaten bir ilk olurduk. Kurbanını verdiği adrese çağırarak o işi bile kendine uydurmuş olurdun."

Erkan Nergiz'in gözlerinde bambaşka bir şey gördü. Yüzündeki gülümseme silinmiş, tedbirle kızın yanına yaklaşmıştı.

"Nergiz, neler oluyor?"

Nergiz Erkan'ın gözlerine baktı. Sevdiği adama. Onun ruhunu kurtaran adama. Tüm o alaycılıklar, yaşamla mü-

cadele formları hepsi yok olup gitmişti. Şimdi bu adamın karşısında ruhu çıldırmıştı. Sesini bulmaya çalıştı, sonra.

"Sadece sus ve bekle."

Erkan'ı orada bırakıp binaya girdi. Birkaç dakika sonra açılan kapıya baktı Erkan. Nergiz'i beklerken bir tekerlek gördü. Sonra arkasından onu gördü. Binmeye tövbe ettiği motorunu. Kani döndü o an. Birden tüm her şey silindi. Renkler, çevre, Nergiz bile yok oldu. O ana gitti.

Son hızla sürdüğü motorun yoldan çıktığı ana. Tekerlekleri üstünde kayan motorun çıkardığı sesler yine kuşağındaydı. Kaza yaptığına inanamayan, hâlâ kurtarırım düşüncesiyle motoru bırakmadığı o ana. Kaç takla atmıştı motorla? Kâh motoru karnının üstünde hissediyordu, kâh kendini motorun üstünde... Kâh motor bacaklarıyla son hız yere sürtüyordu, kâh kaça kemiğinin üstüne...

Gözlerini sımsıkı yumdu. Bu olamazdı. O motor ve onun üstünde ki adam o gün ölmüştü. Ve o evdeki motorunu da gömmüştü kendisiyle birlikte. Hiç unutmamıştı ama. O motorun üstünde hissettiği özgürlüğü. İçinde kopan coşkuyu... Yaşamak demekti onun için motor. Ve yaşamın orta yerinden kıran da yine o motor olmuştu.

Şimdi iki sevdiği şey yan yana duruyordu. Ama birinden ölesiye korkuyordu.

"Bu ne demek?"

Sıklıkla dişlerinin arasından zorla konuşmuştu. Ve Nergiz'in sesi. Öyle uzaktan geliyordu ki.

"Bu seni hayata bağlayan şey..."

"Bırak o lanet şeyi Nergiz."

"Bırakmam."

"Nergiz, bırak dedim."

"Korkaksın."

Kadının gözlerine öfkeyle baktı Erkan. Evet korkaktı.
"Kapa çeneni."

Nergiz motoru orada bırakıp Erkan'ın yanına geldi, elini tuttu ve motora doğru götürdü. Erkan direndi. Nergiz adamın gözlerine baktı.

"Erkan. Bende korkağın tekiyim. Köpek gibi korktuğumu; saçma kahkahaların, vurdumduymazlığın arkasına sakladım çoğu zaman. Uzanmak ve görmek istemedim. Çünkü benden çalınan şey, bana acı veren şeydi. Ben aşk kullanılarak ruhu komaya sokulan biriydim. Ben kadınlığın en büyük nimetinden, anne olmaktan mahrum edilmiş biriydim. Sende motor kullanılarak ruhu komaya sokulan birisin. Ama bak. Ben kurtuluyorum."

Erkan'ın yumruk olan ellerini avuçlarının içine aldı.

"Lanet olası adam bak bana. Duyuyor musun? Sen kurtardın beni Erkan. Korkumu senin gözlerinle yendim ben. Bak haykırıyorum işte. Aşığım sana. Senin tenine, gözlerine, kokuna, kahkahana, aksayan ve sadece benim sevgilime ait olabilecek yürüyüşüne aşığım. Bana gelişini zifir karanlıkta bile fark edebilirim o yürüyüşünle. Anlıyor musun Erkan, korktuğumuz şeyler, bize en büyük özelliği katan şeyler aslında. Sen bende ki yerini de anlayabilirsin. Aşka tövbe eden kalbimi sana açtım ben. Sana sığındı ruhum. Erkan sen beni kurtardın. Korkularımdan kurtardın. Yalvarırım benimde seni kurtarmama izin ver. Hep bir yanımız eksik kalır yoksa."

Erkan gözlerini motordan çekip Nergiz'e baktı.

"Ne yapmanı istiyorsun?"

Nergiz onu çekerek motorun yanına getirdi. Motora binerek Erkan'a elini uzattı.

"Beni almanı istiyorum. Burada, buraya gel Erkan."

"Yapamam Nergiz."

"Erkan sana ihtiyacım var. Ruhum tek başına kurtulacak kadar güçlü değil."

Binemezdi. Binse bir daha asla ondan kopamayacaktı çünkü. Korku... Tüm bedenini ele geçirdi...

"Nergiz anla beni."

"Gel. Benim için."

Kadını için...

Erkan titrek adımlarla motora yaklaştı. Tereddütle bacağına kaldırıp motorun üstüne oturdu. Derin bir nefes çekip gözlerini yumdu. Nergiz sırtında adamın kas katı kesilmiş bedenini hissetti.

"Seni yarışta izlediğim o gün. Bir an hayal etmiştim. Bu özgürlük nasıl diye."

Erkan kapalı gözleri ve kısık sesiyle fısıldadı.

"Cehennemi cennete çeviren bir his..."

Ellerini geriye atıp, Erkan'ın iki yanda kaskatı duran ellerini aldı. Motorun direksiyonuna koydu.

"Erkan. Cehennemimi cennete çevir. Ağlamamı sağla. Erkan benimle ağla. Yalvarırım. Ölüyorum yoksa. Akamayan her gözyaşım, senin bu cennetten uzak geçen bir saniyene eş. Benim için yap Aşkım."

Erkan direksiyonda ki ellerini öyle bir sıkımişti ki, eklemleri bembeyaz olmuştu. Nergiz kapattığı gözlerini motorun çalışma sesiyle açtı. Erkan'a çevirdi gözlerini. Ağlıyordu. Sabit bir şekilde karşıya bakıyor ve ağlıyordu.

"Seni öldürebilirim. Yine kaza yapabilirim. Sen ölürsen ben..."

Uzanıp adamın gözyaşlarını dudağıyla temizledi.

"Eğer ben ölürsem, kafana bir kurşun sık, gel peşimden."

Ve Erkan motoru çalıştırdı. Gittikçe hızlanan süratle,

boş alanı deli gibi dönüyordu. Bir yandan da haykırıyordu hıçkırıkları arasından.

"Seni seviyorum kör olası. Seni ölmeye kucak açacak kadar seviyorum. Senin için ağlayacak kadar seviyorum seni. Benim için ağla, bana ağla, yaşadıklarına ağla. Ben senin sevdiğin değil miyim? sevdiğinin çektiklerine ağla. Ben sana ağlıyorum Nergiz. Korkum korkunsa, korkun korkum olsun."

Nergiz gözlerinden akan yaşın sebebini bilmiyordu. Rüzgâr mı yakmıştı gözlerini, yoksa göz pınarları mı isyan etmişti bilmiyordu. Ağlamıyordu. Sadece yaş akıyordu. Yaşlar ondan, hıçkırıklar Erkan'dandı.

Başladığı kadar ani durdu Erkan. Motoru sabitlediği an Nergiz'i kendine çevirdi. Kadını deli gibi öpmeye başladı. Nergiz dudaklarında gözyaşının tuzlu tadını hissetti. Erkan'ın yaşları dudaklarına doluyordu.

Erkan Nergiz'i motordan indirip soydu. Pantolonunu sormadan sorgusuz çıkardı, külotuna elini attı Nergiz durduramıyordu. Kadını, o unutulana, tek bir kuşun dahi geçmediği, kendilerine ve korkularına ait dünyada soydu.

Erkan da soyunduğunda Nergiz adamın bel kemiğinden baldırına kadar olan yerdeki izleri gördü. Eğildi. Diz çöktü. Erkan'ın aksayan bacağına ki izleri dudaklarıyla dolaştı. Gözleri kapanan adam başını geriye atarak yaşlı gözleriyle gökyüzüne baktı.

Erkan onu ayağa kaldırıp sımsıkı sarıldı ve motora bindi. Nergiz'i de hiç vakit kaybetmeden üstüne çekti.

"Ruhunu vereceksin bana Nergiz. Ruhun sevişecek benimle. Aç gözlerini. Lanet olası gözlerini aç ve gözlerime bak. Bana gel bebeğim. Benim ol. Gözyaşlarını bana ver Nergiz."

Nergiz gözlerini açtığı an gözlerinden oluk gibi yaşlar akmaya başladı. Erkan hiç beklemeden, adı seks olmayan, asla cinsel birliktelik barındırmayan bir hamleyle Nergiz'in içine girdi. Nergiz hıçkırıklarıyla adama sarıldı. İkisi de ağlıyordu. Erkan'ın her hissettiğinde Nergiz'in gözyaşları daha fazla akıyordu. Yaşadığı zevk tahmin edilemeyecek kadar güzeldi.

Birçok adamın ulaşamadığı yerdeydi Erkan. Ruhundaydı. Sevdığı adamın kollarındaydı. Erkan'ın gözyaşlarının bittiği yerde Nergiz'in gözyaşları başlıyordu. Korkularını yıkayıp yok ediyordu.

Bedenleri her yükselip alçaldıkça Nergiz doyasıya hıçkırdı. Kollarını adamın boynuna dolayıp, yanağını yanağına yasladı. Aynı anda boşaldılar. Hıçkırarak. Erkan Nergiz'in gözyaşlarını öptü.

"Nasıl kutsal tadı var yaşlarının."

Erkan Nergiz'le tamamlanmıştı. Nergiz her iki anlamda boşalmanın verdiği rahatlıkla yüzünü Erkan'ın boynuna gömdü. Hafif hafif hıçkırıyordu hâlâ. Erkan sımsıkı sarıldığı kadınla dünyanın merkezinde gibiydi. İşte yaşama şimdi dönmüştü. Motoruna bir daha binmeyeceğini düşünürken, kollarında sevdiği kadınla, tüm korkulara karşı savaşmışlar ve kazanmışlardı. Don kişot'dan daha şanslıydılar.

"Benimsin. Her şeyinle."

Nergiz sadece başını sallayabilmişti. Hâlâ ağlıyordu. Senelerin biriktiğiyle. Ağlayamadığı her şeye ağlıyordu.

"Bana bak güzel gözlüm."

Nergiz başını kaldırıp adama baktı.

"Gidelim mi?"

Sadece başını sallayabilmişti Nergiz.

"Kirayı paylaşacağıma söz veririm sana gelebilir miyim?"

Nergiz gülmek ve ağlamak arası başını salladı.

"Belki evde seni susturmanın da bir yolunu bulurum ha, sulu göz."

Nergiz gülümserken fısıldadı.

"Motorla gidelim."

Erkan başını salladı.

"Ama önce ben senin içinden çıkmalıyım."

"İçimden asla çıkamazsın artık."

Bir süre daha orada sarmaş dolaş kalırken, Nergiz ağlayabilmenin dayanılmaz özgürlüğünü yaşamaya devam etti...

"Rahat verirsen daha iyi olacağız baldız. Senin ilgilen-
men gereken bir nişanlın yok mu...aahhh..."

Karnına yediği dirsekle susan Erkan yüzünü buruştur-
du ve Nergiz'in üstüne çıktı.

"Görürsün pis cadı." bu fısıltı gibi sesi bir tek Nergiz
duymuştu.

Nergiz göğüslerinde dolaşan dudaklar yüzünden ko-
nuşamıyor ve düşünemiyordu. Tabii bu sırada Yasemin'in
cırlamasını da tam duyamıyordu.

"Erkan orda ve siz... Nergiz siz... aayy, ver onu bana
telefona..."

"Yasemin saçmalama istersen yaaa."

"Neyse tamam, ben gelince sorarım bunun hesabını.
Ortadan bir yok oluyorum sevgili oluyorsunuz, bir yok
oluyorum yatağa giriyorsunuz. Sırada ne var acaba."

Daha Nergiz cevap vermeden hızla telefonu alan Er-
kan,

"Yasemin. İyi misin, sağol bende iyiyim, peki oldu gör-
şürüz." diye peşpeşe sayıp daha Yasemin nefes almadan
telefonu yüzüne kapamıştı. Nergiz sinirle Erkan'a bakar-
ken, yine o dudaklar aklını başından almıştı ve o sırada
telefonuna mesaj geldi Erkan'ın.

"Hey, sen... Kalk kuzenimin üstünden!"

Yasemin'den gelen mesaja kahkahayı atan Erkan iyice
bacak arasına yerleşti.

"Kalk komutunu başka yerlerim algıladı sanırım aş-
kım, ne yapsak ki?"

Muzur ve tutkuyu aynı ifadeye sığdıran adama gü-
lümseyerek bakan Nergiz, bacaklarını adamın beline do-
layıp kendine bastırırken mırıldandı.

"Mmmm, sanırım bir yolunu bulmalıyız."

O günü ve tüm geceyi, kâh uyuyarak, kâh sevişerek,

arada bir yemek yiyerek geçiren sevgili, gecenin bir körü son sevişmelerinden sonra birbirlerinin kollarında sızıp kalmışlardı. Ertesi gün öğlene doğru çalan telefonla uyanan Erkan homurdanarak telefonu açtı.

"Senin hâlâ kuzenimin koynunda ne işin var be?"

Erkan sinirle saçlarını çekiştirip, yanında uyuyan güzelliğe bakınca sakinleşmişti.

"Orada olduğumu nerden çıkarıyorsun Yasemin?"

"Çünkü bu telefon onun seni süzük."

Erkan bir küfür eşliğinde elinde ki telefona bakınca yüzünü buruşturdu.

"Tamam, yakaladın. Ne var sabah sabah."

"Sabah mı? Sende Nergiz'le yata yata ona benzedin ha. Öğlen oldu. Bir saate oradayız. Ve gelinlik alışverişine gitmemiz lazım. İkinizde bu hafta dergiden izin alıyorsunuz çünkü Soner'in acil ameliyatları olduğu için benimle fazla ilgilenemeyecek. Ve Erkan, itiraz yok."

Kapanan telefona bakakalan Erkan inleyerek yatağa düştü.

"Baldız baldan tatlı diyen geri zekâlıyı getirsinler bana."

Sonra Nergiz'e döndü.

"Aşkım kalk. Gelinlik seçeceğiz."

Nergiz mırıldandı.

"Niye, gelin olmaya mı karar verdin?"

Erkan Nergiz'in üstüne yuvarlandı.

"Ya hemen kalkarsın, ya da yemin ediyorum en az iki saat daha bu yatakta kalmak zorunda kalırsın. Ben ikinci şıkkı tercih ederim ama birazdan Yaseminler kapıda olacakmış. Hatun gelin psikolojisine büründü ve sanırım stres topu olarak ikimizi seçti."

İnleyerek başını yastığa gömen Nergiz mırıldandı.

“İş ne olacak.”

Erkan telefonunu eline alırken Nergiz’e de cevap verdi.

“Bu ay senin röportaj ve bizim çekimler tamam. Benim sayfamda basıma hazır halde. Yapacak bir şeyimiz yok dergide. Basım öncesi kontrollerini de haftaya yapacağına göre, bu hafta boşuz aslında.”

Kulağında ki telefona dönüp konuşurken, yataktan kalkan adamı izliyordu Nergiz. Çıplaklığından zerre utanmayan ve o vücuduyla Nergiz’e yatakta geçen iki saatin hayalini kurduran bir halde banyoya yürüyordu.

“Alper abi, Nergiz ve ben bu hafta yokuz.”

“...”

“He abi, yataktan çıkmak zor oluyor biliyo musun? Ah tabii sen yaşlı bir adamsın nerden bileceksin.”

Erkan’ın attığı kahlkahayla yüzünü ekşiten Nergiz adama kızamıyordu bile. Kendi de bu edepsizlikleri yapmaz mıydı? Yaptı. Ama o dergiye gidip Alper’le karşılaşınca en azından birkaç saniye kızaracağını biliyordu.

“Erkan. Ben hastaneye gideceğim ve oradan dönüştü Kaptan’ı senin evden alırım. Yardımcın inşallah kafayı yememiştir.”

Kahvaltı masasında oturuyorlardı. Yasemin’ler gelmiş ve bir şeyler atıştırdıktan sonra çıkacaklardı. Kızlar üst katta geçen günlerin kritiğini yaparken, adamlarda son keyif çaylarını içiyorlardı.

“Yok abi, akşam aradığımda keyifliydi sesi Hacer ablanın.”

“Sevindim. Bu gün kızlar sana emanet o zaman. Bu iyiliğinin karşılığını öderim bir gün.”

Erkan yüzünü ekşitti.

"Bir gün mü? Abi bir yıl ödeyemezsin. Beni alışveriş denen illetin içine o iki cadıyla itiyorsun. Hangi bir günden bahsediyorsun sen?"

Kapıda görünen Yasemin Erkan'ın başına bir şaplak indirdi.

"Cadı seninkine benzer."

Erkan sırttı.

"Evet. Bunu biliyorum."

Nergiz de mutfığa girmiş ters ters bakmıştı ikisine.

"Benim kadar taş düşsün başınıza emi. Götümü yiyin."

Bu sözle kaşları kalkan Erkan kahkaha esnasında tam ağzını açacaktı ki, diğerlerinin gülme sesleri arasında Nergiz susturdu onu.

"Sakin bu konu hakkında bir şey söyleme Erkan, valla fena olur."

Kadını çektiği gibi kucağına oturtan Erkan sırttı.

"Tamam tamam. Ama sen gel bakıyım şöyle, başımdan önce kucağıma düş."

Bu iki deliye bakan Soner sırttı.

"Abi aile var yaa..."

Sevgilisinden bir öpücük çalan Nergiz, hiç istifini bozmadan Erkan'ın bardağından bir yudum çay içti. Soner'e baktı sonra.

"Sende gözünü kapat enişte."

Gülüşmeler takışmalar arasında masayı toplayıp evden çıkmışlardı. Erkan kızları, Nergiz'in arabasıyla götürürken Soner de vedalaşıp hastaneye yol almıştı. Erkan bir ara Nergiz'e döndü.

"Aşkım. Sabah taksiyle gidip şu yerden arabayı almam lazım."

Yasemin arka taraftan iki koltuğun arasına doğru eğilmiş oturuyordu.

"Hangi yer?"

Nergiz gülümsedi.

"Bir ara anlatırım."

Erkan bu sözü iplemeden Yasemin'e döndü.

"Nergiz'in ağladığı yerden."

Bu söz öyle bir şekilde düşmüştü ki ortama. Yasemin bir an nefessiz kaldı. Sonra gözleri doldu. Nergiz'e döndü.

"Sen... Sen ağladın mı?"

Nergiz Yasemin'e dolu gözlerle baktı ve başını salladı. Yasemin hıçkırıklar arasında Nergiz'e uzanıp boynunu kıracakmış gibi sarıldı. Sonra derin bir nefesle geri yaslandı.

"Oh beeee... Ohh beeeeeeeee..."

Avaz avaz bağırıyordu. Ve ardından kopan kahkahalar. Dengesizlikte sınır tanımayan bir gruptular vesselam...

"Ben hayatta bu gelinliği giymem."

Erkan yüzü turşu satar bir halde, mağazanın ortasında ki koltuklarda oturuyor, Nergiz ve Yasemin'in dalaşmalarını izliyordu.

Nergiz'in gösterdiği gelinliği o da beğenmişti ama Yasemin ısrarla çok gelin gibi deyip duruyordu. Bir an o gelinliği Nergiz'in üstünde hayal etti.

Çok güzel olurdu beeee...

Oturduğu yerden seslendi.

"Aşkım boş ver, o almasın. Sana alırsız bizde."

Bu sözle kalbi tekleyen ve anında buz gibi olan Nergiz gülümsemeye çalıştı.

"He Erkan he..."

Bir an düşündü... Sadece bir anlık... Sonra... Sonrası yoktu...

Nergiz'in düşen yüzünü izleyen Erkan, onun evlilik istememe fikriyle canı sıkılmıştı. Gelinlikleri görene kadar bu fikir onunda aklına gelmemişti. Evlenmek onunda hayallerinde değildi. Ama şimdi... Lanet olası kadın onu evlenecek kadar istemiyor muydu?

Düşüncelerinden yine Nergiz'in çılgılığıyla ayıldı.

"Ah şuna bak. Tanrım bu nasıl da güzel... Yasemin?"

Yasemin de Nergiz'in elindeki beyaz gelinliği görünce nutku tutulmuş kalmıştı. İşte istediği tam olarak buydu.

Beyaz düz kumaştan olan gelinlik, vücudunu ikinci bir deri gibi sarıyor ve basen altından açılarak ayaklarına dökülüyordu. Tek omuz açık olan gelinliğin bir kolu bileğe kadar uzundu. Sırt tarafında oluşan koca çiçek demetleri, çıplak kalan omzunu süslüyor ve gelinlik ile tuvalet arası çok hoş bir kava veriyordu. Çiçek detayı sayesinde duvakta gerektirmeyen gelinlik, Yasemin'in hayallerindeki gibiydi.

"Evet. Alıyorum bunu. Bebeğim sen bir harikasın."

Aksesuar, ayakkabı ve çanta işlerini de hallettikten sonra o dükkândan çıkmışlar ve Yasemin'in ısrarlarıyla Nergiz için kıyafet bakmaya başlamışlardı. Erkan pek hevesli gözükme de bu alış veriş işine, yine de sevdiği kadının ne menen bir şey alacağını merak etmişti ve tahmin ettiği gibi iyi bir kavgaya da tutuşmuşlardı.

Arabaya binerlerken Nergiz homurdanıyordu.

"Yok göğsü açık, yok kızı açık, yok bacak ortada... Al-lam yaaa, altı üstü bir elbise alacağız, olay oldu."

Erkan duymuyordu bile. Isık çalarak arabayı kullanmaya devam etti. Eve döndüklerinde yorgunluktan bit-

miş haldeydiler, Erkan kızları bırakıp evine geçmişti. Hacer ablanın parasını verip onu gönderecekti artık.

İki haftaları son derece sıradan ki bu sıradanlık onlar için geçerliydi, olağan telaşlar içinde geçmişti. Bu sırada Erkan 3 günlük şehir dışına çıkmıştı iş için ve o sırada ise Nergiz'in ameliyatını öğrenen ailesi İstanbul'a akın etmişti. Bir güzel azarlanmış ve bu azardan Begüm ve Yasemin de fazlasıyla nasiplenmişlerdi. Zar zor ikna edilen aile düğüne gelmek için üç günün sonunda evden ayrılmış Nergiz de rahat bir nefes almıştı.

Gece İstanbul'a dönen Erkan, evinde kalmış ve telefon-dan yarının planını yapmışlardı.

Soner Yasemin'i alıp birkaç mekâna bakacaklardı düğün için ve Erkan ile Nergiz de birkaç davetiyeciden örnekler alacaklardı.

Sabah Erkan'ın telefonuyla uyandı.

"Aşkım, kahvaltı yapma, on dakikaya kapıdayım, çıkıyoruz."

Nergiz homurdandı.

"Ben o on dakikada sol gözümü bile uyandıramam be sen ne diyorsun."

"Nergiz, 9 dakika aşkım."

"Geber Erkan emi geber."

"Birlikte bebeğim birlikte. Öyle özledim ki seni."

"Biliyorum uyuz adam."

"Bende biliyorum. Sen de özledin."

"Zeki sevgilim benim. Neyse 8 dakika olmuştur, ben de giyineyim de sen de gel de sonra da bir öpeyim dudaklarından. Valla rüyama girdin oğlum."

"Ne zaman."

"Evelsi gece."

Erkan sırttı.

"Sana telefonda seks yapalım dedim ya aklında kalmıştır."

Nergiz yatakta yuvarlanırken sırtıyordu.

"Aşkım içimi eritme. Kapa telefonu Yasemin cırlıyor."

Gülümseyerek kapattığı telefonu komodine koyan Nergiz, banyoya geçip hazırlanmıştı ki; kapı çaldı. Merdivenlerden inerken Yasemin ile Erkan'ın sohbet ettiğini gördü ve Erkan başını kaldırıp ona baktığı an kollarını kocaman açıp sırttı.

Bu davete, merdivenin yarısından depara kalkarak karşılık veren Nergiz, kendini olduğu gibi Erkan'ın kollarına bıraktı. Ve öpüşmeye başlamadan önce Yasemin'i hedef alarak konuştu.

"Dır dır edeceksen gözlerini kapa."

Yasemin de tam yüzünü buruşturup dır dır edecekti ki, Erkan'ın arkasından gördüğü adamın kollarında buluverdi kendini.

Kapının önünde öpüşüp duran bu iki sevgili, karşı daireden çıkan yaşlı teyzenin sözüyle kahkaha atarak içeri kaçtılar.

"Ayıp ama çocuğum, bari ayrı odalarda yapın o işi."

Soner'lerden ayrılan Erkan ve Nergiz, kahvaltı edecekleri yere geldiklerin de Nergiz mis gibi havayı içine çekti. Resmen mini bir koru yapılmış ve içine masalar yerleştirilmişti. Köy kahvaltısı ile donatılan masa da yok yoktu ve Nergiz, her zaman inkâr ettiği fizikle, tüm iştahını ortaya koymuştu.

Karşısında ki kadının iştahla yemesini gülümseyerek izleyen Erkan, kaç gündür aklında ki soruyu sormak istedi.

"Nergiz?"

Başını yemeğinden kaldırmadan cevap verdi Nergiz.

"Hm."

"Sen neden benimle evlenmek istemiyorsun?"

Nergiz o an öksürmeye başladı. Boğazına oturan lokmalar mıydı, Erkan'ın gözlerinde gördüğü ifade miydi bilemedi.

"Sen... Sen ne saçmalıyorsun Erkan?"

"Saçmalık mı? Evlenmemiz saçmalık mı Nergiz."

"Ben..." Nergiz derin bir nefes aldı. Bu neydi böyle şimdi. Nerden çıkmıştı. Evlenmek istemediğini düşünüyordu. Kalın kafalı adam. Evlenmez değil, evlenemezdi.

"Sen ne Nergiz?"

Nergiz'in yüzünde gördüğü korku dolu ifade öylesine can sıkıcıydı ki. Seven hangi kadın bu teklife hayır derdi? Teklif mi? Kahretsin kıza teklif bile etmemişti. Sadece, evlenmek istediğini biliyordu. Telaşla söze başladı.

"Bak teklif etmedim diye yapıyorsan, Nergiz en romantik teklifin anasını bile ağlatırım. Sorun bu mu? Biz birbirimizi bu kadar severken evlenmemizden daha doğal ne var? Ret etmenin sebebi teklif etmemem mi?"

Kendini birden ateşe düşmüş gibi hissetti Nergiz. Sesi kendine öyle uzaktan geliyordu ki. Bu adamla bir ömür dalaşmaya razıyken adam kıytırık bir teklifi mi düşündüğünü sanıyordu ki?

"Sıçmışım teklife. Teklifi takan kim Erkan? Ben evlenmem. Bitmiştir konu."

Yerinden bir hışım kalkan Nergiz Erkan'ın yaşadığı şoktan faydalanarak koşmaya başladı. Caddeye çıktığında bir taksiye atladı ve olmak istediği tek yere gitti.

Kızın arkasından kala kalan Erkan, kulaklarında Nergiz'in sözleriyle kımıldayamıyordu bile. Hayal kı-

rıklığı, üzüntü yerini öfkeye bırakmıştı. Teklifine mi sıçayım demişti. Bu kadar basit mi görüyordu yani. Erkan ikinci kez değersiz hissetti kendini. İkinci kez bir kadın tarafından değersiz hissetti. O ona bir ömür adayacaktı ve karşılığında yanında durmaya tahammül edemeyen, evlilik teklifini duymaya tahammül edemeyen bir kadın bulmuştu.

Ayağa kalktığı an içindeki öfkeyle masayı tuttuğu gibi fırlattı.

“Cehennemnin dibine git Nergiz.”

Sığındığı duvar dibinde içinde yeni bir korkuyla savaşı vermeye çalışıyordu Nergiz. Öyle zamansız ağlamıştı ki, senelerdir unuttuğu ıslaklık şimdi tüm yüzünü lav yağı-muru gibi yakıyordu. Ağlayamadığı zamanlarda olmayı istedi. Gücünü nereden aldığını anlamıştı. Ağlamak onu nasılda güçsüzleştiriyordu. Meğer ne kadar güçsüzdü. Ne kadar korkak... Bunca yıldır üst üste yığıldığı tüm duvarları üstüne yıkılmıştı bir sözle. Kendi kendine mırıldandı.

“Korkma minik kuzu, buda geçecek. Tıpkı geçip giden her şey gibi...”

Nergiz’in arabasını kapıya bırakan Erkan, anahtarı vermek zorunda olduğunu fark etmişti. İçinden lanet okuyarak yukarı çıktı. Geç saate kadar bir sahilde içip durmuştu. En sonunda akli başına geldiğin de, ya da tamamen gittiğin de bilemiyordu, arabayı bırakması gerektiğini düşündü.

Dairenin kapısını çaldığın da anahtarı bırakıp yüzüne bile bakmadan gideceğini söyledi kendine. Ama beklediği olmadı, kapıyı açan Yasemin’di. Erkan’ı gördüğünde

glmseverek geri gitti önce, sonra yüz ifadesine baktı.

Gözleri arkasına doğru bakınca kaşlarını çattı.

"Nergiz nerede?"

Bu soruyla olduğu yerde kalan Erkan, içeri doğru göz attı.

"Gelmedi mi?"

Yasemin başını salladı.

"Hayır. Seninle biliyorduk."

O sırada salondan çıkan Soner, ikisinin de yüzündeki itadeyi görüp telaşlandı.

"Neler oluyor?"

Yasemin de Erkan'a baktı.

Aynı soruyu soracaktım. Sahi Erkan, neler oluyor?"

Bir an anlatmak istese de, sonra vazgeçen Erkan öfkeyle kapıya vurup ıktı.

"Gelince kuzenine sorarsın Yasemin."

Adamın arkasından ikisi de bakakalmıştı. Birbirlerine baktıkları bir sre ve sonra Yasemin hemen telefona koştu.

"Alo Nergiz?"

"..."

"Ağlıyo musun sen?"

"Yasemin, yalnız kalmak istiyorum."

"Güvende misin? İyi misin? Kuzum ne oldu?"

"Sonra Yasemin."

Kapanan telefona bakan Yasemin Soner'e döndü.

"Gidip bulalım onu. Soner, olabileceği yerlere bakalım. Ağlıyordu. Ah..."

"Aşkımın."

Sevdiği kadına sarılan Soner, onu göğsüne çekti.

Belli ki bir şey olmuş. Nergiz ocuk değil. Bırak nasıl istiyorsa öyle yapsın. Erkan da iyi değildi. Hele bir sakinleşsin ikisi. Sonra bakınız ne yapacağımıza."

Erkan sinirden ve öfkeden deli halde taksi de oturuyordu. Yumruğunu birkaç kere kapıya vurduğunda taksici aynadan uyarıcı bakışlar atmıştı ona, ama onun bunu görececek hali yoktu. Hiçbir yere sığamıyordu ve arabası da o lanet yerde kalmıştı.

Arabasını gördüğün de taksiciye parayı verip indi. Her yer zifiri karanlıktı. Tam arabasına binecekken gözü Nergiz'le o özel anı paylaştığı yere takıldı. Usulca oraya doğru yürüdü. Karanlıktan sadece tahmini gidiyordu.

Nergiz burada kollarında ağlamıştı. Sevmeyen kadın bunu yapar mıydı? Hayır. Nergiz onu seviyordu. Kendine küfür savurdu. Kızı dinlemeden öfkelenmişti. Nergiz'in sevgisinden nasıl şüphe ederdi. Ama ya dedikleri? Teklifini önemsememişti bile. Kafasını toplayamıyordu, oraya varmadan geri döndü hızlı adımlarıyla arabasına ulaştı. İçine girdiğin de telefonu çalıyordu. Yasemin.

"Erkan."

"Geldi mi eve?"

"Hayır ama onunla konuştum. Ağlıyordu. Ve yalnız kalmak istediğini söyledi. Soner bakmama izin vermiyor ama telaşlıyım. Lütfen bul onu ve aranızda her ne halt geçtiyse umurumda değil Erkan, bul onu. Eminim ki şu an sana ihtiyacı vardır."

Erkan sıkı dişlerinden hırladı. Öfke ve korku sarmıştı yine her yerini.

"Evet. O kadar var ki, evlilik teklifimin içine sığacağını söyledi."

Birden Yasemin sessizleşti. Sonra derin nefes çekerek Erkan'a sordu.

"Tam olarak neler oldu?" olayları anlatınca Yasemin sesle inledi.

"Salaksın Erkan. Nergiz... Bu zamana kadar romantik evlilik tekliflerinin ikna edemeyeceği tek kadın varsa oda Nergiz'dir. Barış'ın teklifi hepimizin dibini düşürürken, Nergiz olayı değil duyguları tartın demişti. Hep öyledir o. Erkan evlilik teklifini takmaması, tekliflere önem vermediği için. Belli ki başka sorun var. Hemen bul onu Erkan."

Erkan telaşa kapadı telefonu. Bu kadar yanlış anlamış olabilir miydi? O öfkeyle cümlelerin arasında saklanan gerçek nedeni görememiş miydi acaba?

Eline telefonunu aldı ve Nergiz'in numarasını çevirdi. Kulağına koyup volta atmaya başladığında, ilerde ki boş binadan telefon sesi geldiğini duydu. Nergiz... Burada mıydı? Telefonu kapatıp binaya yürüdü. İçeri girdiğinde zifiri karanlıktan hiçbir şey görmüyordu. Telefonun ışığını açıp içeriye döndürdüğün de onu gördü. Bir köşeye kıvrılmış uyuyordu. Kadının yanına yaklaştı.

Bir süre yüzünü izledi. Usulca yanına uzandı. Kadını kendine çekti. İlk defa uykusunun ağır olmasına sevindi. Kollarını bedenine doladı. Sırtını kendine çekti ve sevdiği kadının kokusunu içine çekerek, terk edilmiş bina da, kartonların üstünde yattılar.

Sıcaklamış halde uyanmaya çalıştı Nergiz. Bir süre nerede olduğunu hatırlayamadı. Sonra yavaş yavaş yaşadıkları yığılmaya başladı üstüne, kımıldamaya çalışınca hareket edemedi. Vücudu tutulmuştu. Esnetmeye çalıştı. Hafif başını kaldırdığında gövdesine dolanmış kolu fark etti. Kolu takip edince sevdiği adamın yüzüyle karşılaştı. Sımsıkı yumdu gözünü. Olmayı istediği yerdeydi.

Kadının kımıldaması Erkan'ı da uyandırdı. Hiçbir şey

demedi kadının boynuna sarılıp kendine çekti. Dudaklarını sımsıkı kavradı.

"Benden gitme."

"Erkan?"

"Sus Nergiz. Beni sevdiğini biliyorum, sorunu bilmiyorum ama..."

Adamın sözünü uyku sarhoşluğunun cesaretiyle böldü.

"Erkan sana bu kötülüğü yapamam. Bir gün baba olmak istersen ne yapacağımızı düşün. Erkan senin gözünde bir çocuğa bakarken, bir kırgınlık görürsem ölürüm."

Duyduklarına inanamadı Erkan. Bu... Bu nasıl bir bahaneydi... Tanrım... Bunca zamandır bu kadın bu korkuları mı içinde büyüttü... Bu acıyla mı yaşamıştı. O olmadıktan sonra sahip olduğu çocuğun ne önemi vardı?

Sımsıkı sardı kadını. Ağlamasını dinledi. Belki Nergiz ondan teselli bekliyordu. İkna edilmek istiyordu belki. Ama bunu, çocuk istemeyeceğini iddia ederek yapamazdı.

Birden ayağa fırladı. Kadının şaşkın halini umursamadan aldı arabaya taşıdı. O an aklına geldi. Öfkeyle bağırды.

"Lanet olsun kadın. Gecenin bir körü bu ıssız yerde, arabasız... Nasıl dönmeyi planlıyordun."

"Bana bağırma sersem. Tefonum var. Taksi çağırabilirim. Eğer bağırıp çağıracaksan, bırak beni git. Çekemem seni." Nergiz yorgun sesle konuşuyordu.

Derin nefes alıp sakinleşen Erkan Nergiz'e bakmadan sordu.

"Benim evlilik teklifim çok mu değersizdi? İçine sığmak çok mu kolaydı?"

Nergiz şok olmuş gibi baktı.

"Değersiz mi? Bana bir teklif yaptığını hatırlamıyorum

ama yapsan da fark etmez. Sence bunu mu düşünüyordum ben? Ah harbi salaksın Erkan."

"Cevap ver bana."

"Vermiyorum."

Sinirle göğsünde bağlanan kollar ve kasılan çeneyle kafasını sağa çevirip dışarıyı izledi Nergiz. Kadının profiline bakan Erkan gülüyordu. Sonra Nergiz ona döndü.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sürpriz."

Şehrin merkez noktasına gelip bir binanın önünde durdular. Erkan Nergiz'in gözlerine baktı.

"Bana bak Nergiz. Sana hiç çocuk istemem diyemem. Çocuk bambaşka bir şeydir. Ama bir gün çocuk istersek, sen ve ben... O zamana kadar buraya gelebiliriz."

Kadını elinden tutup arabadan indirdi. Girdikleri binanın kapısında ki koca yazıya baktı Nergiz. Ah bu aralar neden bu kadar ağlıyordu. Bir kere ağlasaydı ve sonra dursaydı ya.

"Çocuk Esirgeme Kurumu."

35. BÖLÜM

El ele tutuşup içeri girmişlerdi. Nergiz konuşmayı unutmuş gibiydi. Bu zamana kadar çocuk çok fazla rüyalarına girmemişti ki... Yani Erkan gelinlikçide o sözü söyleyene kadar... Bunu asla eksiklik görmemişti. Hatta bunun için Erkan'dan vazgeçebileceğini bile düşünmemişti ama sanki bir anda patlayan bir fırtına gibi olmuştu korkusu. Şimdi bir çocuk yuvasındaydılar. Ne için buraya gelmişlerdi, ne planlıyordu Erkan?

"Buyrun hoş geldiniz?"

Yetkili kişi ile görüşmek istedikten sonra müdüriyet odasına çıkmışlardı. Erkan ve Nergiz karşılıklı müdürün karşısında oturmuş, Nergiz Erkan'nın neler soracağını merakla dinlemeye başlamıştı.

"Hoş bulduk Cevdet Bey... Bizim sizi rahatsız etme sebebimiz, gönüllü aileler, evlat edinme prosedürleri nedir, neler gerekir. Bizi bu yönde bilgilendirirseniz çok memnun oluruz."

"Öncelikle evlat edinmeden bahsedeyim isterseniz. Elbette. Evlat edinme, koruyucu aile olmaktan daha ağır şartları barındırır. Öncelikle çiftimizin en az 5 yıllık evli olması lazım ve her ikisi de 30 yaşın üstünde olmalı. Evlat edinilen çocukla aranızda en az 18 en çok 40 yaş fark olmalı. Eğer kişiler arası evlat edinilme yerine yurtlardan evlat edinilecekse, vesayet ve koruma hakkı olan kişilerden, çocuk idrak yaşına gelmişse çocuğun onayından geçmesi gerekiyor. Evlat edinen aile ile en az 1 yıl yaşamış olması lazım. Çocuğun maddi manevi tüm sorumluluk ve bakımının sağlanacağına yetkili denetmenlerimiz tarafından

alay verilmesi gerekmektedir. Varsa diğer çocuklarımız
canını önünde eşit haklarını sağlamamız gerekmektedir.
Ve beklemeye de denetim süresini biraz zaman alır. Ancak
koruyucu aile olmak çok daha kolay. Bunun için belirli
bir gelire sahip olmamız. 25 ile 60 yaş arasında olmamız
en az ilköğül mezurunu olmamız ve çocuğun vesayetini ala-
bilecek derecede yakın akrabası değilseviz. İstedığımız ça-
çuğa beklemeyen koruyucu aile olabilirsiniz. İnternette
gerekli bilgilere ulaşmak mümkün. Koruyucu aile olmak
daha kolay. Koruyucu aile olmak evlerine kutsal bir iş-
mi ki. Nice aileler kendi çocuklarını büyüttükten sonra
buralardan bu çocuk kurtarmak için koruyucu aile olabi-
lyolar. Ancak çok iyi düşünülmesi gereken bir konudur.
İmanın buna manevi boyutu ne kadar huz veriyorsa zor-
luğu da o derece zor oluyor. Hele çocuğumuz biraz bü-
yüksse. Bir çocuğu bevesle alıp kendimize bağlavıp, sonra
bir vaparıyoruz diye geti getirirseniz, bir çocuğa yapı-
cagınız en büyük duygu katlamını yaparsınız.

Adanın konuşmasını dinlerken elleri birleşmiş ve
Erkan Nergiz'in avucunu oksunmaya başlamıştı. Aldıkları
bu bilgi için teşekkür ettikten sonra kalkarlarken Nergiz
Adama döndü.

"Sıra çocuklarla zaman harcayabilir miyiz?"

Çeydet beyin onayıyla çocukların olduğu bölüme geç-
mişlerdi. Bir anda etraflarını onlarca çocuk sarmıştı.

Uzun bir süre çocuklarla oynamışlardı ve minik olan-
ların öğlen vaktine zamanı geldiğini de Erkan ve Nergiz
bir kısmını vatanmak için vatakhaneye geçtiler. Onlarca
çocuk. Sıra sıra dizilmiş ve hepsi kendilerine bakacak
korkilerine ait olacak özel bir çiti bakışı muhtaç.

İşleri teker çocukları olup üstlerini orttular. Revir kö-
lümün de bir çocuğun varlığını öğrendiler görevlilerden

ve o çocuğun kaldığı odaya girdiler. Yatakta mavı gözlu, kumral saçlı ve ürkek bakışlı bir erkek çocukla karşılaştılar. Erkan usulca yanına sokuldu.

Merhaba. Erkan ben.

Çocuk tereddütle gülümsedi.

Merhaba. Bende Yankı.

Yankı'nın gözleri Nergiz'e kayınca dolu dolu baktı. Nergiz'in içi öyle sızlamıştı ki. Sesini güçlü çıkarmaya çalışarak kendini tanıttı.

Nergiz:

Arda kadardı. En fazla 7 yaşında var ya da yoktu. Öyle güzel bakıyordu ki. Derken....

Bana masal okurmusun anne.

Nergiz: anne: latını duyunca boğazında ki yumruyla netes almaya çalıştı. Aslında bu çocuklar her gelen kadına anne, her erkeğe baba diyorlardı. Ama bunu duymak Nergiz'i öylesi bir duruma sokmuştu ki, minik adam söyleyip söyleyeceğine pişman olmuştu.

Erkan hemen atılmıştı.

Annen masal bilmeyecek kadar unutkan, ona kızma Ben anlatsam ister misin?

Çocuk parlayan gözlerle baktı Erkan'a.

Ben kızmam ki hiç baba. Evet, anlatır mısın?

Erkan Nergiz'e elini uzattı ve çocuğun bir tarafına onu çekti diğer tarafına kendi uzandı. Dikkatle kendine bakan çocuğun saçlarını okşayarak anlatmaya başladı Erkan.

"Bir tarımın, bir yörünün erceği zaman içinde kalbur zaman içinde azalır bir illenin bir oyanlık erceği zaman içinde azalır zaman içinde azalır. Bunu bir gün alır bir oyanlık illenin erceği zaman içinde azalır."

Aynı da neyleri arasında hazır oldu deriyordu. Yabancı birinden birinin tek ayağı vardı. OYANLIK ayağı vardı. Yabancı birinden birinin tek ayağı vardı. OYANLIK ayağı vardı. Yabancı birinden birinin tek ayağı vardı. OYANLIK ayağı vardı.

armağan almaya çarşıya çıkan bir baba, askerleri görünce çok beğenmiş, hemen dükkâna girip onları satın almış, satıcı, askerleri kutuya yerleştirirken birinin tek bacaklı oluşunun nedenini açıklamış babaya. Bunları yapan ustanın kurşunu son askere yetmeyince o da topal kalmış. Baba şaşırması bu duruma ama bir şey dememiştir, kurşun askerleri alıp çocuğuna götürmüştür. Doğum gününde eğlenen çocuklar, askerlerle oynayıp eğlenmişler.

Oyun oynamaları bitince altı tane kurşun askeri kutularına yerleştirmişler. Rafa kaldırılmışlar. Yarı karanlık kutunun içinde askerlerin canı sıkılıyormuş, Yalnız topal olan kurşun asker kutunun kapağının aralığından dışarıyı görebiliyormuş ve bunu kendisi için bir eğlence gibi görüyormuş. Bizim topal kurşun askerin gözüne ilk çarpan, masanın üstündeki oyuncak bir kaleyle kalenin içindeki şato oldu. Şatonun önünde güzel bir prenses heykeli duruyordu. Prensese, kollarını iki yana açıp bir ayağını kaldırmış, aynı dans eder gibiymiş. Topal kurşun asker prensese âşık olmuş. Ağzını bıçak açmaz, bir söz söylemez hale gelmiş. Tek isteği prensesin yanına gitmek, ona kavuşmakmış, başka hiçbir şeyi gözü görmez olmuş.

Ertesi gün oyuncakların sahibi olan küçük çocuk, bizim küçük kurşun askeri kutusundan çıkarıp oynamaya başlamış. Şimdi hem prensesi daha iyi gören kurşun asker, gözünü ondan ayıramıyormuş. Kurşun askeri prensese bir şey olacak diye o kadar korkuyormuş ki...

O sırada hava birden kararmış, şimşekler ve ardından sert bir rüzgâr çıkmış. Rüzgâr o kadar kuvvetli esiyormuş ki... Pencerenin yakınında duran kurşun askeri savurup pencereden sokağa yuvarlayıvermiş sokağın bir köşesindeki kaldırımın kenarına düşmüş. Onu kimse görmemiş hatta gelip geçenler, üstüne basacak gibi oluyor, kurşun askerin korkudan yüreği ağzına geliyormuş. Rüzgârın ardından yağmur yağıp çukurlara sular birikmiş, sel olup akmaya başlamış. Hava açıldığında

su birikintisinin başına oynamaya gelen iki çocuk onu görünce o kadar sevinmişler ki. Biri kâğıttan bir kayık yapmış, Öteki bizim askeri içine bindirmiş ve iki çocuk sularla oynamaya dalıp bir süre sonra kayıkla askeri unutmuşlar. Kayık suyun içinde yavaş yavaş hareket ederek sürüklenmeye başlamış ve bizim asker yüzen kayığın içinde, silahı omzunda dimdik duruyormuş. Korkuyu aklından bile geçirmiyormuş, akıp giden yağmur suları sonunda büyük bir ırmağa ulaşınca, kurşun asker, koskoca ırmağın ortasında bir nokta kadar kalmış ve bir süre dalgalara kapılıp ilerlemiş. Bu arada yağmur daha hızlı yağmaya başlamış ve kâğıttan kayık ıslanınca da içine sular dolmaya başlamış. Böylece ırmağın azgın sularına gömülüvermiş.. Kurşunun ağırlığı onu ırmağın en dibine itiyormuş ve bu karanlık, ıssız soğuk yer artık onu korkutmaya başlamış. Işığa yeniden kavuştuğunda bir evin sıcakık mutfağında ocağın yanında durduğunu görmüş. O sırada sahibi olan çocuk gelip onu bulmuş ve alıp odasındaki yerine koyuş.

Kurşun asker oraya geldiği için o kadar mutluymuş ki, ilk işi, prensesi araştırmak olmuş. Bir bakmış ki, Prenses, bıraktığı yerde ve iki kolu iki yana açık, bir ayağını kaldırmış dans ediyormuş gibi duruyor ve ona bakıyormuş. Kurşun asker çok mutlu olmuş ki, prensesle bütün gece boyunca birbirlerine sevgiyle bakışıp durmuşlar.

Üzerinden birkaç gün geçmiş ama mutluluğu çok uzun sürmemiş. Sahibi olan çocuk bizim kurşun askerden sıkılmış ve artık onunla oynamaz olmuş. Bununla da kalmamış, bizim kurşun askeri alıp alev alev yanan şöminenin içine atmış. Kurşun askerin aleollerden canı çok yanmış ve bir süre sonra erimeye başlamış. Yine sevgilisi prensesten ayrılıyormuş işte, en çok da buna üzülüyormuş doğrusu. Tam o sırada açık pencereden giren güçlü bir esinti, prensesi uçurup ateşin içine düşürüvermiş.

Bizim kurşun asker, sevinçle kollarını açıp prensesi kucakla-

miş. Artık onun için yeni bir hayat başlıyormuş."

Yankı Erkan'ın kolunun üstünde uyuya kalmıştı. Erkan hikâyeyi bitirdikten sonra gözlerini Nergiz'in gözlerine dikti. Boşta olan elini uzatıp kadının saçlarını okşadı.

"Ben kurşun bir askerim Nergiz, sende balerin prenses. Ya yanacağız, ya yanacağız. Ateşte de birlikte, soğukta da birlikte. Sen gidersen ben, ben gidersem sen... Bunu sakın unutma. Ben sensiz yapamam."

Nergiz Yankı'nın üstünden uzanıp Erkan'ın dudağından öptü.

"Hadi şimdi gidelim. Ben sadece alışmaya çalışıyorum. Eski korkumun yokluğuna yeni korkumun varlığına. Beni affet. "

Yankı'yı uyandırmadan yataktan kalktıklarında, çocuk ufak bir mırıltıyla sanki Erkan'nın bıraktığı sıcaklığa sokulmak istermiş gibi kıvrıldı o tarafa. Nergiz Erkan'ın elinden tutarak çıktılar. Yankı'nın rahatsızlığının sadece soğuk algınlığını öğrendikten sonra, içleri ferahlamıştı. Artık burası ikinci kapılarıydı. Ve artık onların bir kurşun askeri vardı. Yankı'ları vardı.

O günü akşama kadar çocuklarla geçirdiğinden Yasemin'i aramayı unuttuğunu anımsayan Nergiz panikle telefonunu eline aldı. Erkan soran gözlerle bakınca,

"Yasemin! Aramayı unuttum."

Erkan gülümsedi.

"Ben gece aradım. Benimle olduğunu biliyor."

Nergiz gülümseyerek sokuldu adama.

"Sen nasıl bir şeysin yaaa..."

Dudakları birleşti. Erkan bir süre sonra başını çekip alnuna dayadı.

"Sana baskı kurmuyorum, ama bil ki, altmış yaşımıza da gelsek o nikah kıyılacak Nergiz."

"Romantikliğinin bu halini seviyorum bebeğim."
Erkan gülümseyerek kadınına baktı. Bir gün kalpten
gidecekti. Bu kadını kaybetme korkusunu ne zaman aş-
caktı acaba....

36. BÖLÜM

"Biz geldiik..."

Kapıda ki kalabalığı gören Yasemin'in ağzı kulaklarına varmıştı. Tüm dostlarını karşısında görmek, düğüne iki gün kalmanın gerginliğini bir nebze azaltmıştı. Zamanın nasıl geçtiğinin farkına varmamışlardı bile. Soner hastane ve Yasemin arasında bölünürken, Nergiz de Erkan'la di-dişe dövüşe, sadıçlık ve nedimelik görevlerinde sınırları zorlamışlardı.

Merdivenlerden koşarak inen Nergiz, Yasemin'in sarmaş dolaş olduğu kızları görünce son basamaktan hızla uçarak Yeliz'in kollarına atlamıştı önce.

"Ay ne iyi ettiniz yaaa, inanamıyorum size..."

En arkada duran yaşlıcana bir hatun kızları ite ite öne doğru gelmiş, elleri belinde dikilmişti.

"Bizum deliden bitane daha mi var burda? Eğı ne cir-larsun? Eldum yoruldum, bağa bi' bardak su getir."

Nergiz bu şirin, başında keşanı ile dikilen kadına göz-lerini açarak baktı. Yeliz'in kulağına eğildi.

"Süper babaanne bu mu?"

Yeliz kıkırdayarak Nergiz'e baktı.

"Evet bebeğim. Memet'in babaannesi. Senle ben yaşla-nınca aha bu hatun gibi olacağız."

Nergiz bu söze kahkahayla gülerken, Begüm, Ashı, Doğa ve Berna'ya da sarılmış, birlikte salona geçmişlerdi. Yasemin babaanneye suyu uzatınca babaanne gülümse-yerek bakmıştı Yasemin'e.

"Sen gelin olansun, uy ne kadar güzelsun. Bide ha-numhanumcuk. Bizum bu deli gelin gibi değil."

Kızlar kakhaha atarken Yeliz tek kaşını kaldırmıştı.

"Senin gibi ihtiyar cadıyla benden başkası baş edemez sultanım."

"He, bildum oni zaten..."

Sohbet keyif muhabbet esnasında, düğün telaşlarından neler yapıldığından bahsedilmeye başlanmıştı. Doğa Yasemin'e döndü.

"Kuzum, Soner'in ailesi geldi mi? Annesi yardım etmedi mi size?"

"Geldi canım ama Begüm'ün kayınvalidesinden farkı yok ki. Hatun Türk ama iki yaşında gitmiş Fransa'ya. Adetlerimizden bihaber. Gerçi ben adet falan derdinde değilim de. Zaten onların da misafirleri var. Anca onlarla ilgileniyor."

Begüm Nergiz'e dönüp fısıldadı.

"Siz ne yaptınız kuzum? Erkan'la aran nasıl. Duyduğuma göre adam evlenme teklif etmiş."

Nergiz kıkırdadı.

"Teklif değildi, evleneceğiz dedi."

Begüm kakhaha attı.

"Desene tam senlikmiş. Barış'la iyi dalga geçmiştin. Gerçi oda bekliyordu sana öyle bir teklif gelse de, senle uğraşsa diye."

Nergiz ukala bir bakışla mırıldandı.

"Daha çok bekler romeo eniştem."

O sırada Aslı ortaya bir söz attı.

"Eee Yasemin, kına gecesi yapıyor muyuz?"

Herkes bir neşeyle el çırparken Yasemin yüzünü buruşturdu.

"Ay yok be güzelim, valla hiç gelemem öyle şeylere."

Doğa mızırdandı.

"Ama yaa, olmaz ki. Biz nasıl kuduracağız peki. Hem

yabancı konuklarımız var. Geleneklerimizi görmeliler öyle değil mi?"

Begüm Yasemin'i desteklerken Yeliz ısrarla Doğa'yı destekliyordu. Berna'nın birden gözleri parladı.

"Gelin hamamı yapalım."

Herkes birden susmuş Berna'ya bakarken kıkırdadı kadın.

"Nee? ay ne bakıyosunuz kızım, gelin hamamı adettendir. Öyle değil mi babaannem."

Rabia sultan da piç piç sırttı.

"He, gelini adam akilli yağurmak lazım ki, uşak gece zorlanmasun evirup çevirurken."

Yasemin kıpkırmızı olurken Nergiz basmıştı kahkahayı.

"Babaannem, o çoktan evrilip çevrildi."

Babaanne saklamaya çalıştığı gülümsemesiyle Yasemin'in kızaran yüzüne baktı. Sonra Nergiz'e geri döndü. Bu kız tam dişine göreydi doğrusu.

"Ne oldi bi' kiskandun sanki seni evirup çevirmediler mi?"

Nergiz bir an bu kadının sözüne şaşkınlık geçirse de, biliyordu ki bu kadın aynı kendisiydi. Arsızlığı iyice ele aldı.

"Yok babaannem. Genelde evirip çeviren ben oluyorum."

"Uy acudum o uşağa o zaman ha..."

Kızlar gülmeye başlarken Yeliz hemen ortaya sıçradı.

"Ben bayıldım bu hamam işine ya. Nergiz sence de hoş olmaz mı?"

Nergiz'in de bu fikir çok hoşuna gitmişti.

"Vallahi harika olur."

Bu sefer Berna'ya bunun için neler gerektiği soruldu.

Planlar hazırlıklar derken, sıra hangi hamama gidileceğine gelmişti. Babaanne Yeliz'e döndü.

"Kızım, sağa yasak. Hamilesun."

Yeliz'in birden yüzü düştü. Bir süre düşündükten sonra ışıltı ışıltı gülümsedi.

"Aaa niye yasak olsun. Bir dakika bekleyin."

Hemen telefonu eline aldı.

"Alo, kocam."

"Yelizim..."

"He aşkım, kızların yanındayız. Yok babaannemi de getirdik. Ne yapacaktı zaten evde. Sizde akşam geleceksiniz değil mi? Evet evet gelin. Çocukların hepsini topla. Ha neyse bak ben seni neden aradım biliyor musun? Bebeğim biz gelin hamamı yapacağız ama normal hamamlar bana yasak mı. Ay ben gitmezsem olur mu? Hayatta olmaz. Vallaha da ölürüm gitmezsem. Hiç itiraz etme, ya o hamama giderim ya da doğurmam bu çocuğu olur biter. Ama ben dedim ki, benim kocam otelin hamamını bize hazırlatır. Aşkım akşam 8 gibi orda oluruz biz artık gece yarısına kadar eğlence yeme içme gırla. Haa birde, hani sizin otelde çalışan kızlar var ya, çalgıcı olanlar. Hah işte aşkım, onlarda hazır olsun. Ne..."

"Yeliz, nefes aşkım nefes."

"Ay tamam, aldım nefes. Ha birde bu yemek içmek işleri var. İçecekler soğuk mezeler falan işte hazırlat."

"Tamam hatunum tamam. Yoksa doğuracaksın bu telaşla. Yemekleri otelden ayarlarız. Halledeyim haberleşiriz."

"İşte benim kocam. Neyse kapattım. Seni seviyorum birsürü çok."

Telefonu kapattıktan sonra yüzünde zafer dolu gülümsemeyle kızlara baktı.

"Taksimde ki otelimizin hamamına davetlisiniz kızlar. Ve yemek işlerini de otelden ayarlatırım dedi benim ayım."

Birden kızları bir heyecan sarıvermişti. Yasemin hemen Soner'i arayıp plandan haberdar etti. Ailesini ve konuklarını oraya getirecekti direk.

Akşamüstü adamlar teker teker gelmeye başlamışlardı. Erkan geldiğin de içeri girip cümbüşü görünce birden Nergiz'e baktı.

"Kızım ben gidiyorum valla. Bunların hepsini aynı anda çekemem ben."

İçerden Yağız'ın sesi geldi.

"Gel lan buraya. Sen hesap kitap işlerinden kolay kaçtın."

Erkan inatla kolunu kavuşturdu göğsünde. Nergiz'in kulağına fısıldadı.

"Girmeyeceğim içeri."

Nergiz kıkırdamaya başladı.

"Aşkım korkunun ecele faydası yok."

Nergiz sırtarak içeri girince Erkan da arkasından asık suratla geldi. Adamın bu hali herkesi güldürürken Yağız ayağa kalktı.

"Şimdi koçum. Mehmet sanırım senin hakkından az buçuk gelmiş. Açıkçası seni tartaklayıp kulağını çekmeyi ne kadar istesem de, sen bulmuşun bulacağını."

Nergiz sinirden ve gıcıklıktan Yağız'ın sırtına bir tane geçirmişti.

"Alla allaaa, ne bulmuş acaba?"

Barış hemen Erkan'ın yanına gitti.

"Valla abiler, size tek bir şey söyleyebilirim. Nergiz'in bize yaptıklarının intikamını bir tek Erkan alır. Aklımız varsa bu adamın yanında oluruz."

Yiğit ve Kemal de onaylayınca Nergiz hırsla onlara dönmüştü.

"Size ne oluyor be. Hadi Soner'le Barış benden çektiler. Sizin zamanınıza yetişemedim bile."

Kemal sırttı.

"Ya güzelim ya. Barış'ın veda partisinde kızları üstümüne sarıp sen yan gelip yatmıştın."

Nergiz gözlerini kısıp baktı adama.

"Sizde çıplak karıların yanına koşa koşa gitmeseydiniz."

Babaanne bu dalaşmaları gülerek izlerken gözleri açıldı birden.

"Nereye gitmişler."

Nergiz arkasına güç almanın zevkiyle adamlara ters ters baktı.

"Çıplak karı izlemeye gitmişlerdi babaannem. Bende oyunlarını bozunca suçlu ben oldum."

"Afferum kızum. Delusun melusun ama eyi etmişsun. Ne işunuz vardı orda. Elinizdeki kalmıştı şeyunuz."

Erkan artık kahkahadan ölmek üzereyken Nergiz omuzuna bir tane vurdu.

"Sen ne gülüyorsun ya. Beni desteklesene."

"Napim kızım. Haksızsın. Adamların eğlencesine li mon sıkılmışsın."

Yağız keyifle bağırdı.

"Hay yaşa be Erkan. Yola getir artık oğlum bu kızı. Neler çekti biz."

"Merak etme abi. Tek tırstığım sizdiniz. Artık elimden kaçamaz."

Nergiz Erkan'a baktı.

"Öyle mi pašam? Bak sen bak..." derken kapı çalmış içeri Mehmet girmisti.

"Ne hamamı arkadaş? Hamam da ne var anlamadım ki. Bir tane akıllı işi yapmayın. Lan cadı Nergiz, kesin senin başının altından çıktı değil mi bu fikir."

Nergiz elleri belinde döndü Mehmet'e.

"Başına işeseler benden bileceksin be sende. Hiçte benden çıkmadı. Aha burada hanım hanımcık oturan bu iki sessiz cadıdan çıktı."

Aslı ve Berna'yı gösterdi. Kemal ve Yiğit de şaşkın bakakalmışlardı karılarına.

Berna, "Ne bakıyorsun anlamadım. Adettendir. Sanki sizin gibi çıplak adam izlemeye gidiyoruz." derken, Aslı da, "Hiç yani, tellak kullanmayacağız sonuçta. Natırlarla işimiz olacak bizim." diye eşlik etti.

Nergiz, Yiğit ve Kemal'e dönüp gülmeye başladı.

"Olmuş olmuş, sizinkiler de olmuş."

Erkan, Yağız ve Mehmet derin bir oh çekerek birbirlerine baktılar.

"Bir tek biz mi uğraşacaktık oğlum."

Tabii bu söz Yağız'a aitti ve Doğa'nın hışımlı bakışlarına öpücükle karşılık verdi. O sırada içeri giren Soner herkese selam verip babaanneyle de tanışınca, hamam planı ve hazırlığının son görüşmeleri yapıldı. Soner kendi konuklarını adrese götürmek için evden çıktı. Kızlarda buradan gideceklerdi

Sonra ortaya kimin attığı belli olmayan bir erkek eğlencesi çıktı. Kızlar anında itiraz ederken, Erkan ofladı.

"Abi niye ama yaa, geçen sefer gitmişsiniz işte. Benim ne suçum var, bu seferde gidelim striptiz bara."

Nergiz, Erkan'ın kulağına fısıldadı.

"Çok hevesliysen, odaya bir direk dikerim senin için aşkım, seni de üstüne monte ederim. Oh kebab."

Erkan'ın yüzünün ifadesi, keyif ve isyan doluyken Yağız lafa karıştı.

"Neyse aslanım, ben seni bir ara götürürüm," demeye kalmadı Doğa'nın bakışlarıyla söz değişti, "Dersem de inanma. Öyle şeyler ayıp, günah."

Gülüşmeler biterken Kemal ortaya bir fikir attı.

"Abi o zaman bizde otele yakın bir yerlere gidelim. Hem çıkışta kızları da alırsınız."

Doğa'dan sessiz ultimatomu alan Yağız, "Abi bu sefer bir meyhaneye gidelim, erkek erkeğe harbiden bir kafa çekelim," dedi teslim olur gibi.

"Çiçek pasajına gideriz o zaman," diyen Barış'ın fikri de onaylanınca harekete geçildi.

Evden çıkmadan Erkan'a döndü Nergiz.

"Bizim pofuduğu da alın. Kıyamam ona. Deniz olayında zaten kendimi suçlu hissediyorum."

Bunları derken bile hiç pişman hali olmayan sevgilisine bakan Erkan sırttı.

"Tamam. Zaten yumruğu yedi dava kapandı. Adam her gördüğü yerde, abilik taşıyor bana."

"O yüzün niçün ekşidi senun kaynana."

Soner'in annesi Sema, gülümsemeye çalıştı.

"Yok Rabia Hanım, anlamaya çalışıyorum."

Bunlar konuşulurken herkes peştemallerini takmış yerleşiyorlardı. Çalgıcı kızlar gelmiş oturmuş, tatlı tatlı tıngırdarken, kaynanalar, yabancı konuklar bizim deli kızlar, öbek öbek üç grup oluşturmuşlardı. Katy bile gelmişti. Yabancı konuklar, Türk hamamını hep duyduklarını ancak hiç görmediklerini söylemiş ve güzel bir organizasyonla, eski zamanların hamam atmosferini yaşamaya başlamışlardı.

Eğlence keyifle sürerken Nergiz birden kendini kurna

taşının ortasına attı. Çalan kızların kulağına bir şeyler fısıldadı. Ve tam ortada durup herkesi tek tek süzdü.

Kurnanın üstünde iyice eğlenceyi ele alan kızlar, çalışan göbek havalarıyla da devam ettiler oynamaya.

Yerlerine geçip dinlenirlerken, Nergiz kafasının güzelliğiyle bağırır.

"Keşke şuraya bir adam alsaydık ya bee, oynatırdık."

Babanne diğer taraftan Nergiz'e bakıp bağırır.

"Edepsuz seni."

Nergiz toplanarak hemen babaanneye döndü.

"Bahçelerde hasırım var.

Tarlalarda mısırim var.

Söylen bana a dostlar?

Benim ne kusurum var?"

Babanneden cevap gecikmedi

"Dağı bayırı gezerum

Olup biteni sezerum

Bağa laf atma deli kız

Seni manıylan* ezerum."

Kahkaha ve alkışlar arasında Nergiz ellerini beline koyarak ayağa kalktı.

"O kurnadan bu kurnaya çirkef sıçramış, 80 yaşında da Rabia Sultan, pek bir kartlaşmış."

Babanne de cevap verdi.

"Dere kunduzu misun

Sabah yıldızı misun

Geldun geçtun karşıma

Miralay kizimisun"

"Oldun 80 yaşına sen sapan tutamazsun."

"Öyle sapan tutarum, arkani aşamassun."

"Saçlarına ak düştü, sen fazla yaşamazsun."

"O Allahun emridur, oğa sen karışamazsun."

"Danalari satupta yedurdum kaynanaya,
Yine gözü doymadı, hep bakayı havaya."

"Çarşıda bineklerum
Çift oldi köpeklerum
Çok afkurma karşımda,
Seni katuksuz yerum."

"Ormanda gezeyisun,
Maymuna benzeyisun,
Oldun yaban domizi,
Hep bizi ezeyisun."

"Akşam oldu üşiyi
Tavuklar ötüşüyi
Kız daha evlenmedun
Yüzlerun buruşıyi"

Kahkahalar içinde bu atışmalar sürdü gitti. En sonunda pes eden Nergiz yerine otururken Yeliz şaşkınca baktı arkadaşına.

"Kızım sen bu manileri nereden öğrendin ya..."

Nergiz kıkırdadı.

"Yaynevinde çalışırken, karadenizli bir şairin maniler kitabını basmıştık. Çok hoşuma gitmişti neredeyse hepsini ezberlemiştim. Kız kim derdi ki işime yarayacak."

Yasemin de sırtarak Nergiz'e baktı.

"Kuzum yenildin ama en azından ezilmedin."

Babannenin sesi duyulur.

"Yok yok, eyi baş etti benlan. Herkesun harci değildir ha..."

Nergiz bağırır.

"Babaannem, idolümsün!"

Masaya oturdukların da, Kemal geriye yaslanıp gece-
nin startını verdi.

"Gönül ne mey ister, ne meyhane gönül muhabbet is-
ter mey bahane. Donat saki masayı, aslan sütü vakti gel-
di."

Oğuz'un da aralarında olduğu grup, takılacak adam
arar gibi birbirlerine laf sokup duruyorlardı. Bir ara Er-
kan, Deniz olayını anlatınca Oğuz tamamen makara ko-
nusu olup çıkmıştı. Barış sırtarak Oğuz'a baktı.

"Abi, erkek gibi kız seviyorsun anladık da, direk er-
kekten bozmalarla işin ne onu anlamadık."

Oğuz alkoliünde verdiği haliyet-i ruhi'yeyle sırttı.

"Abi ama kızı bir görseniz, taş anasını avradını. Lan
oğlum, böyle nimet varken, gidip elin kızlarına veriyor
iyi mi?"

Erkan, Oğuz'un kafasına bir tane patlak indirdi.

"Ağzını topla lan. Baldız - kayın karışımı, ailemizden
biri o artık."

Oğuz başını sallayıp ellerini kaldırdı.

"Tamam abi, bundan sonra dünya ahiret bacımdır."

Bu sözle kahkahayı basan adamlar, çalan canlı müzik-
lere böğürerek eşlik etmeye başlamışlardı. Bir ara Yağız
gaza gelip bağırdı.

"Heyt ulaaannnn, bu gece biz buraya istediğimiz için
geldik. Yoksa Doğa kızmışmış, sert bakmışmış hikâye
aga. Ben kılıbık adam mıyım ki takayım yahuuu"

Kahkahayı basan Yiğit, "Adamın derdi hâlâ ne ya, kılı-
bık ama yediremiyor kendine." dedi.

"Siktir lan! Höt derim susar."

Kemal çocuk ikna eder gibi başını salladı.

"Bilmez miyim koçum. Sen çok sert bir erkeksin. Zaten
sen bir Memet iki."

Mehmet deli döver gibi baktı Kemal'e.

"Bana ne sıçıyorsun oğlum sen. Siz kendinize bakın."

Soner'e dönen Erkan acı ile yüzünü buruşturdu.

"Abi bizde böyle mi olacağız ya. Aman diyeyim, birbirimizi uyayalım."

Soner sırttı.

"Benim bir şikayetim olmaz valla. Hanım ne derse o."

Mehmet kahkahayı bastı.

"Lan buda iyice bizden oldu ha. Ama Erkan, senin işin daha kolay aslanım bu kılıbıklık mevzusunda. Yasemin yumuşak başlı kızdır, ama Nergiz seni parmağında oynatmazsa bende neyim."

Yüzü buruşan Erkan'a bakan Oğuz sırttı.

"Yok abi, bak Allah'ı var, Erkan da en az Nergiz kadar psikopat. Âşık atarlar yani."

Yağız döndü masadakilere, Erkan'ı gösterir.

"Ben bu adamı niye sevdim biliyor musunuz? Aynı ben, taş fırın mübarek."

Barış da Yağız'a döndü.

"He abi, senin taşlığını gördük biz. Aha Doğa mı geliyor?"

Yağız anında arkasını döndüğün de masadakiler artık kopma evresine gelmişlerdi. Yağız da ellerini havaya kaldırdı.

"Barış, şansını zorlama oğlum. Ama ne yapayım lan, hatunda bir çene var. Abi lanet olsun diyorsun bırakıyor-sun."

İçkiler iyice içilip, kafalar güzelleşince Yağız kollarını kaldırarak nara attı.

"Heeyyyttt, havada uçan kara da kaçaan, var mı ulan bana yan bakan."

Mehmet de aynı kafayla karşılık verdi.

"Var ulaaan, ne bok yiycen?"

Yağız eline kadehi alıp Mehmet'e uzattı.

"Helal birader. Şerefe..."

Mehmet de kadehi tokuştururken dili dolanarak cevap verdi.

"Sağolasın abi, yarasın."

Coşmanın sınırındaydılar. Bir ara Yağız, Soner'e baktı.

"La oğlum, gece senin gece damat sensin ama sen baya Fransız kaldın la bu geceye."

Bu sözü söylerken Soner'in de ensesine bir şaplak indirdi. Yüzünde halinden memnun sırıtma olan Soner, alkolle tatlı tatlı güzelleşirken Yağız'a diklendi.

"Abi valla bir tarafım Türk benim, hani yabana atma diyorum"

Mehmet de kahkahayı bastı.

"Helal sana lan. Şerefe."

Karşılıklı tokuşturmalardan sonra Yiğit elini havada sallayarak başladı.

"At kadehiiii elindeen, bin parçaya bölünsüüün, dökül-sün meyler yereee, hatıralar gömülsüüüün..."

Kemal şesbeş gözlerle Yiğit'e döndü.

"Lan oğlum kulak bu be..."

Sözü bitmeden Erkan devreye girdi.

"Ne senden geçeriıııim, ne meyhanedeeeen, ömrümü-üün farkı yooookkk bir vıranedeeeenınnn, benii sarhoşş edeenn aaahhhh meyhanee değıııll aahhhh, sensiin zaliim beniiii perişaaan edeeennnnnn"

"Ah ulan ahhh, hatunların yanında olacaktık oğlum yaa, ne kaldık burada sap gibi."

Yağız'a bakan Kemal kıkırdadı.

"Bizimkinin hatun aşkı depreşti yinee."

Mehmet de son derece ciddi bir sesle konuştu.

"Doğru diyor oğlum ya, özledim lan ben karımı."
Soner devreye girdi.

"Ben ne yapayım oğlum o zaman. Evleneceğim ama
ayrı kaldım burada ya."

Erkan ayağa kalktı.

"Esas ben ne yapayım be, sen yine evleniyorsun, be-
nimki ona da yanaşmıyor. Gidiyorum lan ben."

Yiğit Erkan'a baktı.

"Nere lan?"

"Hamamı basmaya."

Mehmet ve Yağız da bu dâhiyane fikre katılarak ayağa
kalktılar.

"Harbi la, yürüyün."

Erkan'ın kolundan tutup oturtan Barış homurdandı.

"Azıttınız mı be, hamam basmak da ney. Gel bacanak,
şerefe."

Yerine oturan Erkan, Barış'la kadeh tokuşturduktan
sonra derin bir iç çekerek yaslandı arkasına.

"Seviyorum ben bu kızı lan."

Oğuz artık dayanamayıp gecenin son bombasını pat-
latmıştı.

"Ben napım o zaman oğlum, hamam bastıracak bir ha-
tunum bile yok. yaa o zaman ben bi' gesi bağlarını söyli-
yim yaaaa. "

Oğuzun böğürtülü nağmeleri mekânı doldururken
her kafadan ayrı ayrı sesler yükselmeye başlamıştı.

"Laannn susmazsam sıkarım boğazını! Ulan oğlum
gecenin cezası sen misin? Oğuz abi az daha böğürürsen
kusacam"

"Bu gün benim düğün gününü. Ve şu hale bak. Yine

erken kalkan ben, Nergiz hanımı kaldırmaya çalışan ben, kahvaltı hazırlayan ben. Ah yetmezmiş gibi annemlerin çenesini çeken yine ben. Nergiz, kalk yoksa var ya yola-
cağım seni."

Nergiz'in homurtularına karşılık sinirle ayağını yere vurdu Yasemin.

"Ya ama ben gelinim yaaa, gelinim. Sizin beni el üstün-
de tutmanız gerekiyor."

Bunları söylerken Nergiz'in üstüne doğru eğilmişti ve Nergiz birden yaptığı hamleyle Yasemin'i yatağa çektiği an çığlıklar kopmaya başladı. Gürültüye telaşla içeri giren anneler, kızlarını o halde görünce yine annelik görevleri-
ni yerine getirdiler.

"Koca kız oldunuz ama hâlâ büyümediniz. Derhal o yataktan kalkılıyor el yüz yıkıyor ve kahvaltıya inili-
yor."

Yasemin'in kolu altında ki Nergiz'in homurdanmasını bir tek Yasemin duymuştu.

"Bir de bana neden evden çıktın diyorlar. Hah götümü yiyorlar."

37. BÖLÜM

Kuaför için düğünün olacağı otelin güzellik salonuna gelmişlerdi. Kızlar hep bir ağızdan patırtı gürültü derken, hazırlanıp gelin için ayrılan özel odaya çıktılar. Nergiz kıyafet telaşını Erkan'la yaptığı büyük savaşlar sonunda halletmiş, krem rengi tek omuz askılı saten bir elbisede karar kılmıştı. Omzunun olduğu yerde Yasemin'in gelinliğinde ki gibi bir çiçek vardı. Boyu simetrik gelen elbisenin eteğinin bir ucu dizüstündeyken diğeri biraz daha kısaydı. Bu boy Erkan'ı delirtse de, Nergiz burnundan kıl aldırma-mıştı.

Yasemin heyecan içinde dolanıp duruyordu. Doğa en sonunda kolundan tuttu.

"Kızım beline ip bağlasam odada örümcek ağı kuracak-sın. Bir dur yaaa..."

"Ne yapayım, çok heyecanlıyım. Soner de gelmedi. Zaten kaç gündür de göremiyorum. Off off..."

Aslı gülümseyerek Yasemin'e baktı.

"Derdi heyecan değil özlemmiş"

"Valla bence de," diye onayladı Yeliz. Karnı iyice belirginleşen Yeliz'e hamilelik çok yakışmıştı. Bunun teyitide kapıda ki kocasıydı.

"Ya Nergiz çekil. Karımı almaya geldim. "

"İçeri giremezsin Memet. Arıza çıkarma da git."

"Özledim karımı ya. Çekil bak yolarım kuş folu saçını."

Yeliz arbedeyi duyup yerinden kalktı.

"Ay Memedim ya, burayı da dağıttın ya helal sana. Geldim geldim. Neyse kızlar ben çıkayım yoksa bu adam bu kapıdan gitmez."

Mehmet kapıdan seslendi.

"Gel tabii. Yoksa ben bir cadı katili olabilirim."

Yeliz'in arkasından birkaç dakika geçmemişti ki tüm kocalar kapıya dayanmıştı. Yağız Doğa'yı çağırıyordu. Ve hepsi Nergiz engeline takılıyordu.

"Memet aldı karısını. Doğa buraya gel hemen. Yasemin de hazır ne bekliyorsunuz burada anlamadım."

"Ay siz bir gitsenize ya, Soner'in yanına gitmeniz gerek miyor mu?"

Kemal umursamadan Berna'nın kolundan tutup çıkardı.

"Seninki zaten onun yanında. Bize karılarımızı ver."

"Ay alında turşularını kurun. Gidin kızım sizde, yoksa var ya doğaseverler, odun katili diye zincirleyecek beni."

Herkes apar topar gittikten sonra Yasemin'le Nergiz baş başa kalmışlardı. Yasemin bir an durdu ve Nergiz'in gözlerine baktı.

"Keşke sizde bu gün evlenseydiniz. Çifte düğün yapardık."

Nergiz ağlamak üzere olan kızın burnunu çekti.

"Ağlama sakın sümüklü makyajın akacak. Bu gün senin özel günün... Nasıl çalarım senin elinden."

Birbirlerine sarılı bir süre bekledikten sonra Nergiz kendini hafif geri çekti. Sesi saklanan ağlamasıyla titriyordu.

"Mutlu ol bebeğim. Bu zamana kadar hak ettiğin tüm güzellikleri yaşa. Hayatımız hep dönemlerden oluştu seninle. Her dönemde birlikteydik. Bunda da birlikte olacağız. Sen gülümseyerek bakınca benim bütün endişelerim korkularım gidiyor. Bu zamana kadar bana verdiğin her şey için teşekkür ederim. Sarıp sarmaladığın için, koruyup kolladığın için. Şu hayatta canıma en yakın sensin.

Eğer o Fransız burjuvası seni üzerse, bana haber vermen yeter biliyorsun gelip incecik neşterle sanat çalışması yaparım üstünde onun."

"Kıyma ona."

"Sana kıyana kıyarım. Soner'i çok severim biliyorsun. Ama yine de, bende ki yeri, sende var olduğu sürece var. Belki bu yanlış, ama öyle..."

"Seni seviyorum kuzum. Hiç ayrılmayacağız biliyorsun. Sadece bir hafta balayı yapacağız."

Nergiz gülümsedi.

"Soner'e ben evin küçük kızı değil miyim niye gelemiyorum dedim. Adam beni acısız infaz edecekti neredeyse."

Yasemin'in gülmesi gerekiyordu yoksa ağlayabilirdi ama maalesef Nergiz onu bu duygusal moddan çıkaramamıştı.

"Nergiz. Sen benden küçüktün ama benim hep minik annem oldun, biliyorsun di' mi? Senin her sözün, aldığın her karar, ben anlamasam da beni koruduğun her tehlikeye beni şimdi ki mutluluğuma ulaştırdı. Sen benim minik annemsin. Sende hep mutlu ol. Seni seven bir adam var. Biliyorum ki seni ne olursa olsun bekleyecek o adam. Ama sende bekletme onu olur mu bebeğim."

Nergiz sınıksıkı sarıldı ona ve tam ayrılacakken kapı açıldı. Erkan'ın sesiyle kendilerine geldiler.

"Bak, Yasemin ne güzel uzun giyinmiş. Yok sen illa göstereceksin bacaklarını."

Nergiz bu sevdiği şapşal adama sabır dileyerek baktı.

"Salakçım, o gelin. Uzun giymeli."

"Alla allaa, nedimeler kısa giymeli diye bir şey mi var. Hem nedime ne yaa?"

Nergiz kapı aralığında ki Soner'i görünce Erkan'ın kolumundan tutup kapıya sürükledi.

"Gel ben sana anlatacağını nedimeyi benim minik to-
sunum. Şimdi hani Soner Fransız ya, onların da adetleri
var."

Konuşarak dışarı çıkan Nergiz'in arkasından gülüm-
seyerek bakan Yasemin kapıdan giren Soner'le nefesini
tuttu. Bu kadar yakışıklı olmak zorunda mıydı? Ve bu ka-
dar iç dolduran bir sesi olmalı mıydı bu adamın..."

"Karım. Rüya gibi, hayal gibi olmuşsun. Esmer ate-
şim."

Eline uzanan adamın avuçlarına ellerini bırakan Yase-
min, Soner'in gözlerinin içine baktı.

"Sende bu kadar yakışıklı olmak zorunda mıydın?"

Birbirlerinin gözlerinde erirken kapıdan yalancı öksü-
rük savuran Erkan'a aldırmadan bodozlama söze daldı
Nergiz.

"Bırakın oynamayı. Hadi vakit geldi."

Erkan kıkırdayarak Nergiz'in kulağına fısıldadı.

"Çok öküzsün aşkım biliyor muydun?"

Nergiz şaşkınlıkla adama baktı.

"Ben nasıl öküz olabilirim sence doğa harikası adam?
Ben olsam olsam... mmmm. İnek olurum."

"İneğim diye seveceğim seni bundan sonra."

"Şansı zorlamasan diyorum Erkan."

Adam kahkaha atarken Nergiz de kolundan çekişti-
riyordu. Salona geçip her şeyin kontrolünü sağladıktan
sonra müziğı başlattı.

Yasemin ve Soner geniş kemerin altında göründü-
ğünde ışıklar kapanmış ve her yer dev maytaplarla ay-
dınlatılmıştı. Sahnenin ortasına geldiklerinde birbirlerine
döndüler. Soner Yasemin'in beline elini atıp, avuçlarına
da kadının elini aldı. Muhteşem bir vals müziğı ile tüm
nefesler kesilmiş ve bu birbirine çok yakışan çiftin aşk ile
dansını izliyorlardı.

Yasemin her şeyin silindiği gözlerinde, sadece Soner'i görüyor ve belinde hissettiği elle titriyordu. Heyecan, aşk, mutluluk... Tüm devreleri yanmış gibiydi.

Soner de kollarında ki bu harika kadına baktıkça dua ediyordu, teşekkür ediyordu bir yerlere. Fısıldadı duyulur duyulmaz.

"Ben seni hak edecek ne yaptım ki?"

Müzik bittiğinde alkışlarla konuklarına dönen çift yapılan anonsla, salonun yüksek yerinde hazırlanmış nikâh masasına yürüdüler. Şahit olarak da Erkan ve Nergiz davet edilmişti. İkisi de el ele sahneye çıktılar.

Nikâh memurunun oturmasıyla herkes sessizliğe bürünüp sahneyi izlemeye başlamıştı. Klasik sorular sorulup sıra klasik soruyu sormaya geldiğin de, memur Soner'e döndü önce.

"Siz Samuel Soner Gerard, hiçbir tesir altında kalmadan, kendi rızanız ile Yasemin Fırat ile evlenmeyi kabul ediyor musunuz?"

Soner Yasemin'in gözlerine sevgiyle baktı, her kes pür dikkat kesilmişti. kadının kulağına eğilip '*Yasemin Gerard, çok yakışacak*' diye fısıldadığında, Yasemin'in gülen gözleriyle ödüllendirildi. Yasemin de mikrofona dönüp bağırdı.

"Bin kere sorulsa, binine de evet, evet!"

Alkışlar her yeri inletmişti. Sıra Yasemin'e geldiğin de memur aynı soruyu sordu.

"Siz Yasemin Fırat, hiçbir tesir altında kalmadan, kendi rızanız ile Samuel Soner Gerard ile evlenmeyi kabul ediyor musunuz?"

Yasemin de Soner'e dönüp gülümsedi. Kulağına eğilip, '*ben sana çok yakıştım*' diye fısıldadı ve Soner'in başı önde gülümsemesiyle karşılaştı.

Omrum boyunca beklediğim tek soruydu 'evet!' diye cevap verdi. Alkışlar ve ışıklardan sonra memur Erkan'a döndü.

Erkan Bey, şahit misiniz?"

Erkan "Evet" dedikten sonra memur bu seter Nergiz'e döndü.

Nergiz Hanım, şahit misiniz?"

Nergiz "Neye şahit olacağım çok pardon? Birbirlerinin kulaklarına ne söylediler nerden biliyim de şahidim deyim. Ya yasa dışı bir şey planlıyor... Ay ne bastın be ayağıma şapşal. Biz değil onlar basacaklar ayaklarına."

Erkan Nergiz'in kulağına fısıldadı.

Kızımı bi' sus, şahidim diyeceksin sadece..."

Nergiz de kısık sesle önlerinde ki açık mikrofonu unutup konuştu.

"Neye evet diyeceğim ya, meraktan ölürüm. Ne dediler birbirlerine."

Erkan sabır dilerken memur bile kahkaha atmaya başlamıştı.

"Sana ne Nergiz, ha, sana ne. Evet diyeceksin altı üstü."

"Ay aman tamam yaa, evet. Hüfff..."

Herkesin gülme krizi bitince memur konuşmasını yapıp bu çifti ömür boyu birbirine yol arkadaşı ilan etti. Bir anlık bir durulmada Erkan nikâh memuruna döndü.

"Pardon ya, biz şimdi yer değişsek ya gelin ve damatla? Bir taşla iki nikâh... Bir daha uğraşmazdık. Ha, ne dersiniz?"

Bu sözle aslında Erkan farkında olmadan tüm konukların önünde Nergiz'e evlenme teklif etmişti ama bu iki şaşkın bunun farkında bile değildi. Nergiz Erkan'ın ayağına basarken memur gülümseyerek konuştu.

"Erkan Bey, şahitlik için bile evet zor çıktı kızımızın

"Erkan'dan. Sen emin misin bu işe?"

Ayağını ovalayan Erkan ekşi yüzle Soner'e baktı.

"Siz basmayacak mıydınız ayaklara ya..."

Yasemin kalıkahayı bastı.

"Gerek yok. sadıç ile nedime değil misiniz? İşin acı kısımlarını siz çekecektiniz ve çektiniz işte."

Soner de Yasemin'in gülen yüzüne bakarak kadının yüzünü iki avucunun arasına aldı.

"Benimsin."

Nergiz homurdandı.

"Ay bu da Türk maçolarına döndü."

Kahretsın yine mikrofon unutulmuştu.

Gecenin ilerleyen zamanlarında herkesin keyfi yerinde mutlulukları ise gözlerindeydi. Artık iyice eğlence çığırından çıkmıştı. En son salsa müziğiyle eşlerinin karşısında özel şov sergileyen kızlar, kocalarından hep aynı tehditleri almışlardı.

"Kudurt kudurt. Eve gidince soracağım ben sana"

Yeliz bile o haliyle kendini eğlenceye kaptırmış. Mehmet'in tüm güremlerini iplememişti.

Erkan. Nergiz kalçalarını sallarken onu kuytu bir köşede sıkıştırmıştı.

"Bu gece bu hasrete son vereceksin."

Nergiz alkolün etkisiyle kıkırdadı.

"Olmaz. Annem babam var."

"Çok da sikimde... Zaten baban beni öldürecek gibi bakıyor. Bir bahane daha eklemiş olurum. Bu gece ben-desin."

"Olmaz..."

"Kızım, hem burada resmen erotik şov yapıyorsun,

hem de olmaz diyorsun. Nergiz beni kudurtma."

"Aşkımımm, yarın gidecekler. O zamann... Mmmm...."

Arkasını Erkan'a dönüp kalçalarını sallayarak adama yaklaşırken devam etti.

"O zaman daha özel bir şov yaparım sana."

Sıktığı dişlerinin arasından fısıldayan Erkan, kadını tutup kendi bedenine yaslamıştı.

"Yarın akşam bahane kabul etmeyeceğim Nergiz."

Sonlanan müziğin ardından, bir anons sesi yükseldi.

"Şimdi Yağız ve Yiğit'i piste alıyoruz. Duyduğumuza göre bu iki kardeş zeybek oyununda ustalarmış. Gelinimizin isteğidir itiraz istemiyoruz."

Alkışlar ve iteklemeler arasında kendilerini pistte bulan Yağız ve Yiğit, önce itiraz etse de, Yasemin'in masum kedi bakışlarına daha fazla direnememiş, karşılıklı durup kollarını kaldırmışlardı. Pistte iki erkeğin gövde gösterisi başladı.

Bu iki yakışıklı adam, bir erkeğe en çok yakışan oyunu hakkıyla yerine getiriyorlardı. İkisi de aynı anda dizlerini yere vuruyor, yine aynı anda tek ayaklarının üstünde dönüp birbirlerine sert bakışlar yolluyorlardı. Genci yaşlısı evlisi bekârı tüm kadınların gözleri bu iki adam da dolaşıyordu.

Müzik sonlandığında eşleri kollarına koşmuş, kime ait olduklarını herkesin içinde, kocalarının dudaklarına yapışarak göstermişlerdi.

Son olarak kapanışı yine gelinle damat dans ederek kapatmış ve Yasemin alkışlar arasında geleneksel çiçek fırlatma seramonisini gerçekleştirmişti.

Ertesi gün balayına çıkacak olan çift, herkesle vedalaşarak alkışlar ve ıslıklar eşliğinde el ele koşarak salondan çıkmış, evlerine doğru yola çıkmışlardı.

"Bu gece her şeye yeniden başlıyoruz bebeğim."

Karısını kucağında evden içeri sokarken Yasemin'in kulağına bu sözleri fısıldamıştı Soner. İçeri girdiğinde kadını yere indirmiş, gözlerinin içine bakmıştı.

"Bu gördüğün yer ve benim diğer yaşadığım her yer, bu zamana kadar dört duvardan oluşan evden ibaretti. Ama şimdi sen geldin. Burası ve bundan sonra yaşayacağım her yeri yuva yapmaya geldin. Yuvamıza hoşgeldin kadınım."

Taparcasına sevdiği adamın gözlerine bakarak, yavaş yavaş dudaklarına yaklaşan Yasemin'in, Soner'in dudaklarının üstünde söylediği tek kelime, gecenin son kelimesini oluşturuyordu.

"Kocam..."

38. BÖLÜM

Düğünün üstünden 5 gün geçmişti. İki gün sonra Yasemin'ler balayından döneceklerdi. O geçen beş günde, Erkan Nergiz'i yalnız bırakmamıştı. Her anını onunla geçirmiş, Yasemin'in yokluğuna kolay alışması için didinmişti.

"Aaayyy, sürtüğe bak yaaaaa..."

Nergiz'in cırlamasıyla banyodan apar topar çıkan Erkan, üstünden akan sulara aldırmadan Nergiz'in yanına koştu.

"Bebeğim ne oldu ya, iyi misin?"

Elinde ki telefona bakan Nergiz gözlerinde ki mutluluğa inat yüzündeki huysuzlukla somurtuyordu.

"Bak bak, bana balayı resimlerini atmış. Denize giriyorlar oohhh, hale bak. Bende burada pinekleyeyim. Gitmiyorum işte işe falan."

Erkan Nergiz'in yanına oturup telefona baktığında sırtıtmaya başlamıştı. Yasemin balayında çekildikleri birkaç pozunu Nergiz'e yollamıştı. Altında da Soner'in notuyla...

"Evimizin küçük kızı, keşke burada olsaydın, aman ne eğleniyoruz, ne eğleniyoruz"

Erkan kakhaha atarak yastığa devrilince Nergiz çıplak karnına bir şaplak indirdi.

"Gülmesene be, sen benim tarafımda olup, kızman la-zımdı. Sevgilim değil misin şapşal."

Erkan gülmemeye çalışarak sesine sahte bir ciddiyet kattı.

"Kızıyorum tabii aşkım. Seni niye götürmemişler, hadi

götürmediler. Sen yokken niye eğleniyorlar ki. Hadi onu da geçtim, bari resim yollamayın."

Gözü telefonda olan Nergiz, Erkan'ın yüzünü göremiyordu. Gayet ciddi somurttu.

"Dimi ama aşkım ya. Bak haklıyı... Neee, sen benimle dalgamı geçiyorsun be salak..."

Tüm isyanı Erkan'ın onu hızla altına alıp dudaklarına yapışmasıyla sonlandı Nergiz'in. Bir an debelense de, bu adamın tadı onun aklını başından alıyordu. Kollarını boyuna dolayıp, ensesinde ki saçları çekiştirdiğinde, Erkan boğazdan gelen inlemeyle Nergiz'in kulağına fısıldadı.

"Ne öpmeye doyabiliyorum, ne içine girmeye. Hep daha fazla istiyorum seni."

Ve daha fazlası için kendinin de Nergiz'in de sınırlarını zorladı.

Yan yana terli, yorgun ama mutlu uzanırken Nergiz Erkan'ın kulağına fısıldadı.

"Bana taşınısana..."

Erkan sırtıtmaya başlamıştı.

"Ne edepsiz hatunsun yaa, bu teklif erkekten gelmez mi?"

"Ne yapayım, beş gündür bekliyorum. Baktım sende tık yok."

Erkan düşünür gibi yaptı. Sonra kadına baktı.

"Aşkım emin değilim. Yasemin de yok. Ben senin dağınıklığında yaşayamam ki. Ben çok titiz düzenli bir adamım."

Sinirle ayağa kalkan Nergiz çıplaklığının Erkan'ı ne hale getirdiğini bildiği için salına salına banyoya yürüdü.

"Sende her güne 45 yaşında bir kadın tutarsın evi toparlar. Bunu da ben mi öğreteceğim. Hem sen benim götüümü ye emi Erkan, ben pasaklı değil kendince düzeni

olan... Aaaaa, ne yapıyorsun bee,"

Kadını duşa girmeden kıstıran Erkan, yüzünü kabin camına yapıştırıp sırtını öpe öpe aşağıya doğru iniyordu.

"Götümü ye demiyor musun hep. Bende bunu yapmaya niyetliyim bebeğim."

Ve Nergiz, kalçasından yediği ısırıkla bir çığlık atmıştı.

"Günaydın uykucu prenses..."

Kocasına uykulu gözlerle bakan Yasemin, homurdanarak yüz üstü dönmeye çalıştı. Ve o anda şiddetli bir mide bulantısıyla yataktan fırladı. Başının dönmesiyle de sendeleyerek yatağa geri düşen Yasemin, neye uğradığını şaşırarak boğazına kadar gelen safrayı geri itmeye çalıştı.

Soner karısının bu haliyle panikleyerek onu yatağa uzattı.

"Aşkım, bebeğim, iyi misin? Ne oldu? Böyle aniden kalkmamalıydın."

Yasemin dönen dünyayı durdurmak için gözlerini yumuyordu. İki sabah hafif hafif mide bulantısı vardı zaten ama bu, bu bambaşkaydı. Denizde üşüttüğüne yormuştu ve büyük ihtimal feci şekilde mikrop kapmıştı. Konuşmak için ağzını açtığı an öğürdü ve yataktan aşağıya başını salladığı gibi de yer döşemesinin üstüne kustu.

Soner'in aklı çıkmıştı. Neler oluyordu böyle karısına. Hasta mı olmuştu. Görevlilere de odayı temizlemesini söyledikten sonra karısını bir dakika içinde kaldırıp banyoya götürmüştü. Elini yüzünü yıkayıp kadını ferahlatmaya çalışırken Yasemin mırıldandı.

"İyiyim biraz daha. Sanırım üşüttüm. İki gündür bir yorgunluk vardı üstümde."

Soner kapının vurulmasıyla Yasemin'i kucağına alıp

yatağa götürdü. Gelen kadın odayı temizlerken o karısını muayene etti. Görünürde bir şey yok gibiydi. Enfeksiyon kapma riskini düşünerek karısını giydirip hastaneye doğru yola çıktı. Tahlil şarttı.

Yolda karısına sorular sordu.

"Bebeğim, anlat. Nasıl hissediyorsun."

"Bilmiyorum aşkım. Üşüttüm büyük ihtimal boşa panik yapıyorsun. Midem bulanıyor iki gündür ama bu sabah ki gibi değildi. Ara ara başımda dönüyor ama o kadar yoğun tempodayız ki, yorgun düşmüş olabilirim. Birde regl öncesi... Ah bir dakika...."

Telaşla Soner'e döndü. Hesaplamaya çalışıyordu. Düğün telaşına öylesine kapılmıştı ki, regl döneminde ki gecikmeyi fark etmemişti. Soner Yasemin'in panik halini görünce arabayı sağa çekip karısının omuzlarına yapıştı.

"Bir tanem korkutma. Ne oldu."

"Soner ben regl olmadım bu ay."

Soner algılamaya çalışıp, sonunda dediği şeyin sonucunu fark edince yüzünde derin bir gülümsemeyle kadına baktı.

"Yani sen diyorsun ki... Yani diyorsun ki bizim... Ah Yasemin."

Kadını hızla kendine çekip ateşli bir öpücükle sevincini belli ederken, birden geri çekildi.

"Önce emin olmalıyız."

Arabayı hızla çalıştırdı ve o sırada Yasemin'in yüzünde oluşan endişe ve korkmuşluğu görmedi.

Hastanede yapılan tetkikler Soner'in haklı olduğunu ortaya koymuştu. Evet, Yasemin hamileydi. Aşık olduğu, hayatına bambaşka anlam katan kadın, ona birediye daha verecekti. Soner'in içi içine sığmaz olmuştu. Kendi mutluluğundan bir süre Yasemin'in durgunluğu-

nun farkına varmamıştı bile. İki günün sonunda Soner Yasemin'in zoraki neşesini fark etmişti ve sonunda uçağa bindiklerin de dayanamayıp sordu.

"Yasemin, iki gündür bir haller var sende. Hamileliği öğrendiğimizden beri tuhafsin. Allah aşkına. Sevincimi bile yaşayamadım. Sen bebek istemiyor musun?"

Uçakta yanında ki kadının dalgın bakışlarını izliyordu Soner. Hastanede hamileliği kesinleştiği andan beri Yasemin de bir yıkılmışlık vardı. Neydi sebebi. Anlayamıyordu. Bu kadar kötümüydü bu? Hazır mı değildi. Kafası karışık, destek olmak istiyordu ama sorunu bile bilmiyordu ki kahretsin.

Yasemin o kadar içine dönmüştü ki, karnında ki varlığın tadını, içindeki korkusu ve endişesi yüzünden yaşayamıyordu bile. İki tarafı uçurum olan bir tepenin üstünde mahsur kalmıştı ruhu.

Uçaktan inip evlerine gelene kadar yine konuşmamıştı Yasemin. Her sorusunu yanıtsız bırakmış, eve girince yorgun olduğunu söyleyip yatağına kıvrılmıştı.

Ne yapacaktı şimdi. Kendini öyle suçlu hissediyordu ki. İçinde ki sevinç, onu yiyip bitiriyordu. Nasıl diyecekti Nergiz'e hamile olduğunu. Kuzusu sırf bebeği olmuyor diye Erkan'la olan aşkını bile mutlu sonlandıramıyordu. Erkan'ın ona anlattıkları içini öyle dağlamıştı ki. Bu konuyu Nergiz'le bile konuşamamıştı. Ve şimdi nasıl şiş karnıyla dolarırdı onun etrafında. Nasıl emzirebilirdi çocuğunu onun gözlerine bakarak. Kendini suçlu hissetmesi normal miydi? Ya içerde her şeyden habersiz sıkıntı çeken adam? Korkularını Soner'e bile anlatamıyordu. Ölecek gibi hissediyordu.

Yanına gelen ve kendini koynuna çeken adamın kokusunu içine çekti Yasemin. Soner son kez sordu. İçindeki

tüm kırılgınlığı sesine yansıtmişti.

"Yasemin yalvarırım neler döndüğünü anlat bana. İçinden geçen neler. Hamilelik psikolojisi bu mu? Bebeğimi mi istemiyorsun. Yasemin neyin var?"

Yasemin derin bir nefes aldı. İstemediğini nasıl düşündü. Yanında ki adama benzeyen bir erkek çocuğu, ya da sevdiği adamın gözlerine sahip bir kız çocuğu... Yasemin ağlamaya başladı. Bunları hissederek kuzusuna ihanet ediyordu. Onlar her acıyı paylaşmamışlar mıydı? Ancak Yasemin'in unuttuğu, onlar mutluluğu da paylaşıyorlardı.

"Ben korkuyorum Soner. Ve kendimi suçlu hissediyorum. Ben bu bebeği..... Nergiz'in yüzüne bakamam."

Soner dişlerini sıkı ve karısına sarıldı.

"Sus Yasemin. Beni sinirlendirmeden sus. Ve yalvarırım mantıklı düşündüğün zamana kadar da konuşma."

"Nergiz?"

"Ah günaydın Soner, Döndünüz mü?"

"Evet canım. Gece geldik. Nergiz seninle konuşmam lazım."

Nergiz adamın soğuk ve telaşlı sesini duyunca panikledi.

"Yasemin. O nasıl. Sorun mu var Soner."

Soner öfkeyle nefes aldı.

"Sizin bu aranızda ki bağdan nefret eder oldum Nergiz. Lanet olsun. Azıcık da etrafınızda sizi seven başkalarının olduğunu da düşünün. Tüm dünya sadece ikinizin etrafında dönmüyor."

Bu çıkışla şok olan Nergiz, odasının kapısını açıp kendine soran gözlerle bakan Erkan'a döndü. Başıyla 'bir şey

yok' işareti verirken Soner'e döndü.

"Aklını götüne sokmadan bana sorunun ne olduğunu anlat. Bana dair salakça bir kıskançlığa girip onu üzdüy-sen ağzına sıçarım senin Soner."

"Salaklık yapan senin kuzenin... Ve bu işi senden baş-kası çözemez lanet olsun. Karımın sorununu ben çözemi-yorsam ne anlamı var benim kocalığımın."

"Soner," Nergiz sıkılı dişlerinin arasından konuştu, "Mantıksızlık yapma. İnan bana sinirlendiğimde neler yaptığımı bilmek istemezsin. Şimdi bana adam gibi neler dönüyor onu anlat."

Soner yılğın bir sesle fısıldadı.

"Korkuyorum Nergiz. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ben... Buluşalım."

Saatine bakan Nergiz Soner'e döndü.

"Tamam, yarım saate derginin karşısında ki restoranta gel."

Kapanan telefona öfkeyle bakan Nergiz, ensesine ko-nan öpücükle başını kaldırdı.

"Neler oluyor. Soner'in derdi neymiş."

"Öğreneceğim. Ve umarım haklı bir sebebi vardır bu halinin yoksa boyuna posuna bakmadan ebesiyle üst üste koyup o adamı bir güzel si..."

"Şşştttt aşkım sakın ol. Soner mantıklı adamdır. Ne dedi bilmiyorum, ama eminim haklı bir sebebi vardır."

"İnan bana, bu kadar sakın kalmamdaki tek sebep de bu."

Erkan sırtıttı.

"Ha yani sen sakınsın öyle mi?"

"Erkan git başımdan. Alper abi seni arıyor galiba. Ben-de çıkıyorum. Soner'in derdi neymiş öğreneyim."

"Gelmemi ister misin?"

"Hayır. Ben tek gideyim. Duruma göre haberleşiriz."

"Anlat."

Karşısında oturan adama selam sabah muhabbetine girişmeden sordu Nergiz.

"Yasemin hamile."

Soner bunu öyle bir sinirle söylemiş ve Nergiz'in yüz ifadesini öyle bir takibe almıştı ki. Eğer o yüzde kırgınlık ve üzüntüye dair tek bir şey görürse, ömründe yapmadığı şeyi yapacaktı ve kadının suratının ortasına bir yumruk atacaktı.

Ama tam tersi oldu. Bu sözden sonra Nergiz sanki al bu dünya senin, denmiş gibi çılgık atıp zıplamaya başladı. Soner'e sımsıkı sarıldı ve yanağından kocaman öptü. Adam o an düşüncelerinden öyle utandı ki. Bu kız dosttu vesselam. Yalnız şimdi Nergiz neden ona öldürecek gibi bakıyordu ki?

"Sorun bu mu? İstemiyor musun? Bana bak, eğer hamile diye onu üzdüysen. Tek başına yapmadı bu kız bunu değil mi? Soner Allah aşkına bir şey desene yaaaaa."

"Susarsan söyleceğim Nergiz. Tabii ki hamile diye üzgün değilim. Deli misin? Dünyalar benim oldu duyduğumda. Ama..."

"Ama?"

"Yasemin."

Nergiz birden kalbinin durduğunu hissetti.

"Tehlikde mi. Sağlığı? Soner sorun mu var?"

Soner telaşla başını salladı.

"Hayır o çok iyi. Yani en azından sağlık olarak... Sadece mutsuz."

Nergiz şaşkınca gözlerini kırıştırdı.

"İyi de neden? Doğru bir evlilik ve sağlıklı bir sürü çocuk hayali kurarken neden mutsuz olsun?"

Soner bir an önüne baktı. Sonra başını kaldırdı.

"Senin yüzünden Nergiz. Çocuğu aldırarak diye ödüm kopuyor."

Nergiz düşünme yetisini geri kazanmaya çalıştı. Önce anlamaya uğraştı. Sonra anladığın da şaşırıldı. Ardından kanı öfkeyle kaynadı. Sonrasında ise, dostunun içinde bulunduğu ruh hali için vicdanına oturan ateşi söndürmeye çalıştı.

Soner ona tüm olayı anlatınca o hâlâ konuşamıyordu. Neden sonra Soner'e bakıp konuştu.

"Ben... Ben böyle düşüneneğini hiç tahmin etmezdim. Soner, inan ben ona bunu asla yansıtmadım. Kahretsin yansıtacak bir şey bile yok. Ben kabullendim durumumu. Tıp o kadar ileri ki, birkaç arkadaşımın söyledikleri tekniklerle ben bile hamile kalabilirim. Ama bunu kabullendim. O yuvaya gidince anladım. Dedim ki; yaratıcı sana diyor ki, eğer anne olmak istiyorsan, bak sana ne çok seçenek sundum. Soner inan bana ben bunu aştım."

Soner yaşlanmış gözlerle karşısında ki bu güçlü minik cadiya baktı.

"Ama anlaşılan o ki Yasemin böyle düşünmüyor."

"Aptal hatun. Hep götünü toplayacağım zaten onun. Nerde şimdi?"

"Evde. Yataktan çıkmıyor."

"Anladım. Bak sen şimdi eve git. Biz de iş çıkışı geleceğiz. Anlaştık mı?"

"Nergiz halledersin değil mi? Bebeğimize kıymaz değil mi? Sana olan sevgisi bebeğimizin üstüne çıkmaz değil mi?"

Bu sözle gülümsedi Nergiz.

"Bebeğiniz olan sevgisi hiçbir şeyin altında kalmaz. Bebek sevgisini hissetmeyen biri olsa, dostu bu sevgiyi yaşamayacak diye böyle yıpranmaz. Emin ol ben buna izin vermem. O bebeğin sevgisi, hiçbirimizin sevgisi altında ezilmeyecek. Hepimiz ilk önce onu düşüneceğiz. Sen şimdi sakın ol ve eve git. Sadece ona sarıl ve asla sorgulama olur mu? Yasemin sana kıyar bebeğine kıymaz. Beni siler bebeğini silmez. Çünkü bilir ki, aksi halde ben onun azına sığarım."

Bu güvenceyle rahatlayıp gülümsemeye çalışan Soner, içi bir nebze rahat kalktı oradan. Akşam ola hayrola dedi, bir hastasından duyduğu kadarıyla.

"Bu kızın böyle düşündüğüne inanamıyorum."

"Bende Erkan, ama gel gör ki, hamilelik olan dengesini de bozmuş gibi."

Soner'in apartmanının önüne park edip, içeri girdiler. Gergin halde asansöre binip daire kapısına geldiklerinde Erkan Nergiz'i uyardı.

"Sakın üstüne gitme. Sinirlenip kızı hırpalama."

"Ben onu hırpalamazsam o aklını başına almaz."

Soner kapıyı açtığında yüzünde yorgunluk vardı. İçeri geçtiklerinde ev son derece sessizdi. Soner gözüyle yatak odasını işaret etti ve Nergiz içeri girdi. İki adam da aralık bırakılan kapıdan konuşulan her bir kelimeyi dinledi. Nergiz'in ilk tavrı ile Soner bir an içeri dalacaktı neredeyse.

"Çık o yataktan."

"Nergiz?"

"Evet ben. Baş belan. Derhal çık. Konuşacağız."

Yasemin yataktan kalkıp ayaklarını yere koyarak oturdu kenarına. Nergiz elleri belinde duruyordu tam karşısında.

"Anlat."

"Neyi?"

"Yasemin delirtme. Şu halinin sebebini söyle..."

Yasemin bir an durdu sonra derin bir nefesle tek kelime tıslıladı.

"Hamileyim."

"Ee? Sonra?"

Nergiz'e yorgun gözlerle ve biraz da pişman, baktı Yasemin.

"Ne sonrası Nergiz? Neden buradasın hem sen?"

"Hamile kalmak beş dakikalık iş... Bunu dert edeceğimi sanmıyorum. Şimdi bana neden bu haberi bana koşa koşa vermek yerine, o kafanı deve kuşu gibi bu yatağa soktugunu anlatacaksın."

"Erkan. Nergiz çok yanlış davranıyor. İçeri giriyorum."

"Hayır Soner. Sen o kadına ne kadar âşık olsan da unutma, Nergiz'den iyi tanıyamazsın. En azından şimdilik... Ve aralarında ki diyaloga güvenmen lazım. Bunca zamandır bu dostluğu buraya taşıyorlarsa birbirlerini biliyorlar demektir."

Nergiz sert davranmalıydı. Eğer yumuşak davranırsa, Yasemin onun üzgün olduğunu, onu ikna etmek için böyle davrandığını sanabilirdi.

"Hem neden mi buradayım? Duyduğuma göre, aklına saçma sapan fikirler getiren bir kuzenim varmış burada. Hani şu cami avlusundan alındığını düşündüğüm."

Yasemin hafif tebessüm etti.

"Sendin o cami avlusundan alınan."

"Ummm doğrudur. Bizim sülalede benim kadar zeki

biri yok. Neyse konuya dönelim. Bana anlat hemen. Ne düşünüyorsun?"

Yasemin başı önde ellerini birbirine birleştirip ovalarken konuşmaya başladı.

"Nergiz, vicdan azabı çekiyorum. Bebeğim olacak, öylesine mutlu ki içim. Ama sen... Aklıma gelince yıkılıyorum. Ben senin karşında öyle... Erkan anlattı bana senin korkularını... Nergiz senin bebeğin olmazken ben bebeğimi senin gözüne sokamam."

Nergiz şiddetli bir sesle haykırdı.

"Senin bebeğin mi? Ah, ne yapacaksın. Geri iade edemezsin de. Aldıracak mısın?"

"Asla."

"Ee o zaman, ne olacak. Hiç görüşmeyelim istersen?"

Yasemin hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Nergiz yalvarırım bunu yapma. İçim acıyor işte."

Yasemin yaşlarla dolan gözlerini sımsıkı yummuştu. Tüm duygular birbirine girmişti Yasemin de. Sonra ellerinin sımsıcak bir avuca alındığını hissetti. Kendini önce sepe serseme çeviren sert ses şimdi bir anne gibi şefkat kokuyordu.

"Kuzum bana bak."

Yasemin yaşlı gözlerini kaldırdığında ilk defa Nergiz'in gözünde yaş gördü. Uzun zaman üstüne ilk defa...

"Biz üzüntülerimizi paylaşıyoruz. Peki ne zamandan beri mutluluklarımızı paylaşamıyor olduk? Neden bu mutluluğu benden esirgiyorsun. Yasemin, Allah benden çocuk sahibi olma imkânımı bir kere aldı. İsyan etmedim. İçerde ki adamla bunu aştım. Şimdi sen, ikinci kez koyuma koşulsuz sevgiyle alacağım bir bebeği benden nasıl mahrum edersin? İkinci kez bana verilen bu şansı nasıl yok edersin? Mutlu olma şansını nasıl elimden alırsın?"

Yasemin hıçkırarak ağlamaya başlamıştı. Nergiz devam etti.

“Bizim bebeğimiz olacak o Yasemin. Bir annesi bir babası olacak. Onu canından çok seven... Bir teyzesi bir amcası olacak, onu her şeyden koruyan. O dünyanın en şanslı bebeği olacak. Bizim bebeğimiz. En sevdiğim kuzumun bir parçası. Yaramazlıklarına ortak olacak bir suç ortağı. Biz üçümüz, sizi büyük bir keyifle delirteceğiz. Sonra suçu birbirimize atmaya çalışacağız. Ve düşünüyorum da, fiziğim bozulmadan bir bebeğin keyfini süreceğim. Ah keyfe bak keyfe.”

Yasemin ağlarken gülebilen en güzel kadındı. Nergiz’e sımsıkı sarıldığında içeriye adamlar girdi. Erkan’ın bakışları gururla parlarken, Soner Nergiz’e minnetle bakıyordu. Adama göz kırptı.

“Hele birde kız olursa düşünsene, teyzesine de benzer kesin. Bu adamın hakkından geliriz.”

Soner gözleri nemli gülümsedi.

“İkinizin de bacaklarını kırarım.” dediğinde, karısı gülümsedi.

“Hah, bir bok yapamazsın.” dedikten sonra Nergiz Yasemin’e döndü.

“Biz kocaman bir aile olacağız Yasemin. Sende bizim annemiz.”

Soner’e baktı Yasemin. Nergiz’in kollarından sıyrılıp adama sarıldı.

“Özür dilerim her şey için. Ben bebeğimizi hep çok istedim, onu kaybetmeyi hiç düşünmedim, biliyorsun değil mi?”

Karısını içine sokacak gibi sıkı saran Soner mırıldandı.

“Biliyorum bebeğim, biliyorum.” sonra Nergiz’e döndü.

"Özür dilerim Nergiz."

Nergiz sadece gülümsedi. Sevgiyle. Erkan Soner'in kollarından çekip çıkardığı Yasemin'e sımsıkı sarıldı. İçinde anlık bir buruklukla konuştu.

"İşin güzel tarafı da, benim hatun hamilelik hormonlarını yüzünden zırlayıp ömrümü yemeden bir bebeğim olacak. Kadını normal de zor zapt ediyorum."

Sırtına yediği dirsekle inleyen Erkan, bir kolunu da açıp sevdiği kadını sarmaladı.

"Ama umarım erkek olur. Sizden bir tane daha, tanrım erkenden yaşlanırsız valla."

"Nergiz bi' kudurma yaa, dursana. Sanki sen gireceksin ultrasona."

Yanında ki adama öfkeyle bakan Nergiz somurttu.

"Ne meraksızsın yaaa. Bebeği göreceğiz ilk defa. Allahım umarım vurdumduymazlığı sana benzemez."

Bu söze kahkaha atan Soner Nergiz'e döndü.

"Valla ondan değil de, çenesi sana benzeyecek diye endişe içindeyim."

"Haahhh, gülün gülün. Kendim gibi yapmazsam... Aaa doktor çağırıyor, hadi Yasemin, kalk."

Kadını tuttuğu gibi içeri yürüten Nergiz, doktorun engeliyle karşılaştı.

"Lütfen hanımefendi. Sadece anne ve baba içeri girecek."

Karşısında ki adama sinirle bakan Nergiz, kolunda ki eli umursamadan Erkan'a arkasını dönüp doktora diklendi.

"Bana baksana sen. Kafandaki üç tüyü de yolarım. Ben teyzeyim ve o odaya gireceğim. İstemezsen sen girme."

Bu sinirli kadının Soner'in baldızı olduğunu tahmin eden adam gülümsedi.

"Ben girmezsem nasıl bakacaksınız bebeğe."

"Aman canım... Karnına şey sıkacağım, jel... Sonra da alacağım o zımbırtıyı sürteceğim işte ne var..."

Erkan sevdiği kadına sarıldı.

"Aşkım, kendini aşıyorsun. Hamilelik hormonu salgılamayacaksın diyordum ama Yasemin daha sakın."

"Sakin olur tabii. O her halükarda içeri girecek."

Soner daha fazla dayanamayıp kahkahasını tutarken doktora baktı.

"Biz birlikte görmek istiyoruz bebeğimizi."

İçeri girerken doktora pis pis sırttan Nergiz, Erkan'ın koluna sınıksı sarılarak olacakları izlemeye başladı.

Yasemin'i yatırıp karnına jel süren doktor, ultrason görüntüleme cihazını karnına koyup ekrana bakmaya başladı. Herkesin nefesi kesilmiş, sadece ekrana odaklanmışlardı. Soner Yasemin'in elini tutarken gözünü de ekrandan ayırmıyordu. Sonra, birden odaya dolan gürültü ile bebeğin kalp atışlarını duymaya başlamışlardı ki, Soner dona kaldı.

"Aman tanrım."

Yasemin "Neler oluyor" diye panik yaparken, Nergiz konuşamıyordu bile. Soner neye şaşırmişti. Sonra iki doktor da ki bunlardan biri baba oluyordu, gülmeye başladılar. Hiçbir şey anlamayan Erkan gürledi.

"Lanet olası doktorlar. Bir şey söyleyin ya."

Soner fısıldadı.

"İkizler. Tanrım iki taneler."

39. BÖLÜM

"İki kalp atışı."

Nergiz ekrana büyülenmiş gibi bakarken, Yasemin'in gözyaşları sonsuz özgürlükle akmaya başlamıştı.

"Bebeklerim..." diye fısıldadı. Sonra gözünü odada ki şaşkın ve mutlu üç yüzde gezdirdi. Sırtıması yüzüne yayılırken sesini yükselterek haykırdı.

"Bebeklerimiizzz..."

Kahkaha atmaya başladıklarında Nergiz hepsini susturdu.

"Şşştttt, dinleyin. Ah dünyanın en muazzam sesi bu..."

Belinden sarılan adamın göğsüne başını yaslayıp, sırtını sımsıcak bedene yasladı. Soner Yasemin'in ellerini avucuna almış öperek ekrana bakıyordu. Ve hepsinin yüzünde keyifli bir gülümsemeyle ekrana bakıyorlardı.

Erkan Nergiz'in kulağına eğildi.

"İyi misin?"

Nergiz gözleri nemli başını salladı. Ensesinin yanında sımsıcak dudaklar hissetti.

"Sen benim bebeğimsin."

Adamın hassaslığını, kendini rahatlatmak için yaptıklarını fark eden Nergiz mutlu olduğunu göstermek istedi.

Kıkırdayarak,

"Sende benim kocaman tosuncuk bebeğimsin."

Erkan Nergiz'in ensesini ısırarak yine doktora ve ekrana döndü.

Karısının boynuna yüzünü gömen Soner, kulağına fısıldadı.

"Sen ne güzel bir mucizesin. Artarak geliyorsun bana. Çoğalarak."

Yasemin gözünü ekrandan alıp sevdiği adamın gözlerinin içine baktı.

"İçim sana ait şeylerle dolu. Aşkınla bebeklerimizle."

"Seni seviyorum meleğim."

"Seni seviyorum sevgilim."

Yasemin Nergiz'e bakınca onunda yüzünde katıksız mutlulukla bebekleri izlediğini gördü.

"Bu canavarlarla tek başıma mücadele edemem biliyorsun değil mi?"

Nergiz kahkaha atarak baktı kuzenine, dostuna, dünyanın en güzel annesine.

"Kızım, severim şımartırım, öper koklarım. Ama ağladıklarında valla hiç işim olmaz, uykum kıymetlidir. Kötü mal sahibininindir der kaçırım."

Yasemin ukalaca tek kaşını kaldırdı.

"Rüyada görürsün sen bu dediklerini. Mal senin malın kızım, iyisiyle kötüsüyle ne çekiyorsam çekeceksin."

Erkan piç bir sırıtişla Yasemin'e baktı.

"Geceleri hatunumdan uzak durunda, gerisine karışmam."

Doktor ekranı tam kapatırken Nergiz adamı durdurdu.

"Dur yaa, ne kapatıyorsun."

"Ama her şeyini inceledik. Sorun da yok."

"Alla allaaa, e biz daha izliyorduk."

"Saçmalamayın hanımefendi. Dizimi bu? Soner Bey?"

"Tamam tamam." diye söze girdi Soner. "Hadi zaten çıkalım, bir şeyler içelim. Heyecandan kurudu dilim damağım."

Homurdanarak dışarı çıkan Nergiz, çıkmadan önce Yasemin'e baktı.

"Bana bak. Doktor denen şu kasıntı adamı iyi dinle... nee, alla alaa. Çekiştirme Erkan."

Dışarı çıkıp, Soner'le Yasemin'i doktorun yanında bırakan sevgililer bekleme salonuna geçtiler. Erkan sırtıyordu.

"Sana öyle aşığım ki. Kavga edip sinirlendiğin de daha da fazla âşık oluyorum."

Nergiz dayanamadı güldü.

"Hasta ruhlusun da ondan."

Erkan kadına sarılıp sırtını göğsüne çekerek koltukta yanına aldı.

"Nergiz, sen yanımda ol bana yeter."

"Biliyorum. Bebekler ne güzellerdi di' mi?

"Ne gördün de beğendin Allah aşkına. İki solucan gibi duruyorlardı."

"He olsun ama. Sevimli solucanlardı."

"Sevimli teyzecik."

"Şirin amcacık. Aa aşkım senin sıfatın pek bir terbiyesiz oldu ha."

"Hoppalaa, niye ki?"

"E baksana. Amcacık."

Erkan sinirle Nergiz'i kendine döndürdüğünde, sevdiği bu yüzde yeter ki mutluluk olsun, ne derse desin diye düşündü ve oda Nergiz'e eşlik etti kahkahalarda. Yanlarına gelen Soner ve Yasemin'i görmemişlerdi.

"Ne gülüyorsunuz çok pardon?"

Yasemin'in sorusuyla bir an sustmuşlar ve sonra yine birbirlerine bakıp gözlerinden yaş gelene kadar gülmüşlerdi.

"Nergiz daha cinsiyeti bile belli değil bebeklerin, Allah aşkına bunları ben nereye koyacağım ya? Bir yavaş gel."

Yasemin'e öfkeli gözlerle baktı Nergiz.

"Ay sana ne acaba ha sana ne? Ben kuzucuklarıma istediğimi alırım. Hem bunları kızda giyer erkekte."

Eline aldığı çiçekli tulumu sallayan Yasemin, Nergiz'e deliye bakar gibi baktı.

"Bu çiçekli şeyi erkek giyer mi? Kızım sen deli misin?"

"Ha belki bunu giymez. Ay aman tamam. Kız şeyleri alırsam kız olurlar diye düşünüyorum. Ne var bunda? Düşünce gücü bebeğim."

"Aahhhh sen beni öldüreceksin. Ne halin varsa gör"

Eski evinde huzurla ayaklarını sehpaye uzatan Yasemin, evin tertipli haline şaşkınca bakıyordu bir yandan.

"Kız Erkan'a mı temizletiyorsun evi."

"Yooo, Kader abla geliyor her gün."

"Kader abla?"

"Evet. Hanım bulduk bir tane. 45 yaşında."

Nergiz pis pis sırtınca Yasemin de anlamadan bakakalmıştı. Nergiz omuz silkerek cevap verdi sözsüz soruya.

"Genç kız mı alsaydım? Alla allaaaaa..."

O sırada açılan kapı Erkan'ın geldiğinin habercisiydi. İçeri girerken seslendi.

"Ben geldim kızlarım."

Nergiz kalktı sevgilisine sarıldı.

"Hoş geldin bebeğim."

"Hoş geldin paşam."

"Hoş buldum aşkımmm, hoş buldum baldızımm."

Yasemin yüzünü buruşturdu.

"Ay oğlum yaa, baldız maldız ne sinirsin haa."

Erkan kahkaha atarak Yasemin'in yanaklarını sıktı ve Nergiz'in dizine uzandı.

"Kızlar çok yoruldu bu gün."

"Neden aşkım, ne yaptın?"

Erkan birden ne cevap versem diye kaldı. Ağzından kaçıracaktı az kalsın. Ve büyük ihtimal Soner ağzına sıçardı.

"Aaa aşkım, motor yarışı vardı, röportaj yaptım."

Nergiz kaşlarını kaldırdı.

"Ama senin bu ayki sayfan hazırlanmıştı. Değiştiremem valla."

"Ya gelecek ay için tatlım."

Yasemin ayağa kalkıp mutfığa doğru ilerlerken Nergiz yüzünü buruşturdu.

"Hayır anlamıyorum ki. Önce boğazına kadar yiyor, oturmadan banyoya gidip çıkarıyor. E o zaman ne yiyor-sun di' mi ama."

Erkan bir şey demeden elini sevgilisinin boynuna atıp başını aşağıya çekti ve dudaklarına yapıştı.

"Bende seni yesem ya kız."

"Sende doymadın ha."

"Doyacağım güne lanet olsun huysuzum."

"Huysuz sensin, nerem huysuz be?"

Erkan sırtarak ayağa kalktı.

"Neyse aşkım, bende gidip üstümü değiştireyim. Sonra yemek hazırlar benim hatunum yeriz. Ne yemek yaptın bu gün?"

Nergiz adama salak salak baktı.

"Erkan, çoraplarını yamayıp ayakların da yıkıyayım mı, ister misin? Ne bu be evliymişiz gibi."

Erkan baya bozulmuştu bu söze.

"Evli olanlardan farkımız ne Nergiz? Üstüne de gelmiyorum evlenmek için, evliyiz zaten gönülden diyorum. Ama görüyorum ki sen her an kapının önüne koyacak ya

da kendin kaçacak gibi bakıyorsun ilişkimize."

Nergiz kırdığı potun farkında ayağa kalkıp adama sarıldı.

"Aşk olsun Erkan ya, neden götünden anlıyorsun lafı?"

"Ben dediğini anladım Nergiz. Ne eksik ne fazla... Evlenmek istemediğin de çok net ortada. Neyse üstümü de-
ğişeyim ben."

Adamın arkasından seslendi Nergiz.

"Salaksın ya. Seninle evlenmekten değil, evlenmekten
kaçıyorum ben."

Geri dönüp kadına baktı.

"Bir gün evlenme ihtimalimiz var mı Nergiz?"

"Elbette var. Senden başka kiminle evleneceğim ben?"

"Sıkıyorsa evlen sevgilim. Bak bakalım nasıl dönüyor
o zaman dünya."

Sinirli adımlarla salondan çıkarken, Nergiz de koltuğa
çöküp gözlerini yumdu. Neden istemiyordu evlenmeyi?
Ah kimi kandırıyor ya, bal gibi istiyordu. Ama o böyle ev-
leneceğiz, ne zaman bilmem ne diye sorunca sanki onun
istediğini yapıyor gibi hissediyordu. İçinden kendine kü-
für etti. birde saklılarda ki endişesi.

"İnadını sikiyim Nergiz."

Mutfakta Yasemin'in yanına giden Erkan, onu turşu
kabının içine girmiş buldu. Gülümsedi. Yasemin ona dön-
düğünde ağzındakini aceleyle yuttu.

"Neyin var sıpa."

"Kuzeninden haber alamadığın gün bil ki onu ken-
dimle beraber gömdüm."

"Ne oldu ya yine."

Erkan parmaklarını saçlarına dolayıp tezgâa yaslandı.

"Bilmiyorum Yasemin. Derdi ne bilmiyorum. Her şey
o kadar yolunda ki. Kavgalarımız bile yolunda. Ama ne

zaman evleneceğiz dediğim de nevro dönüyor sanki."

Yasemin düşündü. Evlenmek korkusu mu vardı bu kızın? Ama öyle olsa bu adamla birlikte yaşıyordu. İstemese eve de almazdı.

"Ben konuşurum onunla istiyorsan."

"Yok ya. Ne konuşacaksın. Bakarım bir çaresine."

O sırada telefonu çaldı. Ve eş zamanlı Yasemin'inde çalmıştı. Soner arıyordu.

Erkan telefonu açtı.

"Efendim Yağız abi."

"..."

"Ha anladım. Tamam abi olur. Nerde?"

"..."

"Anlaştık abi. Çıkıyorum o zaman."

Telefonu kapatıp Yasemin'e dönünce Yasemin de gülümsedi.

"Biliyorum, Soner'in baba olmasını kutlayacaksınız. Soner söyledi. Git hem az kafa dağıt."

Yasemin'in yanağından öpüp salona geçti. Koltuğa uzanan sevgilisinin yanına yaklaştı. Saçlarını geri itip alnından öptü. Nergiz gözlerini açıp adamın boynuna sarıldı.

"Seni çok seviyorum ben."

Erkan gülümsedi.

"Biliyorum başımın belası. Bende seni çok seviyorum. Yağızlar aradı, Soner'in babalığını kutlayacağız. Ben çıkıyorum."

"Tamam. İçme çok. Ve ne olur ne olmaz taksiyle git."

"Emredersin sultanım."

"Zevzek"

"Geveze"

“Erkan sorun ne?”

Daldığı yerden gözünü kaldırıp Soner’e bakan Erkan başını salladı. Aklını eğlenceye veremiyordu. Önceden Yasemin’in düğünü bilmem ne, üstüne gitmemişti. Aynı eve çıkalım dedikten sonra, peşinden evlilik gelir diye düşünmüştü ama olmamıştı işte. Bir ay geçmişti neredeyse. Bu bilinmezlik canını sıkıyordu.

“Yok bir şey yaa...”

Diğerleri de pür dikkat ikisine döndü. Barış adama baktı.

“Belli, bir şey var. Yardım gerekirse?”

Kemal Erkan’a anlamaya çalışan gözle bakarken, Yiğit de bu hayat dolu adamın durgun halinin sebebini merak ediyordu.

Mehmet söze girdi.

“Oğlum, Nergiz’le sorun mu var?”

Erkan baktı yanındakilere. Koca bir aile gibiydiler, gibisi fazla aileydiler. Birbirlerine destek olan yardım eden. Bir an düşünüp sonra anlattı. Nergiz’in evlilik istememe sebebini anlamadığını söyledi.

Erkan’ın sözü bittiğinde Soner usulca konuştu.

“Bu kız seni çok seviyor. Bak çocuk olayını atlattım dese bile bu yüzden bilinçaltı bu evliliğe hayır diyor olabilir.”

“Benimde aklıma geldi Soner. Ama kaç kere sordum biliyor musun?”

Kemal, “Öyle düşünse de söylemez. Berna çocuğumuz olmuyor diye takmadığını söylüyor ama ben her kahkahasında bile hissediyorum ezikliğini.” diyince Erkan Kemal’e döndü, “Abi tamam çocuk önemli. Ama hayat onun üstüne kurulur mu? Hangimiz anne babamızın yanındayız. Çocuk dediğin, candır evet, ama en önemli-

si hayat arkadaşlığı değil midir? Tek başına ve çocuksuz yaşlanmaktansa, iki kişi birlikte yaşlanmak daha mantıklı değil mi?"

Yiğit devreye girdi.

"Öyle tabii Erkan da, sorun kendinde olunca, senin adına karar veriyor aklınca."

Erkan sinirle saçlarını karıştırdı.

"Aklını inadinı... Ne yapacağım bilmiyorum. Nasıl ikna edeceğim."

Konuşmanın başından beri sessiz kalan Yağız, sakın ama keskin tonla ortama fitili çekilmiş bomba attı.

"İkna etmeyeceksin, evleneceksin."

Susan adamlara bakınca, aklında şekillenen şey ile sırtımaya başladı. Mehmet'e döndü.

"Sen nasıl evlenmiştin lan?"

"Yaylada ama ne alakası var olum. Nergiz'i yaylaya mı kaldıracak adam."

Yağız iyice hinlendi.

"Bu kız bizim canımıza neleriyle okudu."

Bir birlerine bakıp bulmaya çalışırken Mehmet sırttı.

"Planları, oyunları ile."

"İntikam istiyor muyuz peki?"

"Eveett."

Erkan korkmaya başlamıştı.

"Abi yapmayın valla tırstım sizden."

Yağız döndü Erkan'a.

"Sen şimdi son kez diyor musun bu kız benimle evlenmeyi istiyor?"

"İstiyor abi, ama bir türlü hadi şu zaman demiyor. Madem konuşuyoruz bu konuyu. Bana yardım edin."

"Tamam o zaman. Memet gibi yapacağız."

Herkes gülmeye başlayınca Soner ve Erkan birbirine baktılar. Soner araya girdi.

"Bir de bize söylemeniz ne yapılacağını?"

"Merak etme anlatacağım ama önce... Erkan sen bana zaman söyle."

"Ne? Ne zamanı?"

"Düğün için oğlum."

"Ha... abi bu hafta sonu olsun valla."

Kahkahalar arasında arkasına yaslanan Yağız bir müddet düşündü. Nergiz'in şüphelenmeyeceği bir yol... Mehmet'e çevirdi bakışlarını.

"Abi şu senin dostun Güven hâlâ Trabzon'da mı?"

Mehmet aklında oluşan planla sırtıttı. Evet, Yağız'ın yapmak istediğini anlamıştı.

"Nerden çıktı bu Erkan yaaa... Ne güzel evde geçirecektik hafta sonunu. Tee Trabzon'a üstelik yaylaya gitmekte ne oluyor?"

"Nereden çıktı ne demek Nergiz? Yeliz ve Memet çağırıp duruyorlar ne zamandır. Yaylada da şenlik varmış. Hem Yasemin'e de iyi gelir diye düşündük."

Nergiz valizine son parça eşyayı koyup kapatması için Erkan'a bıraktı. O sıra da çalan telefonunu eline aldı.

"Efendim kuzum."

"Bebeğim biz kapıdayız. Hadi hazırsanız..."

"Ya Yasemin. Sen emin misin? Bebeğim tamam bende istiyorum yaylayı görmek ve o babaanneyle tekrar karşılaşmak ama sen bu halde uçağa nasıl bineceksin?"

Yasemin bıkkın sesle söze girdi.

"Merak etme, yanımda doktor taşıyorum, biliyorsun. Hem Doğa'lar falan da orada, gelmezseniz bir daha gözümüze gözükmeyin dediler. Tam kadro tatil yapacağız işte. Biletler falan alınmış sen hâlâ neyin derdindesin."

"Of tamam. İniyoruz."

Erkan'ın sırtan yüzünü görmeden kol çantasını alıp kapıya doğru ilerledi Nergiz. Son kontrolleri yapan Erkan da kapıyı kilitleyip arabaya, Nergiz'in yanına yerleşmişti. Soner sırtarak Nergiz'e baktı.

"Ne haber kız baldız?"

"İyi de paşam, sen niye sırtıyorsun acaba?"

Soner keyifle omuz silkti.

"Hiç, mutluyum işte daha ne olsun?"

Uçak yolculuğu sorunsuz geçmişti. Havaalanında Mehmet'in onlar için ayarladığı arabaya bindiler ve yaklaşık bir buçuk saat sürecek yolculuğa başladılar. Yaylaya varana kadar Nergiz Erkan'ın koynunda, Yasemin ise Soner'in koynunda uyuklamıştı. Araba durduğu an bir çığlık bir kıyamet sesiyle kendilerine gelmeye çalıştılar ama her zaman ki gibi Nergiz'in sol gözü hâlâ uyuyordu.

"Sustursun biri şunları, yoksa ben susturursam bu ebedi olacak." demişti demesine ama o an duyduğu daha baskın sesle iki gözü birden açılmıştı.

"Ne oldu, uşağın koyni sağa rahat mi geldi? Yapıştın kaldun."

Nergiz yüzünde büyük bir sırtımayla arabadan çıkar-ken Erkan da homurdanmaya başlamıştı.

"Şu hale bak, babaanne benden daha etkili oldu."

Ve Nergiz kendini Rabia Sultan'ın kollarına attı.

"Oy benim yumoş hatunuumm, kız ben seni ne kadar özledim bir bilsen."

"Bilurum bilurum. Bilmem mi? Dur dedum sağa, oy kırıldı boynum. Sen bu uşağa da böylemi sarılırsun. Yandı sebi..."

Nergiz kıkırdayarak geri çekildi.

"Yok be babaannem. Ona başka şeyler yapıyorum."

"Hu edepsuz."

"Aa ben ne dedim ki şimdi? Senin için fesat tontişim."

"Aha başladı buda bizum Yeliz gibi tontişüm tontişüm. De hayde içeri geçün. Gebe gelini de bekletmeyün."

Rabia Sultan, Yasemin'e de sarılmış, kızları diğerleri ile sarmalanmak için rahat bırakmıştı. Arabanın yanına gelen Mehmet'e de sert sert bakarak Erkan'la ikisini hedef alarak konuştu.

"Siz ne azmış şeylersunuz. Kızları tutup kollarundan atayısınız buraya. Ben pezevenk başımiyum anlamadum ki."

Mehmet sırtırken Erkan da babaanneye sarıldı.

"Olur mu hiç tontişim. Senin evinden gelin çıksınlar istiyoruz."

Babaannenin yüzü ekşimiş bir hal aldı.

"Bu da başladı ha. Tontiş senun ebendur."

Nergiz bahçede ki sedire uzanırken keyifli bir nefes çekti.

"Ah mis gibi hava var bura da yaa... Bu kadının bu enerjisi nereden geliyor şimdi anlaşıldı."

Nergiz'in yanı başında karnını tutarak uzan Yeliz de kıkırdadı.

"Sorma. Biraz fazla yükleniyor enerjiyi kuzum."

Aslı ve Berna ellerinde tepsilerle gelirken, Begüm de Doğa ile birlikte masanın üstünü hazırlıyordu. Tüm kadro keyifli yemeklerini yerlerken, arada birbirlerine bakıp kaş göz işaretleri yapıyorlardı. Nergiz önceleri anlamasa da sonra dikkatini çekti. Kemal'e döndü.

"Senin o kaşın gözün ne halt yemeye oynuyor? Neler oluyor size böyle?"

Kemal omzunu silkelerken, Barış'ta ona destek oldu.

"Yok be Nergiz. Sinek geliyordur yüzümüze."

"Hm evet. Ağzınızı burnunuzu öpüyordur kesin o sinek."

O sıra da babaannenin sesi duyuldu.

"Hayde yeter ettiğiniz riv riv. Toplayun masayı, şenluk yerine gideyuruk."

Herkes keyifle ayaklanırken, Erkan'ın derin bir nefes çektiğini duydu Nergiz ve geldiklerinden beri tuhaf bir sessizlik için de olan sevdiği adama baktı.

"İyi misin sen aşkım?"

Erkan anında diklendi.

"İyiyim. Neden iyi olmayacağım? Ne oldu ki? Ben..."

Yağız Erkan'ın ayağına tekme sallayarak homurdandı.

"İyiyim demen yeterli, kapa çeneni bence."

"Ne vuruyorsun be sen benim sevgilime. Dağ adamı, zorba kişilik... Doğa kocana bir şey söyle."

"Bir şey sevgili kocacığım."

Millet kahkahayla gülerken Nergiz yüzünü buruşturdu.

"İlkokul çağına geri dönen dostlarım var. Var sizde bir şeyler ya hadi hayırlısı."

Hep birlikte hazırlanıp evden çıktılar ancak, Nergiz hâlâ söyleniyordu.

"Bu ne hal anlamıyorum. Altı üstü yayla şenliğine gidiyoruz. Giyindiğiniz şeylere bakın. Manyak mısınız, ben mi fazla akıllıyım çözemedim."

Kalabalık Nergiz'in dırdırlarına karşı bağışıklık kazanmış halde aldırmadılar sözlerine. Bu düğün işinin bura da olması hepsinin işine gelmişti. Keyifli bir hafta sonu tatili hiçbirinin hayır diyemeyeceği bir şeydi. Üstelik olur da bir aksilik çıkarsa, Erkan Nergiz'i, Mehmet'in

zirvede olan yayla evine kapatmak ve evet diyene kadar çıkartmamak gibi bir niyeti vardı. Ha evet dediğin de ise yine o kulübeye gideceklerdi ama bu sefer balayı için. Yarım saatlik bir yolculuk sonrası, Mehmet'in yayla oteline gelmişlerdi. Son derece modern yapılmış, doğa ile iç içe muazzam bir oteldi. Nergiz yayla şenlikleri hakkında çok bilgisi olmadığı için, bunu otelde yapılmasını son derece uygun bulmuştu. Akşam olmak üzereydi.

İçeri girdiklerin de, Erkan Nergiz'in elini tutmuş minik amfi tiyatro tarzında yapılan animasyon alanına götürmüştü. Nergiz durumdan şüphelenmeden ilerlerken, otelin müşterilerinin her yeri doldurduğunu fark etti ve açıkçası çokta incelemedi. Önlerde onlara ait yere doğru ilerlediklerini düşündü.

Tam sahnenin önünde ki sıraya gelip oturdular. Sağ tarafına babaanne oturmuştu ve sol tarafında Yasemin vardı. Erkan'ın nereye oturacağına bakarken sahnede ki hareketliliğe gözü takıldı. Erkan sahnede miydi?

Sahnenin önüne doğru ilerleyen Erkan, kızın tam önüne gelerek tek dizinin üstünde çöktü ve elini ona doğru uzattı. Ayağa kalkan Nergiz, adamın elini tuttu. Göz gözeydiler. Nergiz bir rüya da gibi hareket ediyordu. Bu adam ona evlenme teklif edecekti. Bunu en aptal kadın bile anlardı. O çok dalga geçtiği tekliflerden birini şu anda işitecek olmak Nergiz'i anlamsız ve muhteşem bir heyecanın içine itmişti. Ve tarifi imkânsız duyguların... Tüm o korkularının ona sis perdesinin altından gülümse-diğini hissetti. Bu adam olmadan bir hayat yaşayamazdı ve enin de sonunda onu uzaklaştıracaktı. Her şeyi göze alarak adamın gözlerinin içine baktı. Korkacaksa da, bu adamın kollarında korkacaktı, bir ömür boyu...

"Sana ilk defa soru olarak sormak istiyorum Nergiz. Seninle evlenmek istiyorum, çünkü Bu bilinmezlik, her an avucumdan kayıp gidecekmişsin gibi hissetmek beni yoruyor. Çünkü seni sıradan bir kız arkadaş olarak tanıtmak değil, karım olarak tanıtmak istiyorum. Çünkü korkuyorum ve senin yanından başka hiç kimsenin yanında korkmak istemiyorum. Nergiz. Benimle evlenir misin? Eğer evet dersen, şimdi burada, düğünümüz olacak."

Gözleri dolan Nergiz mırıldandı.

"Ya hayır dersem?"

"Bir daha böyle organizasyon yapabilir miyim bilmiyorum, ama evet diyeceğin güne kadar seni bir dağ evine kapatacağım. Yani sadece zamanı erteleyecek ve bana boşuna fuzuli iş çıkaracaksın hayır dersen."

Bu sözle Yeliz'in sesi yükselmişti.

"Yuh odun. Azcık romantik olsana.."

Erkan dönmeden cevap verdi.

"Memet, abi sustur karını."

Nergiz elini uzattı, olayın şoku ve şaşkınlığıyla adamın şakaklarında ki saçları, yüzünü okşadı. Neler yapmıştı böyle bu deli adam. Barış'ın diline düşeceği kesindi, ama umursamadı. Derin bir nefes ve gülen bir yüzle cevap verdi Erkan'a.

"Evet. Evet."

Erkan gözlerini anlık kapayıp tüm gerginliğini atan derin bir nefesten sonra kadını kollarından tutup sahneye çekti ve alıp döndürmeye başladı. Bu arada da dudaklarından öpüyordu.

O sıra da babaannenin sesini duydu.

"Hu yareppim, yedunuz bitti, bişe kalmadı. Kızum anan baban burayadı. Az edepli olsana. Deli uşak senda kudurma, az zapt ol."

Bu sözle birden kalabalığa doğru dönen Nergiz, annesini, babasını, dayısını, yengesini ve dergideki birkaç dostunu gördü. Bunlar ciddi bir planın ürünüydü ve bunu tek başına yapamazdı Erkan. Gözleri Yasemin'e takılınca onun gözyaşları içinde gülümseyerek ona öpücük attığını gördü. Diğer kızlar da aynı mutlulukla Nergiz'e göz kırıyorlardı. Adamlar suratlarında ki duygusallığı, alaylı ifadelerinin arasına saklamaya çalışıyorlardı. Barış'ın söylediğiyle Nergiz bir anlık yüzünü buruşturdu.

"Yandın Nergiz. Bu herif benim evlilik teklifimi bile baltaladı."

Nergiz cevap bile veremeden, gözyaşlarının arasından yine sevdiği adama döndü. Fısıldadı.

"Seni seviyorum."

"Seni seviyorum."

Ve Yeliz...

"Ay yeter, hadi şimdi yukarı çıkıyoruz. Gelinlik giyecek. Hadi hadiiiiii, daha formalite nikah yapacağız. Bir sürü işimiz var."

Nergiz anında diklendi.

"Ne gelinliği be, ne nikâhı? Asla olmaz. Tamam işte, kabul ettim. Biz sonra halle..."

"Egi bi' sus patlatmayayım ağzuna terliği. Buldun boy-le uşak, edersun anca riv riv. Ben yaşlı bi' kariyum. Sizle mi uğraşayım. Gelemem oralara düğüne. Hazur burdasun. Ben göreceğüm gelun olduğuni. Git giyin yürü, hayde. Tövbe ettum yareppim. Muşmula suratuna sıçtuğumun ayaklari zaten başladiler ağrimaya."

Babaannenin bu isyanı ve öfkesi herkesi sus pus bir hale sokmuştu. Erkan fısıldadı Nergiz'in kulağına.

"Aşkım bence birbirimize kavuşmadan kaybetme riskimiz var. Bu hatunu kızdırmaya gelmez."

Nergiz ilk defa ciddi anlamda panik kaplayan yüz ifadesiyle cevap verdi.

"Evet, doğru. Hadi birisi beni gelin yapsın. Ve sen, bu emri vakinin hesabını ödeyeceksin."

40. BÖLÜM

Tam sahneden inecekti ki, peşinde ki kızlarla aklı başına geldi Nergiz'in. Yüzünde sinsi bir ifadeyle arkasını döndü ve Yeliz'le burun buruna geldi.

"Bir dakika ya... Sizin tüm bu planlardan haberiniz vardı, öyle değil mi?"

Yeliz telaşla ellerini kaldırdı.

"Evet vardı. Ama bize kızma bak eğer kızacaksan şu adamlara kız. Onların planıydı. Valla bak, biz sadece... mm... ufak detayları hallettik. Zaten bize de son anda söylediler bak cidden. Kızlar ya bir şey desenize..."

Kızlar anında hep bir ağızdan bir şeyler söylerken Nergiz ayağını hırsıyla yere vurarak ellerini beline koydu. O sıra da onu tutmaya çalışan Erkan'ın kolunu itti.

"Ay bir dakika aşkım yaaa... Siz var ya siz. Hadi onlar plan yapar. Erkek onlar, birbirlerini tutarlar. Siz nasıl yaparsınız ki? Biz kızlar ne zamandan beri birbirimizi satar olduk ha? Allahım ben bunca zamandır size hiçbir şey öğretemedim mi? Hemen kocalarınızın yönetimine girmişsiniz siz."

Yasemin başı önde fısıldadı.

"Ama kuzum, sen az önce kabul ettin evlenmeyi. Yani Erkan'ı. Şimdi neden... Hem esas ona kız. Planın ana sahibi o."

Nergiz gözlerini kocaman açtı.

"Ah elbette kabul ettim. Ben bu adamla zaten evleneceğim. Neden kızayım ona. O kendi evliliği için plan yapmış. Beni sırtımdan vuran sizsiniz. Ama ödeyeceksiniz. Nergiz asla kendine yapılanı kimsenin yanında bırakmaz."

Hızla dönüp bir iki adım atmıştı ki, geri döndü ve yerlerinde duran kızlara baktı.

"Ne duruyorsunuz be orada. Evleniyorum ben bu gün. Daha gelin olacağım. Ve sevgili konuklar, bu gecelik animasyon gösterimiz yarım saatlik ara veriyor."

Kızlar derin nefes, şaşkın kıkırtılar arasında Nergiz'i takip etmeye başlamışlardı. Evet, bu Nergiz'di. Bu zamana kadar hangi tepkisi normaldi ki... İyi bile dayanmıştı ilk beş on dakika.

"Abi sence yırttık mı?"

Barış'ın bu panik halinde sorusuna Kemal piç bir sırıtışla cevap verdi.

"Koçum bence yeni başlıyoruz."

"Siktir..."

Yiğit'in bu içten feryadı kalan herkesi kahkahaya boğmuştu. Erkan bir köşede sinirden elleriyle uğraşırken Soner yanına geldi.

"Abi, sende üstünü değişsen diyorum. Kız gelinlik giyecek sen böyle, olmaz. Nerde senin smokin?"

"Memet'in odadaydı sanırım."

Mehmet yanlarına geldi.

"Evet, al anahtarı git giyin. En üst kat. Zaten tek oda var."

Erkan gergin şekilde yürürken, Mehmet'in sağ kolu Güven yanlarına yaklaştı. Sembolik nikâh için sahnenin hazırlanmasını söyledi. Ve konukların keyifli bakışlarıyla hummalı bir çalışma başladı.

"Yok abi, ben gidiyorum. Bu iş böyle olmayacak. Kesin vazgeçti."

Soner durdurdu Erkan'ı. Sahnenin ortasında bir sağa bir sola yürüyordu. Tüm konuklar heyecanla bekliyordu.

"Oğlum saçmalama. Gelin olacak kız, senin gibi bir gömlek bir pantolonla işi bitmiyor."

Herkes onay verse de, Erkan sinirle itiraz edip arkasını dönüp gidecekti ki onu gördü...

Melek gibiydi. Ona verilmiş en güzel hediye idi. Saçlarını ensesinde toplamış, güzel yüzünü boynunu Erkan'ın ruhunun önüne sermişti. Elinde sadece kırmızı goncalar-dan oluşan bir demet vardı. Öyle güzeldi ki ve öylesine 'onun' bakıyordu ki... Yasemin'in gelinliğini aldıkları gün Nergiz'in çok beğendiği gelinlik, şu anda üstündeydi. O gün anlamıştı bu gelinliğin sevdiği kadın için olduğunu.

Herkes susmuştu. Nergiz'e doğru ilerlerken, müzik de çalmaya başladı. Ne çalıyor duymuyordu bile. Karşı karşıya geldiklerinde birbirlerine baktılar.

"Sen benimsin."

Nergiz gülümsedi.

"Aidiyet iki taraflı olursa anlam kazanır."

Erkan başını eğip, yan gülüşle kaşlarının altından Nergiz'e baktı.

"Ben de seninim."

Nergiz adamın yanağını okşadı. Gülümsedi. Ne olursa olsun, nasıl olursa olsun bu adamın tek yapmak istediği onunla olmaktı. Sevgisinden asla şüphe etmiyordu. Anne ve babasını da çağırmıştı. Gerçek bir düğündü. Nikâh kimin umurunda ki?

"Evlenelim mi?"

Elini Erkan'a uzatıp bu soruyu sorduğun da, Erkan da gülümseyerek ve rahatlayarak kızın elini tuttu. Pek sevgili nikâh memurları Güven'in yanına çıkıp sandalyeye yerleştiler. Şahit olarak da, Yasemin ve Soner yerlerini al-

mişlardı. Herkes bu nikâhın sembolik olduğunu biliyordu. Ama bu kimin umurundaydı ki.

Çakma nikâh memurumuz mikrofona doğru eğilip konuşmaya başladı.

"Şimdi burada bu iki çiftimizin nikâh merasimi için toplandık. Birbirlerini sevmişler evlenmeye karar vermişler..."

Nergiz memura bakar. Tamam, her şey çok güzel olmuştu ama Nergiz bu işte eğlenmeden rahat edemezdi. Nergiz'di bu.

"Sürmene Belediyesi'nin yetki verdiği memur gibi konuşmayı kesmezsen bu masadan kalkarım sevgili nikâh memurum."

Güven şaşakalmış halde kıza baktı. Deliydi bu vesse-lam.

"Çok pardon da ne yapmamı bekliyorsun?"

Nergiz şaşkın bakışlar arasında omuz silkti.

"Bilmiyorum. Bunu sen bulacaksın. Nikâhımı romantizmin tavan yaptığı bir şölene çevireceksin. Gördüğün üzere ne bu sıradan bir düğün, nede ben sıradan bir gelinim."

Herkes şaşkın ve tetikte beklerken Yasemin Nergiz'in kulağına eğildi.

"Bebeğim, ne yaptığını sanıyorsun."

Yasemin'e döndüğün de kızın dudaklarında ki arsız gülümsemeyi gördü.

"Evleniyorum kuzum. Tarihe imza atacağım."

Erkan geri yaslanmış olanları izlerken, Yasemin sıkılı dudakları arasından birkaç sessiz kahkahayı öksürükle kamufle etmeye çalışmıştı. Güven'in sesi duyuldu.

"Deli misin kızım sen? Sabrımı zorlama. Kıyalım nikâhı olsun bitsin. Romantizmi siz yaratacaksınız, ben sadece nikâhı kıyarım."

Erkan sırtarak Güven'e baktı.

"Müstakbel karıma deli mi dedin sen?"

Güven derin bir nefes verdi.

"Yok abi, siz harbi bulmuşsunuz birbirinizi ne diyeyim. Düştüğüm hallere bak."

Babaannenin gür sesi ortamı iyice renklendirmişti.

"Ula kapa çenenı. Bu işi ben istedum. Nasi gideyim İstanbul'lara düğüne. Hayde evlenun, atturmayun tepemi."

İçinden ne belaya çattık diye düşünen Güven, Mehmet'e sert bir bakış göndermeyi de ihmal etmemişti. Nergiz gayet rahat omuz silkti.

"Bana ne. O zaman söyle bakayım babaanne. Madem direktin göreceğim düğünü diye, söyle ben neden evleneyim bu adamla. Veya neden hayatımı evliliğinin kısı kacına bırakayım?"

Erkan Nergiz'in kolunu tutup gözlerine bakınca, Nergiz adama sevimli şekilde gülümsedi. Babaanne hiç bunu beklemediği için şaşa kalmıştı bir an, ne desem diye düşünürken başladı.

"Seveyi seni bu uşak."

"Hmm, nerden anladın?"

"Senun çenenlan bir ömür boyu yaşamayı kabul etti. Daha ne olsun?"

Kahkahalar yükselmeye başlamıştı.

"Peki, mantıklı. Başka?"

"Başka başka... Nedu başka? Geldun kaç yaşına. Kartlaştun. Suratun olacak muşmula suratlı. Bu adamı almazsan başka kimse almaz seni daha. Aha sağa başka."

Artık Nergiz bile kahkahasını tutmakta zorlanıyordu.

"Ah gayet ikna edici... Ama tam değil. Başka?"

Ve Güven artık dayanamayıp bağırmişti.

"Aaaa başlayacağım başkasına maşkasına. Bu adam

bunca hazırlığı yapmış işte. Emeğe saygı duy ve tabii babaanneden azıcık kork aklın varsa, evet de. Tüm prosedürü es geçiyorum. Sen Nergiz cadısı, şu adamı kocan olarak kabul ediyor musun onu söyle?"

"Hayır."

"Ne?"

Herkes susmuş, Erkan'ın yüzü bembeyaz olmuştu. Nergiz ayağa kalktı. Erkan da peşinden...

"Hayır."

Nergiz kuru bir evet cevabının bu adama olan aşkının, minnetinin karşılığı olmayacağını düşünmüştü. Hani bir kere demişti ona Erkan, sen edebiyat mezunusun, güzel cümleler kurabilirsin, demişti. Kurabilirdi. Bunu akademik geçmişiyile değil, yüreğinde ki aşkla yapabiliirdi ancak. İçi aşkla dolarken sevdiği adama baktı. Belki de ömründe ilk ve son kez bu kadar mıç mıç olacaktı kendi deyimiyle.

"Ben bu adamda tamamlandım." Kalabalığa döndü, "Yarımdım. Yarıydı. Korkuyordum. Korkuyordu. Sarıladı. Korudu. Sabretti. Direndi. Katlandı. Bana beni anlattı. Siz zannediyor musunuz ki kuru bir 'Evet' kelimesiyle ben bu adama hak ettiği cevabı vermiş olacağım?"

Erkan'a döndü gözleri.

"Ben direndim evlenmemek için. Saçmaydı. Ama biz nikâhımızı burada, kalbimizde kıydık. Motora ilk bindiğimiz gün... O terk edilmiş yerde. Bir evet'in hükmü ne olabilir ki? Ben seninle yepyeni bir ömre başlamışım. Beni sevdiği için kalbine teşekkür ederim aşk. Artık bütünüz."

Erkan hiçbir şey demeden sarıldı Nergiz'e. Sımsıkı. Ve alkışlar ortalığı inletti. Yasemin yine ağlıyor ve Soner'le birbirlerine sarılmış bu iki deliyi izliyorlardı. Eniştelere-

nin bile gözleri dolmuştu. Mehmet gözüne giren tozdan, Yağız Karadeniz havasının yarattığı alerjiden dem vuruyordu. Anne ve babası kol kola kızlarının mutlu anını izledi.

Erkan kendini geri çekip Nergiz'e baktı.

"Ailemden çok az kişi var. Kendimi kapattığım yerlerin kilidi sensin. Ailemsin. Dostumsun. Rakibimsin. Sevdigimsin. Böyle bir oyunu kurguladığım için üzgünüm, ama çaresizlikle söylediklerini değil, kafamda kurguladıklarımı dikkate almışım. Sen zaten benim karımmışsın. Kalbime sahip çıktığın için teşekkür ederim aşk. Artık бүтүнüz."

O sırada çalan müzikle sarıldıkları yerde salınmaya başladılar. Rahatlayan konuklar onlara eşlik etti. Bu deli kız zaten neyi normal yaşamıştı ki?

Dans sonunda Nergiz Erkan'ın kollarından çıkıp anne ve babasının yanına gitti. Bir anda üçlü sarmal şeklinde birbirlerine kenetlendiler.

"Herkes beni dinleyebilir mi?"

Elinde mikrofon, sahneye çıkan Soner milleti susturdu. Elinde ki şampanya kadehini havaya kaldırdı.

"Biliyorum ki bu sizlerin düğününde adet değil, ancak ben sağdıç olarak bunu yapmak istedim. Bir sağdıçın görevi düğün konuşmasını yapmaktır."

Birbirlerine sarılmış olan Nergiz ve Erkan'a baktı.

"Öncelikle Nergiz. Sen bu güne kadar tanıdığım en karmaşık insansın. Ne zaman öfkeleneceğini bilmiyorum. Veya neye kızıp neye kızmayacağını... Normal insanların kızdığı yerde, sen inanılmaz bir bakış açısıyla gevşer-

ken, milletin aman canım, dediği yerlerde asabi bir kedi gibi tırmalıyorsun. Ama bir tek şey var ki seni katlanılır kılan, sevdiğin an tüm kalbinle seviyorsun. Hayatından bile ödün veriyorsun sevdiklerin için. Bir şey anlam ki, sen yanımdaysan, bana desteksen, ne yapar ne eder tüm sorunumu çözersin. O minicik bedeninle sen sırtımı dayayacağım en kuvvetli dostun. Ve sen benim canımın, canısın. Hep mutlu ol baldız."

Nergiz kadehini kaldırdı ve öpücük yolladı. Dudakları gülerken, gözlerinde ki yaş oluk gibiydi. Bunu gören yakınları şaşkınen, annesi kocasının göğsüne kapanmış hıçkırarak ağlıyordu.

Soner devam etti.

"Ve Erkan. Hep hayalini kurduğum erkek kardeş. Basket maçında yenmeye doyamayacağım arkadaş. Sırdaş. Suç ortağım. Elinde ki hazinenin kıymetini bilecek kadar akıllı. Burada ki ailemsiniz. Dostum, o kıza iyi bak."

Soner'in konuşmasından sonra alkışlar sürerken, Yağız'ın sesi duyulur.

"Bu günü göreceğime inanmazdım ama Nergiz, her ne yaptıysak sen mutlu ol diye. Bu adama güvenmeseydik eğer seni ona emanet etmezdik. Sen bizim arsız kardeşimizsin. Evimizin küçük kızsın. Yeliz ne ise sende osun benim gözümde. Seni seviyoruz baldız."

Diğer enişter de kadeh kaldırırken hep bir ağızdan bağırdılar.

"Seni seviyoruz baldız."

Nergiz kahkahasının arasında cevap verdi.

"Bende sizi çok seviyorum enişterim. Ama unutmayın bu geçici bir barış anlaşması. Hâlâ sizden alacağım var."

Mehmet'in sesi duyulur.

“Laaannn, Erkan sahip çık karına. Bi düşmedin kızım yakamızdan yaaa.”

Eğlence tam gaz devam etti. Nergiz ile Erkan karşılıklı çerkez oyunu oynadı. Nergiz bilmese de içindeki aşkla nazlanıp kıvrıldı sevdiğinin karşısında. Horon oynadılar, Mehmet ve Güven bıçak oyunuyla şölen kattılar geceye. Oteldeki müşteriler dahil, herkes bu çift için dualar etti.

Yemekler yenildi, resimler çekildi. Herkesin mutlu olmak için ayrı sebepleri vardı. Ama herkesin ortak mutluluğu bu işi de başarıyla kotarmak oldu.

Dostlarla vedalaşma zamanı gelmişti. Mehmet’in yayla evinde geçirecekleri zamanın heyecanıyla herkesi sımsıkı kucaklayıp onlara olan minnetini yine kendi sivri sözleriyle gösterdi Nergiz. Arabalara ilerlerken Soner Erkan’ın kulağına eğildi.

“Balayından dönüşte buluşalım. Karar vermemiz gereken birkaç bir şey var. Tek başıma halletmek istemedim.”

“Tamamdır. Nasıl gidiyor?”

“İyi iyi, tahmin ettiğimiz sürede halledeceğiz gibi.”

Mehmet’in kulübesine girdiklerinde Nergiz yorgunlukla kırıpıştırdı gözlerini.

“Sakın bana ilişme, çok uykum var.”

Sırtan Erkan karısının saçlarını okşadı.

“Zaten normal bir gerdek geçireceğimizi hiç sanmıyordum bebeğim.”

Nergiz’den cevap gelmeyince, kızın gelinliğini çıkarmaya başlayan Erkan, bedeni açığa çıkan kadına aç gözlerle bakmaya başladı.

"Lanet olası kadın, gerdek gecemiz bu yaaa... Offf..."

Kendide soyunup Nergiz'in yanına girerek, kadını kollarının arasına çekti. Çıplak tenleri birbirine yapışınca Erkan nasıl sabah edeceğinin endişesiyle huzursuz bir uykuya daldı.

Rüyasında Nergiz'in saçları yüzünde, dudakları teninde geziyordu. Dudaklar usulca aşağıya inerken, saçları da bu yolu takip ediyordu. Ne güzel bir rüyaydı bu tanım...

Sol karın boşluğu kısmında hissettiği ısırkla, rüya sandığı şeyin gerçek olduğunu anlayan Erkan gözlerini açtı. Nergiz başını yan çevirmiş gözlerine bakıyordu. Aşkla...

"Gerdek gecesi uyuyan adama ne yaparlar biliyor musun?"

Uyku ve uykuda tahrik olmanın kalınlaştırdığı sesle mırıldanır.

"Ne yaparlar?"

"Ham diye yutarlar."

Bu kadının erotizmi bile kendine özgüydü. Ve birlikte bilmem kaçınıc zevk yolculuğuna çıkarlarken, Erkan kadının belinden tutup, ritminde ona yardımcı oluyordu.

"Sana doyacağım güne lanet olsun..."

"Bana doymana sebep olursam bana lanet olsun...Ahh ve bana doyersan.. mmm... sana da lanet olsun..."

Erkan'ın kolları arasında güne uyanırken, yüzündeki ufak öpücüklerin tadını çıkardı Nergiz. Sonra Erkan'ın boğuk gelen sesiyle yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Belki ultra lüks yerlerde bir balayı isterdin ama ben seni kimseyle paylaşmak istemedim bu dönemde. Sadece beni gör baktığın her yerde istedim. Ben nerede olursam

olayım sadece seni göreceğim. Ama burada zamanı seninle durdurmak istedim. Beğenmezsen gideriz.”

Adamın cümlesinin ardından boynuna atılıp dudaklarına yapışan Nergiz, bir süre sonra fısıldadı.

“Seninle olan her şeye varım.”

Bir haftalık balayını, yürüyüşle, sevişerek, yemek yiyerek, sevişerek, uyuyarak, sevişerek ve bir de sevişerek geçirmişlerdi... Zaman gerçek anlamda durmuştu. Akrep kadını, etrafında dolanan yelkovan da sadece adamı işareti ediyordu...

41. BÖLÜM

"Hazır mısın?"

"Evet Yasemin. Sayılır daha doğrusu. Şu saçıma bir şekil ver de bitsin."

Banyoya giren Yasemin, kuzusunun ne kadar güzel olduğunu düşündü. Bu gün Erkan ve Nergiz'in nikâhuru kıyacaklar, yarın da hastaneye gidip ikizlerin cinsiyetini öğreneceklerdi.

"Bebeeğimmm, çok güzel olmuşsun."

Ayna da kendini süzen Nergiz de gördüğünden memnundu. Kırık beyaz bir elbise giymişti. Dizinin hemen üstünde biten vücudunu sarmalayan elbise, kare yakası ve geniş askısıyla frapanlıktan uzak, duru bir güzellik katmıştı ona.

"Kuzguna yavrusu güzel gelirmiş."

Kuzenine bakıp göz kırparken saçlarıyla boğuşmayı da ihmal etmiyordu. Elinde ki maşayı alan Yasemin, bir an önce halletmek için Nergiz'in saçlarına kalın dalgalar yapmaya başladı.

"Sana kalırsa yandık. Erkan ben çıkarken homurdanıyordu."

Nergiz omzunu silkti.

"Aman her zaman ki hali onun."

Meşhur olaylı düğünün ardından iki ay geçmişti. Her şey eskisi gibi devam ediyordu. Yine dalaşmalar, yine aşk, yine mutluluk... Hayat bu adamla daha bir güzel olmuştu orası kesindi. ama tuhaf davrandığı anlar da olmuyor değildi.

"Yasemin, Erkan benden bir şey saklıyor."

Erkan Arda'yı omzundan dürttü.

"Hop birader, evli barklı kadınlara sulanmaya utanmıyor musun?"

Arda Erkan'a döndü.

"Esas sen sevgilimi niye elimden alıyorsun ki oğlum. Hepsi gitti bir Nergiz kaldı. Vallada vermem."

Kollarını iyice boynuna dolayıp bide dudağından öpücük alınca Erkan yalancı bir öfkeyle baktı Arda'ya.

"Yarışalım o zaman. Kaybeden aradan çekilir."

Arda'nın gözleri parladı.

"Olur. Ne yarışı yapıcaz."

"Hmmm... Düşündüm de, bence motor yarışı yapalım."

"Motor mu? Ama benim motorum yok ki."

"Hadi ya, tüh..."

"Senin var mı?"

Yağız'ın geçen sohbetinde verdiği bilgi çok işine yarayacaktı. Arda motor tutkunu bir çocuktı.

"Var tabii."

"Markası ne?"

"Kawasaki."

Arda Nergiz'i unutmuş çoktan Erkan'ın kucağında ki yeri almıştı.

"Vallahamıııı, üüüffff, Erkan abii, beni de bindiricen mi yaaa."

Nergiz sırtarak Arda'nın sırtını dürttü.

"Hayrola bir motora sattın bakıyorum."

Arda Nergiz'e bakmadı bile. Gözler Erkan'ın vereceği cevaptaydı.

"Ya dur be kızım, motor değil hem, kawasakiii. Erkan abi ha, ne zaman bineriz."

Erkan kahkaha atarak Arda'nın yanağını ısırdı.

“Ne zaman istersen aslanım da, bu gün olmaz. Malum evleniyorum.”

Yüzü buruşan Arda, en azından binme sözünü aldığı için azcık rahat indi Erkan’ın kucağından.

“Sizi de anlamıyorum ya. Kaç kere evleneceksiniz böyle. Çok âşık olmak iyi değil ha, baksana habire evlenmek istiyosun.”

O sırada bembeyaz elbisesi içinde gelen Melda asabi bir şirinlikle yüzünü astı.

“Bende binicem banane.”

Yetmezmiş gibi Duru da peşinden gelip, “Neye bincekseniz bende istiyorum” deyince Arda sinirlendi.

“Bıktım ha bu kızlardan ben”

Kahkaha atarak salona geçtiklerinde Aslı, Yağız ve Doğa’yı Soner’le sohbet ederken buldular. Sarılma hoş-beş muhabbetinden sonra ayaklanan Yağız, diğerlerini de kaldırır.

“Hadi çıkalım. Kalanlar direk salona geçecekler.

Yasemin Aslıya baktı.

“Yiğit yok mu?”

“Yiğit klinikten, Flu’nun yanından gelecek salona.”
Flu, Aslı ile Yiğit’in birlikteliğinin en temel taşı ve Aslı’nın hastasıydı.

Erkan iyice sabırsızlanmıştı.

“E hadi o zaman yaaa.”

Doğa Erkan’a sırtarak baktı.

“Seni görende gelininden ayırısın sanacak he.”

Yağız birden diklendi.

“Ben dedim. Nikâh olana kadar alalım kızı dedim.
Beni dinleyen kim.”

Erkan Nergiz’in kolundan tuttuğu gibi kapıya yürümeye başladı.

"Zor alırdın Yağız, zor alırdın."

Sakin ve az konuklu olmasına rağmen, son derece eğlenceli bir nikâh olmuştu. Erkan ve Nergiz'in ayağa basma savaşları, resmen bir meydan muharebesine dönünce, nikâh memuru çareyi evlilik cüzdanını vermemekle tehdit ederek buldu.

Nikâh sonrası bir mekâna geçtiler. Erkan'ın kolu Nergiz'in omzundan inmedi. Bir ara kulağına eğildi.

"Artık resmen karımsın."

Nergiz sahte bir utangaçlıkla baktı yüzüne.

"Bu gece nazik davranacaksın di' mi?"

"Ah dibine vuracağım nezaketin, korkma sen."

Karşılıklı kahkaha atarken, kendilerini izleyen gülen gözlerden habersizlerdi. Begüm Yasemin'e döndü.

"Kim derdi ki bizim deli kız aşk kadını olacak."

Yasemin eliyle ağzını örterek cevap verdi.

"Hele ben bir ara bu kızın sonu iyi değil bile demiştim."

Kadınların fiskosları, erkeklerin patırtıları derken kalkmışlar, bir şeyler içip geceyi sonlandırmak için Nergiz ve Erkan'ın evine geçmişlerdi. Erkan kendi stüdyo daireisini kiraya vermiş, Nergiz'in evine yerleşmişti.

Adamlar salonda sohbete devam ederken kızlarda mutfağa geçmişlerdi. Bir ara sohbet Nergiz'in her hafta ziyaret ettiği çocuk esirgeme kurumuna gelmişti. Doğa heyecanla Nergiz'e döndü.

"Bir gün giderken bende geleyim seninle. Hem çocukları da götürürüz. Ne dersin Nergiz."

"Olur valla kuzum. Yankı'ya da arkadaş olur hem."

Yasemin Nergiz'e yardım ederken söze girdi.

"Sen Yankı'yı hafta sonları almayı planlıyordun. Ne oldu o iş."

Nergiz başını salladı.

"Düşündüm ama böyle ara ara gelip gitmeler çocuğun dengesini iyice bozacaktı. O yüzden vazgeçtim. Aslında bir yanım onu koruyucu aile olarak almamı istiyor, Yankı o kadar özel bir çocuk ki; ama ben... Sanırım çok korkuyorum..."

Berna sessizliğini ilk defa bozmuştu.

"Acele etme. Ve... Bende gelebilir miyim sizinle?"

Nergiz sevgiyle baktı bu güzel gözlü kadına.

"Elbette gelebilirsin."

Berna geçirdiği üç hamilelikte de düşük yapmıştı. Sonrasın da geçirdiği dış gebelikle de ölümden dönmüştü. Doktorlar hamile kalmasını artık yasaklamış, rahim iç duvarında oluşan katmandan dolayı da, hiçbir hamileliğini sağlıklı sonlandıramayacağını söylemişlerdi. Bu konuda Berna'ya en büyük desteği önce Kemal sonra da Aslı vermişti. Psikolojisi bozulmadan bu süreci atlatmış artık bazı şeyleri kabul etmişti. Hayatı riske girecekse, Kemal asla çocuk istemediğini söylemişti.

"O zaman yarın öğlen gidelim."

Nergiz'in sözünü herkes onayladıktan sonra, eşlerinin yanına dönmüşler, sohbete eğlenceli şekilde devam etmişlerdi.

Gecenin ilerleyen saatinde konuklar ayaklandığında Erkan hemen ayağa fırlamıştı.

"Oh bee, lan oğlum bir an hiç kalkmayacaksınız sandım."

Herkes bu söze gülerken Yağız kalktığı koltuğa geri oturdu.

"Kalkmıyorum lan. Sabaha kadar buradayım. Kız bal-dız, bana kahve yap."

Nergiz de kalktığı koltuğa geri oturdu.

"Aa bana ne be. Kalkmayan sen kovan Erkan neden kahveyi ben yapıyorum. Ne haliniz varsa görün."

Doğa da başını sallayarak Yağız'ın kolundan tutup çekti.

"Bazen emin olamıyorum. Acaba sen mi çocuksun çocuklarım mı? Üç çocuk büyütüyorum resmen. Yağız kalk hemen."

Homurdanarak ayağa kalkan Yağız, Erkan'a parmağını salladı.

"Dua et insafli tarafıma geldin."

Erkan koltukta uyuyan Melda'yı kucaklayan adama alaylı baktı.

"İnsaf dediğin, Doğa olmasın. Abi. Kılıbıklıkta çığır açıyorsun."

Yağız yalancı sinirle karısına döndü.

"Hep senin yüzünden... Sana yüz kere diyorum ki, çaktırmadan uyar beni, kimse görmeden. Ama yok, nede."

Yiğit kucağında minik kıızıyla kapıya yürürken seslendi.

"Hadi abi hadi. Bilmediğimiz köy değilsin."

Bu cümbüşte konuklar gittikten sonra Yasemin'le Soner de kalktılar.

"Bebeğim, sabah hastane de buluşuruz."

Nergiz sımsıkı sarıldı Yasemin'e.

"Tamam güzel annecik. Kuzuma iyi bak, dikkatli kulan ve her şey için teşekkür ederim."

Nergiz'in başının tepesine öpücük konduran Soner,

"Tamam minik kaynana. Merak etme." diyerek kapıya yürüdü. Yanında gelen Erkan'a dönmeden önce, kapı ağzı muhabbetine dalan kızlara bir göz attı.

"Yarın hastane sonrası kızlar esirgeme kurumuna gidecekmiş. Sen bi' bahane bul kaytar. Sonra buluşalım."

"Tamamdır. Sorun olmaz."

"Hadii görüşürüüzz. Tekrar tebrik ederiiiizzz."

Kapanan kapının ardından bir süre birbirine baktılar. Sonra Erkan'ın gözünde parlayan ışıkla ne olacağını anlayan Nergiz kaçmaya fırsat bulamadan kendini Erkan'ın omzuna atılmış, tepe aşağı merdivenleri çıkarken buldu.

"Heeyyy, ne yapıyorsun bee."

"Seni odaya kaldırıyorum. Dağ bulamadım ne yapayım."

"İlk çağ öküzü ne olacak."

Yatağa sırt üstü fırlattığı karısının üstüne çıkan Erkan, Nergiz'in boynunu keşfederken mırıldandı.

"Adamlar işlerini biliyorsa ben ne yapabilirim ki?."

"Buyrun hoş geldiniz."

Doktor içeri davet ettiğin de, Yasemin'in gözleri kapıdaydı. Nergiz ve Erkan gelmek üzereydiler ama nerede kalmışlardı? Sinir iyice germişti Yasemin'i. Soner karısının koluna dokundu.

"Bebeğim. Sakin ol. Otoparka girmişlerdi en son. Gelirler. Hah geliyorlar.... Kavgamı ediyor bunlar?"

Yasemin baktığında Nergiz'in önden sinirli sinirli yürüdüğünü, Erkan'ında arkada gülmemek için dudaklarını sıkıştırdığını gördü. Yanlarına gelince Yasemin sinirle Erkan'a döndü. Günah keçisini bulmuştu.

"Ne yaptın yine sen benim kuzuma. Birde sırtıyorsun."

Hızla Erkan'a dönen Nergiz gözleriyle onu öldürebilirdi.

"Sırtıyor musun birde sen? Ah ne güzel ya..."

Erkan karısının beline sarıldı.

"Bebeğim valla sırtıtmıyorum. Sadece... Sana kıskançlık çok yakışıyor, ne yapıyım."

"Kes Erkan. Klasik film replikleriyle gelme bana. Soracağım bunun hesabını ama önce halletmemiz gereken bir iş var. Hadi girelim içeri."

Yasemin içeri girerken Nergiz'in kulağına fısıldadı.

"Ne oldu yine?"

"Ne olacak. Hatunun biri arabasını çıkaramamışmış. Ah bir zahmet beyefendi siz çıkarır mısınızmışmış. Ay hadi tamam çıkar, birde karının sulanmalarına sırtmadımı? Şeytan diyor git sık boğazını..."

Erkan kendine ters ters bakan Yasemin'e ellerini havaya kaldırarak cevap verdi.

"Vallahi bak bir şey yapmadım. Bakmadım bile ya hatuna. Teşekkür etti, rica ederim dedim. Hepsi bu."

"He tabii. Zaten giymiş kadın dört parmak etek. Arabadan bir inişi var, oh anam oh... Bizimkinin de gözler şeşbeş tabii."

Erkan sıkıntıyla yüzünü buruşturdu.

"Ya tamam. Belki refleks icabı anlık gözüm kaydı. Ama hepsi bu."

"Sokarım o reflekslerini bir tarafına, sorun çözülür. Benimde gözüm refleks icabı kaymazsa ne olayım. Gör sen dur. Zaten spora başlayacağım, hocaları çok iyiymiş."

"Nergiz. Adamın asabını bozma. Zaten bir lokmasın. Ne sporu be..."

Sırıtan Nergiz Yasemin'in kolundan çekerek muayene odasına soktu. Geride kalan Erkan, Soner'e baktı.

"Bu kadını var ya, ben bi' güzel döverim. Hele gitsin o spor salonuna."

Soner sırttı.

"Bana ne kıızıyorsun oğlum, valla ben gitmiyorum salona."

"Bana ne be senden."

İçerden ses gelir.

"İkinizde derhal buraya gelin."

Nergiz'in kesin emri üstüne içeri girdiler. Doktor rutin muayeneden sonra o beklenen soruyu sordu.

"Şimdi bakalım cinsiyetlerimiz nelermiş. Biliyorsunuz tek yumurta ikizi bebeklerimiz."

Soner sabırsız şekilde cevap verdi.

"Biliyoruz. Söyle dostum hadi, çatlatma."

"Sakin ol Soner."

Gülümseyen doktora sinirle bakan Nergiz, elini yumruk yapmış sanki adama vuruyormuş gibi hareket çekmişti. Erkan sırtıp Nergiz'in yumruğunu eline alınca adama döndü fısıldadı.

"Sen kurtuldum sanma."

"O salona gidilmeyecek."

"Bende o boy etekle gezerim o zaman. Bana bakarsın."

"Sıkar biraz."

"Görürüz."

"Görürüz."

"Bi susun."

Soner'in ikazı üstüne doktora döndüler.

"Şimdiiii, bebeklerimizden biri üstte, diğeri altta. Biri diğerini yastık olarak kullanmış. Bakalım bakalımmm. Ah evet, üstte ki bebeğimizin cinsiyeti..."

Nergiz sinirle bu hiç sevmediği doktora baktı.

"Araya reklam da sok tam olsun bari be adam."

Doktor sinirle Nergiz'e dönerken, Erkan da kıza ters ters baktı. Nergiz de omzunu silkip "Ne?" diye cevap verdi.

"Neyse. Birinin cinsiyeti kız."

Nergiz nasıl ılık atmışsa herkes şaşkınlığı bırakıp Nergiz'e gülmeye başlamıştım. Yasemin sırtı ve içi mutlulukla doldu. Bir kızı olacaktı. Kendi gibi ya da kuzusu gibi olsun diye dua etti. Nergiz dans ediyordu.

"Biliyordum. O çiçekli tulumların işe yarayacağını biliyordum."

Doktor bir boğaz temizleme sesiyle Nergiz'i susturdu.

"Ve ikinci bebeğimiz de... Kız... İki kızınız olacak."

Nergiz homurdandı.

"Aklınca aksiyon yaratacak. Tek yumurta ikizi bunlar, biri neyse diğeri de o değil mi yaa..." Tabii kimse bu homurdanmayı takmamıştı bile.

Artık Yasemin ağlamaya başlamıştı. Erkan ve Soner birbirlerine sarılmış çocuk gibi bağıryorlardı. Nergiz Yasemin'e gelmiş sımsıkı sarılmıştı.

"Ah kuzummm... İki kız haaa."

Yasemin gözleri yaşlı baktı.

"Çiçek kızların, çiçek kızları... Bebeğim yaa, inşallah biri sana diğeri bana benzer."

Nergiz kıkırdadı.

"Üstte yatan kesin ben ama ha. Rahatına düşkün uyanık..."

Soner Yasemin'in yanına gelip, toparlanmakta olan karısını kaldırdı. Erkan ve Nergiz birbirlerine sarılıp tüm kavgayı unutmuşlardı. Doktorla görüşüp çıktıktan sonra Soner bir kolunu Nergiz'e diğerkolunu da Yasemin'e doladı.

"İki tanenizle zor uğraşırken, iki daha mı çıktı şimdi."

Nergiz sırtarak Soner'e baktı.

"Evet babacık. Sanırım işin azcık zorlaşacak."

Erkan karısının diğeryanına gelip sarıldı.

"Biraz mı? Aşkım biz tamamen yanmışız dumanımız yok."

Nergiz dirseğiyle kocasına vurdu.

"Hah, çok biliyorsunuz."

Hastaneden çıkıp otoparka inmişlerdi. Soner, hastane de görevi bitmediği için kalmış, Yasemin ile Nergiz çocuk esirgeme kurumuna gideceği için, akşam da Nergiz'lere geçirim demişti. Erkan Nergiz'e döndü.

"Canım, ben sizi kuruma bırakayım, ordan dergiye geçeyim. Bülent sayfa düzeninde sorun var demişti. Fırsattan istifade bakayım."

Nergiz kocasını öpüp arabaya bindi.

"Tamam aşkım. O zaman akşam evde görüşürüz.."

"Tamam bebeğim. Yasemin, kızlarıma iyi bak."

"Olur Erkan. Zaten kimse beni düşünmesin. Herkes bebekleri düşünsün. Tabii..."

Nergiz'e bakıp yüzünü buruşturdu Erkan.

"Aşkım, Allah sabır versin."

"Amin bir tanem, amin."

"Aaa bide dalga geçiyorsunuz benimle ya."

"Nergiz, hoşgeldin."

"Yankum, bebeğim, hoş buldum."

Boynuna atlayan Yankı'ya sımsıkı sarılan Nergiz, çocuğun saçlarının kokusunu içine çekti.

"Nasılmış benim yakışıklım."

"İyiyim. Senin getirdiğin hikâyeleri bitirdim."

Arkalarından yükselen kıskanç bir sesle arkasını döndü Yankı.

"Sen adamım, o evli. Ne diye asılıyorsun."

Yankı ne demek istediğini anlamaya çalıştı. Doğa kırdamaya başlamıştı.

"Arda, oğlum lütfen az çocuk gibi düşünür müsün?"

Yankı Nergiz teyzenin minicik dostu. Merhaba Yankı. Ben Doğa teyzen."

Karşısında ki insanlara çekinerek bakan Yankı, Nergiz'e çevirdi bakışlarını. Nergiz gülümsedi.

"Senden o kadar bahsediyorum ki, dostlarımda seninle tanışmak için geldiler."

Yankı Nergiz'den aldığı güvenceyle gülümsedi Doğa'ya.

"Merhaba. Hoşgeldiniz."

Berna gözleri nemli gülümsedi.

"Ne kadar kibar ve efendi bir çocuksun sen. Bende Berna."

Yankı Berna'ya döndü. Elini uzattı. Berna o sırada Yankı'yı kendine çekip sımsıkı sarıldı.

"Ne güzel kokuyorsun sen böyle."

Yankı Berna'ya dolu dolu gözlerle baktı. Çocuk hasreti çeken Berna'nın içinin ateşini hissetmiş gibiydi.

"Sende öyle. Anne gibi kokuyorsun."

O sırada arkalarından gelen bir cırlamayla geri döndüler.

"Ben niye tanışamıyormuşum acaba."

Doğa gözlerini devirerek kızına baktı.

"Melda'cım. Canım az sabretsen tanışacaksın."

Melda annesini duymamış gibi, bilmiş bilmiş yanına yaklaştı Yankı'nın.

"Senin gözlerinde benim gözlerime benziyor. Ama benim gözlerim daha güzel."

Yankı bu kızın çemkirmesine karşı hazırlıktı. Tüm hayatı burada bir kavga içinde geçiyordu zaten. Yankı'nın gardını tek düşüren Nergiz'di. Nergiz'e baktı. Ve ondan göz kırpmayla aldığı izinle Melda'ya döndü.

"Sen kızsın da ondan. Tek derdiniz güzellik."

Arda Melda'nın yüzünün aldığı şekille kıkırdamaya başladı ve Yankı'nın kolundan tuttu.

"Oğlummm, suratının aldığı şekle bak. Harikası ya. Hadi gel oyuncak olan oda gördüm oraya gidelim."

"Bende geliyorum."

Arda Melda'ya ters ters baktı.

"Düş yakamızdan Melda. Biz erkek erkeğe oynıycaz."

"Banane yaa. Anneeee Arda'ya bir şey söyleeee...."

Didişen çocukların arkasından gülen gözlerle baktı üç kadın... Berna nemlenmiş gözlerini Nergiz'e çevirdi.

"Nergiz, bu çocuk burada kalamaz."

Beş ay sonra

Kızlarının yemek saati gelmişti. Soner önce bir kızını aldı kucağına, hoplatıp zıplatırken diğer tarafta mızırdanmış diğer kızına baktı.

"Kıskandın mı sen minik cadı? Sen de gel o zaman babaya..."

Birini bırakıp diğerini aldı. Bir sürede onu zıplattıktan sonra iki kızını da mama sandalyesine yerleştirdi.

"Gelin bakalım buraya. Mama saatimiz geldi. Çok mu acıkmış benim prenseslerim."

"Soneerr! Uyan bebeğim. Sanırım vakit gel-di. Aahh..."

Gördüğü huzur veren rüyadan sevdiği kadının inlemesiyle uyanan Soner, bir an sağa sola bakıp neler olduğunu anlamaya çalıştı. Vakit gelmişti ve bir haftadır tektikleydiler. Nergiz'in ısrarları üstüne en az on kere prova bile yapmışlardı, ama şimdi ne olduğunu algılayamıyordu.

"Soner aşkım, ah... Kendine gel... Sancım var."

"Ah tamam... Bebeğim... Derin nefes al aşkım..."

Çelaşla yataktan fırladı. Köşede hazır duran çantaya göz attı. Anahtarlarını cebine aldı. Erkan'a telefon açıp vaktin geldiğini söyledi. Nergiz'in çığlığını duyduğu an, sakin olan sinirleri gerildi. Bu kız oradan bile yapıyordu yapacağını ya helal olsun.

"Bebeğim...Yürüyebilecek misin? Alayım mı kucağıma?"

"Yürürüm, ama az bekle..."

Yasemin derin birkaç nefesle sancının hafiflemesini bekledi. Biraz nefes aldığıında ayağa kalktı ve Soner'in koluna tutunarak odadan çıktı. Bir eline de valizi alan Soner, eşofmanının cebine cüzdanını ve anahtarlarını atarak kapıdan çıktı.

Hastaneyeye varana kadar Yasemin'in sancı aralıkları sıklaşmıştı. Hemen arkadaşını aradı ve doğumun başladığını haber verdi. Yasemin'i özel odaya alıp son ana kadar orada bekletmeye karar verdiler. Yatağa yerleşirken Nergiz ve Erkan odaya girdi. Yasemin, Nergiz'i görünce ağlamaya başladı.

"Minik annem, elimi tut..."

"Buradayım bebeğim... Geçecek merak etme..."

Yatakta kocaman karnıyla yatan Yasemin, sancı vurdukça iki büklüm oluyordu. Erkan sinirle elini duvara geçirdi.

"Soner, doktor değil misin? Oğlum şu kızın sancıları için bir şey yap!"

Soner sinir ve stresten gerilen yumruklarını sıktı.

"Keşke yapabilsem ama bu sancılarla açılacak."

Yasemin bir sancı atağı daha geçirirken doktor içeri girdi.

"Beyler dışarı, muayene etmem lazım..."

Erkekler dışarı çıkarken doktor Yasemin'i muayene etti.

"Harika... Yeterli açılma olmuş. Doğumhaneye geçiyoruz," Hemşireye dönüp talimatlarını verdi ve kendisi de hazırlanmak için çıktı.

Yasemin sedyeye konulup doğumhaneye giderken... Soner de üstünü değiştirmiş onunla birlikte içeri girmişti.

Kapıda heyecanlı bekleyişleri sürerken Nergiz, Erkan'ın kollarında ağlıyordu, bir yandan da dua ediyordu sürekli.

"Tanrım lütfen ona bir şey olmasın. Lütfen ne ona ne de meleklerimize bir şey olmasın. Allahım sen büyüksün. Lütfen lütfen..."

Ne kadar beklediklerinden habersiz koltukta otururlarken doğumhanenin kapısı açıldı. Soner gözlerinde mutluluk yaşlarıyla dışarı çıktı. Nergiz ve Erkan hemen yanına koşup sözsüz sorularını yönelttiler. Soner inanamaz gibi başını salladı.

"Oldu... Yasemin harikaydı. İkisi de harika... Kızlarım da harika, anneleri de..."

"Ayy bi' sus... Takıldın kaldın. Sağlıkları nasıl? Ne zaman görebileceğiz?"

Kendine gelir gibi olan Soner derin bir nefes çekti.

"Birazdan odaya alacaklar Yasemin'i. Kızlarım biraz küvezde kalacak ama sorun olduğu için değil... Biri 2.200 doğdu, üstte olan ise 3.100. Ama öyle güzeller ki..."

Nergiz derin bir nefesle Soner'e sarıldı.

"Kutlarım... Tebrik ederim babacık... Teyzelerine benzedilerse elbet güzellerdir."

Soner konuşamıyordu bile. Nergiz'e sımsıkı sarıldı. Erkan da elini omzuna atınca döndü ona da sarıldı. Kocaman bir aile oluyordlardı. Gittikçe daha da büyük...

Nergiz, Yasemin'i odasında beklemeye karar verince, Erkan ve Soner geride kalmışlardı. Erkan karsının arkasından aşk dolu gözlerle baktı. Eksik yanları vardı, evet... Ama yine o eksik yanı birlikte dolduracaklardı, birbiriyle dolduracaklardı. Kadının arkasından daldığı düşüncelerden Soner'in sesiyle kurtuldu.

"Yarın çıkışta ne yapıyoruz şimdi?"

Erkan cevap verdi.

"Artık saklamanın anlamı var mı?"

42. BÖLÜM

Nergiz odaya girdiğinde önce yatakta yatan kuzusuna baktı. Kurumuş dudakları, yorgun yüzü, ama ısıll ısıll gözleri... Dünyanın en güzel annesi...

Sonra yan yana duran iki minik beşiğe baktı... İki pembe surat... Biri avuç içi kadar bir yüz, diğeri biraz daha büyük... İçerden emilen damaklar... Birinin havada duran eli... Diğerinin kıpraşan şişmiş gözleri... Şişmiş minicik burunlar... Dünyanın en güzel bebekleri...

İç i dolan Nergiz kapının önünde kımıldamadan durdu. Eli istem dışı karnına gitti. Açılmış avucunu karnının üstünde dolaştırdı. Sonra sıkı tığı avucunun içinde gömleğinin düğmesini hissetti. Ve elinin üstünde sıcakık bir el...

Bakmadı elin sahibine. Biliyordu. Baksa da yaşlarla dolan gözleri net görmesini engelleyecekti nasılsa... Ama... Kapıda bekliyordu.

Karısının elini tutarken bebeklerine bakan Soner'e baktı. Çocuklarını ve kocasını aşk dolu gözlerle izleyen kuzusuna... Elinin üstündeki sıcakık ele dikti gözlerini. Bedenine sarılan kolun sıcaklığıyla ürperdi. Başını çevirmeden fısıldadı Nergiz.

"Özür dilerim. Sana bunu yaşatamadığım için..."

Erkan karısının kulağına eğildi.

"Özür dilerim. Seni üzen şeye çare bulamadığım için..."

Nergiz başını çevirdi kocasına. Gözlerinde gördüğü aşk tek gücüydü. Erkan bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Karısının dudaklarına eğildi.

"Ben birçok boşluğun yerini, yine birçok varlıkla dol-

durabilirim. Bir tek senin yerin dolmaz güzelim. Beni sensiz bırakmadığın için teşekkür ederim."

Nergiz gülümsedi.

"Biliyorsun. Bu sadece anlık bir gel git... Seni seviyorum."

Erkan, Yasemin'in o tarafa döndüğünü hissetti ve Nergiz'i böyle görürse kötü olacağını düşündü. Bir şey yapmalıydı. Ve o sırada sadece kendisinin ve Nergiz'in anlayabileceği bir kahkahayla karısının dudaklarına yapıştı. Kolları vücudunda dolaşırken Nergiz ona minnetle sarıldı. O sırada Yasemin'in sesini duydu.

"Siz ne yapıyorsunuz be orda? Bu gün tüm ilgi bende olmalı... Aa kudurdunuz mu?"

Nergiz sımsıkı kapadığı gözünü derin bir nefes ve samimi bir mutlulukla açtı, kuzusuna döndü.

"Kocamı bile öpemeyeceksem ben niye evlendim ki yaaa... Hem sen hiç şımarma! Benim prenseslerim geldi. Seni dama doğru alalım..."

Yasemin kaşlarını çatı.

"Ne damı?"

"Pabucunu attığım dam şapşal anne..."

Kuzusunun açık kollarına koştı. Önce sımsıkı sarıldı. Yanağına sulu sulu öpücük bıraktı.

"Sen dünyanın en güzel annesisin. Meleklerinle sana uzun ömür diliyorum kuzum..."

"Bize... Bize uzun ömür diliyorum miniğim."

Nergiz gülümsedi, saçlarını okşadı.

"Bize... Ah şimdi gelelim önemli ana..."

Erkan, Yasemin'e sarılırken Nergiz beşiklerin başına geldi.

"Merhaba kızlar, çiçek kızlarım... Ben teyzeniz Nergiz. Bundan sonra, sizin sosyal eğitiminizden ben sorumlu-

yumım. Ah çok güzel işler yapacağız sizinle..."

Soner, Nergiz'in saçını çekti önce, sonra arkasından sarılıp omzunun üstünden bebeklere baktı.

"Kızlarım... Sakın teyzenize uymayın. Beni delirtmeyin babacım. Siz, Erkan amcanızla ikimizi kızdıracak hiçbir şey yapmayacaksınız."

Nergiz elini arkaya doğru uzatıp omzunun üstünden Soner'in burnunu çekti.

"Salak babacık, sanki ben sizi kızdırıyorum."

Bebekleri seyreden kocasına döndü.

"Ben kızdırıyor muyum aşkım yaaa?"

Erkan minik olan bebeğin elini okşarken Nergiz'e baktı.

"Ah hayır bebeğim... Sen kim adam kızdırmak kim?"

"Hah duydun mu ukala enişte? Sen karınla ilgilen... Kırmızı kurdelesini bile yok."

Yasemin o an elini saçına attı.

"Aaa evet yok, hay Allah..."

Nergiz kıkırdayarak Soner'in kolundan kurtulup Yasemin'e döndü.

"Ay biliyor musun? Yeliz doğuma giderken kırmızı kurdelem diye tutturmuş. Valiz evde kaldı diye sinirlenmiş."

Yasemin de gülmeye başlamıştı. Erkan sordu.

"Ee, ne olmuş ki kırmızı kurdele olmasa?"

"He işte, Memet de demiş ne valizi boş ver. Yeliz yine kırmızı kurdele deyince sıçayım kurdeleneye demiş."

Nergiz sözü bittiği an elini ağzına kapatıp kahkahasını tutmaya çalışmıştı ama tabii, Erkan ve Soner bu kadar hassas değildi. Bu iki adamın kahkahasından bebeklerin biri ağlamaya başladı ama ne ağlamak... Nergiz, ağlayan bebeğe baktığında bu sefer kahkahasını tutmadı.

"Ay bak ben demiştim. Bu üstte olan tombik değil mi?
Ay vallahi aynı ben... Cazgır ayol bu..."

Soner de sıkıntıyla başını salladı.

"Evet Nergiz, bu aynı sen..."

Nergiz ellerini beline koyup Soner'e döndü.

"Sen bana cazgır mı diyorsun?"

"Ben demedim, sen dedin..."

"Ne dedim?"

"Bu cazgır, aynı ben dedin."

"Hayır... Bu cazgır, aynı ben, dedim. Arada fark var."

Erkan ağlayan bebeği Yasemin'in kucağına verirken
didişen bu iki deliye baktı.

"Allasen bi' sussarıza siz yaaa... Aşkım biz ne zaman
çıkıyoruz?"

Soner, Nergiz'in saçını çekerken Yasemin'e döndü.

"Bebeğim yarın sabah çıkıyoruz. Bu akşam buradayız..."

Nergiz adamlara baktı.

"Ben bu gece buradayım o zaman. Sen de uykusuzsun
geceden beri... Akşam eve geçersiniz siz... Bebişlerin kar-
yolasını koydunuz mu odaya?"

Yasemin kızını koklarken cevap verdi.

"Koyduk. Çok basit bir şey aldık. Ev bakıyoruz. Erkan
sana dedi mi bilmiyorum ama ben aynı yerden ev istedi-
ğim için bizim siteden kolluyoruz."

Nergiz zıplamaya başladı.

"Yaşasın, aaa bizim iki üstümüz boşalmıştı geçen gün.
Soner orayı kaçırmadın inşallah."

Soner gülümsedi.

"Kaçırmadım Nergiz. Halletmeye çalışıyorum."

Nergiz, yan yana duran Erkan ve Soner'in ütüne atla-
yıp bir kolunu birine diğer kolunu ötekine dolayıp ayak-

larını yerden kesti. İki dev gibi adama asılmış minik kedi gibi kalmıştı. O sırada tıklanan kapıya döndüklerinde, teker teker dostlarının içeri girdiklerini gördü. Nergiz ve Erkan dışarı çıktı kalabalık olmasın diye... Aslı ve Yiğit, minik Duru ile içeri geçip anneyi ve bebekleri kutladılar.

Onlar çıkarken de Yağız, Doğa, Kemal ve Berna geldi. Nergiz kapıda Kemal ve diğer adamlarla sohbet ediyordu. Yasemin bebekleri emzirecekti ve tecrübeli Doğa ona yardım ediyordu. Kemal bir ara Nergiz'in yanına geldi.

"Nergiz?"

"Ha paşam?"

Kemal bu hitaba gülümsedi.

"Kızım senden kaçmak isteği ile seni sarmak isteğini bir insana aynı anda hissettiriyorsun."

Nergiz kıkırdadı.

"Oğlum iyi bir şey mi dedin, kötü bir şey mi?"

"Fifti fifti..."

"İyi yine iyiymiş..."

Kemal sırtırken yine ciddileşti.

"Sana teşekkür borçluyum..."

Nergiz şaşırmıştı, belli ciddi bir şeyler vardı işi gırgıra vurdu.

"Kesin yine harika bir şey yapmışımdır. Ama bu sefer ne yaptım acaba?"

Kemal kıza gülümsedi.

"Berna sayende eskisinden daha mutlu..."

Anlamadan baktığını görünce daha detaya girdi Kemal.

"Birkaç ay önce gittiğiniz esirgeme kurumu..."

Nergiz anlamış gibi kafasını salladı.

"Evet, Berna da sık sık orada sanırım artık. Yankı bah-

sediyor her gittiğimde... Berna Annem geldi şunu yaptık, bunu yaptık diye..."

Kemal gülümsedi.

"Evet, birkaç kere beni de götürdü. Yankı, çok özel bir çocuk... Sen onu almayacakmışsın. Neden?"

Nergiz bir an durdu. Sonra gözlerini açıp Kemal'e döndü.

"Açıkçası, ben korkuyorum Kemal... Hele karakteri yetmişmiş, gelişmiş bir çocuğu almak. Yankı mükemmel bir çocuk... Ama çok güçlü ve sivri bir karakter... Ben ondan korktum. Korkma sebebim onun doğru çocuk olmaması değil... Benim ona doğru anne olacağıma emin olmamam. Bana bir kere anne dedi, sonrasında ben hep Nergiz'dim onun için, Nergiz Teyze... Ama Berna'ya ilk seferinde anne gibi kokuyorsun demişti. Yankı gibi özel bir çocuğun Berna gibi yumuşak ve şefkatli bir anneye ihtiyacı var."

Kemal, Nergiz'e minnetle baktı.

"Biz Yankı'yı almaya karar verdik. Ama kesin olarak senin fikrini almak istedim. Sana ait bir şeyi almak istemedim."

Nergiz, Kemal'in yanağını okşadı.

"Nasıl sevindim bilemezsin... Yankı, Berna ve senin yaralarınızı sarabilecek bir çocuk... İnan bana harika bir karar almışsınız."

Erkan yanlarına gelip karısına sarıldı. Nergiz, Erkan'a döndü.

"Aşkım, Kemal ve Berna, Yankı'yı alıyorlarmış."

Erkan gülümseyerek Kemal'in omzuna vurdu.

"Bu çok iyi bir haber Kemal... Çok sevindim ya..."

"Sağol Erkan... Darısı başınıza mı diyeyim artık."

Erkan birden gerildi ama Nergiz'in kıkırdadığını duyunca karısına döndü.

"Ah biz önce şu iki cadıyı haklayalım da sonrasında bir minik adam almak istiyorum ben."

Kocasına dönünce onunda gözlerinin ışıldadığını gördü. Erkan, Nergiz'e dikkatle baktı.

"Erkek mi istiyorsun?"

"Tabii ki... Zaten yerime konmuş iki cadı var içerde, bir de senin karşında kendime ortak mı getireyim? Oğlumuz olacak ve annesine âşık olacak. Bir evde, bana âşık iki adam... Bundan daha güzeli var mı?"

Erkan şaşkın halde kahkaha attı.

"Sen ne kadar şımarıksın..."

"Beğenemedin mi ağam?"

Karısının saçlarını öperken Kemal'e göz kırptı Erkan.

"Beğenmez miyim hatun..."

Kemal yüzünü ekşitip kalktı yanlarından.

"Bi' yürüyün gidin yaa, hastanedeyiz."

Nergiz, Erkan'ın kulağına fısıldadı.

"Manyak bu ayol... Cilveleşmenin hastanesi mi olur?"

"Eve gitmiyor muyuz? Nereye saptı bu Soner?"

"Bilmiyorum, vardır bir bildiği..."

Hastaneden çıkmışlar, iki araba peşpeşe eve gidiyorlardı. O gece Nergiz, Yasemin'in yanında kalmış, Soner ve Erkan gitmişlerdi. Sabaha kadar uykusuz zamanlar geçirseler de kızlar hallerinden çok memnundu. Soner evine giden yola sapmamış, köprüden karşıya geçmişti. Beykoz sırtlarına doğru arabayı döndürdü. Ne haltlar karıştırıyor diye düşünen Nergiz, Erkan'ın da bu rahat hallerine hayret ediyordu.

"Ya bebeğim, bi' arasana ya... Bebeklere şehir turumu attırıyor bu adam?"

Erkan sinyal verip sola dönerken Nergiz'e bir göz attı.
"Ne biliyim aşkım yaa? Adam gidiyor işte..."

Derken manzaranın göz doldurduğu, serpm villaların bulunduğu yeşillikli bir sokağa girdiler. Soner yüksek duvarların çevrelediği geniş bir kapının önünde durup bekledi. Nergiz meraktan delirmek üzereydi.

Ön koltukta oturan kocasına ne sorduysa yeterli bir cevap alamayan Yasemin ise en sonunda patlamak üzereydi.

"Soner Allah aşkına nereye geldik?"

"Beğenmedin mi burayı?"

"Canım bayıldım. Mis gibi havası ve nefis manzarası var. Tam yaşanılabilir bir yer... Ama bize ne? Neden buradayız?"

Soner arabayı durdurmuş geri dönüp karısına göz kırptıktan sonra torpidodan çıkardığı bir kumandayla bahçe kapısını açmıştı. Yana doğru kayan otomatik kapıdan giren araba, kocaman bir arazinin içine girdi. Arabayı park edip indiğinde Kaptan havlayarak yanlarına geldi. Yasemin neler oluyor diye anlamadan etrafına bakarken Soner, Kaptan'ı sevmeyi bırakıp karısına döndü. Kapısını açıp Yasemin'in inmesine yardım eden Soner, Erkan'ın da yanına park etmesini bekledi. Erkan ve Nergiz de arabadan inip etrafa bakmaya başladılar. Erkeklerde bir gülümseme kızlarda ise bir şaşkınlık vardı.

Derken Kaptan, Nergiz'i görmüş ve resmen üstüne atlamıştı.

"Off yaaa, sen nerden çıktın? Soneeeerrrrrr... Ahhh yalıyo bu yine yaaaaaa... Erkan gülme al şunu bak valla gebertcem. Gitsene bee..."

Soner bu manzaradan keyif alsın bile Kaptan'a sert bir emir vererek geri çekti. Halinden memnun olmayan Kap-

tan, yere çökmüş, hızla kuyruğunu sallayarak Nergiz'e dili dışarıda bakmaya başlamıştı.

"Bakma bana öyle seni pis sapık, sinir, çirkin, sevimli serseri... Ve siz beyler biriniz bana burada neler döndüğünü derhal açıklasın. Misafircilik oynamaya mı geldik?"

Yarunda kopan arbedeye aldırmayan Yasemin etrafı gözledi. Birbirinin aynısı iki minik villa duruyordu karşısında... İki ev arasında orta büyüklükte bir havuz... Havuzun hemen bitişiğinde minik bir çocuk havuzu... Evlerin dış yanlarında birer kameriye... Ön tarafta köşk model bir köpek kulübesi... Arabaların yan tarafında dört arabanın çiftli sığacağı bir garaj ama garaj tam bitmemiş gibiydi. Bahçe düzeni de kaba olarak tamamlansa da yeşillendirilmesi tamamlanmamıştı. Soner ve Erkan karılarının elinden tutup evlerin arka taraflarına döndüler. Arka tarafta ufacık çocuk oyun alanı ve bir tane barbekü... Yasemin kocasına döndü.

"Burası muhteşem... Kimin? Ve biz neden buradayız?"

Anladığı şey miydi? Burası bunca zamandır iki adamın gizemli hallerinin sebebi olabilir miydi? Önce Erkan, Yasemin'in ellerini tutarak konuştu.

"Bu arazi bana babamdan kalmıştı. Satmayı çok düşündüm ama hep erteledim. Şimdi ise bu arazi benim sana doğum hediyem olsun baldız. Minik kızlarıma hoş geldin hediyem..."

Yasemin ağlamaya başladı. Ne diyeceğini bilemezken Soner, Nergiz'in omzuna kolunu attı.

"Ben de sana düğün hediyesi verememiştim cadı. Şu gördüğün ev de benim sana düğün hediyem olsun. Yarındaki evde karıma doğum hediyesi," Elini rastgele uzatmıştı evlerin olduğu tarafa.

Kızlar birbirlerine bakıp aynı anda eniştelерinin boy-

nuna atladılar. Yasemin, Erkan'a sımsıkı sarılırken; Nergiz, Soner'in boynuna asılmış zıplıyordu, "İnanamıyorum size! Bunca zamandır... Bizde neler kuruyorduk yaaaa..."

Kızlar eş değiştirip kocalarına sarıldıklarında Kaptan'ın havlama sesini duydular. Köpek arabanın aralık kapısının önünde oturmuş kulaklarını dikmiş etrafına bakınıyordu. Arada bir içeri bakıp tekrar etrafı kokluyordu. Soner bu duruma gülümsedi, "Bebekleri bekliyor."

Nergiz yüzünü ekşitti, "Aman bi' işe yarasın... Ama onları da yalarsa bak Soner... O şeyi uzak tut kızlarımdan! Aaaa!"

Nergiz söylene dursun, adamlar bebeklerden birer tane kucaklarına alıp bir elleriyle de eşlerinin ellerini tutmuş, evlere doğru yürümeye başlamışlardı. İki evin kapısının üstünde de yazı vardı. Soner ikisine dönerek, "Hangi ev hanginizin? Bilin bakalım..." dedi.

Kızlar yazılara baktılar ve arunda gülümsediler. Ve iki si de kendilerinin olan eve doğru yürüdü.

Yasemin *Esmer Güneş* yazan eve giderken, Nergiz *Sıcak Çikolata* yazılı evin iki basamaklı merdivenini tırmanmıştı.

Akşam olmuş, ESMER GÜNEŞ'inin salonunda keyifle kahvelerini yudumluyorlardı. Nergiz Yasemin'e döndü, "Bayıldım eve... Dekorasyonu muhteşem olmuş. Hele bebek odası... Kızlarımı bembeyaz ve pespembe bir dünyaya soktuk gibi hissediyorum."

Yasemin de gülümsedi, "Gerçekten ya... Aşkım tüm bunları nasıl becerdiniz? Siz tek yapamazsınız sanırım."

Soner başını salladı, "Elbette yapamazdık aşkım. Tamamen ortak yapım... Dış mimari Yiğit'den. İnşaat işi

Yağız'dan... İç mimari Doğa'dan ve mobilya dekorasyon Kemal ile Berna'dan."

Nergiz'in resmen gözleri büyümüştü, "Tüm bunları onlar biliyordular ve bir şey demediler, öyle mi? Aahhhh..."

Erkan sırtıttı, "Vallahi aşkım, öyle yemin ettirdik ki söylemek için geberseler de ağızlarını açamadılar. Ha bir de dün gecede evdeki son kıyafet ve kıvrır zıvırları taşıdık. Bunun için de Oğuz ve ekip arkadaşları bize yardım etti."

"Vay pofuduk vaaay... Düğüne gidince bir ayva takaçam artık onun boynuna, farz oldu."

Kahkahalar gülmeler derken, salonda kurulan portatif beşiklerden birinden bir cırlama yükseldi. Kalkmıştı edepsiz melek.

Yasemin yüzünü buruşturdu, "Kalk Nergiz... Seninki uyandı."

Nergiz anında yerinden fırladı. Edepsiz çığlık atan minik prensesi kucağına aldı, "Kızım bu deli annen ne diyor yaa... Edepsiz misin sen?" Ağlama iyice ayyuka çıkınca Nergiz yüzünü buruşturdu, "Ben de öyle düşünmüş-tüm..."

Hep birlikte gülmeye başladılar. Yasemin salonun geniş camının önüne konulan emzirme sandalyesine gidip sırtını millete dönerek bebeğini emzirmeye başlamıştı. Doğa tüm bilmesi gerekenleri ona göstermiş ve açıkçası *hoşlanmam* diye düşündüğü şey, şu anda dünyanın en özel anı gibi gelmişti ona. Bebeğiyle arasına hiçbir şeyin giremeyeceği özel bir an...

Nergiz keyifle uzandığı kocasının dizinden, sanki biri dürtmüş gibi fırladı, "Ayy, bu kızlarımın adı ne olacak yaaa..."

Emzirme işi bitmiş bebeği yerine koyan Yasemin

Soner'e bakıp gülümsedi. Sonra Nergiz'e döndü, "Aslında biz koyduk isimlerini. Ama sizin de koymasını istiyoruz."

Erkan kaşlarını çattı, "Deli misiniz? Siz koyduysanız biz ne koyacağız oğlum. Hem annesi babası sizsiniz. Bizi uğraştırmayın."

Kocasına çimdik atan Nergiz bir yandan da çemkirdi, "Ay sana ne oluyor acaba? Kendi adına konuş lütfen... Ee siz ne koydunuz ki?"

"Fransız ve Türk isimleri olsun istedik. Çift isim..."

"Eeee?"

"Soner'le ben bir aydır yaptığımız araştırma ve tartışma sonucu Violet ve Vivien'da karar kıldık."

Nergiz ellerini çırpı, "Ah çok güzel... Anlamları ne?"

Soner cevap verdi, "Violet, mahcup, utangaç mor menekşe anlamına geliyor. Vivien ise göl kraliçesi... Sence hangi isimi kime koyalım Nergiz?"

Nergiz anında cevap verdi, "Düşünmeye ne gerek var. Belli... Violet, yani utangaç menekşe, şu benim minik sessiz kuzum... Vivien, yani göl kraliçesi de aha şu teyzesine benzeyen edepsiz cazgır..."

Kısık sesle gülmeye başladı herkes. Sonra Yasemin Nergiz ve Erkan'a baktı.

"Türk isimlerini de sizin koymanızı istiyoruz. Düşünür bize söylersiniz."

Erkan ellerini havaya kaldırdı, "Valla bana sormayın. Bana kalsa birine Ayşe de diğerine Fatma..."

Nergiz gülümsedi, "Aslında ikisi de çok güzel isimmiş aşkım. Ben çok severim o isimleri... Ama sanki bizim kızlara daha kendilerine yakışan bir isim bulmalıyız."

"Sen bul aşkım işte..."

Nergiz, Yasemin ve Soner'in ne yapmak istediğini öyle iyi anlamıştı ki... Bir bebeğe isim koymak, onu daha çok

kendine ait hissettirirdi. Kalktı kızların başucuna geldi. Bir süre baktı ikisine. Sonra gülümsedi. Violet'in yanına yaklaştı, kulağına doğru eğildi. Diğerlerinin duyacağı tonda mırıldandı.

"Sen Violet, sessiz sakın, dupduru ve asil bir prenses olacaksın. Tutkun, gücün içinde saklı duracak. Senin ismin Lal olsun; lal kırmızı demek, parlak kırmızı değerli taş... Suskunluğun da gücün saklı..."

Viven'a dönüp onun da kulağına eğilmişti.

"Sen ise Vivien Lalin'sin, parlak kırmızı dudaksın. Senin tüm gücün dilinin ucunda olacak benim gibi... Sen dudaklarından korkusuzca dökeceksin kırmızıyı... Birbirinizin tamamlayıcısı olacaksınız. Biriniz diğerinin yerine susarken, diğeriniz ötekinizin yerine dünyayı yakacak. Tıpkı anneniz ve ben gibi... Bir bütünün iki ayrı yarısı olacaksınız. Seviyorum sizi prenseslerim. Adınızla yaşayın..."

Nergiz dönüp kocasının kollarına sığınırken, Erkan karısının dudaklarına kimseye aldırmadan sokulmuştu.

"Sen benim en güzel çiçeğimsin..."

Soner ve Yasemin'in de bu çifti görececek hali yoktu. Dudak dudağa birbirlerine sokulmuştu onlar da...

"Sen benim en güzel hediyemsin Yasemin, çoğalarak bana gelen en güzel hediyesin..."

SON